

Giới thiệu Cuộc Chiến Chinh Đoạt

Diêu Ngạn hơi sợ nhưng vẫn giả vờ bình thản trước mặt ông Diêu. Đứng trước đám đàn ông cao lớn vạm vỡ, cô hít sâu xoa dịu nỗi sợ hãi. Cô vừa đưa quyển sổ vừa cười nói: “Anh Nã, chúng ta có thể làm một cuộc thương lượng không?”. Tường Nã nhướn mày lắng nghe.

Diêu Ngạn nở nụ cười: “Hàng của nhà tôi đúng là hơi nhiều, không hợp quy tắc. Anh có thể gánh giúp nhà tôi một phần được không?”. Cô chuyển cuốn sổ tới trước mặt Tường Nã, lật vài trang ghi những vụ làm ăn rải rác gần đây.

Nộp tiền là việc làm không bao giờ đi đến hồi kết nhưng nếu nhường mỗi chỗ hàng không quan trọng cho họ, chẳng những thiết lập được giao tình, mà sau này nhận đơn hàng lớn cũng đỡ lo hơn.

Tường Nã tỏ vẻ lạnh nhạt, ngược mắt đánh giá Diêu Ngạn. Anh gõ gõ lên đùi cân nhắc, trong lòng thầm khen Diêu Ngạn tinh ranh. Chẳng buồn nhìn cuốn sổ ghi chép lấy một cái, anh cười gật đầu: “Được, không thành vấn đề”. Giải quyết được việc phiền toái, đến cả ánh mặt trời cũng trở nên dịu mát hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tiết trời oi ả bức người, những ngày tháng Bảy như thiêu đốt, luồng hơi nóng phả ra hầm hập, mồ hôi thi nhau chảy đầm đìa dưới ánh nắng chói chang.

Diêu Ngạn loay hoay cả buổi vẫn sửa không được điều hòa trong xe tải, cô rầu rĩ tựa người vào lưng ghế. Xe tải chạy mỗi lúc một xa, ánh mặt trời gay gắt làm cô chói mắt, đối với cô việc nghỉ mát, thư giãn đã trở thành chuyện quá đỗi xa vời. Ông Diêu nghiêng đầu nhìn con gái, rút khăn đưa cho cô, nói: “Lau mồ hôi đi con! Hôm nay gắng làm phụ bố, tối về bố cho một trăm đồng”.

Diêu Ngạn tươi cười cầm khăn lau trán, cô nói: “Bố coi con là trẻ con đấy à? Tối về, bố bảo cô dẫn con ra quán, ăn một bữa là được rồi!”.

Ông Diêu cũng cười, bảo Diêu Ngạn hát cho ông nghe.

Lái xe tải là một công việc vất vả. Mấy năm trước, cô họ Diêu Ngạn vay tiền mua được hai chiếc xe tải chạy cự ly ngắn, đưa hàng từ thị trấn Lý Sơn đến thành phố Nam Giang, chuyển hàng đã kiểm kê cho một tài xế đường dài. Làm việc từ mười hai giờ trưa đến rạng sáng mới trở về. Ngày đêm đảo lộn, chẳng mấy người chịu làm công việc này.

Cô họ Diêu Ngạn trả lương cũng bình thường. Lương của mỗi tài xế là bốn ngàn, họ sống chủ yếu nhờ vào hoa hồng chia chác cuối năm. Tuy nhiên vẫn có người la lối om sòm, chê lương thấp đình công, không chịu đi làm.

Vì vậy Diêu Ngạn mới cực chẳng đã đến giúp một tay. Cô ngồi trên ghế lái phụ nghe điện thoại, nhận đơn hàng, thu tiền, lúc nào cũng bận tới mất tới mũi.

Đến trạm vận chuyển hàng hóa ở thị trấn Lý Sơn, ông Diêu ngó nghiêng xung quanh. Nhìn thấy người cần gấp, ông xuống xe, đưa điều thuốc cho đối phương, cười nói rôm rả rồi chất hàng lên xe.

Xe chở hàng đồ đầy bên ngoài. Tuy được khách hàng quen chiếu cố nhưng trên đời nào có ai chê tiền bao giờ, chỉ cần sơ sên chút là sẽ có người tới tranh giành mỗi làm ăn ngay. Ông Diêu là người thật thà, cũng có chút danh tiếng ở khu vực này nên mọi người rất thích hợp tác với ông. Loáng cái, hàng hóa đã chất đầy xe.

Diêu Ngạn nhảy xuống xe giúp bố. Mặc dù cô chân yếu tay mềm, không phụ giúp được gì nhưng cô không nỡ để bố một mình vất vả chuyển hàng. Nhìn xung quanh một vòng, cô nhắm được một người, bèn chạy đi thương lượng giá cả, trả cho đối phương ba mươi tệ, để anh ta giúp một tay.

Thấy một cánh tay bất ngờ chắn ngang, ông Diêu kinh ngạc nhìn cô, mỉm cười chịu thua.

Hôm nay hàng đóng sẵn không nhiều lắm, do đó ông Diêu mới nhận chuyển thêm hàng của người khác. Dọn tới dọn lui hơn nửa tiếng mới ổn thỏa, hàng hóa chất chồng lên nhau, cao quá cả đầu xe.

Ông Diêu chạy ra vòi nước bên tường xả nước vã lên mặt, cảm giác mát lạnh lan tỏa khắp người khiến ông thở ra một hơi khoan khoái rồi vội quay về xe.

Lúc này radio trong xe phát đến một bài hát đang thịnh hành trên mạng. Diêu Ngạn chau mày lắng nghe, còn ông Diêu lại rất thích, vui vẻ ngâm nga hát theo.

Chạy xe tới trung lộ Lý Sơn, ông Diêu giảm tốc độ, nháo nhác ngó nghiêng xung quanh. Thấy cổng công ty vận chuyển hàng hóa ven đường đóng kín, ông thở phào nhẹ nhõm. Diêu Ngạn lấy làm khó hiểu, cô hỏi ông: “Bố nhìn gì vậy?”.

Ông Điều hát cảm, ý bảo Điều Ngan nhìn về phía công ty vận chuyển hàng hóa. Ngay lúc ông định mở miệng, đằng trước đột nhiên xuất hiện mấy gã đàn ông cường tráng cầm gậy sắt dài khoảng một mét đi tới. Gậy sắt bị kéo lê tóe lửa trên đường, về thành những vệt ngoằn ngoèo dưới cái nắng gay gắt.

Ông Điều hốt hoảng phanh xe, nóng lòng dặn dò Điều Ngan, sau đó ông thấp thỏm mở cửa xe.

Người dẫn đầu đám đàn ông ở trần kia tỏ thái độ châm biếm: “Chu choa, hôm nay còn đòi cả phụ xe. Một cô em xinh đẹp à?”.

Ông Điều cười cười, đưa thuốc lá cho đối phương rồi nói: “Nó là con gái tôi. Nào nào, mời cậu hút điếu thuốc!”. Dứt lời ông lần lượt đưa mỗi người một điếu, sau đó nghe người đứng trước mặt nói vào vấn đề chính.

“Ông như vậy là không được! Dẫn cô em xinh xắn thế này ra ngoài thì càng phải nộp thêm tiền bảo kê, không nhờ xảy ra chuyện trên con đường này, bọn tôi làm sao mà giúp được, cô bé xinh xắn đáng yêu thế kia mà xảy ra chuyện thì thật là đáng tiếc.”

Trán ông Điều lấm tấm mồ hôi, ông lắp bắp: “Mong cậu châm chước. Chúng tôi là người kinh doanh nhỏ lẻ, có kiếm được mấy đồng đâu, lại còn phải nuôi sống mấy miệng ăn ở nhà nữa”.

Anh ta cười, tay chỉ về phía cổng công ty vận chuyển hàng hóa, sỗ sàng buông lời: “Chúng tôi cũng kinh doanh nhỏ lẻ, cũng cần chăm lo gia đình. Ông nói xem, xe của họ Điều các người giành bao nhiêu mỗi lần ăn ở Lý Sơn này rồi? Bây giờ xì ra chút xíu tiền bảo kê thì nhà ông chết đói à?”. Nụ cười của anh ta tắt lịm anh ta nói tiếp: “Nhịn ăn nhịn mặc cũng phải nộp tiền bảo kê cho tôi!”.

Điều Ngan ngồi trong xe, nóng ruột quan sát tình hình bên ngoài. Bất gặp sắc mặt đám người kia sầm xuống, không khí nồng nặc mùi thuốc súng xuyên qua lớp kính xe, cô dẫn đo suy tính, cắn răng bước xuống.

Đám người kia huyết sát âm ỉ, ông Điều xoay đầu nhìn, nóng nảy quát Điều Ngan: “Quay về xe ngay!”.

Điều Ngan cố chấp bước đến cạnh ông, nhìn cây gậy sắt bằng ánh mắt lo âu, cô tỏ vẻ điềm tĩnh gạt đầu mỉm cười nói với bên kia: “Này anh, không biết có chuyện gì xảy ra? Tôi với bố tôi còn vội đi giao hàng, trời thì nắng gay gắt thế này, nếu có chuyện để hôm nào rảnh rồi hãy nói được không?”.

Anh ta cười nhạo: “Hôm nào? Hôm nào là hôm nào? Hay để anh nửa đêm nửa hôm trèo vào phòng ngủ của cô em nói chuyện?”. Đám người phía sau cười phá lên, nhao nhao hùa theo.

Điều Ngan dễ xấu hổ, không chịu nổi lời đùa khiếm nhã của đối phương, cô đánh mặt cười nhạt. Đang định nói tiếp thì nghe thấy công ty vận chuyển hàng hóa bên cạnh mở cửa sắt, tiếng động cơ vang lên ầm ầm, một chiếc xe Jeep lem nhem bùn đất phóng vèo đến, dừng ngay bên vệ đường.

Một khuôn mặt nam tính lộ ra khỏi xe. Lông mày lười mác xếch ngược, anh ta trêu đùa môi dày xuống nói: “Đứng thử ra đó làm gì? Lên xe, theo anh đi Nam Giang!”.

Người đang đòi tiền bảo kê vội vàng khom lưng, vịn tay lên cửa sổ, nói: “Anh Nã, chuyện gì gấp thế?”.

Tường Nã lườm anh ta, cất giọng nóng vội: “Hỏi nhiều làm gì, lên xe!”. Lia mắt về phía mấy cây gậy sắt trên tay đám đàn em, Tường Nã bảo: “Đề đề ra sau xe!”.

Điều Ngan vội vàng kéo ông Điều lùi lại, thờ phào một hơi. Đúng lúc này Tường Nã dời ánh mắt sắc bén sang cô.

Lúc này do trong xe quá nóng bức Điều Ngan đánh buộc tạm tóc ra sau gáy, giờ tóc rối bời dính bết vào gò má và cổ, mồ hôi lấm tấm chảy xuống, ướt đầm cả ngực áo, lớp áo mỏng xuyên thấu hẳn lên những đường cong đầy đặn rõ nét.

Tường Nã lướt nhìn khuôn ngực Điều Ngan, nhếch miệng nói với giọng thân thiện: “Không có chuyện thương lượng tiền bảo kê, ngày mai chuẩn bị cho đủ, nếu không đừng hòng xuất hiện trên con đường này!”, rồi nhấn chân ga. Chờ đàn em leo lên xong, xe Jeep lướt qua chân Điều Ngan, để lại mùi xăng nồng nặc trong gió. Điều Ngan chưng hửng, mở to mắt nhìn chiếc xe lao đi.

Qua gương chiếu hậu, Tường Nã thấy cô gái trong đó tròn tròn mắt, đứng bất động. Người đàn ông bên cạnh đưa tay kéo cô, cô cũng không chịu đi. Tường Nã bất chợt mỉm cười. Vài giây sau, anh quay sang răn đe Hứa Châu Vi: “Đồ vô dụng, thu có chút tiền cũng không xong!”.

Hứa Châu Vi nín thở: “Không phải em không dám lấy mạng người, mà là mấy việc đòi hỏi đầu óc này phải để anh Nã ra tay mới được!”.

Tường Nã hừ lạnh: “Ngày mai để anh giải quyết!”. Anh dặn dò Hứa Châu Vi. Hứa Châu Vi im lặng lắng nghe, vội vàng làm theo lệnh Tường Nã lấy di động triệu tập anh em. Một lát sau, ngoài cửa trạm thu phí tu tập mười chiếc xe bóp còi inh ỏi ra hiệu cùng chạy tới Nam Giang.

Phía bên này, Điều Ngan cau có nhìn ông Điều, nhíu mày hỏi: “Bố, chuyện này là sao?”.

Ông Điều ngần ngại nói: “Một đám côn đồ mà thôi”.

Nhà máy ở thị trấn Lý Sơn nhiều vô kể. Kinh doanh vận tải cũng dễ, khó tránh thu hút côn đồ muốn làm giàu. Một đám côn đồ mở công ty vận chuyển hàng hóa trên trung lộ Lý Sơn, muốn độc chiếm kinh doanh, tất nhiên sẽ chèn ép người khác.

“Đã một tuần rồi. Cô con đang nghĩ cách. Đưa tiền bảo kê một lần không sao nhưng lần nào cũng đưa thì làm sao chịu nổi.”

Điều Ngan bày tỏ ý kiến: “Tại sao không báo cảnh sát? Ở đây không còn luật pháp nữa sao?”.

Ông Điều tỏ thái độ bất lực: “Cảnh sát can thiệp được mấy lần? Họ đâu thể canh chừng đám đó cả đời”. Ông dừng một chút rồi nói tiếp: “Bố nghe nói người ngồi trong xe mà đám đó gọi là anh Nã từng đâm thuê chém mướn và ở tù ba năm, hẳn căn bản không sợ cảnh sát. Nếu chúng ta báo cảnh sát thật, đám đó trả thù, liệu cảnh sát có lo được không?”.

Điều Ngan không nói không rằng, bực tức đuổi thẳng chân.

Buổi tối về tới Trung Tuyền, ông Điều chạy xe vào bãi đỗ. Thấy chỗ đỗ đã gần kín hết, ông vội vàng gọi cho cô họ của Điều Ngan: “Chùng nào cô tới thế? Lát nữa đến là không còn chỗ để xe đâu”.

“Rời rời, tới rời đây!” Trong lúc nói chuyện, phía sau xe ông Điều lóe sáng, một chiếc xe tải cuốn theo bụi đất chạy tới.

Đỗ xe xong, cô họ Điều Ngan rủ mọi người cùng đi ăn khuya. Điều Ngan lễ phép gọi dụng, ôm cánh tay cô họ đi vào quán ăn ngoài bãi đỗ xe.

Sau khi chọn món, ông Điều kể chuyện buổi trưa cho cô họ và dụng của Điều Ngan nghe. Dụng của Điều Ngan không nghĩ ra được cách nào thỏa đáng, do dự nói: “Hay cứ cho đám đó tiền. Chứ lỡ đám đó nói được làm được, mình cũng khó làm ăn”.

Cô họ Điều Ngan không đồng tình, bà cất giọng oang oang: “Đám đó lòng tham không đáy, toàn hết giá trên trời, chúng ta không cần kiếm tiền mua nhà nữa chắc”.

Điều Ngan gầy gầy thức ăn, gắp nắm nhai nhồm nhoàm rồi thản nhiên nói: “Tiền không đưa được nhưng hàng có thể cho”.

Ba người trong bàn ngậy ra, bỏ đũa xuống nghe Điều Ngan giải thích.

Đêm hè yên tĩnh như tấm voan mỏng phủ lên toàn bộ thị trấn, lọc đi những tạp chất của một ngày dài, thổi đến từng làn gió mát mẻ, ve sào và ếch nhái không ngừng kêu râm ran.

Điều Ngan và ông Điều thong thả đi bộ về nhà. Bước vào ngõ, mọi nhà đã tắt đèn tối thui, hai người ngừng nói chuyện, rón rén tìm chìa khóa mở cửa.

Ti-vi trong phòng khách tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt, Điều Yên Căn dụi đôi mắt đang ngái ngủ, nói: “Về rồi à?”.

Điều Ngan đóng cửa, cô mở ngọn đèn nhỏ, hỏi chuyện chị: “Sao chị còn chưa ngủ?”.

Điều Yên Căn bĩu môi: “Chị không yên tâm nên ngồi đợi hai người về. Mẹ ngủ rồi”.

Ông Điều cười nói: “Con cũng mau ngủ đi, không ngày mai lại bơ phờ”.

Điều Yên Căn gật đầu, ngáp ngắn ngáp dài quay về phòng.

Ngày hôm sau, Điều Ngan ngủ một giấc cho đến khi mặt trời lên cao mới thức dậy. Bà Điều nấu sẵn bữa trưa, để lại tờ giấy nói dẫn Điều Yên Căn đi dọn hàng. Điều Ngan mỉm cười, lớn tiếng gọi ông Điều dậy ăn sáng.

Sau khi ăn xong, Điều Ngan theo ông Điều lên xe, cô cầm quạt pin thổi mát cho ông. Ông Điều đẩy tay cô: “Con làm mát cho mình đi. Đêm nay về sớm, bỏ chạy xe ra tiệm cho người ta sửa điều hòa”.

Điều Ngan gật đầu, lấy sổ ra tính toán. Điện thoại ông Điều đổ chuông không dứt, Điều Ngan phụ trách nhận cuộc gọi, đối chiếu số lượng, giá cả hàng hóa và xác nhận cách thức thanh toán.

Xe chở đầy hàng từ trung tâm vận chuyển đến Lý Sơn, ông Điều bất an, e sợ đối phương tham lam, chỉ nhất quyết đòi nhận tiền.

Điều Ngan cầm dây chun buộc gọn tóc rũ bên má, quệt quệt mồ hôi trên trán, cô cười cười nói: “Bố đừng lo. Nếu họ chỉ muốn tiền, chúng ta sẽ nghĩ cách khác”.

Trung lộ Lý Sơn đâm mình trong cái nắng gay gắt. Tường Nã mang ghế ra đường ngồi, đàn em dựng ô che bên cạnh, vô lạc vương vãi đầy đất. Tường Nã thư thái rung chân, ngời đêm tiền vừa thu được rồi giao cho Hứa Châu Vi, nói anh ta ghi lại.

Hứa Châu Vi lộ vẻ khâm phục: “Anh Nã ra mặt có khác, đòi được hết luôn”.

Tường Nã cười mắng: “Thằng nhóc, học hỏi chút đi!”.

Một chiếc xe hàng màu xanh với cô gái xinh xắn ngồi trên ghế lái phụ chạy tới, Tường Nã “hừm” một tiếng, ra hiệu cho Hứa Châu Vi chặn xe.

Hứa Châu Vi khua gậy sắt, xe tải tự giác dừng cách anh ta khoảng hơn ba mét. Điều Ngan xuống xe trước tiên, bước về phía Tường Nã.

Tường Nã nheo mắt quan sát. Trông thấy cô mặc bộ đồ giống hệt hôm qua nhưng không còn vết mồ hôi trên ngực, anh bất giác mỉm cười, chống cằm ngắm cô.

Điều Ngan hơi sợ nhưng vẫn giả vờ bình thản trước mặt ông Diêu. Đứng trước đám đàn ông cao lớn vạm vỡ, cô hít sâu xoa dịu nỗi sợ hãi. Cô vừa đưa quyển sổ vừa cười nói: “Anh Nã, chúng ta có thể làm một cuộc thương lượng không?”. Tường Nã nhướn mày lắng nghe.

Điều Ngan nở nụ cười: “Hàng của nhà tôi đúng là hơi nhiều, không hợp quy tắc. Anh có thể gánh giúp nhà tôi một phần được không?”.

Cô chuyển cuốn sổ tới trước mặt Tường Nã, lật vài trang ghi những vụ làm ăn rải rác gần đây.

Nộp tiền là việc làm không bao giờ đi đến hồi kết nhưng nếu nhường mỗi chờ hàng không quan trọng cho họ, chẳng những thiết lập được giao tình, mà sau này nhận đơn hàng lớn cũng đỡ lo hơn.

Tường Nã tỏ vẻ lạnh nhạt, ngược mắt đánh giá Điều Ngan. Anh gõ gõ lên đùi cân nhắc, trong lòng thầm khen Điều Ngan tinh ranh. Chẳng buồn nhìn cuốn sổ ghi chép lấy một cái, anh cười gật đầu: “Được, không thành vấn đề”.

Giải quyết được việc phiền toái, đến cả ánh mặt trời cũng trở nên dịu mát hơn nhiều.

Hôm nay, ông Diêu làm việc thuận lợi vô cùng. Xe ông chạy bon bon trên đường, về đến thị trấn Trung Tuyền chỉ mới bảy giờ. Trăng sáng trong giữa trời sao lấp lánh chiếu rọi con đường tăm tối. Tới một tiệm sửa xe, ông Diêu tấp vào, tìm người quen hỏi giá rồi để xe lại sửa chữa.

Ông Diêu và Điều Ngan lại đi bộ về nhà. Nhìn thấy một người phụ nữ bán dừa tươi bên đường, Điều Ngan muốn uống nước dừa nên bước tới hỏi giá. Bà ta nhanh nhẹn cầm dao tước vỏ, khoét lỗ, cắm ống hút vào trong, chẳng buồn ngẩng đầu lên, trả lời: “Mười lăm tệ một quả”. Bà ta đưa trái dừa mới gọt xong cho một cậu bé đứng bên cạnh.

Điều Ngan “ờ” một tiếng, rồi kéo ông Diêu đi thẳng.

Ông Diêu ngoảnh đầu lại nhìn, nói: “Muốn uống thì mua đi con!”.

“Không mua.” Điều Ngan lắc đầu, “Chẳng thà con mua nước dừa lon uống còn hơn, chỉ có ba bốn tệ một lon”.

Ông Diêu biết con gái muốn tiết kiệm tiền, lòng ông chua xót như bị xát muối.

Trong ngõ mấy ông cụ hàng xóm đang ngồi hóng mát, tay phe phẩy chiếc quạt hương bồ, một người trong số họ gọi với theo hai bố con Điều Ngan: “Ăn cơm chưa?”.

Điều Ngan mỉm cười thưa: “Chưa ông ạ, bây giờ cháu mới về nhà ăn”.

Vừa đi được vài bước đã nghe mấy ông cụ xầm xì bàn tán, nói Điều Ngan không tìm được việc làm ở thành phố Nam Giang, hết cách nên buộc phải về quê.

Ông Diêu ngoái nhìn, đột nhiên hỏi Điều Ngan: “Con tìm việc đến đâu rồi?”, Điều Ngan mở khóa, đẩy cửa vào nhà, cô nói: “Vẫn đang đợi tin”. Thấy bà Diêu bê thức ăn ra khỏi bếp, cô gọi: “Mẹ, hôm nay nhà mình ăn gì thế?”.

Bà Diêu đặt bát súp nóng hôi hổi xuống, cười nói: “Mẹ vừa hầm nóng canh gà cho hai bố con. Mẹ với Yên Yên ăn rồi, hai bố con mau ăn đi”.

Điều Ngan tiến lại, múc canh uống một ngụm, lẽ lưỡi kêu nóng. Cô chộp miếng vải cái, đi vào toilet rửa mặt, gột sạch mồ hôi trên người.

Bà Diêu ngồi ngoài bàn ăn, lại bắt đầu đề tài đã nhai đi nhai lại suốt cả tháng nay: “Mẹ thấy con nên quay về Nam Giang. Công việc tốt như vậy, con lại xin nghỉ. Con là sinh viên mới ra trường, không thể kén cá chọn canh, cũng không được ra về ta đây”.

Điều Ngan dạ thưa nhưng miệng nhai chóp chép, nhìn qua cũng biết cô giả vờ nghe lấy lệ. Bà Diêu thở dài ngao ngán: “Yên Yên đi nhảy, tới con nhớ để cửa cho nó”.

Điều Ngan nhú chặt mày: “Chị ấy lại tới phòng khiêu vũ?”.

Bà Diêu gật đầu không vui.

Thị trấn Trung Tuyền vẫn giữ lại phòng khiêu vũ đã có từ hơn chục năm trước. Đèn xoay trên trần nhà tán xạ đủ màu sắc, khiến gương mặt của những người trong phòng trở nên vô cùng kỳ quái. Phòng khiêu vũ ở đây chơi nhạc blues quanh năm suốt tháng. Khách đến đa phần là người lớn tuổi, thỉnh thoảng cũng bắt gặp vài người trung niên độc thân. Điều Ngan không tránh khỏi lo lắng cho chị, có điều Diêu Yên Cẩn cũng biết chừng mực, trước chín giờ sẽ tự giác về nhà. Ngâm nghĩ một hồi, cô cũng nói để bà Diêu yên tâm.

Điều Ngan theo xe liên tục cả tuần. Điều hòa sửa xong, theo xe không còn thấy vất vả nữa, thế nhưng sức khỏe của ông Diêu không chịu nổi. Dầu sao cũng không ai thay ca, phải làm quần quật suốt mười hai tiếng đồng hồ, lưng ông đau ê ẩm, còn cánh tay mỏi rã rời.

Điều Ngan nhận xong điện thoại, cô cất giọng nhẹ nhàng: “Bố, cô nói đã mời được tài xế mới, ngày mai sẽ bắt đầu làm việc”.

Ông Diêu thở phào một hơi. Mắt ông tự nhiên nhòa đi, ông lắc lắc đầu, đến khi nhìn rõ trở lại thì đã muộn. Một người chạy xe máy bắt ngõ lao ra từ con đường phía trước, ông Diêu đập mạnh phanh xe.

Điều Ngan vội nhảy xuống xe, lúng túng lay gọi người chạy xe máy. Nhìn anh ta ngã lăn xuống đất rên rỉ đau đớn, cô sợ hãi thốt lên: “Cảm ơn trời đất”, gấp rút lấy điện thoại gọi xe cấp cứu.

Ông Điều cuồng cuồng, không biết phải làm sao. Xe máy đổ, mảnh vỡ phụ tùng văng ra xung quanh, người nằm dưới đất gãy chân chảy máu. Không biết anh ta còn bị thương chỗ nào khác không mà cứ kêu rên âm ỉ, nói không dậy nổi.

Mấy người ở công ty vận chuyển hàng hóa bên cạnh ủa ra xem. Sợ thiên hạ chưa đủ loạn, họ quát to: “Đừng hòng gây chuyện xong bỏ trốn!”. Họ nhào nhào đòi báo cảnh sát.

Điều Ngan nào còn tâm trạng để ý tới họ. Sợ anh ta bất tỉnh, cô ngồi xuống cạnh anh ta trò chuyện, cam đoan sẽ chịu trách nhiệm.

Thị trấn Lý Sơn không có bệnh viện công. Xe cấp cứu điều từ thị trấn Trung Tuyền cần ít nhất nửa tiếng đồng hồ, vòng đi vòng về càng tốn nhiều thời gian. Điều Ngan bình tĩnh suy nghĩ, cô gọi ông Điều: “Bố, chúng ta đưa anh ta đi bệnh viện trước!”.

Ông Điều cuồng quyết nghe theo. Sợ làm vết thương của anh ta nặng hơn, ông không dám đụng mạnh, cứ lóng ngóng vụng về đỡ anh ta. Nào ngờ vừa chạm vào chân, anh ta liền la hét kêu đau. Điều Ngan mồ hôi nhễ nhại, cô buộc tạm tóc ra sau gáy, xua tay cản: “Bố đừng đỡ nữa. Anh ta không thể cử động được đâu”.

Đảo mắt nhìn quanh một vòng, Điều Ngan đành nhờ đám côn đồ đang hào hứng đứng xem: “Mấy anh giúp một chút được chứ? Trong công ty mấy anh có nẹp hay vải bó không?”.

Đám côn đồ cười hi hi: “Có, em đi theo bọn anh vào lấy nào! Nó ở ngay trong phòng anh thôi”.

Điều Ngan then quá hóa giận. Nhưng nghĩ tới người bị thương, cô nhẫn nhịn đến đỏ mặt. Đúng lúc này một tiếng quát dội đến: “Lý Cường, mau giúp đưa người ta vào bệnh viện”.

Mắt Điều Ngan hướng về phía phát ra âm thanh, cô thấy Tường Nã khom người tựa vào cửa sổ mở rộng trên tầng hai. Anh cầm điều thuốc lên hút, vừa cười nhìn Điều Ngan, vừa ung dung nhả khói. Làn khói trắng mờ lượn lờ một lát trong không khí rồi tan biến.

Điều Ngan cứng đờ người. Khi mấy người đứng cạnh vào công ty vận chuyển mang cáng cứu thương thô sơ đi ra, cô mới định thần, nhìn lên tầng hai lần nữa nhưng không còn thấy bóng dáng Tường Nã.

Lý Cường đưa họ về đến Trung Tuyền, anh ta không nói tiếng nào, bỏ đi ngay tức khắc. Điều Ngan cũng không có thời gian cảm ơn, cô chạy theo bác sĩ y tá, sắp xếp ổn thỏa cho người bị thương. May là người đó bị thương không nặng. Cô ở lại trông chừng, đợi người nhà anh ta tới mềm mỏng nói chuyện. Cuối cùng, cô gọi điện hỏi ông Điều nên xử lý chuyện này như thế nào.

Ông Điều buồn bã mở miệng: “Họ không báo án, may mà cảnh sát giao thông không tới. Cô con bảo giải quyết riêng, để cảnh sát giao thông biết sẽ giam xe, lỡ việc làm ăn”.

Điều Ngan nói: “Con thấy họ cũng có ý muốn giải quyết riêng, đòi tiền bồi thường”.

“VẬY CŨNG ĐỜ HON CHẠM TRỄ VIỆC LÀM ĂN. CON THĂM DÒ Ý HỌ THỬ XEM.” Ông sàu sàu hỏi thêm vài câu rồi gác máy.

Điều Ngan đi vào phòng bệnh, cô khéo léo hỏi han người nhà nạn nhân: “Thưa cô chú, việc này xảy ra trách nhiệm đích thực thuộc về phía gia đình cháu. Vậy giờ cô chú định giải quyết thế nào ạ?”.

Người nhà nạn nhân tranh thủ lúc cô vắng mặt đã bàn bạc trước với nhau, họ ra giá: “Tiền thuốc men, tiền bồi dưỡng và thu nhập bị mất trong lúc nằm viện. Sau khi xuất viện không chừng còn để lại di chứng, bồi thường ít nhất ba vạn tệ”.

Điều Ngan nhướn mày, cô nở nụ cười, nói với họ: “Nhà cháu đụng trúng anh ấy, phải chịu trách nhiệm là điều chắc chắn. Nhà cháu nhất định sẽ đền bù tiền thuốc men và các chi phí khác. Nói sao đi nữa cũng tại nhà cháu hại anh ấy nằm viện. Có điều ba vạn tệ nằm ngoài khả năng của gia đình cháu. Hay chúng ta nhờ cảnh sát giao thông can thiệp giúp, được không ạ?”.

Đôi phương giật mình, đưa mắt nhìn nhau. Họ cũng không nói đồng ý hay không mà lảng sang chuyện khác.

Tạm thời việc thương lượng chưa có kết quả, Điều Ngan đành đi về. Tối nhà, cô kể mọi chuyện với bà Điều, bà nói: “Thế này đi, mấy ngày tới mẹ vào chăm sóc người ta, còn con với chị con đi bán hàng”.

Điều Ngan gật đầu đồng ý. Không thấy ngon miệng nên cô cũng chỉ ăn qua loa chút ít, cô mệt mỏi thức đợi ông Điều về. Nhìn ông Điều không sao, cô mới yên tâm đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, bà Điều sang hàng xóm mua gà về nấu canh, mang tới bệnh viện. Điều Ngan gom tượng vào túi, gọi Điều Yên Căn thức dậy ăn cháo rồi hai chị em cùng ra khỏi nhà.

Trường tiểu học Trung Tuyền mở nhiều lớp học hè, thu học phí với danh nghĩa là học thêm. Vì vậy dù đang trong kỳ nghỉ hè, công trường vẫn vô cùng náo nhiệt.

Điều Ngan tìm một chỗ mát mẻ, mở túi vải, bày tượng ra bán. Cô để màu nước và cọ tô bên cạnh, kêu Điều Yên Căn dựng ghế lên ngồi, bóc một nắm hạt dưa đưa cho chị.

Điều Yên Căn ăn hạt dưa đến mức khát khô cả cổ, sau đó quay qua hỏi Điều Ngan bây là giờ mấy giờ. Điều Ngan nhìn đồng hồ, nói: “Gần mười một giờ! Lát nữa học sinh tan trường, chị em mình sẽ có việc làm”.

Điều Yên Căn gật đầu một cách chán chường.

Chuông tan học vang lên đúng giờ. Mặt trời đỏ rực chiếu xuống, mặt đất trở nên bóng râm, nắng rọi tới chỗ Điều Ngan bày hàng, cô bèn dời nó sang chỗ râm mát.

Học sinh ủa ra ngoài cổng trường tìm sạp hàng nhỏ quen thuộc, bắt đầu cầm cọ lên tô.

Điều Ngan mở hời đàm địa mời chào các vị thượng đế nhỏ tuổi, cô đặt mấy mẫu tượng mới ra trước nói: “Mấy mẫu này mười tệ một bức, các em tô màu xong sẽ đẹp hơn nữa!”.

Mấy cô cậu học sinh có mới nói cũ, lập tức bỏ mấy bức tượng đang tô dở một nửa, chuyển sang tô mấy mẫu mới.

Tô tượng không mất tiền nên đa phần học sinh chỉ đến tô chứ ít khi bỏ tiền ra mua, thế nhưng hôm nay tượng lại bán rất chạy. Không biết có phải do mẫu mới hấp dẫn hơn không, mà mấy cô cậu học sinh sau khi tô xong đều không nỡ để lại. Một học sinh hào phóng móc năm mươi tệ ra nói: “Em muốn mua cái này!”.

Điều Ngan cười tươi nhét tiền vào ống tiết kiệm, lấy tiền lẻ trong chiếc hộp khác trả lại cho cậu bé. Một mình cô bận rộn, xoay xở không kịp, Điều Yên Căn cũng giúp một tay. Chị phụ trách giao tượng, thỉnh thoảng có tiền to thì sẽ đưa cho Điều Ngan, lấy tiền lẻ từ Điều Ngan để trả lại.

Một chiếc xe ô tô chậm chậm chạy trên đường, tài xế ngó đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn quanh một lượt. Ai ai cũng vội vã, xe đạp điện lướt qua vèo vèo, chỉ có trước cổng trường tiểu học là tập trung một nhóm người, ông ta nói với người ngồi sau: “Sếp Thẩm, tôi tới đó hỏi thăm”.

Thẩm Quan nhắm mắt, day day ấn đường âm ừ đồng ý. Nghe cửa xe đóng lại, anh ta mới mở mắt nhìn lướt xung quanh một lượt.

Tài xế đi về phía đám đông đang tụ tập ngoài cổng trường tiểu học. Gặp Điều Ngan, ông ta hỏi: “Xin hỏi đường đến khu khai phá đi như thế nào? Tôi thấy cây cầu đằng kia đã gãy, hình như không đi được nữa”.

Điều Ngan trả lại tiền thừa cho một học sinh, rồi nhanh nhẹn đáp: “Chú chạy tới con hẻm nằm cạnh đầu cầu”. Cô miêu tả đại khái, tài xế lập tức hiểu ý.

Tài xế nói cảm ơn cô. Trông thấy Điều Ngan mở hời nhể nhại, gò má phơn phớt đến đỏ gay, ông ta cúi nhìn, móc tiền mua một bức tượng.

Học sinh chen nhau mua hàng, đông đến nỗi Điều Yên Căn cảm thấy xây xẩm mặt mày, không phân biệt nổi giá cả và mẫu mã các bức tượng. Học sinh chỉ bức nào cô liền lấy bức đó. Tài xế chỉ đại một bức, cô cũng không nhìn đến, đưa ngay ống tiết kiệm cho ông ta.

Ô tô lăn bánh đến con hẻm mà Điều Ngan chỉ dẫn. Chạy qua cây cầu gãy, tài xế nói thầm: “Cầu như vậy mà cũng gãy, không biết chừng nào mới sửa xong”. Xe tiến vào con hẻm chật kín xe cộ qua lại, ách tắc hơn mười phút mới thoát ra được. Lát sau, họ đã đến được khu khai phá.

Thẩm Quan chỉnh lại quần áo bước xuống xe, Tổng giám đốc nhà máy nước giải khát đã đợi sẵn ở bên ngoài. Sau một hồi khách sáo, ông ta gọi chuyện: “Trời ơi, tôi quên dặn trước. Cây cầu đó sập từ năm ngoái, gần cả năm rồi chính phủ chưa cho người tới sửa, xe chỉ có thể đi đường vòng”.

Tướng Nã bước ra khỏi nhà máy nước giải khát, Tổng giám đốc gọi anh lại giới thiệu: “Đây là cháu tôi, nó quản lý một công ty vận tải”.

Tướng Nã dừng chân, gật đầu với Thẩm Quan nhưng anh ta đi im lặng, để tay trong túi quần.

Thẩm Quan thờ ơ theo Tổng giám đốc đi vào nhà máy. Tài xế đứng phía sau bắt chột hét lớn.

Thẩm Quan cau mày, xoay người nhìn tài xế. Thấy ông ta ngạc nhiên nhìn bức tượng, anh ta nói với vẻ không vui: “Gì vậy?”.

Tài xế lắc bức tượng, nói giọng kinh ngạc: “Tôi nhìn qua khe hở thấy trong này có tới mấy trăm tệ, giật bán mình!”.

Điều Ngan dọn hàng về nhà. Đang ăn trưa, cô như sực nhớ ra chuyện gì đó, vội buông đũa đi lấy túi để tượng. Lục lọi một hồi, cô hỏi Điều Yên Căn: “Chị, ống tiết kiệm đâu?”.

Điều Yên Căn chỉ túi nói: “Không phải trong túi à?”.

“Không có.” Điều Ngan hỏi tiếp: “Chị có để quên ngoài cổng trường không?”.

Điều Yên Căn nói không rõ. Cô không hề biết bản thân đã làm mất mấy trăm tệ phải vất vả lắm mới kiếm được.

Thức ăn trên bàn nghi ngút khói nhưng Điều Ngan không có tâm trạng ăn uống, cô dặn dò Điều Yên Căn rồi hấp tấp chạy ra ngoài.

Cổng trường tiểu học Trung Tuyển còn thừa thớt vài người, cô quan sát khắp mặt đất, lại đến hỏi thăm cửa hàng văn phòng phẩm bên cạnh, cuối cùng

đành đi về tay không

Bà Diêu từ bệnh viện trở về. Sau khi nghe kể, bà tiếc của lên tiếng: “Biết trước mẹ không mua gà, mới một buổi sáng mà đã đánh mất ngàn ấy tiền!”. Bà nhìn Diêu Yên Căn ngồi gục đầu trên ghế sofa, hỏi nhỏ Diêu Ngạn: “Chị con làm sao vậy?”.

“Chị sợ mẹ con mình quở trách.” Diêu Ngạn nhủ mảy: “Cũng không biết bỏ quên chỗ nào, có lẽ bị người ta nhặt mất rồi. Con về nhà hỏi chị mấy lần mà chị ấy cứ như vậy”.

Bà Diêu thở dài: “Thôi con, coi như mua một bài học. Sau này, mẹ với con phải tự trông chừng ông tiết kiệm, đừng để nó giữ”.

Diêu Ngạn do dự: “Nhưng chị thích cầm ông tiết kiệm”.

“Không thể cái gì cũng chiều theo ý nó. Lần này, nó cũng tự biết sai, chắc không ngang bướng nữa đâu.” Bà Diêu chỉ cặp lông, nói tiếp: “Con mang cái này đi rửa đi, mang vào bệnh viện kiểu gì cũng bẩn”.

Diêu Ngạn gật đầu, ôm cặp lông vào nhà bếp.

Buổi chiều, cô nhóm bếp trước cửa nhà, bày khắp khoảng đất trống bên cạnh là những bức tượng thạch cao vừa làm xong. Một đứa bé hàng xóm ngồi cạnh Diêu Ngạn thêm chậu nước dãi, len lén đụng tay vào mấy bức tượng. Diêu Ngạn cười giòn tan: “Em lấy một bức mà chơi, lát nữa trả chị là được!”. Đứa bé reo lên sung sướng: “Em cảm ơn chị!” Rồi tóm lấy một bức, đứng dậy chạy đi.

Ông cụ hàng xóm mặc áo ba lỗ trắng quần đùi hoa để lộ da dẻ chảy xệ đang ngồi hóng gió, ông gơ quạt hương bồ lên đập muỗi, cất giọng xa xăm: “Bé ba, cháu tìm được việc làm chưa?”.

Diêu Ngạn đang chọc thông lỗ viên than tổ ong, cô ngước lên trả lời: “Tạm thời vẫn chưa ạ, cháu đang chờ tin”.

Ông cụ phe phẩy quạt, nói tiếp: “Cháu ông vừa vào kênh Nam Giang Sáu làm Tổng biên tập, nó cũng mới tốt nghiệp đại học Nam Giang thôi. Nhưng lúc nó chưa học xong tiến sĩ đã có lãnh đạo tìm đến rồi!”.

Diêu Ngạn vừa làm vừa phụ họa theo: “Cháu ông giỏi mà. Tết năm ngoái gặp chị ấy, cháu đã thấy chị ấy lợi hại rồi”.

Nghe Diêu Ngạn nói vậy, ông cụ sướng rơn người, tiếp tục khoe khoang: “Cũng không lợi hại gì, tiền lương hơn mười nghìn mà thôi. Chồng nó cũng tạm tạm, làm về...” ông cụ nhủ mảy, ra chiều suy tư: “Chính là mấy thứ đồ hộp bây giờ chúng ta hay thấy trên ti-vi ấy. Đây, chồng nó làm Giám đốc ở công ty đó nên lương mới cao”.

Diêu Ngạn ậm ừ cho qua, tất cả tâm tư của cô đều dồn hết vào trong nồi. Nấu gần xong, cô nhắc nồi lên, đổ chất lỏng sền sệt màu trắng vào khuôn.

Bà Diêu ở trong nhà nghe thấy đoạn đối thoại sầm mặt tức tối, bà dựa cửa nhìn ra ngoài, nói nhỏ với Diêu Ngạn đang loay hoay: “Con nói chuyện với ông già kia làm gì? Chốc nữa, ông ta lại đi khua môi múa mép với hàng xóm”.

Diêu Ngạn mỉm cười, cô không quay đầu lại, chỉ tập trung nhìn những bức tượng từ từ thành hình, cô đáp lời bà Diêu: “Nếu con không nói, ông ấy lại tưởng con chột dạ”.

Bà Diêu nghiêng răng nghiêng lợi dạy dỗ: “Con nói xem, tập đoàn lớn tốt thế mà cứ khăng khăng đòi về quê. Trung Tuyền đào đâu ra công ty, toàn nhà máy với nhà máy, con tính làm công nhân hay sao!”. Bà câu nhàu: “Lúc trước thi nghiên cứu sinh kết quả tốt như vậy mà lại đòi đi tìm việc làm, kiếm được bao nhiêu tiền chứ!”.

Cuối cùng Diêu Ngạn cũng chịu thua. Cô xoay người đẩy bà Diêu vào nhà, gọi Diêu Yên Căn ra giúp, lúc này bên tai mới im ắng trở lại.

Hoàng hôn buông xuống, bà Diêu bỏ tượng vào túi đựng, chuẩn bị ra công viên bên sông bán hàng. Bà đẩy việc đi đến bệnh viện cho Diêu Ngạn: “Con mua ít hoa quả đến thăm họ rồi về. Vài ngày nữa, cô con rảnh sẽ đến sau”. Bà dặn thêm Diêu Ngạn: “Tiền để cô con đưa. Nếu bố con ngờ nghệch đòi chịu trách nhiệm, con nhớ can lại”.

Diêu Ngạn nhủ mảy, cô không đồng tình với bà Diêu. Bà Diêu nói tiếp: “Hai tài xế trước gây tai nạn cũng cô con bồi thường. Chuyện này để chủ giải quyết là đúng, đừng vì bà con họ hàng với nhau mà không phân biệt rõ ràng, cái nào ra cái đó”.

Diêu Ngạn ứng phó qua loa. Tắm rửa xong xuôi, cô cũng rời khỏi nhà.

Ngoài cổng bệnh viện có nhiều hàng bán hoa quả, chiếm gần nửa con đường. Quản lý đô thị tới cần quét, đuổi mấy người bán hàng sát vào lề. Diêu Ngạn hấp tấp chọn nho và dưa hấu xách vào bệnh viện.

Trong bệnh viện nồng nặc mùi thuốc hòa lẫn với mùi thức ăn. Diêu Ngạn đẩy cửa vào một phòng bệnh, người bị thương nằm trên giường đang nói chuyện bỗng im bặt.

Diêu Ngạn cười nói riu rít: “Cô chú, cháu mua ít hoa quả đến thăm anh”.

“Cháu khách sáo thế làm gì.” Người kia miệng nói còn chưa hết lời tay đã đưa ra cầm lấy túi hoa quả. Tán gẫu một hồi, đối phương nói: “Ngày mai, cô chú định cho nó chụp cộng hưởng từ. Tim nó không khỏe, có thể phải khám tổng quát. Hôm nay, chủ nó tới bảo thế này sẽ làm lỡ công việc, nó có khả

nặng bị đuối!”.

Điều Ngạn cố tình phớt lờ khúc sau, cô niềm nở mở miệng: “Vâng, phải kiểm tra đầy đủ cho anh chứ ạ, cháu cũng rất lo cho sức khỏe của anh ấy”.

Đúng lúc bác sĩ đi vào kiểm tra vết thương, Điều Ngạn tiện thể hỏi thăm: “Bác sĩ, sức khỏe của anh tôi thế nào rồi? Tim anh ấy không khỏe, tôi sợ vết thương trở nặng”.

Bác sĩ ngó ra, chê Điều Ngạn không biết gì: “Chỗ nào, chỗ nào? Hôm qua đã khám tổng quát rồi còn gì. Tim rất khỏe, gì mà vết thương nặng hơn với nhẹ đi, tầm phào! vết thương còn con thoi. Lo lắng thì cứ bỏ tiền ra mà kiểm tra lần nữa!”.

Điều Ngạn ngoái đầu, thì thầm với đối phương: “Bác sĩ bây giờ, thái độ càng lúc càng tệ. Cô chú cần làm gì thì cứ làm đi ạ. Ngày mai, chúng ta lại khám tổng quát, ai biết mấy lời này của bác sĩ có chuẩn hay không!”.

Họ ngượng chín mặt, gượng cười rồi lảng sang chuyện khác.

Tường Nã đứng bên ngoài này giờ, nghe Điều Ngạn nói, anh lướt nhìn khuôn mặt xám xịt của bác sĩ bằng ánh mắt hả hê. Anh mỉm cười, gọi to: “Trần Lập, có việc cần tìm chú đây, ra đây đi”.

Trần Lập quay đầu lại, nhìn thấy Tường Nã, nụ cười mới hiện lên trên gương mặt anh ta.

Hai người đi vào phòng làm việc, Tường Nã chỉ về phía Hứa Châu Vi đang ngồi co ro trên ghế, nói: “Chắc do thời tiết nóng bức, vết thương của cậu ấy bị hớ”.

Trần Lập vén áo Hứa Châu Vi lên xem bụng anh ta: “Không sao, để em kê cho cậu ấy ít thuốc”. Kê đơn thuốc xong, Trần Lập hỏi: “Anh tới bệnh viện làm gì? Đích thân đưa Tiểu Hứa đi?”.

Tường Nã gầy thuốc lá, trả lời: “Không phải, anh có chút việc ở khu khai phá”.

Hai người nói chuyện thêm một lúc, Tường Nã và Hứa Châu Vi mới ra về. Đi ngang qua một phòng bệnh, ánh mắt của Tường Nã vô thức dừng lại ở phía trong. Thấy Điều Ngạn tươi cười ăn dưa hấu, trò chuyện rôm rả với ba người đối diện, anh cười nhạt, thu lại tầm mắt.

Vấn đề việc làm của Điều Ngạn thường bị hàng xóm bàn ra tán vào rớt cục cũng có hồi âm. Sau khi nhận được điện thoại báo tin, cô hớn hờ ra mặt. Nồi nước trên bếp sôi sùng sục, Điều Yên Căn bắc xuống, quay sang hỏi em gái: “Có chuyện gì mà vui vậy em?”.

Điều Ngạn đổ nước nóng ra, nhanh tay xào thức ăn trong một chiếc nồi khác, cô cười đáp: “Em tìm được việc rồi. Sang tuần em đi làm”.

Điều Yên Căn cũng cảm thấy vui lây, mừng rỡ reo lên: “Hay quá!”.

Điều Ngạn cười nhìn chị. Suy nghĩ một lát, cô móc tiền đưa cho chị: “Chị đến quán ăn ngoài ngõ mua một hộp thịt xào, tối nay nhà mình thêm món”. Điều Yên Căn cầm tiền nhìn nhìn, Điều Ngạn nói: “Đây là hai mươi tệ. Thịt xào mười tám tệ, chị bảo chủ quán trả lại chị hai tệ. Nhớ lấy tiền thừa”.

Điều Yên Căn gật đầu, miệng không quên lầu bầu bất mãn: “Chị biết đây là hai mươi tệ”.

Buổi tối, bà Điều từ bệnh viện trở về. Nghe Điều Ngạn báo tin, bà cất giọng hăm hờ: “Cuối cùng thì con đã tìm được việc làm rồi! . Nhưng khi hỏi đến chuyện lương bổng, niềm vui của bà xẹp xuống: “Mới đi làm là ít vậy đây! Biết thế hỏi đó mẹ kêu con học báo chí, làm biên tập cho đài truyền hình”.

Điều Ngạn lại không hề thấy lương thấp. Cô gấp thịt vào bát bà Điều, đồ ngon đồ ngọt bà. Điều Yên Căn tranh thủ giành công: “Thịt này là con tự đi mua! Chủ quán nói thịt rất tươi, mới nhập trưa nay”.

Bà Điều khen: “Ừ, thịt ngon!”.

Điều Yên Căn cắn đũa, cô cười híp mắt. Ăn uống xong xuôi, cô chào một câu, thay một chiếc váy xinh xắn rực rỡ rồi lao đến phòng khiêu vũ. Điều Ngạn cảm không được, đứng ngay cửa gọi Điều Yên Căn nhưng đã không còn thấy bóng dáng chị đâu nữa.

Thím nhà bên đang đổ nước bồn ra đường, “Ào” một tiếng đã thấy nước bồn thấm ướt mặt đường, nhìn thấy Điều Ngạn đang chuẩn bị xoay người đi vào nhà, liền gọi: “Điều Điều, chị cháu lại đi nhảy à?”.

Điều Ngạn đáp “Vâng” một tiếng, bà liền nhủ mấy lo lắng nói: “Cháu cũng biết đầu óc chị cháu không nhanh nhạy. Tối muộn mấy ngày trước, bác thấy nó cùng một người đàn ông tầm hơn bốn mươi tuổi rời khỏi phòng khiêu vũ. Hai người dựa sát nhau thủ thủ tâm sự, cũng không biết có quen nhau hay không. Cháu phải trông chừng chị thật kỹ, dù gì chị cháu cũng xinh xắn, rất dễ bị lừa!”.

Điều Ngạn giật nảy người vội vã nói cảm ơn. Bước vào, cô lưỡng lự một lúc, rồi viện cớ đi ra ngoài.

Ngoài cửa phòng khiêu vũ có hai quầy bán đồ nướng ngun ngút khói khiến đêm hè oi ả càng trở nên nóng bức. Điều Ngạn tới gần quầy hàng, đưa tay lau mồ hôi đầm đìa trên cổ. Cô chưa từng đến phòng khiêu vũ nên cảm thấy không quen. Đặt chân qua cánh cửa tối màu, cô nghe loáng thoáng giai điệu nhạc blues. Vài người trung niên quàng vai bá cổ loạng choạng đi nhau bước đi. Bất gặp Điều Ngạn, mắt một người đàn ông sáng rực, say đắm nhìn cô không rời đi.

Trong hành lang nhỏ xiu chật hẹp, Diêu Ngạn đành vờ như không biết, cô nhủ mảy, nghiêng người đi qua tỏ thái độ kiêu căng khiến ông ta “Hừ” một tiếng đầy tức tối, lao đảo bước ra ngoài.

Diêu Yên Căn đứng giữa sàn nhảy giống thập niên năm mươi, sáu mươi. Trước mặt Diêu Yên Căn là một người đàn ông khoảng gần bốn mươi, đang ôm cô xoay vòng.

Diêu Ngạn ngoảnh quanh một vòng, chỉ có chiếc bàn trong góc còn trống. Trên đó đặt một chiếc ly nhưng không có người, cô điềm tình đến ngồi xuống, trốn trong bóng tối quan sát Diêu Yên Căn.

Một chỗ khác, Tường Nã nhận túi giấy từ tay chủ phòng khiêu vũ. Anh cảm áng chừng chốc lát. Đang định quay người đi, chủ phòng khiêu vũ ngăn anh lại nói: “Anh Nã, nghe nói anh lái xe tải ở Lý Sơn?”.

Tường Nã im lặng, nhướn mày nhìn ông ta. Chủ phòng khiêu vũ cười ngượng ngập, ông ta nói: “Tôi muốn hỏi anh có quen với cảnh sát giao thông không? Một người bà con của tôi lái xe hàng chở quá tải bị cảnh sát chặn lại hai ngày trước. Bây giờ làm nghề này, có chỗ nào mà không chở quá tải. Bà con của tôi bị giam xe, tôi muốn tìm người gửi gắm”.

Tường Nã cười cười: “Được, ông tự mình chuẩn bị đi, ngày mai tôi sẽ thông báo”.

Anh mở cửa bước ra, nhìn thấy có người đã chiếm chỗ ngồi ban nãy của mình. Người đó có gương mặt thanh tú, đôi mắt trong veo đang ngó nhìn về một chỗ. Đèn phòng khiêu vũ rực rỡ đủ màu rọi lên gương mặt cô không gọn vẻ tầm thường thô tục như những kẻ khác, mà toát lên nét nhanh nhẹn, can đảm hệt như dưới ánh nắng gay gắt ban ngày.

Diêu Ngạn nhìn đến mức mắt mỏi nhừ, cô chớp chớp vài cái, một chiếc bóng bất thành linh ập tới. Diêu Ngạn ngạc nhiên ngược lên, cô giật thót tim nhìn, Tường Nã đang cong cong khóe miệng chiếu đôi mắt sâu thẳm về phía mình. Lần đầu tiên nhìn thẳng Tường Nã, cô phát hiện anh rất cao lớn. Khác với vẻ vô cảm khi anh ngồi hoặc nhìn từ xa, cảm giác áp bức mà anh tạo ra chui vào lỗ chân lông của Diêu Ngạn, khiến trái tim cô run bắn. Cô phát hoảng, vội vàng lui ra sau.

Tường Nã chống tay lên ghế, cúi người sát lại gần Diêu Ngạn. Nhìn từ xa giống như anh đang ôm Diêu Ngạn. Hơi thở nam tính lượn lờ xung quanh, ánh mắt Tường Nã sáng quắc nhưng anh lại trầm mặc, không lên tiếng.

Diêu Ngạn dán người vào lưng ghế, ngón cái bắm vào tay vịn của ghế, cuộn tay thành nắm đấm. Gần hai bên má của Diêu Ngạn là cánh tay ngăm đen chắc khỏe, túi giấy vô tình suột qua tai cô. Cô cứng người nhìn anh bằng cặp mắt đề phòng. Trực giác mách bảo cô rằng, người trước mặt rất nguy hiểm. Gương mặt Diêu Ngạn không kim chế được mà đỏ bừng, cô căng thẳng nuốt khan.

Tường Nã bình thản nhếch miệng, áp người xuống thêm chút nữa. Ngay khi mũi anh gần chạm mũi cô, anh ngừng ở tư thế nghiêng người, vói ra sau lưng Diêu Ngạn, trượt theo đường cong vô hình ngay eo cô.

Diêu Ngạn đầy cảnh giác, nín thở, ưỡn thẳng lưng.

Tường Nã đang cúi thấp người, cô mơ hồ nghe thấy âm thanh không rõ thoát ra từ phía anh. Khi anh rút tay về, một cây bút máy đen chợt xuất hiện trên tay anh. Anh kẹp đầu bút giữa hai ngón tay, lắc lắc trước mặt Diêu Ngạn. Diêu Ngạn trở mất nhìn, hơi thở tắc nghẹn trong khí quản từ nãy giờ mới có thể thoát ra, phả lên vòm ngực người đàn ông trước mặt.

Tường Nã hạ thấp giọng nói: “Ban nãy, tôi đánh rơi cây bút ở đây”. Anh cúi đầu chăm chú nhìn Diêu Ngạn, sau đó từ từ đứng thẳng người, mang theo cảm giác áp bức vô hình.

Diêu Ngạn đỏ mặt tức giận liếc anh một cái, dời ánh mắt sang sàn nhảy.

Tường Nã bật cười, lần này âm thanh rõ ràng rót vào tai Diêu Ngạn. Diêu Ngạn nhẩn mặt quắc mắt lên nhìn thì Tường Nã đã thông dong xoay người bỏ đi.

Trên sàn nhảy đầy màu sắc, Diêu Yên Căn cười chum chim, đôi lông mày mị hoặc, cô e ấp trong làn váy xinh đẹp thướt tha. Người đàn ông trung niên đối diện khom người thì thầm làm cô che miệng cười bên lên, gò má ửng hồng, sóng mắt phong tình vô hạn, khác hẳn thường ngày.

Diêu Ngạn ngậy người ra nhìn. Một niềm vui khó tả trỗi dậy trong lòng cô nhưng khi nhìn đến người đàn ông trung niên bóng bẩy, to béo kia, cô tụt hết cảm xúc, chỉ muốn lập tức nôn ra. Diêu Ngạn âm thầm trốn trong góc tối. Gần tới giờ Diêu Yên Căn về nhà, cô đứng dậy, ra khỏi phòng khiêu vũ.

Diêu Yên Căn khoác tay người đàn ông trung niên rời khỏi phòng khiêu vũ. Âm nhạc du dương lắng dần, ngọn đèn tù mù ngoài đường được thay thế bằng ánh sáng đủ màu bên trong. Mọi thứ xung quanh trở nên yên tĩnh trong tịch tặc.

Diêu Ngạn giơ cao xiên thịt nướng gọi Diêu Yên Căn: “Chị ơi!”.

Diêu Yên Căn nhìn qua, chợt sững người: “Diêu Diêu?”, cô ngay lập tức buông cánh tay người đàn ông bên cạnh ra, thấp thỏm tiến về phía Diêu Ngạn, ướm hỏi: “Sao em lại ở đây?”.

Diêu Ngạn cắn cánh gà nướng, đưa xiên thịt dê nướng cho chị: “Em thèm ăn, ra đây mua cái này. Chị còn nhảy không?”.

Diêu Yên Căn cầm xiên thịt dê nướng gạt đầu lia lịa. Người đàn ông trung niên tiến lại gần nhìn Diêu Ngạn bằng ánh mắt si mê, ông ta hỏi Diêu Yên Căn:

“Đây là em gái Diêu Diêu của em?”.

Diêu Yên Cẩn trả lời “Vâng”, người đàn ông đó không kìm được lòng, miệng lẩm bẩm nói: “Xinh thật!”.

Diêu Ngan đang ăn cánh gà, bất gặp biểu hiện này của ông ta, cô suýt nôn mửa. Cô cau có mặt mày nói với Diêu Yên Cẩn: “Chị, chúng ta về thôi. Muốn quá mẹ sẽ lo”.

Diêu Yên Cẩn gạt đầu, chào tạm biệt người đàn ông trung niên, kéo Diêu Ngan đi.

Đi được nửa đường, Diêu Ngan thở không ra hơi đuổi theo Diêu Yên Cẩn: “Chị ơi, đi chậm thôi!”.

Diêu Yên Cẩn đứng lại, bần khoản cúi đầu vắn về lần vẩy.

Diêu Ngan hỏi: “Chị làm sao vậy?”.

Diêu Yên Cẩn nhìn có vẻ khúm núm: “Diêu Diêu, em đừng nói mẹ biết”.

Diêu Ngan nhú mày, nói: “Tại sao không nói mẹ biết? Chú đó là bạn chị mới quen à?”.

Diêu Yên Cẩn “Ừ” một tiếng, sửa lời Diêu Ngan: “Không phải chứ”.

Diêu Ngan phì cười: “Người hơn bốn mươi, sao lại không phải là chứ?”.

Diêu Yên Cẩn một lần nữa sửa lời em gái: “Năm nay, anh ấy chỉ mới ba mươi tám”.

Diêu Ngan cười hết nấc, cô hỏi: “Lẽ nào chị thích người đàn ông đó?”.

Đầu Diêu Yên Cẩn gục xuống, ấp úng đáp: “Chị, chị thích anh ấy!”.

Diêu Ngan xây xẩm mặt mày, cô không tưởng tượng nổi: “Chị thích?”.

Diêu Yên Cẩn ngẩng đầu lên liếc Diêu Ngan. Có lẽ giọng điệu thoáng chút kinh của em gái khiến Diêu Yên Cẩn không thể nhẫn nhịn, cô hằn học buông lời: “Dù sao đi nữa em cũng đừng nói với mẹ” Rồi cắt bước bỏ đi.

Diêu Ngan đuổi theo hỏi, Diêu Yên Cẩn không trả lời.

Đến đầu ngõ, Diêu Ngan vẫn tiếp tục kiên trì: “Chị, em không nói mẹ biết. Nhưng hôm nào đó chị dẫn em đi gặp người ta để em tìm hiểu được không?”.

Diêu Yên Cẩn cực kỳ bất mãn: “Chị hiểu ý của em! Mọi người luôn miệng nói chị ngốc, bây giờ chị quen bạn mà em cũng đòi xen vào. Chị nhất quyết không cho em xen vào!”.

Trong lúc hai chị em tranh cãi, đằng trước có người gọi to: “Yên Yên?”.

Vừa nghe thấy giọng nói của ông Diêu, Diêu Ngan vội kéo tay Diêu Yên Cẩn ra hiệu cho chị đừng lên tiếng, làm như không có gì.

Ông Diêu khó hiểu hỏi: “Tại sao con cũng ở ngoài? Vừa rồi nói gì mà to tiếng thế?”.

Diêu Ngan vừa cười vừa nói: “Con thèm ăn thịt nướng nên chạy đi mua”. Cô đưa mắt nhìn xe tải bên cạnh, hỏi ông Diêu: “Sao bỏ lại đồ xe ở đây?”.

“Hết chỗ đỗ xe. Hôm nay xong việc sớm mà không tranh được chỗ, đã vậy hằng tháng cô con còn phải đóng cả trăm tệ phí đỗ xe, tự nhiên lãng phí tiền vô ích.” Ông Diêu cằn nhằn đi vào ngõ, nói chuyện làm ăn mấy ngày qua với Diêu Ngan.

Thời gian này, công ty vận chuyển của Trương Nã chặn lấy lộ phí của rất nhiều xe chở hàng hóa khiến toàn bộ thị trấn Lý Sơn đều bàng hoàng. Anh chỉ còn thiếu mỗi bước xông vào nhà cướp đoạt của cải và vi phạm pháp luật nữa mà thôi. Một đám người xăm rồng xanh hồ trắng đứng chắn ngay trung lộ Lý Sơn, nào có ai dám đứng ra tranh cãi.

Ông Diêu vui mừng kể với Diêu Ngan: “Nhưng may là chúng ta giao mỗi vận chuyển hàng hóa cho họ từ đầu, nếu không chắc cũng không thoát được”.

Diêu Ngan lơ đãng phụ họa, mạch suy nghĩ của cô vẫn dừng ở chuyện của Diêu Yên Cẩn.

Ngày hôm sau, cô tới nhà máy linh lương giúp Diêu Yên Cẩn. Một người hỏi cô: “Phải rồi. Chị em tìm được đối tượng chưa?”.

Diêu Ngan cười trả lời: “Vẫn chưa. Chị định làm bà mai se duyên cho chị em à?”.

Người kia cười cười xua tay. Chị ta kéo cô nói nhỏ: “Nhà máy có một anh chàng mới đến làm. Anh ta chậm phát triển trí tuệ mức độ nhẹ giống chị em, nói chuyện có hơi ngọng một chút nhưng hình thức không tồi, đứng với chị em nhìn xứng đôi lắm. Chị em vốn xinh xắn, lại không thích làm việc trong nhà máy, suốt ngày ở nhà dọn hàng cũng không quen được đàn ông, chị nói đúng không?”.

Thấy thái độ của Diêu Ngạn lưỡng lự, chị ta cười nói không ngừng: “Chị không nói chuyện anh chàng đó với em. Em về bảo mẹ hôm nào có thời gian đến đây nói chuyện với chị!”.

Diêu Ngạn mỉm cười: “Được ạ! Em về sẽ nói ngay với mẹ!”.

Về đến nhà, cô khéo léo gọi chuyện nói với bà Diêu. Bà mừng ra mặt: “Chuyện này được đấy! Mấy hôm nữa để mẹ đến nhà máy xem thử. Nếu đúng là vậy, mẹ sẽ dò hỏi ý tứ chị con”. Bà hỏi Diêu Ngạn lấy được bao nhiêu tiền lương, Diêu Ngạn rút sổ tiết kiệm ra nói: “Cũng hơn ba trăm tệ nhưng tiền bảo hiểm xã hội hình như tăng lên. Con gửi hai trăm tệ vào tài khoản tiết kiệm cho chị, thừa ra một trăm tệ lát nữa đưa chị dùng, phòng khi cần thiết”.

Diêu Yên Căn không biết phân biệt tiền nhưng lại là nô lệ của đồng tiền, cô rất thích ôm ống tiết kiệm trong người. Cô rất hay mua mấy món trang sức giá rẻ. Bà Diêu kiểm soát tiền lương của cô, cô giúp cô gửi nhiều tiền nhất có thể vào ngân hàng.

Đến giờ ăn tối, Diêu Yên Căn nhận tiền, cất vào túi. Cô tỏ thái độ bất mãn: “Tiền lương ít quá! Chị nghe nói chị có thể giúp nhà máy của họ tiết kiệm rất nhiều tiền thuế, đừng lấy ít như vậy!”.

Diêu Ngạn cảm thấy không bằng lòng, cô im lặng ăn cơm.

Chớp mắt một cái đã tới thứ Hai đầu tuần. Gà trống vừa cất tiếng gáy, Diêu Ngạn choàng tỉnh, thức dậy đánh răng rửa mặt, vào bếp làm điểm tâm, rồi cầm túi xách ra khỏi nhà.

Đi bộ từ nhà đến khu khai phá mất ít nhất một tiếng đồng hồ, Diêu Ngạn xem như để bản thân tập thể dục. Cô đến nhà máy nước giải khát vừa đúng giờ làm việc.

Phòng nhân sự đã có nhân viên làm việc. Trông thấy Diêu Ngạn, người kia lật tập hồ sơ, gật gù nói: “Đúng đúng, phòng nghiên cứu trên tầng năm, cô tự lên đi”.

Công ty nước giải khát mà Diêu Ngạn làm việc chuyên sản xuất nước ép và cô đặc nguyên liệu làm từ trái cây, phần lớn tiêu thụ tại châu Âu, số còn lại xuất sang Đông Nam Á. Ở đây rộng bốn trăm mẫu đất(*), nhà máy và tòa nhà văn phòng cùng nằm chung một khu. Công ty này là doanh nghiệp đứng đầu huyện, tất nhiên nó cũng có niềm kiêu hãnh riêng.

(*) Ở Trung Quốc, một mẫu đất bằng khoảng 667m², 16 mẫu tương đương với 1 hecta. (Mọi chú thích là của người dịch).

Diêu Ngạn đi bộ lên tầng năm. Nơi này tường gạch sáng loáng, cô quay mặt vào tường chỉnh lại mái tóc bị gió thổi rối tung rồi gõ cửa đi vào.

Phòng nghiên cứu có vẻn vẹn ba nhân viên. Họ đang ăn uống tán gẫu, nhìn thấy Diêu Ngạn, bèn bắt chuyện: “Em là người mới?”.

Diêu Ngạn mỉm cười gật đầu. Họ thân thiện tự giới thiệu về mình sau đó một người hỏi cô: “Những thứ cơ bản nhất em biết chứ? Cách điều chế cơ bản, thử độ pH”. Chị ta chỉ một đồng dụng cụ thí nghiệm, các loại cốc đo lường đủ kích thước bày đầy mặt bàn và hai chiếc nồi đun nước trên bếp: “Nhớ kỹ một điều, mỗi khi làm xong phải rửa sạch sẽ tất cả những dụng cụ này”.

Chị ta nhắc nhở thêm: “Đúng rồi, phòng nghiên cứu ở tòa nhà phía đông không liên quan bên này. Mấy ngày trước có người mua hai dây chuyền sản xuất của nhà máy để làm nước ép trái cây và đồ uống pha chế. Chúng ta chỉ phụ trách ép và cô đặc nguyên liệu thô thôi”.

Đồng nghiệp kiên trì hướng dẫn, còn Diêu Ngạn im lặng ghi nhớ. Đợi tất cả các phòng ban khác đều có người, họ mới bắt đầu làm việc. Diêu Ngạn bị họ sai bảo đến chóng mặt. Cô lấy đủ loại đồ uống khỏi tủ lạnh, vừa ghi số liệu vừa đo độ pH. Ít phút sau, hương thơm ngọt ngào tỏa ra khắp phòng khiến ai ngửi thấy cũng thèm chảy nước dãi.

Trong phòng làm việc ở tầng cao nhất của tòa nhà, Tổng giám đốc Trần Man Phát lấy một túi giấy trong két sắt đưa cho Tường Nã, ông nói: “Một chút lòng thành, cảm ơn!”.

Tường Nã cũng không khách sáo, anh thản nhiên nhận lấy. Trần Man Phát vừa cười vừa nói: “Vẫn là cháu có bản lĩnh, giúp được chú việc lớn. Hôm qua sở cảnh sát Nam Giang cũng tới tìm nhưng chú đâu có liên quan đến chuyện này”. Sau đó ông tỏ ra quan tâm hỏi: “À, vết thương của Tiểu Hứa sao rồi?”.

Tường Nã gác chân lên bàn, đan hai tay vào nhau: “Không sao, cậu ấy rất khỏe”.

Trần Man Phát đưa anh điều thuốc, ông nói tiếp: “Dù sao thì việc vận chuyển hàng hóa của nhà máy chú giao hết cho cháu còn về phía Thẩm Quan thì chú không chắc. Nhưng nếu cháu cần, chú sẽ dò hỏi giúp”.

Tường Nã nhếch mép cười khách sáo, chào tạm biệt ông rồi ra về.

Tường Nã đi xuống tầng năm, tay xoay xoay điều thuốc suy nghĩ chuyện công việc, ánh mắt mơ hồ lướt qua một bóng dáng nhỏ nhắn, anh bỗng ngây người. Đôi mắt anh dõi theo Diêu Ngạn đang ôm một chồng giấy tờ đi vào phòng nghiên cứu, mái tóc buộc cao đu đưa theo nhịp bước chân. Đến khi chỉ còn tia nắng mặt trời đơn độc, Tường Nã vẫn đứng ngẩn ngơ. Rất lâu sau, anh mới nhét điều thuốc vào miệng, sải bước rời đi.

Diêu Ngạn không được tham gia nghiên cứu trực tiếp, mấy ngày liền cô chỉ phụ giúp tẩy rửa nồi hấp thí nghiệm. Hằng ngày về nhà, mùi hoa quả ngọt ngào luôn bám trên người cô.

Ngửi thấy mùi hương này, Diêu Yên Căn nuốt nước bọt, nhìn Diêu Ngạn trân trân: “Em đi làm được ăn ngon?”.

Điều Ngan bật cười, cô nói: “Mùi này dính vào lúc em làm việc. Là tinh dầu, không ăn được”.

Điều Yên Căn không biết tinh dầu là gì, vậy nên cô dùng đôi mắt bán tín bán nghi quan sát Điều Ngan, miệng nhai mỗi com trắng, quên cả gấp thức ăn.

Sau khi ăn xong, bà Điều lên kéo Điều Ngan về phòng: “Mẹ thấy thằng nhóc đó rồi. Nó trắng trẻo, mặt mày tằm tằm. Nó cũng như chị con, sinh hoạt tự lo liệu được”. Bà chau mày nói thêm: “Có điều gia đình nó ở nông thôn, anh chị em hơi đông. Mẹ nghĩ điều kiện của nó không khá khẩm gì đâu”.

Điều Ngan thoáng tư lự, cô nói: “Mẹ không thấy đường từ Trung Tuyên đến Sĩ Lâm đã giải tỏa một vài thôn xóm hay sao? Năm ngoái sửa đường, năm nay dỡ bỏ phân nửa nhà cửa. Nhà một người bạn cấp ba của con phút chốc được phát cho một căn hộ ba phòng. Con thấy nông thôn cũng hay, chỉ cần người ta thành thật, sống có trách nhiệm là được. Gia đình anh ta sống ở nông thôn, ngộ nhờ ngày nào đó gặp may mắn nằm trong vùng quy hoạch, biết đâu sau này lại được sống an nhàn hưởng thụ”. Điều Ngan nở nụ cười: “Hơn nữa chưa chắc người ta để ý chị mà mẹ”.

Bà Điều nghe cô nói vậy liền gắt gỏng: “Chị con mà còn không hợp mắt thì còn muốn tìm kiểu con gái thế nào nữa? Lẽ nào định tìm một cô gái bình thường?”.

Bất giác nghĩ đến người đàn ông trung niên ở phòng khiêu vũ, cô không muốn tranh luận với mẹ, cô nói: “Vậy thì lựa dịp nào đó cho chị gặp anh ta. Con cũng mong chị tìm được một anh chàng thật thà, điều kiện gia đình không quan trọng, dầu sao cũng còn có con!”.

Lòng bà Điều mềm nhũn, bà mỉm cười nhìn cô: “Con có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Đi làm có lương thì giữ lại mà tiêu, mẹ tích góp của hồi môn cho chị con cũng được kha khá rồi”.

Lúc hai mẹ con nói nói cười cười ra khỏi phòng ngủ, Điều Yên Căn đang ăn táo xem mấy tin thời sự khô khan trên ti-vi. Cô có vẻ bồn chồn liên tục nhìn ra cửa. Thấy bà Điều, cô đứng bật dậy, nói: “Con đi phòng khiêu vũ”.

Điều Ngan liếc thấy chị đã thay áo váy, cô cau mày nói: “Hôm nay trời nóng, chị đừng đi nhảy nữa”.

Điều Yên Căn nào chịu nghe theo. Cô xỏ dép sandal, chạy vội ra ngoài. Điều Ngan mới đuổi được vài bước, bà Điều đã gọi vội theo: “Thôi con, bỏ đi. Cứ để nó đi, chị con cũng chỉ thích mỗi khiêu vũ mà thôi”.

Điều Ngan không cách nào nói ra nỗi canh cánh trong lòng, đành ôm một bụng hậm hực quay về.

Giữa đêm hôm khuya khoắt, cô ở trong phòng ngủ nghe bên ngoài om sòm, hình như có người đang lời qua tiếng lại. Điều Ngan bỏ sách xuống, tò mò nhìn ra. Tiếng cãi vã ủa vào tai Điều Ngan. Ông cụ hàng xóm hét toáng lên: “Ngày nào cũng đêm hôm khuya khoắt là làm âm lên, lái xe hàng hay ho gì mà khoe khoang!”.

Điều Ngan vội xỏ dép chạy ra, một chiếc xe tải to dừng đậu ngoài đầu ngõ, ông Điều đứng thừ ra, bất mãn nói nhỏ: “Đường này đầu phải của nhà ông, sao không thể dừng xe ở đây”.

Xe tải quả thực ồn ào. Ban ngày thì không sao nhưng đêm khuya yên ắng, tiếng xe tải ầm ầm nghe cực kỳ chói tai. Nhất là những người sống trong ngõ đều có thói quen ngủ sớm, nhà cửa cách âm không tốt, xe tải chạy rầm rầm sẽ quấy rầy mọi người.

Điều Ngan kéo ông Điều lại nói nhỏ: “Bố, ngày mai để xe ngoài bãi xe đi, đỗ ở đây mãi cũng không hay”.

Ông Điều chau mày: “Cô con tính ngừng nộp phí đỗ xe. Hôm kia, cô con mới cãi nhau với bà chủ bãi. Đóng tiền mà không có chỗ đỗ xe, chỉ bằng cứ đỗ ở nhà”. Ông Điều rào bước đi về nhà. Không muốn tiếp tục bàn luận vấn đề này, ông hỏi sang chuyện việc làm của Điều Ngan.

Điều Ngan mỉm cười, cô trả lời: “Công việc của con khá ổn. Tạm thời con làm trợ lý, công việc cũng nhẹ nhàng”.

Về tới nhà đã thấy bà Điều thức dậy nấu đồ ăn cho chồng. Nhoáng cái, màn đêm tĩnh lặng chỉ còn tiếng nhai nuốt thức ăn. Ve sầu cũng rảnh rang chìm vào giấc ngủ.

Ngờ đâu sáng hôm sau lại có sự cố bất ngờ xảy ra. Điều Ngan ở trong công ty nhận được điện thoại của bà Điều. Nồi nước cốt trước mặt sôi sùng sục, cô khuấy lên, bỏ đường vào trong, cô cau mày nói: “Đề con qua đó”.

Bà Điều lưỡng lự: “Con mới đi làm, xin nghỉ có tiện không?”.

“Không cần xin nghỉ, dù gì cũng gần đến giờ nghỉ trưa rồi. Buổi trưa con được nghỉ hai tiếng.” Cô gác máy, tiếp tục công việc trên tay nhưng ánh mắt thường xuyên dôi về phía đồng hồ treo tường.

Cô rót nước cốt vào cốc đo lường, nhấp một ngụm nhỏ, thấy mùi vị gần giống, cô giao lại cho đồng nghiệp, rồi đi chỉnh lý số liệu ghi chép ban nãy. Chớp mắt tới mười một giờ, cô đặt giấy viết xuống, túm lấy túi xách lao ra khỏi phòng.

Rất ít xe taxi qua lại khu khai phá. Điều Ngan bước đi gấp gáp, nhìn ngang nhìn dọc tìm kiếm, khó khăn lắm cô mới bắt được một chiếc xe trước cổng về đến đầu ngõ, cô lại nhận được điện thoại của bà Điều: “Họ báo cho cảnh sát giao thông, xe bị giữ rồi”.

Điều Ngan nói tài xế quay ngược xe. Khoảng mười phút sau cô tới trung đội cảnh sát giao thông. Khi tìm thấy ông Điều và bà Điều, cô thấy ông cụ hàng xóm đang chửi ầm lên: “Rõ ràng cậu ta cố tình, quay xe mà lại đụng trúng cửa sau nhà tôi à? Cậu ta vừa mới thừa nhận rồi kia!”.

Bà Điều lật đặt kéo ông Điều đang định dính tời, dịu giọng giảng hòa: “Mấy lời đó là nói lúc nóng giận, làm sao có thể xảy ra!”. Bà nói với cảnh sát giao thông: “Buổi sáng tại ông ấy mắng nhiếc thậm tệ, ông xã tôi mới giận quá mất khôn, lời qua tiếng lại đôi chút, thật sự không phải cố tình!”.

Ông cụ lôi chuyện tai nạn ở thị trấn Lý Sơn ra nói: “Mấy người còn đừng người ta nằm viện cơ mà. Cả ngày cứ xách bình giữ nhiệt chạy ra chạy vào bệnh viện còn gì. Muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm!”. Ông cụ nổi giận, rút di động định gọi cháu gái làm Tổng biên tập kênh Nam Giang Sáu.

Điều Ngan tiến lên giữ tay ông cụ, cô vừa cười vừa nói: “Ông ơi, ông gọi chị làm gì? Đài truyền hình bận trăm công nghìn việc, chuyện nhỏ thế này chúng ta dàn xếp với nhau là được mà ông!”.

Ông cụ đẩy Điều Ngan, tay chỉ ông Điều, miệng nói: “Cháu xem chuyện tốt bỏ cháu làm đi. Nếu không phải khuya hôm qua ông trách móc bỏ cháu vài câu thì sáng nay cửa sau nhà ông sao lại bị đâm hỏng như vậy được. Thường ngày ông ngồi ở nhà sau rửa rau củ thịt thả, hôm nay may mà ông không ngồi ở đó. Căn bản là bỏ cháu muốn mưu sát ông!”.

Ông Điều giận đến mặt đỏ tía tai. Điều Ngan liên tục đưa mắt ra hiệu, ông mới nhịn xuống, không nói tiếng nào.

Cảnh sát giao thông lập tức kêu lên: “Dừng!”. Anh ta nói: “Nói rõ ràng từng chuyện một. Tôi mong hai bên hòa giải với nhau, không được thì ra kia nói từ từ!”.

Điều Ngan nghiêng người tới gần ông cụ: “Ông ơi, chúng ta làm hàng xóm hơn hai chục năm nay rồi, là người nhà từ lâu có chuyện gì từ từ ngồi xuống nói đi ạ”, cô dỗ dành ông. Cảnh sát giao thông cũng nói đỡ lời: “Đừng vậy. Chớ nên đẩy mỗi quan hệ thân thiết như thế vào bế tắc. Tạm thời, chúng tôi giữ xe lại xem xét tai nạn giao thông trước đó. Mọi người về đi. Người trong nhà ngồi xuống ăn với nhau một bữa không phải là được sao”.

Ông cụ cau có cầu nhau, đòi tố cáo lên tòa án. Điều Ngan kéo ông Điều ra một góc ít ai để ý, nói: “Bố mời ông ấy một liều thuốc đi. Ông ấy chẳng qua chỉ sĩ diện thôi. Bố nói xin lỗi một cái là xong, coi như không có chuyện gì xảy ra”.

Ông Điều không chịu làm theo, ông nói với vẻ tức tở: “Đang yên đang lành lại đi kiếm chuyện sinh sự”.

Điều Ngan hết cách, đành lấy thuốc lá trong túi quần ông Điều, đi lại chỗ ông cụ. Cô cười nói làm hòa: “Ông ơi, ông cũng biết tính tình bố cháu không tốt, lại hay tự ái, bố cháu ngại không dám xin lỗi ông, vì vậy kêu cháu mang thuốc lá đến mời ông”. Điều Ngan đưa ông cụ điều thuốc, cười nhìn ông cụ, cố gắng khơi dậy giao tình trước đây.

Ở một nơi khác, Tường Nã đứng dựa lan can quan sát tình hình bên dưới. Chủ phòng khiêu vũ và trung đội trưởng bắt tay nhau cùng ra khỏi phòng làm việc: “Tôi thật sự rất cảm ơn anh. Nếu tiện thì đề trưa nay tôi mời”.

Trung đội trưởng đáp lời một cách khách sáo: “Không cần, không cần. Việc nhỏ thôi. Anh mà nói quen biết với Tiểu Tường sớm hơn thì đỡ rồi”. Trung đội trưởng gọi Tường Nã: “Tiểu Tường, lần này đã khiến cháu chê cười, không ngờ lại giam xe của người trong nhà!”.

Tường Nã quay qua cười đáp vài câu lấy lệ tiếp tục nhìn xuống dưới. Đến khi Điều Ngan khoác cánh tay ông cụ ra khỏi tòa nhà, anh mới thu hồi tầm mắt.

Điều Ngan vội vàng chạy về nhà máy nước giải khát, tóc tai lòa xòa dính hết vào má. Cô vừa lau mồ hôi chảy đầm đìa trên trán, vừa sải bước vào phòng làm việc nhưng đồng nghiệp bất ngờ cản lại: “Ôi may quá, em về thật đúng lúc. Theo chị sang tòa nhà phía đông khiêng mấy thùng đồ, chị cứ lo không ai giúp chị một tay”.

Thế là Điều Ngan lại thở hổn hển để chị ta lôi đi.

Khu nhà Điều Ngan và đồng nghiệp đến lấy đồ nằm trong cùng nhà máy, bên hông là hai dây chuyền sản xuất mới nhất; máy móc chạy ầm ầm, tiếng động cơ vận hành vọng ra rất xa. Đồng nghiệp của Điều Ngan giới thiệu: “Dây chuyền này bán cho một ông chủ họ Thẩm, bao gồm toàn bộ hệ thống chiết rót và đóng gói bao bì còn khuôn thổi được đặt trong góc đằng kia.” Chị ta giơ tay chỉ phía trước: “Có điều chị chưa có dịp đến chỗ sản xuất nước uống của họ, chị không rõ nó như thế nào”. Hai người vừa trò chuyện vừa đi vào tòa nhà phía đông.

Điều Ngan cùng chị ta leo lên mấy tầng lầu. Không gian lạnh ngắt bên trong rút đi vô số mồ hôi của Điều Ngan chỉ có điều gió lạnh thổi tới khiến cô nổi da gà. Điều Ngan chà xát cánh tay, ngược mắt nhìn về phía phòng làm việc vừa có người bước ra. Đồng nghiệp của Điều Ngan dừng chân chào hỏi, chị ta giới thiệu người kia với Điều Ngan. Điều Ngan cũng lễ phép gật đầu chào. Mắt cô lại liếc vào phòng làm việc sạch bóng mở rộng cửa. Bên trong chỉ có bàn ghế, giá sách, không hề có thêm bất cứ thứ dư thừa nào. Người đó đứng trò chuyện với đồng nghiệp của Điều Ngan: “Minh đến dọn dẹp phòng cho Thẩm tổng. Hai ngày nữa anh ấy từ Nam Giang đến, sau này phần lớn thời gian sẽ làm việc ở đây”.

Điều Ngan bất chợt dừng ánh mắt ở một ống tiết kiệm thạch cao bày trên chiếc bàn trong phòng, cô sững sờ mở miệng: “Ống tiết kiệm trên bàn...”.

Người đó cũng quay đầu nhìn lướt, vừa cười vừa nói: “À, lần trước Thẩm tổng để quên, chị không rõ”.

Điều Ngan nhũn mảy nhìn ống tiết kiệm hết lần này đến lần khác, cuối cùng cô do dự đi theo đồng nghiệp tới nơi khiêng đồ.

Hoàng hôn buông xuống, Điều Ngan cũng hết giờ làm, cô cất bước ra về. Vừa đặt chân vào nhà, cô nói: “Con đã hỏi thử rồi, chị cần quen cảnh sát, có thể bí mật giải quyết chuyện này. Còn nếu để cảnh sát giao thông giam xe, không biết sẽ gây khó dễ đến chừng nào mới xong”.

Điều Ngan xối com ra bát, nói chuyện đầy quan tâm: “Ăn no mới nghĩ được cách”.

Cô thờ dài nghỉ gần đây buôn bán cũng không tốt, chẳng biết có làm mất lòng thần phật hay không mà chuyện xui xẻo này chưa qua chuyện xui xẻo khác đã tới. Điều Ngan luôn miệng động viên mọi người. Trong lúc cả nhà trò chuyện, điện thoại di động của ông Điều đổ chuông ting tang, ông nhận cuộc gọi. Mới nghe đối phương nói ba câu, ông đã ngỡ ngàng hỏi: “Thật chứ?”. Không biết người trong điện thoại nói gì, ông mừng cuống quýt, nói: “Ồ! Cảm ơn, cảm ơn các anh nhiều lắm! Sáng sớm mai tôi sẽ đến”.

Kết thúc cuộc gọi, ông Điều cười nói hớn hở: “Cảnh sát giao thông bảo sáng mai đến lấy xe, chuyện tai nạn để từ từ xử lý. Đợi người bị thương đến sở cảnh sát rồi mới tính”.

Vừa trước đó, mọi người còn mặt ừm ừm mây chau, không khí u ám bao trùm khắp nơi, ngờ đâu chớp mắt một cái đã tràn trề hy vọng. Điều Ngan mỉm cười nhẹ nhõm.

Hôm sau, ông Điều đến trung đội cảnh sát giao thông lấy xe. Ông có tình mua một gói thuốc lá ngon mang theo, khom người cảm ơn riu rít.

Cảnh sát giao thông đưa tay đỡ ông, anh ta nói: “Đừng đừng. Việc này do trung đội trưởng của chúng tôi giải quyết. Muốn cảm ơn thì cảm ơn trung đội trưởng!”.

Ông Điều ồ lên kinh ngạc, ông lấy làm khó hiểu: “Trung đội trưởng của các anh?”.

“Đúng vậy”. Cảnh sát giao thông cười cười: “Ông cũng thật là! Quen với trung đội trưởng thì phải nói sớm, mấy chuyện vặt vãnh cần gì vương vীu lâu thế này”.

Ông Điều cười ngượng, cố vất óc suy nghĩ xem vị “trung đội trưởng” mà viên cảnh sát giao thông đề cập đến là ai. Về tới nhà, ông gọi điện hỏi cô họ Điều Ngan. Bà nói: “Có lẽ là làm người. Anh cũng đừng hỏi linh tinh gì cả, lấy được xe là mừng rồi”.

Cũng biết trước đáp án là vậy, ông Điều đành xem như bản thân gặp may mắn.

Tối đến về nhà, ông dùng xe tải ở bãi đất trống cách ngõ vào nhà khá xa, lo lắng nửa đêm có trộm, ông đi quanh xe vài vòng nhưng vẫn thấy không yên tâm.

Điều Ngan nương theo ánh trăng lẻ bước ra khỏi ngõ, cô xem đồng hồ, tính giờ Điều Yên Cần về nhà. Cô vừa băn khoăn không biết có nên kể cho bố mẹ biết hay không, vừa không muốn bố mẹ bận tâm lo nghĩ, cô thờ dài một mõi. Ngược mắt lên bắt gặp ông Điều đang loay hoay với xe tải, cô chạy tới gọi ông: “Bố làm gì vậy?”.

Ông Điều cười, nói với cô: “Không có gì”. Ông bước tới hỏi Điều Ngan: “Sao con ra đây? Chị con lại đi nhảy nữa à?”.

Điều Ngan xoay người, khoác tay ông Điều về nhà: “Con ra tập thể dục giảm cân nhưng hình như con tập chưa nhiều, chẳng thấy có kết quả. Hôm nào rảnh rồi con phải theo chị đi khiêu vũ cho gầy mới được”.

Ông Điều cười cô: “Con gầy tong gầy teo thế này mà còn muốn giảm cân?”. Ông vỗ nhẹ gáy Điều Ngan: “Con gái các con bây giờ, đứa nào cũng thích giảm cân, chẳng biết cái gì là đẹp!”.

Hai người, bố một câu, con một câu cùng bầu bạn với ánh trăng về nhà.

Cửa sau nhà ông cụ hàng xóm thủng một lỗ nhỏ, bà Điều tìm thợ tới sửa nhưng bị ông cụ soi mói, đòi thay cửa cũ thành cửa mới. Cuối cùng khi mua cánh cửa mẫu mới nhất lắp vào xong, ông cụ yêu cầu bà Điều phải thanh toán.

Bà Điều bấm bụng trả tiền, bà mắng ông Điều té tát, than thở ban ngày dọn hàng buôn bán vất vả, đã vậy còn chạy ra chạy vào bệnh viện mấy lần một ngày. Bà quá mức cực khổ vì nhà họ Điều, nguồn con đều do xe tải gây ra.

Điều Ngan biết bà Điều buồn bực nên mới ca cẩm, chứ không thật lòng oán trách cô họ. Nhưng Điều Ngan không yên tâm, ngộ nhớ bà Điều chạm mặt cô họ ở bệnh viện, bà sẽ không kiềm chế được cơn giận. Do đó, cô ôm đồm việc chăm sóc người bị thương vào mình. Hết đi làm ở nhà máy lại chạy qua bệnh viện, bận đến thờ không ra hơi.

Vào mùa nước giải khát đắt khách, đơn hàng kéo về công ty ừn ừn. Công nhân phải tăng ca, ăn lương theo sản phẩm, lương làm một tuần có thể gấp đôi bình thường. Phòng nhân sự không ngừng thông báo tuyển dụng. Nhưng vì công tác tuyển dụng nửa cuối năm không được chuẩn bị tốt nên thời gian này công ty đành nước đến chân mới nhảy, ra chỉ thị kêu nhân viên hành chính xuống phân xưởng giúp đỡ. Điều Ngan là một trong số những người xui xẻo phải xuống phân xưởng phụ việc.

Cô không hiểu quá trình sản xuất, vì thế chỉ được giao nhiệm vụ chạy qua chạy lại đưa nhãn dán của đồ uống hoặc đến nhà kho kiểm kê hàng hóa, theo dõi Container tới lui, vận chuyển hết chuyến này đến chuyến khác.

Hôm nay, Hứa Châu Vi rất rảnh rỗi, anh ta nhảy lên xe hàng theo tài xế đi từ thị trấn Lý Sơn đến công ty nước giải khát. Hoa quả tươi ngon chất đầy xe. Trang trại trồng trọt hơn mười nghìn mẫu ở ngoại ô Lý Sơn bắt được miếng mồi béo bở là nhà máy nước giải khát, sắp sửa gom toàn bộ xe tải lớn nhỏ xung quanh đến chờ hàng.

Tâm trạng Hứa Châu Vi khá tốt, anh ta lấy điện thoại ra gọi: “Anh Nã, hôm nay em cũng tới, buổi tối cho em về chung”.

Trong lúc nói chuyện điện thoại, xe tải đã chạy vào khuôn viên nhà máy. Hứa Châu Vi ngó nghiêng xung quanh, ánh mắt bỗng dừng trên người Điều Ngan lúc này đang đẩy xe đi ngang qua, anh ta cười hồ hồ nói: “Anh Nã, anh không đoán được em gặp ai đâu”.

Tường Nã không có tâm trạng nói chuyện tào lao, anh buông ra một câu: “Đập máy đây!”, sau đó lạnh lùng ngắt kết nối.

Mồ hôi Điều Ngan vã ra như tắm, đầu tóc cô ướt rượt như xông hơi dưới quả cầu lửa, cô giơ tay che trán tránh ánh nắng chói chang.

Điều Ngan giao xe đẩy cho công nhân, cô một tay chống eo, một tay phe phẩy quạt cho mát. Nhìn xe cầu nâng hàng xếp vào container, cô thở phào một hơi, định về phòng nghiên cứu uống nước cho thỏa cơn khát.

Hứa Châu Vi nhảy từ xe hàng xuống, chạy như bay đến chỗ Điều Ngan. Sau một hồi sẫm soi cô từ trên xuống dưới, mắt anh ta dừng trên ngực áo ướt đầm mồ hôi của cô, anh ta nuốt ực nước bọt, cười cợt nhả: “Chắc, không phải em Điều đây ư? Sao em lại làm công nhân ở đây?”.

Điều Ngan nghi ngại nhìn anh ta, vài giây sau mới sực nhớ ra anh ta là người ở trung lộ Lý Sơn, cô lạnh lùng liếc anh ta một cái, xoay người đi ngay.

Hứa Châu Vi đuổi theo, đưa tay định tóm vai cô. Ai ngờ đuôi tóc của Điều Ngan quét qua tay khiến anh ta nảy ra ý nghĩ khác, tức tốc túm lấy tóc cô.

Da đầu Điều Ngan nhói lên, cô khựng người, vô thức kêu đau. Điều Ngan chưa kịp phản ứng, Hứa Châu Vi bỗng kéo mạnh vai cô. Lưng Điều Ngan áp vào cơ thể ấm nóng, lọt thỏm trong vòng tay của anh ta.

Điều Ngan phát hoảng: “Anh làm gì vậy?”. Cô giãy nảy lên, lắc vai muốn thoát khỏi nhưng đuôi tóc của cô còn trong tay anh ta, cựa quậy nhẹ cũng thấy đau.

Hứa Châu Vi cố tình ôm chặt cô. Mùi trái cây thơm ngọt quanh quẩn bên mũi anh ta, mồ hôi thấm ướt khiến làm áo Điều Ngan trở nên trong suốt, che không nổi cảnh xuân kiều diễm bên trong. Cô mềm mại vượt xa sự tương tượng của Hứa Châu Vi khiến anh ta không kiềm chế được, nghĩ ngợi lung tung, mắt anh ta sáng lên: “Em tên gì?”.

Điều Ngan tức giận gào to.

Tiếng hét của Điều Ngan vang vọng. Một công nhân muốn giúp cô nhưng nhân viên tạp vụ kéo không cho đi. Anh ta chỉ trỏ cánh tay Hứa Châu Vi, lắc đầu ngăn cản: “Thấy hình xăm đó không, chó rước phiền phức vào người!”. Công nhân định giúp Điều Ngan cứng đờ người.

Điều Ngan không thoát được Hứa Châu Vi, cũng không người nào chịu cứu cô, cô rung rung nước mắt, đỏ gay mặt đánh anh ta. Máy công nhân gần đó không đành lòng trở mặt ra nhìn, họ tiến đến: “Này này, anh làm gì đó!”.

Mấy công nhân còn chưa đến gần thì một nhóm người khác bước ra khỏi nhà máy. Bất gặp hình ảnh trước mắt, có người quát lớn: “Có chuyện gì?”.

Mọi người kinh ngạc, nhìn thấy Thẩm Quan, họ vội vàng nói: “Sếp Thẩm!”.

Thẩm Quan bước nhanh tới nói: “Thả cô ấy ra!”.

Hứa Châu Vi tỏ thái độ phóng đảng, anh ta cười khinh khinh: “Anh từ đâu...”. Đúng lúc này, một giọng nam trầm pha chút thờ ơ chen vào câu nói dở dang của anh ta: “Hứa Châu Vi, chú động dục giữa ban ngày hả?”.

Hứa Châu Vi ngước lên, vô thức thả tay, dè chừng thốt lên: “Anh Nã!”.

Điều Ngan được tự do, căm giận tát anh ta. Cô đánh mạnh nhưng lệch vị trí nên chỉ lưu lại vết đỏ mờ mờ trên cổ Hứa Châu Vi. Hứa Châu Vi nổi khùng vùng cao tay.

Tường Nã từ trong nhà máy bước ra, tay đút trong túi quần liếc nhìn Điều Ngan đang ngân ngấn nước mắt vì tức giận, anh điềm nhiên gọi Hứa Châu Vi: “Muốn làm gì? Đừng có làm trò cười cho thiên hạ nữa!”.

Hứa Châu Vi kiểm chế cơn giận, hằn học bỏ tay xuống.

Tường Nã nửa cười nửa không nhìn Điều Ngan: “Về rửa mặt đi. Một lát tôi dạy dỗ nó giúp em”. Anh quay qua nói với Thẩm Quan: “Thẩm tổng, chúng ta đi chứ?”.

Thẩm Quan gật đầu đồng ý. Anh ta chau mày nói với Điều Ngan: “Cô về nghỉ đi, đừng nghĩ ngợi nhiều”.

Điều Ngan nén nước mắt, cắn răng lấy lại tinh thần. Không màng nhìn Thẩm Quan, cô âm ỉ lấy lệ, cúi đầu bỏ đi. Đi được vài chục bước, Điều Ngan bước chậm lại, các ngón tay vô thức nắm thành quyền. Một cơn gió nóng bức thổi qua khiến không khí càng thêm oi ả ngọt ngào.

Tường Nã dõi theo bước chân cô cho đến khi Điều Ngan đi khuất, anh nhếch mép nói: “Đi thôi!”.

Thẩm Quan lên xe quay đầu nhìn theo hướng Điều Ngan rời đi. Tài xế ngồi trước hỏi: “Sếp Thẩm, giờ chúng ta đi theo xe sếp Tường à?” I

Thẩm Quan “Ừ” một tiếng. Tài xế nói: “Cô bé đó hình như là chủ sạp hàng tôi mua ống tiết kiệm lần trước”.

Thẩm Quan nhìn tài xế: “Là cô ấy?”.

Tài xế khẳng định: “Đúng là cô bé đó! Gần đây, tôi chưa gặp cô bé nào xinh xắn đến vậy, chỉ có mỗi cô ấy mà thôi”.

Thẩm Quan mỉm cười, tài xế nổ máy chạy theo chiếc xe Jeep phía trước. Tài xế hỏi Thẩm Quan: “Sếp Thẩm, ông tiết kiệm đồ vẫn chưa trả lại. Hôm đó, tôi định mang trả nhưng buổi chiều quay lại cổng trường tiểu học, cô ấy không dọn hàng bán”.

“Còn để trong phòng làm việc của tôi. Lần sau trả lại cô ấy.” Thẩm Quan nhắm nghiền hai mắt.

Tài xế nhìn gương chiếu hậu, biết Thẩm Quan không thích ồn ào, ông ta thức thòi ngậm miệng, tập trung vào con đường phía trước.

Tường Nã gõ ngón tay lên vô lăng, sai Hứa Châu Vi châm thuốc cho anh.

Khói thuốc mờ nhạt phảng phất trong xe. Hứa Châu Vi chưa nguôi ngoai cơn giận, nói: “Anh Nã, lúc này anh gọi em làm gì, để em xơ mủi xịu đã chứ”.

Tường Nã cười nhạt: “Sao anh lại không biết bản lĩnh của chú kém cỏi đến vậy nhỉ? Chưa gì đã ăn một bạt tai”.

Hứa Châu Vi vịn gương chiếu hậu, nhìn cổ mình đỏ ửng, anh ta phì cười: “Vây cũng đủ ác rồi, mùi vị không tồi”. Anh ta áp sát Tường Nã, thò thè bên tai anh: “Cô bé nhà họ Điều nhìn thì dong dỏng cao nhưng vừa đủ để ôm. Cơ thể mềm mại, mùi vị thì...”. Anh ta đắm chìm trong mộng tưởng, cảm thấy ngứa ngáy toàn thân. Hứa Châu Vi không hề biết Tường Nã đã tối sầm mặt, khóe miệng nhếch lên của anh trĩu ngược xuống dưới.

Điều Ngan chạy về phòng nghiên cứu rửa mặt, đáng vẻ đầu bù tóc rối của cô dọa đồng nghiệp hoang man. Họ quan tâm hỏi thăm, Điều Ngan cười tươi trả lời: “Không có gì, em chạy nhanh quá, tóc bung ra hồi nào không hay”.

Cô tháo dây chun, vuốt gọn mái tóc dài chấm lưng, xóa hết vết tích giằng co.

Ngồi nghỉ một lát là tới giờ tan làm, Điều Ngan nói tạm biệt đồng nghiệp, rồi vội vã chạy đến bệnh viện. Giống như mọi ngày, cô mua hoa quả tươi mang đến, đôi phương cũng khách sáo cảm ơn. Tuy nhiên thái độ của họ đã tốt hơn mấy ngày đầu rất nhiều. Điều Ngan tán gẫu với họ từ chuyện học hành đến chuyện đi làm, cuối cùng còn nhắc đến thị trấn Lý Sơn.

“Nhà bác ở trung lộ Lý Sơn, công ty vận chuyển hàng hóa đồ mờ từ mấy tháng trước. Lúc đầu không ai để ý đến họ, sau này nghe nói họ từng ngồi tù, chán sống cứ bước vào đó, mọi người đều cố gắng tránh càng xa càng tốt. Hôm đó nghe nói con trai bác bị đụng trước cửa công ty của họ, bác sợ chết khiếp, may mà không phải họ gây ra.”

Điều Ngan cười gượng không muốn nghe đến công ty vận chuyển hàng hóa.

Khi trời đã tối đen như mực Điều Ngan mới từ bệnh viện trở về, cơm nước trên bàn đã nguội lạnh. Bà Điều để lại tờ giấy nói bà dọn hàng ra công viên ven sông, còn Điều Yên Cần đến phòng khiêu vũ. Điều Ngan vo giấy quăng vào sọt rác, gấp vài miếng thức ăn cho vào miệng rồi đi tắm rửa thay đồ. Cô nhìn vào gương thờ hắt ra, sau đó đến công viên ven sông tìm bà Điều.

Sau bữa cơm tối, nhiều người ra công viên tản bộ. Ánh trăng lặng lẽ ngã bóng lên mặt hồ, mặt nước trong veo sáng lấp lánh, tàu bè chờ hàng chầm chậm chạy qua. Người đi dạo tụ tập thành nhóm, dừng bước trò chuyện cùng nhau.

Công viên ven sông là một con đường dài ợp đá xám, trên lề dựng ghế đá để ngồi hóng gió nhưng chỉ toàn bỏ trống, không ai ngồi đến.

Sạp hàng nhỏ của bà Điều tụ tập mười mấy đứa bé cười hi hi ha ha ngồi nghuêch ngoạc tô tượng. Điều Ngan vội đi đến giúp đỡ bà Điều. Vài người lân trông thấy cô, bèn để con họ lại tô tượng rồi đi dạo loanh quanh. Điều Ngan đồng thời kiêm thêm chức bảo mẫu, cô bận luôn tay luôn chân.

Sau công viên là trung tâm thị trấn sáng rực ánh đèn. Âm thanh ăn uống linh đình, tiếng ly tách cụng nhau vọng ra ngoài.

Tường Nã mời rượu Thẩm Quan nhưng lần nào anh ta cũng tỏ vẻ lạnh nhạt. Dần dà anh mất hết kiên nhẫn, dần xuống nổi bực dọc trong lòng, bảo Hứa Châu Vi tiếp tục mời rượu, rồi mỉm cười đứng dậy đến bên cửa sổ hút thuốc.

Cửa sổ màu nâu vừa mở một khe nhỏ, gió nóng tức thì ủa tới, thổi ngược khói thuốc trắng xóa vào mắt Tường Nã, anh lắc lắc đầu. Đến khi đôi mắt rõ ràng trở lại, anh thấy một bóng dáng chuyển động quanh sạp hàng nhỏ đông đúc ở phía xa xa bên dưới nhà hàng. Bóng dáng ấy không còn mặc áo thun như ban ngày nữa mà thay vào đó là một chiếc áo cộc tay, từ xa đã nhìn thấy đường cong mê người ẩn hiện dưới lớp vải sáng màu.

Anh mỉm cười, quay lại nói với mọi người trong phòng: “Tôi xuống dưới gặp bạn một chút”. Rồi bước thẳng ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Điều Ngan bận đến đầu óc choáng váng. Một đứa bé đang ăn kem định chạm bàn tay dính bẩn vào mấy bức tượng, cô mỉm cười nắm cổ tay đứa bé, rút khăn giấy lau sạch cho nó rồi đưa ra một bức tượng, nói: “Bức này đi, em tô màu cho nó nhé!”.

Đứa bé cười tí mắt, cầm bức tượng lắc lư đứng dậy.

Tối mùa hè bên con sông nhỏ, gió thổi hiu hiu xua tan không khí ngột ngạt của ban ngày, để lại sự mát mẻ trong lành. Mái tóc ướt của Điều Ngan đã khô, cô gãi tay túm tóc, lấy dây chun đang buộc trên cổ tay để buộc tóc cho gọn gàng. Đúng lúc này có người đến ngồi xổm trước mặt cô, giống như một gã không lồ bất ngờ đánh úp đến vương quốc tí hon. Người đó chen chúc vào đám trẻ con, trông không hợp mắt chút nào.

Tường Nã đặt tay lên đầu gối, nhìn những bức tượng đa dạng mẫu mã trước mặt một lượt, anh cầm ống đựng bút hình Doraemon màu trắng lên hỏi giá: “Bức tượng này bao nhiêu?”.

Điều Ngan khựng người, xoa mái tóc đã túm gọn, luồn chun buộc tóc vào cổ tay như lúc ban đầu, nhú mày nhìn Tường Nã. Một lát sau cô mới đáp: “Mười tệ”.

Tường Nã gật đầu, đưa tay về phía Điều Ngan, im lặng nhìn cô.

Điều Ngan lùi người, không rõ anh định làm gì. Tường Nã cười, anh nói: “Cọ tô màu”.

Điều Ngan lặng thinh. Bà Điều thấy vậy bèn cười chuyển cộ tô màu, huých cánh tay Điều Ngan, khẽ trách cứ cô: “Con làm gì thế? Lo bán hàng cho khách đi chứ”.

Điều Ngan cau mày không muốn lấy màu nước: “Màu gì?”.

Lông mày Tường Nã nhướng cao: “Đỏ cam vàng lục lam chàm tím, mỗi màu một chút!”.

Điều Ngan tưởng anh cố tình gây khó dễ, mặt cô đanh lại. Nhìn biểu hiện trên mặt anh như đang muốn nói “Cô làm gì được tôi?”, cô cắn môi bóp bảy màu khác nhau lên một chiếc đĩa. Mỗi màu một giọt nhỏ, gộp chung tất cả lại cũng chỉ chiếm chút xíu diện tích, keo kiệt vô cùng.

Tường Nã liếc nhìn cô, anh im lặng, không nói tiếng nào.

Sạp bán tượng thỉnh thoảng cũng có đôi tình nhân ghé vào. Nữ sinh hồn dỗi sẽ chen vào ngồi lẫn với đám trẻ con nhưng ít khi xuất hiện anh chàng độc thân, đặc biệt là một người đàn ông cao lớn cầm cọ chuyên tâm tô tô vẽ vẽ.

Người đi đường ngo ngoé sạp bán tượng, sau khi xầm xì to nhỏ lại nhìn đi chỗ khác. Tường Nã tập trung chấm màu tô tượng, anh tô từ trên phần đầu tròn xoe đến tận dưới chân con Doraemon, sau đó anh đổi màu khác tiếp tục lặp lại động tác. Loáng cái, một con Doraemon bảy sắc cầu vồng đã xuất hiện dưới ánh đèn đường. Một đứa bé bất ngờ dính đến nói với anh.

“Không phải tô thế này. Nó màu xanh da trời, chú phải tô màu xanh da trời cho nó!” Đứa bé cầm tuýp màu xanh da trời đưa cho Tường Nã. Một đứa bé khác lại nói: “Đẹp mà, nhìn y chang cầu vồng!”.

Tuy nhiên mấy đứa bé soi mói Tường Nã vẫn chiếm số đông, chúng bỏ bức tượng trong tay mình xuống, đứng lên chỉ cho anh.

Tường Nã cảm thấy quá ồn ào, anh nghiêm mặt lên giọng: “Chú tô của chú, mắc mớ gì tới mấy đứa!”.

 Anh hung dữ lườm cậu bé lùn nhất trong đám rồi chuyển ánh mắt sang Điều Ngan.

Mấy đứa bé nghĩ anh không biết đón nhận lòng tốt của người khác nên quay về chỗ ngồi. Điều Ngan nhăn nhó mặt mày quan sát, cô khó chịu hỏi: “Tô xong rồi?”.

Tường Nã gật đầu nói: “Nhìn thế nào?” Anh nâng bức tượng Doraemon lên lắc lắc trước mặt Điều Ngan.

Điều Ngan cười cười, cô nói: “Đẹp. Muốn mua về không? Mười tệ là đủ”.

Tường Nã nhú mày, vô cảm liếc cô một cái. Nụ cười giả tạo của cô đập vào mắt anh, anh thản nhiên nói: “Không muốn”. Nói xong, anh đặt bức tượng Doraemon xuống, đứng dậy bỏ đi.

Điều Ngan tức tối, trừng mắt theo bóng lưng Tường Nã. Đến khi anh đi mất tầm, cô mới thôi nhìn, ném Doraemon vào đồng tượng thạch cao đã tô.

Sau khi dọn hàng xong về đến nhà, Điều Yên Cẩn đang mặc áo ngủ chờ ngoài phòng khách. Thấy mẹ và em gái, cô đi đến nhận lấy túi vải: “Sao hôm nay về muộn vậy?”.

Bà Điều biết con gái lo lắng, bèn cười nói: “Hôm nay buôn bán khá tốt nên dọn hàng muộn một chút. Con mau ngủ đi”.

Điều Ngan cời giày, bảo Điều Yên Cẩn đặt túi vải xuống nền nhà: “Chị với mẹ đi tắm rồi ngủ trước đi, con tô lại tượng đã”.

Tượng thạch cao đã tô điểm hơn phân nửa, Diêu Ngạn bày đầy ra đất, ngồi xuống bắt đầu làm việc. Tượng thạch cao sắc sỡ màu được quét lên quét xuống vài đường, chớp mắt đã trở về màu trắng đơn thuần như lúc ban đầu. Diêu Ngạn cảm bức tượng Doraemon bảy màu, tay cô sưng lại. Dưới ánh đèn, cô nhìn rõ ràng không sót thứ gì, hai chữ “Điều Điều” trên mõng Doraemon khiến cô nín thở.

Phía Tường Nã buổi tiệc đã kết thúc, anh lái xe về thị trấn Lý Sơn. Hứa Châu Vi lẻ nhà: “Thằng Thẩm Quan khốn kiếp, tên với chả họ, tưởng anh mù chữ chắc. Nào là phải đọc là “Quan”, anh đây vừa tra di động xong nhé, rõ ràng là “Luân”(*)!”. Anh ta tức tối nói tiếp: “Bây đặt giả vờ thanh cao, món này không ăn món kia không ăn!”.

(*) Quan trong Thẩm Quan) tiếng Trung có hai cách đọc là Quan và Luân.

Tường Nã cười nhạt: “Người ta là người có văn hóa, chú vô học thì biết cái gì!”.

Hứa Châu Vi mặc kệ, anh ta nhún mày tư lự: “Anh Nã, chúng ta quan tâm hẳn ta làm gì? Chúng ta đâu có thiếu mỗi làm ăn, bây giờ đã bận lu bù rồi, nhận mỗi làm ăn còn con của hẳn ta thì kiếm được bao nhiêu cơ chứ!”.

Tường Nã im lặng nhìn thẳng về trước. Anh cau mày, thầm tính toán trong lòng. Hứa Châu Vi lẩm bẩm: “Hình như lúc này em thấy cô bé nhà họ Diêu dọn hàng ở dưới. Lẽ nào em say quá nên tưởng tượng?”.

Tường Nã vênh tai lên nghe ngóng, anh nghiêng đầu liếc Hứa Châu Vi. Hứa Châu Vi chép miệng thì thầm: “Thật sự rất thơm...”.

Tường Nã nở nụ cười lạnh lẽo. Nghĩ đến hành động ban nãy của bản thân, anh cảm thấy thật hoang đường. Đúng lúc này, phía trước xuất hiện rào chắn và cảnh sát giao thông chặn đường. Tường Nã nhả ga, giảm tốc độ định quay đầu xe nhưng đã muộn màng.

Cảnh sát giao thông gõ cửa sổ, gọi anh: “Kiểm tra nồng độ cồn. Mời anh xuống thổi khí!”.

Tường Nã nhìn xung quanh, không thấy người quen, anh cười nói giả là: “Tôi quen với trung đội trưởng của các anh...”.

Cảnh sát giao thông lập tức cắt ngang, anh ta chính trực đáp lời: “Anh quen biết cả ông trời cũng không được. Xuống xe!”.

Tường Nã hết cách, đành phải xuống xe thổi khí. Hứa Châu Vi cũng lao đảo bước xuống, giờ di động nói lớn: “Anh Nã, số điện thoại của trung đội trưởng là...”, anh ta nheo mắt lục tìm số điện thoại. Tìm được số, anh ta bấm gọi ngay tức khắc.

Cảnh sát giao thông xem bằng lái của Tường Nã, anh ta nhướng mày: “Tường Nam?”, anh ta vừa hỏi vừa thành thạo trừ điểm bằng lái.

Tải phạm việc uống rượu lái xe là rất nghiêm trọng. Đêm hôm đó, Tường Nã bị trừ điểm, trung đội trưởng cũng không giúp được anh. Ông ta nói với ngữ điệu bất lực: “Hết cách thật mà. Cấp trên bây giờ nghiêm lắm. Đổi thành chuyện khác thì chú có thể giúp, còn uống rượu lái xe đã bị bắt và trừ điểm, chú thật sự chịu thua”. Dù sao ông ta cũng chỉ là trung đội trưởng nhỏ nhoi, quyền lực có hạn.

Tường Nã không còn cách nào khác, mặc cho đám đàn em cười nhạo anh đành thuê tài xế riêng, biến bản thân thành một ông chủ đích thực. Anh cho người tẩy rửa sạch sẽ chiếc xe Jeep lăm lem bụi đất. Rồi mặc sức để tài xế mở cửa, đóng cửa, anh nhàn nhã gác chân ngồi sau hút thuốc hưởng thụ, nhìn rất ra dáng ông chủ. Mọi người gọi anh là “sếp Tường”, dần dần cách xưng hô này cũng đúng với thực tế.

Thẩm Quan cuối cùng cũng nhớ tới ông tiết kiệm để trên bàn. Anh ta gọi thư ký vào hỏi: “Cô nhớ cô gái chúng ta gặp lần trước ở bên nhà máy chính không?”.

Thẩm Quan miêu tả theo trí nhớ, thư ký hiểu ra: “A, em nhớ rồi!”.

Thẩm Quan kêu thư ký cầm ông tiết kiệm xuống phân xưởng trả lại Diêu Ngạn. Một lát sau thư ký trở về nói: “Trong phân xưởng không có người này. Gần đây, bên đó có bảo nhân viên hành chính xuống phân xưởng giúp đỡ. Nhân sự khá lộn xộn, mọi người không rõ cô gái này làm việc ở phòng ban nào”.

Thẩm Quan nhún mày. Anh ta còn nhiều công việc phải xử lý nên tạm thời gác chuyện này lại.

Diêu Ngạn dần dần đã quen với công việc, thỉnh thoảng còn có thể đóng góp chút sáng kiến. Cô làm việc cần cù chịu khó, dù hàng ngày cứ phải mò hôi dầm dìa rồi nhà máy cũng không quên hoàn thành công việc được giao. Thời gian này kể cả lúc ngủ, cô cũng nghe thấy axit amin vậy gọi. Ngày hôm sau, cô lại tràn trề sức sống đến phòng nghiên cứu, tiếp tục “bầu bạn” với axit amin.

Hôm nay, Giám đốc dẫn một khách hàng tới phòng nghiên cứu. Trong thùng ông ta mang theo là nước cà rốt ướp lạnh. Khách hàng khua tay múa chân diễn tả: “Tôi mang hai chai nước cà rốt này từ Mỹ về. Chúng chỉ giữ tươi được lâu nhất là hai ngày, thời hạn bảo quản ngắn quá”. Ông ta cần công ty tạo ra một loại nước ép có giá thành thấp nhưng mùi vị phải tươi ngon tự nhiên. Diêu Ngạn rót một ít làm mẫu, sau đó cẩn thận cất phần còn dư vào tủ lạnh.

Các đồng nghiệp làm thí nghiệm nhiều lần, đưa nước ép có mùi vị gần giống với yêu cầu của khách cho Diêu Ngạn. Diêu Ngạn kiểm tra nồng độ pH, cuối cùng lắc đầu. Tắt bật suốt một ngày nhưng vẫn tốn công vô ích. Đồng nghiệp nói thầm: “Chị thấy máy móc bên tòa nhà phía đông chuyên nghiệp hơn, hình như vài nhân viên ở đó còn là tiến sĩ. Nói không chừng họ làm được đấy”.

Tiếng Trung của khách hàng không tốt nhưng ông ta nắm được sơ sơ ý chính, ông ta la toáng lên: “Ồ đâu? Dẫn tôi đi đi!”. Giám đốc lờm một cái sắc lẹm, vị đồng nghiệp kia mặt trắng bệch, ngượng ngùng nín thở.

Cuối cùng Diêu Ngạn dẫn khách hàng sang tòa nhà phía đông. Đồng nghiệp nhỏ giọng dặn dò: “Chút nữa qua đó, em cố gắng giữ mối làm ăn này lại nhé!”. Diêu Ngạn không biết thoái thác thế nào, đành ngậm ngùi đi cùng sang phòng nghiên cứu ở tòa nhà phía đông.

Đồng nghiệp bên tòa nhà phía đông nghe xong, bèn gọi điện xin chỉ thị của Giám đốc. Ông ta nhìn Thẩm Quan, cất giọng do dự: “Để tôi hỏi ý Thẩm tổng xem sao”. Lúc đồng nghiệp bên tòa nhà phía đông gọi điện, Giám đốc đang đi cùng Thẩm Quan xuống. Ông ta nói chuyện với Thẩm Quan xong cũng vừa vặn đi đến cửa phòng nghiên cứu. Thẩm Quan chau mày từ chối: “Đẹp đi”. Ánh mắt anh ta lia tới phòng nghiên cứu, trùng hợp nhìn thấy Diêu Ngạn đang sắp xếp mấy chai nước cà rốt ướp lạnh.

“Gọi cô ấy tới đây.” Thẩm Quan chỉ về phía Diêu Ngạn rồi quay sang căn dặn Giám đốc: “Mấy chuyện kiểu như vậy sau này không cần hỏi tôi, cứ trực tiếp từ chối”.

Diêu Ngạn ngỡ ngác đi theo Giám đốc lên tầng, cô hỏi: “Xin hỏi Thẩm tổng tìm tôi có việc gì?”.

Giám đốc cũng ù ù cạc cạc, chỉ nói không biết.

Vào phòng làm việc nhìn thấy ông tiết kiệm, Diêu Ngạn mới hiểu ra. Thẩm Quan đưa nó cho cô, anh ta nói: “Ông tiết kiệm này của cô đúng chứ? Tài xế của tôi mua về, lúc mua không đề ý bên trong có tiền”.

Diêu Ngạn lập tức nhận lấy: “Vâng, nó là của tôi. Ngày hôm đó bạn quá, không cẩn thận nên bán nhầm”.

Thấy cô mừng rỡ khi tìm được đồ đã mất, anh ta mỉm cười: “Cô mang về đi, sau này cẩn thận một chút”, rồi hỏi tiếp: “Cô làm việc ở phòng nghiên cứu?”.

Diêu Ngạn gật đầu. Nghĩ đến ngày ấy Thẩm Quan đứng ra giúp đỡ, hôm nay lại mang mấy trăm tệ khó nhọc kiếm được trả lại cho mình, cô không khỏi biết ơn, cũng cười nói với anh ta.

Tường Nã vừa bước lên tầng vừa nói chuyện điện thoại căn dặn Hứa Châu Vi chỉnh lý, vào sổ danh sách tài xế lái xe tải ở thị trấn Lý Sơn, nói xong câu cuối anh bèn dập máy. Anh đưa mắt lên vừa lúc gặp Diêu Ngạn cười nói vui vẻ với Thẩm Quan, ông tiết kiệm làm bằng thạch cao ẩn hiện dưới ánh mặt trời, liếc sơ cũng biết nó đến từ sạp hàng của Diêu Ngạn, Tường Nã lập tức sa sầm mặt.

Qua khoeo mắt, Thẩm Quan thấy một bóng người, anh ta ngừng nói chuyện, gật đầu chào hỏi: “Tường tổng!”.

Diêu Ngạn vô thức quay đầu qua. Nhìn đến vị “Tường tổng” mà Thẩm Quan nhắc tới, cô trở nên kỳ quặc, cau mày dờ mắt đi chỗ khác.

Tường Nã chậm rãi bước vào. Anh vờ như không thấy Diêu Ngạn, cười nói với Thẩm Quan: “Thẩm tổng đang bận à?”.

Thẩm Quan nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Tôi định xuống phân xưởng khảo sát. Tường tổng có việc gì không?”.

Tường Nã “Ừ” một tiếng, nghiêng đầu nhìn Diêu Ngạn. Diêu Ngạn lên tiếng: “Thẩm tổng, tôi xin phép đi trước”.

Thẩm Quan gật đầu, vờn tay mời Tường Nã ngồi xuống.

Tòa nhà phía đông đã từ chối, khách hàng không còn cách nào khác ngoài quay lại nhờ cậy tòa nhà chính.

Trong phòng nghiên cứu tràn ngập mùi cà rốt. Khách hàng cúi đầu nghịch điện thoại, nhìn thấy Diêu Ngạn xuất hiện, ông ta đưa danh thiếp khách sạn cho cô. Diêu Ngạn hiểu ý. Cô đặt phòng giúp ông ta. Khách hàng tâm sự: “Đây là nhà máy thứ hai tôi ghé vào. Tôi dự định đến Hồ Nam và Thanh Đảo, biết đâu hai nhà máy ở đó có thể làm được”.

Đồng nghiệp nháy mắt với Diêu Ngạn. Diêu Ngạn ngẫm hiểu, cô mỉm cười lên tiếng: “Chú chạy tới chạy lui làm gì. Chú chỉ cần chờ thêm hai ngày, bên cháu nhất định nghĩ ra cách”. Ngẫm nghĩ vài giây, cô nói tiếp: “Chú muốn đi tham quan nhà máy bên cháu không ạ?”.

Khách hàng vô cùng thích thú, ông ta đứng bật dậy kêu Diêu Ngạn dẫn đi.

Nhà máy của công ty chiếm diện tích rất lớn. Chạy qua chạy lại giữa phân xưởng và phòng nghiên cứu nhiều ngày qua, cô cũng cơ bản nắm bắt được quy trình công nghệ ở đây. Giám đốc có việc bận cần giải quyết, xác định cô đủ hiểu biết để dẫn khách hàng tham quan nhà máy, ông ta liền vội vàng bỏ đi.

Diêu Ngạn chu đáo giới thiệu với khách hàng. Cô dẫn ông ta đi tham quan phân xưởng tẩy rửa trái cây, rồi đi thẳng đến nơi bố trí đủ loại máy móc cỡ lớn. Tuy Diêu Ngạn chỉ nhớ được vài danh từ đại loại như “máy ly tâm” nhưng khách hàng cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

Tới phân xưởng chiết rót, Diêu Ngạn đứng ngoài chỉ vào bên trong: “Vào đó phải mặc đồ vô trùng, chú có ngại khi phải đứng đây xem không ạ?”.

Khách hàng đáp: “Đĩ nhiên không”. Ông ta nhìn quanh nhà máy rộng mênh mông với vẻ trầm trồ thán phục: “Ồ Mỹ, tôi có một nông trường nhỏ. Tính luôn nhân viên vận chuyển hàng hóa, tất cả cũng chỉ có ba mươi người”.

Nước cà rốt của ông ta có mùi vị đặc trưng riêng, giữ nguyên độ tươi mới như vừa mới ép nhưng chỉ bảo quản được trong hai ngày ngắn ngủi. Muốn vận chuyển nước cà rốt đến siêu thị mà vẫn đảm bảo độ tươi thì chỉ có đường hàng không. Tuy nhiên chi phí quá cao, ông ta không chi trả nổi. Nhờ chuyến tham quan này, ông ta đột nhiên tỉnh tâm lại. Trở về phòng nghiên cứu, mọi người nói: “Có thể sẽ làm lỡ của chú hai ngày. Bên cháu cần tìm công ty hương liệu cùng nghĩ cách giải quyết vấn đề”.

Khách hàng gật gù nghe theo, ông ta bảo Diêu Ngan đặt giúp phòng khách sạn thêm hai ngày.

Hết giờ làm, Diêu Ngan mua vịt quay về nhà. Diêu Yên Căn reo lên sung sướng, tháo túi ra định ăn. Bà Diêu cười nói: “Lấy đĩa trước đã con!”. Diêu Yên Căn mút mát ngón tay, vào bếp lấy đĩa theo lời bà Diêu.

Ăn được giữa chừng, bà Diêu bắt chợt mở lời: “Yên Yên, mẹ giới thiệu cho con một anh chàng, chịu không?”.

Diêu Yên Căn lặng người, bà Diêu cười cười, quay qua nói với cô: “Con lớn rồi, sang năm đã hai mươi sáu tuổi, phải nghĩ đến chuyện lập gia đình, sinh con đẻ cái. Anh chàng đó trông khá được, làm cùng nhà máy với con, thật thà giỏi giang”.

Diêu Yên Căn cũng chẳng ngốc, cô nhú mày không thích: “Con không muốn!”.

“Tại sao không muốn?” Thấy cô xì mặt, bà cất giọng không vui: “Mẹ đang thảo luận với con. Con đến gặp nó, cũng đâu có mất miếng thịt nào”.

Diêu Yên Căn thẳng tay vứt đĩa xuống, đứng bật dậy, cô tức tối nói: “Con chắc chắn sẽ mất vài miếng thịt đấy, con không muốn!”.

Giọng bà Diêu ráo hoảnh: “Tại sao không muốn? Mấy ngày nữa đi gặp nó, mẹ quyết định rồi!”.

Liếc thấy Diêu Yên Căn muốn tranh luận, Diêu Ngan vội chen ngang: “Ăn com trước, có gì để lát nữa nói”.

Diêu Yên Căn “Hừ” một tiếng, đá ghế chạy về phòng.

Bà Diêu thờ hồng học chỉ vào cánh cửa đóng chặt, bà giận đến mức nói không nên lời. Diêu Ngan vội vàng dỗ ngọt bà, cô gõ cửa gọi Diêu Yên Căn: “Chị, em vào được không?”.

Thấy Diêu Yên Căn không nói không rằng, cô mở cửa đi vào phòng.

Diêu Yên Căn nằm sấp trên giường, hậm hực kéo chăn che kín người. Diêu Ngan nở nụ cười, thủ khéo léo nói với chị: “Chị nói gì với em đi. Tại sao chị không muốn? Có lý do chính đáng, em sẽ khuyên mẹ giúp chị”.

Diêu Yên Căn lúc này mới xoay người, chăm chú nhìn Diêu Ngan: “Chị muốn tìm một người bình thường!”.

Diêu Ngan sững người, không biết phải nói thế nào.

Diêu Yên Căn thuộc dạng chậm phát triển trí tuệ ở mức độ nhẹ, cô sinh hoạt hết như người bình thường. Cô cũng biết chữ nhưng không nhớ được nhiều. Năm cô học hết tiểu học, cô giáo chủ nhiệm đến nhà chân thành khuyên ông Diêu bà Diêu: “Dựa theo tình trạng của Diêu Yên Căn thì không nên học tiếp cấp hai. Nhà anh chị cũng không khá giả gì, dồn sức lo cho Diêu Ngan thì tốt hơn”.

Diêu Yên Căn trốn trong phòng khóa sâu từng chữ vào trong trí nhớ. Sau khi cô chủ nhiệm ra về, cô khóc đến xé ruột xé gan. Nhưng cuối cùng, cô vẫn phải kết thúc quãng đường học hành ngắn ngủi. Diêu Yên Căn liệt kê những việc bản thân không có khả năng như học tập, phân biệt tiền bạc, xem giờ, còn những phương diện khác, cô chẳng thua kém người bình thường là bao.

Nghe chị gái nói vậy, Diêu Ngan cảm thấy rất kinh ngạc. Một lát sau, cô ra khỏi phòng tìm bà Diêu, lựa chọn từ ngữ để nói với bà: “Chị không sai”.

Bà Diêu cười chua chát: “Nó nghĩ vậy ư?”. Bà đưa mắt nhìn xa xăm, cất giọng đau xót: “Chị con chỉ biết dùng di động gọi điện, không có tiền nhưng thích mua trang sức, coi công việc ở nhà máy là thứ rẻ rúng, dọn hàng cũng chẳng ra hồn. Ngày trước nó đi xe buýt, chưa đến trạm dừng thì sao? Chạy ngang qua cửa hàng nó thích, nó la toáng lên đòi xuống, tài xế hết cách, đành vi phạm luật giao thông ngừng xe giữa đường. Mẹ ngồi trên xe xấu hổ không dám nhìn mặt người ta”.

Bà Diêu thờ dài nắm tay Diêu Ngan: “Người bình thường cũng lắm chỉ thích về bề ngoài của chị con. Nhưng sau này chị con già đi, liệu có ai chăm sóc nó không? Nói mẹ đọc đoán cũng được, tàn nhẫn cũng xong, mẹ nhất định bắt chị con đi gặp thằng nhóc đó”.

Trái tim Diêu Ngan thất lại, cô gật gù nghe lời bà.

Khi màn đêm buông xuống, ban ngày ngập tràn ánh nắng lùi xa. Xe cô đi qua đi lại thấp sáng trung lộ Lý Sơn. Thỉnh thoảng có âm thanh vang lên nhưng không rõ là tiếng gió thổi hay tiếng xe lướt ngang. Mùi xăng luôn hiện hữu trong không khí khiến lỗ mũi không được nghỉ ngơi.

Tường Nã đóng kín cửa sổ, xóa tan tạp âm bên ngoài. Anh lật cuốn sổ dài mười lăm trang ghi lại danh sách tất cả tài xế xe tải ở thị trấn Lý Sơn ra xem. Dưới ánh sáng mờ mờ tỏa ra từ màn hình máy vi tính, anh vừa kiểm tra vừa đánh dấu vào tên từng người. Ngòi bút quẹt tới tên “Diêu Hương Mai”, anh chợt nghĩ đến một bóng dáng mờ mờ hồ hồ trong nắng nhưng ngang bướng đứng lì bên lề đường. Anh thờ dài quăng bút xuống, dựa lưng vào ghế.

Hôm sau, Diêu Ngan xuống căng tin tranh thủ ăn trưa. Buổi chiều cô cần đến công ty hương liệu chỉnh sửa vài chỗ trong hợp đồng, sợ bị muộn nên Diêu Ngan cứ vừa bỏ thức ăn vào miệng vừa nhìn đồng hồ.

Đúng lúc này, ghế ngồi đột nhiên lún xuống, Diêu Ngan nghiêng đầu nhìn, thức ăn còn đang nhai dở trong miệng nhà không được mà nuốt cũng không xong. Tường Nã nhét thịt mỡ béo ngậy vào miệng nhai ngon lành. Nhìn Diêu Ngan, anh cất giọng khó hiểu: “Tại sao không ăn?”.

Diêu Ngan nhú mày ngó quanh, cô bụng khay thức ăn đứng dậy, cổ tay đột nhiên bị túm chặt. Cô vừa kêu một tiếng, Tường Nã đã kéo cô ngồi phịch

xuống, com nước đổ vung vãi ra ngoài, cô cất cao giọng: “Tuồng Nã!”.

Tuồng Nã cười khi khi: “Biết luôn cả tên tôi, em tên gì thế?”.

Diêu Ngạn nào chịu ngó ngang đến anh, cô lại bung khay định đứng lên. Tuồng Nã giữ lấy mép khay của cô, sầm mặt không vui: “Ăn cùng tôi!”.

Diêu Ngạn trở mắt ngó ngang: “Anh không bị bệnh đấy chứ?”.

Tuồng Nã cười nửa miệng kéo cánh tay Diêu Ngạn: “Tôi không quen mọi người ở đây. Không tìm em, lẽ nào đi kiếm mấy bà thím ăn chung? Ăn đi!”.

Cánh tay Diêu Ngạn nhói lên, cô nhúu mày quát: “Buông ra!” Nhiều ánh mắt soi mói tức tốc đổ dồn vào cô, cô hạ thấp giọng nói nhỏ: “Tôi ăn rồi”.

Tuồng Nã nhìn khay com của cô chỉ còn một chút, anh thả ra: “Sao không nói sớm?”. Nói hết câu, anh cũng không nhìn Diêu Ngạn mà vui đầu ăn com.

Diêu Ngạn nghĩ đầu óc người đàn ông này nhất định có vấn đề, cô đứng dậy vội vã bỏ đi.

Sau khi ăn xong, Tuồng Nã đến bên hông nhà máy xem công nhân dỡ hàng, Hứa Châu Vi châm thuốc cho anh: “Anh Nã, em hỏi rồi, Thẩm Quan chưa tìm được người chờ hàng. Anh ta vừa vào nhà máy. Hai ngày trước, anh ta có tìm người vận chuyển nguyên liệu nhưng chưa giao hàng đi”.

Tuồng Nã gật đầu, rít một hơi thuốc rồi nhả ra: “Cầu chưa xây, đường lại kẹt, vòng qua Sĩ Lâm thì chẳng còn lời lãi gì, chạy hướng Lý Sơn là tiết kiệm nhất. Nếu Thẩm Quan muốn giao hàng, sớm muộn gì cũng phải chạy qua Lý Sơn”.

Hứa Châu Vi cũng châm thuốc hút. Chỗ có bóng mát vẫn nóng hừng hực, anh ta không đủ kiên nhẫn đứng ở đây, chỉ ước được quay về ngồi phòng điều hòa trong công ty vận chuyển hàng hóa, “Em vẫn không hiểu anh cần mỗi chờ hàng của Thẩm Quan làm gì”.

Tuồng Nã cười: “Đầu đất như chú thì biết cái gì?”

Hứa Châu Vi không để bụng Tuồng Nã chế giễu mình. Anh ta vuốt mái tóc húi cua, xởi lời kể Tuồng Nã nghe về mấy cô nàng xinh xắn trong phân xưởng. Ở cổng lớn xa xa bất chợt có một bóng người lướt qua, Hứa Châu Vi reo lên: “Em Diêu!”.

Nghe có người gọi mình, Diêu Ngạn cũng quay lại. Trông thấy hai người Tuồng Nã và Hứa Châu Vi qua rào sắt ngăn cách, cô nhúu mày đội nắng đi tiếp. Cô định hôm nào có thời gian sẽ đi mua một chiếc xe đạp.

Hứa Châu Vi huyết sáo, lẩm bẩm trong miệng: “Mấy cô nàng đó đẹp đến mấy cũng không bằng em Diêu”. Mắt anh ta sáng lên, nói ngay với Tuồng Nã: “Anh Nã, tối em về nhé! Em chạy ra đây một chút”.

Anh ta phi lên chiếc xe Jeep của Tuồng Nã, vội vội vàng vàng nổ máy. Động cơ xe vừa phát ra tiếng, cửa bên ghế lái phụ mở ra. Tuồng Nã ngồi vào chỗ, đóng cửa nhìn đôi mắt đờ ra của Hứa Châu Vi, anh thúc giục: “Làm gì thế. Chạy đi chứ!”.

Hứa Châu Vi tỏ vẻ lúng túng: “Anh Nã, anh muốn đi đâu?”.

Tuồng Nã biếng nhác trả lời: “Chú đi đâu, anh đi đó. Chạy xe!”.

Hứa Châu Vi nhúu mày khó hiểu, anh ta nhấn ga tiến về trước. Chạy khỏi cổng công ty một quãng đã thấy bóng lưng của Diêu Ngạn, anh ta lớn tiếng gọi: “Em D...”, chữ cuối cùng vẫn chưa thoát khỏi miệng, anh ta chợt bừng tỉnh, nghiêng đầu nhìn Tuồng Nã. Thấy anh nheo mắt nhìn mình, anh ta lo ngay ngáy, nói lảm bảm: “Anh Nã, em đi mua ít đồ uống nhé?”.

Tuồng Nã cười nhạt: “Chạy lên trước. Chú không thấy trời nắng hay sao, hỏi xem em Diêu đi đâu!”.

Hứa Châu Vi cười toe toét: “Ồ, vâng!”.

Xe tiến lên một đoạn, Hứa Châu Vi ló đầu ra ngoài cửa sổ, gọi Diêu Ngạn: “Em Diêu ơi em Diêu, em muốn đi nhờ không?”.

Diêu Ngạn đảo mắt tìm xe taxi, thấy Hứa Châu Vi đuổi theo, cô hần học đi nhanh hơn. Hứa Châu Vi mặt dày nhìn lướt Tuồng Nã đang ngồi thoải mái bên cạnh, anh ta tiếp tục dụ dỗ: “Em Diêu đừng để bản thân bị cảm nắng. Anh sắp ra ngoài khu khai phá thật mà. Em muốn đi đâu, anh cho đi nhờ một đoạn, ra đến đường lớn thì em xuống”.

Anh ta lái nhai suốt hơn mười mét. Diêu Ngạn chịu hết nổi, cô hét to: “Anh nói đủ chưa hả?”.

Tuồng Nã đưa tay ra hiệu Hứa Châu Vi dừng xe. Ánh nắng bên ngoài chói lóa, Tuồng Nã bước xuống xe, tay anh chống cửa, cầm hất cao ra lệnh cho Diêu Ngạn: “Lên xe!”.

Diêu Ngạn không biết Tuồng Nã cũng ngồi trên xe. Cô đờ người, mấy giây sau mới nhả mặt nói: “Cám ơn ý tốt của các anh, tôi không cần”. Cô cất bước tiếp tục đi về trước.

Tuồng Nã không đuổi theo, ánh mắt anh không lộ chút tình cảm nào dõi theo bóng lưng cô. Hứa Châu Vi ngồi trong xe vội la toáng lên: “Anh Nã, mau ngăn em Diêu lại!”.

Tường Nã quay qua liếc anh ta một cái sắc lẹm. Anh leo lên xe ngồi, nói giọng nhàn nhạt: “Về thôi”.

Hứa Châu Vi ngơ ngác, không hiểu nổi Tường Nã. Anh ta mắt húng đập tay lái, vòng xe quay về.

Tường Nã tựa vào thành xe quan sát con đường phía sau qua gương chiếu hậu, thấy một chiếc ô tô đen ra khỏi ngã rẽ, anh “Hừ” một tiếng, rồi lại nhìn bóng lưng mỗi lúc một xa của Diêu Ngạn.

Hiệu suất làm việc của công ty hương liệu cực kỳ cao. Vừa đặt hôm trước, hôm sau đã giao thành phẩm. Diêu Ngạn đội nặng về công ty, đen đui là đã quá giờ ăn trưa.

Đồng nghiệp pha chế một lát mới thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng ra”. Tuy đánh mất đôi chút nguyên chất tự nhiên nhưng mùi vị tạo ra vừa tương đồng vừa kéo dài thời gian sử dụng. Khách hàng cơ bản đã hài lòng.

Đồng nghiệp cười nhìn Diêu Ngạn đang quạt không ngừng nhằm xua tan cái nóng: “Em chạy vội về làm gì? Muốn đi ăn không? Xem căng tin còn đồ ăn không?”.

Diêu Ngạn gật đầu, ba chân bốn cẳng chạy đến căng tin.

Cô đầu bếp múc muỗng cái thìa cuối cùng cho Diêu Ngạn: “Chỉ còn từng này thôi. Hay để cô vào rán trứng cho cháu?”.

Diêu Ngạn xua tay nói: “Thôi khỏi ạ, cháu ăn thế này được rồi. Cháu cảm ơn cô!”.

Diêu Ngạn bụng khay thức ăn đi tìm bàn ngồi. Ở bên cạnh có hai người đang trò chuyện, thấy Diêu Ngạn liền gọi: “Em là người hôm trước tới phòng nghiên cứu bên chị đúng không?”.

Diêu Ngạn nhìn nhìn, nhớ ra họ là đồng nghiệp phòng nghiên cứu bên tòa nhà phía đông, cô nở nụ cười bắt chuyện: “Vâng. Máy chị ăn muộn vậy ạ?”.

Họ phàn nàn: “Chủ nhiệm hành hạ bọn chị. Cả núi công việc làm mãi không hết. Bên em có bốn người, chỗ bọn chị chỉ có ba. Đã thế chủ nhiệm lại ăn không ngồi rồi, suốt ngày cứ sai bảo hết cái này đến cái khác”.

Có lẽ họ cũng ầm ức từ lâu, vì vậy mồm miệng cứ nói không ngừng: “Đâu phải chỉ có một tiến sĩ, ông ta cứ tưởng mình tài ba xuất chúng lắm, ngon thì làm nước cà rốt đó đi. Cả ngày chỉ biết ton hót bợ đỡ Thẩm tổng. May mà ông ta là đàn ông, còn là phụ nữ thì... hừ!”.

Đồng nghiệp còn lại bỗng đổi đề tài: “À này, hai người nói xem Thẩm tổng liệu đã kết hôn hay chưa? Một người đàn ông độc thân giàu có như anh ấy, tôi cũng nguyện bám theo anh ấy cả ngày”.

Diêu Ngạn chú tâm ăn cơm, thỉnh thoảng đáp một hai câu lấy lệ. Gần đến giờ làm việc, cô ăn ngấu nghiến mấy thìa rồi rời căng tin.

Một ngày bận bịu, về đến nhà Diêu Ngạn mới được thờ ắt ra một hơi. Diêu Yên Cẩn thấy em gái gần đây vất vả, buổi tối cô không đến phòng khiêu vũ mà ngoan ngoãn theo bà Diêu ra bán hàng. Diêu Ngạn tắm rửa xong, gọi điện hỏi: “Chị, không cần em giúp thật à?”.

Bên kia điện thoại vắng vắng tiếng trẻ con, Diêu Yên Cẩn nói lớn: “Không cần. Em nghỉ ngơi sớm đi!”.

Diêu Ngạn mỉm cười gác máy. Cô lấy sách vở ra nghiên cứu, ngắm nghĩ các tỷ lệ liên quan đến nước ép cà rốt. Nhớ đến máy móc tiên tiến trong phòng nghiên cứu ở tòa nhà phía đông, trong lòng cô bỗng rạo rức nhưng vài giây sau lại lặng đi.

Vào lúc này, Tường Nã đang hân hoan nâng cốc với Trần Man Phát. Anh nửa tỉnh nửa say mở cửa sổ nhìn công viên bên con sông nhỏ trước mắt. Sạp bán tượng vẫn đông đúc như thường lệ nhưng nó thiếu đi mùi vị mà anh chờ mong.

Hôm sau, Diêu Ngạn mua xe đạp mang về nhà, cô đẩy nó vào một góc phòng khách. Trong ngõ nhà cô trộm cắp thường xuyên hoành hành, hỏi bà Diêu còn làm việc ở nhà máy, xe đạp mua chiếc nào là mất chiếc đó. Từ đó về sau, bà không nỡ lòng tiêu phí tiền bạc mua thêm chiếc nào nữa.

Bà Diêu ngó chiếc xe đạp hết lần này tới lần khác, bà nói: “Không phải đi mấy bước là đến rồi sao con? Bày vẽ mua về rồi tự nhiên một hôm nào đó lại bị trộm mất”.

“Coi như con nhặt được tiền đi mà. Tìm ra ông tiết kiệm đã mất thì đúng là nhặt được của rơi còn gì nữa mẹ.” Diêu Ngạn xé ni-lông bọc xe đạp, cô nói tiếp: “Sau này con sẽ để nó trong phòng khách, đảm bảo không mất đâu”.

Bà Diêu cũng không lo nghĩ vô cớ nữa, bà thăm thì to nhỏ với Diêu Ngạn: “Mẹ hẹn thẳng nhóc đó thứ Hai này gặp mặt lúc nó đi làm về. Lúc đó mẹ sẽ kêu Yên Yên đi dạo với mẹ, xem tình hình thế nào rồi tính tiếp”.

Diêu Ngạn cảm thấy nôn nao trong người. Cô cố tình sửa soạn sẵn một chiếc váy dài màu sáng cho Diêu Yên Cẩn, dặn dò bà Diêu phải trang điểm cho chị thật xinh xắn.

Cô tràn trề năng lượng đến công ty. Đơn hàng nước cà rốt chắc chắn nhận được, mọi người trong phòng nghiên cứu đều nghiêm túc làm việc. Diêu Ngạn cũng dồn hết trí óc vào phần việc của mình.

Buổi trưa tới căng tin, Tường Nã và Hứa Châu Vi ngồi giữa sảnh dùng bữa, cơm nước rơi vãi đầy bàn. Chân hai người ngang tàng gác lên chiếc ghế bên

cạnh như muốn nói không ăn chung, không ngồi chung. Đồng nghiệp nói thầm: “Nghe nói sếp Tường đó là cháu trai của Trần tổng, nhìn cứ như dân anh chị ấy”.

Hứa Châu Vi quệt miệng làm hạt cơm rơi xuống sàn nhà anh ta lớn tiếng gọi Diêu Ngan: “Ồ đây! Ở đây!”.

Mọi người xung quanh dồn mắt theo hướng nhìn của anh ta. Nhóm Diêu Ngan lập tức bị chú ý. Đồng nghiệp kinh ngạc hỏi cô: “Em quen họ hả?”.

Diêu Ngan cúi gằm đầu bước qua một bên, cô lộ vẻ lúng túng: “Không quen”.

Ngồi đầu cô vừa đặt mông xuống ghế, Hứa Châu Vi đã kêu: “Em Diêu!”.

Tiếng gọi này lập tức bác bỏ câu “Không quen” của Diêu Ngan. Cô nổi cáu lườm anh ta, hậm hực ngồi vào chỗ của mình.

Tường Nã bật cười: “Lo ăn đi! Đừng la hét om sòm!”.

Hứa Châu Vi như thể tủi thân: “Em đang se duyên giúp anh đấy. Anh không thấy cô ấy rất xinh à? Đừng để người khác phổng tay trên”.

Tường Nã mắt nhắm mắt mờ mặc kệ anh ta. Anh vét chỗ thức ăn còn sót lại trên đĩa, cho hết vào miệng. Anh vừa nhai vừa nói: “Ăn mau!”.

Hứa Châu Vi cũng không chịu thua kém, anh ta cầm cúi giải quyết sạch sẽ thức ăn.

Diêu Ngan đi làm về, bà Diêu lén lút báo tin vui: “Mẹ già vò như tình cờ gặp nhau. Chị con nói với người ta những mấy câu, nhìn cũng rất hài lòng. Mẹ còn nhân cơ hội hỏi mượn điện thoại, lưu số lại cho chị con”.

Diêu Ngan mừng rỡ: “Mẹ phải để tâm nhiều một chút. Tình cảm có thể nuôi dưỡng từ từ”.

Bà Diêu gạt đầu thờ dãi: “Mẹ không mong chị con lấy một người chồng giỏi giang tài ba, an phận là đủ rồi”. Phận làm cha làm mẹ, bà chẳng yêu cầu nhiều, chỉ mong hai đứa con gái bình an.

Tối muộn, ông Diêu mới về nhà. Diêu Ngan xuống bếp hâm nóng thức ăn và rót một ly rượu để cho ông. Tắm xong, ông Diêu bước ra hỏi cô: “Mẹ con nói hôm nay dẫn chị con đi xem mắt. Chuyện thế nào rồi con?”.

Diêu Ngan cười hi hi, cô nói: “Xem mắt hồi nào ạ”. Cô vừa kể ông nghe “cuộc gặp gỡ tình cờ” lúc chạng vạng, vừa gấp rau lên ăn: “Con cũng nói mẹ từ từ, đừng làm lộ liễu”.

Ông Diêu thở phào, quạt trần lắc lư phía trên đầu bám một lớp bụi dày cộp giống như vết tích mà năm tháng để lại trên con ngõ sâu thẳm tĩnh mịch này.

Đợt hàng đầu tiên của tòa nhà phía đông rời khỏi dây chuyền sản xuất. Quá trình vận chuyển đồ uống diễn ra thuận lợi nhanh chóng, chẳng mấy chốc hàng hóa đã chất gọn trên xe.

Tường Nã nhận được tin Thẩm Quan đã tìm được công ty vận tải. Anh lật danh sách tài xế lái xe tải dài mười lăm trang ra đối chiếu, xác định người Thẩm Quan thuê không ở thị trấn Lý Sơn. Hứa Châu Vi tức anh ách nói: “Toi công cả tháng nay. Không ngờ anh ta lại dám tìm công ty bên ngoài. Ngon thì đừng chạy qua đây, không em đập nát xe anh ta!”.

Hứa Châu Vi chỉ tức giận buột miệng nhưng nào ngờ Tường Nã lại gạt đầu tán thành: “Ý kiến hay!”.

Hứa Châu Vi giật mình, anh ta cảm thấy khó tin: “Sao cơ? Đập xe thật hả anh?”.

Tường Nã xoay cây bút đen trên tay, cười nói: “Không cho chút bài học, anh ta vẫn tưởng chúng ta làm ăn đàng hoàng”.

Ngoài trời nóng kinh khủng, đồng nghiệp mướt mồ hôi trở về từ tòa nhà phía đông. Chị ta tiện tay lấy bốn chai nước trái cây về theo, rồi nói với giọng ước ao: “Mới dò la ra tiền lương của bên kia là bao nhiêu đây nè!”, mấy ngón tay của chị ta xòe ra minh họa. Sau khi chiếm được tiếng ồ lên kinh ngạc trong dự liệu, chị ta nói tiếp: “Hồi họ có tuyển thêm người không, chẳng phải nghe nói phòng nghiên cứu bên đó thiếu người hay sao nhưng đáng tiếc họ không tuyển thêm. Xem ra chúng ta vẫn phải tiếp tục bán mạng kiếm tiền lương ba cọc ba đồng này rồi”.

Nhưng dù bán mạng, mọi người vẫn dốc hết sức.

Mọi người chuyển trò một hồi, rủ nhau sang tòa nhà phía đông, kéo Diêu Ngan theo cùng. Cô cũng đành vứt hết công việc đi với họ.

Vừa bước tới nhà máy, hơi nóng đã ồ ạt bủa vây, xe đẩy nằm khắp bãi đất trống, đồ uống xếp cao bảy tám tầng, công nhân đổ mồ hôi như mưa chất hàng hóa vào xe. Đồng nghiệp nói nhỏ: “Làm việc mau quá, chưa gì đã được một lượng hàng lớn. Nước này bán chạy ha, nhãn hiệu mới tinh mà tiêu thụ nhiều đến vậy”.

Nhìn thấy mấy công nhân quen mặt, Diêu Ngan mỉm cười gạt đầu, cô nói: “Đồ uống này tiêu thụ ngoài tỉnh. Lần trước trên một kênh truyền hình của tỉnh khác có quảng cáo nhãn hiệu này”.

Đồng nghiệp liu lười: “Đúng là tiền nhiều như nước. Công ty chúng ta mở cả chục năm mới có tiền quảng cáo, tìm đại diện sản phẩm”.

Trong lúc trò chuyện, Thẩm Quan ra khỏi nhà máy. Cấp dưới đi canh báo cáo tiến trình sản xuất, anh ta nghiêng đầu lắng nghe. Thoảng thấy tay Điều Ngạn cầm nước trái cây uống dở, anh ta mỉm cười, gật đầu với cô.

Điều Ngạn khều khều má người đồng nghiệp, mọi người lập tức hiểu ý, giấu nước trái cây ra sau lưng. Thẩm Quan đến gần hỏi: “Mùi vị thế nào?”.

Điều Ngạn bần thần cả người. Vài giây sau cô mới hiểu ra, cô khó khăn lên tiếng: “Uống rất ngon”.

Đồng nghiệp được chạm mặt Thẩm Quan có vẻ phấn khích tốt độ: “Uống vào mát lịm”. Chị ta nói thao thao bất tuyệt, Thẩm Quan cũng kiên trì lắng nghe, thảo luận với chị ta.

Điều Ngạn cảm thấy buồn cười nhưng thời tiết quá nóng, cô không muốn cứ đứng mãi ở đây. Đang định xen vào nói tạm biệt thì có người đưa điện thoại di động cho Thẩm Quan. Thẩm Quan nhận cuộc gọi, lông mày anh ta nhíu chặt.

Thời tiết mùa hè vô cùng oi bức, mấy người đàn ông ở trần ngang nhiên đứng giữa đường. Nước da ngăm đen của họ bóng nhoáng, mồ hôi chảy ròng ròng khiến hình xăm đủ màu đủ kiểu trên người họ trở nên nổi bật.

Ba chiếc xe hàng lớn đầu chinh inh trước công ty vận chuyển hàng hóa ở trung lộ Lý Sơn. Tài xế lái chiếc đầu tiên thận trọng xuống xe, rụt rè bước tránh đinh sắt rải chi chít trên đường, “Các anh muốn...”.

Hứa Châu Vi phả khói, anh ta giở điều thuốc về phía tài xế: “Mù à? Muốn tôi nói cho nghe không?”, rồi cất giọng nóng vội: “Lệ phí qua đường, mau lên!”.

Tài xế khom người nói lí nhí: “Chúng tôi làm công, không có ông chủ ở đây”.

Hứa Châu Vi liếc nhìn người ngồi ở ghế lái phụ: “Thế ông ta gọi điện cho nhân tình à?” Anh ta cười mỉa mai, “Báo cho ông chủ mấy người biết, chúng tôi chỉ lấy vài thùng hàng mỗi xe mà thôi”.

Đột nhiên có người hét lớn: “Xe phía sau trốn rồi!”.

Hứa Châu Vi đưa mắt qua nhìn ra sau, chiếc xe trở hàng ở sau cùng đang lùi lại, rẽ tay lái muốn vòng sang làn đường bên trái, anh ta giơ gậy sắt, đen mặt quát tháo: “To gan, cản lại!”.

Mấy người đàn ông đồng loạt gào lên. Mặt trời chói chang như biến cảnh tượng diễn ra trên trung lộ Lý Sơn thành một đoạn phim quay nhanh. Tiếng gào thét, kêu la âm ỉ vang lên, gậy sắt vung vẩy, từng thùng hàng rơi xuống đất.

Tường Nã tựa vào thành cửa sổ trên tầng hai. Anh gầy thuốc neho mắt quan sát phía dưới, nghe đàn em báo cáo qua điện thoại: “Ở đây còn hai xe đang chất hàng, tính thêm ba chiếc trước đó, tổng cộng hôm nay họ đưa đi năm xe hàng”.

Tường Nã thần nhiên “ừ” một tiếng, hải lòng theo dõi cảnh tượng hỗn loạn trước mắt. Nhìn về phía chiếc xe lớn ở sau cùng bị thiệt hại khá nghiêm trọng, anh ngân người: “Ba chiếc?”.

Ba chiếc xe chở đồ uống đậu kín làn đường bên phải, còn chiếc xe tải lớn vừa bỏ chạy, thùng xe bị lồm một mảng đổ ngay giữa đường. Hàng hóa trên chiếc xe từ từ rơi xuống, thùng hàng móp méo nằm đè lên đồng đồ uống rơi ngổn ngang.

Dưới thời tiết nóng bốn mươi độ, hiếm hoi lắm mới có xe chạy qua trung lộ Lý Sơn. Thình thoảng có một chiếc chạy tới, gặp cảnh tượng đang trước liền tăng tốc bỏ trốn, không ai muốn nước phiền phức vào người.

Hứa Châu Vi đứng chỉ huy: “Mấy người kia qua đây, đập hàng là xong, mau lên!”.

Một người đàn ông và một người đàn bà nhảy xuống từ chiếc xe tải kháng cự đám đàn ông cao lớn cầm gậy sắt trong tay. Tiếng tranh cãi rũa sả không ngừng thoát ra, người ở ba chiếc xe còn lại cũng dấy lên ý chí, hô hào chống trả.

Nắng nóng như lửa đốt khiến tình cảnh lộn xộn càng thêm trầm trọng. Tường Nã chau mày, gồ ngón tay lên cánh tay đang khoanh trước ngực. Trước tình thế rối như tơ vò này, đám đàn ông vung gậy sắt nhưng không đánh thật, cuối cùng cũng dọ nạt thành công, mấy người tài xế xe tải lại ngoan ngoãn lui về một bên. Lúc này, người đàn bà ở xe hàng sau cùng bỗng khơi mào, bất chấp tất cả hét to vung nắm đấm lên, chẳng mấy chốc đầu tóc bà ta trở nên bù xù. Đám đàn ông cầm gậy sắt bị đám liên tiếp không nhả nện nổi nữa. Một người trong số đó lên tiếng chửi rủa, bất ngờ nện mạnh gậy, giọng người phụ nữ kia rít lên cao vút nhiễu loạn cả cánh rừng ở con đường kế bên.

Tường Nã bấm chặt thành cửa sổ định hạ lệnh thì điện thoại di động đột nhiên đổ chuông. Anh liếc màn hình hiển thị, chần chờ năm giây mới nhận cuộc gọi, anh cười nói: “Thẩm tổng!”.

Thẩm Quan đi tới chỗ có bóng mát, anh ta thần nhiên nhờ vả: “Tường tổng, xe hàng của tôi gặp một chút phiền phức ở thị trấn Lý Sơn, có lẽ cần anh giúp đỡ”.

Tường Nã vồn vã hỏi thăm: “Ồ, Lý Sơn ư? Anh nói đi, tôi sẽ giúp anh hết khả năng!”.

Thẩm Quan cười lạnh, anh ta vờ như không có gì xảy ra nói chuyện với Tường Nã. Tường Nã đảm bảo: “Được, cứ giao chuyện này cho tôi!”.

Sau khi gác máy, anh gọi điện cho Hứa Châu Vi, quát to: “Dừng tay!”.

Hứa Châu Vi một mực chờ lệnh, nghe vậy bèn cất giọng vui mừng: “Thành công rồi hả anh?”.

Nhìn thấy chiếc xe dừng sau cùng, Tường Nãi nhủ mày không vui: “Mau thu dọn đi. Chiếc xe cuối cùng không phải của Thẩm Quan!”.

Hứa Châu Vi hoàn toàn hóa đá. Đưa mắt sang chỗ có người đàn ông và người phụ nữ bị gậy sắt đánh ngã xuống đất, anh ta thần thò mồm: “Không phải?”. Tiếc là đã quá muộn, hai người kia đã không còn sức để bò dậy. Anh ta chạy tới gần đá họ: “Ê, chết chưa?”. Nhìn thấy gương mặt của người đàn ông, anh ta thẳng thốt chửi rủa, vội vội vàng vàng vẫy tay kêu người đến giúp.

Điều Ngan thấy Thẩm Quan nhủ chặt mày, chẳng nói chẳng rằng bỏ đi, cô lắc nước trái cây trên tay, cười nói với đồng nghiệp: “Về thôi!”.

Đồng nghiệp nhìn bóng lưng Thẩm Quan chằm chằm, thất vọng nói: “Sao mà mới nói được vài câu đã bỏ chạy mất rồi”.

Mấy người Điều Ngan giờ tay che nắng chạy ào về phòng nghiên cứu. Nhiệt độ trong và ngoài phòng chênh lệch nhau quá lớn. Đồng nghiệp chỉnh điều hòa xuống vài độ, cất cao giọng: “Không ra ngoài nữa, bên ngoài không phải dành cho người mà”.

Điều Ngan cười mỉm, tiếp tục hoàn thành công việc đang dở.

Gần tới giờ tan sở, cô nhận được điện thoại của dưỡng, Điều Ngan dừng bút nhủ mày, khó hiểu nghe điện thoại: “Dưỡng?”.

Dưỡng bản thân nói với cô: “Điều Điều, con mau tới bệnh viện. Cô với bố con bị thương!”.

Điều Ngan sững người, đầu bút rạch một đường trên mặt giấy. Dưỡng kể một thôi một hồi rồi hỏi thúc: “Con mau tới đi. Dưỡng chưa báo mẹ con biết. Mẹ người đó vẫn đang ở bệnh viện!”.

Điều Ngan lập tức thu dọn đồ đạc, vội vàng lao ra cửa. Cô trượt chân, chệch choạng một lúc mới lấy lại được thăng bằng, tiếp tục bước đi.

Trời đã nhá nhem tối nhưng không khí oi bức vẫn lan tỏa khắp mọi nơi. Điều Ngan hốt hải lao đi. Có người gọi cô, cô cũng không nghe thấy. Thẩm Quan ra khỏi nhà máy, nhìn thấy cô gấp rút biến mất sau cánh cổng lớn, anh ta trầm ngâm suy tư rồi quay lại phòng làm việc.

Điều Ngan chạy tới bệnh viện, thở hổn hển tìm thấy dưỡng co rúm trong một góc, cô hoang mang hỏi ông: “Dưỡng, bố với cô con sao rồi?”.

Dưỡng vịn tường đứng dậy, ông nói với về bất an: “Cô con gãy tay, vừa kiểm tra xong. Bố con bị vỡ đầu, khâu mấy mũi, bây giờ đang ở trong phòng bệnh”.

Điều Ngan chạy tới phòng bệnh, dưỡng gọi với theo nhắc nhở nhưng không ngăn cô được.

Rèm cửa sổ trong phòng bệnh kéo lại che đi tiết trời nóng bức bên ngoài, Điều Ngan ngo ngắc lướt qua một bóng đen trong góc phòng.

Dưỡng đuổi theo Điều Ngan, ông gọi to: “Điều Điều, họ đang ở đây.” Ông sợ hãi liếc mắt vào trong góc nhiều lần, kéo cánh tay Điều Ngan nói khẽ: “Họ nói sẽ chịu tiền thuốc men, bây giờ đang nói chuyện riêng với bố con”.

Điều Ngan gạt tay dưỡng. Cô nhìn Lý Cường từng gặp một lần trước đây, lại nhìn ông Điều nằm ngắc ngoải trên giường bệnh, cô cố gắng không chế cảm xúc, giọng nói khàn đặc của cô vang lên: “Mấy anh đánh người đập xe?”.

Lý Cường vuốt cúc tay áo, anh ta lau qua mồ hôi và vết bẩn trên cánh tay, trả lời: “Là do chúng tôi không cẩn thận, sẽ chịu trách nhiệm, cô yên tâm!”.

Điều Ngan lạnh lùng lờ mờ quát anh ta. Cô lại gần giường bệnh nắm tay ông Điều, trong lòng quặn đau: “Bố sao rồi?”.

Ông Điều nhắm mắt nằm trên giường bệnh, cất giọng khàn khàn: “Bố không sao”.

Dưỡng ở bên cạnh bổ sung: “Chấn động não nhẹ, cần nằm viện quan sát. Vết thương của bố con không nghiêm trọng, bác sĩ nói sẽ không sao”.

Điều Ngan gạt đầu, liếc xéo Lý Cường, cô hỏi nhỏ dưỡng: “Báo cảnh sát chưa?”.

Dưỡng dờ ra: “Họ không cho báo cảnh sát”.

Lý Cường nghe thấy câu hỏi của Điều Ngan, anh ta vừa nói vừa cười: “Báo cảnh sát làm gì, chúng ta cũng coi như có duyên. Tiền thuốc men, tiền đường thương, chúng tôi lo hết. Báo cảnh sát mọi người không kiếm được lợi lộc gì đâu”.

Điều Ngan cười khinh thường: “Lợi lộc? Không báo cảnh sát, anh để tôi đánh anh y chang vậy nhé?”. Cô rút di động, nỏ giận bấm số điện thoại.

Dưỡng luống cuống không biết can thiệp thế nào, ông đứng thừ ra bên cạnh. Lý Cường vừa định tiến lên nhưng thấy một bóng người ngay cửa, anh ta dừng lại: “Anh Nãi!”.

“Ừ!” Tường Nãi liếc anh ta một cái rồi nhìn Điều Ngan.

Cuộc gọi đã được kết nối, Điều Ngan kê điện thoại lên tai xoay người nhìn về phía Lý Cường. Cô còn chưa kịp kinh ngạc, thì một bóng người đã tiến

đến túm cổ tay cô, giật mạnh chiếc điện thoại vừa có tiếng trả lời từ đầu dây bên kia, Diêu Ngạn lao đảo ngã xuống giường bệnh sau lưng.

Nhà máy trở nên yên tĩnh hoàn toàn, công nhân lục tục chuẩn bị tan ca. Họ túm tụm tốp năm tốp ba bàn ra tán vào lời đồn vừa nghe được rồi lại nhìn qua chỗ hàng hóa chất bên trong mà lắc đầu tặc lưỡi.

Thẩm Quan ngồi đợi trong phòng làm việc, điện thoại rốt cục cũng đổ chuông.

Anh ta nhận máy, nặng nề lên tiếng: “Thế nào?”.

“Tôi vừa mới điều tra.” Người trong điện thoại nói chậm rãi: “Lần trước, tôi giam bằng lái xe của anh ta thì thấy tất cả thông tin cá nhân đều là thật. Tên khai sinh là Trương Nam, bà con xa của Trần Man Phát, nguyên quán Lô Xuyên, từng ngồi tù ba năm, còn cụ thể hơn vẫn chưa tra ra được. Tôi không thân thiết lắm với cảnh sát, cần thêm thời gian”.

Thẩm Quan chau mày gõ bàn, anh ta nói với vẻ suy tư: “Không cần hỏi cảnh sát. Thăm dò nhà tù anh ta từng ở, thế nào cũng có tù nhân biết anh ta”.

Người ở đầu bên kia ngập ngừng giây lát mới nói: “Có cần báo án chuyện xảy ra chiều nay không?”.

Thẩm Quan điềm tĩnh đáp: “Không đáng để làm vậy. Anh ta không muốn gì khác đâu. Có lẽ tôi vẫn phải hợp tác cùng anh ta”.

Mặt trời đã ngả về tây, Thẩm Quan kết thúc cuộc gọi, anh ta bước đến bên cửa sổ ngắm nhà máy tối om ở phía xa, thầm tính toán trong lòng.

Áp lực nặng nề bao trùm phòng bệnh ở bệnh viện Trung Tuyền. Lòng ngực Diêu Ngạn đập phồng dữ dội, cô chia tay nhìn Trương Nhã chòng chọc: “Trả điện thoại cho tôi!”.

Trương Nhã lắc lắc điện thoại di động của Diêu Ngạn, anh liếc cô: “Báo cảnh sát? Muốn giờ trò với tôi?”.

Diêu Ngạn mỉa mai: “Không được giờ trò với anh? Anh tưởng anh là ai?”.

Dương kéo tay Diêu Ngạn, lo sợ kêu cô đừng lên tiếng, Diêu Ngạn nhướng mày, tiến lên hai bước ra lệnh cho Trương Nhã: “Trả cho tôi! Ở đây là bệnh viện, không phải địa bàn của anh”.

Trương Nhã cười cười, thấy Diêu Ngạn tỏ thái độ lạnh lùng, anh ngừng cười, dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn cô: “Trương Nhã tôi ở đâu, địa bàn ở đó. Em muốn thử không?”.

Diêu Ngạn rút tay về, nghiêng đầu nói với dương: “Đưa điện thoại di động cho con”.

Dương lộ vẻ lung túng, ông rút rè nhìn Trương Nhã. Diêu Ngạn siết tay kiềm chế cơn giận, ánh mắt cô sắc lẹm như dao hướng về phía Trương Nhã: “Anh cứ giữ di động, tới lúc đó tôi sẽ tố cáo thêm tội anh cướp điện thoại của tôi!”. Nói hết câu, cô sai bước đi ra ngoài.

Dương sốt ruột gọi theo: “Diêu Diêu, con đi đâu vậy?”.

Diêu Ngạn không hề quay đầu, cô đáp: “Báo cảnh sát!”.

Trương Nhã đứng im, anh nhếch miệng lắc đầu ngao ngán: “Tĩnh tình tề thật”. Anh nhìn giường bệnh, nói với Lý Cường: “Chú ở đây “chăm sóc” ông Diêu cho tử tế”. Dặn dò xong, anh cũng thông thả rời phòng bệnh.

Diêu Ngạn đi đến cuối hành lang mới tìm thấy y tá. Nhìn bàn làm việc của y tá, cô nói: “Tôi muốn mượn điện thoại dùng một lát”.

Y tá bận chỉnh lý tài liệu nên nghe không rõ, Diêu Ngạn buộc phải lặp lại câu nói. Tiếng bước chân đều đều vắng vắng bên tai Diêu Ngạn, cô nhắc ông nghe, vô thức nhìn qua. Thấy Trương Nhã bước đến, tay cô run bắn. Một áp lực đè nặng như trong trí nhớ lại ủa về.

Trương Nhã chạm lên thắt lưng cô, anh giật lấy ống nghe và ôm ghì lấy eo cô làm cô đau.

Trương Nhã nói nhỏ: “Đừng bướng như vậy được không.” Anh nắm tay Diêu Ngạn xuống, đặt ống nghe về lại vị trí cũ.

Diêu Ngạn hét lên: “Trương Nhã!”. Cô đưa tay ra với y tá: “Y tá, chị...”.

Tay đang ôm thắt lưng cô siết chặt, Trương Nhã bật cười: “Được rồi mà bà xã, em đừng gây chuyện nữa!”. Anh vác Diêu Ngạn lên vai đi thẳng đến thang máy.

Diêu Ngạn hoảng loạn hét lớn: “Anh làm gì vậy?”. Cô giẫy nảy người cầu cứu: “Cứu tôi! Y tá, cứu tôi!”.

Trương Nhã phát mông cô một cái thật mạnh: “Muốn ồn ào thì về nhà!”. Thấy hai chân của cô đạp mạnh, anh vòng tay kẹp chặt hơn.

Diêu Ngạn bị dốc ngược trên vai anh cảm thấy văng vất đầu óc, cô hét toáng lên nhưng mọi người xung quanh chỉ nghĩ cô làm mình làm mẩy, chẳng ai buồn đến giúp đỡ. Diêu Ngạn càng lúc càng vùng vẫy mạnh.

Trương Nhã không đủ kiên nhẫn chờ thang máy, anh quay người đi đến thang bộ. Bệnh viện vắng vẻ, tiếng la của Diêu Ngạn dội khắp hành lang. Trương

Nã đánh mông cô nhưng vẫn không khiến cô ngừng la hét, anh đành sải chân bước nhanh xuống cầu thang.

Bệnh viện Trung Tuyền khá nhỏ, không đủ chỗ đậu xe, vì vậy Tường Nã dừng xe ở cổng phía sau núi, đi qua một chỗ rẽ là đến. Anh quảng Diêu Ngạn đang kêu la nặng nề vào ghế sau, chui vào túm chặt tay chân cô, anh hung dữ quát: “Im!”.

Diêu Ngạn hoảng hốt nhích người ra sau, cô hô hoán: “Cứu tôi! Cứu tôi!”.

Tường Nã đầu đau như búa bổ. Anh bịt miệng Diêu Ngạn, cong gối ép chặt hai chân đang đá loạn của cô, cơ thể anh áp sát vào người cô.

Diêu Ngạn vùng vẫy, áo thun tóc lên để lộ vòng eo trắng nõn, rồi trượt lên đến đỉnh đồi đầy đặn, nhưng cô không hề hay biết,

Tường Nã túm hai cổ tay của cô bằng một bàn tay, anh cúi đầu cảnh cáo, ánh mắt vô tình thấy vòng eo lộ ra ngoài, anh ngần ngại thả tay.

Diêu Ngạn thừa cơ huyếch cùi trỏ vào đầu anh, nhanh chóng lùi về sau với tay mở cửa.

Tường Nã đau buốt, anh định thần lại, nghiêng răng ken két: “Em chán sống rồi đấy!”. Anh giữ lấy bàn tay đang lẩn mò cánh cửa đóng kín của Diêu Ngạn, dễ dàng kéo cô đến ôm vào lòng.

Diêu Ngạn sợ hãi hét toáng lên: “Cứu tôi...”. Đôi mắt đen láy của Tường Nã bỗng ập đến, lời cô nói còn chưa dứt đã im bật.

Trong nháy mắt môi chạm môi, mùi thuốc lá khó chịu xộc vào mũi Diêu Ngạn.

Diêu Ngạn xây xẩm mặt mày, tiếng hét lên đến cổ họng liền bị Tường Nã bịt lại.

Diêu Ngạn cau mày, vung tay vung chân đánh anh. Nụ hôn của Tường Nã rất hỗn loạn. Răng anh gặm cắn bờ môi cô, va trúng mũi của cô. Diêu Ngạn đau đến ứa nước mắt, cô giơ tay cào cấu cổ Tường Nã.

Tường Nã giữ chặt tay cô, tiếp tục cắn mím. Động tác dần trở nên điêu luyện, anh nhẹ nhàng tập trung vào miệng Diêu Ngạn, liếm láp môi cô. Tìm được kẽ hở, lưỡi của anh lại tiến vào trong. Diêu Ngạn bản thân khép miệng thì đã muộn. Môi lưỡi của anh tấn công như vũ bão, cô sồn gai ốc, thốt ra tiếng kêu nghèn nghẹn.

Đầu lưỡi anh tiến sâu vào miệng Diêu Ngạn, say mê mím mát mùi của thuốc lá hòa với vị hoa quả ngọt ngào.

Thế nhưng chỉ có mình anh là chìm vào mê đắm, Diêu Ngạn không hề cảm thấy vậy. Tìm cô đập mạnh chỉ vì tức giận, mắt cô nhòe nước như bắn vô số mũi tên qua màn lệ thẳng tới trán Tường Nã. Anh nhìn sâu vào mắt cô, quyến luyến ngừng hôn.

Lòng ngực Diêu Ngạn nhấp nhô, cô muốn lấy dưỡng khí để trách mắng nhưng âm thanh phát ra chỉ là tiếng khàn khàn lọt vào tai anh chỉ giống như cô đang hôn dỗi. Tường Nã véo má Diêu Ngạn, tiếp tục hôn cô. Diêu Ngạn lắc đầu kháng cự, cổ rút cổ tay đang bị anh nắm chặt ra.

Tường Nã thì thảo sát bên môi cô: “Còn muốn báo cảnh sát nữa không?”.

Diêu Ngạn giận đến đỏ mặt, trừng mắt nhìn anh. Tường Nã bóp má cô làm cô phát âm không rõ: “Thả ra!”.

Tường Nã mỉm cười, cắn môi cô một cái: “Bây giờ chưa thả được, ngoan ngoãn một chút!”.

Diêu Ngạn vùng mạnh nhưng sợ Tường Nã lại làm loạn, cô đành nhìn anh bằng ánh mắt đề phòng. Trong lúc cô phân tâm, Tường Nã đã dễ dàng chế ngự cô.

“Đừng tốn sức làm chuyện không có kết quả!” Tường Nã ôm cô vào lòng. Thấy cô giận dữ, anh dịu giọng: “Hôm nay, bên tôi sai. Bên tôi sẽ xin lỗi và bồi thường. Em đang tự gây khó dễ cho bản thân, em hiểu ý của bố và cô em không? Họ tuyệt đối không chịu báo cảnh sát. Em hỏi họ xem họ chờ bao nhiêu hàng vượt quá trọng tải!”.

Diêu Ngạn ngớ người, cô từ từ trấn tĩnh.

Xe hàng tám tấn nhưng chở hơn mười hai tấn. Lái xe tài ở thị trấn Lý Sơn xưa nay đều vậy, không phải vì muốn lách luật giao thông, mà là chi phí vận tải đất đỏ, không vượt tải thì chỉ có lỗ vốn.

Trong xe Jeep không mở điều hòa, không gian đóng kín ngột ngạt càng dễ khiến con người cáu kỉnh. Diêu Ngạn chán chừ, trán cô ướt đầm mồ hôi. Tường Nã buông tay cô, anh tiếp tục dằn hòa: “Cô em đang mờ, đừng em đã đồng ý để bên tôi bồi thường”.

Diêu Ngạn cười nhạt, đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Xe chở vượt tải trọng cho phép so với đánh người phá xe chỉ là việc nhỏ. Nhưng cô đối đầu với Tường Nã giống như trứng chọi đá. Nếu không thể giải quyết bọn Tường Nã tận gốc, thiệt hại vẫn bên cô.

Tường Nã thấy cô đã dao động, anh lạnh lẽo thờ phào.

Diêu Ngạn lùi người đưa tay toan mở cửa. Tường Nã giữ chặt tay cô, anh nhướn mày hỏi: “Định chạy trốn?”. Anh dồn Diêu Ngạn sát vào cửa xe, vừa

cười vừa nói: “Được thôi. Hôm nay, tôi tạm thời thả em”, tay anh hơi nói lỏng nhưng vẫn áp sát người cô, khiến hơi thở nặng nề vẩn vơ vào nhau. Tường Nã cup mắt, miệng anh cong lên.

Chân núi vắng vẻ, vào những ngày nóng nực, không có mấy người đến đây. Diêu Ngạn lặng thinh đề phòng Tường Nã, cô xoay nhanh người mở cửa. Chạm được chân xuống đất, cô vội vàng chạy đi.

Tường Nã dựa ghế nhìn cô mất hút ở chỗ rẽ, anh nheo mắt, xoa môi cảm nhận dư vị đọng lại.

Nhìn thấy Diêu Ngạn trở về, ông Diêu lập tức gọi: “Diêu Diêu!”. Tuy thanh âm của ông thều thào nhưng đã có sinh lực hơn ban nãy.

Diêu Ngạn tiến nhanh lại, không thấy Lý Cường và dượng, cô khẽ nói: “Bố muốn báo cảnh sát không?”.

Ông Diêu lắc đầu: “Đừng báo cảnh sát”.

Tường Nã gánh hết tất cả chi phí điều trị, lại hứa sẽ bồi thường một chiếc xe tải khác. Ông Diêu nói: “Hơn mười vạn tệ đó con. Cô con bằng lòng rồi. Xe tải bên mình chạy nhiều năm, không hư chỗ này cũng hỏng chỗ khác. Cô con cũng định đổi xe từ lâu”.

Diêu Ngạn rầu rầu, im lặng. Ông Diêu bỗng nhìn ra cửa, nói với về e dè: “Anh Nã...”.

Lông mày của Diêu Ngạn cau chặt, cô túm ga trải giường màu trắng, không quay đầu nhìn.

Tường Nã nhìn gáy cô trần trụi, anh cười tiến lên: “Muốn ăn gì? Tôi kêu người đi mua”.

Ông Diêu nào dám làm phiền anh, ông thấp thỏm từ chối, kêu Diêu Ngạn gọi điện về nhà báo bình an. Diêu Ngạn sờ túi áo, mới phát giác trống không. Tường Nã đưa điện thoại đi động ra, Diêu Ngạn giật mạnh lấy.

Bà Diêu hốt hải chạy tới bệnh viện, nhìn ông Diêu bình an vô sự, bà mới thở phào nhẹ nhõm. Bà sai Diêu Ngạn xoa bóp cánh tay mỗi nhừ rồi rí tai ông Diêu hỏi: “Ông chạy xe mà đánh ông thành thế này ư. Đừng lái xe nữa, chúng ta đừng lái xe nữa!”.

Ông Diêu vỗ về bà: “Không phải tôi bình an rồi sao, họ đánh nhầm, bà đừng lo lắng”.

Sau khi bóp tay cho bà Diêu, cô cầm cặp lông đặt lên bàn, đỡ ông Diêu ngồi dậy, đưa đĩa cho ông, cùng ông trấn an bà Diêu.

Tường Nã đi lại vài vòng trong phòng làm việc của Trần Lập. Anh uống mấy hớp nước, thờ dài nói: “Làm bác sĩ thật nhàn quá nhỉ, cả ngày ngồi điều hòa”.

Trần Lập đóng cửa, anh ta vừa nói vừa cười: “Không phải anh còn nhàn hơn em sao? Thích đập xe là đập xe, đánh người là đánh người”. Anh ta đến bên máy lọc rót nước, “Em tìm chuyên gia thực hiện ca mổ này. Cánh tay lành lại sẽ ổn thôi nhưng phải dưỡng thương vài tháng. Anh nên nhìn kỹ rồi mới ra tay, đừng coi trời bằng vung”.

Tường Nã ngồi xuống ghế, gác chân lên bàn làm việc, cũng không biết anh có nghe thấy hay không.

Buổi tối, Tường Nã trở về công ty vận chuyển hàng hóa. Anh ném đồng giấy lộn vào đám đàn em, tiện tay vợ luôn cả đồng đồ phế thải gần đó ném xuống, trong lúc anh định vớ lấy gậy sắt, Hứa Châu Vi ngăn anh: “Anh Nã, đừng ra tay, răn đe mấy câu được rồi”.

Tường Nã đẩy anh ta, tay nhắc gậy sắt, nở nụ cười rảo hoảnh: “Mấy chú bây giờ rất oai. Dám đánh người thật, hạ gậy xuống sáng khoai lắm phải không? Để anh thử xem!”. Anh quát mạnh gậy.

Người đó vô thức hét to, túa mồ hôi lạnh lù ra sau. Gậy sắt sượt qua anh ta, anh ta vội vàng xin tha. Mấy người còn lại luân phiên nhận sai, cam đoan không dám tái phạm, Hứa Châu Vi không ngừng đỡ lời, Tường Nã mới nguôi ngoai cơn giận.

Mọi người giải tán, ai về làm việc nấy. Hứa Châu Vi để bia và lạc lên bàn, thấy Tường Nã đi tắm, anh ta lăm bằm: “Đến cả người cũng không cho đánh, thật là ngứa tay”.

Vài người ở trong phòng mở máy tính tìm phim xem. Họ vừa uống bia, vừa lớn tiếng cười đùa. Thoáng chốc máy tính truyền ra âm thanh nam nữ giao hoan, họ dừng tán dóc, chăm chú nhìn màn hình.

Tường Nã đang tắm cũng nghe thấy âm thanh bên ngoài. Anh nhìn bộ phận đàn ông thức tỉnh, phì cười: “May là chưa hỏng”. Nghĩ đến đáng về quạt cường của Diêu Ngạn, hơi thở của anh bỗng loạn nhịp.

Hôm sau, Diêu Yên Cẩn mới biết ông Diêu nằm viện. Cô vào bệnh viện khóc lóc tâm tức, trách mắng những người đánh bố và cô họ. Liếc thấy Lý Cường đi lướt qua phòng bên cạnh, bà Diêu vội kéo Diêu Yên Cẩn, kêu cô ngừng nói.

Hết giờ làm, Diêu Ngạn đến đón ông bà nội, dẫn ông bà nội đến bệnh viện, vốn định bắt taxi nhưng ông bà nội đánh vào tay cô, cản lại không cho, nói: “Phí tiền!”.

Diêu Ngạn cũng thôi, đành đi bộ giữa thời tiết oi bức. Tới bệnh viện, người nào người nấy mồ hôi mướt mải. Ông bà nội khóc lóc oán trách, đau lòng ôm cô họ Diêu Ngạn, rồi sang phòng kế bên thăm ông Diêu, nắm tay ông nói “sổ khô”. Ánh mắt ông bà nội còn đổ dồn về phía Diêu Yên Cẩn ngồi trong

góc phòng. Điều Ngạn lập tức sai bước, che khuất tầm nhìn của ông bà nội.

Thẩm Quan phái người chỉnh lý đồ uống. Công nhân tăng ca làm việc. Họ thay tem nhãn hồng hóc, sàng lọc đồ uống bị gi miện, báo cáo thùng hàng bị hư hỏng hơn phân nửa, cần sắp xếp lại, nhất thời mọi người đều vô cùng bận rộn. Thẩm Quan nén cơn giận, vì như không có việc gì mờ tiệt mời Tường Nã. Anh ta vừa rót rượu vừa cảm ơn: “Lần này thật lòng cảm ơn Tường tổng”, nhưng không hề nhắc tới chuyện vận chuyển hàng hóa đợt sau.

Tường Nã nhướng mày, cười đáp lại: “Thẩm tổng khách sáo quá!”. Anh nâng ly uống một hơi cạn sạch. Hai người ai cũng mang trong lòng suy tính riêng.

Trụ cột trong nhà nằm viện. Điều Ngạn và bà Điều phải thay phiên nhau chăm sóc. Vết thương của cô họ rất nặng, ngày nào cũng phải truyền dịch uống thuốc, bác sĩ dặn dò nằm viện tĩnh dưỡng. Bà Điều vừa phải chăm sóc người bệnh vừa phải ứng phó với ông bà nội của Điều Ngạn. Cuối cùng, bà cũng ngã bệnh. Bà rời khu bệnh nhân nội trú đến phòng chờ truyền nước. Lúc này chỉ còn mình Điều Ngạn vất vả chống đỡ.

Lần thứ hai Tường Nã rảnh rỗi đến bệnh viện, anh tình cờ gặp Điều Ngạn đang túm đám tóc lòa xòa lên buộc lại gọn gàng, rồi chạy tới chạy lui.

Điều Ngạn không để ý tới Tường Nã, xách cặp lồng bước ngang qua mặt anh. Tường Nã lập tức nắm cánh tay Điều Ngạn, lúc này cô mới loạng choạng dừng bước.

“Đi đâu?” Tường Nã nhìn cặp lồng trong tay cô.

Điều Ngạn nhú mày, không muốn nói chuyện với Tường Nã, “Không đi đâu hết!”. Cô giật tay nhưng Tường Nã không buông, cô nóng vội nói: “Mẹ tôi đang truyền nước ở kia, tôi đưa cơm cho mẹ”.

Tường Nã gạt đầu, anh buông tay cô nói: “Đi đi”.

Điều Ngạn ngồi bên chuẩn bị cơm cho bà Điều, gọi y tá nước cho bà. Sau đó cô trở về phòng bệnh. Mới vừa đặt chân vào phòng, cô bỗng ngẩn người. Ông Điều nhận hoa quả từ tay người khác, ngoắc tay với Điều Ngạn, ông nói: “Họ mời hai hộ lý”.

Hộ lý làm việc nhanh nhẹn chuyên nghiệp, ban đêm còn có thể canh chừng bên giường bệnh. Điều Ngạn mới đến phòng chờ một chút, trở về đã thấy trong phòng thay đổi khác hẳn. Loáng cái được nhân rồi, cô cảm thấy không quen.

Điều Ngạn cầm cặp lồng đi vào nhà vệ sinh. Tường Nã tựa vào thành cửa sổ hút thuốc. Quan sát Điều Ngạn phớt lờ mình qua làn khói thuốc mờ mờ, anh cảm thấy bức dọc trong lồng.

Điều Ngạn rửa sạch cặp lồng, rửa mặt, lau khô nước đang định ra khỏi nhà vệ sinh. Nhưng mới ngẩng đầu, cô giật nảy người, kêu lên thụt lùi về sau.

Tường Nã đến gần cô, vóc dáng anh cao lớn che lấp ánh nắng rọi vào từ cửa sổ bên cạnh, đồng thời nhốt Điều Ngạn vào trong chiếc bóng của mình. Đôi mắt anh lạnh lẽo dừng trên gương mặt Điều Ngạn: “Sợ cái gì?”.

Điều Ngạn cố gắng điều hòa nhịp tim, cảnh giác lui ra sau một bước. Cô kiên định trả lời: “Không có”. Sau đó, cô lách người sang phải muốn đi, Tường Nã lập tức chặn ngang.

Điều Ngạn như đụng trúng thứ dơ bẩn, cô hất tay anh, kinh hoàng hét ầm lên, tức tốc cất bước bỏ chạy. Tường Nã liền tóm cánh tay của Điều Ngạn, ép cô vào góc tường. Có người đi ngang quay đầu qua nhìn, Tường Nã chau mày nhìn lại, đập tan ánh mắt soi mói của người đó. Anh dồn Điều Ngạn ra sau, gắt lên: “Tôi chưa làm gì em! Chạy cái gì mà chạy!”.

Giữa ban ngày ban mặt, lẽ ra cô không nên sợ anh. Có điều Tường Nã ở quá gần, khiến cô nhớ tới chuyện kinh khủng xảy ra chiều tối hôm ấy. Sau sự việc đó, cô không cách nào xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cô không thể xóa đi nỗi sợ hãi của bản thân. Điều Ngạn lo sợ Tường Nã muốn làm gì đó với cô, cô sốt ruột mở miệng: “Tôi đang vội”.

Tường Nã buông tiếng cười khẩy: “Vội? Hẹn hò?”.

Hơi thở nóng hổi của anh phả tới, Điều Ngạn nhú mày ngửa người ra sau: “Vội về nhà”.

Tường Nã lướt mắt xuống cặp lồng: “Sau này kêu hộ lý rửa, tôi trả tiền không phải mời họ đến ngồi chơi rung đùi”. Anh hỏi Điều Ngạn: “Em ăn chưa?”.

Điều Ngạn hốt hoảng đáp qua loa: “Ăn rồi”.

“Ừ” Tường Nã nghiêng người đi vào nhà vệ sinh nam.

Điều Ngạn thở phào, cô cau có nhìn chằm chằm về phía cửa nhà vệ sinh nam, rồi vội chạy về phòng bệnh. Đến khi trời tối đen, cô mới bước đến phòng chờ, về nhà cùng bà Điều.

Một mình Điều Yên Cần mang túi vải đến công viên dọn hàng bán. Điều Ngạn về nhà không thấy chị bèn lấy di động gọi tìm. Điều Yên Cần ở đầu dây bên kia nói lớn: “Chị sắp về rồi, hôm nay buồn bán không tốt”.

Bà Điều nghe Điều Yên Cần nói chuyện trong điện thoại, bà cất giọng vui mừng: “Chị con hiểu chuyện thật rồi! Không ngờ nó lại biết đi dọn hàng”.

Điều Ngạn cũng hân hoan: “Tốt quá, chị đã có thể đỡ đàn”.

Hai mẹ con ngồi đợi trong phòng khách cả buổi, Diêu Yên Cẩn mới đầm đìa mồ hôi trở về. Diêu Ngan đẩy chị vào nhà vệ sinh tắm rửa. Cô đi đếm tượng và số tiền kiếm được. Tính toán một hồi, cô ủ rũ nói: “Thiếu năm mươi tệ”.

Bà Diêu hơi tiếc tiền nhưng cũng xoa dịu cô: “Không sao, cũng còn chút xíu tiền lãi. Đừng nói chị con biết. Làm vậy không hay, còn đả kích nó”.

Diêu Ngan dĩ nhiên hiểu. Diêu Yên Cẩn chủ động dọn hàng, dù ngày nào cũng hao hụt đôi chút, cô hoàn toàn không nỡ trách cứ chị.

Hàng hóa ở tòa nhà phía đông trì hoãn mấy ngày mới tới được chỗ hẹn. Đơn hàng tiếp theo cũng cùng lúc kéo tới. Mọi người cùng ngồi trong phòng nghiên cứu thảo luận: “Hai ngày trước, tôi chạy qua tòa nhà phía đông nghe công nhân bên đó nói lô hàng vừa rồi đọng phải côn đồ, hàng hóa bị đập tan nát, phải trở về làm lại”.

Một đồng nghiệp khác kinh ngạc: “Thật không? Báo cảnh sát chưa?”.

Người kia nhún vai: “Ai biết, không nghe nhắc tới”. Chị ta uống một ngụm trà, nhìn Diêu Ngan: “Này, điện thoại di động của em đồ chuông này giờ. Em không nghe à?”.

Diêu Ngan nhìn hai chữ lóe sáng trên màn hình, cô nhú mày âm ừ. Cô duỗi ngón tay nhấn tắt điện thoại, không hiểu cô có số di động của Tường Nã từ lúc nào?

Ở một chỗ khác vào lúc này, Tường Nã thấy màn hình điện thoại tối xuống, anh tức tối ném di động sang một góc, cúi gằm mặt. Nhìn cây bút đen cạnh máy vi tính, anh thừ ra vài giây rồi xốc lại tinh thần.

Hứa Châu Vi mở cửa bước vào, anh ta cúi kính: “Rõ là làm từ thiện! Chiếc xe đó sửa chữa mấy ngày là xong chúng ta cần gì đổi xe mới cho họ. Đã làm từ thiện lại còn công cốc, không được gì hết!”.

Tường Nã liếc anh ta: “Lỡ có bao nhiêu đâu, chú ít nói lại đi!”. Anh hỏi: “Sao? Thẩm Quan vẫn tìm đám đó chuyển hàng?”.

“Chuẩn!” Hứa Châu Vi đứng cạnh máy điều hòa hứng gió, “Vẫn đám lần trước. Nhưng anh Nã, có đáng để chúng ta tiêu tốn công sức vậy không? Tổng cộng chỉ có mấy chiếc xe. Tuy chạy đường dài nhưng em thấy kiếm không được bao nhiêu. Anh nói em biết đi! Em nghĩ không ra, thật sự nghĩ không ra. Tại sao không có mối làm ăn của anh ta thì không được?”.

Tường Nã đi đi con chuột vì tính, chẳng buồn trả lời anh ta. Hứa Châu Vi khó hiểu nhìn anh. Bất giác sắc mặt Tường Nã không tốt, anh ta càu nhàu đi ra ngoài.

Hoàng hôn buông xuống, bà Diêu dẫn Diêu Yên Cẩn đi dọn hàng, còn Diêu Ngan đưa com vào bệnh viện. Côn trùng bay lờn vờn suốt đường cô đến bệnh viện. Cây

cối xanh mướt rủ xuống, cả mặt trời cũng lặn vào mây, để lại chút sắc đỏ phơn phớt trải dài trên nền trời đang sẫm tối.

Ông Diêu múc hết com ra ngoài, rồi giục Diêu Ngan mau về nhà: “Bố thấy trời sắp mưa, con nói mẹ con dọn hàng về đi”.

Diêu Ngan gật đầu nghe lời. Cô gọi điện báo bà Diêu về nhà, dọn dẹp một chút, cô định đi rửa cặp lồng. Hộ lý liền giành lấy, cô ta cười nói với Diêu Ngan: “Đề em làm. Chị nghỉ ngơi đi ạ”.

Diêu Ngan ngại ngần: “Không cần, để tự tôi làm”.

Hộ lý cầm cặp lồng trách cô: “Trời ơi, hôm qua sếp Tường mắng em một trận. Mấy chuyện kiểu này để em làm, sếp Tường trả lương cao, em không muốn bị đuổi!”.

Diêu Ngan đứng bất động, cảm giác quái gở trong lòng cô càng lúc càng mãnh liệt. Hộ lý rửa sạch cặp lồng, cô ta trả lại Diêu Ngan. Diêu Ngan nhận lấy, nói cảm ơn. Nhìn thấy sắc trời bên ngoài cửa sổ u ám, cô dặt dờ ông Diêu rồi đi về.

Dưới tầng nườm nượp người đến người đi. Chỗ đậu xe gần như đã kín. Tường Nã kêu tài xế xuống xe: “Chú tan ca đi”.

Tài xế nói giọng do dự: “Lẽ nào anh lái xe về?”.

Tường Nã nở nụ cười, nói với anh ta: “Không sao. Tôi nghĩ hôm nay trời mưa, cảnh sát giao thông không làm việc đâu”.

Tài xế chỉ mong được về nhà sớm. Anh ta cũng vờ khách sáo, xuống xe đi về.

Tường Nã ngồi trong xe thấy Diêu Ngan xuất hiện ngoài cửa bệnh viện, anh nhấn ga lướt đến chỗ cô. Diêu Ngan sợ hết hồn, cô cuống quýt lui lại, trở mắt nhìn chiếc xe Jeep lao đến chỗ mình.

Tường Nã nhào ra ngoài cửa sổ nói: “Lên xe!”.

Diêu Ngan cắn răng mắng thầm trong bụng, cô cất giọng nhàn nhạt: “Chuyện gì?”.

“Không có gì, chỉ muốn xem điện thoại di động của em có bị hỏng hay không, làm sao gọi mãi không được, tôi mang đi sửa giúp em!” Tường Nã vừa bóp còi inh tai vừa giục cô: “Mau lên xe!”.

Điều Ngan mỉm cười, cô nói: “Điện thoại di động của tôi hỏng chút xíu, nhiều khi không nhận được cuộc gọi, không cần làm phiền đến anh.” Dứt lời, cô lập tức nghiêng người tiến về trước.

Tường Nã chạy xe lên trước một mét, cản cô lại. Anh nhú mồm, tiếp tục thúc giục: “Bảo em lên thì lên đi!”.

Điều Ngan không muốn nói nhiều với anh, cô vòng sang một bên, bước nhanh về phía trước.

Tường Nã chửi khề một câu. Anh mở cửa nhảy xuống xe đuổi theo, túm cánh tay cô kéo đến ghế lái phụ. Điều Ngan hoảng hốt: “Anh làm gì thế? Tôi không lên xe!”.

Tường Nã xốc nách cô lôi lên, tỏ thái độ không hài lòng: “Còn nhỏ mà ương ngạnh ghê. Đừng ép tôi mạnh tay!”. Đẩy Điều Ngan vào xe thành công, anh cấp tốc khóa cửa.

Điều Ngan hoảng loạn đẩy cửa, sau đó lại trườn người đến cửa bên kia. Tường Nã ngồi vào xe, nhấn người cô về chỗ cũ, “Ngoan ngoan ngồi xuống!”.

Điều Ngan phẫn nộ: “Anh muốn cái gì? Tôi muốn xuống xe!”.

Anh khởi động xe, “Sửa điện thoại di động cho em!”. Tiếng động cơ vang lên, xe vọt đi.

Điều Ngan kéo tay anh kêu dừng, anh lặt tay lái, xe lao về phía người đi đường. Điều Ngan hét lên, vội vàng thả tay. Tường Nã nhanh chóng đánh tay lái, vòng xe trở về giữa đường. Người đi đường sợ hết hồn, vội theo xe mắng chửi xối xả. Tường Nã chạy xa dần, liếc nhìn Điều Ngan tròn mắt há miệng ngồi bên cạnh, anh cười cười: “Muốn chết cũng đừng lôi người vô tội vào em ngoan ngoan ngồi im đi!”.

Điều Ngan gục đầu, cô cuộn tay thành nắm đấm nín nỗi sợ và cơn giận của mình. Sấm sét nổ đi đùng đùng, tia chớp rạch ngang nền trời, mây đen tụ lại che kín bầu trời. Con mưa giữa hè ngột ngạt cuối cùng cũng trút xuống.

Cần gạt nước không ngừng di động mà kính xe vẫn một mảng mù mịt. Mưa tầm tã trút xuống, hạt mưa nện lên mặt đất đều đều. Ô gà ô voi trên đường ngập nước, lá cây bị gió thổi rụng trôi theo dòng nước chảy xiết. Tường Nã tấp xe vào bên đường, anh cau mày nhìn màn mưa bên ngoài, bực bội vì cần gạt nước làm việc chậm chạp.

Bà Điều gọi điện thoại đến. Điều Ngan cười nói với bà: “Con đang trú mưa. Lát nữa ngớt mưa con về”. Ngắt máy xong, cô lại với tay định mở cửa.

Tường Nã trông hơi ngượng ngập, anh nói: “Cần gạt nước tệ quá. Tôi nhìn đường không rõ, chúng ta ngồi đây một chút”. Anh kéo tay đang bám trên cửa của Điều Ngan, anh cười, bảo với cô: “Em đừng tốn sức nữa. Coi như em mở được cửa này, em nghĩ em có thể chạy thoát được tôi?”.

Điều Ngan giật tay lại, cô áp người vào cửa xe, tránh xa Tường Nã: “Anh muốn làm gì?”.

Tường Nã một tay vịn vô lăng, một tay chống trên ghế, nhìn Điều Ngan chăm chú: “Em không biết?”.

Điều Ngan ngớ người. Tuy trực giác đã mách bảo nhưng cô cảm thấy không tin nổi. Càng nghĩ cô càng ghét, cô không muốn dính dáng đến Tường Nã. Cô vờ như không hiểu, đánh trống lảng: “Mưa thế này nhất thời không thể tạnh được. Mẹ tôi đang chờ ở nhà”.

“Em có mang ô không?” Tường Nã đánh giá chiếc túi nhỏ xíu của cô, anh nhìn cô một cái: “Tôi không muốn sét đánh trúng em. Em ngoan ngoan ngồi đây”.

Anh móc di động ra gọi điện: “Chú đến Hối Phúc Lâu mua ít đồ ăn cho anh. Anh ở đường lớn trước bệnh viện”. Một lúc sau khi Tường Nã dập máy, có người lái xe chạy đến.

Lý Cường mở ô tới cạnh xe, đưa thức ăn mua ngoài quán qua cửa sổ: “Anh Nã, đồ ăn!”.

Tường Nã nhận lấy rồi phất tay đuổi anh ta. Điều Ngan nôn nóng gọi lớn: “Khoan đã!”. Cô nhìn Tường Nã: “Xe đó không phải là đang chạy tốt à?”.

Tường Nã nhướn mày, anh nửa như cười nửa như không nhìn cô: “Nhưng xe đó không phải của tôi. Nó là bảo bối của Lý Cường, cậu ta không nỡ để tôi lái”.

Điều Ngan thờ không ra hơi, cô tức tối gào to: “Anh còn muốn tôi ngồi đây tới khi nào!”.

Tường Nã mở túi đồ ăn, đưa hộp cơm và dưa cho cô: “Tôi chưa ăn tối. Em ăn với tôi, bớt mưa tôi đưa em về”.

Tiếng “ào ào” của cơn mưa bao trùm tứ phía, lớp vỏ xe Jeep có thể che chắn hai người khỏi cơn mưa tầm tã bên ngoài nhưng không ngăn được cơn giận bùng bùng của Điều Ngan.

Tường Nã vờ như không biết Điều Ngan đang giận, tiếng nhai nuốt thức ăn của anh vang khắp xe. Anh vừa ăn ngấu ngiến vừa nói lúng búng: “Em đừng già vờ”, anh nuốt ực một cái, nghiêng đầu nhìn Điều Ngan: “Hôn cũng hôn rồi, còn không biết tôi có hứng thú với em?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tay Điều Ngan run rẩy làm đổ cả hộp cơm. Cơm rơi vung vãi khắp nơi, vài hạt bám lên quần soóc, vài hạt rơi trên bắp đùi trắng nõn, một ít nước canh nóng hổi còn lại chảy từ trên chân cô xuống bên dưới xe.

Cô hít sâu gạt cơm vào hộp. Một bàn tay bất thành linh đặt lên đùi Điều Ngan, chạm phải mu bàn tay của cô. Điều Ngan hét lên, hất bàn tay đó khỏi người mình: “Anh làm gì vậy?”.

Tường Nã cúi kinh gất lên: “Tôi giúp em!”. Anh đặt tay lên đùi Điều Ngan, nhặt chỗ cơm bị đổ vào hộp. Nhìn bắp đùi trắng mịn ửng đỏ, anh quyết định gạt hết chỗ cơm vương vãi xuống sàn xe.

Điều Ngan phui không ngừng, cô rút chân sát vào cửa xe: “Để tôi tự làm, anh thôi đi!”.

Tường Nã chìa tay về phía quần của cô. Anh không hề để ý chỗ dính cơm có nhạy cảm hay không. Cứ chỗ nào có cơm thì anh nhặt ra. Điều Ngan phui cơm rất nhẹ nhàng, còn tay Tường Nã lại cứng rắn chẳng khác nào xi măng cốt thép.

Điều Ngan khóc dờ mếu dờ, cô không ngừng lên tiếng phản đối. Cơm bắt lại thành cục. Tường Nã đánh mạnh tay cô, nói: “Ngồi im!”. Bàn tay của anh tiếp tục phui. Điều Ngan áp sát người vào ghế, cô xô dịch bắp đùi, Tường Nã sẩy tay, vô tình chạm phải nơi nhạy cảm của cô.

Điều Ngan ngừng thở vô thức khép chân, ngón đầu lại kẹp theo một bàn tay lớn ngăm đen, cô hét thất thanh: “Luuu mạnh!”. Cô vung tay tát Tường Nã một cái thật mạnh.

Con mưa dai dẳng như tấm lưới khổng lồ bao trùm lên toàn thị trấn, trùm lên cả tâm trí của con người.

Tường Nã thu tay về, anh đen mặt giữ chặt lấy xương quai xanh của Điều Ngan, ép cô dựa sát vào lưng ghế, cánh tay anh hằn rõ đường gân. Anh gất gồng chất vấn: “Em tát tôi?”.

Nhìn dáng vẻ hung hãn của anh, Điều Ngan run lấy bầy mở to mắt. Xương quai xanh tiếp giáp với cổ, tay anh lại đặt trên cổ Điều Ngan, chỉ cần một chút lực là cô sẽ nghiền nát hơi thở của cô. Cô hé miệng nhưng không dám lên tiếng trả lời.

Tường Nã nhìn cô chằm chằm. Hơi thở của anh và cô đối diện nhưng anh không cảm nhận được hơi ấm từ cô. Biết Điều Ngan sợ, anh cong môi sán đến: “Chỉ được phép một lần này.” Giọng nói của anh trầm xuống. Khi nói chuyện miệng hai người kề sát, anh hôn môi cô. Điều Ngan nín thở, cau chặt mày.

Tường Nã mỉm cười, ngón tay thô ráp vuốt cổ cô. Anh mút môi Điều Ngan, nói giọng trầm thấp: “Em ngoan một chút, tôi sẽ đối xử tốt với em”. Ngắm miệng cô gần như vậy khiến anh nuốt khan, muốn hôn cô thật sâu. Nhưng nhớ miệng mình đầy dầu hạt cải, anh sợ Điều Ngan sẽ ghét anh. Hết cách, anh tỏ vẻ vô cảm lui về chỗ của mình.

Cô hít sâu một hơi, lồng ngực phập phồng mãnh liệt.

Tường Nã cầm đũa ăn tiếp, mặc kệ nước canh đổ đầy trên hộp. Sau khi ăn uống no nê, anh bỏ hộp vào túi nilon, ném ra ghế sau. Anh hỏi Điều Ngan: “Em có khăn giấy không?”.

Mặt Điều Ngan trắng đến mức không còn chút huyết sắc nào, cô run rẩy lấy khăn giấy trong túi đưa anh. Tường Nã nhìn nhìn, anh cầm khăn giấy lau đùi giúp cô, Điều Ngan bất giác run bắn. Tường Nã ghì chân cô, lau sạch cơm dính trên đó, lại lật mặt kia của tờ giấy chùi dầu mỡ dính trên miệng mình.

Con mưa ngớt dần, cần gạt nước vát và làm việc hồi lâu mới khiến kính xe rõ ràng một chút. Tường Nã cũng không làm khó Điều Ngan, anh hỏi địa chỉ, chờ cô về nhà.

Trái tim Điều Ngan dần bình ổn trở lại. Về tới đầu ngõ Tường Nã lấy một chiếc ô trong xe đưa cô. Anh cảnh cáo: “Điện thoại hỏng thì mang đi sửa. Lần sau gọi không được, tôi sẽ đập nó giúp em!”.

Điều Ngan bầm bụng chịu đựng, cô gật đầu lấy lệ, chạy thục mạng vào màn mưa.

Đến khi hình bóng nhỏ nhỏ biến mất hoàn toàn trong con ngõ tĩnh mịch, Tường Nã mới thôi nhìn theo, quay xe rời đi.

Trên đường về, chạy ngang qua siêu thị, Tường Nã thả chậm tốc độ. Phân vân vài giây, anh quyết định tấp xe vào lề đường, đội mưa chạy vào mưa kẻo bạc hà và kẹo cao su đủ mùi đủ vị. Anh bóc một viên bỏ vào miệng, nhắc nhở bản thân phải luôn luôn mang theo, sẵn sàng mỗi khi cần đến.

Điều Ngan tắm rửa xong xuôi liền chui ngay vào chăn. Cô mơ thấy trong làn mưa dai dẳng, một đôi mắt thâm trầm dõi theo cô trong bóng tối, ác mộng đeo bám khiến cô không thể ngủ ngon giấc. Ngày hôm sau, cô mang theo đôi mắt thâm quầng đi làm, cố tình để quên điện thoại ở nhà.

Hết giờ làm về nhà, không nhìn thấy Tường Nã gọi điện, cô thả lỏng thần kinh căng thẳng cả ngày nhưng không dám một mình đến bệnh viện. Bà Diêu cũng đã khỏe, xót xa nhìn Điều Ngan bận bịu ngần ấy ngày, bà kêu cô ở nhà nghỉ ngơi, tự mình mang cặp lồng đèn bệnh viện.

Buổi tối, bà Diêu về nhà, gọi Điều Ngan ra phòng khách hỏi chuyện: “Lần này cô con được đèn một chiếc xe tải mới đúng không?”.

Điều Ngan không hiểu ý của bà: “Vâng”.

Bà Diêu lại hỏi: “Còn gia đình chúng ta? .

“Gia đình chúng ta là sao ạ?” Điều Ngan lấy làm lạ, cô bỗng vỡ lẽ: “Mẹ nghĩ gì thế?”.

Bà Diêu nóng nảy la ầm lên: “Nói vậy gia đình chúng ta không được gì hay sao?”. Bà đi tới đi lui, giọng ganh tị: “Thế mà mẹ cứ tưởng cô con phúc hậu nhân từ. Mẹ nghĩ cô còn sợ đám đó nên không báo cảnh sát, té ra là được lợi. Hừ, cô con có một chiếc xe mới tinh, vậy bố con chịu đòn oan à? Tại sao không có bồi thường gì hết hả?”

Điều Ngan ngăn bà: “Cô không phải người như vậy, dứt khoát không đối xử tệ bạc với bố! Dù không có đền bù, bố và cô cũng không dám báo cảnh sát. Bố và cô còn muốn lái xe ở Lý Sơn, tuyệt đối không dám đắc tội với đám người của Tường Nã”.

Bà Diêu vẫn còn tức giận nhưng cũng biết lời nói không tạo ra được một chiếc xe. Bà lẩm bẩm, tỏ vẻ hồ nghi: “Đám côn đồ đó nhìn cũng đâu ghê gớm như lời đồn. Nói không chừng có thể đòi hỏi chút ít lợi lộc”.

Điều Ngan cảm thấy bất an, cô gấp gáp chặn ngay ý nghĩ này của bà Diêu.

Mấy ngày nay, dương của Điều Ngan phải một mình chạy xe. Mỗi lần ông chạy đi chạy về đều mệt là người. Ông Diêu thấy vết thương đã hồi phục phần nào bèn đòi xuất viện, bà Diêu quắc mắt giận dữ không cho.

Ông Diêu không được phép ra viện còn người bị thương đưa vào đây lúc trước vì khám không ra bất cứ bệnh tật nào nên đành phải xuất viện. Điều Ngan và bà Diêu mua thuốc bổ gửi họ, họ cũng khách sáo đứng ngoài cổng bệnh viện chào tạm biệt.

Nhờ cơn mưa lớn gột sạch mọi thứ của ba ngày trước, thời tiết oi ả cũng có phần lắng dịu nhưng hơi nóng như thiêu đốt vẫn chưa lùi xa.

Điều Ngan leo lên xe đạp, bà Diêu gọi cô: “Chiều con hết giờ làm thì cứ thông thả rồi hãy về! Chọn số điện thoại di động nào để nhớ một chút, mẹ đi đưa cơm cho bố con đây”.

Điều Ngan gật đầu. Một xe cấp cứu sáng đèn gấp rút chạy vào bệnh viện, theo sau là vài ô tô và xe Jeep đen chạy lẩn trong đám đông. Điều Ngan thần thờ, cô lo lắng nhìn mấy lần mới đạp xe đi.

Chưa hết giờ nghỉ trưa Điều Ngan đã về đến chỗ làm. Mọi người trong đại sảnh hỏi hã lạ thường, ai ai cũng bàn ra tán vào chuyện mới xảy ra ban nãy.

Điều Ngan tò mò bước vào phòng nghiên cứu, các đồng nghiệp im bất, kết thúc ngay câu chuyện đang nói. Nhìn thấy cô họ mới thở phào, vẫy tay gọi cô: “Này, hồi nãy em không ở công ty nên không biết chuyện gì xảy ra”. Không đợi Điều Ngan đặt câu hỏi, đồng nghiệp đã khẩn cấp kể lể: “Nghe nói Trần tổng mới tới công công ty thì bị đụng xe. Có người thấy chiếc xe đó núp trong góc từ trước, chắc chắn có âm mưu”.

Điều Ngan giật mình hoảng hốt: “Không thể nào! Mưu sát?”.

Đồng nghiệp trầm trọng hóa vấn đề: “Chắc là mưu sát. Mấy nhân viên gao còi trong công ty từng nói Trần tổng phát lên nhờ làm ăn bất chính. Đột trước...”, đồng nghiệp ngẫm nghĩ một lát mới nói tiếp: “Hình như trước khi em vào công ty, có người trông thấy cảnh sát đến nhà Trần tổng. Bọn chị suy đoán không biết có phải Trần tổng rửa tiền hay không”.

Điều Ngan lặng người nghe đồng nghiệp kể chuyện, cũng không biết thực hư thế nào. Thế nhưng nghĩ đến Trần Man Phát làm chủ một công ty như thế này, mà lại kết giao với đám Tường Nã, cô cũng nửa tin nửa ngờ.

Buổi chiều cùng ngày, vài Giám đốc chạy đi thiết đãi người ở sở cảnh sát đến điều tra. Vị đồng nghiệp tận mắt chứng kiến cũng bước ra khỏi phòng tiếp khách. Mọi người trong công ty rí tai nhiều ý kiến khác nhau. Điều Ngan vừa làm việc vừa nghe đồng nghiệp bàn tán. Đến giờ tan tầm, cô đẩy xe đạp định đi mua sim điện thoại mới thì di động của cô bắt ngờ đổ chuông.

Cô ngơ ngác nhìn cái tên lóe sáng trên màn hình, ném phăng lời cảnh cáo được nghe vào ba ngày trước, cô quyết liệt bấm phím tắt.

Một tiếng còi chói tai vọng đến, Điều Ngan ngẩng đầu lên, cô run rẩy suýt đánh rơi di động xuống đất.

Cửa xe hạ xuống, Tường Nã đang nhóp nhép nhai kẹo vẫy tay gọi cô, anh lạnh nhạt nhìn Điều Ngan: “Lên đây!”.

Điều Ngan siết chặt ghi đông xe. Đồng nghiệp ở xung quanh khiến lòng dửng dưng của cô tăng vọt, cô hừ lạnh đạp xe chạy đi.

Tường Nã không ngờ cô dám làm trái ý anh. Anh cắn mạnh viên kẹo bạc hà trong miệng, vòng tay lái đuổi theo. Tường Nã tức thì phanh lại sát chiếc xe

đạp của Diêu Ngạn, cản đường không cho cô đi.

Diêu Ngạn bất ngờ, cô la lên loạng choạng ngã xuống. Xe đạp đè lên chân cô, bánh xe lăn rì rì vài vòng rồi mới dừng lại.

Tường Nã lập tức xuống xe, để xe đạp sang một bên: “Có đâm trúng em không?”.

Diêu Ngạn đau buốt, cô xoa đầu gối, chống đất đứng dậy. Tường Nã tiện thể vòng tay dưới nách Diêu Ngạn, bế bổng cô lên chiếc xe Jeep. Diêu Ngạn đẩy anh: “Tôi không lên xe!”.

Liếc nhìn quần dài màu xám, anh chợt nhớ nhưng đôi chân trắng mịn lúc cô mặc quần soóc. Anh nhìn Diêu Ngạn: “Ba ngày tôi không đến, em quên rồi phải không?”. Anh đẩy Diêu Ngạn vào xe, tiếp tục nói: “Mẹ em đòi tôi bồi thường thêm, em có muốn thế không?”.

Diêu Ngạn đang gầy mạnh tay nghe Tường Nã nói, cô ngầy người. Tường Nã cười nhạt: “Mẹ em đưa ra một con số, nói bố em không thể làm việc trong một thời gian dài, sau này lại có di chứng, bắt tôi đưa ba vạn tệ”.

Anh vịn cửa xe nghiêng người tiến đến gần Diêu Ngạn đang ngỡ ngàng ngồi trên ghế lái phụ, nhướn mày hỏi cô: “Em cũng muốn như vậy?”. Anh vừa nói vừa nhấc chân còn bên ngoài vào trong, đóng sầm cửa xe. Khi chuẩn bị bước lên xe, anh cũng không quên xe đạp, thuận tay để nó ra ghế sau. Xe Jeep nhanh chóng lao đi.

Tại một chỗ khác, Thẩm Quan thông dong đóng cửa sổ. Tài xế ngồi trước nhìn gương chiếu hậu, ông ta vừa nói vừa cười với Thẩm Quan: “Sếp Thẩm, nhìn có vẻ như sếp Tường quen cô bé kia!”.

Thẩm Quan cười châm biếm: “Dĩ nhiên quen. Anh ta đánh bố và cô của người ta nằm viện cơ mà”.

Tài xế hiểu ra, ông ta lại nói: “À, sếp Trần đã nhập viện, nghe nói nằm ở phòng điều trị tăng cường. Chiều nay còn có cảnh sát đến công ty điều tra”.

Thẩm Quan gõ đùi, anh ta tỏ vẻ thản nhiên: “Biết rồi, chạy đi”.

Tài xế nghe theo. Ô tô lăn bánh qua vết tích xe Jeep lưu lại trên đường trong ánh chiều tà.

Diêu Ngạn sờ vào cửa xe, đề chừng động tác của Tường Nã, chỉ cần Tường Nã khóa cửa lần nữa, cô sẽ lập tức mở cửa xe.

Về mặt lạnh như băng và khóe miệng không hề nhếch lên của Tường Nã khiến cô e ngại. Khi Tường Nã cười, mọi người đều khiếp sợ; khi anh không cười, trông lại càng đáng sợ. Diêu Ngạn chịu không nổi cảm giác nặng nề hiện hữu trong không gian bức bí này, cô sợ sệt cất tiếng: “Mẹ tôi chỉ nhất thời hồ đồ. Tôi về sẽ khuyên mẹ. Máy anh chỉ cần chịu chi phí như đã hứa trước đó là được”.

Tường Nã mỉm cười, lờ mờ cô một cái: “Trong nhà em, em có quyền quyết định mọi chuyện?”.

Diêu Ngạn nhú lông mày. Tường Nã tiếp tục đề tài ban nãy: “Tôi sẽ đưa đủ tiền dưỡng thương nhưng không đến ba vạn tệ. Tiền chia không sòng phẳng thì tìm cô em”.

Diêu Ngạn “Ồ” một tiếng. Thấy Tường Nã không nổi giận vì chuyện này, cô quay qua hỏi anh: “Anh chờ tôi đi đâu?”.

Tường Nã nhìn thẳng phía trước: “Bệnh viện!”. Hôm nay, anh chỉ bớt chút thời gian ra ngoài. Rất nhiều công việc còn đang chờ anh. Nếu bà Diêu không tới tìm anh đòi bồi thường, anh cũng sẽ không chịu nổi mà đến tìm Diêu Ngạn.

Xe chạy đến chân núi đằng sau bệnh viện. Diêu Ngạn định xuống xe, Tường Nã túm vai cô, anh nói: “Gấp gấp cái gì”.

Anh giật túi xách của Diêu Ngạn, lấy điện thoại di động của cô ra xem. Lông mày anh nhướn lên, anh vừa cười mỉm vừa hỏi chuyện: “Hồng chỗ nào? Đạp đi rồi mua cái mới”.

Diêu Ngạn ngạc nhiên tới mức ngẩn người, cô đáp gọn lỏn: “Đôi khi tín hiệu không tốt”.

Tường Nã chống tay lên lưng ghế Diêu Ngạn ngồi, anh ngừng cười ép sát cô: “Thế thì sau này không gọi được, tôi sẽ trực tiếp vào nhà tìm em!”.

Diêu Ngạn giật mình hốt hoảng, Tường Nã bổ sung: “Hoặc là em ngoan ngoãn nghe điện thoại, hoặc là tôi đến nhà em”.

Đôi lông mày nhíu chặt của Diêu Ngạn hơi run, không cam tâm nhưng vẫn phải “ừm” một tiếng đáp ứng yêu cầu của anh. Diêu Ngạn lẩn tránh hơi thở mỗi lúc một gần của anh, mắt cô không ngừng ngo ra ngoài xe, sẵn sàng mở miệng kêu cứu.

Tường Nã bóp má Diêu Ngạn, buộc cô ngừng nhìn ra ngoài. Diêu Ngạn phản kháng, Tường Nã liền tiến lại gần cản cô một cái.

Cô đẩy ngực Tường Nã, nghiêng đầu né tránh, vừa kịp thốt ra hai tiếng “Tránh ra” thì gò má cô lập tức nhói lên đau đớn.

Anh trượt tìm miệng Diêu Ngạn, vừa hôn cô vừa thì thầm: “Tránh đi đâu, đây là xe của tôi”.

Diêu Ngạn cắn chặt răng ép Tường Nã đưa lưỡi ra ngoài nhưng tiếc rằng vô ích. Đầu lưỡi của anh thâm nhập vào cuốn lấy lưỡi cô. Cô đẩy anh, vội kêu lên: “Tôi không có hứng thú với anh!”. Giọng nói của cô lúng búng nhưng vẫn nghe thấy rõ.

Nụ hôn của Tường Nã chẳng lại, anh thắng người chăm chú nhìn Điều Ngạn.

Điều Ngạn then quá hóa giận, cắn răng nhắc lại: “Tôi không có hứng thú với anh. Anh không có quyền ép buộc tôi!”.

Tường Nã cười nhạt, vén mái tóc lòa xòa trên trán Điều Ngạn ra sau tai giúp cô, rồi anh ghì trán cô lại, cất giọng trầm trầm: “Tôi có hứng thú với em là được!”. Anh áp sát Điều Ngạn hơn: “Trước khi tôi hết hứng thú, em cứ nhìn xem tôi có quyền ép buộc em hay không!”. Nói hết câu, anh lại bóp cằm Điều Ngạn, hôn cô mãnh liệt.

Điều Ngạn cố trốn chiếc lưỡi vô tư khăm phá trong miệng bàn tay chống trên ngực Tường Nã đầm thum thụp. Cô kêu ú ớ, từng lỗ chân lông của cô đều chống lại anh.

Tường Nã vừa tận hưởng hành động đánh đắm “thân thiết”, vừa đói khát thương thức khuôn miệng đầy cảm dỗ, tiếng phản kháng yếu ớt bên tai anh chỉ như chiếc lông vũ bay lướt qua.

Đúng lúc này, điện thoại Tường Nã bỗng đổ chuông phá vỡ thời gian nghỉ ngơi hiếm có của anh. Tường Nã nhú mày ngừng hôn, rút di động ra nghe.

Đôi mắt Điều Ngạn đỏ sẫm, cô tức giận nhìn Tường Nã chòng chọc. Dù có nghìn vạn nhát dao băm vằm anh, cô cũng không thể hả giận. Tường Nã liếc nhìn cô, siết chặt cổ tay không cho cô chạy.

Nghe đối phương nói chuyện, Tường Nã biến sắc mặt: “Biết rồi, qua liền”.

Anh thả tay để cô xuống xe rồi vội nói: “Hai ngày nữa tôi tới tìm em!”.

Điều Ngạn giận dữ đá xe Tường Nã một hồi, mới chịu lấy xe đạp phóng đi.

Tường Nã chạy tới phòng điều trị tăng cường, gặp Trần Lập ngồi lặng người trên ghế.

Tường Nã vỗ vai anh ta: “Bố chú sẽ không sao”.

Trần Lập vô hồn, chẳng biết có nghe vào tai hay không. Hồi lâu sau, giọng nói khàn đặc của anh ta vang lên: “Trước đây hai người từng đến Nam Giang? Tiểu Hứa cũng bị thương ở Nam Giang?”.

Tường Nã tò vò về dẫn đo, anh nói: “Ừ, bố chú kêu đến phá một chỗ. Đối tác ở công ty nước giải khát đột nhiên rút hết tiền đầu tư, dồn bó chú vào đường cùng. Ông ấy phải bán hai dây chuyền sản xuất mới gom lại được tiền, giận quá nên muốn trả thù một chút”.

Trần Lập cười chua chát: “Vì vậy đối tác đó trả thù?”.

“Có thể là vậy.” Tường Nã ngồi xuống, anh thở dài, nói: “Chú đừng để mình ngã quy. Ngộ nhờ bố chú không thể khỏe lại sớm, việc ở công ty còn cần chú xử lý”.

Trần Man Phát chỉ có một người con trai là Trần Lập. Dù có qua được cửa ải này hay không thì sau này cũng cần Trần Lập thừa kế gia nghiệp.

Cảnh sát lùng sục khu khai phá suốt hai ngày liền. Lờ khai của người chứng kiến không khớp, màu sắc và kiểu xe ô tô gây tai nạn được mô tả quá khác nhau, xung quanh cũng không có camera giám sát, cảnh sát khó có thể dùng làm bằng chứng.

Cảnh sát ra ra vào vào công ty khiến mọi người không thiếu đề tài bàn tán vào giờ nghỉ giải lao. Có một số người lo nghĩ không có Trần Man Phát làm chủ, công ty sẽ kinh doanh ra sao.

Tới ngày thứ ba, vấn đề này cũng có đáp án. Trần Lập ra trận, Tường Nã mặc comple nghiêm túc đứng bên trái anh ta. Đôi mắt thâm trầm của anh quét khắp đám nhân sự cao cấp trong phòng họp, khác hoàn toàn với Tường Nã của ngày thường.

Điều Ngạn không thể tin nổi vào hai mắt của mình. Cô mang hồ sơ phòng nghiên cứu vào cho Giám đốc, rón ra rón rén đi ra ngoài. Tường Nã cũng vờ như không nhìn thấy cô.

Về lại phòng, các đồng nghiệp vây xung quanh cô hỏi chuyện: “Nghe nói ông chủ nhỏ rất trẻ tuổi và đẹp trai?”.

Một đồng nghiệp khác nói chen vào: “Họ nói sếp Tường đẹp trai hơn. Nhưng một người là bác sĩ, một người là côn đồ, so tới so lui ông chủ nhỏ vẫn chiến thắng!”.

Điều Ngạn gượng cười: “Chắc vậy. Mấy chị cứ canh đúng giờ tan họp, xuống dưới xem không phải là được sao?”.

Điều Ngạn lo lắng không yên. Cô nghĩ tránh thế nào cũng không được, đến bệnh viện cũng chạm mặt Tường Nã. Bây giờ ngoại trừ hạn chế đến những nơi Tường Nã thường lui tới cũng không còn cách gì khác.

Thẩm Quan đứng trước cửa sổ phòng làm việc. Anh ta nhìn nhóm người mặc comple chỉnh tề bước ra từ tòa nhà chính leo lên xe rồi đi, để lại bãi đỗ xe trống trải trong tịch tãc.

Anh ta vẫn đang nghe điện thoại, người ở đầu dây bên kia nói: “Mấy người từng ngồi tù chung với anh ta xem ảnh đều xác nhận chính là anh ta. Tướng Nam đánh người mới vào tù. Ra tù, anh ta cũng bớt cần quấy, mẹ anh ta mất khi anh ta vừa được thả không bao lâu. Sau đó, Tướng Nam làm ăn buồn bán. Anh ta đi đến đâu cũng kết giao với người này người kia, cuối cùng quyết định ở lại Lý Sơn làm ăn”.

Đôi lông mày của Thẩm Quan xéch ngược: “Liệu có tin được không?”.

Người trong điện thoại chần chừ nói: “Chắc được. Anh ta là một kẻ điên cuồng kiếm tiền”.

Thẩm Quan cười cười: “Mỗi tháng tôi chỉ cần vài chiếc xe chờ đồ uống. Anh ta chạy đường dài kiểu này thì kiếm được bao nhiêu?”.

Người bên kia đầu dây cười ha hả, cất giọng suy tư: “Lẽ nào”.

Trong tòa nhà chính lại có thêm một người bước ra. Người đó bê thùng hàng đến nhà máy, đuôi tóc buột cao lắc lư nhịp nhàng theo mỗi bước chân, toát lên sức sống tươi mới dào dạt của mùa hạ. Thẩm Quan chen ngang lời anh ta: “Tôi tự biết”.

Anh ta gác máy, xách áo vest rời phòng làm việc.

Sau khi Diêu Ngạn giao thùng hàng cho công nhân, vài người kéo cô hỏi đồng hỏi tầy, dò la chuyện liên quan đến ông chủ nhỏ trong phân xưởng ngàn ngạt hơi nước.

Diêu Ngạn bật cười: “Em làm sao biết nhưng ông chủ nhỏ nhìn rất được. Nếu nhà mọi người có con gái, giới thiệu được đây”.

Họ cười ồ lên, có người hỏi cô: “Nghe nói sếp Tưởng cũng góp mặt, anh ta có làm nổi không? Chẳng phải anh ta chỉ lái xe tải thôi sao?”.

Miệng Diêu Ngạn cứng đờ, cô im lặng không nói. Lúc này bỗng có người nói xen vào: “Nói chuyện gì thế?”.

Họ đồng loạt hô lên: “Sếp Thẩm!”.

Diêu Ngạn cũng quay đầu nhìn, cô gật đầu chào anh ta: “Thẩm tổng!”.

Thẩm Quan gật gù, anh ta cười hỏi: “Ồ đây vẫn còn cần phụ giúp sao?”.

Diêu Ngạn cũng cười đáp: “Không ạ. Nhân viên hành chính không cần giúp nữa. Phòng nhân sự đã tuyển đủ người mới, tôi chỉ mang đồ xuống đây”.

“Vậy giờ cô về hả? Cùng đi nào.” Thẩm Quan cất bước ra cửa, Diêu Ngạn cũng đi theo anh ta.

Ngoài trời nắng gay gắt, dường như còn ngửi được cả mùi khen khét. Thời tiết nóng khắc nghiệt biến mất vài ngày ngắn ngủi, rất nhanh sau đó lại âm thầm quay về.

Thẩm Quan hỏi cô: “Trời nóng thế này, nhà cô có dọn hàng bán ngoài cổng trường tiểu học không?”.

Diêu Ngạn lắc đầu: “Lớp học thêm mùa hè đã nghỉ. Nửa tháng nữa khai giảng năm học mới, nhà tôi mới lại dọn ra đó bán. Bây giờ, nhà tôi đến công viên gần sông bán hàng”.

Thẩm Quan hỏi tương: “Con đường nằm sau chợ?”.

Diêu Ngạn cười: “Vâng, chính là công viên đó. Mang tiếng là công viên nhưng nhìn giống via hè hơn”.

Thẩm Quan cười mỉm, trò chuyện cùng cô. Đi tới cổng tòa nhà chính, anh ta nói: “Khi nào rảnh rồi tôi mời em ăn cơm”.

Diêu Ngạn hơi bất ngờ nhưng cô chỉ xem đây như lời mời xã giao lịch sự nên cũng ậm ừ cho qua.

Hết giờ làm, cô mua đồ ăn về nhà. Mới vào đến cửa, cô bỗng cảm thấy bầu không khí trong nhà khác thường.

Bà Diêu im thin thít ngồi trên ghế sofa, còn Diêu Yên Căn ngồi cạnh bàn ăn, thấy em gái bước vào nhà Diêu Yên Căn không dám lên tiếng.

Diêu Ngạn cất giọng ngờ vực: “Chuyện gì vậy mẹ?”.

Bà Diêu đứng dậy, mang đồ ăn trong tay Diêu Ngạn vào bếp, bà lạnh giọng nói: “Chị con lấy giấy xác nhận khuyết tật về rồi”.

Diêu Ngạn giật mình ngạc nhiên: “Mẹ nói sao cơ?”.

Bà Diêu chán chường bỏ đồ ăn xuống: “Mẹ cứ tưởng mấy ngày nay chị con hiểu chuyện. Nào ngờ nó quậy phá tung bừa trong nhà máy đòi lấy giấy xác nhận khuyết tật”.

Diêu Yên Căn tranh luận ngay: “Tiền lương quá thấp. Con muốn đổi nhà máy khác. Có người làm ở đó kiếm được tới năm trăm tệ!”.

Diêu Ngạn hít sâu, nói lời từ tận đáy lòng: “Chị chưa từng tới nhà máy làm việc, họ trả lương là đã cho không chị tiền rồi. Được vậy cũng nhờ họ thấy gia

đình chúng ta khó khăn. Chì đi đâu tìm được một nhà máy tốt đến thế? Năm trăm?”. Cô giờ tay lên: “Nhà máy nào tốt vậy? Em đi với chị”.

Diêu Yên Cẩn vội vàng nói: “Có mà. Anh ấy nói rất nhiều nhà máy ở Lô Xuyên trả lương cao. Nhà máy chỗ mình là trả lương thấp nhất”.

Diêu Ngạn ngăn người: “Ai nói?”.

Diêu Yên Cẩn còn chưa trả lời câu hỏi của Diêu Ngạn, bà Diêu đã tức giận lên tiếng: “Còn ai vào đây? Hàng xóm nói với mẹ mấy lần bắt gặp Yên Yên cùng một lão già ra khỏi phòng khiêu vũ. Ngoại trừ lão già đó ra thì còn ai vào đây?”.

Giấy không gói được lửa. Diêu Ngạn đang phân vân không biết có nên nói cho bố mẹ biết hay không thì chuyện này đã đến tai bà Diêu.

Ở bên này, Tường Nã bàn bạc công việc với Trần Lập, biệt thự vô cùng yên ắng chỉ có mấy người giúp việc theo giờ đang quét dọn.

Trần Lập đang thu dọn một ít đồ dùng định mang đến bệnh viện thì bất ngờ có người nhấn chuông. Người giúp việc chạy nhanh ra mở cửa.

Tường Nã và Trần Lập quay đầu nhìn mấy người đàn ông đứng ngoài cửa. Người dẫn đầu nói: “Chúng tôi là cảnh sát Nam Giang, muốn hỏi một vài chuyện!”.

Trần Lập lặng người nhìn Tường Nã.

Tường Nã cười trấn an anh ta. Anh đứng dậy tiếp đón, kêu người giúp việc đi pha trà. Mấy vị cảnh sát kia khách sáo cản lại: “Không cần, không cần”.

Cảnh sát vào nhà, ngồi xuống sofa. Người giúp việc bưng trà lên, cảnh sát nói cảm ơn nhận lấy trà, rồi trực tiếp vào đề.

Lương Thịnh Hoa đối tác của công ty nước giải khát có mở một công ty ngoại thương và quán bar ở thành phố Nam Giang. Một tháng trước, hai chỗ này bỗng dưng bị đập phá. Khi ấy không ai làm việc trong công ty ngoại thương, camera giám sát đặt ở hành lang cũng chỉ ghi được góc áo, còn máy quay trong quán bar thì tương đối rõ. Sau đó cảnh sát bắt được mấy kẻ gây sự, thế nhưng họ đồng loạt khai vì say rượu cổ tính gây hấn, không có chủ mưu. Cảnh sát dựa theo lời kể của Lương Thịnh Hoa tìm Trần Man Phát nhưng không ra manh mối, vì thế đành bỏ mặc vụ án. Nào ngờ một tháng sau lại xảy ra sự cố không ngờ tới.

“Hôm kia, Lương Thịnh Hoa nhảy lầu tự tử. Theo kết quả điều tra, chúng tôi kết luận sơ bộ đó là do có người cố ý gây ra. Chúng tôi cũng nghe nói ba ngày trước, bạn hợp tác của ông ta tức Trần Man Phát gặp tai nạn nằm viện?”

Đôi lông mày của Trần Lập nhíu chặt: “Đúng vậy. Ba ngày trước, bố tôi gặp tai nạn giao thông. Các anh muốn hỏi chuyện gì?”.

Cảnh sát nghe giọng điệu của anh ta không thoải mái, bèn cười xoa dịu bầu không khí: “Chúng tôi chủ yếu muốn hỏi vài vấn đề như thường ngày bố anh có đắc tội với người nào không? Đời sống cá nhân hay công việc có làm mất lòng ai hay không?”.

Thường ngày, Trần Lập chỉ lo chuyên tâm vào công việc ở bệnh viện, chưa bao giờ quan tâm chuyện công ty. Nghe cảnh sát nói, anh ta cũng ù ù cạc cạc. Ngược lại Tường Nã giải đáp thay anh ta: “Nhắc đến vấn đề này cũng có một chút. Trần tổng kinh doanh lớn thì thoải mái cũng mâu thuẫn với nhà cung ứng nhưng tôi cũng không rõ lắm, chỉ có thể nói sơ sơ vậy thôi”.

Cảnh sát khôn khéo nêu câu hỏi, ghi chép từng việc theo lời kể của Tường Nã.

Đến khi bóng tối bao trùm, việc lấy lời khai mới kết thúc. Trần Lập và Tường Nã cùng đứng dậy tiễn khách. Trông thấy chiếc xe đã chạy xa, Trần Lập hỏi Tường Nã: “Anh còn biết chuyện gì nữa không?”.

Tường Nã cười cười nói: “Chỉ biết có nhiều đó thôi. Chú cũng đâu phải không biết anh mới tới đây hơn nửa năm. Không phải chuyện gì chú Trần cũng nói anh nghe”.

Trần Lập cau mày bán tín bán nghi. Tường Nã nói: “Vụ này có lẽ cảnh sát chịu thua, chưa chắc tra ra được đầu mối. Thân phận kiểu như anh dễ xử lý hơn, chú có cần anh điều tra giúp không?”.

Trần Lập vỡ òa vì vui sướng, anh ta mừng còn không kịp.

Khói bếp và tiếng rau xào xèo xèo tạo thành bản hợp xướng trong ngõ nhỏ. Khói dầu mỡ trong không khí hòa cùng tiếng khóc chói tai và âm thanh quảng ném đồ đạc. Mấy người hàng xóm tay còn đang cầm xẻng lật tò mò chạy ra xem, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Diêu Yên Cẩn cố chấp đòi theo người đàn ông kia đến Lô Xuyên, khiến bà Diêu nổi giận, bà cầm dép đánh cô.

Diêu Ngạn không kịp ngăn cản, bà Diêu đánh Diêu Yên Cẩn tới tấp. Diêu Yên Cẩn giữ chặt cánh tay đỏ ửng khóc nức nỏ. Diêu Ngạn vội ôm chặt bà Diêu rồi quay ra gọi chị: “Chị về phòng trước đi! Mau lên!”.

Diêu Yên Cẩn không chịu làm theo, cô hét đến lạc giọng: “Con muốn đi, muốn đi. Đến đó mới kiếm được nhiều tiền, dựa vào cái gì không cho con đi!”.

Bà Diêu giận dữ thờ hồng hộc. Bà đẩy Diêu Ngạn, cầm dép ném Diêu Yên Cẩn, chiếc dép bay thẳng vào mặt cô: “Dựa vào cái gì? Dựa vào tôi là mẹ của cô, nuôi cô hơn hai mươi năm trời, cô chưa học bò đã lo học chạy? Chạy đi đâu? Người ta lừa gạt cô, cô còn muốn kiếm tiền nuôi người ta?”.

Điều Yên Cẩn ghét nhất là người khác chê cô ngốc. Nghe bà Điều nói vậy, cô càng khóc tức tưởi, đá văng chiếc dép mới đập vào mặt mình ban này. Tuy nhiên cô không dám đến gần bà Điều, cô sợ bị đòn, đành lủi thủi chạy vào bàn ăn trút nỗi bất mãn.

Tiếng khóc từ từ lắng xuống thành tiếng thút thít. Điều Ngan đỡ dành bà Điều ngồi lên sofa. Nhìn Điều Yên Cẩn vừa lau nước mắt vừa lau bầu, cô cau mày, nói: “Chị đi rửa mặt đi. Em đi nấu cơm”.

Điều Yên Cẩn nhìn em gái một cái, nhỏ giọng nói: “Chị muốn đi Lô Xuyên”.

Câu nói này lọt vào tai bà Điều. Bà đứng bật dậy, chỉ tay về phía Điều Yên Cẩn la mắng thậm tệ. Điều Ngan níu cánh tay vung lên của bà, quay sang hỏi chị: “Lô Xuyên? Em hỏi chị, chị biết Lô Xuyên ở đâu không?”.

Điều Yên Cẩn ngẩng lên, đến chết vẫn mạnh miệng: “Chị biết”.

Điều Ngan cười cười: “Được! Vậy chị nói em biết đến Lô Xuyên bằng cách nào, bao lâu mới tới Lô Xuyên, Lô Xuyên ở trong tỉnh hay ngoài tỉnh?”.

Điều Yên Cẩn á khẩu, không trả lời được. Cô ấp úng cả buổi.

Điều Ngan vừa xoa dịu bà Điều vừa đỡ dành Điều Yên Cẩn, cuối cùng cũng dẹp được “khói lửa chiến tranh” trong nhà nhưng cả ba người vẫn chưa ai ăn uống. Bà Điều đành lấy lại tinh thần, sửa soạn cấp lỏng đi vào bệnh viện.

Điều Ngan dặn dò bà: “Mẹ đừng đòi họ bồi thường”.

Bà Điều nói với giọng thiếu kiên nhẫn: “Mẹ biết. Con nói tới nói lui mấy lần rồi đấy. Và lại mấy ngày hôm nay cũng không gặp họ, chẳng biết trốn chỗ nào”.

Điều Ngan trầm mặc nhưu mày. Cô nghĩ thầm, có lẽ chỉ ở cách hai tầng lầu mà thôi.

Tường Nã đến bệnh viện một chuyến rồi quay về công ty vận chuyển hàng hóa. Hứa Châu Vi đã biết tin từ sớm, anh ta nổi lòng hiếu kỳ hỏi Tường Nã: “Tên họ Lương đó chết thật?”.

Tường Nã mặt mày sa sầm “Ừ” một tiếng. Anh lấy bật lửa châm thuốc, ngọn lửa nhỏ xíu xẹt xẹt sáng lên rồi tắt ngấm. Hứa Châu Vi móc bao diêm của mình ra châm lửa cho anh, anh ta nói: “Biết trước thế này, hồi đó chúng ta không cần ra tay. Dù sao chẳng nữa cũng có người chinh ông ta, còn chinh đến nơi đến chốn”.

Tường Nã lờ mờ anh ta một cái không hài lòng, anh vừa nhả khói vừa nói: “Đi chỗ khác, đừng quấy rầy anh”.

Hứa Châu Vi hần học ra khỏi cửa. Tường Nã khóa trái cửa, mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Mấy ngày liên tiếp sau đó, Tường Nã cũng không tìm Điều Ngan. Điều Ngan lấy số điện thoại di động mới gửi cho đồng nghiệp và bạn bè. Người bạn ở cùng phòng thời đại học của cô gọi điện: “Tranh thủ chưa nhập học, bọn mình tụ tập một buổi nhé!”.

Điều Ngan nói cười hân hoan: “Cậu vẫn còn nhập học à?”.

“Nè, tự an ủi nhau một chút đi chứ!” Bạn của Điều Ngan nói sơ sơ thời gian. Gia đình Điều Ngan gần đây lu bu nhiều việc, cô cũng không muốn chạy đến Nam Giang xa xôi, vì vậy cô viện cớ từ chối.

Đồng nghiệp đưa cốc đo lường kêu Điều Ngan rửa sạch, chị ta hỏi cô: “Họp mặt bạn học sao em không đi?”.

Điều Ngan trả lời lấy lệ. Nước xối ào ào xuống mu bàn tay cô bắn lên bọt nước sáng lấp lánh. Cảm giác mát mẻ kéo đến nhưng không xoa được nỗi thấp thỏm trong lòng cô.

Đến giờ tan tầm, cô và đồng nghiệp vừa tán gẫu vừa đi xuống dưới. Bất gặp Tường Nã và Hứa Châu Vi rảo bước từ xa đi tới, cô chột dạ, nghiêng mình trốn sau lưng đồng nghiệp, hy vọng Tường Nã không nhìn thấy cô.

Đại sảnh ở tòa nhà chính không lớn lắm, ánh nắng chiếu rọi làm bóng của mọi người đổ dài xuống nền gạch. Tường Nã lắng nghe Hứa Châu Vi báo cáo, ánh mắt của anh dán chặt vào Điều Ngan. Mỗi đến khi bước vào thang máy, anh mới thôi nhìn, thu hồi cảm giác bức người. Điều Ngan thờ phào nhẹ nhõm.

Vừa tới chỗ đậu xe đột nhiên có người gọi cô từ phía sau: “Điều Ngan!”.

Điều Ngan nhìn lại, cô lấy làm khó hiểu: “Thẩm tổng?”.

Thẩm Quan bước xuống xe, anh ta cười với cô: “Về nhà à?”.

Điều Ngan cười trừ, tỏ ý mặc nhận. Thẩm Quan nói: “Lần trước tôi có nói mời em ăn cơm, chẳng biết hôm nay em có thời gian hay không?”.

Điều Ngan ngạc nhiên, cô tìm lý do thoái thác: “Nhà tôi có chút việc”.

Thẩm Quan mỉm cười: “Ừm, vậy hôm khác được chứ? Vốn dĩ có vài vấn đề liên quan đến phòng nghiên cứu, tôi muốn hỏi em”.

“Phòng nghiên cứu?”

Thẩm Quan đáp: “Đúng vậy. Tòa nhà phía đông nói không đủ nhân viên, tôi đang suy nghĩ không biết có nên mời một người làm bán thời gian hay không. Dầu sao đồ uống hai bên cũng không liên quan đến nhau”.

Điều Ngan lập tức động lòng, có điều mới vừa rồi đã lỡ từ chối, cô không biết mở miệng thế nào cho phải. Thẩm Quan đọc được suy nghĩ của cô, anh ta cong môi cười: “Em về hỏi đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu của , xem có người nào hứng thú hay không. Nếu em đồng ý, tuần sau có thể qua bên này phỏng vấn”.

Điều Ngan vui sướng vô cùng, gật đầu lia lịa.

Cửa sổ trên tầng cao nhất mở ra, hơi nóng ngoài trời ủa vào không gian mát lạnh bên trong. Điều Ngan ở bên dưới đập xe mỗi lúc một xa dần. Hứa Châu Vi trách móc Tường Nã: “Anh Nã, anh trở nên cuồng công việc rồi đấy. Thỉnh thoảng cũng nên đón em Điều tan sở!”.

Tường Nã dừng tay, để tài liệu xuống bàn, anh ưỡn thẳng lưng, cười cười nhìn anh ta: “Nếu chú nhớ thương em Điều thì đi đi!”.

Hứa Châu Vi tỏ vẻ hoảng sợ: “Em nào muốn đoán mệnh”.

Tường Nã lạnh lùng lườm anh ta. Hứa Châu Vi nói: “Mấy ngày trước, Thẩm Quan có xuất hàng nhưng chúng ta không chặn lại. Đợt sau có nên ngăn cản không?”.

Tường Nã suy tư xem tài liệu. Điện thoại di động của anh bất chợt đổ chuông. Anh nhìn lướt qua dãy số gọi tới rồi bắt máy, cất giọng trêu đùa: “Anh đang nghĩ sao hôm nay thời tiết lại tốt đến vậy, hóa ra là chủ nhớ đến anh”.

Người trong điện thoại di động cười ha hả, nói: “Chu choa, anh Nã vẫn nhớ thằng em Dương Quang này”. Hai người chào hỏi nhau, Dương Quang nói: “Anh Nã, em muốn nói chuyện này với anh. Mấy ngày trước có người tới Lô Xuyên hỏi thăm anh, đưa hình của anh cho Lão Lý với Tiểu Châu nhìn, anh cũng biết họ với em có quan hệ rất tốt mà. Sau đó, họ kể em nghe, em nghĩ nên nói anh biết”.

Tường Nã nhếch mép nói cảm ơn Dương Quang. Sau khi tắt máy, anh nói với Hứa Châu Vi: “Đợt tới chặn lại, bắt nộp tiền bảo kê. Mấy chiếc xe khác ở Lý Sơn cũng lâu rồi không thu tiền, cần nhắc nhở họ một chút”.

Hứa Châu Vi xoa tay, tỏ vẻ nôn nóng, muốn được luyện gân luyện cốt ngay lập tức.

Tối đến, bà Điều lôi Điều Yên Cẩn ra công viên ven sông dọn hàng. Điều Yên Cẩn túm chặt cửa không chịu đi, lửa giận của bà Điều bốc cháy ngùn ngụt: “Con nói đi, một anh chàng trắng trẻo sáng sủa thì con chê chướng mắt, lại đi thích cái loại già mà không nên nét. Nhìn ông ta còn già hơn bố con, con có biết suy nghĩ hay không?”.

Điều Yên Cẩn vặn lại: “Anh ấy là người tốt, anh ấy đối xử tốt với con!”.

Tuy bà Điều biết không thể đánh giá con người qua dáng vẻ bên ngoài nhưng ít nhất dáng vẻ cũng không được quá tệ, không thể để người ta nghĩ đó là anh em của ông Điều. Nếu không mặt mũi nhà họ Điều biết để ở đâu.

Điều Ngan khuyên bà: “Mẹ đừng nhắc chuyện này nữa, qua một thời gian là đâu lại vào đấy ấy mà. Mẹ ở nhà với chị đi, để con dọn hàng”.

Bà Điều giận đến run người, buồn bã giao túi vải cho Điều Ngan.

Nghỉ hè là thời điểm tượng thạch cao buôn bán được nhất. Đến lúc học sinh tựu trường, mấy mẹ con cô chỉ còn biết dọn ra bán vào dịp cuối tuần. Sạp hàng ngoài công viên gần sông đã trở thành địa điểm cố định. Điều Ngan chưa tới nơi đã thấy một đám trẻ con đang đợi.

Đèn đường hắt sáng dịu nhẹ, gợn gió mùa hè từ ven sông thổi vào chất lọc không khí hanh khô ban ngày để lại cảm giác mát rượi dễ chịu. Điều Ngan sinh ra đã giỏi giang tháo vát. Trong lúc cô bận rộn buôn bán, một cơ thể đàn ông bất ngờ áp sát đến sau lưng cô.

Tường Nã thì thầm với cô: “Em đổi số điện thoại di động à?”. Hơi nóng hơi của anh thổi vào tai Điều Ngan, xua tan cơn gió đêm mát lạnh, khiến hai tai Điều Ngan đỏ bừng.

Điều Ngan cứng đờ như có hàng nghìn hàng vạn con côn trùng đang đánh úp phía sau cô, tóc tai cô dựng đứng. Cô nghiêng người né tránh cái ôm thân thiết của Tường Nã. Hai chân của cô lao đảo đứng bật dậy, va vào băng ghế khiến nó đổ xuống đất, bức tượng thạch cao nằm trên băng ghế bị gạt rơi xuống đất, một loạt các âm thanh hỗn độn xen lẫn với khung cảnh ồn ào xung quanh.

Tường Nã cong miệng nhìn cô. Anh từ từ đứng dậy, đặt tay lên đầu Điều Ngan giúp cô tỉnh táo trở lại: “Bán hàng!”.

Điều Ngan lắc đầu hất tay anh ra. Có người chờ lấy tiền thừa, cô luống cuống lục lọi hộp tiền lẻ. Một người khác lại hỏi giá tiền, Điều Ngan cũng mặc kệ. Tường Nã ở sau lưng, cô ổn định tâm trạng bắt chuyện với khách.

Tường Nã xách một chiếc ghế đặt xuống đất. Điều Ngan ngoảnh đầu liếc anh, nuốt giận khom người bán hàng.

Trên con sông nhỏ này hằng đêm đều có tàu chờ hàng đi ngang. Ánh đèn leo lét tỏa tới từ phương xa, người đi bộ tụ tập gần lan can nhìn bọt nước bắn tung tóe mang theo từng đợt gió dịu mát.

Tường Nã lấy một bức tượng nhỏ, trừng mắt với đứa bé đang cắn cọ bên cạnh: “Cháu có tô không? Không tô thì đưa cọ cho chú!”.

Đứa bé đỏ rứt rề nhìn anh, hạ cọ xuống tô tượng, sau đó lại lên lút quan sát Tường Nã. Tường Nã ra vẻ hung dữ cuộn tay, anh bỏ bức tượng lại chỗ cũ, chống cằm ngắm Diêu Ngạn.

Diêu Ngạn dong dỏng cao, dáng người mảnh mai, nhìn rất yếu ớt. Chỉ cần nửa cánh tay là anh có thể ôm trọn cô. Ôm cô vào lòng, anh càng cảm thấy cô thật nhỏ bé, chỉ giống như đang bế thú cưng. Khuôn mặt cô lớn bằng bàn tay anh. Khi tay anh xòe ra chẳng những che được hơi thở, mà còn có thể bao phủ đôi mắt của cô.

Diêu Ngạn trong mắt anh giống như một con kiến nhỏ bé. Ngày nào cũng cực nhọc vác một hạt gạo, đầm đìa mồ hôi vật lộn với mặt đất nứt nẻ trong ánh nắng chói chang. Anh chỉ dùng một cây tăm là đủ khiến cô xoay mòng mòng, đông tây nam bắc đều do anh làm chủ. Diêu Ngạn có thể chạy nhưng không thoát được cây tăm của anh. Anh vô cùng muốn ôm con kiến bé xíu này về nhà chăm nuôi.

Đám người đông đúc tản dần. Ánh trăng cũng chuyển vị trí, soi bóng xuống giữa dòng sông tĩnh lặng. Diêu Ngạn thu dọn sạp hàng. Nhìn Tường Nã ngồi trên ghế, cô lúng túng giữ chặt bức tượng đang cầm trong tay, thấp thòm suy nghĩ nên tìm từ nào để nói với anh.

Tường Nã bắt ngờ hỏi cô: “Con mèo tôi tô lần trước đâu?”.

Diêu Ngạn kinh ngạc, lảng máng nhớ đến con Doraemon bảy sắc cầu vồng, cô nán nã không lên tiếng. Tường Nã nói: “Xem ra không còn rồi”. Anh ngồi xôm xuống cạnh Diêu Ngạn, cất giọng thông thả: “Tôi không thích người khác làm hỏng đồ của tôi, cũng không thích người của tôi không nghe lời tôi”.

Lông mày Diêu Ngạn nhíu chặt, cô không để tâm anh đang nói gì, cầm ghế xếp gọn lại, ném bốp tiền vào túi đựng tượng. Diêu Ngạn vừa đứng dậy, Tường Nã vòng tay ôm eo cô, cô khẽ hét lên: “Anh bỏ ra!”.

Tường Nã ôm chặt lấy cô, anh cười khúc khích: “Yêu ới thì phản kháng ít thôi. Lấy điện thoại di động ra đây!”.

Diêu Ngạn tức tối nghiêng đầu, Tường Nã lại mò mẫm túi quần của cô.

Bàn tay nóng hổi dán lên quần bò ngăn khiến Diêu Ngạn hoảng hốt vịn chân tránh né. Ai ngờ Tường Nã lại đặt tay lên mông cô, mặc kệ cô la hét, một tay khác của anh đã lần đến miệng túi rút di động của cô ra bấm số điện thoại.

Dãy số mới đã hiển thị trên màn hình điện thoại, anh ôm lấy vai Diêu Ngạn, cúi thấp đầu cảnh cáo: “Lần cuối cùng. Tái phạm lần nữa, tôi sẽ không tha cho em”. Anh vừa nói vừa dẫn cô đi như đôi tình nhân yêu nhau tha thiết.

Diêu Ngạn gạt bàn tay trên vai cô, cô giận sôi máu nhưng vẫn nhẫn nại chịu đựng. Cô ngửa đầu trừng mắt nhìn anh: “Tường Nã, tôi không quen anh. Anh đừng cứ suốt ngày bám lấy tôi được không? Nói thế nào anh cũng là một lão đại, muốn kiểu phụ nữ nào mà không có, anh đừng ép buộc tôi”.

Tường Nã dừng chân, anh cười cười, nói với cô: “Không quen? Hôn hai lần rồi mà còn không quen? Vậy thế nào mới là quen?”. Thấy mặt Diêu Ngạn đỏ bừng bừng, anh nói tiếp: “Em ngoan ngoãn một chút, tôi chán, tôi sẽ vứt bỏ em. Còn bây giờ...”. Anh nâng mặt Diêu Ngạn lên hôn mặc kệ người đi đường. Anh nói thầm: “Tôi vẫn rất thích em. Em theo tôi, tôi sẽ chiều chuộng em. Nếu em còn không nghe lời...”, vài chữ cuối cùng mắc lại trong miệng lưỡi quần quýt. Diêu Ngạn cố chống bàn chân chới vơi của mình, nhấn mặt giận dữ.

Xe Jeep dừng ngoài đầu ngõ. Diêu Ngạn cúi gằm mặt mở cửa nhưng nó không hề nhúc nhích, cô chẳng nói chẳng rằng, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa.

Tường Nã túm đuôi tóc của cô, anh nhào người ôm cô: “Em giận?”. Diêu Ngạn vẫn tiếp tục im lặng, anh lại mỉm cười hôn má cô: “Xe tải mới đã đưa dưỡng em. Sau khi bố em xuất viện, kêu ông ấy nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy lái xe. Thời gian này bên Lý Sơn hơi lộn xộn, tôi sẽ chiếu cố nhà em”.

Diêu Ngạn nhíu mày, bao nỗi chán ghét và căm tức trong lòng đều nén vào hai nắm tay siết chặt. Tường Nã bỗng đẩy mặt cô, bắt được cảm xúc chưa kịp rút khỏi mặt cô, anh quệt miệng cô, mắt anh sầm xuống: “Đừng tỏ thái độ nhất quyết sống chết. Tôi đã nói chờ tôi chán, tự nhiên sẽ vứt bỏ em”.

Anh buồn rầu mở cửa để cô đi: “Về đi!”.

Diêu Ngạn bước xuống, chạy vội vào ngõ, nháy mắt cô đã biến mất trong màn đêm. Tường Nã nhíu mày nhìn theo, anh buồn bực cào tóc, nhấn mạnh chân ga. Xe vút nhanh cuốn bụi và đá vụn bay mịt mù.

Diêu Ngạn bước vào nhà, cô bất giác lạnh toát người. Cô nhốt mình vào nhà vệ sinh, nhìn đôi môi đỏ tây trong gương, cô ứa nước mắt. Cô rất sợ tiếp theo không còn đơn giản là hôn mê. Cô từng nghĩ không biết tình yêu sau này của mình sẽ yên tĩnh như nước hay mãnh liệt giống lửa nhưng ngờ đâu cả hai đều không phải.

Dầu cho cảm phần thế nào đến khi tỉnh táo lại, cô vẫn nhớ lời dặn của Tường Nã. Hai ngày sau, ông Diêu xuất viện. Diêu Ngạn bắt ông ở nhà nghỉ ngơi.

Ông Diêu không chịu: “Chỉ có một mình dưỡng con chống chọi, bố không đến giúp làm sao được”.

“Không phải không cho bố giúp nhưng bố phải nghỉ ngơi thêm một tuần”. Diêu Ngạn thấy ông không yên lòng, cô nói: “Hai ngày cuối tuần con có thể theo xe cùng dưỡng, dù sao con cũng biết làm việc của bố”.

Nghe Điều Ngạn nói vậy, ông mới nhẹ lòng.

Tường Nã ở công ty nước giải khát bận rộn thu dọn tàn cục. Trần Lập làm bác sĩ lâu năm nhưng làm ăn lại không bằng một tên lưu manh giống Tường Nã. Anh ta lật tài liệu hai năm qua của công ty, hỏi Tường Nã: “Chúng ta không phải chỉ xuất hàng ra nước ngoài thôi à? Sao lại có hàng tiêu thụ tại Lô Xuyên và các tỉnh khác?”.

Tường Nã nhũn mảy, rút tài liệu trên tay Trần Lập ra xem, anh nói: “Mấy cái này liên quan đến Lương Thịnh Hoa, bây giờ đã bán cho Thẩm Quan”.

Trần Lập tỏ ra đăm chiêu nói: “Thẩm Quan?”.

Tường Nã cười nheo mắt nhìn tòa nhà phía đông, anh nhấn mạnh: “Đúng vậy, Thẩm Quan”.

Lúc này, Thẩm Quan đang nhắm mắt nghe cấp dưới gọi điện báo cáo: “Nghe nói ở Lý Sơn bắt đầu thu tiền bảo kê. Tuần sau, chúng ta chuyển hàng, có cần chuẩn bị tiền trước không?”.

Thẩm Quan hơi hé mắt, anh ta cười mỉm: “Chuẩn bị đi, đòi bao nhiêu thì trả bấy nhiêu”. Gác máy, anh ta mới mở choàng mắt, trầm ngâm gõ bàn.

Qua giờ làm việc, Điều Ngạn nhận được điện thoại của Tường Nã: “Đi ăn với tôi”. Không đợi cô trả lời, Tường Nã đã dập máy cái rụp.

Điều Ngạn hít vào rồi thở ra, ôm trái tim loạn nhịp xách túi ra ngoài. Cô mới đến đầu cầu thang đã va trúng Hứa Châu Vi đang đi lên. Hứa Châu Vi ôm cô vào lòng, luôn mồm luôn miệng kêu ui da. Vài giây sau nhìn thấy người đó là Điều Ngạn, anh ta như bị bỏng nước sôi thả ra ngay tức khắc, nở nụ cười chữa thẹn: “Ồi, chị dâu à? Tôi không phải cô tình, anh Nã kêu tôi tới đón chị”.

Điều Ngạn lùi người ra sau: “Tôi có việc, để dịp khác”.

Hứa Châu Vi sai bước chắn ngang đường, anh ta vừa nói vừa cười lấy lòng: “Chị dâu, anh Nã đã có lòng đặt sẵn phòng ăn, đừng gây khó dễ cho tôi mà”.

Vài đồng nghiệp đi ngang qua hành lang, trông thấy Hứa Châu Vi như gặp phải bệnh truyền nhiễm, họ lẩn đi xa, đến cả ánh mắt họ nhìn Điều Ngạn cũng chất chứa sự hoài nghi. Mặt Điều Ngạn nóng ran, cô đành theo Hứa Châu Vi đến bãi đỗ xe.

Xe Jeep đậu sẵn ngoài bãi, tài xế mở cửa giúp cô. Điều Ngạn cảm thấy lạ lùng nhìn tài xế, lại nhìn xung quanh một vòng mới ngồi vào xe. Hứa Châu Vi đứng dựa vào thành xe, mắt anh ta không hề rời khỏi cô. Đến khi Tường Nã xuất hiện, anh ta cười thâm bô đi.

Ghé kế bên Điều Ngạn lún xuống, Tường Nã vào xe ôm Điều Ngạn hôn chụt một cái. Điều Ngạn bị bất ngờ, cô kêu đẩy anh ra. Tường Nã ra hiệu cho tài xế lái xe, anh ôm Điều Ngạn vào lòng, cất tiếng hỏi cô: “Em thích ăn gì? Tôi đã đặt chỗ ở ba nhà hàng”.

Điều Ngạn vận người muốn thoát khỏi vòng ôm của Tường Nã. Anh giả vờ muốn kéo cô lên đùi, cô sợ hết hồn không dám động dậy. Điều Ngạn đỏ bừng mặt không dám nhìn tài xế.

Tường Nã đọc thoại một mình, thỉnh thoảng lăm mồm nghe thấy tiếng Điều Ngạn khẽ “ừ” một tiếng đáp lời. Mỗi lần như vậy, anh rộn ràng niềm vui cần miêng cô như khen thưởng, dọa Điều Ngạn sợ điếng người, không dám trả lời nữa. Xe chạy đến một nhà hàng, Điều Ngạn mới thốt ra một câu dài: “Tôi không thích nhà hàng này”.

Tường Nã nhướng mày hỏi cô ra khỏi xe. Anh kéo cô vào phòng ăn đã đặt sẵn: “Sao vừa nãy ở trong xe không nói? Hôm nay ăn tạm ở đây, lần sau sẽ nghe theo ý em”.

Tốc độ làm việc của nhân viên nhà hàng rất nhanh, chỉ một lát sau thức ăn nóng sốt đã được mang lên. Điều Ngạn thấp thỏm nắm đũa, ngồi nhích ra xa Tường Nã. Cô sợ Tường Nã ở trong không gian kín mít này sẽ làm gì đó với cô.

Ai biết được Tường Nã nói ăn đúng thật là chỉ có ăn mà thôi. Anh liên tục giơ đũa, vừa gấp thức ăn cho Điều Ngạn, vừa tập trung lấp đầy bụng mình. Thấy Điều Ngạn ngồi dờ ra, anh nhũn mảy hỏi cô: “Đồ ăn không hợp?”.

Điều Ngạn lắc đầu lia lịa, ăn một cách máy móc.

Sau khi ăn xong, anh đưa thẳng Điều Ngạn về nhà, giải thích với cô: “Gần đây tôi hơi bận. Chờ tôi rảnh rồi, tôi đưa em đi chơi”.

Điều Ngạn chỉ mong anh cứ bận bận mãi. Về được đến nhà, cô thấy như mình vừa sống sót sau tai nạn. Nhìn bản thân bình an vô sự trong gương, cô cảm thấy may mắn lại tránh được một kiếp. Buổi đêm, cô trần trọc nhũn mảy nghĩ cách. Đến khi ánh trăng đã buông xuống, cô mới mơ màng thiếp đi.

Hai ngày cuối tuần cô đi theo xe hàng với dượng, bà Điều trách móc: “Không ngờ lại nhờ con làm mấy chuyện này. Họ có thể nhiều việc đến mức nào cơ chứ”.

Điều Ngạn cười, cô nói với bà: “Con nên làm mà mẹ. Mấy ngày bố nằm viện, cô vẫn phát lương bình thường, bây giờ cũng vậy, con chỉ đi phụ hai ngày mà thôi”.

Bà Điều đành chịu thua, sửa soạn nước uống và thức ăn cho cô.

Sau khi lên xe, Diêu Ngạn mới biết công việc mấy ngày qua đều lung tung hết cả. Dượng ghi chép sổ sách lẫn lộn, làm nhầm mục nhập và số lượng hàng hóa. Cô cúi đầu chỉnh sửa từng chỗ sai, gọi điện đối chiếu số lượng với bạn hàng. Đang định ghi tiếp mấy nét chữ cuối cùng, xe tải đột nhiên thắng gấp. Tiếng phanh xe ma sát mặt đường ken kết vút qua tai, bụi bay tung tóe.

Diêu Ngạn ngược lên mới biết xe đã tới trung lộ Lý Sơn. Xe cô trước mắt xếp thành hàng dài.

Một rào chắn và bốn cọc giao thông sọc trắng đỏ xếp trước cổng công ty vận chuyển hàng hóa. Đám đàn ông vạm vỡ cầm gậy sắt đứng cạnh vật chắn, đội nắng nói cười ha hả.

Hứa Châu Vi chỉ huy anh em thu tiền bảo kê của từng chiếc xe đi qua. Có người khom lưng nói: “Hôm qua tôi đã nộp rồi mà”. Hứa Châu Vi lật sổ ra xem, thấy biển số xe giống hết cái đã ghi, anh ta phát tay cho qua.

Diêu Ngạn xuống xe, cô tiến lên trước nghe ngóng. Xe tải nổ máy rầm rầm tỏa hơi nóng ngùn ngụt dưới cái nắng gay gắt.

Hứa Châu Vi xoay đầu thấy Diêu Ngạn nói chuyện với một tài xế, anh ta cười nửa miệng chạy vội tới.

Tài xế nói với Diêu Ngạn: “Hai ngày liên tiếp đều thế này rồi, chắc còn kéo dài thêm vài ngày. Báo cảnh sát cũng bằng thừa, cứ bắt vào, thả ra lại tiếp tục. Quay lại càng thêm nhiều chiêu trò bắt chẹt mới!”.

Diêu Ngạn cau mày lắng nghe. Thoáng thấy Hứa Châu Vi đang đi tới, cô chán ghét xoay người bỏ đi. Hứa Châu Vi còn mấy bước nữa là đến chỗ Diêu Ngạn, thấy cô quay người bỏ đi, anh ta bức tức dừng chân. Anh ta bỏ qua mấy chiếc xe, nhắm thẳng tài xế vừa trò chuyện cùng Diêu Ngạn đòi tiền bảo kê.

Dượng thấy Diêu Ngạn quay lại, ông hỏi: “Sao rồi con? Thu tiền nữa à?”.

Diêu Ngạn gật đầu, dượng thở dài: “Xui xẻo thật. Hai ngày trước, dượng đâu có gặp người thu tiền bảo kê, không ngờ hôm nay lại đụng phải”.

Diêu Ngạn mím môi, không nói không rằng. Nghĩ ngợi một chút, cô vờn người ra ngoài cửa xe, cầm điện thoại di động lên chụp hình. Tiếng gậy sắt quét đến gần, dượng móc ví tiền ra chuẩn bị. Diêu Ngạn cau mày: “Dượng...”.

Dượng cười: “Đành phải vậy thôi con, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Họ cũng không quá thiếu đạo đức, ít nhất vẫn bảo vệ chúng ta vận chuyển hàng ở Lý Sơn. Con đừng xen vào”.

Dượng xuống xe tải, đưa vài điều thuốc, rút tiền ra nộp. Có hai người từng gặp ông ở bệnh viện, họ cười khách sáo, ghi lại biển số xe như thường lệ.

Buổi tối, Diêu Ngạn kiệt sức về tới nhà. Diêu Yên Căn ngáp ngán dài hăm nóng thức ăn cho Diêu Ngạn rồi bỏ phờ lết về phòng ngủ. Trông thấy dáng vẻ của chị, Diêu Ngạn cảm thấy buồn cười. Cô tính toán số tiền tiêu vặt còn dư của Diêu Yên Căn, rút một tờ tiền có mệnh giá lớn để trên tủ đầu giường chị.

Ngày hôm sau, Tường Nã ngủ đến khi mặt trời đứng bóng mới thức dậy. Nắng trưa chiếu vào giường, anh mở mắt ở trần đến bên cửa sổ. Trung lộ Lý Sơn bày chướng ngại vật chặn đường vài chiếc xe tải lớn.

Tường Nã khoanh tay đứng dựa cửa sổ, neho mắt quan sát một chiếc xe thương mại dừng trên con đường nhỏ ở ngọn núi đối diện. Ánh sáng phản chiếu từ cửa xe không phải bình thường. Tường Nã lấy ống nhòm trong ngăn kéo ra nhìn, anh phát hiện rèm ở băng ghế sau vén lên phân nửa để lộ ống kính máy chụp hình.

Khóe miệng của anh trĩu xuống, anh bấm điện thoại: “Bảo mấy anh em đi thu gọn rào chắn, chú đi vòng qua bên kia tìm một chiếc xe thương mại đen”.

Hứa Châu Vi ngó ra, anh ta cũng đưa mắt nhìn. Ý thức được điều gì đó, anh ta đập máy, sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy. Bàn tay tài xế nộp tiền chìa ra phân nửa thì rút lại một cách kỳ lạ. Những chiếc xe tải chờ hàng bình an rời khỏi trung lộ Lý Sơn.

Diêu Ngạn theo xe đến trung tâm vận chuyển hàng hóa đã quá trưa. Trước cổng hàng hóa đặt chân máy quay có phóng viên cầm micro phỏng vấn, người đối diện xua tay từ chối. Diêu Ngạn vịn cửa thò người ra nhìn bên ngoài. Dượng dọn xong hàng hóa, ông leo lên xe lau mồ hôi: “Hình như đang hỏi công ty vận chuyển hàng hóa nhưng không ai dám nói”.

Diêu Ngạn mím cười nhưng không nói tiếng nào.

Tới trung lộ Lý Sơn, phía trước thông suốt, cổng công ty vận chuyển hàng hóa mở rộng, nhìn hết sức bận rộn. Diêu Ngạn lấy đồ ăn vặt trong xe ra ăn, thoải mái ngồi điều hòa mát lạnh, cô sung sướng đến nói không nên lời.

Tắt bật ngược xuôi suốt hai ngày, chớp mắt một cái đã tới thứ Hai. Diêu Ngạn phấn chấn đến phòng nghiên cứu. Bên tòa nhà phía đông thông báo trưa nay sẽ phỏng vấn, Diêu Ngạn mừng rỡ ra mặt, hai đồng nghiệp khác nhún vai: “Mấy chị không đi đâu. Dù sao ở đây cũng đã lâu, cấp trên biết cũng khó làm việc”.

Đồng nghiệp còn lại cũng hào hứng không kém Diêu Ngạn, lập tức in sơ yếu lý lịch, chuẩn bị đi phỏng vấn.

Sau khi ăn xong, Diêu Ngạn cùng đồng nghiệp đó đến tòa nhà phía đông. Người phỏng vấn là chủ nhiệm Ngô phòng nghiên cứu, ông ta đeo mắt kính

gọng bạc, trông rất trí thức. Đồng nghiệp lớn hơn Điều Ngạn hai tuổi, lý lịch tất nhiên đặc sắc, chuyên môn giỏi, ưu thế nổi trội. Điều Ngạn cảm thấy không yên tâm.

Rời tòa nhà phía đông, đồng nghiệp nói: “Không chừng họ sẽ chọn em. Các công ty bên ngoài tuyển dụng đều thích người đã lập gia đình đã có con, hoặc chưa kết hôn chưa có con, giống như chị có gia đình nhưng chưa có con là họ chán nhất”.

Điều Ngạn nở nụ cười: “Kết quả ra sao cũng được. Dù gì cũng chỉ là làm thêm, không cần thiết lắm”.

Chủ nhiệm Ngô đưa sơ yếu lý lịch cho Thẩm Quan, anh ta lật vài trang rồi hỏi: “Luôn học ở Nam Giang?”.

Chủ nhiệm Ngô gật đầu: “Đúng vậy, mới vừa tốt nghiệp, còn non nớt nhưng nhìn có vẻ nghe lời. Nói chuyện có chính kiến, chuyên môn cũng khá, chỉ thiếu kinh nghiệm”.

Thẩm Quan không hề quan tâm những điều này, anh ta nhíu mày suy tư, vút sơ yếu lý lịch xuống: “Chọn cô ấy vào phòng nghiên cứu bên này”.

Chủ nhiệm Ngô tỏ thái độ lúng túng: “Không phải cần dùng người thạo việc bên đó sao?”.

Thẩm Quan cong môi trả lời: “Tôi cần người như vậy lúc nào?”.

Chủ nhiệm Ngô không hiểu dụng ý của Thẩm Quan. Ông ta cười ngượng, cầm sơ yếu lý lịch nghe theo lời anh ta, rồi lui ra ngoài.

Điều Ngạn đi làm về vô tình đụng trúng ông cụ hàng xóm. Ông cụ cảm ghế trúc nhỏ định mang ra đường lán ngồi hóng gió, thấy Điều Ngạn, ông hỏi cô: “Bé ba gọi điện cho cháu ông chưa?”.

Điều Ngạn mỉm cười, trả lời câu hỏi của ông: “Dạ rồi. Cháu cảm ơn ông”.

Ông cụ khá đặc ý: “Lẽ ra cháu nên hỏi ông số điện thoại sớm một chút. Đường dây nóng kênh Nam Giang Sáu của cháu ông ngày nào cũng nghẽn mạch, tin tức xếp hàng dài dài đặc đấy!”.

Đài truyền hình địa phương nghèo nàn, hiệu quả hình ảnh không tốt, tỷ suất người xem vô cùng thấp. Trái lại các kênh lớn ở thành phố Nam Giang rất được hoan nghênh, nhất là kênh Nam Giang Sáu, mỗi ngày đều đưa nhiều tin tức xảy ra trong tỉnh, gần gũi với đời sống nhân dân. Tin nóng trong ngày còn có thể biến thành chuyện trà dư tửu hậu cho mọi người.

Điều Ngạn cảm ơn ông cụ rồi rít, khiến mặt mày ông cụ rạng rỡ sung sướng.

Đang ăn tối, Điều Ngạn bụng bát ra xem ti-vi. Từng tin tức lướt nhanh qua mắt cô. Đến khi phát thanh viên đọc tới bản tin quan trọng mà cô hằng mong đợi, cô mới tập trung theo dõi.

Hình ảnh quay lên dài chưa tới nửa phút. Nội dung quan trọng được cắt nối biên tập lại. Ba bốn chiếc xe chở hàng lớn dừng trước chướng ngại vật giăng trên đường, tài xế cùng mấy người trông giống công nhân hút thuốc, mặc cả với nhau. Nhưng cuối cùng cũng không ghi được bằng chứng xác thực.

Phóng viên lia máy quay phòng vấn vài tài xế nhưng mọi người đều viện cớ từ chối. Công ty vận chuyển hàng hóa nằm trên trung lộ Lý Sơn mở cửa làm ăn, người phụ trách cầm một đồng hồ sơ đăng ký và giấy phép kinh doanh, ôn hòa lịch sự giải thích trước máy quay phim, trông đáng vẻ vô tội như người bị hãm hại. Điều Ngạn nổi cáu, nếu trên màn hình ti-vi không phải là mấy tấm hình do chính cô chụp gửi cộng thêm việc phóng viên đưa ra các phân tích và lý lẽ rất hùng hồn thì cô thật sự nuốt không trôi cục tức này.

Bên trong công ty vận chuyển hàng hóa ở trung lộ Lý Sơn ồn ào náo nhiệt. Bài bạc cá độ đủ cả, còn có người ôm vài cô gái xinh đẹp lên tầng khóa cửa. Cửa sắt che được cảnh tượng lộn xộn nhưng không lấp nổi cơn thịnh nộ của Tường Nã.

Hứa Châu Vi đập máy, trình bày với Tường Nã: “Ngày mai, công an khu vực và cảnh sát giao thông sẽ đến. Sự việc cũng không to tát lắm. Họ không ghi lại được gì, cũng không có tài xế nào dám hé răng ra khai”.

Mặt Tường Nã đành lại: “Cắt hình ảnh trong bản tin vừa rồi cho anh”.

Hứa Châu Vi lập tức tuân lệnh.

Tường Nã mở máy vi tính, bật camera giám sát đặt ngoài đường, lục lại tất cả hình ảnh quay lại của ba ngày trước đối chiếu từng cái. Hứa Châu Vi in tấm hình vừa cắt ra đưa Tường Nã. Anh ta gật đầu nói: “Như vậy có thể tìm ra?”.

Tường Nã thân nhiên thốt ra một chữ: “Ừ”.

Anh nói thêm: “Ba camera giám sát chúng ta lắp dọc đường có thể ghi lại tất cả. Theo anh thấy góc quay này hơi cách mặt đất, chắc chắn chụp từ trong xe tải”.

Hứa Châu Vi kéo ghế qua ngồi, cùng xem xét với Tường Nã.

Thời gian chặn đường ngày đầu tiên là hai giờ chiều, bóng xe đổ về phía đông nam, Tường Nã nhìn một cái, lập tức loại trừ. Thời gian chặn đường ngày thứ hai là giữa trưa, cơ bản là giống ngày thứ ba. Tường Nã tập trung vào góc chụp, anh nhìn màn hình không chớp mắt. Anh chỉnh tới cảnh tượng quay

vào ngày thứ ba. Sau mười hai giờ rưỡi trưa xuất hiện dòng xe tương tự, vài đàn em cũng đứng ở vị trí tương ứng. Về cơ bản, Tường Nã đã xác định được.

Dù máy quay hơi mờ nhưng khi đó xe tải ngừng lại rất lâu, tra xét tương đối dễ dàng. Tường Nã chinh tới chinh lui nhiều lần cũng tìm được vị trí đại khái, tạm thời xác định là chiếc xe tải thứ ba. Anh lật sổ ra hỏi: “Ghi chép theo thứ tự trước sau đúng không?”.

“Dạ vâng.” Hứa Châu Vi đột nhiên nói: “Ghi chép ở đoạn giữa hơi lộn xộn. Hôm kia, em còn gặp Diêu Ngạn, lẽ ra em định đến chào hỏi vài câu nhưng không được”.

Tường Nã cau mày: “Diêu Ngạn?”. Tay anh miết chặt tờ giấy: “Bắt đầu lộn xộn từ đâu. Chú nghĩ kỹ lại đi”.

Hứa Châu Vi vắt hết óc, kể lại vài vị trí đại khái. Tường Nã lật sổ, ngón tay chỉ vào con số nhìn quen quen, chính là biển số xe anh sai Hứa Châu Vi mua gắn vào chiếc xe tải bồi thường kia. Anh ném mạnh cuốn sổ, âm trầm nhìn tấm hình được cắt ra.

Diêu Ngạn ngủ một giấc ngon lành. Buổi sáng, cô cùng đồng nghiệp chỉnh sửa sổ liệu. Sau khi nhận được điện thoại của chủ nhiệm Ngô, cô vô cùng hăm hở. Đồng nghiệp chúc mừng cô: “Chị đã nói em có cơ hội mà. Bên kia cũng rất phóng khoáng, tới lúc đó em phải mời mấy chị ăn một bữa đấy nhé”.

Diêu Ngạn cười tươi: “Nhất định em sẽ mời mọi người. Địa điểm do mọi người quyết định”.

Làm bán thời gian cũng nhẹ nhàng. Tòa nhà phía đông không đủ phòng ban hành chính, rất nhiều người kiêm nhiều công việc khác nhau. Đồng nghiệp phòng nghiên cứu thường hay phàn nàn cũng vì họ vừa phải nghiên cứu sản phẩm mới, vừa phải chỉnh sửa các loại bảng biểu không liên quan tới chuyên môn.

Buổi trưa, Diêu Ngạn đến tòa nhà phía đông nhận việc. Thẩm Quan vừa vặn đi ngang qua, Diêu Ngạn lễ phép gật đầu: “Thẩm tổng!”.

Thẩm Quan gật đầu, anh ta cười, nói với Diêu Ngạn: “Bên này rất nhỏ. Tất cả nhân viên hành chính cũng chỉ hơn mười người, vất vả cho cô rồi”.

Diêu Ngạn nở nụ cười. Thẩm Quan nói tiếp: “Ở đây cũng mở được hơn một tháng rồi mà tôi chưa mời mọi người được bữa nào. Thứ Sáu này, tôi mời mọi người một bữa. Đi ăn đi hát, tất cả đều phải đến”.

Mọi người tỏ vẻ thích thú, họ vừa trêu chọc vừa nịnh hót anh ta.

Buổi chiều hết giờ làm Diêu Ngạn chuyện trò tíu tít cùng đồng nghiệp rồi rời tòa nhà chính. Hứa Châu Vi ngồi cạnh tượng sư tử đá ngoài cổng, nhìn thấy cô xuất hiện, anh ta cười cười đứng dậy: “Anh Nã kêu em tới đón chị”.

Đồng nghiệp ngạc nhiên nhìn Diêu Ngạn. Diêu Ngạn lúng túng đáp: “Chị về trước đi ạ”.

Đồng nghiệp gật đầu, gượng cười tạm biệt Diêu Ngạn, bước vội đến chỗ lấy xe.

Thấy đồng nghiệp đã đi xa, cô vội quay gót bước sang hướng khác. Hứa Châu Vi nhanh chóng chặn lại, anh ta cười nói: “Chị dâu, chị đừng vậy mà. Chị khiến em khó xử quá!”.

Trong xe Jeep phía trước mù mịt khói thuốc. Tường Nã nhả khói, khoác tay lên cửa xe, tàn thuốc rơi là tả, chất thành từng đám nhỏ. Anh nhìn công tòa nhà chính, vứt tàn thuốc xuống đất.

Diêu Ngạn mắt đẫm tại ngơ nắm túi xách đi về trước. Hứa Châu Vi không dám đụng vào cô, anh ta chau mày ù dột vừa giơ tay ngăn cản vừa khuyên bảo Diêu Ngạn. Trong lúc anh ta rầu rĩ, một con gió quét ngang làm Hứa Châu Vi loạng choạng, vừa đứng vững lại đã thấy Tường Nã vác Diêu Ngạn đang đầm đã la hét trên vai.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Giờ tan tầm, người vào người ra nhộn nhịp, mọi người nghiêng đầu nhìn, xôn xao bàn tán rồi rào bước đi xa. Hình ảnh trước mắt chỉ như đôi tình nhân hục hặc cãi cọ, không ai muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, chuốc họa vào người. Nói g thì nói địa vị của Tường Nã cũng hơn mọi người ở đây.

Diêu Ngạn đạp chân la hét, đuôi tóc rũ ngược xuống mắt. Cô nhìn gót chân Tường Nã, giày tây đen của anh lấm lem bùn đất. Mỗi bước đi của anh đều sai rất lớn, vừa mạnh vừa đều đặn giống như anh nắm gọn tất cả, ai cũng không thể lay động.

Diêu Ngạn đầm anh thùm thụp: “Thả tôi xuống! Cứu tôi với!”.

Tường Nã siết chân cô, mặt không biến sắc ném cô vào sau xe. Tài xế lo ngay ngáy quay lại nhìn, Tường Nã lườm anh ta, anh ta run rẩy rút người.

Điều Ngan xây xẩm, chun buộc bị tuột khiến tóc cô rối tung, hai gò má đỏ bừng, nhìn cô lúc này xinh xắn lạ thường.

Cô kéo cửa nhờ tài xế giúp đỡ: “Làm ơn mở cửa giúp tôi!” Giọng cô run run hoảng sợ.

Tài xế biết Điều Ngan, mấy ngày trước chính anh ta đưa họ đến nhà hàng dùng bữa. Anh ta nhìn gương chiếu hậu, khởi động xe, hỏi Tường Nã bằng giọng nhát gừng: “Sếp Tường, anh muốn đi đâu?”.

Điều Ngan thấy tài xế ngó lo, cô bỏ nhào về phía ghế lái: “Anh ơi, anh thả tôi xuống xe đi. Anh ta không phải người tốt, anh ơi!”.

Tường Nã làm ngơ, anh gói tay sau đầu, thờ ơ cất lời: “Về Lý Sơn!”.

Tài xế chỉnh gương chiếu hậu sao cho không nhìn thấy phía sau, lái xe về Lý Sơn.

Điều Ngan tức tối nện mạnh vào ghế lái. Thấy tài xế lơ mình đi, cô giận sôi máu, nghiêng răng dựa người vào ghế.

Tường Nã nhặt dây chun Điều Ngan làm rơi. Mái tóc tơ đen nhánh của cô dịu dàng xõa ngang vai, Điều Ngan lập tức giở đầu vào sát cửa xe.

“Hai ngày nghỉ của em thế nào?” Tường Nã lạnh lùng hỏi cô.

Điều Ngan ngạc nhiên tới mức ngẩn người ra. Cô chột dạ đảo tròn mắt, buột miệng thốt lên: “Tôi không đến Lý Sơn”.

Tường Nã mỉm cười, anh áp sát người cô nói nhỏ: “Tôi nói em đến đó hỏi nào?”. Một tay anh bóp cằm Điều Ngan để cô đối mặt với anh, một tay vuốt tóc bên má cô cho gọn lại. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt trong vắt như nước kia: “Hai ngày nghỉ em có mệt không?”.

Điều Ngan căng thẳng nuốt nước bọt, cô chắc chắn Tường Nã đã biết. Tuy không hiểu làm sao anh có thể thần thông quảng đại biết việc cô làm nhưng sự thật là vậy, cô khó có thể phủ nhận.

Thấy cô im re, ngón cái của anh vuốt ve làn môi hơi khô của Điều Ngan, anh cười gằn: “Xem ra em thật sự không để lời tôi nói vào tai. Tường Nã tôi mà em cũng dám giờ trò?”.

Sáng sớm hôm nay, công ty vận chuyển hàng hóa đón đủ loại tổ chức, cơ quan. Hoạt động ngầm của công ty hằng ngày không thể tiếp tục. Có lúc sức mạnh truyền thông còn hơn bất cứ sự cường chế nào của chính quyền. Vì vậy họ chỉ có thể tạm dừng mọi hoạt động khác, ngoan ngoãn chạy hàng, tạm tránh cơn cuồng phong bão táp.

Tường Nã nghiêng răng ken két nhìn chằm chằm gương mặt xinh xắn trước mắt.

Nửa tiếng đồng hồ sau đã về đến công ty vận chuyển hàng hóa, Tường Nã lôi Điều Ngan xuống xe. Trên đường toàn là bùn đất, Điều Ngan vấy vùng cũng vô ích. Đám bùn đất màu nâu nhạt in một vệt dài trên nền nhà. Tường Nã cau kinh túm cổ tay Điều Ngan lôi xềnh xệch cô vào trong, mặc cô kêu gào vô ích.

Một nồi lẩu bày trên chiếc bàn nhỏ trong sảnh công ty. Mấy người đàn ông ở trần tụ tập lại, ăn uống rôm rả, mồ hôi đầm đìa. Một người miệng còn đang nhai thịt bò, tay giờ đưa gọi lớn: “Anh Nã!”.

Tất cả mọi người ngoảnh đầu lại nhìn. Một người khác nghẹn thức ăn, đỏ bừng mặt chào: “Anh Nã!”. Đôi mắt anh ta soi mói cô gái mà Tường Nã kéo vào nhà. Đùi cô gái đó còn trắng hơn cả lòng trắng trứng đang sôi sùng sục trong nồi. Lúc lôi kéo còn vô tình để lộ vòng eo mảnh mai trắng mịn, khiến ai thấy cũng nhỏ nước dãi thèm muốn.

Anh kéo Điều Ngan lên thẳng tầng hai. Tường Nã đá cửa đẩy cô vào trong, Điều Ngan chênh choáng ngã xuống đất, cô lập tức chống khuỷu tay một cách vô thức, đầu gối đau nhói. Cô hít sâu, cắn răng muốn đứng dậy.

Tường Nã cau mày, khom người đỡ thất lung Điều Ngan, anh nhắc bóng cô ném lên ghế sofa.

Tường Nã ngồi xuống, lấy tay đè cô lại, không cho cô cự quậy. Giọng nói lạnh như băng của anh vang lên: “Hình rất sắc nét, chụp cũng không tồi”.

Điều Ngan ngã sấp trên sofa ngược đầu lên. Khe hở ngay thành ghế lộ ra một tấm hình, còn vài tấm khác nằm rải rác trên đệm, y hệt những tấm hình cô chụp vào trưa hôm thứ Bảy. Trong dòng xe dài tít tắp trên đường, vài người trông giống cơn đồ vừa giờ sỗ vừa thu tiền, đến đường nét gương mặt của họ cũng chụp vô cùng rõ ràng.

Điều Ngan không cách nào kêu cứu, cô run rẩy phủ nhận: “Không phải tôi chụp”.

Tường Nã kéo cô đối diện mình, anh nhướn cao mày, cúi thấp đầu hỏi cô: “Không phải em?”.

Điều Ngan đồ dẫn lắc đầu, túm đệm ngồi dậy. Tường Nã nở nụ cười ôn hòa: “Nhưng tôi nói em chụp hỏi nào?”.

Điều Ngan sững người, dịch chân ra sau. Đầu gối trái của cô bị sước, trên vết thương đỏ ửng lấm tấm những hạt bụi nhỏ. Tường Nã nắm chân cô, in một

nụ hôn lên đó, anh ngược mắt hỏi khẽ: “Tại sao bị sước?”.

Điều Ngan run bần bật cất giọng: “Không sao...”. Một đầu lưỡi ấm nóng phủ lên đầu gối cô, Điều Ngan mở tròn mắt ngỡ ngàng, cô đột nhiên im bật.

Tường Nã vừa liếm mút chỗ vết thương vừa nói: “Hôm qua, chỗ tôi lên ti-vi, em có xem không?”. Mỗi anh dần trượt vào trong bắp đùi của cô. Hơi thở nóng hổi của anh phả lên da thịt khiến Điều Ngan sởn gai ốc. Tường Nã nói: “Tôi ghét nhất là người có lỗi với tôi. Dám lên lút giờ trò, tôi nhất định giết chết người đó”.

Anh ngẩng đầu lên, xoa nhẹ đầu gối vương vết hôn của Điều Ngan. Anh nghiêng người qua nói: “Con người tôi không có tính nhẫn nại. Thứ tôi thích thì tốt nhất mau mang đến cho tôi. Còn đợi tôi nóng lên, đừng trách tôi làm nó vỡ tan tành!”. Anh vỗ má Điều Ngan, cười hỏi cô: “Tôi nay muốn ăn gì? Để tôi kêu người gọi”.

Sắc mặt anh thay đổi xoành xoạch càng khiến cô sợ hãi: “Cái gì cũng được”. Tường Nã thu lại nụ cười, gọi điện sai người mua đồ ăn. Một lúc sau, một người xách túi nylon đi lên. Thức ăn trong hộp thơm ngon nóng sốt. Gà xào nấm đông cô, lươn xào, tôm rim, giò hầm đậu nành, các món ăn mặn đủ vị thơm phức. Trong số các món chỉ có củ sen nhồi com nếp là thanh mát.

Tường Nã bày đồ ăn ra bàn, anh gấp củ sen đưa tới miệng Điều Ngan, anh lạnh lùng nói: “Ăn!”.

Điều Ngan tần ngần. Cô há miệng ra cắn, một sợi sen bào nhuyễn rơi xuống cằm, dính vào cổ cô.

Tường Nã nhét phần thừa vào miệng, anh nhìn cổ Điều Ngan chăm chăm. Theo động tác nuốt xuống nhẹ nhàng của cô anh cũng nhai hết miếng sen.

Nồi lẩu bày dưới nhà đã hết sạch. Hứa Châu Vi cầm túi xách của Điều Ngan đi vào, mấy anh em hỏi anh ta: “Này, cô nàng anh Nã mới dẫn về cướp từ chỗ nào thế? Xinh quá!”.

Có người nói thêm vào: “Con gái nhà họ Điều, tôi từng gặp rồi!”.

Hứa Châu Vi cười cười, anh ta châm biếm: “Chảy nước dãi? Anh thấy anh Nã rất thích cô nàng đó. Mấy chú đừng làm càn!”.

Mọi người đang cười nói rôm rả thì điện thoại di động trong túi xách của Điều Ngan đổ chuông. Hứa Châu Vi lấy điện thoại ra xem, thấy bà Điều gọi, anh ta ngắt kết nối, bắt chước theo cách nói chuyện của Điều Ngan gửi tin nhắn cho bà.

Trên tầng hai, com nước vẫn nghi ngút khói. Tường Nã vui vào cổ cô liếm mút, còn tay anh cách lớp áo xoa bóp đỉnh đồi non mềm của cô.

Điều Ngan cắn chặt môi, mắt ẩn hiện ánh lệ, tay cô túm vào đệm không để bản thân ngã ngửa.

Tiếng huyền nào dưới tầng dội vào trong qua cánh cửa chưa đóng kín. Cô nghe có người nói: “Cô nàng này da thịt non mềm đến búng ra nước, vòng một đầy đà, nhìn thôi đã thấy phê!”. Một người khác cười vang khoái chí: “Chú lên thử cho biết mùi. Xin anh Nã cho dùng chung, chú với anh ấy mỗi người một bên!”.

Nước mắt Điều Ngan ứa ra như dê vỡ, cô thả lỏng hàm răng đang cắn chặt môi đến bật máu.

Mắt Tường Nã trầm xuống, anh ngược lên nói khẽ: “Có thể búng ra nước?”. Anh cười lạnh, nhìn hai mắt Điều Ngan đăm lệ, anh bỏ tay khỏi bầu ngực mà anh sờ nắn từ nãy đến giờ, nâng mặt Điều Ngan lên hỏi: “Khóc cái gì? Giận bọn nó nói bậy hay trách tay tôi không yên phận?”.

Điều Ngan cắn hận tròn mắt nhìn anh. Cô nhếch miệng nhưng không nói tiếng nào.

Tường Nã cười, anh cắn cô: “Em ngọt ngào thế này, mùi vị nhất định rất ngon, làm sao tôi nỡ để em cho người khác thử?”.

Điều Ngan không kiềm chế được nữa, cô nói: “Tôi không nên làm như vậy. Anh muốn làm gì tôi?”.

Tường Nã ngừng cười, anh nâng mặt cô lên: “Không nên làm gì?”.

Điều Ngan cố nén nước mắt: “Không nên đối phó anh, không nên chụp hình, không nên tìm đài truyền hình”.

Tường Nã cười, bỏ tay ra khỏi người cô, đứng dậy, nghiêm mặt nhìn cô từ trên cao: “Còn nữa em không nên quên thân phận của em”. Anh xoa đầu Điều Ngan, nói thân nhiên: “Khi tôi còn xem em như người phụ nữ của mình, em nên an phận. Em cho rằng tôi thích em nên sẽ không làm gì em?”.

Điều Ngan nhích người ra sau, Tường Nã tiến tới: “Tôi coi như em xúc nổi. Tái phạm lần nữa, tôi sẽ khiến em “búng ra nước”. Ăn com!” Rồi xoay người đi ra.

Cửa phòng đóng sầm, Điều Ngan lập tức ngồi dậy chạy ra cửa. Tường Nã không khóa cửa, cô nhìn ra ngoài qua khe hở. Hành lang trống trải, cầu thang cách cửa phòng khoảng mười bước chân, nhìn khá rõ bóng người đang lay động bên dưới.

Trống ngực cô đập mạnh. Cô đang phân vân có nên liều lĩnh xông ra hay không thì dưới lầu vọng lên tiếng thét. Một người va phải bàn, ngã lăn quay xuống đất.

Đồ ăn trong nồi lẩu đỏ tung tóe nhuộm sàn nhà thành màu xám đậm. Một người khác ngã vào nước canh nóng hầm hập, bàng hoàng gọi: “Anh Nã...”.

Có người kéo Tường Nã lại, anh vung tay hất sang bên. Anh đập giầy lên ngực của người ngã dưới đất.

Không ai dám lên tiếng, họ chỉ biết trở mặt nhìn.

Tường Nã cất giọng trầm trầm “Mày kêu anh với nó dùng chung, mỗi người một bên?”. Chân Tường Nã gí mạnh, anh giận dữ mở miệng: “Hai đứa chúng mày dám sủa bậy với người phụ nữ của anh?”.

Trong đại sảnh rộng mênh mông lặng ngắt không một tiếng động. Màn đêm bao phủ khắp chốn, hai ngọn đèn một trái một phải tỏa sáng lờ mờ, mạng nhện giăng kín góc tường, vài con thiêu thân đang thi nhau lao về phía có ánh đèn. Đôi cánh vàng sậm của chúng vỗ không ngừng lao đến nơi sáng nhất. Nhưng đám thiêu thân chịu không nổi hơi nóng, chúng ngắc ngoải rơi xuống. Tường Nã liếc một cái, bỗng ngược đôi mắt thâm trầm lên nhìn Diêu Ngạn đang lặng người bám chặt vào tay vịn cầu thang.

Không gian im lặng hoàn toàn. Hai người ngã dưới đất tái mét mặt mày không dám kêu đau. Tiếng ếch kêu ngoài lùm cỏ dại như xoáy nước ngoài khơi lặng gió, không biết sẽ bùng nổ lúc nào.

Tường Nã rút chân, anh hỏi Diêu Ngạn: “Ăn xong chưa?”.

Mọi người lúc này mới nhìn theo Tường Nã lên tầng hai.

Mười mấy đôi mắt cùng hướng đến khiến Diêu Ngạn luống cuống siết chặt lan can, môi cô run rẩy.

Tường Nã nói nhanh: “Dọn đi!”. Anh cất bước lên tầng hai.

Diêu Ngạn vô thức nhìn giày da của Tường Nã. Bụi đất che lấp màu đen bóng của nó, cũng che kín sự nguy hiểm có thể bất ngờ nổ tung. Cô lùi về sau một bước, hai chân cô tê cứng như bị đổ chì.

Tường Nã đến gần cô, anh hỏi lại: “Ăn xong chưa?”.

Diêu Ngạn căng thẳng nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh: “Chưa”.

Tường Nã mỉm cười. Anh vươn cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy Diêu Ngạn, khiến cô cảm thấy hơi đau.

Tường Nã hôn má cô nói: “Ăn tiếp thôi!” Rồi dẫn cô về phòng.

Hứa Châu Vi trông thấy Tường Nã đóng cửa, anh ta cười cười vỗ tay: “Đừng lo lắng. Làm việc đi. Mọi người cũng biết hôm nay tâm trạng anh Nã không tốt, khó tránh khỏi như vậy. Chớ nên để bụng!”.

Có người đến đỡ hai người ngã dưới đất dậy, họ hậm hực kêu một tiếng nhưng trong lòng vẫn sợ hãi, thầm thấy may mắn vì Tường Nã không đánh thật.

Mọi người chán chường đồng loạt giải tán. Hứa Châu Vi cũng thấy mắt hừng vút túi xách của Diêu Ngạn sang một bên, rào bước đi qua một tòa nhà khác.

Công ty vận chuyển hàng hóa nằm ở trung lộ Lý Sơn, phía sau là một căn nhà bốn tầng, mọi người đều sống ở đó, chỉ có một mình Tường Nã dọn giường tới tòa nhà văn phòng đằng trước. Một ngày hai mươi bốn giờ đồng hồ đều nghe thấy tiếng xe đến xe đi. Ban ngày mở cửa sổ còn có bụi lửa vào, trên bàn bao giờ cũng bụi bám đầy đặc, phải mãi không hết.

Tường Nã chuyển ghế sang ngồi đối diện Diêu Ngạn, anh chỉ đồ ăn bày trên bàn, nói với cô: “Ăn tiếp đi!” Nhưng anh không đụng đến thức ăn, chỉ chăm chú ngắm cô.

Diêu Ngạn không nhìn anh, cô giờ đưa gắp vài miếng. Một lát sau cô nói: “Tôi no rồi”. Lúc này Tường Nã mới bung bát lên ăn, chớp mắt đã chén sạch sẽ.

Đồng hồ treo trên tường phía đối diện không ngừng chuyển động, Diêu Ngạn cố gắng chịu đựng chỉ mong được về nhà ngay tức khắc. Tường Nã đá ghế đi vào nhà vệ sinh, xả nước vào khăn bông, vắt khô rồi mang ra. Anh im lặng cầm khăn lau mặt cho Diêu Ngạn.

Ngửi mùi hương thanh mát thấm trên khăn bông, mười ngón tay đan chặt của cô thả lỏng. Có điều Tường Nã lau quá mạnh, cô nghiêng đầu kêu đau. Mới vừa thấy lại ánh sáng, giấy tiếp theo Tường Nã đã hôn cô.

Tường Nã quăng khăn vào hộc ghế sofa. Anh đứng trước người Diêu Ngạn, kẹp chặt hai chân cô, đè cô sát vào lưng ghế Tường Nã mạnh mẽ cuốn lấy đầu lưỡi cô. Nụ hôn của anh mỗi lúc một thành thạo.

Diêu Ngạn nhắm mắt, mở miệng thuận theo nụ hôn sâu của anh. Đến khi tay Tường Nã lần lên ngực cô lần nữa, cô thảng thốt kêu lên.

Tường Nã thờ dốc ngừng hôn nhưng lại không kiềm chế được bản thân, anh vừa mút mát miệng Diêu Ngạn vừa nắn bóp ngực cô: “Hồi này làm em đau?”.

Diêu Ngạn đỏ ửng mặt lắc đầu. Tường Nã bật cười, anh ngồi xuống, bế Diêu Ngạn đặt lên đùi. Bàn tay anh bồi hồi vuốt ve đường cong bên ngoài áo của cô: “Sau này sẽ nhẹ hơn.” Anh hỏi: “Em bao nhiêu tuổi rồi?”.

Điều Ngan sững người, cố gắng với chân xuống để có thể nhắc mông lên. Cô cup mí đáp: “Hai mươi hai”.

Tường Nã bật ra một tiếng “Ừ”. Anh ôm cô tựa ra sau, dễ dàng đập tan suy tính của cô. Anh tiếp tục ngậm môi cô. Ánh trăng chiếu vào cửa sổ, xe cộ chạy rầm rầm lướt qua rồi im bật, chỉ còn mỗi tiếng thở gấp gáp của môi lưỡi hòa quyện.

Lúc hai người đi xuống dưới, đồng hồ điện đồ trên nền nhà đã được quét dọn sạch sẽ. Vài người uống bia đánh bài liếc thấy gương mặt Điều Ngan ửng đỏ, họ đưa mắt nhìn nhau cười gian tà. Tường Nã gọi Lý Cường: “Chờ cô ấy về nhà”.

ý Cường nghĩ thầm trong bụng, tại sao không ngủ lại qua đêm? Nhưng anh ta không dám tỏ thái độ, đành theo lệnh Tường Nã đi lấy xe.

Điều Ngan cúi thấp đầu, vô cảm theo Tường Nã đi ra. Thấy xe chạy tới, Tường Nã nâng mặt cô lên, cất giọng trầm trầm:

“Nghe lời!”. Điều Ngan “ùm” nhẹ một tiếng, anh nở nụ cười: “Như vậy mới ngoan”.

Hứa Châu Vi cầm túi xách ra đưa cho Điều Ngan. Tường Nã ra hiệu cho anh ta, anh ta theo anh vào trong.

Điều Ngan về đến nhà đã hơn mười giờ tối, bà Điều hỏi cô, “Sao tăng ca muộn vậy con? Điện thoại cũng không tiện nghe hay sao?”.

Điều Ngan hé miệng: “Dạ, thời gian eo hẹp.” Cô vội đáp, rồi chạy ào vào nhà tắm.

Nước nóng trút xuống từng lỗ chân lông đang không ngừng run rẩy của Điều Ngan. Điều Ngan chà mạnh cần cổ mà Tường Nã đã hôn qua, tự thôi miên là cô bị chó cắn. Cô cảm thấy may mắn khôn cùng khi lại tránh thêm được một kiếp nạn. Nhưng dưới tiếng nước chảy ào ào, đáy lòng rồi bởi của cô cứ trỗi dậy một nỗi lo khó hiểu.

Ở bên này, Tường Nã đang xối nước lạnh để dập tắt dục vọng trong người. Hứa Châu Vi trêu anh: “Mới vừa đi đã nóng người? Làm mấy lần? Sau này anh cứ giữ lại, các anh em không trốn vào góc tường nghe lén đâu mà!”.

Tường Nã liếc xéo anh ta, anh hỏi: “Điều tra đến đâu rồi?”.

Hứa Châu Vi tỏ vẻ nghiêm túc: “Điều tra tới điều tra lui, hình như cũng chỉ là mâu thuẫn nhỏ. Đợt trước kiểm tra màng PET tận ba lần mà không qua, Trần tổng đã đích thân lên tận Viện kiểm tra chất lượng tỉnh, làm ấm lên với mấy người đó. Ngoài ra còn vấn đề về nhà cung ứng, Giám đốc thu mua bên kia đích thân ra mặt nhưng Trần tổng không đếm xỉa đến”.

Tường Nã xua tay cắt ngang lời anh ta. Những điều này không giải thích được cho những thắc mắc của anh: “Thời gian này, ông ấy và Lương Thịnh Hoa có gặp nhau không?”.

Hứa Châu Vi lắc đầu: “Em hỏi tài xế trong nhà máy, ông ấy chỉ đến Nam Giang một lần, đi về thì lên Viện kiểm tra chất lượng tỉnh”. Ngừng vài giây, anh ta đột nhiên nói: “Nhưng một người trong quán bar của Lương Thịnh Hoa nói với em, anh ta từng thấy biển số xe vùng này dừng ở con ngõ đằng sau quán bar hai đêm, một tuần trước khi Lương Thịnh Hoa gặp chuyện không may”.

Tường Nã cau mày hỏi: “Nhớ biển số xe không?”.

“Anh ta nào có nhớ, nhớ được thì đỡ rồi. Với lại con ngõ phía sau quán bar không có camera giám sát.”

Tường Nã tỏ ra đăm chiêu. Anh không hỏi nữa, Hứa Châu Vi cũng vẫy tay bỏ đi.

Ngày hôm sau trời âm u xám xịt. Mọi người trong phòng nghiên cứu cắn hạt dưa nói chuyện phiếm với nhau, ánh mắt thường hay chĩa về phía Điều Ngan. Những lời đồn đại vô căn cứ rất nhanh đã lan truyền ra ngoài.

Điều Ngan cảm thấy uể oải trong người. Buổi trưa, cô không đến căng tin mà đi thẳng tới tòa nhà phía đông.

Đồng nghiệp ở tòa nhà phía đông đến đúng giờ thì đi ăn cơm, chỉ còn một mình Điều Ngan sửa sang tài liệu trên bàn, cô mở vi tính nhập số liệu vào máy.

Điều Ngan làm việc nhanh chóng, chốc lát sau đã nhập được phân nửa. Cô vừa day trán vừa lật tài liệu. Gặp một mục đồ uống không khớp số lượng, cô đang lấy làm lạ lẽ nào đề sót vài trang thì bất ngờ có người gõ cửa.

Thẩm Quan đứng ngay cửa cười hỏi cô: “Làm gì còn không đi ăn?”.

Điều Ngan miễn cưỡng trả lời: “Một lát nữa tôi đi”. Cô khách sáo hỏi anh ta: “Thẩm tổng ăn chưa?”.

Thẩm Quan trả lời cô, sau đó đưa mắt nhìn vào trong, anh ta nói: “Mau đi ăn thôi. Đợi nữa là ăn cơm thừa đấy!”.

Điều Ngan mỉm cười. Trong lúc cô định mở miệng, một giọng nói đều đều truyền đến: “Sao Thẩm tổng lại ở đây?”.

Thẩm Quan đứng nghiêng người, còn cửa lại mở toang, không che được tầm mắt của Điều Ngan. Nhìn thấy Tường Nã, lòng cô chùng xuống.

Tường Nã quét mắt vào phòng nghiên cứu, nhú mày nhìn Điều Ngan. Anh hỏi Thẩm Quan: “Không phải cô ấy là nhân viên của chỗ Trần tổng hay sao?”.

Thẩm Quan cười cười, anh ta nói: “Đúng vậy nhưng bên tôi mới tuyển vào. Tưởng tổng có việc gì không?”.

Tưởng Nã liếc Diêu Ngạn một cái rồi nhìn Thẩm Quan: “Tôi muốn nói chuyện về đây chuyện sản xuất với anh”.

Tưởng Nã và Thẩm Quan cùng nhau đi lên tầng. Diêu Ngạn thoáng ngáy người rồi lại tập trung tinh thần, nhanh chóng hoàn thành công việc. Trước khi Tưởng Nã xuống đến bên dưới cô đã chạy về tòa nhà chính.

Khi Tưởng Nã đi xuống, anh cố tình nhìn vào phòng nghiên cứu nhưng không thấy Diêu Ngạn, anh ngăn ra mấy giấy rồi bỏ đi.

Diêu Ngạn lo lắng suốt cả ngày hôm nay. Trước khi hết giờ làm, cô mở tin tức về trung lộ Lý Sơn lên xem. Cô nghĩ mãi cũng không biết mình sơ hở chỗ nào. Cô xem hết lần này tới lần khác, đến khi thuộc nằm lòng bản tin, cô mới tắt máy.

Tưởng Nã gọi điện cho cô: “Mấy ngày nay tôi không rảnh, thứ sáu sẽ đến tìm em!”.

Diêu Ngạn giật mình, cô chậm chậm nói: “Thứ sáu phòng có liên hoan, hẹn rồi, không thể hoãn lại”.

Đầu bên kia điện thoại im lặng chốc lát, Tưởng Nã nói: “Tới lúc đó sẽ đến tìm em, dập máy đây!”.

Diêu Ngạn bóp chặt điện thoại, cô tức giận nghiêng răng. Đến khi màn hình điện thoại tối om, cô mới thiếu não tan sở.

Trời hừng sáng, ông Diêu mới về nhà. Ông thoải mái kể chuyện cho Diêu Ngạn biết: “Nghe nói công ty vận chuyển hàng hóa đó bại lộ rồi con à. Bây giờ, họ an phận hẳn”.

Diêu Ngạn hâm nóng com và thức ăn rồi bùng ra, cô hỏi ông: “Không ai thu tiền bảo kê nữa ă?”.

“Họ làm sao dám con!” Ông Diêu vặn nắp chai rượu để rót nửa ly, ông hăm hờ ăn com

Loáng cái đã tới thứ sáu. Đồng nghiệp bên tòa nhà phía đông sửa soạn cho buổi liên hoan tối nay, họ tất bật soi gương trang điểm hơn nửa tiếng đồng hồ. Diêu Ngạn chán chừ, đặt tài liệu đã chỉnh sửa xuống bàn, cô nói: “Tối nay, em không đi được”.

Đồng nghiệp hô lên kinh ngạc: “Sao cơ? Tại sao không đi?”.

Diêu Ngạn nhủ mảy ngầm nghĩ, điện thoại di động trong túi vẫn im lặng, chỉ còn năm phút nữa là hết giờ làm mà không thấy Tưởng Nã gọi điện đến. Cô nghĩ thầm có lẽ Tưởng Nã đã quên, ngờ đâu điện thoại di động lại đứng lại đúng lúc đổ chuông.

“Cho em hai tiếng, bây giờ gặp nhau.”

Diêu Ngạn thờ người: “Hả?”.

Tưởng Nã bực mình: “Nghe không hiểu à? Đến giờ nhấn địa chỉ vào di động cho tôi, tôi đến đón. Tối hôm nay em phải đến tôi!”.

Diêu Ngạn càng kinh ngạc, chữ “đến” nặng nề lọt vào lỗ tai cô. Tưởng Nã ngắt máy ngay, không cho Diêu Ngạn phản bác.

Mọi người lục tục đi ra. Thẩm Quan đã ngồi trong xe. Tài xế thấy Diêu Ngạn bản thân ra bãi đậu xe, ông ta hỏi Thẩm Quan: “Sếp Thẩm, có kêu cô Diêu lên xe không?”.

Thẩm Quan lắc đầu, anh ta dõi theo bóng lưng Diêu Ngạn, hỏi tài xế: “Hai ngày trước, Tưởng Nã bế cô ấy lên xe thật không?”.

Tài xế vừa nói vừa cười: “Đúng vậy, tôi thấy từ xa. Mấy ngày nay, mọi người trong công ty cũng bàn ra tán vào, chỉ không biết cô ấy làm việc ở phòng nào mà thôi”.

Thẩm Quan mỉm cười, anh ta ung dung nói: “Ông nói xem nếu tôi theo đuôi cô ấy, liệu cô ấy có thích tôi?”.

Tài xế ngơ ngác, quay sang nhìn Thẩm Quan: “Sếp Thẩm muốn nghe ý kiến của tôi?”.

Thẩm Quan thôi cười, anh ta lờm tài xế: “Lo lái xe của ông đi”.

Tài xế hần học xoay người. Nhìn Diêu Ngạn đạp xe trong gương chiếu hậu, ông ta khởi động xe chạy thẳng đến nhà hàng.

Phòng ăn trên tầng ba đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhân viên phục vụ đi trước dẫn đường. Khi nhóm Diêu Ngạn bước vào, Thẩm Quan đang ngồi uống trà.

Đồng nghiệp lớn tiếng chào anh ta, họ kéo ghế ngồi xuống. Cuối cùng chỉ còn mỗi chỗ trống bên phải của Thẩm Quan, cô đành ngồi xuống đó. Nhân viên phục vụ cầm bốn quyền thực đơn lên, Thẩm Quan đưa thực đơn cho Diêu Ngạn, anh ta nói: “Em nhìn xem mình thích ăn món nào”

Tất cả đồng nghiệp đều lú lú chọn món. Diêu Ngạn khách sáo nói: “Không cần, để mấy chị ấy chọn được rồi”.

Thẩm Quan lật thực đơn ra xem, anh ta hỏi: “Em ăn cay được không?”.

“Ăn được một chút.” Diêu Ngạn nhìn sang thực đơn bên cạnh, mấy tấm hình chụp các món ăn ngon mắt khiến ai nhìn cũng thèm chảy nước dãi. Cô đưa mắt đến món ngó xào tôm tươi nhiều lần. Thảm Quan chỉ tay vào hình, nói với nhân viên phục vụ: “Ngó xào tôm tươi”.

Diêu Ngạn ngược nhìn anh ta, vừa vận ánh mắt giao nhau. Anh ta rõ ràng thuộc tuýp người nghiêm túc nhưng luôn khiến người đối diện cảm thấy anh ta thật ôn hòa. Thảm Quan hỏi: “Muốn ăn gì nữa?”.

Diêu Ngạn mỉm cười. Cô cũng không tiếp tục khách sáo, chọn thêm hai món chay.

Suốt buổi tiệc Thảm Quan là người bận rộn nhất. Đồng nghiệp hỏi chuyện anh ta tới tấp. Bỏ qua chuyện công việc, họ chỉ coi Thảm Quan là một người bình thường. Họ thắc mắc hết chuyện này đến chuyện khác, thỉnh thoảng còn thêm vào một câu ton hót nịnh bợ.

Thảm Quan cười hiền hòa, anh ta nói: “Tôi là người Tân Châu. Sau khi tốt nghiệp đại học thì tới Nam Giang”.

Một đồng nghiệp tò mò hỏi anh ta: “Ngay từ khi khởi nghiệp anh đã kinh doanh đồ uống?”.

“Không phải.” Thảm Quan xoay bàn tròn để món ngó xào tôm tươi ngừng trước mặt, anh ta nói: “Chuyên ngành của tôi không liên quan đến đồ ăn thức uống, sau này được một người dẫn dắt vào nghề”.

Diêu Ngạn mau chóng mức vài muỗng ngó xào tôm tươi, người khác lại xoay bàn tròn đi. Cô đồng tai lên nghe, cũng cảm thấy tò mò về Thảm Quan.

Dây chuyền sản xuất nước ép không phải rẻ, tất cả máy móc đều là mẫu mã tối tân nhất, vốn đầu tư ban đầu rất lớn. Thảm Quan chỉ mới khởi nghiệp mà có thể tích lũy nhiều vốn như vậy quả thực khiến mọi người có cái nhìn khác về anh ta.

Đồng nghiệp chuyển đề tài đến những biến động gần đây trong công ty. Trần Lập tiếp quản vị trí của Trần Man Phát, Trương Nhã trở thành trợ thủ đắc lực của anh ta, đi đâu cũng có nhau như hình với bóng. Một đồng nghiệp sực sật lau nước mắt nói: “Không biết Trần tổng có qua khỏi không, có lẽ sau này Trần tổng nhỏ sẽ làm chủ công ty rồi”.

Một đồng nghiệp khác thờ dãi nói: “Cũng đúng. Mấy người đó y chang cơn đồ, mà chúng ta là công ty đang hoàng đúng đắn”. Mọi người xì xào bàn tán, ánh mắt không hèn mà gấp cùng dừng trên người Diêu Ngạn. Thấy cô không phản ứng, họ hạ giọng nói tiếp: “Nghe người trong phân xưởng nói họ suốt ngày kêu gào mấy cô gái có chút nhan sắc. Mà có người thật sự theo họ để hưởng lợi đấy. Đúng là không có đầu óc! Không biết Diêu Ngạn với sếp Trương có quan hệ gì nữa”.

Diêu Ngạn nhũm mày. Mặc dù nghe không rõ nội dung đối thoại của họ nhưng trực giác mách bảo cô họ đang nói về cô. Cô nhất thời mất hết hứng ăn uống.

Thảm Quan thấy cô dừng đũa, anh ta hỏi: “Cô sao vậy? No rồi à?”.

Diêu Ngạn khựng lại: “Sao ạ? À, tôi no rồi”.

Thảm Quan gọi nhân viên phục vụ: “Cho một ly nước ô mai”. Anh ta nhìn Diêu Ngạn: “Tôi thấy cô chỉ ăn vài miếng. Thời tiết nóng nực, cô uống ít nước để ăn uống ngon miệng”.

Diêu Ngạn không ngờ Thảm Quan chu đáo đến vậy, cô ngờ vực nhìn anh ta. Thảm Quan nói: “Một lát ăn xong sẽ đi hát. Họ đặt chỗ cả rồi”.

Diêu Ngạn nói: “Tôi ăn xong rồi, tôi còn bận việc”.

“Ừ, không sao.” Thảm Quan nhấp một ngụm trà, anh ta nói nhẹ nhàng: “Tôi còn việc muốn nói thêm, để hôm nào tôi mời riêng cô”.

Diêu Ngạn há hốc mồm kinh ngạc nhìn Thảm Quan. Thấy anh ta quay qua nói chuyện với người khác, cô khép miệng lại. Trái tim lỗi nhịp treo lơ lửng của Diêu Ngạn lúc này mới quay về vị trí cũ.

Kim đồng hồ dịch chuyển đến vị trí bây giờ, Diêu Ngạn cảm thấy chán chường. Trong đầu cô phác họa một bảng biểu, liệt kê từng việc nguy hiểm mà Trương Nhã có thể dùng để uy hiếp cô, cuối cùng lại vất óc suy nghĩ nhược điểm của Trương Nhã.

Cô không rõ nếu bản thân phản kháng đến cùng, Trương Nhã sẽ trả thù cô như thế nào, rồi cô có đáng để Trương Nhã tốn sức trả thù hay không. Cô không biết kết luận, cũng như không dám tùy tiện kết luận. Cô hiểu được đạo lý đánh rắn phải đánh đúng tác bầy, còn chưa nắm chính xác tác thứ bầy, cô tuyệt đối không hành động nông nổi.

Trương Nhã ở trong xe gỗ gỗ vào vô lăng chờ Diêu Ngạn tự giác đi xuống. Anh đảo mắt nhìn quanh một vòng. Bất gặp chiếc xe ô tô đen đậu đối diện, tài xế của Thảm Quan buồn xó ngồi bên trong, anh nhũm mày nhìn vào nhà hàng, tay anh cũng ngừng gõ.

Diêu Ngạn chậm rãi ra khỏi cửa, cô nhìn xung quanh một lúc mới tìm được chiếc xe Jeep đậu bên kia đường. Cô cau có định cất bước đi qua thì Trương Nhã chạy xe tới dừng phía trước chiếc ô tô đen. Anh mở cửa sổ gọi tài xế: “Lão Lý, đổi xe lúc nào thế? Mới đây mà đã có biển số xe vùng này rồi à?”.

Thấy Trương Nhã, ông ta gọi một tiếng “Sếp Trương” rồi nói: “Sếp Thảm nói còn sống ở đây lâu dài, làm vậy tiện hơn”.

Trương Nhã mỉm cười, anh mở cửa bên ghế lái phụ, nhìn Diêu Ngạn: “Lên xe!”.

Điều Ngan nhủ mày bước lên, vừa ngồi vào chỗ, xe đã lướt nhanh. Cô lập tức thắt dây an toàn. Tường Nã nghiêm giọng hỏi cô: “Em đi ăn cùng Thẩm Quan?”.

Điều Ngan giật mình sửng sốt: “Đúng vậy, hôm nay Thẩm tổng mời mọi người ăn cơm”.

Tường Nã hỏi: “Tại sao em làm thêm ở đó? Thiếu tiền?”.

Điều Ngan không muốn nói, cô đáp qua loa: “Không phải. Thời gian rảnh rồi hơi nhàn”.

Tường Nã cười khẩy, anh liếc cô một cái: “Nếu rảnh rồi thì qua chăm sóc cho tôi!” Thấy Điều Ngan nhủ mày, anh cười khúc khích: “Em ở phòng nghiên cứu của anh ta làm việc gì? Chạy việc vặt?”.

Điều Ngan miễn cưỡng “Ừm” một tiếng. Cô thẫn mịt nhìn sắc trời tối thẫm vút nhanh ngoài cửa, cũng không rõ mình đang đi đâu.

Đến rạp chiếu phim Sĩ Lâm, cô hoảng hốt hỏi anh: “Tôi đây làm gì?”.

Tường Nã choàng tay ôm cô bước vào trong: “Xem phim!”.

Rạp chiếu phim thứ Sáu chật kín người. Thị trấn Trung Tuyền không thể so sánh với thị trấn Sĩ Lâm. Thị trấn Trung Tuyền lạc hậu, không có cho vui chơi, còn Sĩ Lâm thì ngược lại, phồn hoa náo nhiệt. Điều Ngan bất giác thả lỏng người, tới đây sẽ không sợ gặp mặt người quen.

Tường Nã đứng trỏ bán vé chỉ đông chỉ tây. Cuối cùng anh đập mạnh bàn: “Phim gì cũng không có, mấy người kinh doanh kiểu gì thế hả!”.

Nhân viên bán vé thấy anh cao to vạm vỡ, đáng vẻ lại hung hãn nên sợ hãi mở miệng: “Suất chiếu gần nhất là chín giờ hai mươi, phim tình cảm nhưng vé bán hết thật rồi ạ”.

Tường Nã quan sát mọi nơi. Trông thấy có người xếp hàng kiểm vé, anh bước đến kéo một người đàn ông, nói vài câu, móc tiền đưa anh ta.

Điều Ngan thù người trước chỗ bán vé, cô xấu hổ đỏ mặt. Thấy nhân viên bán vé sợ hãi nhìn Tường Nã, cô nhỏ giọng nói: “Xin lỗi!”.

Nhân viên bán vé cười gượng, vội cúi đầu làm việc.

Tường Nã vẫy tay với Điều Ngan: “Lại đây!”.

Điều Ngan cúi gằm mặt đi đến, hai người đưa vé đi vào trong rạp.

Trong rạp chiếu phim vô cùng yên ắng, chỉ có nhân vật trên màn hình nói chuyện với nhau. Tường Nã không biết bản thân cướp được vé phim gì, anh hỏi Điều Ngan: “Phim hay không?”.

Điều Ngan nghiêng đầu sang bên, cô nhìn màn hình trả lời: “Cũng được”.

Mãi khi chiếu đến cảnh nam nữ chính trong phim quấn lấy nhau từ ngoài cửa cho tới giường, hôn nhau cuồng nhiệt đến mức lật đồ đồ đạc bày biện trên tủ, Tường Nã mới mở miệng lần nữa: “Đúng là cũng được”.

Điều Ngan lập tức ngồi thẳng người, coi như không nghe thấy. Thấy cô im re, anh bèn kéo cô, hôn môi cô rồi mau chóng thả ra.

Điều Ngan cuộn tay đề phòng Tường Nã. Cô chẳng còn tâm trạng xem phim. Đến lúc đèn báo hết phim bật sáng, cô thở phào nhẹ nhõm, lưng toát đầy mồ hôi.

Tường Nã đưa cô về nhà, anh lái chậm hỏi cô: “Thích xem phim không?”.

Giọng nói lãnh đạm của Điều Ngan cất lên: “Bình thường”.

Tường Nã hỏi thêm vài chuyện khác. Điều Ngan trả lời lạnh nhạt khiến anh không khỏi buồn bực. Đến gần ngõ nhà Điều Ngan, anh nhìn từ xa thấy chiếc xe tải mới mà anh đền bù cho nhà họ Điều, anh hỏi: “Bố em chạy xe mới? Chạy ổn không?”.

Điều Ngan vẫn dùng ngữ khí như vậy trả lời anh: “Cũng ổn”.

Tường Nã mất hết kiên nhẫn. Anh phanh xe “két” một cái, xoay mặt Điều Ngan qua nhìn, nhếch miệng hỏi cô: “Không vui?”.

Điều Ngan lúc này mới nở nụ cười, cô nói: “Không có, đi làm cả ngày nên mệt”.

Tường Nã lạnh lùng chiếu tướng cô. Đến lúc khoe miệng Điều Ngan cứng đờ, sắp không chống chọi nổi nữa Tường Nã mới để cô xuống xe.

Nhìn chiếc xe Jeep chạy khuất, Điều Ngan ẩn mình trong bóng tối xoay người đi về. Xe tải màu xanh dương bất thình lình phát ra âm thanh, Điều Ngan hoảng hốt. Ngửa đầu thấy ông Điều, cô căng thẳng thò lo âu. Ông Điều kéo vài bạt che chắn, nhảy xuống xe. Gặp Điều Ngan, ông cất giọng ngạc nhiên: “Ăn đến giờ mới về sao con?”.

Điều Ngan điều chỉnh nhịp tim, cô vờ như không có chuyện gì xảy ra: “Vâng, đồng nghiệp còn đi hát nên con về hơi muộn”.

Hai bố con cùng nhau đi vào ngõ. Ông Điều nhắc cô ngày mai đến bệnh viện.

Bị thương phần xương cần điều trị một trăm ngày, cô họ Điều Ngan vẫn nằm viện điều trị. Con gái của cô nghi hè ở nhà ông bà nội trở về, xông đến bệnh viện chỉ trích trách móc như người lớn. Khi Điều Ngan tới, tình cờ nghe cô bé nói: “Sau này hãy để con chỉ huy. Có một cái thùng mà mẹ cũng bê không nổi, để nó đè mẹ gãy tay, mẹ còn làm được gì cơ chứ?”.

Điều Ngan cười hỏi cô bé: “Em định trách móc cả ngày à?”.

Em họ nhìn thấy Điều Ngan, liền thương nhớ tha thiết bỏ nhào đến ôm cô.

Hai chị em náo loạn một hồi, cô họ mới cười nói chen vào: “Được rồi, được rồi, con ôm đủ rồi đấy. Lấy bài tập hè ra cho chị kiểm tra, xem chị có đánh đòn con không”.

Em họ lè lưỡi, cầm dao gọt vỏ táo, ra vẻ ngoan ngoãn. Thừa lúc không ai chú ý, cô bé lên nói với Điều Ngan: “Chị, em mới làm được một nửa bài tập thôi. Chị giúp em nha, em làm không kịp!”.

Điều Ngan đẩy đầu cô bé, phê bình vài câu, cô nói nhỏ: “Lát nữa đưa vỏ cho chị!”.

Em họ khề hô muôn năm, chia cho Điều Ngan một nửa quả táo đã gọt vỏ.

Buổi trưa, cô dẫn em họ về nhà. Thang máy dừng ở một tầng nào đó, mọi người lũ lượt chen vào trong. Điều Ngan ôm em họ nghiêng người nhường đường. Ánh mắt cô vô tình lướt qua đám người bên ngoài. Cô trông thấy Tường Nã bước tới cạnh một chiếc xe đẩy phủ vải trắng, cúi thấp người nói chuyện với Trần Lập. Tường Nã bắt gặp ánh mắt cô, gặp Điều Ngan tròn tròn mắt, anh lạnh nhạt nhìn cô.

Điều Ngan khiếp sợ nhìn xe đẩy chăm chú, cô không dám tin chuyện này lại xảy ra.

Thang máy đóng kín, ánh mắt sắc bén cũng biến mất. Mọi người trong thang máy đứng vững tại chỗ. Điều Ngan gục đầu, không xua được cảm xúc kinh hãi.

Cuối tuần Điều Ngan được yên tĩnh, Tường Nã không hề làm phiền cô. Em họ ở nhà Điều Ngan ăn uống hai ngày. Lúc gần về, cô bé rút vỏ bài tập đưa Điều Ngan, lấy lòng cô: “Chị gái tốt bụng hãy giúp em một lần nữa. Đây là bài tập cô Toán em bắt làm. Chị cũng biết em học Toán không giỏi mà”.

Điều Ngan từ chối: “Khai giảng này là em lên lớp sáu rồi. Em phải tự làm bài của mình!”.

Em họ van nài khổ sở nhưng Điều Ngan vẫn không động lòng, cô bé ủ rũ xoay người. Đi tới cửa, cô bé bèn ném vỏ bài tập ra sau, nói: “Em còn có mười trang, chị giúp em nhé!” Rồi chạy mất tăm.

Điều Ngan dờ khóc dờ cười nhặt vỏ bài tập lên xem. Bài tập quá khó, vượt xa kiến thức của học sinh tiểu học, Điều Ngan đành dung túng cô bé lần nữa.

Thứ Hai cô đi làm, quả nhiên công ty loan tin Trần Mạnh Phát qua đời vào trưa thứ Bảy. Mọi người không còn tâm trạng cười nói, chỉ biết thờ dài trách thế sự vô thường.

Điều Ngan nghĩ đến cảnh nhìn thấy ở bệnh viện ngày hôm ấy. Trần Lập bị thương đi theo xe đẩy, bên cạnh anh ta là Tường Nã lạnh lùng. Khi đó cô đã ý thức được chuyện này sẽ xảy ra. Thế nhưng bây giờ nghe tin này, cô vẫn cảm thấy khó tin. Tai nạn xe cộ cướp đi sinh mạng của một con người. Cảnh sát còn chưa tìm ra chiếc xe gây tai nạn, Trần Mạnh Phát đã ra đi.

Đồng nghiệp thở dài: “Trước đây cứ tưởng qua cửa ải này sẽ bình an vô sự. Đột ngột quá”.

Một đồng nghiệp khác nói: “Có lẽ từ đầu đã không thể qua khỏi nhưng chúng ta không biết. Nhìn đi, nếu không sao cần gì Trần tổng nhỏ lên thay. Nói không chừng họ đã tính toán từ lâu”.

Điều Ngan im lặng cọ rửa cốc đo lường. Giám đốc đi vào, ông ta vỗ tay nói: “Lại đây nào. Trưa nay chúng ta cùng nhau đi dùng bữa”.

Nhà họ Trần làm tiệc đậu(*) theo phong tục. Hai ngày nay, người ra người vào biệt thự nhiều vô số.

(*) Một loại phong tục mai táng dân gian ở các tỉnh Giang Tô, Chiết Giang và Thượng Hải. Gia quyến của người chết sẽ làm một bữa cơm để cảm tạ khách mời đến tham dự tang lễ, đồng thời người đến dự tiệc đậu cũng đưa tiền phúng viếng để tỏ lòng thương tiếc, chia buồn cùng thân nhân người đã khuất.

Đa số người ở các phòng ban trong công ty nước giải khát đều góp tiền để cấp trên đại diện đến phúng viếng. Giám đốc muốn khác biệt, ông ta lôi hai người từ phòng ngoại thương và gọi bốn người trong phòng nghiên cứu cùng đi: “Chúng ta đi xem có giúp được gì không, còn ăn cơm thì cứ tùy cơ ứng biến vậy!”.

Đồng nghiệp vừa kiêng kỵ vừa mê tín không muốn đi dự tiệc đậu, họ viện có gia đình có việc. Cuối cùng chỉ còn Điều Ngan và đồng nghiệp lúc trước cùng phòng vẫn ở tòa nhà phía đông đi với nhau. Một người khác bên phòng ngoại thương cũng đi chung.

Khi mấy người Diêu Ngạn đến nơi, tiệc đậu đã bắt đầu. Biệt thự rộng lớn nằm ở ngoại ô. Phía đông biệt thự là một hồ nước nhỏ, vừa bước vào đã cảm thấy lạnh giá.

Giám đốc thăm hỏi xong đi ra, ông ta chỉ huy: “Một lát có bà con của Trần tổng từ Lô Xuyên đến. Mọi người ra ngoài dẫn đường”.

Một chỗ khác, Tường Nã trốn trong phòng sách hút thuốc. Trần Lập vừa nghe điện thoại xong quay sang nói chuyện với Tường Nã: “Em chưa từng gặp bà con dưới quê. Tự nhiên tối qua chui ra một đồng cô ch, biết ai với ai đây!”. Anh ta xoa mặt, viền mắt bắt giắc đỏ hoe: “Đề lại cho em một cục diện rồi rắm, bên cạnh lại không có người lớn!”.

Từ nhỏ, Trần Man Phát đã không còn cả cha lẫn mẹ. Mười tám tuổi, ông từ Lô Xuyên tới Trung Tuyền làm ăn. Ba mươi tuổi, nắm trong tay cơ nghiệp cả trăm mẫu, lên như điều gặp gió. Ngờ đâu mới qua tuổi năm mươi đã gặp bất hạnh.

Mẹ của Trần Lập mới tái hôn gần đây. Bà cũng không quản đường xa xa xôi trở về. Trong lòng bà không khỏi xót con trai, tất bật đôn đáo giúp đỡ một tay. Bà lục tìm quyển sổ cũ gọi về Lô Xuyên, khó khăn lắm mới liên lạc được với những người bà con này.

Mẹ của Trần Lập đẩy cửa đi vào, nói với Tường Nã: “Tiểu Nam, A Lập nói với cháu chưa? Một lát, bà Tư và mấy chú sẽ đến. Hồi cháu còn bé chắc là gặp rồi. Cháu nhớ ra đó chào hỏi, có thể họ sẽ ở lại vài ngày. Mấy ngày này cháu chịu khó vất vả chút xíu!”.

Thuốc lá trên tay Tường Nã cháy đến gần đầu mẩu, tàn thuốc xám trắng kết thành đoạn dài trĩu xuống. Tường Nã hơi động dậy, tàn thuốc lập tức rơi xuống. Anh định thán, nở nụ cười nói: “Cháu biết rồi”.

Ba người Diêu Ngạn đội nắng đi bộ hơn nửa tiếng đồng hồ. Ra tới ngã tư nhìn thấy bốn chiếc xe van, Diêu Ngạn tiến lên hỏi thăm. Người ngồi trong xe gạt gù, đẩy cửa xe cho họ lên.

Bà Tư dùng giọng nói đậm chất Lô Xuyên giới thiệu: “Ông nhà bà không khỏe nên không tới đây được, chỉ có mình bà thôi. Anh em bà con của Mẫn Mẫn cũng đi chung. Tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ”.

Bà Tư nói đông dài một hồi, Diêu Ngạn cũng từ từ thích ứng. Bà nói: “Nghe nói Tiểu Nam cũng đến, bao nhiêu năm rồi không được gặp nó”.

Diêu Ngạn lấy làm lạ: “Tiểu Nam?”.

“À, ... Của Mẫn Mẫn” Bà Tư ra chiều đăm chiêu, tiếc thay trí nhớ người già quá kém, tư duy lộn xộn. Một chú ngồi đằng trước quay ra sau nói: “Con trai của em họ ông Mẫn. Hồi còn bé mấy gia đình cũng coi như thân thiết. Năm đó lưng nó bỏng nước sôi cũng nhờ chú đưa đến trạm xá”.

Diêu Ngạn và đồng nghiệp nặn ra nụ cười gương gạo, không biết họ nói về ai. Bà Tư lại nói: “Bây giờ nó có tiền đồ lắm, mở một công ty vận tải, còn đến nhà máy của Mẫn Mẫn giúp đỡ, rất có bản lĩnh!”.

Diêu Ngạn giật mình, cô bắt giắc hiểu Tiểu Nam trong miệng bà Tư chính là “Tường Nã”. Cô cùng đồng nghiệp kinh ngạc nhìn nhau.

Hơn mười người hùng hổ đi vào, Trần Lập và bà Trần đã đợi sẵn ngoài cửa. Không khí tang thương bao trùm khắp nơi. Họ cùng dìu nhau vào trong.

Ba người Diêu Ngạn cuối cùng cũng được ngồi xuống ăn cơm. Bà con nhà họ Trần tìm hai bàn liền nhau ngồi xuống, họ trò chuyện, hỏi về quy mô công ty nước giải khát. Diêu Ngạn bưng tỉnh họ muốn kết thân với bà con giàu sang. Thảo nào cả đại gia đình lũ lượt kéo nhau đến đây.

Bà Tư nắm tay bà Trần an ủi. Nước mắt bà ta chảy ròng ròng, trông có vẻ đau đớn vô bờ. Bà ta chạnh lòng người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, gạt nước mắt hỏi thăm: “Tiểu Nam đâu? Tại sao không thấy nó?”.

Bà Trần lau nước mắt nói: “Lát nữa nó sẽ ra, nó đang ở trong lĩnh đường”.

Trong lĩnh đường tràn đầy tiếng tụng kinh. Tường Nã tìm một góc nghe điện thoại, Hứa Châu Vi nói: “Anh ta nói chiếc xe màu đen, biển số xe hoàn toàn không có ấn tượng. Thông thường cũng không ai vô duyên vô cớ ghi nhớ số xe của người khác!”.

Tường Nã chau mày, tiếng gõ mõ vọng từng chút vào tai khiến anh cảm thấy khó thở. Sau khi dập máy, ngón tay anh vô thức lướt qua lịch sử cuộc gọi, dãy số của Dương Quang thoáng hiện trên màn hình. Anh thở dài, chỉnh trang quần áo ra khỏi lĩnh đường.

Diêu Ngạn đang ăn cơm thì sực hỏi đồng nghiệp: “Chiều nay, chúng ta được nghỉ à?”.

Đồng nghiệp nhìn quanh tìm kiếm Giám đốc, chị ta nói thầm “Được nghỉ càng hay. Tốt nhất cứ để Giám đốc nán lại lâu lâu một chút”.

Diêu Ngạn mỉm cười, nói chuyện một lát, cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Ở lối rẽ trong sân biệt thự tiếng tụng kinh loáng thoáng vọng đến. Tình cờ cô nhìn thấy Tường Nã đã biến mất suốt hai ngày qua bước ra từ một góc khuất, cô bắt giắc rùng mình, trốn đằng sau chậu hoa xanh ngát. Cô định chờ anh đi xa, sẽ quay ngược trở ra. Nhưng ngờ đâu Tường Nã dừng chân, nắm mép kính ngăn cách đẩy đẩy kéo kéo. Bạch hạc giương cung, mây lành quần quanh. Tường Nã nhếch miệng đập trán lên tâm kính. Một tiếng choang và hàng loạt âm thanh loáng xoảng vang lên, kính vỡ tan tành, chỉ còn tro bụi giá đỡ.

Tiếng thét bật khỏi miệng Diêu Ngạn, cô lập tức bịt chặt miệng mình.

Tường Nã quay đầu, trán anh chảy máu đầm đìa. Vài mảnh thủy tinh vỡ còn găm sâu lên má anh. Máu tràn qua khoe mắt nhỏ vào con ngươi, trông anh rất đáng sợ.

Diêu Ngạn run rẩy lui ra sau, cô kinh hoàng tròn tròn mắt. Tường Nã cũng nặng nề nhìn cô. Máu càng đỏ nhiều hơn khiến mắt anh hoàn toàn nhuộm đỏ.

Diêu Ngạn giật người về sau, cô hoảng hốt xoay người bỏ chạy. Tiếng bước chân gấp gấp xông đến gần, loáng cái vụt tới sau lưng Diêu Ngạn. Mùi máu tươi xộc đến, một cánh tay rắn chắc bồng siết lấy cổ Diêu Ngạn, cắt ngang hơi thở của cô.

Mặt Tường Nã dán lên mặt cô khiến đôi bên đều lem luốc máu me. Anh sờ gò má Diêu Ngạn, nói: “Ngoan!”. Anh xoa đầu cô, cất giọng trấn an: “Đưa tôi đi bệnh viện”.

Người bên ngoài nghe tiếng đập mạnh, họ bàng hoàng bỏ bát đĩa xuống chạy qua xem. Thấy Diêu Ngạn “điu” Tường Nã mặt mày bê bết máu, bà Trần sợ hãi la lên: “Sao lại như vậy? Chuyện gì xảy ra?”.

Tường Nã xua tay: “Không sao. Hồi này, cháu chạy nhanh quá trượt chân, bắt cần ngã nhào vào mặt kính”. Lúc anh nói chuyện mùi máu tanh phả lên trán Diêu Ngạn, khiến mắt cô khẽ run.

Cánh tay trên vai Diêu Ngạn nặng như tảng đá khổng lồ, níu chặt lấy cô không buông. Diêu Ngạn túm quần áo của Tường Nã, đỡ lấy thất lưng anh, cô nói: “Tôi đưa anh ấy đến bệnh viện.” Tay cô lạnh như băng.

Mọi người vội vã lách sang bên nhường đường. Bà con nhà họ Trần muốn giúp đỡ nhưng Tường Nã khước từ: “Vết thương nhỏ, khâu lại sẽ không sao!”.

Mấy người đó vốn dĩ không muốn rời biệt thự nên chỉ giả vờ thuyết phục vài câu rồi mặc kệ anh, muốn ra sao thì ra. Trái lại chỉ có bà Tư, khi nghe mẹ của Trần Lập nói anh là Tường Nam thì tỏ ra không khỏi xót xa than trách.

Bà Trần đưa chìa khóa xe cho Diêu Ngạn, căn dặn cô: “Kiểm tra kỹ lưỡng, tuyệt đối đừng qua loa.” Bà Trần lại trách Tường Nã bất cẩn, bà đưa họ đến tận ngoài cửa, rồi mới quay vào trong.

Diêu Ngạn thần thờ nhìn bà Trần càng lúc càng xa trong gương chiếu hậu. Chốc lát chỉ còn mình cô với nỗi sợ hãi tột độ, cô run lập cập cả buổi mới khởi động được xe.

Tường Nã ấn khăn bông lên trán, anh cười nhìn cô: “Lẽ nào đến nước này rồi tôi còn không chết, nhưng lại vì em mà bị đụng xe chết. Tôi không muốn nằm xuống giống Trần Man Phát đâu đấy”.

Tay Diêu Ngạn run lên làm loạng choạng tay lái.

Hơn mười phút sau cũng đến được bệnh viện Trung Tuyền. Diêu Ngạn im lặng theo sau Tường Nã.

Người ngoài bắt gặp gương mặt nhem nhuốc máu me của Tường Nã đều giật mình, thụt lùi về sau, anh còn quái lạ dẫn theo một cô gái, họ khó tránh khỏi đưa mắt sầm soi, ri tai nhau thì thầm.

Gần đây, Diêu Ngạn thường xuyên tới bệnh viện, các bác sĩ y tá cũng có ấn tượng với cô. Họ hỏi thăm cô, cô lặp lại y hệt cách nói của Tường Nã. Cô chỉ nói anh trượt chân, va trúng cửa kính. Trò chuyện chốc lát, cô cũng bình tĩnh trở lại.

Xử lý miệng vết thương xong xuôi, Tường Nã không chịu đi chụp hình. Anh mang đầu quần băng trắng và gương mặt đầy vết thương đi ra, anh cười hỏi Diêu Ngạn: “Em không hỏi tôi vì sao à?”.

Diêu Ngạn rù mi không đáp, Tường Nã nghiêng qua nhìn cô: “Muốn tôi nói em biết không?”.

Diêu Ngạn ngược đầu lên, giọng cô trĩu nặng: “Đừng nói, anh đừng nói gì với tôi”.

Nụ cười của Tường Nã vụt tắt. Diêu Ngạn nói tiếp: “Hôm nay, tôi không biết gì hết”.

Họ dừng lại trên bậc thang. Nắng nóng như thiêu đốt, chỉ vô ý một chút cũng có thể cháy khô. Trong và ngoài bệnh viện như hai thế giới đối lập nhau.

Diêu Ngạn đầm đìa mồ hôi, quần áo dính sát, thoáng để lộ đường cong cuốn hút dưới lớp áo xuyên thấu. Tường Nã xoa má cô, anh cong môi tỏ lộ: “Tôi thật lòng thích em!”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Diêu Ngạn gọi điện về nhà: “Mẹ, hôm nay phải tăng ca, con về hơi muộn”.

Bà Diêu dặn dò: “Ừ. Công việc quan trọng hơn. Mẹ phần cơm cho con”.

Diêu Ngạn ngồi trong xe Jeep mát mẻ nhưng cảm thấy lòng nóng như lửa đốt. Cô cúi gắt muốn ném thẳng điện thoại về phía bảng điều khiển xe.

Tường Nã hài lòng nằm xuống, anh rung chân ra lệnh: “Chạy xe!”.

Diêu Ngạn đen mặt nhấn ga chạy về thị trấn Lý Sơn. Dọc đường đi, đồng nghiệp gọi điện cho cô. Diêu Ngạn giảm tốc độ nhận điện thoại. Cô nắm vô lăng bằng một tay, muốn tập xe vào bên đường. Trong lúc cô định dùng cổ kẹp điện thoại di động, Tường Nã liền ngồi dậy, giật điện thoại đưa lên tai cô, anh nói: “Nói tiếp đi!”.

Đồng nghiệp ở bên kia điện thoại nghe thấy bèn hỏi nhỏ: “Sếp Tường ở cạnh em?”.

Diêu Ngạn chán nản mở miệng nhờ đồng nghiệp xin nghỉ giúp cô. Nghe điện thoại xong, cô nghiêng đầu sang bên, không mở miệng nói chuyện với Tường Nã.

Tường Nã cầm điện thoại di động của cô bấm xem hộp thư đến. Anh hỏi: “Em định đi họp lớp?”.

Diêu Ngạn chau mày khó chịu, cô ngoái nhìn anh: “Đưa điện thoại di động cho tôi!”.

Tường Nã mặc kệ cô, anh hỏi tiếp: “Khi nào đi?”.

Diêu Ngạn cau có tăng tốc, xe Jeep lao nhanh, Tường Nã không thắt dây an toàn ngã người ra sau theo quán tính. Anh quát Diêu Ngạn: “Lái xe kiểu gì thế hả?”.

Lợi dụng anh lơ đãng, cô giơ một tay giật lại điện thoại di động.

Trong suốt chặng đường đến công ty vận chuyển hàng hóa hai người không ai nói với ai tiếng nào. Dù sao Tường Nã cũng không phải làm bằng sắt, đập vỡ kính là sự thật, đầu anh đau ê ẩm. Sau khi dừng xe, Diêu Ngạn mới biết Tường Nã đã nhắm mắt thiếp đi, cô gọi anh vài lần nhưng anh không có phản ứng. Cô quyết định tắt máy xuống xe, đi về thẳng.

Trung lộ Lý Sơn hoang vu, đi bộ đến trung tâm thị trấn cần ít nhất một giờ đồng hồ. Cô giơ túi che nắng, đi được một chút cô lại dừng, dừng một lát lại bước tiếp. Diêu Ngạn mồ hôi chảy ròng ròng, mặt đỏ bừng dưới ánh nắng gay gắt.

Không chiếc xe nào chạy ngang qua để ý đến Diêu Ngạn đang vẫy tay xin đi nhờ bên đường. Họ gấp gấp lái xe lao đi nhanh chóng. Diêu Ngạn cũng hết cách, cô thở dài tiếp tục đi bộ về phía trước.

Một hồi còi vang lên sau lưng Diêu Ngạn nhưng cô không để ý. Đến khi xe vượt lên, cô mới khựng người, cất giọng kinh ngạc: “Thảm tử?”.

Thảm Quan mở cửa xe, anh ta nở nụ cười ôn hòa: “Nhìn bóng lưng tôi đã nghĩ ngay là em. Sao em lại chạy đến đây?”.

Diêu Ngạn nóng đến mức sắp ngất, cô không khách sáo, leo luôn lên xe, lễ phép chào hỏi tài xế: “Chủ Lý!”. Cô không muốn kể chi tiết nên trả lời qua loa: “Sếp sai tôi đi làm việc”.

Diêu Ngạn luôn bài xích Tường Nã, huống chi hôm nay cô có chuyện cần cảnh giác, tránh được càng nhiều rắc rối thì càng tốt.

Thảm Quan cũng không hỏi nhiều. Thảm Quan bảo tài xế lấy hộp khăn giấy đưa cho Diêu Ngạn rồi nói: “Tôi vừa đến Nam Giang bàn chuyện làm ăn. Bây giờ định đến chỗ Trần tổng. Hôm nay là ngày cuối thì phải?”.

Diêu Ngạn gạt nhẹ đầu, rút khăn giấy lau mồ hôi. Cô kể sơ sơ về tình hình lúc trưa cho anh ta nghe.

Đến Trung Tuyền vẫn còn sớm. Cái cơ tăng ca không còn cần dùng. Diêu Ngạn định gọi về báo bà Diêu thì Thảm Quan nói: “Lát nữa cùng nhau ăn cơm!”.

Diêu Ngạn sững người, Thảm Quan cong cong khóe miệng nhìn cô. Bộ comple đen trắng thơm chin chu mà anh ta mặc khiến anh ta giống như vàng sáng rạng rỡ trên nền trời quang đãng, không phải cảm giác nóng bức ngày hè mà là gió xuân hiu hiu mát rượi.

Cô cũng hơi dao động. Thảm Quan nói: “Sao? Em định cự tuyệt nữa à?”.

Diêu Ngạn mỉm cười, nói: “Ăn ở đâu ạ?”.

Bên này, Tường Nã sáng khoái tỉnh giấc. Trông thấy phía chân trời ánh lên từng tia nắng chiều, anh hơi ngáy người, trên ghế lái đã không còn thấy bóng dáng Diêu Ngạn.

Hứa Châu Vi đang đánh bài cùng mấy anh em, anh ta đánh xuống đôi K rồi gọi với ra ngoài cửa: “Anh Nã, anh đánh nhau với ai thế?”.

Mọi người lập tức quăng bài xuống chạy tới chỗ Tường Nã. Tường Nã buồn phiền xua tay, anh hỏi Hứa Châu Vi: “Điều Ngan đâu?”.

Hứa Châu Vi không hiểu ý anh, hỏi: “Điều Ngan gì? Điều Ngan cũng tới?”. Anh ta vừa nói vừa nhìn dáo dác sau lưng Tường Nã.

Tường Nã đẩy họ, đi thẳng một mạch lên tầng hai. Hứa Châu Vi lảo đảo theo sau, anh ta hỏi luôn miệng: “Thằng nào ăn gan hùm mật gấu dám đánh anh? Anh Nã, anh nói một tiếng bọn em đốt nhà nó liền!”.

Tường Nã mở máy Vi tính, liếc xéo anh ta: “Tự anh làm!”.

Hứa Châu Vi khựng người, anh ta gãi đầu nghi hoặc. Nhìn Tường Nã cau có không ngó ngang đến mình, anh ta cũng hết cách, làm lủi đi ra.

Tường Nã vừa cầm điện thoại vừa mở camera giám sát. Gọi mãi nhưng Điều Ngan không chịu nghe máy, anh bực bội chau mày.

Công ty vận chuyển hàng hóa nằm ở khu vực hẻo lánh, không biết Điều Ngan trở về bằng cách nào. Nhớ đến dáng vẻ bướng bỉnh của cô, anh bất giác bật cười. Đến khi hình ảnh quay lại xuất hiện một chiếc ô tô đen, đôi mắt anh liền sầm xuống.

Thẩm Quan chia buồn xong đi ra, anh ta nói với Điều Ngan: “Hóa ra bà con của Trần tổng ở Lô Xuyên cũng đến. Nghe nói Tường tổng cũng là bà con với họ, tại sao không gặp Tường tổng nhỉ?”.

Điều Ngan cười nói: “Tôi không biết”.

Thẩm Quan nhìn cô, anh ta cười cười lên xe.

Thị trấn Trung Xuyên chỉ có thừa thớt vài nhà hàng. Thẩm Quan chọn tới chọn lui, cuối cùng quyết định chọn một nhà hàng trang trí theo phong cách cổ điển.

Điều Ngan ăn uống thanh đạm, cô chọn hai món chay rồi kêu Thẩm Quan tự chọn món. Họ ngồi trên tầng hai, đối diện với lan can, có thể ngắm cảnh nâng tách cụng ly náo nhiệt bên dưới. Trời tối dần, thời tiết oi ả cũng dịu xuống.

Họ cùng nhau trò chuyện về công việc, trà hoa cúc trong ấm rót vào tách sứ đậm vẻ cổ xưa tao nhã. Điều Ngan nhấp một ngụm, nói: “Mới bắt đầu nên tôi chưa quen việc. Lần trước, tôi còn tìm không ra số liệu pha chế đồ uống, cuối cùng đành phải hỏi chủ nhiệm Ngô”.

Thẩm Quan cười, anh ta nói: “Từ trước đến giờ, công việc này do mình chủ nhiệm Ngô phụ trách, thỉnh thoảng mới cần em giúp đỡ. Bình thường em không cần làm”.

Tất cả thức ăn bày trên bàn đều hợp khẩu vị thanh đạm của Điều Ngan. Cô ăn uống ngon lành, loáng cái đã quên bằng nỗi phiền muộn chiều nay. Cô tràn trề vui vẻ nói chuyện không ngừng.

Sau khi ăn xong, Thẩm Quan đưa Điều Ngan về nhà, anh ta xuống xe cùng cô. Đèn đường lâu năm ngoài ngõ sáng lờ mờ nhưng côn trùng vẫn thích bầu quanh.

Thẩm Quan nói: “Ngày mai em có thời gian không? Chúng ta lại cùng nhau đi ăn?”.

Điều Ngan ngửa đầu nhìn Thẩm Quan, trong sắc trời tối thăm thẳm dáng vẻ anh ta toát lên sự khiêm nhường khiến cô không kìm được rung động.

Cô nói nhỏ: “Đề lần khác. Gần đây tôi hơi bận.” Điều Ngan vẫy tay chào tạm biệt anh ta.

Hôm sau Tường Nã ngủ đến trưa thì bị tiếng chuông điện thoại làm tỉnh giấc. Bà Tư trong điện thoại tỏ vẻ quan tâm, nói: “Tiểu Nam, vết thương của cháu có nặng không?”.

Tường Nã trả lời chiêu lệ: “Không nặng, không nặng”. Anh tỏ vẻ có lỗi, nói: “Bà và chú từ xa đến đây mà cháu không có cơ hội ở cùng mọi người”.

Bà Tư nói: “Cháu đang ở bệnh viện à? Đề bà với chú đến thăm cháu!”.

Tường Nã bước xuống giường, vron vai ưỡn lưng. Anh vừa rót nước vừa nói: “Không cần đâu bà. Vết thương của cháu xoàng thôi. Chỗ cháu bụi bặm dày đặc. Mọi người ở đây cũng lâu, để vết thương lành lặn, cháu sẽ đến gặp mọi người”.

Sau khi gác máy, anh gọi Lý Cường: “Đón Điều Ngan tới đây!”.

Điều Ngan ngón ngang tâm sự ngồi trước máy vi tính. Cô viết nguệch ngoạc lên giấy trắng, thoáng thấy trong một trang bảng biểu tên Tường Nã hiện ra rõ mồn một. Cô gõ bút nhủ mày suy tư. Không hỏi không có nghĩa là không muốn biết, cô thắc mắc tại sao Tường Nã vô duyên vô cớ làm bản thân bị thương. Chuyện gì cũng có nguyên nhân, Tường Nã sẽ không tự dưng làm chuyện điên rồ.

Nhưng nói sao đi nữa cô cũng không phải thám tử, càng suy luận, phỏng đoán của cô càng vô căn cứ.

Đồng nghiệp tiến đến gần, đọc thành tiếng dòng chữ trên giấy: “Làm bản thân bị thương?”.

Diêu Ngạn lập tức úp tờ giấy, nhét nhanh vào túi xách. Cô rút vở bài tập Toán của em họ ra, nói: “Em phải làm bài tập. Chị đừng làm phiền em!”.

Đồng nghiệp trên cô: “Vừa mới viết lách gì đây, sáo rỗng quá”. Thấy Diêu Ngạn chỉ cười không đáp, chị ta lại nói thêm một câu: “Tối qua thức khuya à? Em có quầng thâm to hơn cả gấu trúc này”.

Diêu Ngạn cười toe toét nhún vai.

Hết giờ làm, Lý Cường đứng chắn đường đi của Diêu Ngạn. Cô lùi mấy bước tránh né, cúi kính nhìn anh ta.

Lý Cường cười, nói: “Anh Nã dặn em đón chị về”.

Diêu Ngạn cảm thấy bất lực, đành theo anh ta lên xe.

Về đến công ty vận chuyển hàng hóa, Tường Nã nằm trên ghế sofa soi gương, liếc mắt ra ngoài cửa: “Vào đây!”.

Lý Cường đẩy Diêu Ngạn vào trong, anh ta đóng cửa phòng lại.

Tường Nã chỉ chai thuốc trên bàn, anh nói: “Bôi thuốc cho tôi”.

Diêu Ngạn tiến lại mở thuốc ra xem. Cô không thèm quan tâm Tường Nã từ đâu mà có chỗ thuốc này, cô cầm tấm bông thoa thuốc giúp anh.

Thương tích do kính gây ra tới tận bảy tám vết. Bôi thuốc lên nhìn càng đáng sợ, gương mặt anh dường như thay đổi hoàn toàn. Tường Nã soi gương, anh cảm thấy khá hài lòng. Liếc quàng thâm trên mắt Diêu Ngạn, anh hỏi: “Tối qua đi ăn trộm? Thức trắng cả đêm?” Anh vừa soi gương vừa choàng tay ôm cô.

Diêu Ngạn kêu lên một tiếng, cô đẩy ngực anh. Tường Nã ôm chặt cô, anh xoay mặt cô qua hôn. Anh hỏi cô: “Hay điện thoại lại hỏng, sửa suốt cả đêm?”.

Diêu Ngạn ngạc nhiên tới mức ngớ người, cô lúng túng nói: “Hôm qua tôi để điện thoại ở chế độ rung nên không nghe thấy gì. Trước khi đi ngủ mới thấy mấy cuộc gọi nhờ của anh”.

Tường Nã nâng cằm cô: “Tại sao hôm qua em bỏ chạy, để tôi lại một mình?”.

Mùi thuốc xông vào mũi Diêu Ngạn khiến lông mày của cô cau lại. Cô bối rối ghé vào lồng ngực Tường Nã, cố gắng không để bản thân dựa quá sát, cô nói: “Tôi không muốn làm phiền anh. Hôm qua anh ngủ”.

Tường Nã cười khẩy, vỗ mặt cô: “Đúng là rất biết ăn nói!”. Anh nhổm người lục lại túi xách của Diêu Ngạn.

Cô xóa sạch hơn mười cuộc gọi nhờ của anh. Diêu Ngạn với tay muốn lấy, Tường Nã giờ điện thoại tránh cô. Anh lườm cô: “Tôi ở trong lòng em đúng là quá đặc biệt”.

Nói đoạn, anh thẳng tay ném điện thoại di động của Diêu Ngạn ra xa. Điện thoại di động vang lên một tiếng “rắc”, vỡ tan tành.

Diêu Ngạn la to: “Anh làm gì vậy!” Cô đứng dậy muốn nhặt điện thoại nhưng bị Tường Nã siết chặt eo, kéo về lại chỗ ngồi.

“Lần trước tôi từng nhắc em rồi, em tưởng tôi lúc nào cũng nhường nhịn em?” Tường Nã ép cô sát vào lưng ghế, anh nghiêm giọng: “Tối qua đi đâu với Thẩm Quan?”.

Diêu Ngạn kinh ngạc tới mức ngẩn người: “Anh...”.

Tường Nã mỉm cười, bàn tay chống ghế sofa vô tình chạm phải một tờ giấy, anh vô thức nhìn xuống rồi lục tung túi xách của Diêu Ngạn, vở bài tập lòi ra ngoài, vật dụng linh tinh cũng bị đổ ra, một tờ giấy viết đầy chữ đập vào mắt anh.

Nụ cười của Tường Nã tan biến, anh nhìn Diêu Ngạn: “Làm bảng đánh giá tôi?”. Tường Nã chậm rãi đứng lên, cầm tờ giấy bước hai bước, từ tốn đọc, nhướn mày hỏi Diêu Ngạn: “Sao? Tìm được nhược điểm của tôi rồi?”.

Tìm Diêu Ngạn đập dòn dập, mặt tái mét, cổ họng bị cảm xúc đè nén nên càng lúc càng đỏ. Cô nhìn chăm chăm vết sẹo mờ có đậm có trên lưng Tường Nã, đáp án hết sức rõ ràng.

Đầu óc cô nhanh chóng làm việc. Cô mở to mắt muốn nhìn kỹ nhưng Tường Nã đã xoay người đối diện với cô.

Tường Nã lặp lại câu hỏi: “Nói đi! Đã tìm ra nhược điểm của tôi?”.

Diêu Ngạn trầm mặc, chẳng nói chẳng rằng. Tường Nã tiến lên trước, đưa tờ giấy ra ngoài cửa sổ, những con chữ che đầy dưới nét viết nguyệt ngoác hiện rõ ràng trong ánh chiều tà. Nét chữ cứng cáp, lối viết sắc bén, Tường Nã kinh ngạc liếc cô một cái rồi tiếp tục xem.

Diêu Ngạn run rẩy như ngồi trên đồng lửa. Cô mặc sức suy đoán về Tường Nã nhưng chưa từng nghĩ người cô suy đoán rốt cục là ai.

Lưng của Tường Nã có vài vết sẹo đủ cả mới và cũ nhưng không có dấu vết nào chứng tỏ từng bị bỏng nước sôi.

Nếu chú nhà họ Trần không nói quá lên, lưng của Tường Nã không thể trơn bóng như thế này. Cổ họng cô khô rát, trống ngực đập thình thịch. Cô lại nghĩ liệu Tường Nã có chỉnh hình hay không nhưng phẫu thuật cấy da cũng không thể đạt đến trình độ láng bóng như vậy.

Cô lảng tránh: “Anh gọi tôi tới làm gì?”.

Tường Nã cũng suýt quên bản thân muốn làm gì, anh tiện tay vứt tờ giấy qua một bên. Gió thổi tờ giấy rơi xuống đất, một đôi dép đen đã mòn vẹt giẫm dè lên tờ giấy, bồi thêm bụi đất lên đó.

Anh ngồi xuống ghế sofa, gác chân lên bàn: “Nói, tôi qua em và Thẩm Quan làm gì?”.

Điều Ngạn nhiu mày. Chẳng buồn thắc mắc tại sao Tường Nã lại biết, cô đáp: “Cùng đi ăn cơm”.

“Thẩm Quan mời em?” Tường Nã nhướn mày, kéo đuôi tóc của cô: “Đừng nói theo kiểu quan hệ cấp trên cấp dưới, tình bạn trong sáng, tôi không tin mấy lời bao biện như thế”. Anh tiến đến gần Điều Ngạn, từ tốn hỏi: “Sao? Em thích anh ta?”

Điều Ngạn nghiêng đầu, đuôi tóc cô còn trong tay Tường Nã. Trong lúc nói chuyện, hơi thở nóng hổi và mùi thuốc của anh phả tới gần cô.

Tường Nã cười nhạt: “Cô bé ngốc nghếch, chớ nên tin truyện cổ tích bạch mã hoàng tử”. Anh giơ đuôi tóc của cô lên ngửi: “Tôi còn chưa đá em, em đừng mơ suy tính linh tinh”.

Điều Ngạn rủi mị, ánh mắt dừng trên thất lưng anh. Tường Nã lại nâng cằm cô lên hôn. Mặt trời xuống núi, dưới nhà đang bày bàn chuẩn bị ăn lẩu. Lẩu này không còn ai dám cất giọng tru tréo nữa.

Hôn đến mức Điều Ngạn ngạt thở, anh mới rời khỏi, di chuyển miệng đến lỗ tai của cô. Anh ngậm vành tai sáng mịn như thủy tinh nhấp nháy thành tiếng. Điều Ngạn run bắn, một tiếng rên không thể kiềm chế thoát ra, cô lập tức cắn môi dè nén. Cô dần chống chọi không nổi, ngã người xuống ghế.

Tường Nã thờ dốc đỡ lấy cô, anh áp trán lên trán cô, hỏi nhỏ: “Chịu không nổi?”.

Mặt Điều Ngạn đỏ như quả cà chua chín. Tường Nã bật cười: “Chưa yêu bao giờ?”. Điều Ngạn cau mày không nói. Anh buông thả cô, xoay người đi vào nhà tắm.

Điều Ngạn hoàn hồn, mở to mắt nhìn lưng Tường Nã. Trái tim cô đập mạnh như muốn bật tung khỏi lồng ngực. Tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm dội ra ngoài, Điều Ngạn cố gắng trấn tĩnh, đảo mắt khắp phòng.

Ngoại trừ vài vật dụng cần thiết, căn phòng gần như trống không. Góc phòng đặt một chiếc giường đơn bằng gỗ, sơ sài giống như túp lều. Cô đứng dậy khám phá. Thấy mặt bàn sạch sẽ, cô kéo học tủ ra xem, bên trong cũng chỉ có một chút bụi bặm.

Vô tình thấy chứng minh nhân dân lòi ra khỏi ví, cô cứng đờ người, lòng bỗng lạnh toát. Tên họ và địa chỉ trên chứng minh nhân dân không hề nhầm lẫn. Tường Nam và thị trấn Lô Xuyên, chữ viết vô cùng rõ ràng.

Tiếng nước bất chợt ngừng lại. Khi anh bước ra, Điều Ngạn đã ngồi về chỗ cũ. Đàn em của Tường Nã bung com lên. Điều Ngạn ăn rất ít, bị Tường Nã lườm nguýt mấy lần, cuối cùng cũng gắng sức ăn được nửa bát cơm.

Ăn cơm xong, Tường Nã gỡ quyển vở bài tập Toán ra xem, anh hỏi: “Em học tiểu học?”.

Điều Ngạn đang uống nước nghe anh nói vậy, cô ho sặc sụa. Cô bất mãn giải thích: “Bài tập của em họ tôi”. Cô nhìn Tường Nã: “Lẽ ra hôm nay tôi phải đưa cho nó, nó sắp nhập học rồi”.

Tường Nã mỉm cười, anh tiện tay lật vài trang. Nhìn chữ viết gượng gạo bắt chước nét chữ non nót đằng trước của mười trang sau, anh cảm thấy buồn cười, không ngờ Điều Ngạn lại viết bài thay trẻ con.

Tường Nã chìa tay ra, anh nói: “Bút!”.

Điều Ngạn khó hiểu, cô lấy bút đưa cho anh. Điều Ngạn chừa lại hai câu cuối cùng định dạy cho em họ nhưng Tường Nã nhìn sơ một cái, nhanh chóng viết xong. Anh ném vở bài tập cho Điều Ngạn, kêu Điều Ngạn bôi thuốc giúp anh.

Thời gian này, Tường Nã không muốn ra ngoài, hằng ngày anh đều kêu người đón Điều Ngạn đến đây. Anh đưa cô điện thoại di động mới, sai Lý Cường chở cô về Trung Xuyên.

Điều Ngạn xụ mặt nhận điện thoại, nhét đại vào túi xách. Xe chạy hồi lâu, cô mới xốc lại được tinh thần. Lý Cường hỏi cô: “Nhà em họ của chị ở đâu?”.

Điều Ngạn ngây ra. Lý Cường nói: “Anh Nã nói tôi đưa chị đến nhà em họ chị trước”.

Điều Ngạn cau mày, không muốn nói địa chỉ nhà em họ cho Lý Cường biết, cô nói chỉ cần đưa cô tới thị trấn là được. Lý Cường nhún vai, mừng rỡ vì không cần phải chạy xe nhiều. Bản khoản không biết ban này Tường Nã viết gì trong vở bài tập, cô rút ra xem. Lật tới trang cuối cùng, chữ viết non nót

đập vào mắt cô. Cô sững người, lật lên trước xem xét. So tới so lui nhiều lần, cô cảm thấy thật khó tin, chữ viết của hai người y hệt nhau.

Về đến nhà, Diêu Ngan mệt mỏi vô cùng. Bà Diêu múc canh đậu xanh cho cô, bà nói: “Hôm nay, mẹ lại dẫn chị con đi gặp anh chàng đó. Bây giờ, chị con đang nói chuyện điện thoại với người ta. Mẹ chỉ mong có thể nên chuyện”.

Diêu Ngan thả lỏng người khẽ trò chuyện với bà Diêu.

Buổi trưa ngày hôm sau đến căng tin ăn cơm, thấy bà con nhà họ Trần ngồi giữa đại sảnh, Diêu Ngan và đồng nghiệp nhìn nhau bằng ánh mắt quái gờ.

Có người vẫy tay với Diêu Ngan: “Ôi, cô bé!”.

Diêu Ngan mỉm cười, gật đầu chào. Máy người đó lại nhiệt tình vẫy cô. Đồng nghiệp kéo tay Diêu Ngan, chị ta xấu hổ thầm thì: “Họ làm gì thế?”.

Diêu Ngan cũng ngao ngán: “Kêu chúng ta qua đó ngồi!”. Hai người đành bụng khay đồ ăn đến bàn bên kia.

Một chú trong nhà họ Trần nói: “A Lập bận bịu, phải trợ lý dẫn mọi người đi tham qua. Nhà máy này to quá, mỗi tháng chắc kiếm được nhiều tiền lắm ha!”.

Đồng nghiệp mắt nhắm mắt mở ăn cơm, ngẩng ra hiệu cho Diêu Ngan. Diêu Ngan cười trấn an chị ta, cô nói: “Cũng tạm tạm, không kiếm nhiều tiền bằng lái xe tải”.

Ông ta có vẻ ngạc nhiên: “Lái xe tải?”.

Diêu Ngan gật đầu: “Cô của cháu lái xe tải chạy đường ngắn, thu tiền mặt hằng ngày. Ngày nào cũng kiếm ít nhất hai ngàn tệ, đã trừ đi chi phí thuê người và bảo dưỡng xe. Cô cháu chạy được hai năm, dự định cuối năm nay mua nhà”.

Ông ta líu lười nói: “Kiếm nhiều vậy ư? Thế chẳng phải công ty vận tải của Tiểu Nam kiếm tiền nhiều hơn ở đây hay sao?”.

Diêu Ngan cười, trả lời ông ta: “Cũng chưa hẳn. Nhưng kinh doanh nước giải khát không đơn giản như mọi người nghĩ đâu ạ. Đôi khi kiểm tra chất lượng không đạt, có thể thiệt hại mấy trăm vạn tệ một lúc. Còn vận tải có thể coi là làm ăn không vốn, chỉ tốn chút tiền dầu và phí bảo dưỡng”.

Ông ta chộn rộn trong lòng, cấp tốc ăn hết cơm. Bà con nhà họ Trần vội vã cáo từ.

Hết giờ làm, Lý Cường lại đứng sừng sững ngoài cổng công ty. Diêu Ngan do dự vài giây rồi cũng đi theo anh ta.

Thẩm Quan vừa lên xe nhìn thấy Diêu Ngan và Lý Cường đi tới bãi đỗ xe, anh ta vẫy tay. Tài xế hiểu ý, cho xe chạy đến chỗ Diêu Ngan.

Thẩm Quan gọi ra ngoài cửa sổ: “Diêu Ngan?”.

Diêu Ngan quay lại nhìn, cô xấu hổ chào anh ta. Thẩm Quan cười nói: “Tối nay rảnh không? Tôi với cô cùng đi ăn!”.

Diêu Ngan còn chưa trả lời, Lý Cường đã cất cao giọng: “Chị dâu, anh Nã đang sốt ruột chờ chị!”.

Diêu Ngan trở mắt nhìn anh ta. Lý Cường vừa cười toe toét vừa nói với Thẩm Quan: “Thẩm tổng, hôm nào trò chuyện sau! Tôi đưa chị dâu đến chỗ anh Nã trước!”.

Thẩm Quan trầm mặc trong giây lát, anh ta cười cười: “Vậy hôm khác tôi lại mời em ăn cơm. Tạm biệt”.

Xe ô tô đen chạy về phía chân trời nhuộm đỏ. Diêu Ngan cảm thấy hụt hẫng, cô cúi đầu buồn bã theo Lý Cường lên xe.

Tường Nã ăn không ngồi rồi ở công ty vận chuyển hàng hóa. Anh gọi điện hỏi Hứa Châu Vi: “Vậy sao đám bà con nghèo nàn đó còn chưa đi?”.

Hứa Châu Vi cười, anh ta nói: “Sắp rồi. Sáng nay, em thấy họ tham quan phân xưởng, quát mắng một cô gái sai chỗ này sai chỗ kia, họ xem mình như hoàng thân quốc thích thật vậy”.

Tường Nã nhú mồm, anh nói: “Canh chừng họ. Xem khi nào họ đi, anh không rảnh để ý đến mấy người đó!”.

Hứa Châu Vi nhận lệnh, anh ta báo cáo về hai đợt hàng mà Thẩm Quan chuyển đi: “Lần này giao đi Tân Châu, tiếc là chúng ta đang trên đầu sóng ngọn gió. Nếu không chạy đường dài thế này cũng kiếm chắc được một mẻ”.

Tường Nã nhướn mày, cây bút trên tay anh vô thức viết xuống hai chữ Tân Châu. Nói thêm vài câu với Hứa Châu Vi, anh mới gác máy.

Trong tay anh là trang giấy viết nguệch ngoạc của Diêu Ngan, Tường Nã giờ lên chỗ sáng nhìn cho rõ. Anh cười thầm nhìn chữ viết đẹp đẽ và nội dung chẳng ăn nhập kia.

Diêu Ngan đi vào định thoa thuốc cho anh, anh giữ tay cô: “Bôi bôi chết chết cho anh làm gì hả?”.

Diêu Ngan khựng người: “Không phải anh kêu tôi mấy ngày này đều tới hay sao?”.

Tường Nã ôm cô ngồi xuống ghế sofa, hôn cái chụt rồi mới nói: “Ngày nào cũng kêu em tới là vì muốn hôn em. Ai muốn bơi mấy thứ thuốc này cơ chứ!”.

Diêu Ngạn nghiêng đầu, Tường Nã lại hôn vào cổ cô. Tường Nã hỏi khẽ: “Em muốn đi đâu chơi? Mấy ngày này rảnh, anh dẫn em đi!”.

Diêu Ngạn đẩy vai anh, cô nhú mồm trả lời: “Không muốn đi đâu hết, bận đi làm!”.

“Bận cái gì!” Tường Nã cắn má cô một cái, anh nói: “Lẽ nào em muốn ngày nào gặp em, anh cũng chỉ hôn hôn sờ sờ thôi sao?” Trong lúc nói chuyện, tay anh đã phủ lên ngực cô: “Cứ như vậy anh cũng không dám đảm bảo... Nói! Muốn đi đâu chơi!”.

Diêu Ngạn đành khuất phục. Cô rụt lưng muốn thoát khỏi tay Tường Nã, cất giọng miễn cưỡng: “Khu vui chơi Nam Giang!”.

Tường Nã nhú mồm: “Chỗ của bọn trẻ con. Đi sơn trang Long Tuyền, vừa vặn tránh nắng!”.

Tường Nã vừa hôn vừa bóp ngực cô, anh hỏi bằng giọng nỉ non: “Hôm nay làm nước đào à?”.

Diêu Ngạn “ừm” một tiếng, tích tắc Tường Nã đã trườn lưỡi vào miệng cô. Cô nắm chặt tay, nhẫn nhịn đón nhận mùi bạc hà nhạt nhẽo.

Đúng lúc này có người bất ngờ gõ cửa. Tường Nã hôn thỏa thích, anh không kìm được lòng, nắm tay Diêu Ngạn trượt đến bộ phận đàn ông cương cứng. Ngay khi gần chạm đến, đàn em đứng ngoài cửa nói khẽ: “Anh Nã, bên ngoài có mấy người tới, kêu là chú của anh ở Lô Xuyên!”.

Tường Nã cứng đờ người. Diêu Ngạn hít thở nặng nề, chùi mạnh đôi môi ướt át.

Bà con nhà họ Trần đứng dưới nhà ngó nghiêng khắp nơi. Mặt đất bên ngoài toàn sỏi đá, vài chiếc xe tải ra ra vào vào tạo nên âm thanh nghiền nát, đuôi xe tải cuốn bụi bay mù mịt.

Lý Cường hất cằm, kêu người mang ghế. Chỗ làm việc bày biện đơn sơ, chỉ có vài chiếc bàn, nhìn rất tuềnh toàng.

Chú nhà họ Trần cười hỏi anh ta: “Không ngờ công ty của mấy đứa lại lớn đến vậy. Có bao nhiêu chiếc xe tải thế?”.

Lý Cường nhớ ông ta là bà con của Tường Nã, cũng kiên nhẫn nói: “Không nhiều lắm, cộng lại tất cả được mười lăm chiếc. Hai tháng trước mới có thêm ba chiếc container”.

Ông ta gật gù, bắt đầu tính toán lợi nhuận. Ông ta không ngờ nhà của cô họ Diêu Ngạn có mấy chiếc xe. Ông ta tính toán theo từng chiếc, mười lăm chiếc một ngày thu nhập tối thiểu cũng ba vạn tệ. Số tiền này ông ta nhìn ăn nhìn uống cả năm cũng đề dành không ra. Nghĩ vậy, ông ta mừng như điên.

Người chạy lên tầng báo cho Tường Nã đi xuống, anh ta thì thầm với Lý Cường. Lý Cường vẫy tay kêu người pha trà, nói với ông ta: “Anh Nã mới ngủ dậy sẽ xuống ngay”.

Tường Nã chau mày đi lòng vòng trong phòng, anh lăm nhăm chửi rủa. Diêu Ngạn nghe không rõ anh nói gì nhưng có thể đoán được ít nhiều thông qua sắc mặt càng lúc càng xám xịt của anh. Mong ngóng trong lòng cô từ từ trào dâng, cô hận đến mức không thể mở toang cửa phòng, gọi người lên ngay lập tức.

Tường Nã quăng chai thuốc trên bàn cho Diêu Ngạn: “Bôi lên cho tôi!”.

Diêu Ngạn lè mề vụn nắp chai thuốc, cẩn thận chấm từng li từng tí thuốc màu tím, thoa lên mặt anh.

Thấy cô dịu dàng và kiên nhẫn hơn ngày hôm qua, vẻ mặt anh dịu lại, cơn giận cũng bay biến. Anh say sưa ngắm gương mặt nhỏ nhắn của Diêu Ngạn. Sau khi bôi thuốc, anh giờ gương lên soi. Tường Nã bắt mẫn cau mày, giật lấy tấm bông trên tay Diêu Ngạn.

Diêu Ngạn lập tức giơ tay ra chỗ khác, cô hỏi: “Làm gì?”.

Tường Nã soi mặt mình trong gương: “Bôi thêm chút nữa”.

Đôi lông mày của Diêu Ngạn cau lại: “Không phải tôi vừa mới bôi xong sao? Anh bôi nhiều như vậy làm gì?”.

Tường Nã rút chiếc tấm bông khác bôi lần nữa. Anh nhúng đậm nước thuốc bôi lên vết thương. Diêu Ngạn ngồi bên nhìn, thuận tay vứt tấm bông đi.

Khi Tường Nã xuống dưới, anh nghe chú nhà họ Trần nói: “Hồi đó, hai nhà ở gần nhau. Họ cô nhi quả phụ, tất cả đều nhờ nhà chú giúp đỡ. Sau này nó lớn một chút thì dọn nhà đi nhưng vẫn ở vùng đó. Mấy năm mới gặp nhau một lần. Nhưng sau này nghe nói nó ngồi tù, tính ra cũng bảy tám năm rồi chưa gặp”.

Tường Nã cười ha hả, anh gọi: “Chú, cháu cũng nhớ chú!”

Chú nhà họ Trần ngược nhìn lên cầu thang, ông ta đứng dậy: “Chao ôi, mấy năm không gặp trông con ngày càng vạm vỡ!”. Ông ta nhìn gương mặt thay đổi hoàn toàn của Tường Nã vừa cười vừa nói: “Vẫn giống hệt hồi bé”.

Ông ta vỗ tay Tường Nã, tự nhiên coi mình thành bậc cha chú, nói huyền thuyên đủ điều.

Điều Ngan ngồi ngay chỗ tay vịn cầu thang, chăm chú quan sát bên dưới. Cô nhìn gương mặt Tường Nã khác hẳn ngày thường, vậy ông ta dựa vào đâu để phân biệt?

Mấy người ở dưới nhà đang hàn huyên. Tường Nã ra lệnh cho đàn em đặt chỗ, nói là mớ tiệc chiêu đãi bà con. Anh sai người gọi Điều Ngan, ôm cô đi cùng.

Chú nhà họ Trần cất giọng kinh ngạc: “Là cháu hả, cô bé?”.

Điều Ngan nặn ra nụ cười gượng gạo. Tường Nã giới thiệu: “Người phụ nữ của cháu, Điều Ngan”. Anh vỗ nhẹ vào vai Điều Ngan, nói: “Gọi chú đi em!”.

Điều Ngan cau có gọi chú. Ông ta cười hải lòng: “Khó trách cháu lại hiểu biết về vận tải đến vậy. Hóa ra cháu là bạn gái của Tiểu Nam!”.

Tường Nã nhướn cao mày: “Hiểu biết về vận tải?”.

Điều Ngan phát hoảng. Ông ta cười, trả lời thắc mắc của Tường Nã: “Chả là trưa nay, chú với bạn gái của cháu nói chuyện với nhau. Tiểu Điều hiểu biết ít nhiều!” Điều Ngan nhẹ nhõm phần nào.

Trong thị trấn Lý Sơn không có mấy chỗ giống nhà hàng. Nhưng vài nơi gần trung lộ Lý Sơn lại kinh doanh thức ăn đêm cho cánh lái xe vắng lái, đồ ăn xào nấu trông cũng không đến nỗi. Quán này Tường Nã thường hay lui tới, hôm nay anh cũng chọn nó.

Trong lúc ăn uống, bà con nhà họ Trần nửa úp nửa mở xoay quanh vấn đề mưu sinh, nói mấy năm gần đây kiếm kế sinh nhai ở Lô Xuyên khó khăn: “Mở quán ăn nhỏ cũng có người tới thu tiền bảo kê. Chính phủ nói muốn quét sạch xã hội đen nhưng chỉ tập trung vào những nơi đông đúc, còn đám côn đồ ở hang cùng ngõ hẻm thì mặc kệ!”.

Tường Nã hỏi: “Bang hội họ Bạch? Cháu nhớ đường Phong Ninh trước đây do ông ta trông coi. Hồi bé đi học về luôn bị đám đàn em của ông ta đòi tiền bảo kê!”.

“Đời từ lâu rồi. Bây giờ càng nực cười, nghe đồn người cầm đầu họ Hắc. Một Bạch một Hắc, cả con đường đều là của họ!”

Một người khác thờ dài thườn thượt: “Môi trường ở đó quá tệ. Nếu không hồi đó cũng chẳng dạy hư cháu. Lúc mọi người nghe chuyện cháu ngồi tù cũng muốn đến thăm hỏi nhưng không liên lạc được. Sau đó nghe nói mẹ cháu bán nhà dọn đi chỗ khác”.

Mặt Tường Nã sa sầm. Chú nhà họ Trần thăm lườm nguyệt người vừa mở miệng. Ông ta cười nói xoa dịu: “Bây giờ có tiền đồ rồi. Mở công ty lớn coi như làm rạng rỡ tổ tông dòng họ. À, mẹ cháu vẫn ở Lô Xuyên chứ?”.

Tường Nã cầm đũa gấp đồ ăn, lạnh nhạt nói: “Mẹ cháu đã mất hơn hai năm nay”.

Bà con nhà họ Trần giật mình, họ xấu hổ đồng loạt ngậm chặt miệng. Chỉ có một mình Điều Ngan kinh ngạc, cô bất giác sinh nghi, lén lút quan sát Tường Nã. Cô bắt đầu cảm thấy dao động đối với phán đoán của bản thân.

Sau khi ăn xong, mọi người cùng đi bộ về công ty vận chuyển hàng hóa. Chú nhà họ Trần úp mồm ám chỉ. Tường Nã cười, anh nói: “Chỗ cháu lúc nào cũng thiếu người. Tốt nhất là người nhà đến giúp đỡ, vậy thì cháu yên tâm hơn!”.

Ông ta cất giọng hóm hờ: “Quán ăn của chú ở Lô Xuyên vừa đóng cửa, cũng không có việc gì làm. Chỗ cháu cần giúp gì cứ nói!”.

Tường Nã cũng không khách sáo: “Coi như thỏa thuận xong. Máy ngày này, chú có thể đến giúp cháu một tay!”.

Đi vào công ty vận chuyển hàng hóa, Tường Nã nói tiếp: “Bình thường phải quản lý sổ sách, thu nợ, chỗ cháu có khá nhiều khoản nợ”. Anh kêu người đưa sổ sách, lật vài trang trước mặt ông ta.

Ông ta hỏi: “Nhiều vậy ư? Tất cả đều là nợ?”.

Tường Nã cười cười: “Cũng không tính là nhiều. Máy khoản này là đòi tiền bảo kê của xe tải chạy qua đây. Đạo này không thu được khoản nào cả. Đợt trước còn bị cảnh sát đến kiểm tra, chuyện công ty bị lộ ra ngoài tin tức vẫn đang rùm beng chưa xong”.

Chú nhà họ Trần sợ đến lú cả lưỡi: “Tiền... tiền bảo kê?”.

Bà con nhà họ Trần nhìn nhau, họ khách sáo một hồi, rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy, không dám nhắc chữ nào đến công việc.

Tường Nã cười mĩa mủ sổ sách xuống, ôm Điều Ngan đi lên tầng. Điều Ngan vẫn đang thả hồn suy nghĩ, Tường Nã đã hào hứng bàn chuyện đi tránh nắng với cô.

Điều Ngan hỏi anh: “Tại sao họ gọi anh là Tiểu Nam?”.

Tường Nã mỉm cười: “Tò mò?”.

Điều Ngan gật đầu. Tường Nã lười biếng nằm xuống ghế sofa: “Bóp vai cho anh. Anh nói em biết”.

Điều Ngạn dịch người ra: “Đẹp đi”. Cô vừa nói xong, Tường Nã liền kéo cô nằm xuống. Anh lôi tay cô đặt lên vai mình.

Hai cơ thể nóng hổi qua lớp quần áo mỏng dính sát vào nhau. Điều Ngạn đỏ mặt muốn ngồi dậy, Tường Nã liền nhấc cô lên, đường cong mềm mại bị đè ép dưới vòm ngực rắn chắc.

Tường Nã ngừng cười, đôi mắt tối lại. Anh ra lệnh: “Bóp!”

Điều Ngạn ngậy ra, cô không hiểu tại sao anh lại thay đổi sắc mặt. Cô dè dặt bóp vai cho anh, khuỷu tay chống trên lưng ghế sofa.

Tường Nã tháo chun buộc tóc của cô, mái tóc đen buông xõa, nhìn Điều Ngạn càng xinh xắn. Anh hôn Điều Ngạn, vừa vuốt tóc cô vừa cất giọng nhàn nhạt: “Em không hiểu kỳ tại sao mọi người gọi anh là Tường Nã?”

Điều Ngạn ngừng tay, nhìn thẳng vào mắt anh.

Tường Nã nhếch miệng, anh dịu dàng vuốt tóc cô: “Muốn cái gì, lấy cái đó. Vì vậy mọi người gọi anh là Tường Nã!”

Mắt Điều Ngạn lóe sáng, khóe miệng cứng đờ của cô chuyển động. Cô định lên tiếng, Tường Nã liền để tay trước miệng cô, anh nói: “Nhưng anh cũng có lúc mềm lòng, ví dụ đối với em. Điều Ngạn...”. Anh nâng mặt cô, nghiêm giọng nói: “Nhiều lần em bày mưu tính kế nhằm khiến anh gặp chuyện không may, để sau đó em bình yên vô sự? Trưa nay, em nói gì với đám bà con nhà họ Trần?”

Điều Ngạn ngẩn người, mặt dần không còn huyết sắc. Hai cơ thể áp sát, nhịp tim dồn dập của cô truyền qua Tường Nã. Anh cười ngậm lấy miệng cô, nói giọng thâm thi: “Cô bé, như vậy chỉ làm anh càng thích em. Em cứ chơi tiếp đi!” Tường Nã bóp mông Điều Ngạn, ấn sát vào người anh.

Điều Ngạn chống lên sofa muốn vùng dậy. Anh liền đánh mông cô đau điếng, cô lúng túng ngã người về chỗ cũ. Tường Nã bồng thò tay vào áo cô nắn bóp đỉnh đồi mềm mại. Không phải cảm giác sờ soạng cách lớp áo mà là chạm tay trực tiếp. Điều Ngạn hoảng hốt đá mạnh hai chân.

Tường Nã chen chân không chế cô, anh ngừng hôn, giọng khàn khàn cất lên: “Được, anh cùng em chơi một trò chơi”.

Điều Ngạn đẩy anh, chỉ nghĩ đến cơ thể của mình: “Thả ra!”

Tường Nã nở nụ cười. Anh chỉ cần ba phần sức cũng đủ khiến cô bất động, dùng thêm một chút nữa e sẽ đè bẹp cô. Mặc cho cô tốn công giãy giụa, anh nói: “Chơi trò Đoán xem anh là ai”.

Điều Ngạn hóa đá nhìn Tường Nã chăm chăm.

Tường Nã nói: “Em có thể hỏi anh ba câu. Anh cho em thời gian nửa tháng đoán anh là ai. Đoán đúng, anh tha cho em. Còn đoán không ra...” Mắt anh tối lại: “Cam tâm tình nguyện để anh “ồ trên” em!”

Tìm Điều Ngạn ngừng đập, cô nín thở hoàn toàn. Khi cô tìm lại được hơi thở, Tường Nã đã buông tay khỏi người cô.

Điều Ngạn lập tức tách khỏi Tường Nã, cô choáng váng đứng thẳng người. Cô nhìn anh với vẻ chất vấn: “Cam đoan không tìm tôi? Nếu tôi đoán đúng cũng không làm gì tôi?”

Tường Nã ngồi dậy, anh biếng nhác gác tay lên ghế sofa: “Anh nói lời giữ lời. Một cô nhóc như em có đoán đúng cũng chẳng làm gì được”.

Điều Ngạn vui như mở cờ trong bụng, cô lưỡng lự nói: “Trong nửa tháng đó, anh không được đụng vào tôi”.

“Chuyện nhỏ! Hai ngày nữa là mừng một, tính đến mười lăm tháng sau.” Anh gác chân lên bàn trà, hồ hững buông lời: “Nhưng em tăng thêm điều kiện. Anh cũng bổ sung một điều kiện!”

Điều Ngạn cau mày: “Anh nói đi!”

Tường Nã cười, anh điềm tĩnh nói: “Chỉ đoán một lần. Đoán không ra, em dọn đến sống chung với anh, an phận làm người phụ nữ của anh. Anh muốn em cam tâm tình nguyện”.

Điều Ngạn cuộn tay muốn cự tuyệt nhưng Tường Nã lại nói: “Không được đổi ý. Anh em trong này toàn người bất cần đời, anh thì khỏi cần nói. Hoặc em chấp nhận hoặc em chờ xem thủ đoạn của anh!”

Điều Ngạn cắn môi, chỉ còn biết nhẫn nhịn gật đầu.

Ngoài trời đã tối từ lâu, cơn trùng lượn quanh bóng đèn trên cao. Tường Nã đóng cửa sổ, chỉnh điều hòa xuống thấp, anh hỏi: “Sao? Có câu gì muốn hỏi trước không? Biết đâu anh sẽ giải thích giúp em”.

Điều Ngạn nhìn trân trân vào lưng anh, như thể nhìn thấu vết sẹo trên da thịt anh qua lớp vải. Cô suy nghĩ, chậm rãi nói: “Có lẽ anh là Tường Nã nhưng anh không phải là Tường Nam”.

Tường Nã nhướn mày, xoay người nhìn cô. Anh dựa vào cửa sổ, thông dong hỏi: “Ồ? Làm sao em nhìn ra?”

Điều Ngan mỉm cười: “Không phải tôi nhìn ra mà là chú Trần nói hồi bé Tường Nam từng bị bỏng nước sôi, chính ông ta bế Tường Nam đến trạm xá. Tôi không biết bỏng đến mức độ nào nhưng ngẫm nghĩ cũng biết bỏng nước sôi rất nghiêm trọng. Vậy mà sau lưng anh không hề có sẹo”.

Cô đưa mắt nhìn chai thuốc trên bàn trà, nói tiếp: “Lần trước, bác sĩ không đưa thuốc này. Anh tự tìm thuốc tím bôi loạn xạ lên mặt, trán quần đầy băng trắng, lệch xuống dưới chút nữa là che kín cả mắt. Anh không muốn bà con nhà họ Trần nhìn thấy gương mặt anh”.

Tường Nã gật gù. Đối với chuyện bỏng nước sôi, anh tính toán chưa chu đáo. Nhưng trước đó anh cũng đoán ra Điều Ngan phát hiện manh mối qua gương mặt của mình. Anh đứng thẳng người, khoanh tay nói: “Anh xin rửa tai lắng nghe!”.

Điều Ngan hít sâu, nhếch miệng nói tiếp: “Anh biết nói tiếng Lô Xuyên. Lúc này trên bàn cơm chú Trần nói liền một hơi mấy câu tiếng địa phương, anh nghe hiểu. Lô Xuyên đối với người ở đây mà nói rất xa lạ. Anh nắm rõ các địa danh tại Lô Xuyên, chuyện ở đó cũng biết chút ít. Có lẽ anh vừa là người Lô Xuyên, vừa quen biết với Tường Nam thật sự”.

Tường Nã tỏ thái độ hơi hốt như chắc chắn Điều Ngan không thể nói ra mấu chốt. Anh xòe tay mời như cổ vũ cô. Bàn tay anh to lớn thô ráp, chỉ tay rõ ràng, mọi thứ dường như nằm trong dự liệu của anh.

Chứng kiến thái độ coi thường của anh, cơn giận trong lòng Điều Ngan sôi sục. Cô bùng bùng khí thế tuôn ra một tràng dài: “Anh giả danh Tường Nam đến thị trấn Lý Sơn mở công ty vận tải quen biết kết thân với Trần Mẫn Phát. Vốn chỉ là côn đồ nhưng trong vòng vài tháng, anh có thể mặc comple phẳng phiu ra vào công ty nước giải khát thoải mái. Nếu đặt giả thiết chứng minh nhân dân của anh là giả thì có thể anh là tội phạm bị truy nã. Nhưng anh quá lộ liễu, anh coi đồn công an và sở cảnh sát giao thông không ra gì. Trên hồ sơ đăng ký công ty vận chuyển hàng hóa viết tên của anh, không có chuyện anh mua chuộc được tất cả văn phòng chính phủ, vì lẽ đó chứng minh nhân dân của anh hiển nhiên là thật”.

Nụ cười của Tường Nã tan biến, ánh mắt anh đen thẫm như đêm tối bên ngoài. Điều Ngan dè chừng từ nãy đến giờ, thấy được thái độ của anh, cô càng ung dung. Nhưng cô lại sợ trực tiếp vạch trần anh, anh sẽ ra tay với cô. Giọng nói của cô nghẹn lại, cô lén bấm điện thoại di động trong túi quần bỏ.

Liếc thấy hành động dăm dúi của cô, anh không ngăn cản, trầm giọng nói: “Tiếp đi!”.

Điều Ngan nhướn mày. Do sờ không đúng bàn phím, trái tim cô thất lại. Cô nói thẳng: “Anh có thể làm ra chứng minh nhân dân thật, tôi không biết thân phận của anh nhưng nhất định không phải thường dân nghèo đói, khổ rách áo ôm. Công ty của anh ở thị trấn Lý Sơn trịch thượng, coi trời bằng vung, hằng ngày kiếm rất nhiều tiền, không có công ty nước giải khát cũng không ảnh hưởng tới thu nhập của anh. Tuy nhiên, anh vẫn lấy thân phận bà con của Trần Mẫn Phát nhận vận chuyển hàng hóa cho công ty nước giải khát, mạo hiểm mặc kệ nguy cơ bị bại lộ...” Lòng mày của cô cau chặt, Điều Ngan nói với vẻ không chắc chắn: “Anh mưu tính gì đó với công ty nước giải khát. Có lẽ vì tiền nhưng lại không giống. Trước kia vốn quay vòng của công ty nước giải khát có vấn đề, phải bán đi hai dây chuyền sản xuất mới xoay sở được. Không thể nào anh không biết”.

Nói đến đây, cô bỗng đọc thoại một mình, bán cầu não trái nhanh chóng phân tích. Điều Ngan nói lí nhí trong miệng: “Cây cầu trong vùng sập cả năm nay. Bây giờ đi Nam Giang hay các tỉnh thành khác, chạy qua thị trấn Lý Sơn là thuận tiện nhất. Anh vừa bày mưu tính kế với công ty nước giải khát, e rằng Trần Mẫn Phát bị anh...” Sắc mặt cô trắng không một chút sắc hồng, cô gạt ngay ý nghĩ vừa lóe lên này, tiếp tục tỏ vẻ bình thản: “Lại vừa ở đây thu tiền bảo kê lộ liễu, phóng viên và cảnh sát tới cũng không sợ...”. Trong đầu cô bỗng rối bời, suy nghĩ không đâu vào đâu. Cô không rõ Tường Nã mưu đồ gì với công ty nước giải khát, cũng không rõ vì sao anh thâm nhập vào nội bộ công ty rồi nhưng vẫn muốn làm côn đồ ở đây, gây lũng loạn toàn bộ giới chớ hàng ở thị trấn Lý Sơn.

Một giọng nói trầm thấp cắt ngang mạch suy nghĩ chằng chịt trong đầu Điều Ngan, Tường Nã hỏi cô: “Không nói tiếp?”.

Điều Ngan giật mình ngược mắt lên, Tường Nã từ cửa sổ đi tới. Bóng tối sâu thẳm cách anh càng lúc càng xa nhưng phảng phất sau lưng anh có con lốc xoáy đen ngòm, mỗi bước đi của anh như cuốn theo cả màn đêm.

Tường Nã đứng trước mặt Điều Ngan, anh thân nhiên nói: “Phân tích đã xong, muốn đặt câu hỏi không?”.

Điều Ngan nhìn chằm chằm đôi mắt đen của anh, cô cất giọng thều thào: “Anh làm sao có chứng minh nhân dân thật?”.

Một đòn nặng nề như giáng thẳng xuống trái tim anh, cô không hỏi mưu tính của anh, cũng không hỏi anh có hại Trần Mẫn Phát hay không, cô chỉ chăm chú vào câu đó Đoán xem anh là ai. Cô chú tâm suy đoán thân phận của anh, không quan tâm đến những cái khác. Cô thông minh đến mức đáng hận!

Thấy anh im lặng, cô nhìn anh bằng ánh mắt tự lự, thận trọng nhích người ra sau. Tường Nã nói: “Anh quen với một cảnh sát. Anh ta giúp anh làm chứng minh nhân dân”.

Điều Ngan ngạc nhiên tới mức đờ người, cô nói giọng nghi ngờ: “Cảnh sát? Anh quen biết thế nào với cảnh sát? Vậy anh là..”.

Tường Nã bước một bước dài tới chỗ Điều Ngan. Anh chặn câu nói của cô: “Đây là câu hỏi thứ hai của em?”.

Điều Ngan ngậm miệng, mở mắt nhìn anh. Não bộ một lần nữa vận hành hết công suất. Một âm thanh từ đáy lòng kêu gọi nhưng cô bác bỏ, nói thế nào cũng quá khó tin. Tường Nã đột ngột ôm cô, mắt anh nhìn cô chăm chú, giọng anh khàn khàn vang lên: “Không hỏi thì anh hôn em”.

Điều Ngan hốt hoảng: “Anh nói không đúng...” Lời còn chưa dứt, Tường Nã đã đè cô xuống hôn ngấu ngiến. Âm cuối sắp thoát ra mắc kẹt trong cổ họng cô. Tường Nã như thể đã đói khát quá lâu, anh ghi chặt gáy cô, đầu lưỡi mạnh mẽ tiến công, dồn Điều Ngan về sau. Tường Nã loạn choạng ôm cô chuyển tới cửa nhà vệ sinh.

Điều Ngan phản đối, tay chống ngực anh đâm liên tục. Thoáng ngừng lại, anh kẻ sát mặt cô: “Anh nói nửa tháng nhưng không tính hôm nay và ngày mai”.

Điều Ngan thờ phỉ phò giận dữ, Tường Nã mỉm cười, lướt tay lên đầu cô, áp trán mình vào trán cô, anh nói: “Điều Điều, em phải đoán nghiêm túc. Anh chỉ cho em một cơ hội. Đoán sai, em chết chắc với anh”. Miệng anh âu yếm cắn nhẹ mũi Điều Ngan, trượt lên đôi mắt long lanh của cô: “Anh sắp nhin hết nổi rồi. Em biết em làm anh “đau” đến mức nào không?”. Anh cũng không chần chừ, đè cô vào cửa hôn say đắm.

Điều Ngan bật ra tiếng kêu khó chịu. Tường Nã như muốn nuốt chửng cô vào bụng, lưỡi tiến thẳng vào nơi sâu nhất. Cổ họng cô khô rát, lắc đầu lẩn tránh nhưng tất cả đều vô ích. Cô chỉ như trứng chọi đá.

Tường Nã thờ dóc, giữ chặt eo Điều Ngan, ép người lên ngực cô, ấn cô sát vào cửa. Áo thun cô mặc chịu không nổi sự vuốt ve của anh mà tốc lên cao. Tường Nã với tay vuốt ve đỉnh đôi đẫy đặn của cô. Cảm thấy không đủ, anh lại kéo rách áo lót, nắn bóp ngực cô, Tường Nã thờ hất ra như tóm được báu vật trần gian. Anh không hề cảm giác được những cú đâm nện lên vai.

Đến khi dục vọng của anh gần như bùng nổ, anh nghẹn đỏ mặt dừng lại, hôn cô thêm một lúc. Tường Nã kéo áo lót của cô về đúng vị trí, lập tức cảm thấy trống rỗng trong người.

Điều Ngan thở không ra hơi, cô là người vịn vào tay nắm cửa đứng thẳng. Tường Nã hôn cô, anh cười như nhìn thấy hết thảy. Anh nói giọng mờ ám: “Mới bao nhiêu đây đã chịu không nổi? Nửa tháng sau làm sao em chống chọi?”.

Mặt Điều Ngan nóng ran, cô im lặng ngoài đầu đi chỗ khác.

Về đến nhà, cô chui ngay vào nhà vệ sinh. Áo lót của cô đã bị Tường Nã làm rách, còn ngực cô đỏ ửng. Cô cắn răng chịu đựng, tắm rửa sạch sẽ.

Sau khi nằm trên giường, cơn giận của cô mới dịu xuống. Nhắm mắt nghĩ đến về mặt của Tường Nã khi nghe cô nói, Điều Ngan nở nụ cười chìm sâu vào giấc ngủ. Cô tin chắc thắng lợi đã nằm trong tay, chỉ cần kiên trì trước mặt anh lần nữa, cô sẽ đập tan mặt nạ của anh.

Ngày hôm sau, bà con nhà họ Trần vẫn xuất hiện ở căng tin. Điều Ngan chần chừ giây lát, nở nụ cười đến gần họ.

Họ giật mình, gượng gạo bắt chuyện nhưng không mời cô ngồi cùng. Điều Ngan vờ như không hiểu, cô tự nhiên ngồi xuống trò chuyện, ăn cơm cùng họ: “Phải rồi chú. Trước đây Tiểu Nam ở chỗ nào của Lô Xuyên?”.

Chủ nhà họ Trần nói: “Đường Phong Ninh. Khi đó chưa quy hoạch, mọi người sống trong nấy thôn chưa giải tỏa phía sau”. Nhắc đến đây, ông ta tỏ vẻ phẫn nộ: “Thằng bé Tiểu Nam này số khổ. Bố nó mất sớm, chỉ còn mỗi mẹ nó nuôi nấng. Tiền đền bù giải tỏa đều bị bác nó cướp hết. Về sau không biết mẹ con nó sống ở đâu. Chỉ thỉnh thoảng tối giờ tan học chú mới thấy nó ngang qua đường Phong Ninh”.

Điều Ngan thờ dài than vãn: “Cháu không biết ngày xưa anh ấy khó khăn đến vậy. Anh ấy chưa bao giờ kể cháu nghe, đến cả chuyện anh ấy từng ngồi tù, anh ấy cũng chẳng muốn nói cháu biết”.

Ông ta hạ giọng nói nhỏ: “Chuyện này thì chú cũng không rõ, sự việc qua lâu rồi mới nghe một người bà con kể lại. Thời gian đó, chỗ chú sống trị an tương đối bất ổn. Chú nhớ lúc đó chính quyền phái quan chức mới đến truy quét xã hội đen, người này xử lý công việc cao tay hơn lãnh đạo trước đó. Người trước gắng gượng được một năm thì bị lật đổ nhưng vị lãnh đạo mới này rất có năng lực, chớp mắt đã tóm Tiểu Nam vào tù”.

Ông ta sực tỉnh, nói quanh co lảng tránh. Điều Ngan tỏ thái độ tự nhiên hỏi: “Sau này thì sao ạ?”.

Ông ta nói tiếp: “Sau này vị lãnh đạo mới đi, khu đó lại loạn cào cào lên”. Nhắc đến chuyện này, bao nỗi khổ tâm ông ta nuốt ngược vào trong từ nãy đến giờ đều tuôn hết ra.

Điều Ngan cười gượng lắng nghe ông ta kể khổ. Nhiều lần cô muốn chen vào, ông ta đều giành nói hết.

“Bạch lão đại chiếm trọn khu đó, dân đen như bọn chú làm gì cũng không được, đành khoanh tay bó gối. Hồi đó bên cạnh ông ta còn có bốn thân tín, suốt ngày tuần tra khắp nơi thu tiền bảo kê. Không nộp thì sao? Không nộp coi như tiêu đời, giao chìa khóa tiệm, đóng cửa nghỉ bán, nếu không sẽ bị đập phá tan tành. Báo cảnh sát vô ích, đầu lại vào đây. Toàn là đám tội phạm bỏ trốn, cùng lắm là vào tù vài tháng, đi ra càng làm càn.”

Chủ nhà họ Trần gấp đồ ăn bỏ vào miệng, ông nói mà nước bọt văng tung tóe: “Chú nhớ hồi đó đàn em hay thấy nhất là tên Dương Quang. Tương tá người đó...” Ông ta tặc lưỡi hồi tưởng: “Y chang Tiểu Nam bây giờ. Đàn em bên cạnh Bạch Lão đại đều chọn cỡ người như vậy, vừa thấy là sợ rồi”.

Thấy ông ta nói xong, cô định xen vào thì đúng lúc di động của ông ta đổ chuông. Bà con nhà họ Trần đứng dậy chào tạm biệt Điều Ngan: “A Lập tới rồi, gia đình chú đi gặp nó trước. Hôm nào nói chuyện với cháu sau!”.

Họ kéo nhau ra ngoài, để mặc Điều Ngan nán chí cảm thừa.

Tường Nã lấy lý do đường thương, tránh không đến công ty nước giải khát. Anh giao hết công việc cho Hứa Châu Vi, đồng thời cũng không tìm Điều Ngan.

Điều Ngan biết anh mạo danh người khác. Tuy cô sợ hãi nhưng trong cô vẫn tồn tại suy nghĩ muốn biết được chân tướng sự thật. Chỉ có điều bà con nhà họ Trần lúc nào cũng chỉ chăm chăm đi tìm Trần Lập khiến cô không tiện hỏi. Điều Ngan cứ lần lữa như vậy đến tận thứ Bảy.

Hôm nay là ngày 1 tháng 9. Cô đưa em họ đến trường tiểu học Trung Tuyển tập trung. Trên đường đi, cô kiểm tra lại bài tập hè của cô bé. Lật đến trang

cuối của vở bài tập Toán, tìm cô đập mạnh. Cô dừng bước, lấy ra một cây bút.

Em họ lấy làm lạ, hỏi cô: “Chị sao vậy?”.

Diêu Ngan nhìn quanh, cô để vở bài tập lên thân cây ngô đồng nâu đậm nứt nẻ viết viết vẽ vẽ.

Em họ vừa tròn mười hai tuổi, nét chữ còn non nớt, từng nét từng vạch đều rời rạc, bắt chước không khó nhưng muốn viết giống hệt cũng không đơn giản.

Diêu Ngan học các môn Xã hội kém hơn Tự nhiên nhưng cô viết chữ rất đẹp. Bình thường, cô cố gắng lắm cũng bắt chước được sơ sơ nét chữ. Cô thường giúp bạn học ký tên thay phụ huynh. Lên cấp ba, cô mới chấm dứt việc này nhưng cũng tôi luyện được chút ít khả năng.

Bài tập Toán đều là chữ số. Diêu Ngan bắt chước mấy lần mới viết hao hao giống nét chữ của em họ. Chữ tiếng trung duy nhất là “đáp số”, cô viết tới viết lui nhiều lần cũng không giống.

Em họ kéo Diêu Ngan: “Chị làm gì thế?”.

Diêu Ngan gấp vở bài tập cất vào cặp sách, cô nói: “Chị thử xem có bắt chước giống chữ của em hay không”.

Trong thời gian ngắn, cô bắt chước không được nhưng Tường Nã làm được.

Suy nghĩ của tối hôm đó lại thoát khỏi đầu cô, Diêu Ngan cau mày khóa cặp sách.

Buổi trưa, cô quay về công ty nước giải khát. Đồng nghiệp ở tòa nhà phía đông giao cho cô một chồng tài liệu, chị ta đuổi thẳng lưng, nói: “Cuối cùng cũng hết giờ làm! Tuần này là tuần đầu tiên em tăng ca, chắc chưa cảm thấy hề hấn gì nhưng sau này em sẽ biết thế nào là mệt”.

Diêu Ngan mỉm cười, cô ngồi trước máy tính đối chiếu số liệu.

Bà Diêu gọi điện nói cô tan làm nhớ mua đồ ăn, bà còn nói: “Gần tới ngày nhà giáo, con có định mua quà biếu cô Từ không?”.

“Để sau hãy tính đi mẹ, thời gian này con hơi bận.”

Diêu Ngan gõ bàn phím lộp cộp, cô lại nghe bà Diêu nói: “Thế để mẹ đi mua cho con. Mẹ thấy con nên đi họp lớp, duy trì quan hệ tốt, sau này con sẽ hiểu tác dụng của nó”.

Nhắc đến vấn đề này, bà Diêu nói không ngừng: “Bạn tiểu học của bố con bây giờ đang ở Mỹ chế tạo máy bay. Muốn về nước một chuyến cũng phải chịu quân chế đủ kiểu, đây chính là nhân tài. Ông ta về giúp đỡ bạn học cũ khắp nơi, chỉ có bố con vô dụng, không biết kết thân. Con với cô Từ liên lạc nhiều. Hồi còn đi học, cô Từ cũng coi trọng con nhất. Sau này nếu con quay về Nam Giang làm việc, cô Từ cũng có thể giúp đỡ con”.

Diêu Ngan chau mày, vội vàng trả lời qua loa rồi gác máy.

Ngoài cửa đột nhiên có người hỏi cô: “Đang bận?”.

Diêu Ngan ngước lên nhìn, cô đứng dậy gạt đầu: “Thảm tổng!”.

Thảm Quan bước vào phòng làm việc, anh ta cười, nói với cô? “Thứ Bảy đi làm không quen lắm phải không?”.

“Không ạ.” Diêu Ngan vỗ chồng tài liệu trên bàn, nói: “Chi ngân này tài liệu loáng cái là xong, không có cảm giác đi làm chút nào”.

Thảm Quan hỏi: “Lúc nãy nghe em nói chuyện điện thoại, em sắp đi họp lớp?”.

Diêu Ngan lắc đầu: “Không có. Đi làm nên không đi được”.

Trong phòng phảng phất mùi nước trái cây, gió từ máy điều hòa thổi đến mang theo mùi thơm ngòn ngọt thấm vào tấm rèm đỏ đang không ngừng tung bay. Ánh mặt trời buổi chiều dần trở nên ôn hòa.

Thảm Quan ngồi xuống nói chuyện với Diêu Ngan.

Diêu Ngan gõ bàn phím lạch cạch. Trái tim cô đập thình thịch như bong bóng trong nồi nước sôi, sùng sục rồi chìm xuống, chỉ tắt lửa mới ngừng hoàn toàn.

Thảm Quan ngắm Diêu Ngan. Ánh sáng dịu nhẹ làm hiện rõ từng chiếc lông tơ trên gò má cô, nhìn cô giống một đứa trẻ sơ sinh, trong vắt như dòng nước, khác hoàn toàn đáng vẻ cô chày đầm đĩa mỡ hôi đứng ở sạp hàng nhỏ mời chào khách, ở cô toát lên vẻ trong trẻo thanh mát giữa tiết trời oi ả.

Khóe miệng Thảm Quan ẩn hiện ý cười, anh ta hỏi cô: “Lát nữa cùng đi ăn nhé?”.

Ngón tay của Diêu Ngan ngừng lại, cô quay đầu nhìn anh ta, há hốc miệng do dự. Thảm Quan tới trước mặt cô, anh ta chống tay lên bàn gỗ, khom thấp lưng nhìn cô chăm chú: “Hẹn em mấy lần rồi. Thật sự không thể cho tôi cơ hội?”.

Nước lại sôi sùng sục, hơi nước hừng hực bốc lên kẹt chặt suy nghĩ hỗn loạn của Diêu Ngạn, cô bắt giác gật đầu.

Tới giờ ra về, bầu trời bên ngoài u ám, mặt trời bị mây đen che khuất. Thảm Quan bảo tài xế về trước, anh ta lái xe đến trước cổng trường tiểu học Trung Tuyên, hỏi ý Diêu Ngạn: “Tôi ở đây chờ em?”.

Diêu Ngạn gật đầu: “Vâng. Tôi đưa em họ về nhà rồi sẽ quay lại ngay”.

Thảm Quan cười cười: “Từ từ thôi, không gấp”.

Diêu Ngạn nắm tay em họ rảo bước ra ngoài. Em họ riu rít kể chuyện: “Hai ngày nữa, em bắt đầu đi học chính thức. Cô giáo nói bọn em năm nay là cuối cấp rồi, vì vậy tuần sau làm bài kiểm tra thử, chọn nhóm có thành tích tốt nhất. Thứ Bảy mỗi tuần sẽ đến trường Đăng học bồi dưỡng miễn phí”.

Diêu Ngạn cười cô bé: “Chỉ thấy em tự xem như bản thân được chọn rồi thì phải?” Em họ đương nhiên gật đầu. Diêu Ngạn nói: “Vây môn Toán dở tệ của em tính thế nào? Yếu Toán làm sao có thành tích tốt?”.

Em họ trợn ngược mắt, tức tối nói: “Em rất giỏi Văn. Cô dạy Văn chỉ ước giá như em là con của cô thôi đấy!”.

Trong khi hai chị em nói chuyện cùng nhau, Thảm Quan lái xe đến trước mặt họ, anh ta hạ cửa xe xuống nhìn: “Lên xe thôi”.

Diêu Ngạn ngạc nhiên, em họ mở to mắt nhìn Diêu Ngạn: “Bạn trai chị à?”.

Diêu Ngạn hoàn hồn, cô nghiêm mặt kéo tay cô bé: “Em nói linh tinh gì đó!”.

Em họ cười ồm ồm, thả tay Diêu Ngạn leo lên xe ngồi. Cô bé hoàn toàn không sợ người lạ.

Diêu Ngạn cũng lên xe, cô nói: “Không dám làm phiền anh đâu. Chị em tôi đi nhanh lắm”.

Thảm Quan nở nụ cười, anh ta nói: “Sao thế? Sợ tôi dọa hù em gái em à?”.

Diêu Ngạn cười chịu thua, cũng không tiếp tục từ chối nữa. Em họ trước giờ rất bạo dạn, cô bé dựa người vào ghế bắt chuyện với Thảm Quan. Thảm Quan cũng rất kiên nhẫn tiếp chuyện. Một lát sau đã đến nhà của cô bé.

Hai người ăn cơm tối ở nhà hàng lần trước. Hôm nay là thứ Bảy, khách khứa đến ăn rất đông, chỉ có duy nhất chiếc bàn đối diện cửa sổ dưới tầng còn trống. Thảm Quan đã nắm được khẩu vị của Diêu Ngạn, sau khi chọn món một lượt, anh ta hỏi cô: “Em muốn ăn món gì?”.

Miệng Diêu Ngạn cong lên thành một nụ cười, cô không nói ra nhưng tất cả các món anh ta chọn đều là món cô thích ăn.

Ngay lúc này tại công ty vận chuyển hàng hóa ở trung lộ Lý Sơn bụi bay mù mịt. Mấy tài xế lái xe tải như đang tham gia đua xe, họ phóng thẳng vào bãi rồi phanh gấp, thi xem kỹ thuật điều khiển xe của ai cao hơn. Tiếng cười đùa ầm ĩ và tiếng xe phanh gấp truyền lên tầng hai. Tường Nã tháo tai nghe xuống, anh day day trán.

Hứa Châu Vi mang thức ăn lên tầng, anh ta đặt lên bàn trà, nói: “Anh Nã, bao giờ anh đến công ty nước giải khát? Em thấy bà con nhà họ Trần tuần tới sẽ đi. Trần Lập đến nhìn cũng không thèm nhìn họ lấy một lần”.

Tường Nã ưỡn thẳng người, tới cạnh bàn trà với lấy hộp cơm, nói: “Vây tuần sau đến. Chú để ý một chút, đừng cho mấy người đó ở lại, đau đầu lắm!” Anh ăn nhồm nhoàm, lưng búng hơi: “Hôm nay, Diêu Ngạn tặng ca đúng chứ”.

Hứa Châu Vi nói: “Em không để ý”. Anh ta cười nhìn Tường Nã: “Hay để em đón chị dâu đến?”.

Tường Nã liếc anh ta, cúi đầu dăm chiêu. Anh xúc một thìa cơm to cho vào miệng: “Không cần, làm gì cũng phải cho cô ấy thử một chút”. Nhớ tới đáng về cô đánh bạo suy đoán, dè chừng phân tích, nói năng hùng hồn, trong lòng anh mềm nhũn, anh nói thầm: “Cô bé này!”.

Hứa Châu Vi nghe không rõ, mặt lộ rõ vẻ thắc mắc. Anh ta lại báo cáo tiền lãi kiếm được của tháng này.

Dùng xong bữa tối, Thảm Quan đưa Diêu Ngạn về nhà, anh ta đỗ xe ngoài đầu ngõ. Không gian thoáng đảng yên tĩnh, con ngõ tĩnh mịch chỉ có tiếng ve sầu kêu râm ran.

Diêu Ngạn đưa tay tháo dây an toàn, cùng lúc Thảm Quan cũng đưa tay ra, vô tình chạm phải mu bàn tay cô. Xúc cảm ầm ập lướt qua, anh ta bỗng rụt tay lại.

Ngón tay Diêu Ngạn run run, cô nghe Thảm Quan nói: “Tôi muốn hỏi em một việc”.

Diêu Ngạn im lặng nhìn anh ta. Thảm Quan mỉm cười: “Bạn bè của Tường Nã thường gọi em là chị dâu. Em và Tường Nã là...?”

Hơi thở của Diêu Ngạn tắc nghẹn, nhịp tim của cô đập loạn, một lát sau mới bình thường trở lại. Cô né tránh ánh mắt của Thảm Quan: “Họ chỉ gọi đùa thôi”.

Thẩm Quan thở phào nhẹ nhõm: “Vây thì tốt rồi! Tôi còn nghĩ không biết mình có nên tranh giành bạn gái với Tường Nã hay không”.

Diêu Ngạn nín thở, miệng cô cứng đờ: “Thẩm... Thẩm tổng...”

Thẩm Quan cười, anh ta xuống xe mở cửa giúp cô: “Lần sau tôi lại hẹn em!” Anh ta không hề nhắc tới câu vừa nói ra.

Diêu Ngạn thần thờ về nhà. Bà Diêu bảo cô ăn dưa hấu, bà nói: “Hôm nay khai giảng, chắc cũng không bán buôn được gì. Mẹ và chị con không dọn hàng”.

Diêu Ngạn gật đầu, tí vi đang chiếu một bộ phim điện ảnh. Cô nghe thấy một câu thoại: “Trước đây, tôi không có lựa chọn nào khác nhưng bây giờ tôi muốn làm người tốt!”.

Diêu Ngạn quay đầu nhìn ti-vi. Cô thấy Lưu Đức Hoa mặc comple đen, áo sơ mi trắng, tóc tai chần chu, còn phía đối diện là Lương Triều Vĩ râu ria xồm xoàm mặc đồ đen, đứng thẳng người, cười lạnh lùng vô tình: “Được thôi. Cứ để tòa án phán xét, xem anh có được làm người tốt hay không”.

Diêu Ngạn hồ nghi, rốt cục làm thế nào để phân biệt trung và gian?

Ngày hôm sau cô mơ màng tỉnh giấc, chạy vào phòng bà Diêu ngủ thêm một giấc, rồi thức dậy nấu cơm trưa cho ông Diêu.

Dọn ba món một canh lên bàn xong, Diêu Ngạn ra ngoài cửa nhóm bếp, bắc nồi sất chuẩn bị làm tương. Ông cụ hàng xóm phe phẩy quạt hương, cất giọng trách móc: “Hết cả ngày âm ỉ, giờ đến canh ba nửa đêm cũng không yên”.

Cô hàng xóm nhà đối diện đang xào rau quay ra hỏi: “Lại gì nữa thế?”.

Ông cụ chỉ ra ngoài ngõ, nói: “Cô cũng biết phòng tôi nằm sát cửa sổ bên đó, một chút động tĩnh thôi cũng nghe thấy. Lúc thì họ nổ máy xe ầm ầm như sét đánh, lúc thì ném đồng ném tây. Cả đêm tôi không tài nào ngủ ngon giấc!”.

Ông Diêu ở trong phòng vừa thức dậy nghe họ nói chuyện bèn thò đầu ra ngoài, ông cất giọng ngờ vực: “Làm gì có chuyện đấy. Xe đậu xa lắm”.

Diêu Ngạn cản ông. Ông Diêu nói: “Đề bố đi xem, làm gì đâu mà ồn ào!”.

Ông cụ lạnh lùng lườm ông Diêu, “hừm” một tiếng, rồi ngồi xuống ghé trúc đề bên ngoài.

Một lát sau, ông Diêu sợ run người chạy về, hét to: “Có trộm, nửa xe hàng kia mất hết rồi!”.

Diêu Ngạn hoảng hốt, cô bỏ xéng xuống hỏi ông: “Chuyện gì vậy bố?”.

Ông Diêu hoang mang: “Hôm qua bố để lại nửa xe hàng định hôm nay đi giao. Bố đã lấy tấm bạt bọc kín lại rồi, tại sao còn gặp trộm!”.

Ông cụ ngồi bên kia nói giọng châm biếm: “Tôi biết sớm muộn gì cũng gặp chuyện mà. Bùn xin làm chi một trăm tệ tiền đồ xe. Lại còn cố chấp đồ xe ở đây!”.

Ông Diêu nào còn tâm trạng đôi co, ông nhìn Diêu Ngạn: “Tính sao đây con? Hàng hóa trên xe những mấy chục ngàn!”.

Diêu Ngạn hỏi tường tận giá cả hàng hóa, chân cô bồng mềm nhũn. Cô mới trả hết tiền vay đi học, vét hết tiền dành dụm trong nhà cũng không được bao nhiêu. Bây giờ, gia đình cô lại sắp sửa trắng tay.

Được ngày Chủ nhật hiếm hoi vậy mà cả nhà chẳng ai được yên ổn.

Bà Diêu hung hăng đâm thùm thụp vào người ông Diêu, gào thét dè nén nước mắt: “Ông muốn chết rồi, muốn chết thật rồi. Từ ngày lấy ông cho đến giờ, tôi chưa từng được sống sung sướng. Suốt ngày cứ hàu hạ hết người này đến người kia. Lúc sinh Yên Yên còn bị bố mẹ ông mắng chửi thậm tệ. Tại sao số tôi lại khổ đến vậy hả trời!”.

Ông Diêu đứng như trời trồng giữa phòng khách. Đánh ông, ông không đáp trả, trách ông, ông cũng lặng thinh. Diêu Yên Cẩn kéo bà Diêu: “Mẹ, đừng đánh bố, đừng đánh!”.

Trong phòng khách vô cùng hỗn loạn. Diêu Ngạn nói chuyện điện thoại xong, cô ra khỏi phòng ngủ: “Dượng nói dượng và cô tạm thời sẽ đi giải quyết chuyện bồi thường trước.” Cô nhìn ông Diêu: “Bố, chúng ta đến sở cảnh sát!”

Bà Diêu gạt nước mắt, vừa mắng té tát vừa đẩy ông ra khỏi cửa. Hàng xóm châu đầu ghé tai theo dõi, trông thấy họ đi ra, có người tỏ vẻ quan tâm, cũng có người châm chọc: “Sao rồi? Có thể tìm được hàng về không?”.

Diêu Ngạn gượng cười: “Chưa biết ạ, nhà cháu đến sở cảnh sát báo án”.

“Đoán chừng cơ may không nhiều đâu. Trước đây, trộm cắp trong khu này nhiều vô số, đồ đạc mất mát có tìm lại được đâu.”

Bà Diêu cũng hùa theo hàng xóm oán trách: “Tìm kiểu gì nữa mà tìm. Ngày trước, tôi mất bao nhiêu chiếc xe đạp. Tìm cái khóa xe thôi cũng không ra!”.

Điều Ngan kéo bà Điều và Điều Yên Căn vào nhà, kéo ông Điều đến sở cảnh sát trong tiếng xầm xì huyền ảo của con ngõ.

Sở cảnh sát vắng hoe, chỉ có hai cảnh sát trực ban uống trà tán dóc. Thấy Điều Ngan, hai người ngừng lại, vội vàng tản ra.

Cảnh sát hỏi: “Hàng gì?”.

Ông Điều trả lời: “Ban đầu tôi chờ ván lạng đến Nam Giang, tới nhà kho bên đó thì dỡ hàng xuống. Lúc quay về có người giao cho tôi nửa xe lá trà, bảo hôm nay chuyển đến Lý Sơn. Ai ngờ mới qua một đêm lá trà đã bốc hơi”.

Lá trà không phải hàng hóa cao cấp nhưng cũng có giá trị. Huống chi đây lại là nửa xe tải lá trà, mấy vạn tệ chỉ mới là chi phí. Nếu đối phương muốn tính toán thiệt hại thật sự, nhà họ Điều e rằng gánh không nổi.

Cảnh sát hỏi cụ thể thời gian, ông Điều suy nghĩ rồi nói: “Hôm qua khoảng hơn một giờ tôi về đến nhà”.

Điều Ngan bổ sung thêm: “Trong khoảng thời gian từ một giờ đến bốn giờ, ông cụ nhà hàng xóm nói nghe thấy có tiếng động. Thường ngày ông ấy dậy vào lúc bốn giờ sáng, vì vậy khuya hôm qua có lẽ nghe thấy tiếng động vào quãng thời gian này”.

Cảnh sát lãnh đạm sửa lời: “Rạng sáng hôm nay, không phải khuya hôm qua”.

Điều Ngan gật đầu: “Đúng, đúng, rạng sáng hôm nay”. Dừng một chút, cô nói tiếp: “Trước đây, quanh quần trong ngõ cũng có ăn trộm nhưng chỉ trộm xe đạp, trộm bàn mà thôi. Bây giờ còn mất đến cả nửa xe hàng, họ muốn lấy cắp nhất định phải dùng xe. Công nhân vệ sinh ngoài ngõ làm việc vào ba giờ sáng, biết đâu nhìn thấy chiếc xe khả nghi nào đó”.

Cảnh sát cất giọng sốt ruột: “Lời khai của cô khá hữu ích. Chúng tôi sẽ điều tra. Được rồi, hai người về đi, có tin tức sẽ báo ngay.”

Điều Ngan bức bối cùng ông Điều ra khỏi sở cảnh sát.

Bà Điều gọi điện đến hỏi thăm, Điều Ngan trả lời sơ sơ. Sau khi gác máy, cô tìm thấy quầy bán quà vặt gần đó, bèn mua một cây thuốc lá quay lại sở cảnh sát. Cảnh sát trực ban trông thấy cô đã đi mà còn quay lại vốn dĩ cau có không vui, nhưng thấy cây thuốc lá đưa đến trước mặt, thái độ anh ta trở nên hòa nhã, kêu Điều Ngan ngồi xuống hỏi han lần nữa.

Buổi chiều liền có cảnh sát đi theo Điều Ngan vào ngõ. Xe tải chở hàng vẫn đậu gần đó. Họ thăm dò xung quanh, hỏi han ông cụ nghe thấy tiếng động vào mấy giờ?”.

Ông cụ nhớ lại: “Chừng hơn hai giờ rưỡi, ba giờ. Tôi dậy đi vệ sinh, có nhìn đồng hồ”.

Cảnh sát ghi chép lời khai của ông cụ, tiếp tục tìm người dân sống gần đó hỏi chuyện. Đáng tiếc không giống như tình tiết trên ti-vi, có thể dựa vào dấu vân tay lưu lại hiện trường để tìm ra chứng cứ. Họ chỉ chụp vài tấm hình, hiệu quả thế nào thì không biết.

Cảnh sát nhận thuốc lá ban nãy vẫn nhớ chuyện dò hỏi công nhân vệ sinh. Điều Ngan cùng anh ta đến sở Bảo vệ môi trường kiểm công nhân quét dọn đường phố sáng nay.

Một công nhân vệ sinh ngẫm nghĩ, nói với về không chắc chắn: “Bình thường vào giờ đó, xung quanh con ngõ không có xe cộ qua lại nhưng hôm nay hình như có một chiếc, theo sau nó là một chiếc nhìn vừa giống xe tải vừa giống xe Jeep. Chở theo nhiều thùng lắm, nhìn như sắp rơi xuống đất”.

Điều Ngan nhú mày: “Xe bán tải”. Cô vội hỏi: “Cô có nhớ màu và biển số xe không?”.

Công nhân vệ sinh nói: “Biển số xe thì chắc chắn không nhớ được rồi, tôi chỉ nhìn lướt qua thôi, biển số xe hình như là của thành phố Nam Giang, số cụ thể thì không biết. Xe màu đen, tôi nhớ biểu tượng của chiếc xe đó. Một hình bầu dục lán, chính giữa có một hình bầu dục nhỏ dựng đứng, rồi còn một đường cong từ giữa lên đến phía trên nữa”.

Cảnh sát gật gù: “Là Toyota”.

Công nhân vệ sinh kể mọi chuyện bản thân còn nhớ. Cảnh sát hỏi thêm cũng không ra đầu mối.

Ra khỏi sở Bảo vệ môi trường, anh ta nói: “Lát nữa tôi sẽ điều tra camera giám sát của cảnh sát giao thông xem họ đi hướng nào. Giờ đó cũng vắng xe, không khó tìm”.

Điều Ngan nói cảm ơn, cô cảm thấy nhẹ lòng hơn.

Có điều mọi chuyện còn lâu mới đơn giản như vậy. Thứ Hai, cảnh sát kiểm tra xong camera giám sát rồi báo tin cho Điều Ngan: “Có lẽ họ không đi về hướng thị trấn Sĩ Lâm, camera giám sát dọc đường bên đó không ghi lại được gì hết. Trừ khi là bay nếu không đường từ Trung Tuyền đến Sĩ Lâm không thể nào không quay được xe.” Anh ta cất giọng phân vân: “Thị trấn Lý Sơn khá khó điều tra. Cô cũng biết chỗ đó hẻo lánh, camera rất ít. Tôi đoán họ chạy vòng qua hẻm. Gần đó có một đoạn đường bê tông xi măng dựng hai cột trụ đá để tránh xe tải to làm hỏng đường. Xe ô tô nhỏ thì không dễ kiểm soát, đoán chừng là chạy vòng qua hướng đó nên không quay được. Camera giám sát qua trung lộ Lý Sơn hỏng vào tối qua. Sáng sớm mưa xối xả, không ai để ý tới”.

Điều Ngan vội hỏi: “Vậy camera giám sát ở cao tốc thì sao?”.

Cảnh sát thờ dài bắt lực: “Chính là vấn đề này. Đường đó có hai lối rẽ, một nhánh rẽ sang đường cao tốc, một nhánh là đường cái bình thường. Ở thời điểm đó không hề xuất hiện bất kỳ chiếc Toyota bán tải màu đen nào”.

Điều Ngạn ngơ ngác gác máy, cô không thể tin được.

Tại thời điểm này, Tường Nã ngồi nhàn nhã bóc lạc, anh gác hai chân lên bàn làm việc, ngồi lặc lư trên ghế dựa bằng da.

Hứa Châu Vi từ sở cảnh sát giao thông chạy về, anh ta uống một hộp nước lạnh rồi nói: “Trung đội trưởng nói cứ như gặp quỷ ấy. Camera giám sát hôm qua không quay được gì. Xe đó cũng không còn ở Trung Tuyền. Vậy vốn dĩ là không hề chạy qua ?”

Tường Nã cười nhạt: “Thị trấn rách nát đó có chiếc xe bán tải Toyota mang biển số Nam Giang đậu lại, lẽ nào không ai chú ý?”.

“Nói vậy đã chạy khỏi Trung Tuyền rồi chẳng?”, Hứa Châu Vi kể từng chuyện trung đội trưởng nói cho Tường Nã nghe. Anh ta hỏi bằng giọng điệu kỳ lạ: “Đúng rồi, làm sao anh biết chuyện này?” Anh ta dính đến gần Tường Nã, nháy mắt mấy cái: “Lẽ nào chị đầu chủ động kể chuyện gia đình cho anh nghe?”.

Tường Nã cộc cằn nhắc chân đá về phía mặt anh ta, Hứa Châu Vi vội vàng né người. Vừa định mở miệng, anh ta đã thấy Tường Nã giẫm chân lên chuột máy tính, nhìn màn hình vi tính chăm chú.

Hứa Châu Vi nhòai người qua, nhìn thấy camera giám sát thu hình một chiếc xe bán tải hiệu Toyota đen xuất hiện lúc bốn giờ sáng ngày 2 tháng 9.

Tường Nã nhếch mép, anh bóc lạc bỏ vào miệng, cất giọng từ tốn: “Phía trước con đường này của chúng ta không phải là một thôn nhỏ hay sao? Bắt đầu từ thôn đó đến hết cao tốc soát từng chỗ một. Đảm bảo xe bán tải vẫn còn ở Lý Sơn!”.

Hứa Châu Vi tuân lệnh, cử anh em đi tìm. Anh ta vừa đi, Tường Nã chau mày, nhai lạc với thái độ khó hiểu. Xe bán tải trong máy quay trị giá vài chục vạn tệ. Vậy đám người trộm trà này xuất thân không hề tầm thường khốn khó. Rõ là khó hiểu.

Buổi trưa, Điều Ngạn tự mình chạy đến sở cảnh sát một chuyến. Nhận được đáp án giống hệt bên cảnh sát báo tin, cô thất vọng đi về.

Các đồng nghiệp cũng nghe nói chuyện này, họ thân thiết hỏi thăm cô. Một đồng nghiệp sợ đến líu lưỡi, hỏi: “Xe bán tải Toyota? Không có hai ba chục vạn tệ thì không mua nổi đâu. Người chạy xe này mà đi ăn trộm ư? Hay là xe này cũng là đồ trộm cắp?”.

Điều Ngạn rất nhạy cảm, cô gọi điện ngay cho cảnh sát.

Đến giờ tan sở, Thẩm Quan đến mời cô đi ăn. Thấy Điều Ngạn phiền não, anh ta hỏi thăm tường tận. Anh ta trầm mặc cả buổi mới nói: “Đến giờ vẫn chưa tìm ra manh mối?”.

Điều Ngạn gật đầu, thật sự cô không có tâm trạng, cô từ chối lời mời của Thẩm Quan.

Lá trà bị mất phải đền bù. Cô họ Điều Ngạn ứng trước một ít. Tiền của cô họ sớm đã dồn để mua nhà hết rồi, số tiền cô họ lấy ra chính là tiền Tường Nã bồi thường còn dư.

Điều Ngạn kiểm tiền trong sổ tiết kiệm. Điều Yên Cẩn cũng chụm đầu vào, đưa sổ tiết kiệm của mình cho em gái: “Chắc, em nhìn xem có cần hay không”.

Điều Ngạn nhìn những con số trên đó cười nói: “Dĩ nhiên là cần! Mấy nghìn cơ mà. Cảm ơn chị!”.

Điều Yên Cẩn nhếch miệng cười, rồi lại thờ dài phiền muộn.

Chuyện trà bị trộm làm đầu óc Điều Ngạn rồi tỉnh hết lên, cô cũng quên khuấy chuyện điều tra Tường Nã. Đến khi anh gọi điện, cô giật mình đánh rơi đi động. Một lát sau, cô nhặt máy lên nghe nhưng không nói tiếng nào.

Tường Nã nghe âm thanh sột soạt bên kia, anh ung dung lên tiếng: “Đang làm gì?”.

Điều Ngạn cau mày mở sổ tiết kiệm, cô nói: “Sắp đi ngủ”.

Tường Nã thốt lên một tiếng “Ừ”. Anh nhắc nhở cô: “Đừng quên em còn mười hai ngày”.

Trong lòng Điều Ngạn dậy sóng, cô nói: “Mấy ngày nay gia đình tôi có chuyện, hoãn lại vài ngày được không?”.

Tường Nã nhướn mày: “Em mặc cả với anh?”.

Điều Ngạn đành dụ giọng kể chuyện mất trà cho Tường Nã biết.

Tất cả đều đúng như dự liệu của Tường Nã, anh vô cùng hí hửng: “Không cần hoãn lại. Anh đã điều tra giúp em rồi”. Thấy Điều Ngạn im bật, anh tiếp tục nói: “Anh giúp người phụ nữ của mình làm chút chuyện con con, nói thế nào cũng không đáng nhắc tới. Em không cần cảm kích quá, chỉ cần hơi nhớ tới cái tốt của anh là được”.

Diêu Ngạn mỉm cười, cô nói cảm ơn anh.

Hứa Châu Vi làm việc ngày càng nhanh nhẹn. Anh ta chạy đến thôn lân cận đe dọa dụ dỗ một hồi lập tức moi được tin. Anh ta lại nhai: “Mẹ kiếp, chạy rõ nhanh. Em vừa hỏi ra được, người đó nói không thấy có hàng hóa. Em chân trước vừa hỏi, xe đó chân sau đã chạy. Anh Nã nói trúng rồi, đậu trong cánh rừng bên cạnh thôn đó cả đêm”. Hứa Châu Vi cười ranh ma, nói với Tường Nã: “Chạy vào chỗ đó yêu đương vụng trộm cũng chẳng ai hay”.

Tường Nã trầm ngâm, không biết anh có nghe hay không. Vết thương trên mặt anh nhìn dưới ánh đèn đã nhạt màu đi nhiều, cuối cùng nó cũng không còn chẳng chịt những vết trắng tím đan xen nữa. Tuy nhiên, dù không mang nhiều thương tích nhưng khi im lặng, nhìn anh vẫn cực kỳ đáng sợ. Hứa Châu Vi hoảng sợ, không dám đùa giỡn trước mặt anh. Anh ta nói: “Cần em đến chỗ cảnh sát giao thông kêu trung đội trưởng điều tra mấy quay không?”.

Tường Nã lạnh nhạt lắc đầu, quay quay chiếc bút máy đen đang kẹp giữa hai ngón tay, anh nói: “Điều tra? Điều tra một chiếc xe trông không?”.

Hứa Châu Vi ngăn ra: “Vậy không điều tra nữa sao?”.

Tường Nã cười lạnh: “Không phải điều tra gần xong rồi ư?”. Anh nhìn màn hình dừng tại thời điểm bốn giờ sáng ngày 2 tháng 9 ở trung lộ Lý Sơn, cắt giọng bàng quan: “Một chiếc xe toàn trà với trà, đến ngoài thôn lại biến mất, chắc chắn có xe khác đợi sẵn ở đó chờ đi”.

Anh bật cười: “Trà? Trà gì quý vậy?”.

Hứa Châu Vi nghe không rõ, anh ta hỏi thêm lần nữa. Tường Nã ngắt lên sai bảo: “Ngày mai, đi dò la xem nhà họ Diêu tháo dỡ hàng tại kho bãi nào của Nam Giang, ở đó có bao nhiêu nhà kho, ai phụ trách, bình thường chứa hàng gì. Ngoại trừ nhà họ Diêu còn ai chuyển hàng đến, gửi đi nơi nào!”.

Hứa Châu Vi suốt nghẹn thở, anh ta nuốt khan, nói với Tường Nã: “Sao cơ ạ?”. Thấy Tường Nã trừng mắt nhìn mình, anh ta vội cầm chiếc bút trên bàn làm việc, cắt giọng xu nịnh: “Anh nói để em ghi lại. Một lần nữa thôi, em lỡ quên mất rồi!”.

Tường Nã nhún vai nhắc lại lần nữa, Hứa Châu Vi nhủ mảy phân vân, Tường Nã tiếp tục nói: “Chú đến nhà kho để trà đó tìm hiểu xem là do trà có vấn đề hay họ đưa sai đồ”.

Vốn dĩ thứ ông Diêu được thuê chuyển đi chính là lá trà nhưng sau đó không hiểu vì sao lại bị lấy mất, vô duyên vô cớ làm điều thừa thãi. Giả sử đối phương gửi nhầm hàng, vậy lá trà thật nhất định còn ở đó!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Khu Hối Điền ở thành phố Nam Giang tập trung rất nhiều công ty dịch vụ. Dọc đường đi có thể nhìn thấy từng đám cỏ dại mọc um tùm bao lấy những bức tường rào, bên trên tường dùng đủ loại sơn đỏ viết tên một công ty dịch vụ nào đó, số điện thoại liên lạc nằm ngay góc phải bên dưới, sự kết hợp này khiến cảnh vật trên đường trở nên vô cùng bất mắt.

Xe lướt vèo vèo về phía trước. Hứa Châu Vi gọi điện hỏi người chịu trách nhiệm đi thám thính trước: “Hối Điền Bắc đúng chứ?”.

Người kia nói: “Đúng vậy, nhà họ Diêu chờ hàng đến đó. Hối Điền Bắc tập kết hàng hóa chuyển đi khắp cả nước”. Anh ta nghĩ ngợi một lát rồi tiếp lời: “Phân nửa hàng hóa tập trung bên đó là ván lạng. Nghe bảo trước đây không có hàng hóa khác nhưng mấy năm nay kinh tế suy thoái, phần lớn kho bãi cho thuê chứa đủ thứ trên trời dưới đất, linh tinh lộn xộn không ai quản lý”.

Hứa Châu Vi chỉ đường cho đàn em chạy xe đến Hối Điền Bắc. Dích đến hiển thị trên màn hình định vị mỗi lúc một gần.

Hối Điền Bắc tấp nập xe tải ra ra vào vào. Bụi đường mù mịt, thời tiết nóng bức bị phủ thêm một lớp bụi càng khiến không khí trở nên khó chịu ngột ngạt.

Ở đây vô cùng lộn xộn, cả đám người nháp nha nháp nhồm ngồi chờ xem có ai thuê chuyển hàng hay không. Họ làm quần quật từ sáng tới tối, thu nhập cũng chỉ đủ sống tạm bợ qua ngày. Hứa Châu Vi đã quen tiếp xúc với kiểu người như vậy. Sau khi xuống xe, anh ta đi thẳng đến chỗ họ trò chuyện rồi dựa theo lời họ nói tìm đến khu nhà kho chứa lá trà.

Hàng hóa trong kho đặt rải rác. Lúc này đang có người dọn dẹp nhà kho, Hứa Châu Vi đến hỏi dò, sau đó lại qua nhà kho kế bên nhìn lướt một lượt. Anh ta nhất thời mất phương hướng biết làm sao xác nhận đối phương có đưa sai trà hay không.

Lúc này Tường Nã đang tắt điều hòa, tập hít đất trong phòng làm việc trống trải. Làn da ngăm đen lấm tấm mồ hôi, cơ thể anh căng ra, cử động nâng lên hạ xuống vững chãi như ngọn núi lửa đang ngủ yên bỗng một ngày âm ỉ chuyển động. Cơ thể cường tráng ấy vững như bàn thạch. Gió thổi xào xạc

ngoài cửa, xe cộ qua lại như mắc cửi hòa nhịp với tiết tấu lên xuống của anh. Mồ hôi phủ kín những vết sẹo đậm có nhọt có trên lưng anh. Tường Nã hít thở đều đặn, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Đến khi mồ hôi trên trán nhỏ vào mắt, anh mới dùng hít đất, bật người dậy. Tường Nã với tay đèn đi động, Hứa Châu Vi cùng lúc gọi điện báo cáo: “Anh Nã, theo em nghĩ họ không đưa sai trà đâu. Nhà kho không lớn, hàng hóa xếp ngăn nắp gọn gàng. Em chưa lấy được hóa đơn, chứng từ của người ta”. Giọng anh ta thoáng vẻ phân vân: “Hay để em gọi thêm mấy anh em tới chỗ này làm luôn cho xong?”.

Tường Nã đi vào nhà vệ sinh, kéo khăn bông lau mặt. Máu vết thương trong gương đã nhạt đi nhưng dù sao cũng là bảy tám đường chẳng chịt, nhìn vẫn đáng sợ như cũ. Anh nhếch miệng nói: “Hôm nay, cậu đi một mình?”.

Hứa Châu Vi kéo dài giọng: “Em gọi cả Tiểu Lưu đi chung”.

“Không ai chú ý chứ?”

Hứa Châu Vi tỏ vẻ suy tư, anh ta nói: “Chắc không. Mặt mũi em bắt mắt tới vậy ư?”.

Tường Nã phì cười, anh nói: “Mặc kệ chuyện lá trà đi. Chú ngó xem hàng hóa ở nhà kho bên cạnh gửi đi những đâu. Chú tìm đến chừng nào có kết quả mới thôi”.

Hứa Châu Vi thờ phào, làm theo lời Tường Nã. Anh ta dùng điện thoại di động chụp danh sách thuê kho bãi rồi gửi cho Tường Nã, hình chụp rất rõ nét, trên mặt giấy A4 viết khoảng mười mấy cái tên.

Tường Nã đặt điện thoại di động xuống, anh mở vòi nước tắm rửa. Nước lạnh xối lên da thịt, giúp đầu óc anh càng thêm tỉnh táo. Anh để người ướt bước đến bàn làm việc, cầm bút viết từ khóa quan trọng lên giấy theo thói quen. Mạch suy nghĩ của anh mỗi lúc một rõ ràng hơn. Nếu tất cả trà có vấn đề, đối phương sẽ không gửi một tài xế không quen không biết vận chuyển tới Lý Sơn. Nhưng nếu lá trà ổn thỏa, sẽ không có chuyện bị theo dõi, cướp hết tất cả vào nửa đêm một cách có kế hoạch như vậy. Cách giải thích khác chính là thứ trộn chung với lá trà có vấn đề. Kè lấy đi không nắm rõ nên dọn sạch tất cả. Một khả năng khác nữa là trà không có vấn đề, có vấn đề chính là những thứ “bất cần” trộn vào thùng hàng, có dây mơ rễ má với nhà kho khác. Nhà kho chứa trà là nhà kho số bảy, ngòi bút của Tường Nã dời đến số tám, khỏe miệng anh bắt giắc nhếch thành nụ cười đắc ý, sau đó anh lại không nhận được bật cười thành tiếng. Anh dồn ánh mắt lên cái tên Lý Trung Quý – tài xế của Thẩm Quan.

Ở chỗ của Diêu Ngạn lúc này, cô đang mở hộp nhể nhại khiêng hàng xuống phân xưởng. Bà Diêu gọi điện thoại tới nói: “Mẹ nghĩ chắc mẹ sẽ lấy của hồi môn để dành của chị con ra”.

Diêu Ngạn ngần người, cô ngừng bước, cất giọng chua xót: “Mẹ có lấy ra cũng không đủ bồi thường. Chúng ta chờ thêm đã, biết đâu cảnh sát sắp tìm ra”.

Bà Diêu thở dài: “Sống đến ngần này tuổi, mẹ chưa từng thấy đồ bị trộm tìm lại được bao giờ. Con đã thấy cảnh sát khu chúng ta làm việc nghiêm túc lần nào chưa? Con đừng ôm hy vọng nữa!”.

Ánh mặt trời như thiêu đốt khiến người ta khó chịu, Diêu Ngạn bỗng cảm thấy mệt rũ người. Tiền của bố mẹ vất vả dành dụm hơn nửa đời người lại đổ hết vào đây, cô âm thầm hận bản thân vô dụng. Sau khi tắt máy, cô hít sâu không để nước mắt trào ra. Diêu Ngạn ưỡn thẳng người, đi tiếp đến phân xưởng.

Một nữ công nhân trong phân xưởng râm rì tán gẫu: “Hiệu Lâm lên giường với gã lưu manh ở công ty vận chuyển hàng hóa thật hả?”.

“Thật mà. Tối qua em nghe thấy cô ta cãi nhau om xòm trong phòng. Em đoán chồng của cô ta biết hết cả rồi”.

Sống lưng Diêu Ngạn toát mồ hôi lạnh. Cô không khỏi buột miệng: “Lưu manh?”.

Mây công nhân nữ đó cũng thân với Diêu Ngạn, họ vây cô lại nói nhỏ: “Lính của sếp Tường đó. Suốt ngày đi ra đi vào chỗ này, không ngờ lại lên giường với Hiệu Lâm”.

Diêu Ngạn bất giác nghĩ đến Hứa Châu Vi. Người đó nói tiếp với cô: “Gã đó gần gũi với anh Hứa lắm, hình như họ Lưu”.

Diêu Ngạn im lặng, cô không hề cảm thấy hiếu kỳ. Giao thùng hàng cho một người khác xong, cô dặn dò thêm, rồi rũ mắt hỏi chị ta: “Trước đây em cứ cảm thấy lạ lùng, tại sao sếp Tường lại thích nhà máy chúng ta? Em nghe nói anh ta làm ăn rất lớn ở thị trấn Lý Sơn cơ mà”.

Chị ta cười, xua tay liên tục: “Nghe nói cậu ta hẹn hò với một đồng nghiệp nữ trong công ty chúng ta, không biết cô gái đó làm việc ở phòng nào nữa. Cậu ta canh chừng người đó nên thường hay đến đây”.

Diêu Ngạn bỗng ngưng ngừng, mặt cô nóng ran. Một người khác lại nói: “Chị tưởng là phim truyền hình hay sao? Còn lâu em mới tin chuyện này!”. Cô ta bĩu môi: “Cố thể ở đây quá béo bờ chẳng? Đám người bên công ty vận chuyển hàng hóa bám riết Thẩm tổng, còn thường xuyên hỏi đồng hỏi tây nữa đây”.

Diêu Ngạn chau mày: “Thẩm tổng?”.

Cô ta gật đầu: “Đúng thế! Nghe nói chuyện chuyển hàng của Thẩm tổng không giao cho công ty của họ, họ nuốt không trôi cục tức. Không phải lần trước xe hàng bị đập phá ở thị trấn Lý Sơn hay sao? Sau này, lái xe đó về lên kể lại là do lính của sếp Tường gây ra!”.

Diêu Ngạn giật mình hốt hoảng, cô hỏi lại: “Ngày đó hàng của Thẩm tổng chạy hướng thị trấn Lý Sơn?”.

“Đúng, chia làm hai nhóm khác nhau. Nhóm thứ nhất bị đập phá, không giao hàng đi được, chậm mấy ngày, báo hại bọn chị phải tăng ca đẩy nhanh tiến độ!”

Điều Ngạn cảm thấy khó tin. Trên đời này có chuyện trùng hợp đến thế ư? Cô ngo ngắc quay lại phòng nghiên cứu. Suốt đường về, tâm trạng cô rối như tơ vò, cô mơ hồ nghĩ chỉ cần tóm được đầu mối, thì nút thắt này sẽ từng chút từng chút được gỡ bỏ.

Hết giờ làm, Điều Ngạn lại ba chân bốn cẳng chạy đến sở cảnh sát một chuyện. Cảnh sát cất giọng bắt lặc: “Cô nói tôi cũng hiểu. Nếu đám trộm cắp đó mua nổi chiếc xe đắt tiền thì chính là rành rang quá nên đi ăn cắp, hoặc chỉ có khả năng chiếc Toyota bán tải đó cũng là đồ trộm cắp. Tôi đã liên lạc với bên Nam Giang, tạm thời không có vụ mất xe Toyota bán tải nào hết”.

Cảnh sát chịu thua, vụ án này đi vào ngõ cụt. Họ không có manh mối, cũng không tìm ra đầu mối mới.

Điều Ngạn đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng nghe vậy vẫn thất vọng vạn phần. Bao nhiêu tiền mồ hôi nước mắt trong nhà cứ như vậy mà mất hết. Có sao tai bay vạ gió lại đổ xuống gia đình cô?

Màn đêm buông xuống, Hứa Châu Vi chạy về công ty vận chuyển hàng hóa. Anh ta vừa đặt mấy tờ giấy xuống liền xoa bụng kêu đói. Tường Nã chỉ tay lên bàn trà, anh nhìn chăm chú chữ viết như gà bới của anh ta.

Hứa Châu Vi mở hộp ra ăn ngẫu nhiên, anh ta lúng búng nói: “Phân nửa là ván lạng, hai gian nhà kho chứa lá trà. Còn có nào là gốm sứ, nào là giấy vệ sinh, cái gì cũng có!”.

Tường Nã cau mày, anh cất giọng nhàn nhạt: “Hai kho lá trà nằm gần nhau”.

Hứa Châu Vi gật đầu: “Ngay sát cạnh nhau, rõ là trùng hợp nhưng kho kế bên không có ai, em chỉ nhìn từ ngoài cửa vào”.

Tường Nã lật tờ giấy ghi điểm đến. Anh mở máy vi tính bắt đầu tìm kiếm, tất cả đều là Tân Châu. Anh bỏ chuột vi tính ra, thờ phào nhẹ nhõm.

Đến khi đuổi Hứa Châu Vi ra khỏi phòng xong xuôi, anh mới lấy di động gọi điện.

Tiếng nhạc xập xình vang lên từ đầu bên kia. Đôi phương lớn tiếng a lô, tìm chỗ yên lặng nói chuyện: “Anh Nã!”.

Tường Nã cười nói: “Đương Quang, anh có việc cần chú giúp”.

Ngày hôm sau thức dậy, Điều Ngạn xốc lại tinh thần chạy ra quán ăn ngoài ngõ mua sữa đậu nành và quẩy đặt lên bàn. Sau đó, cô chạy về phòng đánh dấu ngày 5 tháng 9 trên lịch, thích hợp lấy chồng, cúng bái, cầu phúc, kiêng kỵ ma chay, an táng, đi xa.

Cô ra phòng khách ở hướng đông lấy ba nén hương trong ngăn kéo, khăn vải trước bức tranh Quan Âm Bồ Tát mà bà Điều vẫn thờ cúng.

Đến công ty làm việc, cô bận bịu suốt cả ngày. Tường Nã gọi điện, hỏi cô đã đền tiền hay chưa. Điều Ngạn trả lời anh với vẻ thiếu kiên nhẫn: “Đền rồi”.

Tường Nã tắc lưỡi, anh nói: “Đền nhanh vậy? Chỗ anh vừa tìm ra manh mối”.

Điều Ngạn sừng sốt, kích động nói: “Anh điều tra ra rồi?”

Tường Nã cười cười: “Muốn gặp anh không?”.

Điều Ngạn im bật, không trả lời. Tường Nã hỏi lại lần nữa: “Muốn gặp anh không?”.

Điều Ngạn buồn bực đáp: “Muốn”.

Tường Nã im lặng vài giây, anh thấp giọng hỏi cô: “Nhớ anh không?”.

Điều Ngạn hung hăng đẩy đẩy chiếc bàn gỗ. Một cảm giác khác thường trời dậy khiến cô vừa tức vừa phiền. Cô mặt sưng mày sía đáp: “Nhớ...”.

Tường Nã hài lòng: “Anh cũng nhớ em. Một lát nữa tan tầm, anh bảo Hứa Châu Vi đến đón em. Em đứng ngoài cổng công ty đợi”.

Điều Ngạn u sầu gác máy. Cô nhìn chăm chăm vào đồng hồ treo tường chờ thời gian trôi đi.

Đến giờ về, cô vội vã thu dọn túi xách. Một đồng nghiệp chạy vào gọi: “Có kịch hay xem kìa! Ngoài cổng công ty có người bắt gian!”.

Điều Ngạn không có tâm trạng góp vui, cô đi thẳng xuống dưới. Các đồng nghiệp có người ghé vào cửa sổ, cũng có người thu dọn đồ theo Điều Ngạn đi xuống.

Ra tới ngoài đại sảnh, màn bắt gian đã bước vào cao trào. Một anh chàng thoát nhìn hơn hai mươi tuổi tím tóc Hiếu Lâm lời xềnh xệch. Hai người họ làm bên ngoài cổng công ty náo loạn một hồi.

Anh chàng đó quát: “Cô là thứ đàn bà không biết xấu hổ. Nói! Họ Lưu là thằng nào!”.

Hiếu Lâm vừa đám vừa cắn anh ta, miệng không ngừng thốt ra đủ những lời lẽ khó nghe: “Tôi thà ngủ với lão già bỏ đi, còn hơn sống với anh. Chúng ta ly hôn đi!”.

Điều Ngan ngẩn ngơ, muốn lánh sang một bên. Tiếc rằng hai người họ cứ đánh đánh đẩy đẩy, xô dịch vị trí. Người đứng xem, người khuyên can tụ tập thành vòng trong vòng ngoài, chen chân không lọt.

Đúng lúc này tiếng còi xe bắt ngờ vang lên sau lưng Điều Ngan. Thẩm Quan ngồi trong xe gọi cô: “Hôm nay, em không đi xe đạp à? Cần tôi đưa em về không?”.

Điều Ngan có vẻ lúng túng: “Không cần, tôi còn bận chút việc”.

Tài xế lại nhấn còi hồi thúc nhưng đằng trước không hề nghe thấy, cổng lớn hoàn toàn tắc nghẽn.

Tài xế bước xuống xe, chen vào giữa đám đông la lối: “Đừng có cãi nhau loạn xạ ở đây nữa, làm ảnh hưởng đến bộ mặt của công ty. Nhường đường đi chứ!”.

Anh chàng tranh cãi với Hiếu Lâm nổi xung, tức giận lườm cô ta: “Cô thích loại già nua bỏ đi này, đúng chứ?” Anh ta vung nắm đấm về phía tài xế.

Tài xế nhanh nhẹn túm cánh tay anh ta bẻ quặt ra sau. Anh ta cau mày hét thất thanh. Tài xế bồi thêm một cú nhấn gối, anh ta tức thì quỳ rạp xuống đất.

Điều Ngan trở mắt nhìn. Cô ngỡ ngàng quay đầu lướt mắt qua xe ô tô của Thẩm Quan. Thẩm Quan cũng nhìn Điều Ngan, cười cười: “Không cần tôi đưa em về thật chứ?”.

Điều Ngan ngơ ngác nói: “A, không cần. Cảm ơn anh”.

Một nữ công nhân thân thiết với Hiếu Lâm xuất hiện, chen vào giữa đám đông khuyên can. Anh chàng đó không bắt được gian phu, rửa sả không ngừng, bắn ánh mắt tức tối về phía bóng lưng tài xế.

Bảo vệ rút cục cũng tới. Anh ta đẩy mọi người ra nhường đường cho xe ô tô, cúi đầu chào Thẩm Quan. Các công nhân đạp xe đạp vội vã theo sát sau đó. Điều Ngan cũng cất bước đi nhanh, không để ý tới chỗ tranh cãi bên kia.

Hứa Châu Vi vẫy tay với Điều Ngan từ xa: “Chị dâu!”. Anh ta rướn cổ nhìn về phía cổng công ty, hỏi cô: “Bên trong ồn ào gì thế?”.

Điều Ngan lườm anh ta một cái. Cô mở cửa ngồi vào ghế sau, rồi nói: “Không có gì. Hình như đàn em nào đó của anh lên giường với một phụ nữ có chồng. Người phụ nữ đó đang bị chồng đánh ghen”.

Hứa Châu Vi ngớ ra: “Đàn em của tôi?”.

“Ừ.” Điều Ngan đóng cửa xe: “Họ Lưu”.

Nghe Điều Ngan nói vậy, Hứa Châu Vi lăm bầm mắt chửi. Anh ta vội vàng khởi động xe chạy thẳng về hướng thị trấn Lý Sơn.

Không bao lâu sau đã tới công ty vận chuyển hàng hóa. Hứa Châu Vi xuống xe, chạy vội vào lôi một người đàn ông ra góc vắng chửi té tát.

Điều Ngan cũng đi vào trong, đám đàn ông trong nhà ngừng nói chuyện, mặt mày hớn hở gọi cô: “Chị dâu!”. Điều Ngan nhàu mày khó chịu. Một giọng nói bất chợt vọng từ trên tầng xuống: “Chuyện gì?”

Cô ngược lên, gặp ngay Tường Nã với gương mặt hầm hầm đang nhìn xuống góc phòng. Những lời quở mắng của Hứa Châu Vi nghẹn lại, giọng nói tức giận của anh ta vang lên: “Không có gì đâu ạ”.

Tường Nã cũng ngó lơ, anh nói gọn lỏn: “Tự mình giải quyết ổn thỏa, đừng gây ồn ào làm mất mặt anh là được”. Nói hết câu, anh nhìn sang Điều Ngan, hất cằm gọi cô: “Thờ người ra đó làm gì? Lên đây!”.

Điều Ngan đi lên phòng làm việc trên tầng hai. Đợi Tường Nã ngồi xuống, cô chọn một chỗ ngồi cách xa anh.

Tường Nã hỏi cô: “Mấy ngày hôm nay suy nghĩ thế nào rồi?”.

Điều Ngan hiểu “suy nghĩ” mà anh ám chỉ. Cô vô thức quan sát anh, thầm đưa ra suy đoán trong lòng.

Băng trắng trên trán Tường Nã đã được gỡ ra, gương mặt anh cũng không bôi thuốc tím nữa, để lộ mấy vết sẹo mờ mờ dưới ánh sáng. Tuy nhìn không quá dữ tợn nhưng khi mặt anh trở nên vô cảm cũng đủ khiến người đối diện phải khiếp đảm sợ hãi.

Điều Ngan nhớ tới Lương Triều Vĩ ở một góc quay lia từ xa lại, trời đất lộng gió, Lưu Đức Hoa áo quần bảnh bao đứng đối diện. Lương Triều Vĩ nói: “Rất tiếc, tôi là cảnh sát”. Lưu Đức Hoa hỏi: “Ai biết chuyện này?”. Dưới bầu trời xanh thẳm, mây trắng kết thành từng mảng, cây súng gí vào trán đối phương. Trong lúc nhất thời, Điều Ngan không nhớ rõ phát súng cuối cùng bay đến từ phương nào.

Khi lần nữa nhìn về hướng Tường Nã, ánh mắt Điều Ngan bắt gặp thay đổi, cô vẫn chưa tự mình nhận thấy nhưng Tường Nã đã nhạy cảm phát hiện ra

điểm bất thường, anh lạnh mặt hỏi cô: “Em đang nghĩ gì đó?”.

Diêu Ngạn gạt đi suy nghĩ miên man của bản thân. Thay vì trả lời anh, cô hỏi ngược lại: “Anh nói đã điều tra ra. Điều tra ra chuyện gì?”.

Tường Nã cười, nói: “Em nói nhớ anh là nhớ thế này à?” Anh vẫy tay gọi cô: “Qua đây ngồi!”.

Diêu Ngạn liếc chiếc sofa đơn anh ngồi, cô nhăn mặt nhíu mày nói: “Rất cục anh có nói hay không?”.

Tường Nã ngạc nhiên: “Ồ, dám tỏ thái độ với anh?”.

Diêu Ngạn ngẩn người, một lát sau cô mới định thần. Cô không thể tin được rằng trong tiềm thức của mình cô đã nhận định Tường Nã vô hại. Điều này thật đáng sợ! Cô đã quên hành động Tường Nã đối với cô trước đây trái ngược hoàn toàn với phỏng đoán của cô, bởi vậy có khả năng vô cùng lớn là cô nhận định sai. Sai lầm này tồi tệ vô cùng, hậu quả không thể lường trước.

Diêu Ngạn nhếch miệng nói: “Không phải. Tôi chỉ muốn biết mà thôi”.

Tường Nã nở nụ cười, anh cũng không làm khó cô, dù sao sau này cũng còn nhiều thời gian. “Người đó bán buôn trà. Vừa lúc nhà kho ở Hối Điền Bắc định dọn dẹp kho nhưng không đủ xe chuyển hàng vì vậy mới thuê bố em. Coi như bố em không may.”

Diêu Ngạn tỏ thái độ khó hiểu. Tường Nã ném cho cô một túi giấy: “Chỗ bán buôn đó dắc tội với người ta. Đối phương bèn theo dõi xe của bố em, nửa đêm nửa hôm trộm hết số trà trên xe. Giữa họ có mối liên quan lợi ích, không tiện báo cảnh sát. Lát nữa về, em ghé sở cảnh sát hủy án. Túi giấy này là tiền chỗ đó trả lại cho gia đình em”.

Diêu Ngạn choáng váng. Cô cầm túi giấy mở ra xem qua, bên trong có vài xấp tiền màu đỏ, cô nhìn thẳng anh hỏi: “Chỉ vậy thôi?”.

“Hả?” Tường Nã lười nhác mở miệng: “Chỉ vậy thôi. Chứ em còn muốn thế nào?”.

Diêu Ngạn cảm thấy có gì đó không đúng, cô ấn tay lên ghế sofa, nói: “Hôm qua, gia đình tôi mới trả hết, họ chẳng nói gì hết!”.

Tường Nã cười nhạt: “Cô bé ngốc nghếch đáng yêu!”. Anh vươn tay muốn vỗ má Diêu Ngạn, cô nghiêng người dè phòng, anh cũng điềm nhiên thu tay về: “Em có chê tiền từ trên trời rơi xuống không? Nhìn thái độ sợ bóng sợ gió của gia đình em, họ không gài bẫy cũng coi như có lương tâm. Nếu không phải anh ra tay thì liệu họ có trả lại em không?”.

Diêu Ngạn cứng họng. Cô nửa tin nửa ngờ, cất giọng buồn bực: “Nếu đúng là vậy, tôi vẫn có thể đến sở cảnh sát kiện họ!”.

Tường Nã liếc cô: “Em ăn no rửng mỡ? Thích gây thù chuốc oán?”.

Thấy vẻ mặt anh không giống làm bộ làm tịch, cô thầm than một tiếng. Dù nguyên nhân thế nào, quá trình ra sao, chỉ cần gia đình không chịu tổn thất, còn lại cái gì cũng không liên quan đến cô. Cô cần gì quan tâm?

Trong lúc này, bên ngoài có người gọi: “Anh Nã, anh ăn cơm chưa?”.

Tường Nã nói: “Hỏi thừa!”.

Người đó khựng lại, cười xấu hổ, anh ta nói: “Hi hi, không phải. Ý em là quán anh em mình hay tới ăn hôm nay nghỉ bán. Em mua về một ít đồ ăn, định ăn lẩu”.

Tường Nã nhìn Diêu Ngạn: “Em ăn lẩu không?”.

Diêu Ngạn cứng đờ người, nói: “Tôi về nhà ăn”.

Tường Nã bực mình, nói: “Gấp cái gì mà gấp. Em gọi điện về cho gia đình. Ở chỗ anh ăn lẩu”.

Diêu Ngạn vội nói: “Dạo này, tôi bị nóng trong, không ăn lẩu”.

Tường Nã cười mỉa mai: “Anh ngày nào cũng “nóng trong” đây này! Không bàn cãi gì hết!”. Anh đứng dậy mở cửa, kêu Diêu Ngạn theo anh xuống dưới.

Anh em bên dưới nghe thấy tiếng động liền khăn trương xả nước, vắt khăn, lau bàn lau ghế, sau đó còn nhỏ giọng gọi người khác: “Mang rau cải ra rửa lại đi, lúc này tay máy không sạch gì cả!”.

Người đó vung mạnh nắm đấm: “Tay anh mày sạch lắm nha con!” Nói thì nói vậy nhưng đôi tay của anh ta lại mau chóng bùng rau chạy ào vào bếp.

Diêu Ngạn đứng trên hành lang chứng kiến hành động của họ, khóe miệng cô vô thức cong cong thành nụ cười. Tường Nã khoác tay lên vai cô, anh ghé tai cô thầm thì: “Bàn ăn của mày anh em chưa từng xuất hiện phụ nữ, khó tránh khỏi hưng phấn”.

Tường Nã thổi một luồng khí nóng vào tai cô. Diêu Ngạn ngoái đầu, hực hặc nhún vai, cô nhắc anh: “Chưa tới ngày mười lăm”.

Tường Nã nghe rõ lời nhắc không đầu không đuôi của cô, anh nửa như cười nửa như không thả tay: “Anh cảm thấy hình như em không còn sợ anh”. Dứt lời, anh cất bước đi xuống dưới, để lại câu nói vừa như đúng vừa như sai quanh quẩn trong ánh hoàng hôn.

Mấy anh em để sẵn ghế dài cho Tường Nã. Mặt ghế vẫn còn ướt nước nhưng Tường Nã không hề để tâm, anh tự nhiên ngồi xuống chờ Diêu Ngạn.

Diêu Ngạn nhìn chiếc ghế đó rồi bình thản ngồi xuống. Tường Nã bật cười, bắt đầu cầm đĩa.

Mấy anh em nhìn chằm chằm động tác của anh, sau đó hướng mắt sang Diêu Ngạn. Diêu Ngạn tần ngần, vài giây sau cô mau chóng giờ đĩa gấp nắm kim châm. Nước lẩu sôi sùng sục, khói bốc nghi ngút lên nóc nhà. Về lỗ măng và tàn bạo thường ngày của họ cũng tan biến theo làn hơi nước. Đám côn đồ này khiến người dân Lý Sơn vừa nghe đã sợ mất mật, vậy mà trên bàn ăn, họ cũng chỉ là những con người bình thường.

Tường Nã và Diêu Ngạn vừa động đĩa, đám người vây quanh nồi lẩu đã lao nhau giành thức ăn. Máy đôi đĩa đồng loạt khuấy loạn trong nồi. Loáng cái, nồi lẩu đã hết sạch, họ lại cho thêm đồ ăn mới vào trong.

Tường Nã hỏi sơ sơ tình hình kinh doanh, Hứa Châu Vi và Lý Cường thay phiên nhau báo cáo. Hứa Châu Vi còn nói: “Bà con nhà họ Trần hôm qua về quê rồi. Em nghe nói họ “mượn” Trần Lập ba vạn tệ”.

Tường Nã gật đầu, anh vừa ngồi ăn miếng sườn vừa nói với Diêu Ngạn: “Ăn uống chán thế!” Anh nhìn nồi lẩu, gấp miếng xương ống cho cô, giờ đĩa chỉ tro: “Cho em đồ ngon nhất!”.

Mấy anh em cười phá lên, niềm nở mời Diêu Ngạn ăn. Diêu Ngạn bối rối gật đầu, liếc nhìn Tường Nã với ánh mắt hoài nghi. Cô cũng không biết làm gì ngoài gấp xương ống lên ăn.

May là mọi người cười nói tíu tít át cả tiếng Diêu Ngạn đang mút xương ống nhưng cô vẫn thẹn thùng đỏ mặt. Xương ống vừa to vừa nặng trượt khỏi đĩa mấy lần, khó khăn lắm cô mới hút sạch sụn. Tường Nã gấp thêm một cục xương đầy thịt vào trong bát của cô, anh nói nhỏ: “Anh không thích em gầy nhom, ăn nhiều lên!”.

Diêu Ngạn cắn răng nuốt giận. Cô gắp cục xương lớn này tới hết bữa cơm.

Sau khi ăn xong, Tường Nã chưa định chờ Diêu Ngạn về nhà. Anh vào nhà vệ sinh xả khăn ẩm lau mặt cho Diêu Ngạn như thường lệ. Cô vội né tránh, mở to mắt đề phòng. Tường Nã mỉm cười: “Anh không hôn em. Em tự lau đi!”. Anh ném khăn cho Diêu Ngạn. Nhìn cô hấn mặt bất động, anh nói thêm: “Khăn mới! .

Diêu Ngạn cũng giả vờ lau miệng nhưng không đụng tới bờ môi.

Diêu Ngạn vừa bỏ khăn xuống, Tường Nã nằm trên ghế sofa, ung dung nói: “Khăn bông, bàn chải đánh răng, anh chuẩn bị xong rồi. Ga trải giường, vỏ gối cũng đã thay mới. Đến lúc đó anh sẽ mua thêm giường đôi. Em thích giường một mét tám hay hai mét?”.

Diêu Ngạn cười cười: “Tôi chắc chắn đoán sai?”.

Tường Nã gật gù, giọng nói chắc như đinh đóng cột của anh cất lên: “Đúng thế!”.

Diêu Ngạn tức tối nói: “Tôi đã...” Cô im bật. Cơ hội chỉ có một lần, cô chưa chắc chắn. Nghĩ tới đây, cô đột nhiên nói: “Đồ uống của Thẩm tổng tiêu thụ đi các tỉnh phía bắc”, cô liệt kê một loạt địa danh rồi tiếp tục: “Về sau tăng thêm mấy tỉnh miền Nam. Chỗ bốc dỡ hàng là Tân Châu. Tháng sau đồ uống còn bán đến Lô Xuyên”.

Nghe Diêu Ngạn nhắc đến Thẩm Quan, nụ cười của Tường Nã tắt lịm. Hôm nay nghe Diêu Ngạn nói về các tỉnh và thành phố tiêu thụ nước ngọt của Thẩm Quan, bên ngoài Tường Nã tỏ thái độ bàng quan, nhưng đôi mắt anh nhìn Diêu Ngạn thì tối sầm lại.

Diêu Ngạn một bên kể chuyện, một bên lặng lẽ quan sát nét mặt Tường Nã, lòng cô chùng xuống. Nỗi uất nghẹn trong cổ họng bật ra khiến cô nói năng càng lưu loát: “Thẩm tổng tìm được công ty hợp tác vận chuyển hàng hóa đường dài. Ngày nhóm đầu tiên chở đồ uống đi giao, bố và cô tôi xui xẻo thế nào lại chạy đằng sau họ, chẳng trách sau đó mấy anh kêu là đánh nhầm. Cái các anh muốn đánh vào chính là chủ ý của Thẩm tổng. Có điều anh muốn đạt được cái gì? Quyền vận chuyển hàng? Trút giận? Hay mục đích thật sự của anh khi giả danh Tường Nam là đây? Tường Nã...” Cô mỉm cười: “Anh dựa vào đâu cho rằng tôi nhất định đoán sai?”.

Tường Nã nhếch miệng nhưng mắt anh không hề có ý cười. Anh nhào đến gần Diêu Ngạn, khom người chống tay lên ghế sofa Diêu Ngạn ngồi, anh nhẹ nhàng chất vấn: “Vậy em có biết thỉnh thoảng đồ uống Thẩm Quan gửi đến Nam Giang sẽ dừng ở Hồi Điện Bắc hay không?”.

Diêu Ngạn hóa đá, cổ họng đông cứng của cô co rút. Cô mở to mắt nhìn Tường Nã. Ở gần thế này, cô có thể thấy rõ lỗ chân lông trên mặt Tường Nã và bóng hình cô in trong đôi mắt đen của anh.

Giọng nói khản đặc của Diêu Ngạn bật lên: “Câu hỏi thứ hai”.

Tường Nã nhướng mày, anh đứng thẳng người dậy, không khí thoáng đang trở về làm Diêu Ngạn cảm thấy dễ chịu hơn. Cô ngồi thẳng người nhìn Tường Nã, chất vấn: “Mục đích của anh là Thẩm Quan. Anh ta là người như thế nào?”.

Tường Nã cười cười, vờ như suy nghĩ: “Người như thế nào?” Rồi thông thả đến bên cửa sổ. Xe cộ trên đường lúc này đã dần thưa thớt, đèn đường sáng leo lét, đồi núi tọa lạc sừng sững phía đối diện, bóng tối như trùm lên khói mỏng lên khắp trung lộ Lý Sơn.

Anh thân nhiên nói: “Thương nhân”.

Diêu Ngạn nhú mày: “Anh đưa đáp án kiểu gì vậy?”.

Tường Nã xoay người nhìn cô: “Anh nói thật. Em là một người thông minh, anh cũng không cần tốn nhiều lời”.

Diêu Ngạn cau có liếc anh: “Đây là nói lời giữ lời của anh? Anh giờ trò với tôi?”.

Tường Nã cười cười, tiến đến gần ghế sofa. Anh ngồi xuống bên cạnh Diêu Ngạn, bắt chéo chân lên đùi và nói: “Nếu anh muốn giờ trò với em, em nghĩ bây giờ em còn nguyên vẹn không?”.

Diêu Ngạn lập tức dịch người ra xa. Tường Nã cũng mắt nhắm mắt mở, anh hất cằm nói: “Còn ý kiến gì không? Nếu đoán ra, em có thể nói ngay, không cần đợi đến ngày mười lăm”.

Diêu Ngạn cụp mắt, hàng mi của cô rủ xuống. Một sợi tơ nhỏ màu trắng bám lên đầu lông mi cong vút làm Tường Nã ngứa tay muốn lấy ra giúp cô. Diêu Ngạn nói: “Có lẽ anh ở đây kinh doanh vận tải là vì Thẩm Quan”.

Tường Nã không lên tiếng, anh im lặng nhìn Diêu Ngạn. Diêu Ngạn ngẩng lên, cô nhú mày do dự: “Anh giống trông khua chiêng báo mọi người biết anh là cường hào ác bá ở thị trấn Lý Sơn. Tất cả xe tải chờ hàng đi ngang trung lộ Lý Sơn đều phải được anh cho phép. Việc anh muốn chờ hàng cho Thẩm Quan vừa vận nhăm vào chỗ hiểm của anh ta. Dù hơi khó tin nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ như vậy mới giải thích được mọi chuyện”.

Thần sắc vô cùng bình thản của Tường Nã làm cô nuốt xuống câu nói còn dang dở, trong lòng cô càng lưỡng lự. Tường Nã lãnh đạm thúc giục: “Tiếp tục”.

Diêu Ngạn nhìn thẳng vào mắt anh, nói tiếp suy đoán của bản thân: “Anh cố tình nói với tôi chuyện hàng hóa của Thẩm Quan thỉnh thoảng dừng ở Hối Điền Bắc là để ngầm ám chỉ cho tôi biết, chuyện mất trà liên quan đến anh ta?” Diêu Ngạn càng suy nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng. “Vậy e rằng trà có vấn đề. Tiền này không phải chủ của số trà đó trả lại. Anh không muốn tôi báo cảnh sát, anh muốn tự mình giải quyết mọi chuyện.”

Tường Nã hừ lạnh: “Em suy nghĩ vớ vẩn quá chẳng?”.

Diêu Ngạn nở nụ cười: “Có lẽ tôi suy nghĩ quá nhiều”. Cô đứng dậy nhìn Tường Nã, dần xuống nỗi lòng nặng trĩu, nói với giọng chân thành: “Anh Nã, tôi là một cô gái bình thường vừa tốt nghiệp. Gia đình tôi là hộ nghèo nhất thị trấn Trung Tuyên. Tôi chỉ hy vọng mình có cuộc sống bình thường, không muốn bị cuốn vào những sự việc phức tạp của anh. Tôi van anh tha cho tôi!”.

Diêu Ngạn thấp thỏm không yên. Trước đây, cô hành động theo cảm tính, chưa từng suy nghĩ cận kề, cũng chưa từng nghĩ đến sự việc lại phức tạp đến vậy. Cô không muốn biết chuyện này là thế nào, cũng không muốn dính dáng đến.

Nhìn Tường Nã tỏ thái độ bàng quan, cô siết tay nói tiếp: “Tôi cam đoan ngày mai sau khi thức dậy, tôi sẽ quên hết mọi chuyện. Nếu anh không yên tâm, ngày mai tôi sẽ đến công ty xin nghỉ việc”.

Tường Nã cong môi thành hình vòng cung, anh thích thú ngắm vẻ mặt hồi hộp của Diêu Ngạn. Anh nói giọng nhàn nhạt: “Cô bé, liệu có muộn quá không?”.

Toàn thân Diêu Ngạn cứng đờ. Tường Nã nói: “Em khiến anh ngày càng thích em. Bây giờ em muốn bỏ chạy, em nghĩ anh sẽ tha cho em?”.

Diêu Ngạn đang muốn nói thì Tường Nã đứng dậy dính tới: “Hoặc là, em có thể không cần đoán tiếp nữa, trực tiếp chịu thua. Thua thì phải trả giá, cứ chiếu theo giao ước mà thực hiện”.

Diêu Ngạn kinh ngạc nhìn yết hầu của Tường Nã chuyển động trong lúc nói chuyện. Cô thấy nó rất mỏng manh, chỉ cần một cây kim là có thể đâm thủng.

Tối hôm nay, Tường Nã đích thân đưa Diêu Ngạn về nhà. Suốt đường về, hai người không nói với nhau tiếng nào. Chạy xe đến gần ngõ nhà Diêu Ngạn, Tường Nã mới mở miệng: “Em đừng nghĩ tới chuyện lá trà nữa. Nói với mọi người chủ của số trà đó trả lại tiền cho gia đình em là được”.

Diêu Ngạn gật đầu: “Tôi biết”.

Tường Nã quay sang nhìn cô, anh nói: “Đúng là không hề khách sáo. Thừa biết tiền này của anh, em cũng không chê?”.

Diêu Ngạn mỉm cười: “Ai lại chê tiền? Cho tôi nhiều hơn tôi cũng không chê”.

“Vậy em theo anh, sau này sẽ có toàn tiền là tiền.” Tường Nã vừa cười vừa nói: “Anh nghĩ mua giường lớn tốt hơn, em đồng ý không?”.

Diêu Ngạn lặng thinh, tức tối lờ mờ Tường Nã.

Bước vào nhà, cô đưa túi giấy cho bà Diêu, giải thích theo đúng lời dặn của Tường Nã. Bà Diêu mừng rỡ nói: “Trời ơi, có chuyện tốt vậy ư?”.

Bà chạy vào tủ nằm ở hướng đông, vãi tranh Quan Âm Bồ Tát ba lần: “A Di Đà Phật, Bồ Tát ban phúc cho gia đình con!”.

Diêu Yên Cẩn cũng phấn khởi, nói với Diêu Ngan: “Trà sở tiết kiệm cho chị!”.

Bà Diêu cười mắng con gái: “Rõ là keo kiệt!”.

Diêu Ngan mệt mỏi nhìn mẹ và chị vui vẻ trêu nhau, mặt cô cũng dần dần hiện ra ý cười.

Ngày hôm sau đến tòa nhà phía đông làm việc Diêu Ngan mở đủ loại tài liệu trong máy vi tính ra xem. Cô không rõ cái mình muốn tìm, cô hoàn toàn mất phương hướng.

Các đồng nghiệp xầm xì bàn tán chuyện xảy ra vào giờ tan tầm hôm qua: “Chắc chắc, không ngờ lại âm ỉ đến vậy, đúng là không biết chừng mực”.

“Tôi nghĩ mấy người đàn ông đó chắc chắn có vấn đề. Trần tổng quá cố cũng vậy, ai lại giao việc vận chuyển hàng hóa cho kiểu người như sếp Tường khiến công ty trở nên bẩn thỉu xấu xa như vậy.” Chị ta nói nhỏ: “Lúc tôi đi nhà vệ sinh, vô tình đụng phải đám lưu manh đó cũng bị dọa hết hồn. Mọi người nói xem có công ty đẳng hoàng nào mà đầu đầu cũng thấy mấy gã xăm hình trên tay chạy tới chạy lui không?”.

Hai người chụm đầu nói hăng say: “Thực ra cũng không có gì đáng sợ. Hôm qua lúc tài xế Lý ra tay chị có thấy không? Tôi ngạc nhiên đến mức cảm sắp rơi xuống đất”.

Chị ta gọi Diêu Ngan: “Này Diêu Ngan, hôm qua em cũng thấy đúng không? Nhiều thứ bình thường không nhìn thấy, đến thời khắc quan trọng lại khiến người ta trở mặt ra nhìn!”.

Diêu Ngan nở nụ cười: “Đúng vậy. Ngày thường không thấy được, giấu kỹ quá”.

Hai người đó tiếp tục tám chuyện. Diêu Ngan đang lơ đãng tìm kiếm tài liệu trong máy vi tính thì Thẩm Quan gọi điện: “Tối nay cùng đi ăn nhé?”.

Diêu Ngan che điện thoại bước ra ngoài phòng nghiên cứu, cô nói nhỏ: “Xin lỗi anh, dạo này tôi hơi bận”.

Thẩm Quan im lặng, sau đó anh ta cười nói: “Hay tôi nói chủ nhiệm Ngô giảm bớt việc cho em?”.

“Không phải việc công ty.” Diêu Ngan nhủ mảy: “Gia đình tôi hơi nhiều việc. Xin lỗi anh”.

Thẩm Quan nín thinh, không nói tiếng nào. Hơi thở đều đều của anh ta truyền qua điện thoại, vài giây sau anh ta tỏ ra bình thường rồi gác máy.

Tài xế lật xem thời gian biểu của mấy ngày tới, chào từ biệt Thẩm Quan: “Sếp Thẩm, tôi đi trước?”.

Thẩm Quan gật đầu. Suy nghĩ chốc lát, anh ta gờ tay cản lại: “Gần đây có chỗ vui chơi nào không?”.

Tài xế lấy làm khó hiểu: “Chỗ vui chơi?”.

Thẩm Quan cười cười: “Lần nào cũng mời Diêu Ngan đi ăn không có cảm giác mới mẻ”.

Tài xế vỡ lẽ, ông ta cười đáp: “Tôi nghe người ở đây nói thị trấn Long Tuyền kể bên được lắm. Tại đó có sơn trang Long Tuyền, một thắng cảnh nghỉ mát, không ít lãnh đạo nhà nước thường đến đây nghỉ dưỡng”.

“Nghỉ mát?” Thẩm Quan nói khẽ: “Ừ, nghe cũng không tệ”.

Tài xế xoay người đi ra. Nhớ ra một việc, ông ta quay lại nói với Thẩm Quan: “À, sếp Thẩm, Hối Điền Bắc tặng tiền thuê kho bãi. Nhà kho kể bên chúng ta không tiếp tục cho thuê nữa, nhiều công ty cũng đã đổi chỗ thuê rồi”.

Thẩm Quan cúi đầu xem tài liệu, anh ta nói thản nhiên: “Vây cũng tốt. Thuê hết những chỗ đó cho tôi”.

Tài xế nhận lệnh, ông ta lui ra ngoài.

Gần đến giờ tan sở, Tường Nã xuất hiện ở công ty nước giải khát. Anh mang theo gương mặt đầy thương tích bước vào văn phòng khiến nhân viên bàn tán xôn xao.

Mấy ngày không đến công ty, đám đàn em giúp anh xử lý công việc. Không ngờ họ làm việc rất tốt, không hề có sai sót. Trần Lập uể dể đẩy cửa bước vào, anh ta cất giọng chán chường: “Công ty còn nhiều khoản nợ chưa thanh toán. Toàn bộ tiền bán dây chuyền sản xuất dồn hết vào đầu tư. Thời điểm này là mùa ăn nên làm ra, kinh doanh tạm thời ổn định nhưng vào mùa ít khách không biết ứng phó ra sao”.

Tường Nã an ủi anh ta: “Chú đừng lo nghĩ quá. Công ty nước giải khát đã tồn tại ở thị trấn Trung Tuyền hai ba chục năm qua rồi, đâu dễ dàng sụp đổ!”.

Trần Lập tự giễu: “Ai biết chống chọi được bao lâu.” Anh ta đưa ra ý kiến: “Hay chúng ta chuyển đổi hình thức kinh doanh, hợp tác với Thẩm Quan! Em thấy nguồn tiêu thụ nước trái cây của Thẩm Quan rất tốt. Anh ta chỉ có hai dây chuyền sản xuất, mà số tiền kiếm được nhiều ngang bằng chúng ta”.

Tường Nã cup mắt nhìn bàn làm việc, mắt anh lóe sáng: “Được đấy. Lúc rảnh rồi, chú tìm anh ta nói chuyện, cần anh giúp gì cứ nói!”.

Trần Lập phản chấn sai người đưa tất cả tài liệu trước đây của Lương Thịnh Hoa đến xem, anh ta dự định học hỏi thêm kinh nghiệm. Hai người bận rộn

đến tận chín giờ tối. Trần Lập cảm thấy đói bụng, quay sang nhìn Tường Nã đang chuyên tâm xem tài liệu liền thở dài: “Em không thể bằng anh được. Học hành có ích lợi gì đâu!”.

Không biết Tường Nã có nghe hay không, anh nhìn tập tài liệu năm năm trước chăm chú, miệng lẩm bẩm: “Thẩm Quan?”.

Năm năm trước là Giám đốc thị trường của công ty trách nhiệm hữu hạn Công nghệ Sinh học Tuệ Viên Mỹ ở thành phố Tân Châu. Trên hộp đồng trước đây có chữ ký của Thẩm Quan, bên cạnh là chữ ký thuộc về Lương Thịnh Hoa. Tường Nã trầm ngâm suy tư đóng tập tài liệu.

Diêu Ngan cùng bà Diêu dọn hàng về nhà. Hai mẹ con bước thong thả dưới trăng. Bà Diêu than phiền sau khai giảng buôn bán ế ẩm, chỉ bằng chỉ bán hai ngày cuối tuần. Đi ngang qua một cửa hàng còn mở cửa buôn bán, bà Diêu gọi cô: “Này, con vào trong chọn một ít quà biếu cô Từ. Chuyển phát nhanh cũng phải mất hai ngày. Đừng trì hoãn nữa, để qua ngày nhà giáo thì không hay!”.

Diêu Ngan kéo tay bà Diêu, nói: “Không cần. Ngày hôm đó, con gọi điện chúc cô là được”.

“Con bé này!” Bà Diêu lườm cô: “Con tưởng mẹ muốn con nịnh bợ, thiết lập quan hệ thật à? Nói gì thì học phí năm nhất đại học cũng do cô Từ giúp con. Lẽ nào công việc làm thêm, học bổng, rồi thực tập đều không phải cô Từ giúp con? Con phải nhớ ơn cô Từ, biết không?”.

Diêu Ngan ngượng ngùng gật đầu. Cô vào cửa hàng chọn mua một món đồ trang trí xinh xắn. Bà Diêu kêu người bán bọc quà cho đẹp một chút. Lúc này, bà mới hài lòng về nhà.

Diêu Yên Căn hí hửng nhìn món quà xinh xắn. Cô ôm nó định bóc ra xem liền bị bà Diêu thuyết giảng cho một trận. Biết Diêu Ngan đã tắm xong đi ra, bà cố tình nói lớn: “Tuệ Viên Mỹ rất nổi tiếng, hiếm khi mở công ty con ở Nam Giang. Cô Từ có lòng giới thiệu em con vào đó làm việc, tiền lương cao ngắt ngưỡng. Nhưng thôi quên đi, ở đây cũng không phải không có tương lai!”.

Diêu Ngan mỉm cười lau khô tóc. Bà Diêu thở nặng nề, lấy quần áo đi vào nhà tắm.

Thứ Sáu, tất cả mọi người đều không có tâm trạng làm việc. Diêu Ngan yên phận hoàn tất công việc của mình, rồi mang theo mùi thơm của dưa chuột trên người thẳng tiến về hướng tòa nhà phía đông.

Đồng nghiệp ở tòa nhà phía đông ngời thấy, cười cười hỏi cô: “Hôm nay làm nước dưa chuột?”.

Diêu Ngan gật đầu: “Vâng ạ, thử hơn mười lần mới thành công”.

“Đúng là chỗ bên em tốt hơn!” Đồng nghiệp tỏ vẻ ước ao “Thành phẩm có lợi cho sức khỏe. Không giống chỗ bọn chị toàn dùng chất tạo màu, tinh dầu, kéo dài hạn sử dụng bao lâu cũng được”.

Nhưng đồ uống phổ biến trên thị trường hiện nay cũng đều là dạng mang mùi vị ngọt ngào nhưng không tốt cho sức khỏe.

Đồng nghiệp vừa nói chuyện, vừa dọn đồ chuẩn bị tan sở. Diêu Ngan kiểm tra lại công việc cần hoàn thành, cô gọi điện báo bà Diêu biết mình phải tăng ca. Bà Diêu căn dặn: “Con nhớ mua cơm ăn. Về nhà sớm một chút”.

Diêu Ngan cười nghe lời bà. Cô mở máy vi tính lên, bắt đầu giải quyết công việc.

Tường Nã nghỉ ngơi ở công ty vận chuyển hàng hóa một hồi rồi đi ra ngoài. Hứa Châu Vi gọi anh: “Anh Nã, em mới gọi thức ăn xong. Anh đi đâu chơi vậy? Dẫn em đi chung với!”.

Tường Nã giờ chân gặt anh ta sang bên: “Ở lại đi!” Anh chui vào xe Jeep, khởi động xe rồi lao đi.

Công ty nước giải khát chỉ còn lác đác vài công nhân chạy xe điện hoặc đạp xe ra cổng. Cửa cổng tin cũng đã đóng, bảo vệ cầm hộp cơm từ trong đó đi ra. Thấy xe Jeep chạy tới cổng công ty, anh ta vội vàng vàng chạy về chốt bảo vệ hướng người ngồi trong xe gọi: “Sếp Tường, muộn thế này mà còn làm việc sao?”.

Tường Nã gật đầu, đánh tay lái chạy vào bãi đỗ xe. Lướt thấy bóng người ngoài tòa nhà chính, khéo môi anh khẽ cong lên, động tác bất giác nhanh hơn.

Diêu Ngan cẩn thận viết lên hóa đơn chuyển phát nhanh đặt trên hộp quà. Cô viết ngay ngắn, không ai có thể đọc lầm chữ của cô. Nhân viên chuyển phát nhanh chỉ vào ô người gửi: “Cô không điền vào đây à?”.

Diêu Ngan lắc đầu: “Không điền. Đối phương không nhận cũng không sao”.

Nhân viên chuyển phát nhanh gãi đầu: “Đúng là không chắc thật. Tôi chưa từng nhận đồ gửi đến trung tâm cai nghiện”.

Diêu Ngan mỉm cười. Viết đến hai chữ “Từ Anh”, ngòi viết của cô dừng lại ở nét cuối, cô ngơ ngác nhìn hai con chữ cân đối trên giấy, sống mũi cay cay.

Tường Nã bất thành linh đi tới sau lưng Diêu Ngan. Anh nheo mắt nhìn lướt qua hóa đơn chuyển phát nhanh, hỏi cô: “Em gửi gì vậy?”.

Diêu Ngan giật mình, cô ôm ngực xoay người nhìn anh: “Anh dọa tôi sợ hết hồn!”. Cô im lặng đưa đồ cho nhân viên chuyển phát nhanh, ngó lơ Tường Nã.

Tường Nã cười nói hi hi: “Hiếm thấy em dùng giọng điệu này nói chuyện với anh!”.

Diêu Ngan mặc kệ Tường Nã, cô dặn dò nhân viên chuyển phát nhanh: “Anh đừng để rơi nhé! Trong này là đồ gốm dễ vỡ”. Sau khi nói vài câu với nhân viên chuyển phát nhanh, cô xoay người đi vào trong.

Tường Nã nhìn gói hàng bằng ánh mắt sâu xa, cất bước đuổi theo Diêu Ngan.

Diêu Ngan đi thang bộ lên tầng, Tường Nã chạy đến kéo tay cô: “Em mệt không? Đi thang máy đi!”.

Diêu Ngan hất tay anh: “Công ty quy định nhân viên không được đi thang máy!”. Thang máy trong công ty nước giải khát rất hiện đại, nhưng chỉ dành cho tầng lớp quản lý cao cấp và khách hàng sử dụng. Thỉnh thoảng nhân viên cũng phàn nàn nhưng không ai dám vi phạm quy định.

Tường Nã kéo cô vào thang máy: “Quy định gì? Anh cho phép em đi thang máy!”. Anh giờ bao nylon, cười nói: “Anh mua com cho em. Lễ mễ nữa là ngượng đấy!”.

Diêu Ngan chẳng còn cách nào khác, đành theo Tường Nã vào thang máy, mặt nặng mày nhẹ nhìn chằm chằm con số trên bảng điều khiển.

Trong phòng nghiên cứu không có ai nên Diêu Ngan chỉ mở một bóng đèn. Trên chiếc bàn giữa phòng là máy móc, đối diện cửa sổ là nồi và bếp, bên cạnh có hai bồn rửa, nhìn phòng nghiên cứu chỉ giống như một nhà bếp.

Tường Nã mở hộp thức ăn, hai món mặn hai món chay thơm phức. Diêu Ngan đói cồn cào suốt từ nãy đến giờ, ngửi thấy mùi thức ăn, bụng cô sôi ục ục. Nhưng cô vẫn giả vờ đi chuột lung tung trên màn hình, nhất định không nhìn đồ ăn.

Tường Nã cảm thấy buồn cười: “Em không ăn à?”.

Diêu Ngan im lặng nhìn màn hình máy vi tính. Tường Nã nhướn mày, bung hộp thức ăn lại bàn ngồi. Anh vừa cúi nhìn Diêu Ngan, vừa ăn ngon lành. Tiếng nhai nuốt và mùi thức ăn càng lúc càng nồng đậm khiến Diêu Ngan không khỏi chảy nước dãi.

Một miếng thịt kho bất ngờ đưa tới miệng cô. Anh giờ đưa chạm chạm miếng thịt vào môi Diêu Ngan, cô tức tốc ngả ra sau, nghiêng đầu nhiu mày: “Làm gì vậy?”.

“Anh dứt cho em!” Tường Nã đưa đưa gần thêm làm nước thịt kho dính vào môi Diêu Ngan, anh hỏi: “Em tự ăn hay để anh dứt?”.

Diêu Ngan tức tới thở hổn hển. Cô đỏ mặt kéo hộp com trên bàn lại gần, mở nắp hộp, cho com vào miệng. Tường Nã bật cười, anh rút tay lại, thôi không chọc ghẹo cô nữa.

Tường Nã ăn một miếng hết sạch com của mình. Anh đến bồn nước rửa mặt, lấy kẹo bạc hà trong túi ra ăn. Bên ngoài trời tối thui, mãi vẫn không thấy ánh trăng xuất hiện. Vài ngọn đèn le lói chiếu sáng trong công ty, nhìn xuống chỉ là một không gian đen kịt.

Anh đảo mắt một vòng rồi đóng kín cửa. Diêu Ngan nhìn thấy vậy, lập tức trở nên cảnh giác. Nhưng Tường Nã không hề nhìn cô, anh đi thẳng vào chiếc bàn đặt giữa phòng, cầm chai lọ lên xem. Anh lấy một miếng nha đam cho vào miệng, tẩm tắc khen: “Ừm, mùi vị không tồi!”.

Trong các loại nước ép sản xuất ở tòa nhà phía đông, nước nha đam là bán chạy nhất. Diêu Ngan từng ném thù nước ép nha đam còn ấm nóng khi mới ra khỏi dây chuyền sản xuất. Mùi vị quả thực rất ngon.

Tường Nã hỏi: “Không phải nói còn phải pha chế đồ uống à? Tại sao không thấy gì hết?”.

Diêu Ngan nuốt thức ăn, cô nói chậm chậm: “Có công thức, không cần gia công”.

Tường Nã gật gù, bước về phòng làm việc của chủ nhiệm Ngô. Anh đẩy đẩy nhưng cánh cửa vẫn bất động. Tường Nã bèn giơ chân đạp liên một lúc mấy cái.

Diêu Ngan cau mày: “Anh định làm gì? Đó là phòng làm việc của chủ nhiệm Ngô!”.

Tường Nã cười cười, anh quay đầu nói: “Ăn com của em đi!” Nói hết câu, anh móc một chùm chìa khóa khỏi túi áo, loay hoay mở cửa.

Diêu Ngan hoảng hốt kêu lên: “Anh đừng làm vậy!” Cô bỏ hộp com xuống, chạy lại giữ tay anh. Cô vừa mới chạm vào mu bàn tay của anh, một tiếng “tách” vang lên, cửa phòng của chủ nhiệm Ngô mở toang.

Tường Nã đẩy Diêu Ngan sang một bên, anh đi vào trong. Mặt trăng lấp ló trên nền trời đen đặc. Anh dựa theo ánh trăng bước tới bên bàn làm việc, hỏi Diêu Ngan: “Em không vào à?”.

Diêu Ngan đứng ngoài cửa phòng làm việc của chủ nhiệm Ngô, cô bám tay vào mép cửa. Tường Nã nhìn cô một cái rồi bắt đầu lục lọi tài liệu trên bàn làm việc. Anh moi ra một đồng danh thiếp của khách hàng rồi móc điện thoại di động ra bật đèn lên soi.

Danh thiếp của chủ nhiệm Ngô quả thực rất nhiều. Anh trầm ngâm lấy trong túi áo ra một chiếc bút máy đen, mở nắp đèn hiển thị lóe sáng. Anh vừa chụp lại danh thiếp vừa nói: “Không ngờ chỗ này lại nhiều danh thiếp tới vậy. Phiền phức quá!”.

Nhìn lịch để bàn khoanh đỏ mấy ngày với dòng ghi chú nhỏ kèm theo bên dưới, Tường Nã vừa xoay xở với đồng danh thiếp, vừa loay hoay chụp lịch để bàn.

Tiếng bước chân ngoài hành lang đột nhiên vang lên phá vỡ màn đêm yên tĩnh. Diêu Ngan xoay người nhìn ra cửa, tiếng bước chân đã dừng bên ngoài, bóng người mờ hồ hiện ra. Âm thanh chìa khóa tra vào ổ vang lên, Diêu Ngan trợn mắt hoảng hốt, cô khẽ gọi: “Tường Nã, Tường...” Cô còn chưa dứt lời, một cơ thể cứng rắn bỗng áp chặt vào lưng cô. Cửa phòng làm việc đằng sau lập tức khóa chặt.

Diêu Ngan ngậy ra, mọi âm thanh của cô đều nghẹn lại. Tường Nã hôn cô, đè cô vào tường, anh nói nhỏ: “Có gì mà sợ!” Anh vừa nói xong, cửa đã mở ra.

Đồng nghiệp che miệng kêu lên. Chị ta nhìn chằm chằm hai người ôm nhau, giọng chị ta ngất quãng cất lên: “Điều... Điều Ngan!”.

Diêu Ngan đỏ mặt đẩy Tường Nã, cô phản trả: “Em không phải...”.

Chị ta giờ tay: “Chị, chị dễ quên điện thoại. Chị lấy rồi đi ngay!” Chị ta tới bên bồn rửa mở ngăn kéo lấy điện thoại di động, rồi cắm đầu cắm cổ chạy vội ra ngoài: “Chị đảm bảo chị không nhìn thấy gì hết”.

Diêu Ngan cắn giận nhìn Tường Nã.

Tường Nã điềm nhiên như không: “Không sao. Có ai trong công ty không biết quan hệ của chúng ta đâu nào? Và lại em vốn dĩ là người phụ nữ của anh!”.

Diêu Ngan tức đến mức á khẩu. Cô tắt máy vì tính, xách túi đi ra ngoài.

Ra khỏi tòa nhà văn phòng, Tường Nã ôm cô đến bãi đỗ xe. Diêu Ngan không dám hét lên, cô đè thấp giọng phản đối, cạy tay Tường Nã ra khỏi người.

Tường Nã đẩy cô vào xe, anh cấp tốc khóa cửa, giam Diêu Ngan trong xe như mọi lần rồi phóng xe rời khỏi công ty.

Diêu Ngan cúi kính đập mấy cái vào cửa xe, lồng ngực cô không ngừng phập phồng. Cô ngừng lại, nghiêng răng trèo treo, nói: “Tại sao làm trò trước mặt tôi?”.

Tường Nã quay sang nhìn cô, anh lặng thinh, không nói lời nào. Diêu Ngan siết chặt tay. Cô tưởng anh không nghe thấy nên cũng mệt mỏi im lặng.

Chạy đến đầu ngõ, Tường Nã không vội mở khóa xe. Anh lấy một hộp nữ trang đỏ thẫm trong xe đưa Diêu Ngan: “Tặng em!”.

Diêu Ngan nhìn chiếc hộp, nhận lấy mở ra xem. Cô vốn chẳng nghĩ ngợi nhiều, chỉ là thuận theo lời Tường Nã mà thôi. Nhưng nhìn đến món đồ nằm trong hộp, cô kinh ngạc, há to miệng, nhìn Tường Nã bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

Tường Nã cười, hỏi: “Thích không? Anh phải chọn rất lâu đấy!”.

Diêu Ngan cầm sợi dây chuyền vàng nhỏ bằng nửa ngón tay, cất giọng khó tin: “Anh tặng tôi cái này?”.

Tường Nã gật đầu, hỏi lại: “Em có thích không?”.

Diêu Ngan rơi vào trạng thái khác thường khó diễn tả bằng lời. Cô nhìn đầu của Tường Nã bằng ánh mắt soi mói, đè nén cảm giác muốn mở đầu anh ra xem. Cô khóc dờ mếu dờ, không biết làm sao.

Tường Nã nói: “Anh lựa theo sở thích của em. Em cũng nên tỏ thái độ gì đó đi chứ!”

Diêu Ngan sờ sợi dây chuyền vàng sáng loáng, tưởng tượng ra cảnh nó được đeo lên chiếc cổ nhỏ nhỏ của mình, khoe miệng cô co rút, cô dối lòng nói: “Tôi thích nhưng đắt quá, anh mang về đi!”.

Tường Nã lập tức cau có: “Em có ý gì? Đây là lần đầu anh tặng quà cho em!” Anh giành dây chuyền, tháo khóa cài, đeo lên cổ Diêu Ngan. Diêu Ngan né tránh nhưng cổ cô vẫn mát lạnh, dây chuyền đã đeo xong.

Tường Nã sờ sợi dây do anh cất công lựa chọn, nói giọng thỏa mãn: “Không tệ”. Anh nhìn Diêu Ngan: “Em thích cái gì anh cũng mua cho em!”.

Diêu Ngan nhẩn nhện, cố gắng không tháo dây chuyền vàng. Tường Nã nói giọng nhẹ nhàng: “Em hỏi anh tại sao làm trò trước mặt em, em không hiểu ư?”. Anh ngửi hương thơm trên người Diêu Ngan, điềm tĩnh nói: “Em trốn không thoát đâu. Anh thật lòng thích em!”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Ánh đèn leo lét cộng thêm tiếng côn trùng kêu râm ran tạo nên màu sắc đặc trưng của đêm tối. Quán ăn nhỏ ở con dốc phía sau đã nghỉ bán nhưng vẫn vọng ra giọng nói ồm ồm và già nua của bà chủ cầu nhàu về giá cả thức ăn lại tăng. Đề tài này đã nhai đi nhai lại hơn mười năm nay nhưng mỗi lần nhắc đến tự nó lại mang theo một nỗi cảm thán mới.

Điều Ngan ngơ ngác nhìn Tường Nã. Vết thương của anh đã nhạt màu. Cô nhớ tới cảnh Tường Nã đầy ác ý đập đầu lên tâm kính khi trước và ánh mắt thăm thẳm thời gian này của anh, giống hệt như hai con người khác nhau. Miệng Tường Nã tiến gần đến miệng của Điều Ngan. Điều Ngan hoàn hồn xoay đầu, dây chuyền đề trên cổ bỗng khiến cô ghẹt thở.

Tường Nã nói khẽ: “Anh không hôn môi em đâu!” Một nụ hôn nhẹ nhàng rơi lên trán Điều Ngan. Điều Ngan nhắm nghiền mắt, nuốt xuống tiếng kêu phản kháng.

Bà Điều và Điều Yên Căn ở trong nhà sắp xếp đồ để dọn hàng ngày mai. Điều Ngan đứng ngoài cửa tháo dây chuyền, nhét vào túi xách. Cô hít sâu mấy hơi rồi đi vào nhà.

“Về rồi à!”

Điều Ngan “Vâng” một tiếng, bà Điều nói tiếp: “Ngày mai, cô con xuất viện, con đến đón cô về. Nếu chiều mai rảnh rỗi, con ra sạp hàng phụ giúp một tay”.

Điều Ngan gật đầu, về phòng lấy áo ngủ. Khi cô tắm xong bước ra ngoài, bà Điều và Điều Yên Căn đã tắt đèn đi ngủ.

Cô mở ngọn đèn nhỏ trên bàn, lấy dây chuyền trong túi xách ra, cô ngồi thừ suy nghĩ chỗ giấu để bố mẹ không phát hiện. Tâm tư của cô trôi dạt ra ngoài con ngõ yên tĩnh. Điều Ngan không biết hôm nay cô được thổ lộ hay bị dọa dẫm. Điều duy nhất cô chắc chắn là cô không còn thấy sợ Tường Nã nữa.

Điều Ngan nhìn lịch, cô vuốt ve chiếc dây chuyền vàng mát lạnh. Ve kêu rộn ràng bên ngoài hòa lẫn với mạch suy nghĩ của cô.

Hôm sau, Điều Ngan dẫn em họ đến bệnh viện. Bác sĩ khuyên ở lại bệnh viện theo dõi thêm, nhưng cô họ Điều Ngan không muốn phiền Tường Nã tốn kém nhiều tiền viện phí cho bà. Đồng thời, bà cũng lo cháy ruột cháy gan chuyện kinh doanh nên muốn ra viện ngay.

Điều Ngan thu dọn hành lý giúp cô họ, em họ ngồi ở một bên chén sạch số hoa quả còn lại. Cô họ nói: “Chúng ta khoan dung một chút. Cánh tay cô đã khỏe, bên anh Nã cũng không đối xử tệ bạc với chúng ta. Chúng ta nên thức thời, sau này gặp nhau ở thị trấn Lý Sơn, mọi người cũng coi như quen biết, con nói phải không?”.

Điều Ngan cười, nói với cô họ: “Con còn sợ cô muốn trả thù. Cô nói vậy con cũng yên tâm!”.

Cô họ phì cười: “Tính khí cô có thể nói là tốt hơn con. Ít nhất ban đầu cô không làm ầm lên đòi báo cảnh sát. Báo cảnh sát bắt đám người đó cũng đâu được ích lợi gì. Họ được thả ra, gia đình chúng ta cũng hết đường sống yên ổn!”.

Điều Ngan tỏ vẻ hậm hực: “Hồi trước, con chỉ nóng giận nhất thời. Dĩ nhiên con biết”. Cô cau mày nhét bộ quần áo cuối cùng vào túi đồ.

Ánh nắng chói chang giữa trưa khiến Tường Nã tỉnh giấc. Anh đập giường bình bịch, quay người nằm sấp, tiếp tục ngủ. Vóc người Tường Nã to lớn, anh phải nằm thu mình trên chiếc giường đơn, chỉ cần cựa quậy một chút, tay chân sẽ thò ra khỏi giường, như vậy anh sẽ bị tỉnh giấc. Chưa một ngày nào, anh có thể ngủ một giấc ngon lành đến tận bình minh.

Ở dưới tầng vọng lên tiếng người cãi cọ ầm ĩ, anh cúi kinh trở mình ngồi dậy. Giường gỗ kêu cọt kệt, vài giây sau mới im ắng trở lại.

Cơm nước đồ đầy sành công ty. Hiểu Lâm ngồi bệt dưới đất khóc lóc om sòm: “Tôi bị đuổi ra ngoài mà anh không chịu trách nhiệm à?”. Cô ta vừa gào khóc vừa làm ầm lên: “Anh là đồ sỗ Khanh, chơi đã rồi muốn đá tôi? Ở trên giường, anh nói như thế nào hả? Hừ, chơi tôi xong muốn phui mông bỏ đi à? Không có cửa đâu!”.

Một đám đàn ông lúng túng đứng nhìn, có người giơ gây sát nhưng lần lửa không ra tay. Tiểu Lưu năn nỉ hết lời: “Cô làm ơn đừng có gây rối ở đây. Anh Nã mà bắt gặp là chết tôi!”.

Hiểu Lâm quệt nước mũi, cô ta đang định gào lên thì một gáo nước đá bỗng dội thẳng xuống đầu. Một viên đá đập trúng cánh tay cô ta rơi xuống đất, làn nước lạnh buốt khiến cô ta nổi da gà. Cô ta chửi ầm lên: “Thằng khốn...”.

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn, giọng nói lập tức tắc nghẽn.

Tường Nã ở trần đứng dựa vào thành cầu thang, cơ thể anh cường tráng, cơ bắp rắn chắc. Cửa phòng sau lưng anh mở toang, ánh nắng giữa trưa nóng hừng hực dán lên người.

Tường Nã lấy ra một chiếc ly thủy tinh trong suốt bên trong vẫn còn đọng vài giọt nước thả thẳng từ trên cao xuống, một tiếng “xoảng” vang lên, ly thủy tinh vỡ tan tành. Giọng anh rảo hoành cất lên, nhấn chìm ánh sáng chói lóa đằng sau: “Ba lựa chọn. Cuốn xéo, ra ngoài làm ôn hoặc...” Anh quét mắt nhìn mọi người: “Họ lần lượt chơi cô!”.

Hiếu Lâm tái mặt, cô ta hoảng sợ bỏ chạy. Tường Nã xoay người đi thẳng vào phòng. Hiếu Lâm ngo ngẩn ngược nhìn, tìm cô ta đập thình thịch.

Hứa Châu Vi dè dặt đi vào đưa com. Tường Nã im lặng xem qua một lượt danh thiếp và lịch chụp được tối qua. Hứa Châu Vi uớ m lời: “Anh Nã, anh không giận chứ?”.

Tường Nã nhai com, anh nhìn màn hình chăm chăm nói: “Giận chuyện gì?”.

Hứa Châu Vi thờ phào, anh ta lại nghe thấy Tường Nã cất lên: “Tự gây chuyện thì tự chịu trách nhiệm. Hối con đàn bà đó muốn thế nào. Đòi tiền thì trả tiền, muốn kết hôn thì kêu Tiểu Lưu cưới cô ta!”.

Hứa Châu Vi ngăn ra, anh ta ngượng ngập đáp: “Tiểu Lưu chỉ chơi qua đường thôi, không dự định kết hôn!”.

Tường Nã dừng lại, anh liếc Hứa Châu Vi: “Vậy chú lấy?”.

Hứa Châu Vi kinh hãi, không dám nói tiếp.

Im lặng một lát, Tường Nã rút giấy đưa Hứa Châu Vi, anh nói: “Dịch vụ Phong Đạt ở Nam Giang, chú đi thăm dò công ty này”.

Hứa Châu Vi khó hiểu: “Phong Đạt? Chúng ta định tìm công ty hợp tác hả anh?”.

Tường Nã cười cười nói: “Sao nhiều lời vậy? Mau tìm hiểu đi!”.

Hứa Châu Vi gãi đầu, anh ta nhìn tên công ty và số điện thoại liên lạc trên tờ giấy, miệng lẩm bẫm “Hình như Hối Điền Bắc có một công ty tên như vậy”.

Tường Nã nghe thấy: “Hối Điền Bắc?”.

Hứa Châu Vi gật đầu: “Lần trước đi Hối Điền Bắc, những chỗ đó đều dùng sơn đỏ viết tên công ty lên tường bên ngoài, em có chút ấn tượng”.

Tường Nã nhướn mày, trầm lặng gõ bàn.

Phía bên này, Diêu Ngạn đến công viên ven sông. Quầy hàng bày ở chỗ râm mát chật ních trẻ con. Một anh chàng nhìn rất trắng trẻo, nhả nhặn đang ngồi xỏm trả lại tiền thừa. Diêu Ngạn lại gần bà Diêu đang ngồi trên ghế nhựa, cô tò mò hỏi bà: “Anh ta là...”.

Bà Diêu mỉm cười, thì thầm: “Bạn chị con, Đào Chí. Khả năng nhận biết của cậu ấy ngang bằng chị con, biết phân biệt tiền!”.

Diêu Ngạn thích thú, đến chào hỏi anh ta. Đào Chí ngai ngừng, anh ta cúi mặt nói chuyện. Anh ta phát âm hơi ngọng, Diêu Ngạn nghe không hiểu nhưng giả vờ như hiểu hết. Trò chuyện câu được câu mất với Đào Chí cũng giống như ông nói gà bà nói vịt.

Đào Chí tranh thủ lúc Diêu Ngạn bán hàng, anh ta nói với Diêu Yên Cẩn: “Em gái của em hơi ngốc, đúng không? Lúc nãy anh không nói vậy”.

Diêu Yên Cẩn che miệng cười, nói: “Anh đừng nói em em như vậy. Em em rất thông minh. Sinh viên đại học đấy nhé!”.

Nhiều người cùng bán hàng một lúc thừa sức đối phó với đám tiểu quỷ kia. Bà Diêu mừng rỡ ngồi một bên, thỉnh thoảng bà gợn quạt hương bồ, quạt cho ba người. Một khách quen hỏi bà: “Anh chàng này trông rất lạ. Không phải con rể chị đây chứ?”.

Bà Diêu cười toe toét: “Làm gì nhanh vậy, còn phải xem hai đứa sau này thế nào đã”.

Khách quen đó nói: “Trời ơi, em thấy nhất định thành đôi. Mặt mũi anh chàng đó rất được!”.

Bà Diêu tươi cười, hài lòng nhìn Diêu Yên Cẩn và Đào Chí.

Hứa Châu Vi có ấn tượng về công ty dịch vụ Phong Đạt nên anh ta đến thẳng Hối Điền Bắc. Quả nhiên gần tới Hối Điền Bắc, anh ta thấy ngay dòng chữ “Công ty dịch vụ Phong Đạt” nằm lẫn giữa hàng loạt bức tường.

Dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ, anh ta trở về giành công: “Sau nửa giờ đồng hồ, em đã hỏi thăm ra. Công ty dịch vụ đó gần một năm nay nhưng hình như không kinh doanh. Máy công ty bên cạnh xe cộ ra vào âm ỉ nhưng chỉ có mỗi chỗ họ là im ắng”.

Mặt trăng treo lên cao, gió đêm khô nóng lùa từ cửa đan xen với hơi mát của điều hòa khiến Hứa Châu Vi cảm thấy nửa nóng nửa lạnh, anh ta chạy ra đóng cửa sổ nhưng miệng vẫn không quên báo cáo: “Những chỗ khác không tìm ra tin tức gì chỉ biết mấy nhánh họ chạy hình như là Tân Châu và Lô Xuyên”.

Tường Nã xem lại đoạn phim ghi hình mấy trang lịch mà chủ Nhiệm Ngô đánh dấu. Ngày khoanh dấu đỏ gần nhất là ngày mười, phía dưới ghi hai chữ “Lô Xuyên”. Thông tin trên đồng danh thiếp chụp được từ phòng của chủ nhiệm Ngô vô dụng, chỉ có danh thiếp “Dịch vụ Phong Đạt” trùng hợp với chuyện anh muốn dò la. Tường Nã sờ cằm, xóa phim và hình ảnh dư thừa.

Hứa Châu Vi nằm bò trên ghế sofa. Anh ta tiện tay kéo hóa đơn để trên bàn trà ngó sơ, anh ta hét lớn: “Anh Nã, anh mua dây chuyền vàng cho Diêu Ngạn thật ư?”.

Tường Nã bật ra một tiếng: “Ừ”.

Hứa Châu Vi tắc lười: “Anh dở quá. Mấy cô nàng bây giờ chỉ thích kim cương và quần áo hàng hiệu, vậy mà anh lại tặng dây chuyền vàng bà em thích cho người ta!”.

Tường Nã liếc xéo anh ta: “Chú biết cái gì mà nói. Điều Ngan giống mấy cô nàng đó à? Cô ấy chỉ vừa mắt với vàng, khỏi lo mất giá! Hôm qua, anh tặng cô ấy sợi dây này, cô ấy hiền hơn hẳn đấy!”. Nhớ tới dáng vẻ Điều Ngan ngoan ngoãn để anh hôn trán, trong lòng anh bắt đầu ngửa ngáy. Tường Nã đuổi Hứa Châu Vi ra ngoài, anh lấy điện thoại di động ra gọi.

Điều Ngan nấu cơm xong, định mang ra công viên ven sông thì Tường Nã gọi đến, cô chậm chạp bắt máy. Điều Ngan vừa nhận điện thoại, vừa khóa cửa nhà.

Tường Nã hỏi cô: “Hôm nay, em bận gì vậy?”.

Điều Ngan trả lời: “Không có gì”.

Tường Nã cười nói: “Có đeo dây chuyền anh tặng ra ngoài không? Bố mẹ em thấy chưa?”.

Nghĩ đến sợi dây chuyền vừa nặng vừa thô kia, Điều Ngan bật cười thành tiếng, tâm trạng của cô bỗng tốt lên. Cô ngưng ngừng đáp: “Đắt quá, tôi cắt vào tủ rồi”.

Tường Nã không hài lòng: “Tặng em là để em đeo. Đắt cái gì mà đắt!”. Anh nói tiếp: “Vậy lần sau anh tặng em sợi nhỏ hơn. Anh dẫn em đi chọn”.

Điều Ngan bóp chặt điện thoại di động, dờ khóc dờ cười, không biết phải làm thế nào với Tường Nã.

Hai ngày cuối tuần, Điều Ngan hết sức bận bịu. Buổi chiều đến sạp hàng giúp đỡ, buổi tối đến nhà cô họ nấu ăn cho em họ, rạng sáng lại hâm nóng thức ăn cho ông Điều. Chịu đựng đến thứ Hai, cô âm thầm sung sướng rồi cuộc mình cũng được đi làm.

Em họ mua quà mừng ngày nhà giáo mang đến trường học, gọi điện cho Điều Ngan: “Hôm nay, cô giáo nhận rất nhiều hoa, chỉ có một mình em tặng tách trà, không biết cô có thích không nữa”.

Điều Ngan cười nói: “Tâm lòng của học trò, cô giáo nhất định thích. Tách trà của em đặc biệt nhất, chắc chắn cô của em sẽ càng thích hơn nữa”. Em họ cuối cùng cũng hài lòng gác máy.

Chỉ số pH hiển thị trước mặt Điều Ngan là 4.7, cô thở dài cảm cốc đo lường đưa cho đồng nghiệp. Điện thoại di động của cô lại đổ chuông.

Bạn đại học của cô nói: “Hôm qua, bọn mình tụ tập đến mười một giờ. Cậu không đến thật đáng tiếc!”.

Điều Ngan mỉm cười, cô bạn kia còn nói: “Bọn mình đến nhà cô Từ nhưng nghe hàng xóm nói cô đi du lịch. Cô Từ cắt đứt liên lạc với bọn mình. Sau khi cô về hưu, bọn mình cũng chẳng gặp được cô!”.

Điều Ngan sững người, cô nói giọng nhẹ nhàng: “Ồ, mình cũng lâu rồi không liên lạc với cô. Mình đoán cô đi hết đợt này là về thôi”.

Sau khi gác máy, cô cũng hết hứng thú làm việc. Số liệu đang viết chọt rồi hết cả lên, phân biệt không rõ tỷ lệ đường là nhiều hay ít.

Buổi trưa Điều Ngan đến tòa nhà phía đông, đồng nghiệp đi họp về mang theo tin tốt lành: “Hai ngày cuối tuần sắp tới mọi người gác việc riêng lại hết nhé! Công ty mời nhân viên đi sơn trang Long Tuyền nghỉ mát!”.

Một đồng nghiệp khác reo lên thích thú: “Thật không? Chưa đến nghỉ lễ mà, tại sao lại tổ chức đi chơi?”.

Đồng nghiệp vừa báo tin cười nói: “Thẩm tổng nói chúng ta làm việc vất vả. Một người mà ôm việc của nhiều người, phải thưởng bất kể lúc nào”.

Trần Lập và Thẩm Quan cùng nhau thảo luận, thương lượng việc hợp tác. Công ty nước giải khát chủ yếu xuất hàng ra nước ngoài nên Trần Lập muốn thuê thêm phân mảng còn thiếu này của tòa nhà phía đông, mở rộng sang thị trường Âu Mỹ. Một tháng nữa sẽ có hội chợ Canton, anh ta dự định dùng hội chợ này làm điểm xuất phát. Trần Lập đã chỉ thị nhân viên thiết kế nhãn mác. Anh ta nói với Tường Nã: “Nói là hợp tác cùng Thẩm Quan, nhưng em sẽ đẩy nhanh tiến độ. Nếu tới lúc đó anh ta không đồng ý, em cũng có thể làm một mình”.

Tường Nã không quan tâm chuyện này, anh chỉ đối đáp qua loa. Canh chừng đến giờ tan làm, anh gọi điện cho Điều Ngan: “Anh chờ em ở cổng công ty. Chúng ta đến tiệm vàng!”.

Điều Ngan trượt tay, cốc đo lường đổ nghiêng, cũng may bên trong không có nước trái cây. Cô hít sâu, giọng cô gât lên: “Không đi!”.

Tường Nã nào chịu nghe lời cô. Anh chờ cô xuống dưới, chặn đường không cho cô đi.

Thẩm Quan ra khỏi nhà máy, dõi mắt nhìn hai người họ đi mỗi lúc một xa. Anh ta hỏi đầu bên kia điện thoại: “Ai là lão đại?”.

“Họ Dương, tên là Dương Quang. Nghe nói là thế lực nhiều năm trước của Bạch lão đại. Phần nửa địa bàn Lô Xuyên thuộc về anh ta. Trước khi chúng ta còn chưa dò la rõ ràng, không nên đề hàng hóa đến đó.”

“Họ Dương?”” Thẩm Quan nhú mày tư lự.

Đầu bên kia điện thoại nói: “Ừ, hiện tại bên đó chia thành hai phần, mỗi người một nửa. Hắc lão đại quản không nổi địa bàn kia. Tôi sẽ nghe ngóng thêm!”.

Thẩm Quan căn dặn thêm vài câu, sau đó ưu tư gác máy.

Trên thị trấn Trung Tuyền chỉ có một tiệm vàng nằm vuông góc với khu trung tâm. Ngày xưa tiệm vàng này là cửa hàng bán mắt kính, về sau nhượng lại cho chủ mới, sáp nhập thêm căn tiệm bên cạnh, trở thành tiệm vàng duy nhất ở thị trấn này.

Nhân viên trong cửa hàng mặc đồng phục gọn gàng. Có người ngồi, có người đứng chờ trời tối để được tan ca.

Khi Tường Nã nắm tay Diêu Ngạn đi vào, nhân viên trò chuyện sôi nổi với nhau: “Phải đợi đến lễ Quốc khánh, chứ như bây giờ ngày nào cũng lỗ vốn. Chỉ được mỗi anh chàng mua sợi dây chuyền vàng bản lớn mấy ngày trước”. Chị ta tặc lưỡi nói tiếp: “Anh ta nhìn rất điển trai, vóc người to cao, đeo dây đó ra đường y chang đại gia mới phát. Còn mà xấu hơn đeo lên thì đúng là trường giả học làm sang”.

Diêu Ngạn mỉm môi nín cười, Tường Nã liền siết cổ tay cô đau nhói.

Tường Nã đen mặt gỡ tủ kính, anh cất giọng u ám: “Ngày hôm đó, chị không nói như vậy!”.

Lúc này mới nhìn thấy Tường Nã, chị ta đỏ bừng mặt. Quá nhiên ban ngày không thể nói xấu người khác. Chị ta thảm than khổ trong lòng, nặn ra một nụ cười chuyên nghiệp, coi như không có việc gì xảy ra. Chị ta bình tĩnh nói: “Ôi em trai, lần này mua kiểu vàng nào? Xem thoải mái đi, trưa nay trong tiệm vừa có thêm mẫu mới”.

Miệng lưỡi chị ta liến thoắng không ngừng. Nhưng thấy Tường Nã lăm li, chẳng nói chẳng rằng, chị ta cũng sượng mặt ngậm miệng.

Diêu Ngạn vặn cổ tay, cô nói khẽ: “Thả ra!”.

Sắc mặt Tường Nã thoáng dịu lại, anh nói tay nhưng nhất quyết không thả cổ tay Diêu Ngạn ra. Anh gọi một nhân viên khác trong tiệm: “Lấy món đắt nhất đẹp nhất ra đây!”.

Chị ta mừng rỡ, vội vã vào lấy hàng.

Tiệm vàng kinh doanh ế ẩm, hiếm lắm mới gặp được một khách hàng hào phóng dễ chịu. Nhân viên xúm xít lại, tranh thủ kéo đơn hàng về cho mình.

Tường Nã nhìn mấy sợi dây chuyền trên khay đồ, hỏi Diêu Ngạn: “Thích không?”.

Diêu Ngạn nói thẳng: “Không thích!” Nhân viên nhanh chóng thay đổi, mang các mẫu khác ra. Diêu Ngạn vẫn tiếp tục nói không thích, đám nhân viên cửa hàng rút kinh nghiệm, chỉ chuyên tâm giới thiệu với Tường Nã.

Tường Nã sợ dây chuyền nhỏ không thể hiện được đẳng cấp nên nói với đám nhân viên cửa hàng lựa kiểu nào càng to càng tốt. Diêu Ngạn hét chịu nổi, cô nói: “Tôi không thích vàng. Tôi thích bạc”.

Tường Nã nhìn cô: “Vây lát nữa mua bạc cho em!”.

Diêu Ngạn nhìn chằm chằm chiếc cạm gót cạnh của anh, cô há to miệng nhưng không cất nổi thành lời.

Cửa kính tiệm vàng bị đẩy vào, một nhân viên của cửa hàng vừa ra ngoài mua com về, chị ta đặt túi nilon lên mặt tủ kính. Vô tình nhìn thấy Diêu Ngạn, chị ta gọi: “Em gái, em làm gì ở đây? Em chưa về nhà à?”.

Nghe có người gọi, Diêu Ngạn quay sang. Nhìn thấy chị ta là khách quen ở sạp tô tượng, cô cười nói: “Hôm nay, em bận chút việc. Chị làm việc ở đây à?”.

“Ừ.” Chị ta nhìn Tường Nã dò xét, khó hiểu mở miệng: “Lúc nãy, chị thấy bạn trai em theo mẹ em đi mua thức ăn. Chị cứ tưởng tối nay nhà em ăn cơm cùng nhau”.

Diêu Ngạn giật mình sững sốt “Bạn trai?”. Diêu Ngạn vẫn đang ngẩn tò te, cổ tay cô đã nhói lên, cô vùng mạnh, nói: “Tường Nã!”.

Tường Nã bắn cho chị ta một cái lườm sắc bén. Anh nhìn thẳng về phía cô: “Bạn trai?”.

Thấy thần sắc của Tường Nã u ám hơn lúc bị gọi là “đại gia mới phát”, Diêu Ngạn vô thức đáp: “Có lẽ là bạn trai của chị tôi”.

Tường Nã im lặng, tiếp tục ôm Diêu Ngạn chọn vàng.

Một giờ sau, Diêu Ngạn đã chọn được sợi dây chuyền tròn nhỏ xíu. Đeo lên cổ vẫn sáng lấp lánh như thường, vừa đơn giản vừa khiêm tốn.

Thấy cô hài lòng, mặt anh cũng xuất hiện nụ cười. Anh trả tiền rồi rời khỏi tiệm vàng. Tường Nã hỏi Diêu Ngạn cửa hàng bạc ở đâu, Diêu Ngạn giật nảy

người, lập tức nói: “Đề hôm khác! Tôi muốn về nhà”.

Trong dòng người tấp nập, có thể gặp người quen bất cứ lúc nào, Điều Ngan không muốn ở đây lâu với Tường Nã. Cô đứng cúi đầu, không dám nhìn ra đường.

Tường Nã cười lạnh: “Về nhà sớm làm gì? Ăn tối với bạn trai à?”.

Điều Ngan ngẩng người ra. Tường Nã vuốt mái tóc dài rũ xuống của cô, anh nói: “Cô chị ngốc nghếch của em quen bạn trai từ khi nào? Tại sao anh không biết?”.

Điều Ngan nhũn mày, cô ghét nhất người khác nói Điều Yên Cẩn ngốc. Cô đánh mặt: “Anh nói năng kiểu gì vậy? Cô chị ngốc nghếch là gì? Anh thì thông minh quá?”.

Tường Nã cười nhạt: “Vậy em coi anh là thằng ngu chắc? Một bên gấp gờ anh, một bên chuẩn bị phao dự phòng, lời chị em ra làm cái có đối phó với anh? Chuyện này mà người ta cũng nhầm lẫn được à?”.

Điều Ngan trừng mắt với anh: “Tường Nã, anh đừng quên lời hứa của anh. Đã sắp tới ngày mười lăm rồi đây”.

Mặt Tường Nã tối sầm, anh nhếch miệng nói: “Em cũng đừng quên thỏa thuận của em với anh. Anh chờ em!”. Anh đột nhiên leo lên xe phóng đi, bỏ lại một mình Điều Ngan.

Điều Ngan đứng yên. Dây chuyền vàng còn đeo chưa ảm cỏ, cô đã lần tìm đầu khóa loay hoay tháo ra. Ánh chiều tà nghiêng nghiêng chiếu lên gò má cô, vừa nóng lại vừa chói mắt. Một lúc sau, cô cũng tháo được dây chuyền, vẫn giống hệt lần trước, cô nhét nó vào trong túi xách.

Khi cô ngẩng đầu lên, chiếc xe Jeep đã quay lại. Nghe tiếng xe phanh kít, cô vội vàng lùi ra sau hai bước. Tường Nã mở cửa, kéo tay cô, ôm cô vào lòng, hôn chụt một cái lên môi cô ngay giữa nơi công cộng. Tường Nã cất giọng trầm trầm: “Anh muốn em đoán ngay bây giờ!”.

Điều Ngan hét lớn, né đầu sang chỗ khác. Người qua đường tức đỏ dòn ánh mắt về phía họ. Điều Ngan vừa ngượng ngịu vừa cáu tiết liền vùng tay, cô thấp giọng nói: “Anh lại phát điên gì thế?”.

Tường Nã cười: “Sợ bị xấu mặt?”. Một tay anh ôm Điều Ngan, một tay giữ chặt hai má của cô mà hôn ngấu nghiến, vừa hôn anh vừa cất lời: “Tại sao người ta không nhầm anh hả? Để anh giải thích cho chị ta biết!”.

Cổ họng cô nghẹn ứ, cô cúi thấp đầu không để người khác nhìn thấy mình. Hai người giằng co một hồi, Điều Ngan cũng chịu thua, cô dựa đầu vào ngực Tường Nã, nghiêng răng trèo trẹo: “Lên xe, lên xe!”.

Tường Nã giữ chặt gáy của Điều Ngan. Anh cúi nhìn hàng mi đang chớp nhẹ của cô, một lát sau mới chịu cùng cô vào xe.

Xe Jeep chạy về ngõ nhà Điều Ngan, cô thở phào một hơi. Tường Nã nói: “Bây giờ anh đến nhà em, nhân tiện gặp gỡ bạn trai “của chị em” luôn thể”.

Điều Ngan ngần ra, tỏ thái độ căm hận: “Rất cuộc anh muốn cái gì? Ngày đó chính miệng anh hứa với tôi thế nào? Anh có quyền gì mà nói một đằng làm một nẻo!”.

Tường Nã cười nhạt: “Anh làm gì mà nói một đằng làm một nẻo? Hôn em mấy cái sao?”. Anh liếc Điều Ngan, túm chặt tay lái: “Anh hao tâm tổn sức lấy lòng em, còn em lại ngày ngày đi hẹn hò với thằng con trai khác. Tại sao không tiếp tục ra về ngoan ngoãn? Em giỏi giả vờ lắm cơ mà!”.

Xe Jeep phanh gấp, Điều Ngan hét toáng lên, cô ngã nhào người ra trước, chống tay lên bảng điều khiển xe.

Tường Nã đỡ cô, anh nghiêm mặt nói: “Điều Ngan, em nghe cho kỹ đây, anh để em chơi trò này thì sẽ không dễ dàng để em đoán được đáp án. Em đừng tự cho mình là giỏi!”.

Anh vỗ mạnh hai má Điều Ngan, trượt tay xuống ngực trái của cô. Điều Ngan nín thở run rẩy. Tường Nã nói: “Anh cho em thoải mái vài ngày, quét sạch cái gã em đang tơ tưởng ra khỏi đầu!” Anh nhún tay xuống, tìm cô đập thành thịch dưới lòng bàn tay của anh.

Điều Ngan mướt mải mồ hôi, thất thần bước về đến cửa nhà. Xe Jeep của Tường Nã vẫn đậu ngoài ngõ. Điều Ngan chậm chạp rút điện thoại di động đang đổ chuông trong túi xách ra nghe. Tường Nã lãnh đạm buông lời: “Nếu em không thích dây chuyền vàng, cứ việc nói thẳng. Lần sau nói anh biết thứ em thích, anh nhất định sẽ mang nó đến cho em.” Anh hạ thấp giọng nói nhỏ: “Tắm rửa cho sạch sẽ đi, lúc này sờ vào em thấy cả người em toàn mồ hôi. Anh còn chưa “ăn” em mà”.

Điều Ngan im lặng siết chặt điện thoại. Tường Nã nói câu cuối: “Lần sau cũng đừng chọc tức anh, em nhớ kỹ ngày mười lăm kia đến vậy, vậy sao em không nhớ anh thích em?”.

Xúc cảm lạ thường còn hiện hữu nơi lồng ngực, Điều Ngan đặt tay lên che trái tim đập dồn dập của mình, cố gắng dần xuống nỗi tức tối và một thứ xúc cảm không tên.

Đào Chí nói chuyện với bà Điều, nhìn thấy Điều Ngan anh ta bèn gọi: “Điều Điều!”.

Điều Ngan vứt bỏ dòng suy nghĩ miên man, cô cười hỏi: “Anh còn ở đây à? Anh ăn cơm chưa?”.

Đào Chí gật đầu, lấy quả mận mang đến tặng cô: “Anh có mua một vài thứ. Món này tặng em!”.

Điều Ngan nhận lấy, cảm ơn anh ta. Nhìn bà Điều cười toe toét, cô cũng vui lây.

Hết tin thời sự buổi tối, Đào Chí đứng dậy chào tạm biệt. Điều Yên Căn tiễn anh ta ra ngoài. Cô ôm mũ bảo hiểm của Đào Chí, đưa anh ta ra đến đầu ngõ, hai người đứng dính vào nhau. Điều Ngan núp đằng sau cửa nhìn ra, bà Điều cười vỗ vai cô: “Đừng rình nữa. Chị con biết được lại đỏ mặt làm ầm lên đây!” Điều Ngan che miệng cười trộm, chò vể phòng.

Tường Nã gầy tàn thuốc, nhả khói ra ngoài cửa xe. Khói thuốc bám vào kính xe thành từng mảng loang lổ khiến mặt kính càng thêm nhòe, đèn đường đã sáng yếu ớt giờ càng phải cố gồng mình lên chiếu sáng. Tường Nã híp mắt quan sát đôi nam nữ ra khỏi ngõ, anh bật cười ném tàn thuốc, nhún ga phóng xe như bay về trước.

Thời gian này công ty nước giải khát loan tin, có thể công ty sẽ chuyển sang mô hình làm nước trái cây. Mọi người đều có những ý kiến trái chiều. Có người nói thuận theo thị trường, cũng có người tỏ thái độ hoài nghi. Nhưng Trần Lập đã bắt tay vào thực hiện từng bước một. Anh ta cử người nghiên cứu sản phẩm mới. Điều Ngan bỗng chốc lâm vào tình cảnh khó xử.

Buổi trưa, Giám đốc tìm cô ám chỉ việc làm thêm ở tòa nhà phía đông là không thỏa đáng, hai cái chỉ được chọn một. Điều Ngan đỏ mặt trở về phòng nghiên cứu. Đồng nghiệp góp ý: “Nói gì thì nói nền tảng công ty nước giải khát cũng ở đây. Coi như tòa nhà phía đông trả em lương cao, vậy thì sao? Ngộ nhờ kinh doanh không tốt, họ sẽ đóng cửa phá sản. Hôn nữa, họ cũng chưa nói sẽ chính thức nhận em, tiền lương làm thêm lại ít, em nên suy nghĩ kỹ!”.

Điều Ngan gật gù. Thực ra cô đã có quyết định từ sớm. Tránh xa rắc rối là chuyện ưu tiên hàng đầu trong lúc này.

Ngày hôm sau, cô báo ý định thôi việc với chủ nhiệm Ngô. Chủ nhiệm Ngô trầm mặc, phẩy tay nói cô về đợi tin. Điều Ngan nhú mày khó hiểu, quay lại làm việc.

Chủ nhiệm Ngô tìm Thẩm Quan, kể chuyện Điều Ngan muốn xin nghỉ cho anh ta. Thẩm Quan cau mày: “Giữ cô ấy lại”.

Chủ nhiệm Ngô cất giọng do dự: “E rằng hơi khó. Hiện tại, mọi người ở tòa nhà chính truyền tai nhau rằng bên đó sắp tới sẽ sản xuất nước trái cây, quan hệ giữa hai bên sẽ rơi vào hai trường hợp, hoặc là hợp tác hoặc là cắt đứt quan hệ. Điều Ngan là người bên đó, chắc chắn phải thôi việc”.

Thẩm Quan nhếch miệng nói: “Tại sao không phải là ở lại mà lại là thôi việc?”.

Chủ nhiệm Ngô ngớ ra. Thẩm Quan nói: “Tôi muốn Điều Ngan tiếp tục làm việc ở đây. Nghĩ cách giữ cô ấy lại, tuyển chính thức!”.

Chủ nhiệm Ngô nhận lệnh, nghe theo lời anh ta. Thẩm Quan gọi điện cho Điều Ngan: “Nghe nói em muốn xin nghỉ việc?”.

Điều Ngan cười gượng, cô nói: “Vâng, Thẩm tổng biết nhanh vậy ạ?”.

Thẩm Quan cười cười: “Gần đây, tôi hơi bận, không có cơ hội tìm em. Hay là tối nay cùng đi ăn nhé?”.

Điều Ngan tần ngần vài giây, cô gượng gạo nói: “Có lẽ tôi bận, tôi...”.

Cô nói chưa hết, Thẩm Quan đã chen ngang: “Hai ngày cuối tuần đi sơn trang Long Tuyền, em rảnh chứ? Sáng ngày kia khởi hành, em về sắp xếp đồ đạc. Đến lúc đó chúng ta nói chuyện tiếp”.

Điều Ngan vốn định từ chối dứt khoát nhưng mắt cô vô tình nhìn đến ngày tháng dưới góc phải máy vi tính, trong lòng cô hơi lung lay, cô lập tức cười đồng ý.

Nghe Điều Ngan nói đi sơn trang Long Tuyền, bà Điều rút hai chiếc khăn mới cất vào túi du lịch, dặn dò cô: “Đồ đạc ở nhà nghỉ không sạch sẽ. Con nên mang theo cốc của mình”.

Điều Ngan ním cười, cô nói: “Không gấp mà mẹ. Sáng ngày kia, con mới đi”. Cô lấy ba lô ra khỏi tủ: “Ồ đó một đêm không cần túi du lịch. Con dùng ba lô được rồi”.

Bà Điều thấy cô lấy một chiếc áo tay lỡ bình thường trong tủ đồ thì vội vàng ngăn lại, bà nói: “Đi chơi ăn mặc đẹp một chút. Mặc váy đi con!”.

Hai mẹ con ở trong phòng thu dọn đồ đạc, Điều Yên Căn đang ở ngoài phòng khách la oai oái: “Em ăn chưa uống chưa!”.

Điều Ngan ra ngoài xem thử. Cô dờ khóc dờ cười, không biết phân xử ra sao.

Điều Yên Căn ôm đưa hấu vào lòng. Em họ tức giận nói: “Đồ keo kiệt!”.

Điều Yên Căn hừ lạnh, giơ đưa hấu ra trước mặt Điều Ngan: “Hai người không ra là nó ăn hết đây!”.

Điều Ngan biết Điều Yên Căn có ý tốt, cô cầm đưa hấu múc một muỗng, cười cười để lên bàn cho ba người cùng nhau ăn chung.

Cô họ cả ngày đi theo xe hàng, không ai trông nom em họ nên gửi tiền com nước cho bà Điều, rồi bảo em họ qua nhà họ Điều “tự sinh tự diệt”. Điều Yên Căn thỉnh thoảng trên chộc nhưng cô bé không giận, cũng không so đo đáp trả. Tuy nhiên, cô bé sẽ ngấm ngầm trả thù. Điều Yên Căn và em họ lúc thì cãi nhau chí chóe, lúc thì hòa thuận vui vẻ.

Điều Ngan đốc thúc em họ làm xong bài tập, sau đó dỗ cô bé về phòng Điều Yên Căn ngủ.

Dự báo thời tiết nói thứ Bảy có đợt nắng nóng mới. Điều Ngan vừa nhìn màn hình tv tính, vừa cắt hai sợi dây chuyền vào tủ khóa chặt lại. Quạt bàn kêu rè rè, quay được một lát lại đứng im. Điều Ngan lắc lắc vài cái, nó mới ngoan ngoãn tiếp tục làm việc. Cánh quạt ù ù xoay vòng, suốt cả đêm cũng không thổi ra gió mát. Điều Ngan mò hôi nhễ nhại thức dậy. Nấu cháo xong, cô gọi em họ dậy đi học rồi vội vã đến công ty.

Đồng nghiệp phòng nghiên cứu nói phúc lợi của tòa nhà phía đông rất tốt, ngữ điệu khác hẳn ngày hôm qua: “Chị thấy em không nên từ chức, biết đâu họ sẽ trả lương cao rồi giữ em ở lại”.

Điều Ngan cười đáp: “Làm gì có chuyện đó!”.

“Làm sao không thể!” Chị ta quan sát Điều Ngan một lượt từ trên xuống dưới, nói: “Nếu không thì chủ nhiệm của họ vừa mất em, vì vậy mới im lặng, lôi kéo không cho em đi!”.

Điều Ngan phì cười, ngừng thảo luận đề tài này với chị ta.

Bên này, Tường Nã đang ngủ say thì chân bỗng chồm ra khỏi giường, “cộp” một tiếng, chân bị đập vào thành giường khiến anh tỉnh giấc. Anh nhìn nóc nhà loang lổ và mạng nhện trong góc phòng, một lát sau mới tỉnh hoàn toàn.

Vàng dương ói lọi nhô lên cao. Xe cộ qua lại như mắc cửi phả khói đục ngầu khiến trung lộ Lý Sơn trở nên nhạt nhòa. Hơi nóng từ mặt đường xuyên qua đế giày, thấm vào lòng bàn chân.

Tường Nã dựa cửa sổ hút thuốc rồi lượn quanh phòng hai vòng. Anh cân nhắc tìm người dọn sạch lớp mạng nhện bám trong góc phòng. Nhìn xa nhìn gần đều thấy căn phòng này quá nhếch nhác.

Hứa Châu Vi ở dưới nhà lên lút trao đổi với các anh em: “Một lát chú đi đặt bánh kem. Ngày mai tìm mấy cô nàng xinh xinh tới đây. Đừng bạc đãi đám đàn ông chúng ta”.

Một người khác hỏi: “Gọi mấy cô nàng đó tới lỡ khiến chị dâu mất tự nhiên thì sao?”.

Hứa Châu Vi cất giọng lưỡng lự: “Cũng đúng. Mấy cô nàng ở cạnh mấy chú chẳng ai ra hồn cả”. Anh ta phân chia nhiệm vụ cho từng người, cảm thán trong lòng: “Cuối cùng cũng có thể giúp anh Nã đón một sinh nhật bình an!”.

Điều Ngan một lòng mong chờ ngày mai đến để được nghỉ ngơi, được đi xa, lại còn không phải lo sợ Tường Nã ở đầu bên kia điện thoại định giờ trò với cô. Hết giờ làm về nhà cô lại cắm đầu vào đồng việc nhà, vừa nấu cơm cho già trẻ lớn bé, vừa khuấy hồ làm tượng, loay hoay đến rạng sáng mới xong xuôi mọi việc.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô nghĩ tới những việc diễn ra trong hai tháng qua, xâu chuỗi từng hành động của Tường Nã, còn có mỗi lần cô cố tình phân tích trực tiếp mọi chuyện trước mặt anh, nét mặt anh thay đổi xoắn xoạch. Tất cả đều dẫn thẳng đến một đáp án, đáp án này sẽ làm tính nguy hiểm của Tường Nã rơi xuống mức thấp nhất. Điều Ngan cảm thấy yên tâm, gạt ngay câu nói: Anh để em chơi trò này thì sẽ không dễ dàng để em đoán được đáp án ra khỏi đầu.

Sáng hôm sau, tiếng chim hót líu lo, tiếng côn trùng kêu râm ran, mặt trời mới lên tỏa nắng dịu dịu xua tan màn sương, tất cả những âm thanh của sự sống như hòa quyện lại với nhau, một ngày mới lại bắt đầu.

Điều Ngan mặc một chiếc váy sáng màu, đổi một chiếc túi đeo chéo rồi đi ra ngoài. Ông cụ hàng xóm đang cho gà ăn, gọi với theo Điều Ngan: “Bé ba, hôm nay cũng phải đi làm à?”.

Điều Ngan cười đáp lời ông cụ: “Không ạ, hôm nay công ty cháu tổ chức đi chơi”.

Ông cụ bỏ khay thức ăn xuống: “Chà, phúc lợi của công ty cháu tốt quá. Hai ngày cuối tuần có cả hoạt động vui chơi cho nhân viên”.

Điều Ngan mỉm cười, đi thẳng một mạch ra ngoài ngõ.

Quán ăn đã mở cửa buôn bán. Vì hấp đặt trên chiếc bàn bày ngay bậc đá tỏa hơi nghi ngút.

Thẩm Quan mua vài cái bánh bao, anh ta vừa ăn vừa đến gần Điều Ngan, buồn cười nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô: “Ăn sáng chưa?”.

Điều Ngan ngơ ngác lắc đầu. Thẩm Quan đưa bánh bao cho cô: “Là bánh bao chay, em ăn tạm đi”.

Điều Ngan nhận lấy, cô đáp ứng hỏi: “Thẩm tổng, tại sao anh...”.

Thẩm Quan bước đến bên cạnh chiếc ô tô đen, mở cửa ghế lái phụ, anh ta nói: “Tôi dậy sớm, không có việc gì làm nên đến đón em”. Thấy Điều Ngan bất động, anh ta mỉm cười: “Tối cũng tới rồi, em vẫn muốn tự mình đi đến trạm xe à?”.

Điều Ngan hoàn hồn, cô gượng cười leo lên xe.

Đa số đồng nghiệp đều hẹn nhau tập trung ở công ty nước giải khát, cùng nhau đón xe đến thị trấn Long Tuyền. Sóng nghiệp còn lại nhà có xe riêng nên tự lái tới đó. Điều Ngan nói chuyện điện thoại nhỏ nhẹ, đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu tò mò: “Em đến bằng cách nào? Hôm qua, em còn bảo chị đợi ở công ty cơ mà!”.

Điều Ngan lúng túng nói: “Có chút thay đổi ạ, em xin lỗi chị!”.

Sau khi Điều Ngan gác máy, Thẩm Quan cười hỏi cô: “Em với mọi người thân thiết lắm thì phải?”.

Điều Ngan mỉm cười: “Vâng ạ, mọi người rất dễ gần”.

Thẩm Quan nhìn thoáng qua cô, anh ta nói: “Vậy em ở lại chỗ tôi, tôi tuyển em làm chính thức, em thấy thế nào?”.

Điều Ngan giật mình, cô cười gượng: “Không hay đâu ạ. Tôi mới làm ở công ty được hai tháng mà đã thôi việc, bố mẹ tôi sẽ nói tôi không có chính kiến, thay đổi thất thường”.

Thẩm Quan lắng sang chuyện, anh ta nói về những đổi mới gần đây trong công ty, hỏi cô về phong cảnh ở thị trấn Long Tuyền. Hai người trò chuyện thoải mái.

Đến thị trấn Long Tuyền mới tám giờ rưỡi, trợ lý đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ nên đứng ngoài cửa đợi đồng nghiệp đến. Sơn trang Long Tuyền nằm ở giữa núi, xe ô tô chỉ có thể dừng dưới chân núi. Thẩm Quan và Điều Ngan vừa đi bộ vừa nghỉ ngơi nói chuyện, cô giới thiệu với anh ta: “Khi học cấp ba tôi từng đến đây với bạn. Đi tiếp nữa sẽ có thác nước, vào trong thung cánh phải mưa về. Nhiều cảnh quan là nhân tạo nhưng bề dày lịch sử của nơi này là thật. Nghe đồn vài biệt thự phía trên từng là nơi ở của mấy vị anh hùng cách mạng. Điều này là sự thật, có tài liệu lịch sử chứng minh hẳn hoi”.

Thẩm Quan hỏi: “Tôi một lần hỏi học cấp ba? À, lần trước họp lớp là bạn cấp ba hay đại học của em?”.

“Bạn đại học nhưng tôi không đi.” Điều Ngan leo lên từng bậc thang đá nghe tiếng nước chảy róc rách, lá khô xuôi theo dòng nước chảy xuống chân núi. Không khí trong lành mát mẻ giữa mùa hè nóng bức thật đáng quý xiết bao.

Giá nghỉ lại sơn trang Long Tuyền rất đắt. Thẩm Quan chọn căn nhà nhìn ra bờ hồ, tiền thuê lại càng cao.

Trong hồ nhân tạo nuôi rất nhiều tôm cá. Các đồng nghiệp vừa đặt chân đến đã bắt đầu rủ nhau đi câu. Mọi người từng đến hầu hết các danh lam thắng cảnh xung quanh, chỉ có sơn trang Long Tuyền khiến họ cảm thấy mới lạ. Điều Ngan cũng cầm cần câu, ngồi xuống ván gỗ cười nói vui vẻ cùng mọi người.

Cỏ tranh che chắn ánh nắng chói chang trên đầu, gió núi hây hây thổi đến. Điều Ngan là người nhỏ tuổi nhất, nhìn cô non nớt ngây thơ nhưng cách hành xử lại trưởng thành khéo léo. Nụ cười trong sáng cùng áo váy xòe nhẹ toát lên vẻ dịu dàng đầy mê hoặc. Thẩm Quan nhìn lướt qua đã bắt được bóng dáng Điều Ngan giữa đám đông. Anh ta mỉm môi nhấp trà, ánh mắt dời sang chỗ khác với ý cười lại lảng trên môi.

Điều Ngan ngồi một lúc thì cảm thấy chán, cô đưa cần câu cho người khác, loay hoay tìm nước uống. Thẩm Quan gọi cô: “Ồ đây!”.

Điều Ngan chạy đến chỗ anh ta, rót nước uống.

Hai người vui vẻ nói đủ thứ chuyện. Thẩm Quan hỏi cô: “Trước đây em thực tập ở Tuệ Viên Mỹ? Tôi nhớ em từng viết tên công ty đó trong sơ yếu lý lịch”.

Điều Ngan trả lời anh ta: “Tôi thực tập ở đó nửa năm”.

Thẩm Quan tỏ vẻ hiếu kỳ: “Vậy tại sao em về quê?”.

Điều Ngan mỉm cười, cô nói: “Chi phí sinh hoạt ở Nam Giang đắt đỏ. Tiền thuê nhà chiếm phân nửa số lương. Chi bằng tôi về quê làm việc, tiền lương tuy ít hơn nhưng mỗi tháng lại tiết kiệm được nhiều hơn trước đây”.

Thẩm Quan cười cười. Anh ta lại nhắc đến công việc ở tòa nhà phía đông với mức lương và hứa hẹn mức khen thưởng cuối năm chắc chắn không ít. Anh ta nói: “Tòa nhà phía đông luôn thiếu nhân viên. Em cũng biết thay vì bên tôi thông báo tuyển người lần nữa, không bằng giữ em lại làm việc. Em quen thuộc với mọi người, làm gì cũng dễ dàng hơn”.

Điều Ngan nghe anh ta nói về chuyện lương bổng, cô cũng cảm thấy lung lay, nhưng lý trí trỗi dậy vùi dập dao động nhất thời của cô. Cô định trả lời anh ta thì điện thoại di động trong túi xách đồ chuông liên hồi.

Điều Ngan rút ra xem, cô đứng dậy đi sang một bên.

Tường Nã đã vào địa phận Trung Tuyền, chạy xe qua bảng “Chào mừng đến với Trung Tuyền” một lúc thì gặp phải đoạn tắc đường gần cầu. Chính phủ đã phái người đến đo đạc, dự định cuối tháng này sẽ khởi công. Ngày này của năm sau có lẽ ở đây sẽ được thông xe lần nữa. Tường Nã nhui mày nhìn phía trước, anh tấp xe vào một bên chờ đường hết tắc.

Điện thoại gọi mãi mới có người nghe máy. Tường Nã mở miệng: “Sao lâu vậy?”. Nghe bên kia thoáng ồn ào, anh hỏi: “Em đang ở đâu? Không ở nhà sao?”.

Diêu Ngạn đáp khẽ: “Ừ, tôi đang ở ngoài”.

Tường Nã tỏ thái độ không hài lòng: “Về đi. Anh đang ở Trung Tuyền, em ở đâu? Anh đến đón”.

Diêu Ngạn vội nói: “Không cần. Chúng ta nói qua điện thoại được rồi”.

Tường Nã nheo mắt: “Em nói cái gì?”.

Diêu Ngạn cất giọng chân chừ: “Hôm nay là ngày mười lăm. Tôi nghĩ...”

Tường Nã lập tức nói: “May mà em còn nhớ hôm nay là ngày mười lăm”. Xe cô đông đúc phía trước di chuyển, Tường Nã cũng xuôi theo dòng xe đang di chuyển một cách chậm chạp: “Tôi muốn nói chuyện trực tiếp. Đẹp cái trò khôn vặt của em đi”.

Diêu Ngạn nhú mày: “Mặc kệ anh muốn nói trực tiếp hay gián tiếp, đáp án vẫn như vậy”.

Tường Nã cười lạnh, cất giọng hờ hững: “Diêu Diêu, đừng để anh nói trúng tim đen của em. Em không tin vào suy đoán của bản thân, vì vậy nên mới lần tránh đúng không, em sợ cái gì?”. Anh nói khẽ: “Sợ anh “xử” em?”.

Trong điện thoại truyền đến tạp âm sần sật, Tường Nã cong môi dụ dỗ: “Ngoan, nói anh biết em đang ở đâu. Anh đến đón em, dẫn em đi Sĩ Lâm mua trang sức bạc. Không phải em nói thích hay sao?”.

Tim Diêu Ngạn đập mạnh, cô cắn răng, giọng cô đánh lại: “Tường Nã, tôi không thích vàng, không thích bạc, cũng không thích anh. Anh đừng quên chuyện đã hứa với tôi. Hôm nay là ngày mười lăm, tôi sẽ nói đáp án với anh. Nhưng tôi còn chưa hỏi câu thứ ba, anh giải đáp trước đi!” Cô căng thẳng cuộn tay.

Tường Nã chạy khỏi hẻm, tấp xe vào bên đường. Anh gác tay lên vô lăng, nhìn dòng xe lao đi vun vút trước mắt, anh nói: “Em hỏi đi”.

Diêu Ngạn nói: “Vì sao anh muốn tôi chơi trò này? Tôi cần biết nguyên nhân thật sự!”.

Tường Nã khẽ cười: “Anh thích em, em biết mà”.

Diêu Ngạn ghen hòng, tim cô lại lạc một nhịp. Sau vài giây suy tư, cô nói: “Ngoài nguyên nhân này, còn một cái khác. Tường Nã, anh đừng hòng dọa nạt tôi. Tôi mặc kệ việc hệ trọng của anh. Anh bày mưu tính kế suốt bao lâu nay, lẽ nào anh lại mạo hiểm để lộ cho tôi đoán, còn đưa cho tôi nhiều gợi ý bóng gió đến vậy.” Diêu Ngạn mỉm cười: “Tôi nhớ anh từng nói đừng tin truyện cổ tích, vì vậy tôi không tin”.

Tường Nã cứng đờ người, anh trầm mặc, không lên tiếng. Diêu Ngạn nói tiếp: “Chừng nào anh muốn trả lời câu hỏi thứ ba của tôi thì hãy liên lạc lại.” Cô đập máy ngay tức khắc.

Ánh mắt của Tường Nã sầm xuống nhìn màn hình di động tối thui. Một hồi lâu sau, anh bất giác mỉm cười, miệng lẩm nhẩm: “Cô nhóc này, để xem anh làm thế nào bắt em về!”.

Diêu Ngạn dốc hết can đảm nói trọn vẹn suy nghĩ hai ngày qua của bản thân, cô nhẹ nhõm nhưng lại cảm thấy hụt hẫng và băn khoăn. Cô nở nụ cười tự giễu, quay về chơi cùng mọi người.

Tường Nã quay về công ty vận chuyển hàng hóa ở trung lộ Lý Sơn, anh nóng nảy lao thẳng lên tầng. Hứa Châu Vi gọi anh, anh ta nhìn bánh kem trên bàn: “Lúc nào mới được ăn?”.

Máy vi tính trong phòng làm việc nhanh chóng được bật lên. Tường Nã nhấp chuột vài cái, đeo tai nghe lên, mở máy ghi âm. Anh nghe thấy Diêu Ngạn nói với đồng nghiệp sẽ tự mình đi đến sơn trang Long Tuyền trước, sắc mặt anh trầm xuống, ném phăng chiếc tai nghe.

Loại bỏ được phiền muộn trong lòng, Diêu Ngạn ở sơn trang Long Tuyền chơi rất vui vẻ. Buổi chiều, mọi người xuống thác nước ngắm cảnh chụp hình, rồi họ giành nhau đòi chụp chung với Thẩm Quan. Sau đó mọi người thương lượng ồn thỏa, xếp hàng lần lượt từng người một. Đến lượt Diêu Ngạn, mọi người đã tản ra hết. Thẩm Quan nắm cổ tay cô đứng trước thác nước chảy hiền hòa, nói thầm với Diêu Ngạn: “Rốt cục cũng đến phiên em”.

Diêu Ngạn ngẩn người, cô đỏ mặt, cười dịu dàng nhìn vào ống kính.

Màn đêm buông xuống, mọi người trở lại sơn trang Long Tuyền dùng bữa. Cá vừa câu buổi trưa cực kỳ tươi ngon. Diêu Ngạn phụ giúp lấy bia, nhanh nhẹn mở ra rót cho mọi người Thẩm Quan ngồi cạnh Diêu Ngạn, xoay mấy món thanh đạm đến trước mặt cô, anh ta cùng mọi người ăn uống thoải mái dưới bầu trời đêm sáng ngời ánh sao.

Đang ăn uống vui vẻ, chuông điện thoại di động của Diêu Ngạn réo liên hồi. Cô hơi hoảng hốt lấy điện thoại ra xem, liếc màn hình thấy tên của em họ, cô thờ phào một hơi. Nhưng vừa nghe em họ nói vài câu, cô suyết tất thờ.

Giọng em họ nức nở vang lên: “Chị ơi, tôi cứu em. Em và chị hai ở Lô Xuyên, người ta lừa chị hai tới đây!”.

Điều Ngan tay run run đựng phải chiếc thìa trên đĩa. Xung quanh cô âm ỉ tiếng cười đùa, cô đứng dậy đến một góc yên tĩnh, siết chặt tay trước ngực.

“Em nói từ từ, cho chị biết em đang ở đâu?”

Cô bé nghẹn ngào nói: “Em đang ở một chung cư. Em bỏ chạy, hình như có người tìm em, em sợ lắm”.

Điều Ngan nói nhẹ nhàng: “Em đừng sợ. Em nhìn xung quanh xem có người lớn không? Chung cư đó nhìn thế nào? Em bình tĩnh nhìn thử xem”.

Cô bé nhìn quanh, nói đằng trước có nhiều ông bà khiêu vũ. Điều Ngan kêu cô bé chạy nhanh ra đó rồi bảo cô bé kể đầu đuôi sự việc.

“Chính là vào buổi sáng.” Tim được đám đông, cô bé cũng yên tâm phần nào, bình tĩnh kể Điều Ngan nghe.

Buổi sáng Điều Ngan vừa đi, Điều Yên Căn thức dậy, rón rén thay quần áo. Sau đó không nói tiếng nào với bà Điều, cô chạy ào ra ngoài. Em họ thấy cô lén lút nên cũng thay đồ, không kịp đánh răng rửa mặt liền đuổi theo.

“Em theo đến trạm xe thì chị hai phát hiện, còn có một chú nữa, sau đó bọn em đến trạm xe lửa Sĩ Lâm, em tưởng chị tới đó chơi thôi nhưng đến nơi nghe họ nói mới biết họ đang bán hàng đa cấp.”

Em họ còn nhỏ nhưng rất chín chắn. Cô bé thường hay ở nhà một mình, tính cách rất giống Điều Ngan, tự lập thông minh, có ý thức pháp luật.

Ra khỏi trạm xe lửa Lô Xuyên, người đàn ông đó dẫn em họ và Điều Yên Căn đến chung cư nghe tọa đàm khoảng một giờ đồng hồ, rồi lại tới chung cư đang ở hiện giờ tiếp tục nghe tọa đàm.

“Nghe xong phải nộp tiền, em thấy chị hai lấy sổ tiết kiệm đưa cho người đàn ông đó. Hồi này ăn cơm tối tại nhà hàng, em nghe một bà bên cạnh nói ở đây bán hàng đa cấp. Lúc đó em đã cảm thấy bất thường”

Sau khi ăn xong, hai chị em được đưa vào một căn nhà rộng chừng một trăm mét vuông với vài chục người bên trong. Đối phương xếp họ vào căn phòng bề bộn có bốn giường tầng. Em họ giả vờ ngoan ngoãn, ngầm khuyên Điều Yên Căn đi ra với cô bé.

“Nhưng chị hai không chịu. Chị hai nói muốn làm giàu.” Em họ không biết làm sao, nhân lúc không ai để ý, cô bé lén trốn đi, “Em gọi điện thoại cho bố nhưng không được. Chị ơi, làm sao bây giờ?”.

Điều Ngan về chỗ ngồi lấy túi xách, nói nhanh với Thẩm Quan: “Thẩm tổng, tôi có việc đột xuất. Xin phép đi trước!” Cô hấp tấp chạy ra cổng son trang.

Thẩm Quan kéo ghế đứng dậy, anh ta đuổi theo Điều Ngan: “Điều Ngan! Điều Ngan!”. Ngoài son trang tối thui, hai ngọn đèn le lói chiếu sáng, anh ta đã không còn thấy bóng dáng của cô đâu nữa. Thẩm Quan xuôi theo con đường xuống núi, rút điện thoại di động gọi cho cô nhưng chỉ nghe thấy giọng nữ lặp đi lặp lại một cách máy móc.

Điều Ngan bước mò mẫm trên những bậc thang, cô dẫn em họ: “Tạm thời em ngoan ngoãn ở đó, giữ điện thoại di động cho kỹ. Một lát chị sẽ gọi lại cho em. Em đừng sợ!”.

Điều Ngan không đủ kiên nhẫn bước từng bậc thang, cô sai chân bước mỗi lần hai bậc, một lát sau cô đã đi được gần nửa quãng đường. Điện thoại di động của dựợng đang bận. Điều Ngan đành gọi cho ông Điều. Điện thoại đổ chuông hai tiếng ông Điều nghe máy, cô vội vàng nói cho ông Điều biết.

Ông Điều chưng hửng: “Mẹ con nói, buổi trưa chị con gọi điện về nói dẫn em họ đi dạo, tối mới về!”.

Điều Ngan vội nói: “Chị nói dối. Bố đang ở đâu? Chúng ta mau đến Lô Xuyên!”.

Ông Điều đang đỡ hàng ở Nam Giang, căn bản không thể chạy về, ông lo sốt vó. Điều Ngan gọi lại cho dựợng, cuối cùng dựợng cũng bắt máy.

Dựợng hoảng hốt mở miệng: “Dựợng vừa mới về. Dựợng đi mượn xe ngay!”.

Sau khi gác máy, Điều Ngan mau chóng gọi điện cho em họ, hỏi cô bé có nhớ căn phòng cô bé trốn ra ban này hay không. Em họ sợ hãi làm sao nhớ được, lo Điều Ngan trách mắng, cô bé nói: “Chị chắc không sao đâu. Tin tức nói họ sẽ không đánh người tự nguyện”.

Viên mắt Điều Ngan đỏ hoe. Cô cần môi suy nghĩ, kêu em họ đưa điện thoại cho một bà lão nhìn hiền lành phúc hậu, cô căng thẳng nói ra mọi việc.

Bà lão nói ngay: “Không sao, không sao. Bà dẫn em cháu về nhà bà trước. Khu bên bà có rất nhiều ổ bán hàng đa cấp, qua một lát nữa là tìm không ra đâu”.

Điều Ngan cảm ơn bà lão: “Cháu cảm ơn bà. Cháu nhờ bà chăm sóc em cháu, cháu sẽ đến đó ngay”.

Dựợng chạy đi mượn xe người quen, cô họ theo sau gọi điện mắng em họ. Bà vừa mắng vừa khóc: “Đầu óc nhanh nhạy của con để đâu hả? Chạy theo người lạ, đến lúc đó nhờ bị người ta làm nhục thế nào cũng không biết!”.

Dựợng đi trước nghe thấy bèn quay qua trừng mắt, khề quát cô họ. Cô họ lập tức im bặt.

Trong nhà hàng xóm không có xe, dựợng tìm cả buổi mới mượn được một chiếc xe van, ông kêu cô họ qua nhà bà Điều.

Điều Ngan thở hổn hển chạy đến chân núi, cô loay hoay muốn đón xe. Buổi tối ở thị trấn Long Tuyền rất ít xe taxi chạy ngang, Điều Ngan đợi khoảng năm phút mới sức nhớ đến Thẩm Quan, đang định gọi nhờ anh ta giúp đỡ thì phía trước đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói lóa, cô giơ tay che mắt. Tích tắc sau, luồng sáng đó vụt tắt, một bóng người đứng ngay bên cạnh cô.

Tường Nã chế nhạo cô: “Tôi đây hẹn hò mà di động bạn vậy à?”.

Điều Ngan ngây người, ngẩng đầu nhìn Tường Nã từ trên trời rơi xuống, cô buột miệng nói: “Đưa tôi về Trung Tuyền!”.

Dừng dừng ở ngã tư cao tốc theo lời Điều Ngan, được một lát liền thấy một chiếc xe Jeep chạy từ phía sau tới, phanh gấp bên cạnh. Điều Ngan bước xuống, vòng qua ngồi bên ghế lái phụ. Tường Nã cũng xuống xe, anh kéo cô lại, gọi đừng Điều Ngan đang kinh ngạc nhìn anh trong xe van: “Chạy xe của tôi. Đừng chạy chiếc đó!”.

Dừng Điều Ngan ngỡ ngàng đi xuống, hoảng sợ bám tay vào cửa xe: “Anh Nã, xe này...”.

Tường Nã đẩy mạnh ông: “Lo cái gì, lên xe!” Anh nhìn Điều Ngan, lại gần hỏi cô: “Tự giải quyết được chứ?”.

Điều Ngan gạt đầu qua quýt. Cô không từ chối ý tốt của anh, leo lên ghế phụ xe Jeep.

Tường Nã đứng nhìn gương mặt nghiêng của Điều Ngan qua cửa xe. Khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay vẫn luôn giữ vẻ kiên cường, không chịu khuất phục. Dưới bóng đêm miên man, chiếc váy sáng màu cô mặc khiến cô nhìn càng yếu ớt. Tường Nã ỳ tay vào cửa sổ xe, kéo cô cô đến gần, đặt một nụ hôn lên má cô. Anh dặn dò: “Em tới đó khoan hãy gọi cảnh sát tìm ra rồi mới báo án. Nếu làm kinh động, hang ổ đó dòi đi sẽ mất dấu vết, không biết đâu mà tìm”.

Điều Ngan đỏ mặt nhũn mây, cô gạt đầu cứng ngắc. Tường Nã nói thầm: “Đừng có tỏ ra kiên cường, đến nơi gọi điện cho anh.” Anh thả tay để xe chạy đi. Tường Nã đứng im tại chỗ, dõi mắt theo hướng xe Jeep lao vút đi.

Mặc dù tâm trí của đừng dồn hết vào con gái đang ở Lô Xuyên nhưng lúc này đừng đành vờ sợ hãi vừa nghi hoặc hỏi Điều Ngan: “Điều Điều, con với anh Nã là...”.

Điều Ngan kinh ngạc nhìn lắc tay bằng bạc nằm cạnh chiếc hộp trên bảng điều khiển xe. Điều Ngan đáp lời đừng: “Bạn bình thường”.

Lô Xuyên nằm ở ngoài tỉnh. Điều Ngan chưa từng đến đó, đừng lái xe hơn mười năm cũng chưa lần nào đặt chân tới. May mà trong xe có bộ định vị, chạy đến Lô Xuyên cũng không quá khó khăn. Nhưng đường đi xa xôi, họ chạy ròng rã suốt đêm mà không có đồ ăn và nước uống, vì vậy chạy được vài tiếng, đừng đã thấm mệt.

Điều Ngan chỉ bên đường, nói đừng dừng xe. Cô lấy lại tinh thần đổi vị trí với đừng. Thấy ven đường có cửa hàng tạp hóa nhỏ, cô chạy xe đến mua nước và bánh mì. Hai người thay phiên nhau nghỉ ngơi. Chạy qua bốn trạm thu phí, lúc cô và đừng vào đến địa phận Lô Xuyên thì trời đã gần sáng.

Tường Nã mất ngủ cả đêm. Ruồi bay vo ve bu đầy bánh kem. Trời còn chưa sáng, anh đã vào nhà tắm gội nước lạnh, cứ để người ướt rượt như vậy trở về phòng. Anh gọi điện hỏi Điều Ngan: “Em đến đâu rồi?”.

Điều Ngan nhìn xung quanh. Hai bên trái phải cô lúc này là nhà ngói thấp bé cũ kỹ xen lẫn với khu chung cư mới xây. Xa phía trước là siêu thị, có thể nhìn rõ tên của nó. Chạy thêm lúc nữa liền thấy đoàn người đông đúc đang đứng chờ ở bên xe. Sắc trời vừa hừng sáng, dòng người đã lũ lượt xếp hàng dài từ tập trên đường. Điều Ngan nói: “Bên xe phía nam Lô Xuyên”.

“Ừ.” Tường Nã lại hỏi: “Em gái em có nói rõ chung cư nào không?”.

Điều Ngan uống một ngụm nước, nhìn chằm chằm di chuyển trên bộ định vị, cô nói: “Có, tôi hỏi một bà lão tốt bụng, tôi cũng đã tìm thử, là Hoa viên Giai Lộc nằm trong khu Gia Ninh, khoảng một tiếng nữa là tới”.

Lông mày của Tường Nã nhíu lại: “Khu Gia Ninh?” Anh đoán đo vài giây: “Bắc Gia Ninh hay Nam Gia Ninh?”.

Điều Ngan khựng người: “Tôi không rõ”.

Tường Nã gõ bàn làm việc, anh dặn đi dặn lại: “Em với đừng cẩn thận. Nhớ kỹ sau khi tìm ra phải báo cảnh sát ngay. Đừng để lọt bất cứ người nào”.

Điều Ngan nghe theo, một lúc sau cô mới gác máy.

Trong lúc này, bà Điều khóc không thành tiếng. Bà thức trắng đêm gọi điện cho Điều Yên Căn nhưng gọi mãi không được. Cô họ và ông Điều an ủi bà, hai người cũng sốt ruột, tay chân lạnh toát.

“Nó lấy số tiết kiệm của nó. Của hồi môn tôi dành dụm cho nó, nó cũng lấy đi. Mất tiền không sao, nhưng tôi sợ người ta không chỉ lừa tiền mà còn lừa tình!”. Hai mắt bà Điều ầng ậc nước, giọng nói khản đặc của bà cất lên: “Tại sao số tôi lại khổ đến vậy? Yên Yên không thể có chuyện!”.

Điều Ngan cầu trời khấn Phật phù hộ Điều Yên Căn bình an vô sự. Trái tim cô đập dồn dập, không cách nào bình thường trở lại. Sau một hồi chạy xe vào khu Gia Ninh, nhà cao tầng dần dần biến mất. Nhà cửa hai bên đường còn cũ nát hơn cả bên xe phía nam Lô Xuyên.

Hoa viên Giai Lộc trực thuộc khu ngoại ô Gia Ninh, dân cư nơi đây rất thưa thớt. Khi Diêu Ngạn đến nơi đã gần bảy giờ, sắc trời đã sáng từ lâu. Đường phố thưa thớt người và xe, cô tìm đến căn nhà em họ đang ở nhờ. Thấy em họ không sao, cô thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nỗi lo lớn trong lòng vẫn đang đè ép khiến cô gần như nghẹt thở.

Gặp được người thân, em họ òa khóc nức nở, cô bé rúm rút nói: “Cuối cùng bố với chị cũng tới!” Dượng của Diêu Ngạn ôm cô bé, gọi về nhà báo bình an.

Bà lão nói với Diêu Ngạn: “Hôm qua, bà có hỏi thăm hàng xóm. Trong khu này, mấy nhà bán hàng đa cấp nằm ở các lô như lô bốn, lô năm, lô mười hai và lô tám. Em cháu nói hôm qua trốn khỏi tòa nhà nằm ở phía đông, vậy là lô mười hai. Nếu không báo cảnh sát ngay sẽ rất khó tìm”. Bà lão động viên cô: “Cháu cũng đừng lo lắng quá, bà ở đây bao lâu nay chưa từng nghe chuyện bán hàng đa cấp sẽ gặp chuyện không hay. Chị cháu nhất định không sao. Tìm được người là ổn thôi!”.

Diêu Ngạn gật đầu, cô nói với dượng bằng vẻ trầm tư: “Dượng đến đồn cảnh sát báo án đi, còn con đến lô mười hai tìm thử”.

Dượng buồn bã nói: “Con đừng đi tìm một mình. Chúng ta cứ đến thẳng đồn cảnh sát khu vực”.

Lòng Diêu Ngạn nóng như lửa đốt. Cô chờ không nổi tác phong làm việc lễ mễ của cảnh sát, đầu cô hiện lên hình ảnh Diêu Yên Cần cầu bơ cầu bất, không nơi nương tựa. Nghe dượng nói, cô dứt khoát bác bỏ: “Con đến đó tìm trước. Dượng đừng lo, con chỉ đứng nhìn bên ngoài thôi.” Nói hết câu, cô chạy ào đến lô mười hai.

Lô mười hai nằm ở góc phía đông, kế bên là tường bao ngăn cách, bên ngoài xe cộ đi lại nhiều như mắc cửi, tiếng người cười nói ồn ào không ngớt. Lô mười hai chỉ có sáu tầng, trên tường mỗi tầng đều dán đầy quảng cáo. Người dân sống ở đây còn đang lát gạch ngoài cửa ra vào, nhằm tăng thêm diện tích sử dụng. Hành lang bên trong bày đủ các loại kệ để giày và thùng rác làm từ thùng đựng sơn.

Diêu Ngạn tìm từng tầng, cuối cùng dừng lại ở tầng sáu.

Ngoài cửa phòng 601 lát gạch bình thường, mặt gạch nhem nhuốc bụi đất, trong phòng thoáng vọng ra tiếng nói chuyện nhưng Diêu Ngạn không thể nghe rõ chữ nào. Cô nhíu mày đắn đo, gọi điện nói nhỏ với dượng: “Dượng, có lẽ ở tầng sáu lô mười hai. Dượng dẫn cảnh sát đến đi”.

Diêu Ngạn vừa nói xong, cửa phòng 601 bất thành linh mở ra...

Tường Nã ăn qua loa một ít điểm tâm. Sau đó anh dùng thìa lấy một miếng bánh kem ném thử rồi ném hết vào sọt rác.

Anh cầm điện thoại di động đi tới bên cửa sổ. Mặt trời buổi sớm tỏa ánh sáng dịu nhẹ xuống bầu không khí nồng mùi xăng quen thuộc. Cuộc gọi rút cục cũng được kết nối, Tường Nã hỏi: “Hàng ở bán hàng đa cấp ở hoa viên Giai Lộc là địa bàn của chứ?”.

Dương Quang đang ngái ngủ nghe giọng Tường Nã, anh ta tỉnh ngay tức khắc. Anh ta nói: “Không phải, chỗ đó của lão Hắc. Họ bán hàng đa cấp được vài năm nay rồi. Sao vậy anh?”.

Tường Nã nhíu mày: “Chị gái người phụ nữ của anh bị lừa đến đó”.

Dương Quang giật bắn người, anh ta phân tích: “Nếu tự nguyện, chị ấy có thể ra vào tự do. Chỉ cần gọi chị ấy ra, dẫn về là được. Nếu không phải thì...”. Anh ta ngập ngừng: “Nếu không phải thì không hay lắm. Cảnh sát vốn không nắm được hang ổ ở đó, hơn nữa lại có lão Hắc bảo kê”.

Tường Nã đi đi lại lại trước bàn làm việc trầm tư suy nghĩ. Anh vừa định nói với Dương Quang thì màn hình vi tính đột nhiên có động tĩnh. Anh lập tức đeo tai nghe, chăm chú lắng nghe. Bên kia nói: “Dượng dẫn cảnh sát đến đi.” Câu nói này vừa dứt thì một âm thanh âm ỉ phá tan không gian tĩnh lặng ngột ngạt bên đó. Trong tiếng ồn ào, anh nghe thấy có người quát lên: “Lát nữa Hắc lão đại đến, mấy người... Đây, cô là ai?”.

Giây tiếp theo, tất cả mọi tiếng động đều biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Tường Nã bàng hoàng nắm tai nghe, lắng nghe thêm vài giây, một tay khác của anh tức tốc cầm điện thoại bấm số. Nhưng một giọng nữ máy móc lặp lại rằng số anh đang gọi đã tắt máy. Tường Nã sững sờ đập máy.

Tầng sáu lô mười hai hoa viên Giai Lộc, cửa sổ ngoài hành lang mở toang, gió thổi vù vù qua khe hở của tấm kính đã vỡ mất một góc, cửa sổ đập lên gờ tường râm râm. Tiếng động âm ỉ kia giống hệt nhịp tim của Diêu Ngạn lúc này.

Điều Ngan giả vờ bình thản, nói vào màn hình đen thui trên điện thoại di động: “Không phải anh nói tầng sáu lô mười hai hay sao? Em tới rồi. Sao cơ? Không phải lô mười hai?”.

Người trong phòng 601 hỏi chuyện nhưng Điều Ngan ngoảnh mặt nghe điện thoại, anh ta lâu bàu: “Mới sáng sớm đã chạy đến trước nhà người ta nghe điện thoại!” Anh ta đẩy cửa, xách áo đi khỏi.

Điều Ngan nhân cơ hội lướt mắt vào trong. Phòng khách trống trải có bốn năm người đi qua đi lại. Người thì ngâm bàn chải đánh răng, người thì cầm ly sữa. Một người nói vọng vào trong: “Tao đi vứt rác, bọn mày dọn phòng sạch đi, không chừng Hắc lão đại sẽ lên đây!” Anh ta đóng sầm cửa, vừa hát ngâm nga vừa đi xuống dưới.

Điều Ngan phân vân vài giây, cũng bước xuống theo anh ta. Đối diện chỗ rẽ tầng dưới cùng có một thùng rác. Vừa vứt rác xong, xoay người lại thì điện thoại di động trong túi quần anh ta đổ chuông dồn dập.

Điều Ngan quanh quẩn dưới tầng, giả vờ thò đầu ngó vào các phòng khác. Thành thạo cô còn nói: “Em ở trước cửa lô mười hai, anh tới đón em đi!” Cô một bên nói chuyện, một bên dùng tai lên nghe cuộc đối thoại của anh ta.

Anh ta kêu: “Ở đây hết rồi. Được, được. Cái gì? Cảnh sát? Được, em chia người tản ra ngoài. Không sao, toàn lũ mơ mộng hão huyền. Ngủ lắm!” Anh ta vừa nói vừa chạy lên tầng, âm thanh biến mất dần trong hành lang tối mù.

Điều Ngan lo ngại nắm chặt di động đã hết pin. Cô cắn răng ngồi xuống chờ nghỉ gần đó. Điều Ngan ngẩng đầu nhìn tầng sáu, cầu mong cảnh sát mau đến, cầu mong cuộc gọi vừa rồi không phải chuyện cô nghĩ đến.

Năm phút sau, cầu mong của cô đã sụp đổ hoàn toàn. Hơn mười người từ trên tầng chạy xuống, xếp hàng leo lên chiếc xe van đậu gần đó. Điều Ngan trở mắt nhìn Điều Yên Căn leo theo sau đám đông. Bên cạnh Điều Yên Căn là người đàn ông trung niên gấp ở phòng khiêu vũ lần trước. Trái tim cô như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Vào lúc này, có người đi tập thể dục buổi sáng trở về, còn có người xách radio đi ra, xúm xít dòm ngó đám người xếp hàng đợi lên xe van. Nhìn thấy xung quanh càng lúc càng đông người, Điều Ngan đánh bạo gọi to: “Chị!”.

Điều Yên Căn đang khoác tay người đàn ông trung niên xếp hàng chờ lên xe, nghe có người gọi mình thì ngoái đầu nhìn lại. Cô cất giọng hoảng hốt: “Điều Điều?”.

Người đàn ông trung niên kéo tay Điều Yên Căn, sốt ruột thúc giục: “Mặc kệ nó. Chúng ta mau lên xe!”.

Điều Ngan chạy lại chỗ họ. Thấy Điều Yên Căn sắp bước lên xe, cô vội hét lên: “Chị, em họ đâu? Em không thấy em ấy!”.

Điều Yên Căn gạt mình, đẩy ông ta ra, nói: “Chị quên mất tự nhiên hôm qua em ấy biến mất, không thấy đâu hết!”.

Điều Ngan thuận nước đẩy thuyền, nói: “Cô và dượng lo lắng chết mất. Chị để em ấy ở đâu? Chị mau tìm em ấy về đi!”

Mọi người đứng xung quanh thấy ồn ào, cũng chỉ trở xôn xao. Người đàn ông vứt rác ban nãy tới sầm mặt, quát ầm lên: “Làm gì thế hả? Lên xe hết cho tôi!” Anh ta lườm Điều Ngan: “Em gái xinh đẹp, muốn đi chơi chung không?”.

Điều Ngan phớt lờ anh ta. Cô nói tiếp với Điều Yên Căn: “Chị phải giúp em tìm ra em ấy trước đã chứ! Em ấy mới mười hai tuổi, rất dễ bị người xấu cóc!”.

Điều Yên Căn gạt mình hoảng hốt. Người đàn ông trung niên túm tay cô, cô vùng mạnh: “Em đi kiếm em gái trước. Tối nay, em lại đến tìm anh!”.

Ông ta nổi giận đùng đùng: “Nó nói dối em, nó muốn lừa em về nhà, ngăn cản em làm giàu!”.

Điều Yên Căn chậm phát triển trí tuệ mức độ nhẹ nhưng cô không ngốc như mọi người tưởng. Thậm chí người lạ nhìn cô cũng sẽ nghĩ cô bình thường y như bao người. Nghe người đàn ông kia nói vậy, Điều Yên Căn cũng hơi nghi ngờ nhưng bản thân cô ý thức được em họ đã thật sự mất tích. Thân là chị hai, tình thân trách nhiệm khiến cô tạm thời dẹp mộng làm giàu sang một bên. Cô đẩy người đàn ông trung niên ra, chạy về với Điều Ngan: “Chị với em đi tìm em ấy!”.

Người cầm đầu bên kia tức tối lườm nguyệt hai chị em. Anh ta quát người đàn ông trung niên: “Mẹ kiếp, có lên xe hay không?”.

Ông ta thở hồng hộc, sợ sệt nói: “Tôi lên, tôi lên!” Ông ta chui tọt vào xe, tám chín người chen chúc ngồi ép lên nhau,

Anh ta liếc Điều Ngan, cắn giận lái xe rời đi.

Mọi người xung quanh xì xầm bàn tán: “Chắc chắn đám đó bán hàng đa cấp.” Rồi họ tản ra, xung quanh yên ắng trở lại.

Điều Ngan nắm chặt tay Điều Yên Căn, trút bỏ nỗi lo canh cánh trong lòng, cô ứa nước mắt, giọng khàn khàn hỏi chị: “Điện thoại di động của chị đâu?”.

“Điện thoại di động của chị hết pin.” Điều Yên Căn lôi Điều Ngan đến công chung cư: “Chúng ta mau đi tìm em họ. Em đừng nói gì với chị. Tìm được em ấy, chị phải quay lại chỗ đó. Một thời gian nữa, chị sẽ về nhà!”.

Diêu Ngan cười nói: “Được, tìm em họ trước rồi tính tiếp”.

Cô dẫn Diêu Yên Cẩn đến nhà bà lão tốt bụng. Diêu Yên Cẩn cất giọng khó hiểu: “Tại sao tới đây?”.

Diêu Ngan cười không nói. Về đến nhà bà lão, cô nói: “Bà ơi, đây là chị của cháu. Bà cho cháu mượn điện thoại một lát được không ạ?”.

Bà lão chỉ về phía điện thoại, kéo Diêu Yên Cẩn ngồi xuống ghế sofa, hết lời khuyên can.

Diêu Ngan dựa theo trí nhớ gọi vào số điện thoại của dư lượng. Dư lượng thờ phào nhẹ nhõm “Tốt quá, tốt quá. Không ngờ lại thuận lợi đến vậy!” Bên cạnh dư lượng có rất nhiều người đang nói chuyện, dư lượng che điện thoại nói nhỏ: “Dư lượng đang trên xe cảnh sát, khoảng năm phút nữa là đến nơi”.

Diêu Ngan chau mày, cô nói: “Ồ bán hàng đa cấp ở lô mười hai trốn mất rồi ă. Dư lượng cứ chỉ cho cảnh sát mấy chỗ còn lại đi. Đợi dư lượng về tới đây, chúng ta cùng nhau đến sở cảnh sát”.

Năm phút sau, dư lượng và em họ về đến. Diêu Yên Cẩn chạy đến gần em họ, cô nổi giận: “Em chạy đi đâu? Em có biết mọi người đang lo lắng tìm em không?”.

Em họ ngớ người. Nhưng nhìn Diêu Ngan ra hiệu, cô bé hiểu ý, nhõng nhẽo ôm Diêu Yên Cẩn: “Chị, em sai rồi. Chị đừng giận em mà”.

Diêu Ngan nói chuyện cùng bà lão. Cô lấy ba tờ tiền mệnh giá lớn gửi bà lão, rồi nói lời cảm ơn: “Bà ơi, cháu cảm ơn bà. Làm phiền bà nhiều, cháu không biết cảm ơn thế nào cho phải. Một chút tiền này mong bà nhận giúp cháu!”.

Bà lão từ chối: “Cháu đừng làm vậy. Có ai trong đời mà chưa từng gặp khó khăn đâu cháu. Bà chỉ sống một mình, bà rất thích nhiều người tới đây với bà!”.

Hai người cầm tiền đẩy tới đẩy lui. Diêu Ngan nhét tiền đã nhăn nhúm vào tay bà lão, cô nói: “Chúng cháu về đây ạ. Cảm ơn bà nhiều lắm!”.

Bà lão cực chẳng đã nhận lấy: “Các cháu đến sở cảnh sát hỏi thăm có đòi được tiền bị lừa hay không”.

Diêu Ngan gật đầu, vẫy tay chào tạm biệt bà lão.

Diêu Yên Cẩn ngỡ ngác theo họ lên xe. Cô la lối âm ỉ đòi đi tìm người đàn ông trung niên kia. Diêu Ngan mệt mỏi, chẳng còn hơi sức khuyên nhủ, phân tích đúng sai với chị, cô bảo em họ ngồi nói chuyện với Diêu Yên Cẩn.

Đi tới đồn cảnh sát, cảnh sát khu vực cũng chịu thua: “Chuyện bán hàng đa cấp này rất khó xử lý. Chức vị của người tham gia sẽ tăng từng bậc một. Người ở bậc cao nhất thì ăn chơi phè phỡn, lái xe đẹp. Số tiền của cô coi như bị lừa thôi. Không tính là lừa đảo thì là gì đây? Tuy nhiên người bị lừa không cảm thấy bản thân như vậy. Họ cho rằng mình đang đi đầu tư, đổ hết số tiền này đến số tiền khác vào đó, bỏ chừng vài vạn tệ là có thể thăng lên đến chức “giám đốc”, số tiền này đi đâu mà tìm về đây?”.

Diêu Ngan cũng biết cơ hội mong manh. Cô quay qua nhìn Diêu Yên Cẩn đang ngó trước ngó sau, bực bội cúi đầu.

Rời khỏi sở cảnh sát, Diêu Yên Cẩn làm âm lên. Cô chốc chốc đòi đi tìm người đàn ông trung niên kia, chốc chốc lại gào lên rằng cô đã thăng lên đến chức “giám đốc khu vực”, rồi nửa năm nữa là dễ dàng kiếm được mười mấy vạn tệ. Diêu Ngan cười cay đắng, cầm điện thoại di động của dư lượng gọi về nhà báo bình an. Nói đến số tiết kiệm đã mất, đầu bên kia điện thoại lặng thinh. Một lát sau mới có âm thanh cổ nén khóc của bà Diêu. Nỗi tủi hổ hơn hai mươi năm dài đằng đằng và vẻ kiên cường ngụy trang của bà vỡ tan tành vào thời khắc này.

Con người quan trọng hơn tiền bạc, chỉ cần Diêu Yên Cẩn không sao, họ có khổ có mệt hơn nữa cũng chịu đựng được. Nhưng tiền bạc khổ sở chất chiu dành dụm suốt hơn hai mươi năm qua sao lại không quan tâm, tới cuối cùng bà Diêu cũng không chịu đựng nổi.

Diêu Ngan ghen ngào đưa điện thoại đến tai Diêu Yên Cẩn. Tiếng khóc thút thút từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, giọng ông Diêu tắc nghẹn: “Mẹ con không sao. Khó chịu một chút rồi thôi. Con dẫn chị con bình an trở về là được. Chị con quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời!”.

Sau khi nghe xong, Diêu Yên Cẩn bỗng há to miệng gào khóc thảm thiết.

Hàng ô bán hàng đa cấp chuyển đến một chung cư khác. Mọi người hót hơ hót hải kiểm kê tiền của. Người cầm đầu tiếp tục sắp xếp thời gian và địa điểm tọa đàm. Cả nhóm người cực kỳ bận bịu.

Anh ta tìm ghế sạch ngồi xuống, nói với người trong điện thoại di động: “Lão đại, lúc này bên này có một cô gái bị người nhà dẫn về, còn lại vẫn ổn”.

Hắc lão đại ngồi trong xe hút thuốc, bàn tay kẹp điếu thuốc của ông ta lần đến bầu ngực phụ nữ bên cạnh mà sờ nắn. Người đàn bà đó rên rỉ sà vào lòng ông ta. Ông ta lại trượt tay xuống dưới, vén váy cô ta lên vuốt ve.

“Tiểu Trương bên sở cảnh sát đã báo tao biết. Dám giờ trò trên địa bàn của tao, tao sẽ xử nó!” Tiếng rên của cô ta khiến Hắc lão đại càng sờ nắn thô bạo. Sau khi xong việc trên ghế sau, ông ta ra lệnh cho tài xế: “Kêu các anh em lùng tìm từ sở cảnh sát đến trạm thu phí, bắt về cho tao!”.

Diêu Ngan hoàn toàn không biết nguy hiểm đang rình rập đồ xuống đầu mình. Cô ôm Diêu Yên Cẩn vẫn khóc nức nở mỗ dỗ dành: “Không sao đâu. Bố mẹ đang ở nhà chờ chị!”.

Xe Jeep rời xa khu Gia Ninh. Dượng mất đồ hoe động viên hai chị em. Ông đưa nước và bánh mì cho họ. Một lúc lâu sau Diêu Yên Cẩn mới thôi khóc, lau nước mắt uống nước ăn bánh mì.

Tới gần bến xe phía nam Lô Xuyên, cảnh vật xung quanh trở nên đìu hiu, nhà cửa bỏ hoang, dân cư thưa thớt, cỏ dại mọc rậm rạp bên đường.

Dượng mở dàn âm thanh trong xe, ông nói: “Xe này nhìn bề ngoài dơ bẩn, y như đồ bỏ, không ngờ bên trong lại cao cấp đến vậy. Dàn âm thanh này cũng trị giá mấy vạn tệ.” Trong lúc ông nói chuyện, đằng trước có hai chiếc xe bất ngờ lao ra chắn đường, dượng liền phanh gấp lại.

Qua gương chiếu hậu dượng trông thấy phía sau lần lượt xuất hiện ba chiếc xe phóng tới vây chặt chiếc xe Jeep. Diêu Ngạn quay đầu nhìn ra sau, nhúu mày nghi ngại. Dượng sợ hãi tột độ, nhìn chăm chăm bốn năm người đàn ông bước xuống từ chiếc xe trước mặt. Ông run run gọi: “Diêu... Diêu Diêu...”.

Ở một nơi khác, Hứa Châu Vi đã chạy tới trạm thu phí thứ tư, anh ta lẩm bẩm: “Hóa đơn phạt vượt quá tốc độ hôm nay nhiều không đếm xuể rồi đây anh Nã. Em không muốn về tới nhà lại bị tịch thu bằng lái đâu”.

Tường Nã liếc anh ta, tiếp tục gọi điện cho Diêu Ngạn. Nhưng giọng nữ máy móc vang lên chỉ khiến anh cáu kỉnh thêm mà thôi. Anh chửi một tiếng, gọi điện thoại cho Dương Quang.

Dương Quang vội vã la lên: “Em vừa định tìm anh, có chuyện không hay rồi!”.

Tường Nã cứng đờ người: “Chuyện gì?”.

Dương Quang nói: “Hôm nay, chị dâu báo cảnh sát nhưng không tóm được bọn đó. Xem ra lão Hắc có cái người trng sở cảnh sát. Tính tình ông ta hung hăng tàn ác. Anh em ra ngoài nghe ngóng vừa mới gọi cho em nói, họ phải mấy chiếc xe tìm kiếm một chiếc xe Jeep đen mang biển số của anh!”.

Sắc mặt Tường Nã như phủ một màn sương lạnh: “Chú phải người đi tìm ngay cho anh. Anh gần tới đó rồi”.

Điện thoại vừa ngắt anh bảo Hứa Châu Vi tăng tốc. Hứa Châu Vi thấy anh mặt mày xám xịt, anh ta cũng không dám ngỗ ngược, nhấn mạnh chân ga.

Vào giờ này, mặt trời đã lên cao, thành phố Lô Xuyên như một lò lửa nung than đá, lửa đỏ từ chân trời cháy dài tới bãi đất hoang rộng mênh mông.

Diêu Ngạn bị trói chặt tay, ngồi kẹp giữa hai người đàn ông. Dượng ngồi ở chiếc xe chạy trước mặt. Diêu Yên Cẩn và em họ ngồi ở chiếc xe chạy ngay sau xe của Diêu Ngạn. Mấy người trong xe lớn tiếng cười đùa nhưng Diêu Ngạn vẫn nghe rõ trống ngực đập hoảng loạn của chính mình.

Người đàn ông bên cạnh ôm cô chụp hình, gửi đi cho anh em. Anh ta nói cười cợt nhả với một người khác: “Cô nàng này tuyệt thật, cho tụi nó chiêm ngưỡng một cái!” Anh ta vừa nói vừa sờ đùi Diêu Ngạn.

Diêu Ngạn khép chặt chân, anh ta lại kéo ra vuốt ve một cách thô bạo. Anh ta cười ha hả định với tay vào trong thì tiếng chuông di động bất thình lình vang lên.

Người ở đầu dây bên kia nói: “Này, đừng chạm vào cô nàng đó. Lão đại vừa xem hình. Cô nàng này thuộc về lão đại!”.

Anh ta tức giận thu tay. Diêu Ngạn kinh hoàng nhìn anh ta, xác định anh ta đã dừng động tác, cô thờ phào nhẹ nhõm.

Trong khu vực Gia Ninh có rất nhiều tụ điểm ăn chơi đàn đúm được phân bố rải rác. Thành Nam nhiều câu lạc bộ cao cấp, còn thành Bắc nhiều quán bar và KTV. Hắc lão đại nắm quyền quản lý thành Bắc. Mấy năm gần đây, ông ta bành trướng thế lực sang khu vực xung quanh Gia Ninh, thu mua nhiều bên tàu. Có thể nói ông ta là trùm xã hội đen của thành phố Lô Xuyên.

Ông ta có tiền tài, có thế lực, lại dùng tiền mua quyền thế, ông ta có tác oai tác quái cũng không ai dám đụng đến. Vậy mà hôm nay ông ta phải chịu lép vế, ôm cả một bụng tức trong người.

Đàn em của Hắc lão đại trói Diêu Ngạn đẩy vào trong. Trong quán bar tiếng nhạc du dương vang vọng, Hắc lão đại hớp một ngụm rượu, đàn em đóng cửa ngăn không cho ánh sáng bên ngoài lọt vào.

Hắc lão đại lướt mắt sơ qua dượng và em họ của Diêu Ngạn, rồi nheo mắt ngó Diêu Yên Cẩn, ông ta sờ cằm, cười nói: “Con đàn bà này cũng không tồi.” Diêu Yên Cẩn la ầm lên. Hắc lão đại ném ly rượu trên tay về phía Diêu Yên Cẩn. Rượu vang đổ vào ngực cô, còn ly rượu vỡ vụn trên mặt đất. Diêu Yên Cẩn càng gào lớn hơn.

Diêu Ngạn gọi: “Chị...”.

Hắc lão đại dòi mắt sang Diêu Ngạn, đứng dậy đi đến gần cô: “Mày báo cảnh sát?”.

Diêu Ngạn còn chưa trả lời, dượng đã hô lên: “Là tôi báo! Là tôi! Xin ông tha cho bọn nhỏ!”.

Hắc lão đại cúi bần, lệnh đàn em kéo dượng ra khỏi góc phòng, ông ta vung ghế đập vào đầu dượng. Khi tiếng loảng xoảng và tiếng hét đau đớn đồng loạt vang lên, Hắc lão đại mới ném ghế xuống, kêu đàn em tiếp tục. Ông ta trở về chỗ Diêu Ngạn, vòng tay ôm cô đi đến bên ghế sofa, nói với đàn em: “Con đàn bà kia của bọn mày!”.

Diêu Ngạn không quan tâm bản thân, cô nhào người về phía Diêu Yên Cẩn, gọi: “Chị, chị!”.

Diêu Yên Cẩn khóc rống lên. Ba bốn người đàn ông sờ mó khắp người cô, cô sợ hãi vùng vẫy, hét đến lạc giọng.

Diêu Ngạn bật khóc, van nài Hắc lão đại: “Xin lỗi, xin lỗi, là tôi báo cảnh sát. Ông hãy thả chị ấy, tôi xin ông hãy thả chị ấy!”

Hắc lão đại sờ mộng Diêu Ngạn qua làn váy mỏng, nhấn cô xuống ghế sofa. Ông ta nôn nóng hôn môi Diêu Ngạn, cô ngoảnh đầu né tránh, ông ta tàn ác bóp cổ cô: “Mày biết điều cho tao!”

Rèm che của bức tường kính trên tầng hai bị vén lên, một người gõ cửa bước vào trong, thưa chuyện: “Xin lỗi, chưa kịp nói với lão đại là ông đến. Ông ngồi đợi một lát, tôi sẽ đi báo ngay”.

Người đó buông rèm xuống che khuất khung cảnh rồi ren bên dưới. Ông ta đưa điện thoại di động cho đối phương, cười nói: “Sếp Thẩm muốn tìm Hắc lão đại”.

Đối phương lộ vẻ khó xử: “Đợi một lát, lão đại chúng tôi đang...”.

Ông ta mỉm cười: “Tôi biết, vì vậy sếp Thẩm mới tìm Hắc lão đại. Cô bé dưới nhà là bạn gái của sếp Thẩm”.

Đối phương ngẩn người, vội nhận điện thoại di động chạy ra ngoài nhưng vẫn ngoái đầu lại nói: “Ông Lý, ông ngồi chờ một chút. Tôi báo lão đại ngay!”.

Lý Trung Quý gật đầu, trở về ghế sofa ngồi xuống.

Ở phía bên này, Dương Quang tập hợp anh em thân trọng đi đến thành Bắc. Hắc lão đại có rất nhiều tài sản. Một số là công ty cổ phần còn một số hoàn toàn thuộc về ông ta. Dương Quang không bỏ sót bất cứ chỗ nào. Anh ta chỉ huy mọi người bên thành Nam dựa theo biển số và màu sắc xe Jeep tìm kiếm, sai người dò la Hắc lão đại đang ở đâu.

Giữa trưa là thời điểm nắng gay gắt nhất. Một người nhìn thấy xe Jeep đen mang biển số ở vùng khác đỗ ngoài quán bar Nùng Dạ. Dương Quang lập tức gọi điện: “Anh Nã, em tìm ra rồi. Anh tìm chỗ nghỉ chân trước, em dẫn chị dâu ra ngay”.

Tường Nã vuốt mặt, thần sắc anh hết sức u ám. Sau vài giây suy tư, anh nói giọng quả quyết: “Giờ anh lập tức đến thành Bắc. Nói anh biết chỗ đó ở đâu!”.

Trong lúc này, Hắc lão đại túm tóc Diêu Ngạn hôn khắp mặt cô, còn tay ông ta thô bạo nắn bóp ngực cô. Diêu Ngạn la hét phản kháng, sợi dây trói tay cô lỏng ra. Cô bất chấp tát cả đánh ông ta, giáng hai cái tát vào mặt ông ta. Hắc lão đại giận tím mặt, bẻ cổ tay Diêu Ngạn, cô đau đớn, mặt mày tái mét.

Miệng Hắc lão đại xéch lên với vẻ tàn ác. Ông ta vén váy Diêu Ngạn thò tay vào trong: “Không biết màu gì đẹp vậy nhỉ? Bị chơi nát rồi chứ gì?”.

Diêu Ngạn lắc đầu kinh hoàng, gò má cô giàn giụa nước mắt, cô đã không còn nhìn rõ được diện mạo của người trước mắt.

Hắc lão đại thọc tay vào trong, Diêu Ngạn kêu gào thảm thiết: “Đừng...”.

Cô vùng vẫy phản kháng, đập trán của cô lên cằm Hắc lão đại. Hắc lão đại thét lớn, cằm ông ta đau điếng, cô lại vùng tay dấm vào má phải của ông ta. Cô bật dậy xông về phía Diêu Yên Cẩn nhưng đi được hai bước, Hắc lão đại đã với tay ôm lấy eo cô, ném cô về lại ghế sofa. Hắc lão đại tát mạnh vào mặt cô. Khi ông ta sắp xé toang váy của cô, đàn em cầm điện thoại chạy tới kêu: “Lão đại, sếp Thẩm tìm anh!”.

Hắc lão đại xoay người đập mạnh vào ngực anh ta, mắng nhiếc: “Tránh ra cho tao!”.

Ông ta tóm Diêu Ngạn, cời thất lưng, chuẩn bị xông trận.

Diêu Ngạn dốc sức chống cự, cô cắn vào cánh tay ông ta, không quan tâm bộ phận đàn ông thúc vào bụng dưới của cô. Đôi mắt của cô đỏ ngầu hiện vẻ hung ác sắc lạnh, mười ngón tay cô đã rớm máu. Hắc lão đại giật tóc cô, cô cũng không đau, cô phóng ánh mắt về phía yết hầu của ông ta, há miệng ra cắn.

Hắc lão đại không ngờ Diêu Ngạn cắn yết hầu của mình. Ông ta đau đớn gào hét, túm tóc cô kéo ra. Hàm răng Diêu Ngạn đầy máu, cô dùng ánh mắt dữ tợn nhìn ông ta.

Cửa quán bar bỗng vọng đến tiếng đánh đập. Một người đàn ông vừa tụt quần muốn chìm đắm trong khoái lạc lập tức nhìn nhau rồi chạy đến trước cửa.

Diêu Yên Cẩn nằm trên mặt đất bần thiêu, khàn giọng gọi: “Diêu Diêu” rồi lại gọi “em họ”.

Em họ khóc lóc nhìn bố bị đánh đau đớn trong góc tường. Cô bé cố gắng cắn đứt dây trói. Xung quanh không ai dòm ngó cô bé, ngược lại còn quát cô bé tránh sang bên. Rốt cục sợi dây cũng được nói lỏng, nghe Diêu Yên Cẩn gọi, cô bé bỏ nhào về phía chị.

Cửa phòng bất ngờ mở ra, ánh nắng chói chang chiếu lên nền gạch lạnh buốt dơ bẩn. Hơn mười người xông vào, đàn em trong quán bar gào lên, đánh trả đối phương.

Tường Nã vội tới lướt nhìn nhanh Diêu Yên Cẩn và em họ ôm nhau dưới đất. Tiếng ầu ơ bên tai Tường Nã như ngừng lại trong khoảnh khắc anh thấy

Điều Ngan nhếch nhác, đầu bù tóc rối trên ghế sofa.

Tường Nã rống lên, anh đỏ mặt tía tai cuộn tay lao tới.

Hắc lão đại bị thương ở vết hầu còn chưa hoàn hồn đã ấn đấm tới tấp vào mặt. Mỗi cú đấm cứng rắn của anh đều đáng sợ như núi lửa phun trào, thiêu đốt sinh mạng đối phương.

Hắc lão đại không kịp đánh trả, khước mắt ông ta rướm máu, bầm tím. Hứa Châu Vi ở ngoài theo vào, bắt gặp cảnh này anh ta cũng vung tay đánh cùng Tường Nã. Hắc lão đại đau đến mức lịm đi.

Điều Ngan gượng đứng dậy, lão đảo muốn đến cạnh Điều Yên Căn. Tường Nã thôi đánh, giằng dứ kéo Điều Ngan vào lòng, gương mặt anh đánh cứng: “Đi đâu?”.

Tiếng đầm đá huỳnh huých vang vọng khắp không gian tăm tối trong quán bar, một tia sáng bên ngoài len lỏi vào chiếu rọi hai cái bóng đang dính vào nhau trên mặt đất, Điều Ngan giờ tay đẩy anh: “Chị tôi...”.

Tường Nã nói gọn lỏn: “Họ sẽ lo!” Anh bế Điều Ngan ra khỏi không gian nóng bức nhớ nhức.

Trời đất quay cuồng trong chớp mắt. Trời xanh mây trắng trên cao trải dài nghìn dặm, máy bay xuôi theo đường băng trong hư vô trở thành vật trang trí nhỏ xinh lưu lại trong đáy mắt Điều Ngan. Cô an lòng nhắm nghiền hai mắt.

Đến khi cô tỉnh dậy, xe đã hòa vào làn đường đông đúc. Tường Nã nắm ngón tay của cô bỏ vào miệng mút sạch vết máu. Điều Ngan bản thân, cô nói giọng thù thảo: “Chị tôi đâu?”.

Tường Nã nhìn cô, anh ngậm ngón út của cô, lau đi vết máu trên miệng cô, anh không trả lời mà hỏi ngược lại: “Em cần ông ta?”.

Điều Ngan nhú mày gật đầu.

Tường Nã lại hỏi: “Cần ở đâu?”.

Lông mày của Điều Ngan chau lại: “Cánh tay...”, dừng một chút cô nói tiếp: “Và vết hầu”.

Tường Nã nhếch miệng nói: “Chị em ở chiếc xe đằng sau, chị ta không sao. Anh sai người đưa dưỡng em tới bệnh viện rồi, em gái em cũng đi theo”.

Điều Ngan khần trương nói: “Chị tôi có..”

Tường Nã ôm cô vào lòng, anh cúi nhìn cô nói nhỏ: “Chị em còn tốt hơn em, họ chưa làm gì hết”. Anh thò tay vào trong áo của Điều Ngan, vừa kéo nhẹ sợi dây nối áo lót thì nó đã đứt từ lúc nào, sắc mặt anh lạnh lẽo ngay tức thì.

Điều Ngan ngượng ngừng đẩy anh, cô ôm vai nhích người ngồi ra xa.

Mọi người chạy vòng hết nửa thành Bắc, Dương Quang dẫn đường đến một căn nhà, anh ta nói: “Nhà này là của một người bà con của em, anh chị ở tạm chỗ này nghỉ ngơi, rồi em tìm người đưa anh chị về”.

Bước vào nhà, Tường Nã và Dương Quang chui vào phòng nói chuyện. Điều Ngan nhìn Điều Yên Căn chỉ bị rách quần áo, cô thở phào nhẹ nhõm, gọi điện về nhà viện có tới nay mới về.

Điều Yên Căn ôm Điều Ngan khóc nức nở, cô sợ hãi tội đồ, cơ thể run lẩy bẩy. Điều Ngan chưa kịp tắm rửa để gột sạch dơ bẩn trên người đã lại phải ngồi xuống ghế sofa để dỗ dành chị. Hồi lâu sau, Điều Yên Căn ngừng khóc, cô lo lắng cho dưỡng: “Không biết dưỡng ra sao, chắc chắn em họ rất sợ”.

Điều Ngan rút khăn giấy lau nước mắt cho chị: “Không sao, chị nhìn mình đi hôm nay khóc không biết bao nhiêu lần”.

Hai chị em ngồi trên ghế sofa nói chuyện với nhau. Một lúc lâu sau, Tường Nã và Dương Quang ra khỏi phòng.

Dương Quang bận đi trước. Tường Nã nói với Điều Ngan: “Bệnh viện nói dưỡng em cần nằm viện hai ngày. Em muốn ở lại trông nom không?”.

Điều Ngan gật đầu, Tường Nã lại nói: “Vậy anh ở đây hai ngày với em. Hai ngày sau chúng ta sẽ về”.

Tin dưỡng nằm viện không cách nào giấu giếm, Điều Ngan đành nói sự thật với gia đình. Ông Điều lớn tiếng nói: “Nghiêm trọng không con? Tại sao lại trở nên như vậy?”.

Điều Ngan cố tỏ ra bình thản nói: “Ồn cả rồi bố. Dưỡng chỉ bị rách da đầu, còn xương vẫn lành lặn, vết thương không nặng lắm. Nằm viện theo dõi hai ngày là được”.

Ông Điều nổi giận: “Rõ là coi trời bằng vung, nhất định phải báo cảnh sát. Đã bán hàng đa cấp hại người, mà còn ngang nhiên hành hung người ta!”.

Điều Ngan nuốt bụt miệng kể chuyện bị làm nhục, cô nói ứng phó: “Con báo cảnh sát rồi, để xem cảnh sát bên này giải quyết như thế nào”.

Cô đến bệnh viện chăm sóc dưỡng, thăm thấy may mắn là dưỡng không sao. Điều Ngan dỗ em họ ngừng khóc. Hôm nay nhiều người bị thương nặng, cô sợ em họ còn bé không chịu đựng được. Nhưng em họ trưởng thành hơn suy nghĩ của cô: “Em không khóc. Mọi chuyện qua hết là tốt rồi. Chị và chị hai đừng nghĩ ngợi nữa, đừng làm em lo lắng”.

Điều Ngan nghe em họ nói, trái tim trĩu nặng của cô được thả lỏng.

Thẩm Quan nhận được điện thoại của tài xế: “Sếp Thẩm, Sếp Tường đã đến cứu cô Điều”.

Thẩm Quan nhíu mày: “Tường Nã?”.

Tài xế thưa chuyện: “Đúng vậy, Tường Nã. Hôm nay, tôi còn chưa kịp nói chuyện với Hắc lão đại thì ông ta đã bị đánh đến nhập viện. À, tôi còn gặp lão đại thành Nam, có vẻ như rất thân thiết với sếp Tường.” Tài xế kể tường tận sự việc ở quán bar hôm nay cho Thẩm Quan. Thẩm Quan không nói không rằng sa sầm nét mặt, trong lòng thầm tính toán.

Buổi tối, ba chị em Điều Ngan ở cùng một phòng. Nhiệt độ ngày và đêm ở Lô Xuyên chênh lệch khá lớn, gió đêm lạnh lạnh ủa vào khắp gian phòng. Điều Ngan đắp chăn cho Điều Yên Căn và em họ rồi xỏ dép ra ngoài phòng khách.

Tường Nã ngồi trên ghế sofa hút thuốc, tàn thuốc đỏ rực lóe sáng trong không gian đen ngịt. Ánh trăng chiếu vào phòng, thoáng soi tỏ gương mặt nghiêng của anh.

Tường Nã dập thuốc, dang rộng cánh tay, anh cất giọng trầm trầm: “Qua đây”.

Điều Ngan lưỡng lự, cô lẻ mề bước đến. Vừa mới tới gần Tường Nã đã kéo cô xuống đùi anh, cô khẽ kêu một tiếng.

Tường Nã hôn nhẹ lên tóc cô. Ánh mắt anh nặng nề nhìn gò má sưng đỏ của Điều Ngan, anh đè thấp giọng hỏi cô: “Sợ không?”

Điều Ngan cụp mí: “Sợ”.

Tường Nã lặng thinh. Mùi khói thuốc nhàn nhạt lượn lờ trong không khí như sản sinh tác dụng thôi miên. Điều Ngan dựa sát vào lòng anh, dây thần kinh căng thẳng trong đầu cô cũng được kéo giãn ra.

Hai ngày dưỡng nằm viện, Tường Nã hầu như không xuất hiện, anh sai Hứa Châu Vi đi theo cô. Ngày dưỡng xuất viện, mọi người ngồi ghế sau cười nói hân hoan, ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm cả người.

Hai ngày nay, Điều Ngan thường tỏ ra trầm tư, chỉ thỉnh thoảng nét mặt mới ẩn hiện ý cười nhợt nhạt. Hứa Châu Vi lúng túng gọi chuyện: “Ngày hôm đó là sinh nhật của anh Nã nhưng anh ấy chạy đi tìm chị suốt đêm, rồi lái một chiếc xe van về. Anh ấy quảng nguyên chiếc bánh sinh nhật vào thùng rác. Chị đâu nên đối xử với anh ấy tốt một chút!”.

Điều Ngan im lặng, ngón tay cô run rẩy như còn vương lại chút hơi ấm từ miệng Tường Nã.

Trên đường về vẫn không thấy Tường Nã, Điều Ngan không nhịn được, cô hỏi Hứa Châu Vi: “Anh ấy đâu?”.

Hứa Châu Vi ngần ngừ, một lúc sau mới hiểu ý của cô: “À, anh Nã về muộn một ngày. Anh ấy đã xin nghỉ ở công ty giúp chị, tuần sau chị đi làm lại là được”.

Về đến Trung Tuyền, mọi người đã ở nhà họ Điều đợi từ lâu. Hàng xóm trong ngõ bốn ngày không gặp Điều Ngan không khỏi hiếu kỳ, đến gần hỏi đông hỏi tây. Điều Ngan mệt mỏi ứng phó, cô chỉ cười gượng, nói qua loa rồi đóng cửa nhà lại.

Mặt dưỡng chi chít vết thương. Thường ngày, ông chuyển hàng nhiều nên rất khỏe, chịu đựng một trận đòn cũng không hề hấn gì. Nhưng cô họ khóc xé ruột xé gan, gờ cánh tay chưa khô đánh ông tới tấp: “Ông nhiều chuyện như vậy làm gì? Dẫn được người về không phải là xong hay sao? Đi báo cảnh sát, báo cái gì mà báo!”.

Bà Điều cũng ôm Điều Yên Căn thờ ơ than dài, bà không đánh cũng không mắng cô. Bà chỉ mặt ừ mày chau, mất hết sức lực trách cứ. Bốn ngày chia lìa, sống mỗi một ngày dài bằng một năm, có thể bình an đoàn tụ, không ai đòi hỏi gì hơn.

Điều Ngan tắm rửa xong trở về phòng, ngay khi vừa đặt lưng xuống giường, cô ngủ liền một mạch hai ngày. Mấy ngày nghỉ còn lại trôi qua trong yên bình, ban ngày cô nấu hồ làm tượng, ban đêm lấy sách vở thời đại học ra xem từ đầu đến cuối, một mối gọi điện tâm sự với bạn bè, thoải mái như đang nghỉ phép.

Thẩm Quan gọi điện hỏi thăm cô: “Tại sao hôm đó em lại đột nhiên bỏ về?”

Điều Ngan ấp úng viện cớ. Thẩm Quan cười nói: “Cảm thấy khó chịu thì phải nói sớm chứ. Nghỉ ngơi cũng tốt, tôi có thể đến thăm em không?”.

Điều Ngan đáp: “Không cần. Tôi khỏe rồi”.

Thẩm Quan trầm ngâm, anh ta thấp giọng nói: “Nhưng tôi muốn gặp em, Điều Điều”.

Điều Ngan cứng đờ người, cô phui thẳng trang sách mình vừa vô thức miết nhãn, khô khốc trả lời: “Thật sự không cần. Cảm ơn ý tốt của Thẩm tổng”.

Sau khi gác máy, cô lo chỉnh lật sách. Đầu óc cô rối như tơ vò, đọc không vào chữ nào.

Trước khi đi ngủ, cô chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng. Đúng lúc di động của cô báo có cuộc gọi đến, Diêu Ngạn nghe máy, giọng nói trầm ấm ở đầu bên kia cất lên: “Ra đây!”.

Diêu Ngạn ngẩn ra, người bên kia nói thêm: “Ăn khuya với anh”.

Diêu Ngạn ngồi co ro trên giường suốt mười phút, sau đó mới thay quần áo ra ngoài. Người nhà đã ngủ hết, cô rón rén mở cửa, bước ra đầu ngõ.

Sau khi xong việc ở Lô Xuyên, Trương Nã vội vã trở về, chưa kịp nghỉ ngơi gì anh đã sai đàn em của Dương Quang chạy xe một mạch tới đây sau đó vội vàng đuổi anh ta quay về.

Bóng người in trên mặt đất mỗi lúc một gần. Trương Nã vứt điều thuốc, mở cửa ghế lái phụ cho Diêu Ngạn, Diêu Ngạn vừa ngồi ổn định, anh đã kéo cô lại gần, phả khói vào miệng cô. Diêu Ngạn nhắm mắt vì ngạt khói, một lát sau mới hít thở bình thường trở lại. Trương Nã mỉm cười: “Mặt em hồng lại rồi!” Anh cắn miệng của Diêu Ngạn một cái rồi lái xe đi.

Ra khỏi thị trấn Trung Tuyền, Diêu Ngạn mở miệng hỏi anh: “Anh nói ăn khuya cơ mà?”.

Trương Nã nhìn lướt qua cô: “Anh sai Hứa Châu Vi đi mua. Anh ở Lô Xuyên đến mức hết cả người rồi, về tắm trước đã”.

Mọi người tụ tập trong công ty vận chuyển hàng hóa lao nhao chờ Trương Nã trở về. Thức ăn khuya trên bàn bốc khói nghi ngút. Hứa Châu Vi kêu mọi người ăn trước, anh ta ngồi xôm ngoài cửa quan sát. Đến khi thấy ánh đèn chiếu từ xa tới, anh ta đứng bật dậy: “Anh Nã về rồi!”.

Mọi người ném đũa, chen chúc nhau chạy ra cửa.

Trương Nã cười nói: “Cả đám chùi sạch miệng rồi nói!”.

Anh nắm tay Diêu Ngạn đi vào, từng tiếng “chị dâu” liên tục được thốt ra. Trương Nã nói vài câu rồi mang phần ăn của mình lên tầng,

“Em ăn trước đi!” Trương Nã cõng đồ đi vào nhà tắm.

Diêu Ngạn nói: “Tôi không đói.” Cô ngã người dựa lưng vào ghế sofa, cầm đũa bôi bôi món mì xào. Trương Nã ở trần đi ra, anh lau qua người rồi ném khăn bông sang bên.

Diêu Ngạn đẩy hộp mì xào về phía anh, Trương Nã bỗng nói: “Hôm nay là ngày hai mươi”.

Diêu Ngạn giật mình, đưa mắt nhìn anh.

Miệng Trương Nã cong lên. Anh xoay người ngồi xuống, xích nách Diêu Ngạn, đặt cô lên đùi anh.

Cơ thể rắn chắc thơm nức mùi sữa tắm, bàn tay to thô ráp nhẹ nhàng hạ xuống vuốt ve mái tóc của Diêu Ngạn, đưa miệng tới gần miệng của cô: “Đoán ra chưa?”.

Diêu Ngạn nhìn đôi mắt anh, môi cô chỉ cần khẽ nhúc nhích là chạm vào miệng anh. Diêu Ngạn nói lí nhí: “Anh còn chưa trả lời câu hỏi thứ ba của tôi”.

Trương Nã mút nhẹ miệng Diêu Ngạn, anh thì thào: “Quan trọng không?”. Anh vừa nhìn sâu vào đôi mắt của cô, vừa thưởng thức làn môi mềm mại: “Em chỉ cần biết từ nay về sau, em là của anh. Dù em đoán ra hay không, em cũng chỉ thuộc về một mình anh”.

Diêu Ngạn hơi ngoài đầu: “Trước đây anh đã hứa, nói lời phải giữ lời!”.

Trương Nã mỉm cười: “Ừm, đôi ý một lần thì sao? Điều Điều...” Anh hơi buông lỏng Diêu Ngạn, nhìn cô chăm chú, anh nói: “Anh thích em, mặc kệ em có đồng ý hay không!”.

Lời nói còn chưa dứt, anh đã giữ gáy cô hôn ngẫu nhiên.

Chiếc miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô không chịu nổi một nụ hôn sâu nhưng lại có thể cắn rách vết hầu của người khác bất cứ lúc nào. Trương Nã mút chặt môi cô, đưa đầu lưỡi của anh thâm nhập khắp nơi, cảm giác khác hẳn mọi lần, giống như anh đang cố trút hết yêu thương và tức giận nhiều ngày qua vào nụ hôn này.

Diêu Ngạn ngửa đầu kêu ư ớ, vô thức lẩn tránh. Trương Nã ôm cô ngã ra sau, tách chân của Diêu Ngạn thành tư thế ngồi.

Diêu Ngạn dạng hai chân ngồi trong lòng anh, cau mày mặc cho đầu lưỡi của anh cuốn lấy. Trương Nã nâng thất lưng của cô, bộ phận đàn ông căng cứng bên dưới chen vào giữa hai đùi cô.

Trương Nã thở hổn hển nhưng vẫn hôn cô ngẫu nhiên. Anh vén áo Diêu Ngạn, phủ tay lên ngực cô nắn bóp. Diêu Ngạn kêu rên, đẩy vai anh muốn bỏ chạy. Thế nhưng cô mới động đậy, Trương Nã đã nắm cô xuống dọc vụng dưng đứng của anh, khiến hai người cùng lúc thở hắt ra. Trương Nã rời môi khỏi miệng cô, anh cất giọng khàn đặc: “Cởi đồ!”.

Điều Ngan đỏ mặt thở dốc. Tường Nã ôm chăm lấy cô, không ngừng loay hoay.

Áo lót bị đẩy lên cao, cuối cùng anh cũng được nhìn ngắm cơ thể của Điều Ngan, đỉnh đồi trắng như ngọc to bằng bàn tay hiện ra trước mắt anh. Tường Nã thờ phỉ phò cời áo Điều Ngan, vùi đầu xuống ngậm mút.

Điều Ngan không kìm được khẽ rên rỉ, run rẩy túm tóc anh. Âm thanh mát mẻ trên ngực thoát ra thiêu đốt gương mặt sạm đỏ lưng của Điều Ngan, cô mềm nhũn người.

Tường Nã liếm mút không ngừng. Một tay anh vuốt ve cơ thể cô, một tay cời cúc quần của cô. Điều Ngan cắn chặt môi, anh lại đè cô ngã lên lưng ghế sofa. Tường Nã tham lam cắn mút như thể anh đang lên cơn nghiện.

Ánh trắng di chuyển vị trí. Điều hòa bỗng trở nên thừa thãi bởi ngọn lửa nóng bỏng dề mê cháy hừng hực khắp phòng. Tường Nã cời hết quần áo trên người Điều Ngan. Nhìn cơ thể mà anh đã liếm láp đến ẩm ướt, mắt anh nhắm lại. Anh bế Điều Ngan lên, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường gỗ.

Tường Nã nói thều thào: “Để anh tiến vào”.

Điều Ngan run cầm cập siết chặt hai tay. Tường Nã dịu dàng mon trón, anh ghé sát tai cô nói nhỏ: “Anh cũng là lần đầu tiên. Em cứ coi như em chiếm đoạt anh. Ngoan”.

Nói xong, Tường Nã không hề nề hà tiến sâu vào cơ thể cô.

Mọi người ngồi đánh bài dưới nhà đột nhiên nghe tiếng hét lớn giữa đêm khuya thanh vắng, họ ném bài xuống, quét mắt xung quanh rồi ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn tầng hai.

Điều Ngan vừa khóc vừa la: “Anh ra đi! Ra đi!”.

Mặt Tường Nã đỏ gay, anh ngừng động tác, rồi cúi thấp người hôn cô, giúp cô thả lỏng người. Nhưng bộ phận đàn ông trong cô càng cương lên khiến cô không thể thờ nổi. Điều Ngan không chịu nổi cơn đau đớn này, cô bám mạnh vào tấm lưng rắn chắc của Tường Nã nhưng không có tác dụng, ngược lại chỉ làm ngón tay cô đau nhói.

Tường Nã dỗ dành cô: “Để anh tiến vào, sẽ hết đau nhanh thôi. Ngoan nào!”.

Điều Ngan thét lớn, anh liền đẩy tiếng hét của cô ngược vào trong. Giường gỗ lay động cót két. Động tác của anh càng lúc càng nhanh, một cảm giác xa lạ không tên bủa vây lấy Điều Ngan.

Nhèn nhện trong góc phòng di chuyển từ đông sang tây, cơn trùng bay tới trở thành thức ăn của nó. Bóng đèn lâu lâu lại lòe chớp tắt.

Tường Nã ôm Điều Ngan trong vòng tay. Anh vừa ngậm mút môi cô vừa không ngừng chuyển động, hai người ướt đầm mồ hôi. Tường Nã chống một chân xuống đất, làm hết lần này đến lần khác. Tiếng rên rỉ và tiếng kêu ngừng lại của Điều Ngan kích thích anh chìm đắm trong hoan lạc, anh chỉ muốn cô kêu lớn hơn.

Điều Ngan đầu hàng, tâm trí trôi dạt trong hư không, khoái cảm đến như sóng lũ, cơn trước chưa rút hết, cơn sau đã dâng tràn trong cô. Con nhện bám góc phòng dường như cũng mê mẩn theo tiết tấu giao hoan giữa anh và cô. Tường Nã ghì chặt eo cô, tiếp tục tiến vào như vũ bão rồi dần đi đến cực khoái trong cơn co rút của cô. Tường Nã đổ ập xuống, nằm úp trên ngực cô.

Trong phòng im lặng như tờ, Tường Nã lần đầu tiên phát hiện tiếng điều hòa chạy nghe lại êm tai đến vậy.

Ba giờ sáng, xe cô chạy qua trung lộ Lý Sơn rất thưa thớt. Đèn xe phía xa thoáng chiếu sáng cửa sổ nhem nhuốc bụi bặm rồi tắt ngúm.

Cơ thể mềm mại bị anh đè bên dưới vẫn không nhúc nhích. Tai Tường Nã vẫn vang vọng tiếng thờ gấp và van xin dừng lại của cô. Anh nhếch miệng, hít hà cổ của Điều Ngan. Điều Ngan không nhịn được hừ khẽ, Tường Nã mỉm cười: “Em muốn giả vờ nữa à?”.

Điều Ngan mở mắt, gương mặt cô đỏ ửng.

Tường Nã cẩn thận rút ra khỏi người cô. Điều Ngan cắn răng chịu đựng, sau đó cô thở hắt ra, toàn thân cô rã rời. Cô mệt mỏi nằm sấp trên giường, chờ cảm giác thẹn thùng lắng xuống.

Tường Nã nửa nằm nửa ngồi bên cạnh cô, dùng mắt trên tấm lưng mềm mại của Điều Ngan, sống lưng thẳng tắp, mông tròn căng quyến rũ. Tường Nã luồn tay xuống dưới nan bốp đỉnh đồi non mềm của Điều Ngan, ôm cô sát vào lòng.

Điều Ngan kêu một tiếng, bối rối không biết để mặt đi đâu. Cô lúng túng giữ lấy bàn tay đang sờ nắn ngực cô, không rõ muốn gạt ra hay áp sát, ngơ ngác không biết làm sao.

Tường Nã dựa vào đầu giường, sờ nắn ngực Điều Ngan, anh cười nói: “Ngày thường em ngang tàng lắm cơ mà, xấu hổ à?”.

Điều Ngan nhìn căn phòng trống trải, cô tựa lưng vào người Tường Nã. Cô không nhìn anh, nếu không nhất định sẽ phát hiện ra gương mặt anh lúc này cũng đỏ ửng. Điều Ngan vừa ngại vừa bối rối, cô gập chân, gờ tay che bụng, nói khẽ: “Tôi phải về nhà”.

Tướng Nã lại bóp mạnh tay, Điều Ngạn kêu lên, mồ hôi của hai người dính vào đầu giường. Điều Ngạn cảm giác bộ phận đàn ông cương cứng kia lại đang dính lấy mình cô. Tướng Nã nói: “Làm xong chuyện liền muốn rời đi, đâu ra có chuyện dễ dàng vậy?”.

Anh đứng dậy bế Điều Ngạn lên, vừa định thả tay trên cô, cô đã hốt hoảng la lên. Đến khi anh và cô vào phòng tắm, tiếng ồn mới biến mất. Điều Ngạn thẹn đỏ mặt bị anh bắt đi tắm nhưng cô không thoát được anh. Nước nóng gột sạch mồ hôi nhưng không xua được nỗi bồn chồn trong lòng cô.

Sau khi lau khô người, Tướng Nã bế Điều Ngạn về giường. Giường đơn nhỏ hẹp, lần đầu có thêm người khác nằm lên, nó kêu lên hai tiếng “kèo kẹt”, ván gỗ hơi lồm xồm.

Tướng Nã tắt đèn, nhón Điều Ngạn sát vào ngực anh, để hơi thở đều đều của cô phả lên nơi có trái tim đang đập rộn. Anh im lặng tận hưởng cảm giác ấm áp và thoải mái chưa từng trải qua trong đời.

Hồi lâu sau, Điều Ngạn cảm thấy đỡ hơn, cô chống mắt không để bản thân ngủ thiếp đi. Cảnh tượng không mảnh vải che thân nằm ôm Tướng Nã vượt ngoài sức tưởng tượng của cô, mọi việc hôm nay xảy ra quá đột ngột khiến cô không thể tỉnh tâm được.

Hai người không nói chuyện, họ còn tưởng rằng đối phương đã say giấc. Điều Ngạn chợt cựa quậy muốn dậy, Tướng Nã liền siết chặt tay, anh hỏi: “Em muốn làm gì?”.

Điều Ngạn thần thờ, trông ngực cô vừa đập bình thường giờ lại nhảy loạn lên: “Bố mẹ tôi thức dậy không thấy tôi sẽ lo”.

Tướng Nã ôm cô không buông: “Em gọi điện cho bố mẹ nói công ty có việc, em đi làm rồi”.

Trời đã hửng sáng, ánh trăng bằng bạc lặn vào mây, hòa thành một thể với bầu trời. Xe cô di chuyển trên trung lộ Lý Sơn dần trở nên đông đúc. Đèn đường chưa tắt, tiếng xe lao vút qua hòa lẫn với tiếng chim hót líu lo từ trên ngọn núi đối diện vang đến.

Buổi sáng tháng Chín mát lạnh, mùi khét thường ngửi thấy cũng không còn. Tòa nhà nhỏ phía sau công ty vận chuyển hàng hóa vô cùng yên ắng, mọi người vẫn đang ngủ say. Cả trung lộ Lý Sơn chỉ còn mỗi tiếng động vọng ra từ tầng hai.

Tướng Nã ôm cô vào lòng, cô cảm thấy chịu đựng động tác của người đằng sau. Điều Ngạn bám chặt cánh tay của Tướng Nã đang đặt trên eo cô, anh thở dốc dỗ dành cô: “Dù sao chúng ta cũng ngủ không được. Điều Điều ngoan, anh tiến vào nhé!”.

Giường gỗ lại lắc lư, mạng nhện trong góc như đang rung lên từng nhịp. Tướng Nã không ngừng đổi tư thế giày vò cô. Điều Ngạn kiệt sức thở không ra hơi, còn anh lại không biết mệt mỏi, quần tây cô không buông.

Mấy anh em phải chạy xe sớm còn đang uể oải chưa tỉnh ngủ, họ cỏi trần bước về phía tủ lạnh trong công ty, lục tìm một lúc sau đó đi ra phía bãi đậu xe bên ngoài.

Khi họ vừa đặt chân đến cửa, hai tiếng “bang bang” vọng xuống từ tầng hai, nghe như tiếng xe tải chuyển động, tiếng thùng gỗ nện xuống mặt đất, khiến mặt đất rung chuyển. Họ trao nhau ánh mắt kinh ngạc, sau đó mang vè mặt quái lạ rời đi.

Tướng Nã chống chân trên tấm ván vỡ vụn, anh dầm dĩa mồ hôi đỡ Điều Ngạn dậy. Hai người thờ không ra hơi nhìn chiếc giường bất thành linh đổ sụp, một lát mới hiểu chuyện gì xảy ra. Tướng Nã giọng khàn khàn nói: “Không sao. Anh cũng định thay giường từ lâu”. Mặc cho Điều Ngạn vùng vẫy, anh vẫn cố chấp bế cô lên ghế sofa tiếp tục “công việc”.

Ánh ban mai dần thay thế bằng thứ ánh nắng gay gắt của ngày hè, hơi nóng phủ xuống càng lúc càng mãnh liệt.

Quán ăn nằm gần công ty vận tải bắt đầu nghỉ ngơi, xe cô chạy đường dài tấp vào ven đường, không gian dần trở nên ồn ào náo nhiệt.

Cuối cùng căn phòng trên tầng hai cũng mở cửa. Điều Ngạn xị mặt để Tướng Nã cưỡng ép ôm ra ngoài. Sảnh công ty vắng vẻ, không một bóng người. Tướng Nã khó hiểu lầm bầm: “Chạy đâu cả rồi, trưa trưa trưa trật còn chưa ra khỏi giường?”.

Điều Ngạn hần học đẩy anh, cất bước xuống nhà. Tiếc rằng giữa hai chân cô đau nhói, mới được mấy bước đã phải hít sâu nhịn đau. Tướng Nã ung dung ôm cô vào lòng, vờ như không thấy cô đen mặt, kéo cô lên xe.

Cửa hàng nội thất trong thị trấn Lý Sơn khai trương đã được hơn nửa năm, mẫu mã có chút lỗi thời. Tướng Nã lượn một vòng, hỏi ý Điều Ngạn. Điều Ngạn chịu đựng nửa ngày, buồn bực cất giọng: “Anh đừng hỏi tôi!”.

“Tại sao không hỏi em?” Tướng Nã nhìn cô: “Giường sụp là trách nhiệm của cả hai chúng ta. Anh ‘cường tráng’ lắm đấy, ngộ nhờ lần sau giường lại hỏng rồi rồi đổ vào người em thì làm thế nào?”.

Máu trong người Điều Ngạn dâng cao, cô đỏ bừng mặt, hỗn hển quở trách anh: “Anh không biết xấu hổ!”.

Tướng Nã tỏ thái độ bình thản: “Anh chỉ cần em, không cần quan tâm đến thể diện!” Nói hết câu, anh đi tiếp vào trong, chọn lựa kiểu dáng, hỏi giá cả.

Điều Ngạn đứng ngẩn người, một nỗi niềm khó tả xâm chiếm cõi lòng cô, cô nhăn mặt cau mày dõi theo bóng lưng của Tướng Nã.

Mua giường xong, Tướng Nã dẫn Điều Ngạn lên thị trấn ăn trưa. Điều Ngạn bụng đói còn cao, chẳng thêm để ý đến cái người mặt dày kia nữa mà cảm

đũa lên ăn ngẫu nhiên. Nào ngờ mới gặp được vài gặp, đĩa thức ăn đã gần như hết sạch, Tường Nã vừa ăn vừa gọi phục vụ, anh chọn thêm hai món nữa, quay sang nói với Diêu Ngạn: “Cả ngày hôm qua không ăn gì, đói đến run tay!”.

Diêu Ngạn gầy gầy mấy hạt com trong bát, hỏi anh: “Những người kia sau đó thế nào?”.

Tường Nã nhìn cô: “Đàn bà con gái đừng nên lo chuyện bao đồng. Ăn đi!”.

Tay Diêu Ngạn cứng ngắc, cô âm thầm tròn mắt tức tối.

Lòng cô rối như tơ vò, cô không biết sau đêm hôm qua mình phải cư xử như thế nào với Tường Nã. Nhưng Tường Nã vẫn bình chân như vại, anh mở cửa xe Jeep, chờ cô đi dạo khắp thị trấn Lý Sơn, giới thiệu cho cô vài quán ăn ngon, rồi xuôi theo trung lộ Lý Sơn trở về.

Giường mới rộng hai mét đã được giao tới. Hứa Châu Vi và các anh em chỉ đạo nhân viên giao hàng chuyển giường lên tầng hai. Thấy Tường Nã nắm tay Diêu Ngạn đi vào, họ cười đầy ảm ý, sau đó vờ như không có chuyện gì, về mặt tình bơ đi làm tiếp công việc của mình, dường như hoàn toàn không biết đóng ván gỗ gãy nát trên tầng hai vì đâu mà có.

Một người kiêng tằm vắn vớ vẩn đi xuống, Diêu Ngạn chợt dạ đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Cô nghe Tường Nã gọi Hứa Châu Vi: “Này, chú tìm người quét dọn phòng cho anh. Sau này không có việc thì đừng ở đây, trở về tòa nhà phía sau đi!”.

Diêu Ngạn đỏ mặt, cô cực kỳ phẫn nộ trước câu nói rõ như ban ngày này của Tường Nã.

Nhấn nhẹn đến chạng vạng, Tường Nã vẫn không thả cô đi. Diêu Ngạn tỏ thái độ nóng nảy: “Tôi thật sự phải về!”.

Tường Nã vỗ vỗ giường mới, anh ngồi xuống ngoắc ngoắc gọi Diêu Ngạn: “Tối ngồi thử, coi có thoải mái không”.

Diêu Ngạn nhũn mảy: “Tường Nã, anh làm gì vậy hả? Tôi muốn về!”.

Tường Nã lúc này mới đáp: “Về đâu? Ngày mai anh cùng em về nhà dọn hành lý sang đây”.

Diêu Ngạn khựng người. Tường Nã đứng dậy tiến đến gần cô, vén mấy cọng tóc lòa xòa bên tai cô ra sau: “Bây giờ em là người của anh, ngoan ngoãn ở lại chỗ anh”.

Diêu Ngạn né đầu: “Anh đùa đây hả? Tôi muốn về nhà.” Cô đứng bật dậy.

Tường Nã thoáng không vui: “Em nghĩ anh đang đùa?”. Anh kéo tay Diêu Ngạn: “Quan hệ hiện tại của chúng ta sao có thể đùa?”.

Diêu Ngạn vùng tay, cất giọng bất lực: “Tôi có bố mẹ, còn có chị gái, làm sao có thể ở chỗ của anh. Hơn nữa...” Cô nhũn mảy chần chừ: “Chúng ta... chúng ta trước đó không nói như vậy, chúng ta...”.

Tường Nã mỉm cười, anh véo má cô: “Diêu Diêu, em đang phân vân. Em thích anh, phải không?” Anh tiến đến sát cạnh Diêu Ngạn, thổi hơi vào miệng cô.

Diêu Ngạn ngửa ra sau, phủ nhận ngay tức khắc: “Anh nói linh tinh gì vậy?”.

Tường Nã cũng không tiếp tục dồn ép cô. Đồ ngon đồ ngọt cô một lúc, anh nhìn đồng hồ treo tường, cầm chìa khóa xe đi ra. Diêu Ngạn nhanh chóng bám theo.

Xe chạy tới đầu ngõ, Tường Nã chặn Diêu Ngạn đang muốn xuống xe lại: “Anh cho em thêm thời gian, em nói rõ với gia đình, sau đó dọn đến chỗ anh”.

Diêu Ngạn gật đầu lầy lẹ. Tường Nã lại nói: “Buổi tối nghỉ ngơi cho khỏe. Ngày mai anh sai người tới đón em” Anh mở cửa xe để Diêu Ngạn ra ngoài, nhìn cô vội vã bỏ đi.

Quay về công ty vận chuyển hàng hóa, Tường Nã gọi cho Dương Quang. Dương Quang nói: “Hôm nay một phòng trong cầu lạc bộ xảy ra chút chuyện, còn lại đều yên ổn”.

Tường Nã day trán, trút bỏ về thoải mái trước mặt Diêu Ngạn, anh cất giọng uể oải: “Xin lỗi chú, hôm qua báo hại chỗ chú bị đập phá”.

Dương Quang cười nói: “Em với lão Hắc sớm muộn gì cũng có chuyện, không liên quan đến anh”. Anh ta nói thêm: “Nhưng anh nên để tâm đến chị dâu. Chị dâu cắn rách yết hầu của lão Hắc, đến giờ ông ta vẫn chưa nói chuyện được, ông ta sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu”.

Gương mặt Tường Nã hiện lên ý cười, anh khẽ lầm bầm “Cô nhóc này ác thật”.

Một chỗ khác, tài xế của Thẩm Quan từ Lô Xuyên trở về. Ông ta vội vàng đi tìm Thẩm Quan.

Hình chụp ở sơn trang Long Tuyền đã rửa ra hết. Thẩm Quan ngồi tựa lưng vào ghế thông thả lật hình xem, giờ đến tấm hình chụp cùng Diêu Ngạn, anh ta dừng lại, lấy hình lên ngắm nghía.

Gương mặt cô thanh tú, váy dài sáng màu làm cô càng thêm duyên dáng. Thẩm Quan vuốt nhẹ gò má của người con gái trong hình, nghe tài xế báo tin:

“Hắc lão đại nằm viện. Ông ta và thành Nam đối đầu nhau”.

Thẩm Quan gật đầu, hồ hững buông lời: “Hay lắm, để xem bản lĩnh của ông ta đến đâu”.

Tài xế nhíu mày nói: “Còn nữa sếp Trưởng, Trưởng Nã..” Ông ta do dự: “Hình như mấy năm trước có quan hệ với Bạch lão đại”.

Thẩm Quan nhìn tài xế. Tài xế nói: “Thành Nam đánh người của Hắc lão đại, mấy ngày qua ông ta luôn trả thù thành Nam. Tôi nghe nói nhiều năm trước toàn bộ khu vực thuộc về một lão đại họ Bạch. Dương lão đại thành Nam hiện tại là đàn em năm xưa của Bạch lão đại, anh em với sếp Trưởng. Tôi dò hỏi một đàn em của Hắc lão đại, anh ta nói sếp Trưởng nhìn khá quen nhưng không chắc lắm”.

Thẩm Quan cau mày: “Nói tiếp đi”.

Tài xế cất giọng phân vân: “Ngày Bạch lão đại gặp chuyện không may nghe nói do thân tín bán đứng. Về sau mọi người đồn là thân tín đó bị chém chết”.

Thẩm Quan nhăn mặt: “Lẽ nào ông muốn nói thân tín bị chém chết là Trưởng Nã?”.

Tài xế gật đầu: “Đàn em của Hắc lão đại lẫn lộn ở Lô Xuyên bảy tám năm nay. Năm đó cũng từng theo Bạch lão đại. Anh ta cảm thấy quen mặt nhưng trước đây là tiểu tốt, toàn tiếp xúc với người không quan trọng của Bạch lão đại, còn thân tín chỉ được nhìn vài lần, anh ta không chắc là có đúng không”.

Thẩm Quan mỉm cười hứng thú.

Con ngõ lúc chạng vạng vô cùng ồn ào. Gà mái mổ thóc kêu tặc tặc, vài hộ gia đình để mở cửa xào rau, hung dữ cất cao giọng gọi con mình về ăn cơm. Khói bếp nồng đậm lan tỏa khắp nơi.

Diêu Ngạn ngồi trong phòng khách xem ti-vi. Diêu Yên Cần trông có vẻ ủ ê. Mấy ngày nay cô rất ít nói, thường xuyên thở vắn than dài. Tuy bà Diêu không mở miệng trách móc nhưng không khí trong nhà vô cùng nặng nề, không tìm lại được tiếng nói cười vui vẻ như xưa.

Đạo gần đây, buôn bán sa sút. Bà Diêu suốt ngày bần thần, tiền giri ngân hàng cũng không còn bao nhiêu, bà thở dài, gắng gượng vui cười với Diêu Ngạn.

Một lát sau, khách hàng quen đã vây kín sạp hàng. Họ hỏi thăm tại sao nghỉ bán mấy ngày nay, còn có mấy đứa bé cãi nhau chí chóe, tranh giành tượng đẹp. Bà Diêu chuyện trò với mọi người, dần dần nụ cười cũng trở lại trên gương mặt bà. Diêu Yên Cần hăng hái bán hàng, cô giơ tiền lên hỏi Diêu Ngạn: “Diêu Diêu, đây là hai mươi tệ đúng không? Chị làm sao để trả lại?”.

Diêu Ngạn hớn hờ nói: “Chị tìm một tờ mười tệ, một tờ năm tệ”. Cô lục hộp tiền lẻ rồi nói tiếp: “Chúng ta có ba tờ năm tệ, cũng có thể tìm ba tờ này”.

Diêu Yên Cần không hiểu. Cô quăng tiền, ngồi bất động.

Diêu Ngạn biết bản thân nóng vội nên chỉ cười cười an ủi chị: “Về nhà em dạy chị phân biệt tiền. Để dễ dàng phân biệt, chị có thể lấy điện thoại di động chụp hình lại. Phân biệt tiền rất dễ, chị nhất định học được!”.

Diêu Yên Cần lúc này mới vui vẻ lại, cầm tiền Diêu Ngạn đưa, giao cho cậu bé đang ngồi xõm bên cạnh.

Sau khi dọn hàng về nhà, tính toán xong xuôi, Diêu Ngạn xếp gọn tiền thành một xấp. Bà Diêu ngồi bên cạnh nhìn nhìn phổng tính, mặt mày bà rạng rỡ: “Tốt rồi, để dành thêm hai năm là gom lại được một ít”.

Diêu Yên Cần hí hửng cầm xấp tiền trải ra trước mặt, lăm nhăm trong miệng. Diêu Ngạn lắng nghe mới biết chị gái đang làm tính cộng, cô cũng mỉm cười.

Ba người thay phiên nhau tắm rửa. Đến lượt Diêu Ngạn, cô lấy quần áo sạch đi vào nhà tắm. Cô cởi quần áo ra soi gương, nhìn dấu vết loang lổ trên cơ thể, mặt cô lại nóng lên. Chịu đựng đau đớn cả ngày, cuối cùng cô không cần phải che đậy nữa, cô bải hoải chân tay bước vào bồn tắm, nằm thiếp đi trong làn nước.

Diêu Ngạn sấy khô tóc xong, cô đạp xe ra ngoài, tìm hiệu thuốc nằm xa nhà mua thuốc tránh thai. Suy nghĩ vài giây, cô lại mua thêm một hộp. Cô mới nuốt thuốc vào miệng một chiếc xe ô tô đen bỗng nhiên dừng bên đường. Thẩm Quan nhấn cửa, cười cười nhìn cô: “Muộn vậy mà còn ở ngoài đường?”

Diêu Ngạn ngó ra nhìn, viên thuốc nghẹn lại trong cổ họng cô. Cô ho khù khụ, đỏ mặt nói: “Tôi sắp về rồi. Thẩm tổng cũng về muộn vậy ạ?”.

Thẩm Quan xuống xe, anh ta đến gần cô: “Bận đến giờ mới xong. Tôi đang định đi ăn, đi chung không?”.

Diêu Ngạn nắm ghi đông xe đạp, cô cười nói: “Thôi ạ, tôi phải về nhà”.

Cô gạt chân chống xe, Thẩm Quan bất ngờ chạm vào tay cô, giữ đầu xe của cô lại.

“Đạo này mỗi lần tìm em, em đều nghĩ đủ có từ chối. Em sao vậy?” Thẩm Quan nhìn cô chăm chăm: “Tôi có làm gì sai không?”.

Diêu Ngạn rút tay nhưng anh ta không chịu buông. Cô trả lời gọn lỏn: “Thẩm tổng, tôi bận, giữa tôi với anh... anh là ông chủ của tôi”.

Thẩm Quan mỉm cười, đôi từ chạm tay sang nắm tay. Bàn tay Diêu Ngạn lạnh giá nhưng mềm mại, lúc này nó lại cứng nhắc giật mạnh khỏi tay anh ta.

Thẩm Quan càng siết chặt tay hơn: “Hình chụp hôm thứ Bảy vừa rồi, tôi để ở phòng làm việc. Thứ Hai đi làm tôi đưa em”. Anh ta nhìn Điều Ngạn chăm chú: “Lần sau em rảnh rồi, tôi lại mời em ăn cơm. Về nghỉ ngơi cho khỏe, đừng làm tôi lo lắng”. Nói hết câu anh ta mới buông tay Điều Ngạn ra.

Điều Ngạn leo lên xe đạp, cô giữ ghi đông, cười nói với anh ta: “Cảm ơn Thẩm tổng quan tâm.” Ngôn từ của cô khách sáo và xa cách. Thẩm Quan còn chưa mở miệng, cô đã đạp xe đi.

Thẩm Quan nhìn Điều Ngạn đi xa hẳn, anh ta quay về xe hỏi tài xế: “Lão Hắc không giờ trò với cô ấy chứ?”.

Tài xế ngó người: “Không có. Ngày đó lúc tôi gọi điện cho anh thì một lát sau bên sếp Tường xông vào”.

Thẩm Quan lạnh lẽo đưa mắt về phía thùng rác bên đường. Trên mặt đất nơi đó có một hộp thuốc nằm lẩn lóc chưa kịp ném vào trong.

Hôm sau, Tường Nã phái Hứa Châu Vi tới đón Điều Ngạn. Điều Ngạn vừa bày hàng xong về nhà, cô bận bịu làm cơm. Tay che điện thoại, cô đóng cửa nhà bếp lại nói: “Hôm nay không đi thứ Bảy đông khách, tôi phải phụ bán”.

Tường Nã nói thẳng: “Vậy anh tìm người đến giúp mẹ em. Tìm hai người đổi một người, em qua chỗ anh!”.

Điều Ngạn cau có khó chịu. Hình ảnh hôm qua lại thoáng hiện lên trong đầu cô, cô đỏ mặt phản đối: “Làm sao có thể kêu người của anh đến giúp. Tôi đi không được thật, tôi rất bận!”.

Tường Nã im lặng, anh đột ngột hỏi: “Phía dưới còn đau không?”.

Gương mặt Điều Ngạn nóng như lửa đốt. Giọng cô lộ vẻ cau có xen lẫn thẹn thùng: “Anh nói cái quái gì vậy?”.

Tường Nã bật cười: “Do anh không tốt, không chịu nghĩ cho em. Anh để em nghỉ thêm một ngày.” Anh cố tình hạ thấp giọng nói nhỏ: “Ngày mai đến chỗ anh, anh đã dọn phòng sạch sẽ, giường mới rất chắc chắn. Anh cũng lừa hết đám đàn em ra nhà sau rồi”.

Điều Ngạn giận sôi máu tắt phụt điện thoại, cô ôm mặt, nín giữ trái tim sắp bay ra ngoài của mình.

Đèn đường sáng trưng, Điều Ngạn dọn hàng ra chỗ cũ như thường lệ. Tối thứ Bảy đông người, công viên có thêm hai quầy thịt nướng. Đám trẻ con một tay cầm xiên thịt bóng mỡ, một tay xoay xò tờ tượng, Điều Ngạn chăm chú quan sát chúng. Tượng tô lão đảo sắp đổ, bàn tay nhỏ lem luốc dầu mỡ liên giờ lên đồ.

Người nhà của một đứa bé trả giá: “Khách quen, bán rẻ chút đi. Vốn của mấy người chừng hai tệ một bức là cùng. Mười tệ đắt quá!”.

Điều Ngạn nói khản cả cổ, cô mỉm cười: “Không được thật mà. Chị ơi, bức này là mẫu mới, nhà em mua khuôn đất lắm”.

Chị ta bĩu môi, cất giọng khinh khỉnh: “Mấy thứ này rẻ bèo, đâu phải tôi không biết, tôi...”

Trong lúc chị ta nói, một người đàn ông bỗng đứng cạnh chị ta, anh ta lạnh lùng trừng mắt: “Mua được thì mua. Không mua thì biến!” Anh ta giật bức tượng khỏi tay chị ta, quát lớn: “Tôi mua. Bao nhiêu?”.

Điều Ngạn nhú mày nhìn Hứa Châu Vi rồi nhìn sang hai người đàn ông cao lớn bên cạnh, cô nói giá tiền. Đợi chị ta dẫn con đi, Hứa Châu Vi nói nhỏ: “Chị dẫu, bọn tôi tới dọn hàng cùng chị!”.

Điều Ngạn quay sang bà Điều, thấy bà không chú ý, Điều Ngạn nói với giọng cáu kỉnh: “Mấy anh ở đây làm gì, về đi”.

Hứa Châu Vi cười cười: “Trời tối không an toàn, anh Nã lo cho chị. Anh ấy nói hoặc là chị dọn đến chỗ anh ấy ở, hoặc là mỗi ngày bọn tôi bám theo chị. An toàn là trên hết!”.

Điều Ngạn tức điên người, cô nói: “Anh đi ra cho tôi, đừng có ở đây!”.

Hứa Châu Vi nghe lời đứng dậy, Điều Ngạn không ngờ anh ta lại hiền lành đến vậy. Cô vừa buông tiếng thở phào, mắt đã thấy anh ta đến quầy thịt nướng, gọi hai lon bia rồi ngồi xuống, nhìn ra chỗ cô. Lâu lâu anh ta còn nhếch miệng cười với Điều Ngạn.

Điều Ngạn thấp thòm đến giờ dọn hàng. Sau khi dọn tượng xong, cô kéo bà Điều về nhà ngay lập tức. Thế nhưng ba người Hứa Châu Vi cứ cười nói rôm rả lẽo đẽo theo tới đầu ngõ. Bà Điều cũng nhận ra, bà bước nhanh hơn, nói với cô: “Sau lưng có người đi theo đúng không con? Đi mau thôi!”.

Bước vào trong ngõ, đèn của các nhà tắt tối thui. Ba người Hứa Châu Vi dừng chân, bà Điều hốt hoảng quay đầu nhìn ra sau, bà dặn Điều Ngạn: “Sau này buổi tối con đừng về muộn. Hồi này, mẹ chắc chắn có người đi theo chúng ta. Con để ý một chút!”.

Điều Ngạn gật đầu lia lịa.

Buổi chiều ngày hôm sau cũng xuất hiện tình trạng như vậy, Ban ngày không có quầy thịt nướng, Hứa Châu Vi đội nắng ngồi xuống ghế đá. Mặt trời chiếu gay gắt, anh ta đổi sang chỗ gần sạp bán tượng, hí hửng huýt sáo chòng ghẹo Điều Ngạn.

Tối qua, Điều Yên Cần đau bụng nên không ra giúp bán hàng. Sắc mặt cô ngày hôm nay trông vẫn tái nhợt, cô cố gắng nhịn đau ra đây. Điều Ngạn kêu chị ngồi nghỉ ngơi. Điều Yên Cần thấy Hứa Châu Vi, cô ngăn người, cất giọng khó hiểu “Không phải người giúp đỡ chúng ta lần trước hay sao?”.

Toàn thân Diêu Ngạn cứng đờ, cô vội vàng dặn chị: “Chị đừng nói với mẹ”.

Diêu Yên Căn gật đầu: “Chị hiểu, chị không nói, em mau bán hàng đi”.

Trời nhá nhem tối, hai chị em dọn hàng về nhà. Diêu Ngạn viện cớ đi ra ngoài, cô xụ mặt ngồi lên xe của Hứa Châu Vi. Hứa Châu Vi thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng được ngồi điều hòa”.

Anh ta vận điều hòa xuống mức thấp nhất, phóng vèo về trung lộ Lý Sơn.

Về đến công ty vận chuyển hàng hóa, Diêu Ngạn hất xi liên tục, cô xoa cánh tay nổi da gà theo Hứa Châu Vi vào trong. Đi đến cửa, Hứa Châu Vi khựng lại, anh ta kéo cửa, nói với cô: “Anh em đều ra ngoài tìm vui cả rồi. Chị dâu, cần gì thì trực tiếp gọi tôi!” Rồi đóng chặt cửa lại.

Diêu Ngạn vô thức kéo cánh cửa đóng kín. Lúc này, Trương Nã vừa ra khỏi bếp, ôm cô từ đằng sau. Anh chà xát cánh tay của Diêu Ngạn, cất giọng không hài lòng: “Em bệnh à? Sao người em lạnh vậy?”.

Diêu Ngạn rút tay về, cô hất xi, gật gù: “Cảm xoàng thôi”.

Cô nhìn Trương Nã: “Anh đừng để Hứa Châu Vi đến quấy rầy nhà tôi nữa!”.

Trương Nã mắt nhắm mắt mở lời đi. Anh nâng cằm Diêu Ngạn, đưa tay sờ trán cô, sau đó anh chạm tay vào môi vào trán cô thử xem có sốt hay không. Diêu Ngạn ngại ngần quay đầu. Trương Nã nói: “Đầu có sốt”.

Trương Nã dẫn Diêu Ngạn lên tầng, anh bảo: “Không phải em dọn đến chỗ anh là xong à? Em tưởng anh rảnh rồi thích tìm người trông chừng em chắc?”.

Diêu Ngạn cất giọng hằn học: “Vậy tại sao anh cho người đi theo tôi?”.

Trương Nã nửa cười nửa không đáp: “Anh sợ em hồng hạnh vượt tường”.

Diêu Ngạn cứng họng, cô hất tay anh: “Không được, tôi không thể dọn đến chỗ của anh, quan hệ của chúng ta chưa đến bước này. Anh coi tôi là gì?”.

Trương Nã cau mày: “Quan hệ của chúng ta làm sao?”.

Diêu Ngạn dờ người, Trương Nã ghé sát cô hỏi: “Chúng ta đến bước nào em mới chịu dọn sang đây?”.

Diêu Ngạn há to miệng ngơ ngác, mặt cô đỏ bừng. Trương Nã mỉm cười, ôm cô vào lòng: “Em không những cứng miệng mà còn ngang như cua. Để anh xem em búống bình đến khi nào!” Trương Nã cúi thấp đầu hôn cô.

Diêu Ngạn nhũn mày đẩy anh. Trương Nã ghi đầu Diêu Ngạn, đẩy cô tới bàn làm việc. Hai người anh đuổi tôi chạy, tôi chạy anh đuổi. Loáng cái, Trương Nã ôm cô ngồi xuống ghế.

Hai người hơi thở dồn dập đối diện nhau. Trương Nã ăn được một lần, muốn ăn tiếp lần thứ hai. Sau nụ hôn say đắm, anh rút lắc bạc khỏi ngăn kéo, đeo lên cổ tay Diêu Ngạn: “Anh mặc kệ em thích hay không, nói chung anh mua cho em. Lần trước anh mua một sợi dây trong xe nhưng về chẳng thấy đâu hết, chắc đám kia lấy mất rồi”.

Trương Nã nâng tay cô ngắm nghía, anh hỏi: “Em thích không?”

Diêu Ngạn nhìn nhìn, gật nhẹ đầu, dịch người muốn chạy trốn. Trương Nã ôm chặt cô, anh nghiêm mặt nói: “Bên Lô Xuyên còn chút rắc rối. Anh lo có người gây sự, để Hứa Châu Vi đi theo em, anh mới yên tâm”.

Diêu Ngạn như hóa đá, nghĩ sơ thôi cũng hiểu. Cô kinh ngạc thốt lên: “Họ sẽ trả thù?”.

Trương Nã cắn miệng cô: “Bọn chúng dám!”.

Anh bế Diêu Ngạn đến bên giường. Diêu Ngạn đắm anh thành thịch, quấy quấy đòi xuống. Trương Nã ném cô lên giường nhanh chóng nằm đè lên: “Chúng ta thử giường!”.

Anh giữ gáy Diêu Ngạn, hai chân anh kẹp chặt cô, môi anh mút lấy môi cô.

Diêu Ngạn nói: “Tôi đang bị cảm!”.

Trương Nã “Ừm” một tiếng, anh nói: “Đồ mờ hời là khỏe, đảm bảo trị bách bệnh!”.

Sau một hồi đón nhận nụ hôn triền miên của anh, Diêu Ngạn cũng mềm nhũn người. Đúng lúc này điện thoại di động trên đầu giường đổ chuông liên hồi, Trương Nã ôm cô nhích lên, vói tay lấy điện thoại nhìn số gọi đến. Anh ôm Diêu Ngạn ngồi dậy nhưng chân anh khóa chặt cô, không để cô chạy trốn.

Âm lượng điện thoại hơi lớn. Diêu Ngạn đỏ mặt gạt bàn tay trên ngực cô ra. Người trong điện thoại nói: “Anh ta đã nói cho Lý Trung Quý biết rồi nhưng tạm thời chưa có động tĩnh”.

Tường Nã đáp một tiếng, người trong điện thoại lưỡng lự mở miệng: “Anh Nã, em cảm thấy cách này quá mạo hiểm. Tuy rằng những người trước đây, kẻ thì trốn chạy, kẻ thì ở tù, kẻ thì mất mạng nhưng cũng còn không ít kẻ từng gặp anh. Chúng ta cố tình tìm người tiết lộ chuyện này, em sợ anh em trước đây phát hiện ra anh”.

Tường Nã cười cười: “Chuyện này không dính đến lợi ích của anh ta, anh ta không nói đâu. Anh chờ anh ta tìm anh!”.

Người đó ngừng vài giây mới nói tiếp: “Được nhưng em không dính vào chuyện này. Em chỉ có thể giúp anh đến đây!”.

Tường Nã thừa hiểu, anh nói thêm vài câu rồi gác máy.

Nhìn Diêu Ngan im lặng tựa vào ngực mình, anh cười hỏi: “Em sao vậy?”.

Diêu Ngan nắm tay áo, ngược mắt hỏi anh: “Rốt cuộc anh là ai?” Cô chống tay xuống giường, thoát khỏi lòng anh, nhìn anh bằng ánh mắt kiên định: “Bây giờ vẫn không thể trả lời câu hỏi thứ ba của tôi?”.

Nụ cười của Tường Nã đông cứng. Anh không trả lời mà hỏi ngược lại cô: “Nếu biết thì sau đó em sẽ làm gì?”.

Diêu Ngan nín thở, một lúc sau cô đáp: “Có thể ở bên cạnh anh, mà cũng có thể là không”.

Tường Nã lạnh lùng nhìn cô, anh nói: “Em vẫn chưa hiểu”. Anh tóm tay Diêu Ngan: “Em nghĩ mình còn lựa chọn khác?”.

Tường Nã lôi cô về, nhìn cô chăm chú, anh nói: “Em chỉ cần biết anh sẽ không hại em” Anh ôm cô, tiếp lời: “Anh không chỉ không hại em, mà còn thật lòng thích em. Em đừng quan tâm đến chuyện của đàn ông. Từ lúc này, em chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời anh, ở bên cạnh anh là được!”.

Diêu Ngan không còn lời nào để nói, cô mở to mắt nhìn thẳng Tường Nã.

Tường Nã cũng im lặng nhìn cô. Một lát sau, anh cười nheo má Diêu Ngan, đỡ cô xuống giường: “Cho em nghỉ thêm một ngày lấy sức!”.

Nhưng anh không muốn thả Diêu Ngan về nhà, vì vậy anh dẫn cô đến quán ăn gần đó dùng bữa.

Tường Nã là khách quen của quán. Anh vào cửa, bà chủ liền đơn đã chào đón. Bà chủ dành cho họ một vị trí sạch sẽ, nhìn Diêu Ngan với vẻ tò mò, bà ta cười tươi: “Lần đầu tiên trong quán nhỏ của bác có một cô gái xinh vậy đấy!”.

Tường Nã khoác vai Diêu Ngan, giọng nói đặc ý của anh vang lên: “Của cháu đấy!”.

Chỉ là vài chữ đơn giản nhưng lọt vào tai Diêu Ngan, lại khiến trái tim cô rung lên. Bà chủ cười hồ hồ, bà khen thêm vài câu rồi cầm thực đơn quay vào bếp.

Sau khi ăn xong, Tường Nã dẫn cô dạo bước trên con đường tấp nập người qua lại. Tường Nã ôm chặt eo cô, thỉnh thoảng anh nâng cằm cô, đặt một nụ hôn lên môi cô. Thân mật giữa ban ngày ban mặt khiến Diêu Ngan thẹn thùng phản kháng. Thế nhưng Tường Nã rất thích thú, anh bật cười sáng khoái, giữ chặt gáy cô mà hôn. Một lúc sau, anh mới ngừng hôn, đỡ dành Diêu Ngan.

Bên kia đường, một chiếc xe tải chở hàng màu xanh bồng chệch tay lái, xe phanh “két” một tiếng, lắc lắc vài cái mới trở lại đúng hướng.

Cô họ Diêu Ngan giữ chặt cửa xe, bà mắng nhiếc: “Đầu óc ông bị gì vậy? Chạy xe mà mơ mơ màng màng là sao?”.

Dựng liếc gương chiếu hậu, thấy hai người ở xa kia, ông thở phào, cười ngượng: “Bất cẩn chút thôi mà”.

Cô họ nổi giận lườm ông: “Tôi thấy ông ở Lô Xuyên ăn đòn đến đầu óc có vấn đề rồi đấy!” Nhìn thẳng phía trước, bà nói: “Đúng rồi, chúng ta nên mua đồ biếu hàng xóm. Chúng ta mượn xe của người ta nhiều ngày, cũng cần tỏ lòng biết ơn”.

Dựng cau có gật đầu, tâm tư của ông trôi theo hình ảnh vô tình chứng kiến vừa nãy.

Bầu trời tối đen, Tường Nã mới chở Diêu Ngan về nhà. Nhìn cô mất tăm trong ngõ, anh khởi động xe chạy đi.

Diêu Ngan về nhà, đem túi tượng để ngoài cửa vào trong, cô hỏi: “Về sớm vậy mẹ?”.

Bà Diêu mang dưa hấu ra khỏi bếp, bà nói: “Ngày mai, bọn nhỏ đi học, tối nay buôn bán cũng ế ẩm, Yên Yên còn đau bụng nữa nên mẹ dọn hàng sớm”.

Diêu Ngan gật đầu, rửa tay ra ăn dưa hấu. Diêu Yên Cẩn mang vài tờ tiền khác nhau bày lên bàn trà. Cô vừa ăn dưa hấu vừa bảo Diêu Ngan dạy mình cách phân biệt tiền. Lặp đi lặp lại những con số giống nhau nhiều lần, khó khăn lắm Diêu Yên Cẩn mới có chút ấn tượng.

Ngày hôm sau, Diêu Ngan đến công ty nước giải khát làm việc bình thường, các đồng nghiệp dần dần hỏi thăm cô. Diêu Ngan nở nụ cười, nói: “Em nghỉ ngơi vài ngày nên khỏe rồi”.

Đồng nghiệp tỏ vẻ lo âu: “Chị thấy em không tự thương lấy thân, không biết giữ sức gì cả. Trước đây xuống phân xưởng, người ta sai cái gì, em làm cái đó, không biết tranh thủ lười nhác gì hết! Bây giờ, em còn làm thêm ở tòa nhà phía đông, sức khỏe của em sao mà chịu nổi”.

Một đồng nghiệp khác hỏi Điều Ngan: “Đúng rồi, em xin thôi việc bên tòa nhà phía đông chưa?”. Chị ta nói nhỏ: “Tuần trước, Trần tổng dùng cơm với tòa nhà phía đông. Nói sao đi nữa sau này chúng ta cũng hợp tác làm việc, quan hệ nên phân chia rõ ràng”.

Điều Ngan nói: “Em hiểu, lát nữa em đi tìm chủ nhiệm Ngô nói chuyện”.

Buổi trưa, Điều Ngan tới tòa nhà phía đông đúng lúc chủ nhiệm Ngô đang trong phòng làm việc. Chủ nhiệm Ngô cười cười, vẫy cô: “Tiểu Diêu, mọi người đều biết năng lực làm việc của cô. Đãi ngộ và phúc lợi bên này không thua kém bên kia”. Ông ta rút một chồng tài liệu sát hạch và kế hoạch nửa năm của công ty ra nói: “Cô xem đi, công việc của mọi người phân chia rõ ràng, thực ra cũng không vất vả lắm. Bên tôi muốn mở rộng phát triển mảng đồ uống, vài năm nữa sẽ tìm đại diện phát ngôn, tiền đồ không cần nói cũng biết!”.

Điều Ngan gạt đầu lấy lệ, miễn cưỡng nhìn chồng tài liệu. Trong lúc chủ nhiệm Ngô khuyên bảo, cô vô tình lia thấy cuốn lịch để bàn khoanh tròn ngày mười, bên cạnh ghi hai chữ “Lô Xuyên”. Điều Ngan nhủ mảy, hai chữ này bây giờ cực kỳ nhạy cảm với cô.

Chủ nhiệm Ngô khuyên nhủ hết lời nhưng Điều Ngan vẫn tỏ thái độ hờ hợt, không mấy may lay động. Ông ta lại nói: “À Thẩm tổng nói cô đến thì lên chỗ anh ấy. Cô lên đó trước, tôi nói chuyện nghỉ việc với cô sau”.

Điều Ngan không biết làm gì khác, đành lên tầng gặp Thẩm Quan.

Thẩm Quan xử lý văn kiện, cạnh tay anh ta là một xấp hình sống động đầy màu sắc. Thấy Điều Ngan xuất hiện, anh ta đưa hình cho cô: “Em rửa hình chụp chung của chúng ta đi”.

Điều Ngan nhận lấy nhìn sơ qua, cô nở nụ cười, nói: “Cảm ơn Thẩm tổng”.

Thẩm Quan vòng qua bàn làm việc đến gần Điều Ngan: “Tối hôm trước tôi về nhà nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy em đang có tình xa lánh tôi. Không phải tôi tự suy nghĩ lung tung đúng không?”.

Điều Ngan bần thần. Thẩm Quan cười nói: “Em biết lần đầu tôi gặp em là khi nào không?”.

Anh ta điềm tĩnh nhìn Điều Ngan, chậm rãi cất lời: “Ngày đầu tiên tôi tới Trung Tuyền, tài xế chạy nhầm đường. Xe đến cổng trường tiểu học, gặp đúng lúc em đang bán hàng”. Anh ta nhặt sợi tóc rơi bên má Điều Ngan, Điều Ngan nghiêng đầu, tay của anh ta sững lại: “Trời nắng gắt, em toàn thân mồ hôi mướt mướt mồ hôi nhưng nụ cười của em rất đẹp. Khi gặp lại em, tôi không nhớ ra. Sau đó tài xế nhắc tôi mới nhớ đến, dáng vẻ của em hiện từng chút một trong đầu tôi. Thế nhưng đó không phải lần đầu tiên chúng ta gặp nhau”.

Điều Ngan khó hiểu nhìn anh ta. Thẩm Quan điềm tĩnh hỏi ngược: “Bốn năm trước lúc vừa đến Nam Giang, tôi tới đại học Nam Giang tìm người quen. Lúc vào phòng thí nghiệm, tôi thấy em đang dọn dẹp vệ sinh ở đó. Họ nói em dùng thời gian sau buổi học để làm thêm” Điều Ngan kinh ngạc mở to miệng. Thẩm Quan mỉm cười: “Tôi mới nhớ ra gần đây. Càng nhìn em, tôi càng cảm thấy quen mắt”.

Điều Ngan không hề có ấn tượng về anh ta. Cô thắc mắc hỏi anh ta: “Người quen anh tìm là ai?”.

Thẩm Quan cười đáp: “Cô Từ – Từ Anh. Trước khi đến đại học Nam Giang công tác, cô Từ dạy học ở Tân Châu. Chúng tôi quen biết tại Tân Châu”.

Điều Ngan ngớ người, miệng cô run run không thốt thành tiếng. Thẩm Quan hỏi cô: “Lẽ ra bốn năm trước chúng ta nên quen biết nhau. Diêu Diêu...”. Anh ta vịn vào sợi tóc rủ xuống của cô, khe khẽ cất giọng: “Có thể nói tôi biết tại sao em giữ khoảng cách với tôi không? Tôi không muốn khi mình vẫn chưa tham gia cạnh tranh thì cơ hội đã vượt mất”.

Điều Ngan hoàn hồn, cô thụt lùi về sau một bước, tóc cô còn trong tay anh ta làm da đầu cô đau nhói. Cô cau mày, kéo tóc khỏi tay Thẩm Quan. Khuôn mặt cô nghiêm lại, cô nói: “Tôi đã xin chủ nhiệm Ngô thôi việc. Lát nữa tôi sẽ bàn giao lại công việc của tôi”.

Thẩm Quan trầm ngâm không nói. Một lát sau, anh ta hỏi: “Vậy... tôi có thể theo đuổi em không?”.

Điều Ngan mỉm cười: “Thẩm tổng, anh đừng nói đùa, tôi đã có bạn trai”.

Thẩm Quan ngạc nhiên: “Bạn trai?”.

Điều Ngan gạt đầu: “Ừm, chính là... Trương Nhã”.

Gió ngoài cửa lùa vào, thổi tóc trên gò má Điều Ngan bay nhẹ. Cửa phòng làm việc hơi hở ra chậm rãi khép lại.

Hành lang vắng vẻ, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ in vệt nắng lên nền nhà. Một đôi giày da đen lấm lem bụi đất giẫm lên ánh nắng trải dài từ tường xuống đến nền đất.

Trương Nhã nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Mùa hè oi bức năm nay dài dằng dặc, hoa quế mãi vẫn chưa tỏa hương. Nhưng ngay giây phút này, anh có thể ngửi ra mùi hoa thanh mát giống như người phụ nữ của anh đang thở thè bên tai. Trương Nhã khe cười, vẻ mặt sung sướng ngất ngây của anh khiến các anh em hết sức ngạc nhiên.

Điều Ngan xin thôi việc ở tòa nhà phía đông, thuận lợi bàn giao công việc cho đồng nghiệp. Các đồng nghiệp không nề để cô đi, họ hẹn cô khi nào rảnh rồi gặp mặt uống nước. Điều Ngan chỉ cười cười ứng phó, cô ngoảnh đầu nhìn thoáng qua phòng làm việc đóng kín của chủ nhiệm Ngô. Cô hỏi: “Chủ

nhệm Ngô bình thường không ở phòng nghiên cứu, vậy ông ấy đi đâu?”.

Đồng nghiệp nhún vai: “Ai mà biết được. Ông ta giỏi nịnh bợ, trốn không làm việc cũng chẳng sao, chạy đến chỗ Thẩm tổng nói vài câu là xong”.

Diêu Ngạn cười gượng gạo, cô chào tạm biệt họ, rời khỏi phòng nghiên cứu tòa nhà phía đông.

Bận bịu đến giờ tan tầm, Diêu Ngạn nhận được điện thoại của Tường Nã. Anh nói: “Lát nữa cùng nhau đi ăn”.

Diêu Ngạn từ chối: “Không được, lát nữa tôi bận”.

Tường Nã tỏ thái độ bất mãn, Diêu Ngạn giải thích: “Tranh thủ lúc nhà máy của chị tôi chưa tan ca, tôi đến đó giải quyết chút chuyện.” Tường Nã nghe vậy mới chịu thôi.

Thu dọn xong đồ đạc, Diêu Ngạn cầm hộp quà mình mang đến công ty sáng nay đi tới nhà máy cũ của Diêu Yên Cẩn.

Công nhân vẫn đang giờ làm việc. Diêu Ngạn tìm đến phòng nhân sự, cô cười đi tới chỗ của một chị làm trong đó: “Em cứ lo đến không kịp, chị tan sở rồi cơ. Lâu ngày không gặp em mua cái này tặng cháu ở nhà”.

Chị ta xoa tay: “Ôi, em mua làm gì. Em đến thăm là vui rồi!”.

Diêu Ngạn mỉm cười, cô nói: “Vậy sao được, tay không tới thăm em ngại lắm”. Cô kéo ghế ngồi xuống hỏi thăm chị ta, sau đó nói: “Chị, anh chàng lần trước chị giới thiệu cho chị em, mẹ em thích lắm”.

Chị ta cười cô: “Chị gọi người ta là anh chàng, sao em cũng bắt chước gọi theo vậy hả? Người ta lớn hơn em vài tuổi đấy”.

Diêu Ngạn phì cười, cô nói: “Em nghĩ nếu họ được làm việc chung với nhau thì càng có nhiều cơ hội nuôi dưỡng tình cảm. Nhưng chị cũng biết tính chị em, chị ấy không thích làm việc trong nhà máy. Lần trước chị ấy còn lấy lại giấy xác nhận khuyết tật, sau bị mẹ em đánh một trận toi tã, bây giờ ngoan hơn rồi, cũng biết bản thân đã sai”.

Chị ta vỗ vỗ tay cô: “Chị em bồng bột, nhà em phải từ từ. Thế này đi, nếu chị em bằng lòng thì mang giấy xác nhận khuyết tật đến nhà máy. Tuy ba trăm tệ mỗi tháng không nhiều nhưng có còn hơn không”.

Diêu Ngạn cảm thấy nhẹ cả người, cô trò chuyện thêm một lát rồi chào tạm biệt ra về.

Ra tới cổng nhà máy, một chiếc xe Jeep đậu ven đường nhẵn cùi nhĩ ỏi. Diêu Ngạn quay qua nhìn, Tường Nã nhào người ra ngoài cửa sổ: “Xong hết việc rồi chứ? Lên xe!”.

Diêu Ngạn ngó dáo dác xung quanh. Thấy không có người quen mới bước đến cạnh xe Jeep, cô nói: “Mẹ tôi đang chờ ở nhà”.

Tường Nã thờ ơ lấy điện thoại di động trong túi Diêu Ngạn lục tìm lịch sử cuộc gọi, giờ điện thoại áp lên tai Diêu Ngạn.

Diêu Ngạn ngỡ ngàng, bà Diêu ở trong điện thoại đã gọi cô. Tường Nã làm khẩu hình kêu Diêu Ngạn nói chuyện. Diêu Ngạn đành nhủ mày tìm cớ, bà Diêu oán trách: “Tại sao lại tăng ca, công ty con bận đến vậy ư?”.

Xe Jeep chạy khỏi khu khai phá nhưng bà Diêu vẫn cầu nhàu không ngừng. Đến khi Tường Nã cho xe dừng lại bà Diêu mới nói xong.

Đường đầy bùn đất và đá vụn, hồ nước hai bên trong vắt, cây cối xanh ngắt che chắn tạo bóng mát. Tường Nã lấy khỏi xe một hộp bánh kem. Anh đào mắt, đi đến chỗ có chiếc xe ba bánh đậu dưới tán cây. Anh đặt bánh kem lên đó, ngồi xuống giả đờ bên cạnh, dang tay gọi Diêu Ngạn: “Qua đây!”.

Diêu Ngạn ngỡ ngác bước lại, Tường Nã liền kéo cô ngồi kế bên anh. Giả đờ bằng sắt chỉ là một cây gậy dài nên ngồi cảm giác hơi khó chịu, cô khó khăn dịch người. Tường Nã nói: “Ngày mười lăm đó là sinh nhật của anh, hôm nay em phải đền bù”.

Diêu Ngạn ngẩn người: “Sinh nhật bù?”.

Tường Nã gật đầu: “Đội trời tối, chúng ta thấp nền lên, anh sẽ giành cho em một bữa tối dưới ánh nền”. Tường Nã chỉ hồ nước, nói tiếp: “Phong cảnh ở đây cũng hợp mắt, đã vậy còn vắng vẻ, không ai lui tới. Trong hồ nước có cá có tôm, em muốn đi câu thì anh chuẩn bị cần câu”.

Khỏe miệng Diêu Ngạn trêu xuống, cô lắc đầu: “Không cần”.

Thời tiết vẫn oi bức như những ngày giữa hè nhưng nắng chiều tắt sớm, chỉ lát sau bầu trời đã tối om, muỗi ở ven hồ mỗi lúc một nhiều. Tường Nã đứng dậy mở bánh kem, anh thấp nền lên nói: “Chỗ này rất yên tĩnh, em thích không?”.

Gió từ hồ thổi lên mát lạnh. Tiếng ve sầu và ếch kêu vang trong không gian tĩnh mịch, xa xa có tiếng chó sủa từ nhà dân vọng lại. Xung quanh vắng vẻ và tĩnh lặng như một thế giới khác. Diêu Ngạn cười: “Cũng được”.

Cô ngồi xôm cạnh xe ba bánh nhìn mấy ngọn nến, cô hỏi: “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”.

Tường Nã nhìn cô, anh nheo mắt nhìn tán lá xanh um tươi tốt trên cao: “Không nhỏ, có lẽ gần ba mươi”.

Điều Ngan thần thờ. Tường Nã thối tất nển, ôm Điều Ngan ngồi lên xe ba bánh, anh nói: “Xong, tặng quà sinh nhật cho anh!”.

Tường Nã ấn Điều Ngan ngồi xuống đùi anh. Cô đẩy hai vai anh, hỏi: “Quà gì?”.

Cô vừa hỏi xong, Tường Nã liền giữ đầu cô hôn thật sâu. Tiếng môi lưỡi quăn quít phát ra, xe ba bánh nhẹ nhàng lắc lư.

Đến khi Điều Ngan ngạt thở đánh anh, anh mới lưu luyến rời khỏi cô. Tường Nã kê trán lên trán cô, tham lam cắn mút môi cô. Anh khàn giọng hỏi Điều Ngan: “Anh là gì của em, hử?”.

Điều Ngan tần ngần, cô im lặng thờ gáp. Lưỡi Tường Nã lại tiến vào cuốn lấy Điều Ngan, cô bắt giắc “hử” một tiếng. Bàn tay anh đặt lên đỉnh đầu non mềm của cô nắn bóp. Chiếc xe ba bánh đông đưa qua lại, dây xích giữ xe nện một tiếng giòn tan xuống mặt đất.

Điều Ngan thờ đôn dập, Tường Nã vừa sờ nắn vừa chất vấn: “Nói! Không phải hôm nay em thừa nhận với Thẩm Quan à? Sao lại không nói?”.

Điều Ngan đỏ mặt kéo bàn tay đang lộn xộn trước ngực ra, bên tai cô là câu hỏi ép buộc của Tường Nã. Cô nghiêng đầu né tránh nụ hôn của anh, mặt nặng mày nhẹ đáp: “Bạn trai”.

Tường Nã bật cười, ánh trắng sáng yếu ớt chiếu lên mặt hồ đen kịt. Anh vui mặt vào cổ Điều Ngan hít một hơi, nói giọng thủ thi: “Em ngoan thật. Yên tâm, anh sẽ hết mực yêu thương em!”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Mặt hồ nổi lên từng xoáy nước, một con côn trùng không rõ tên từ trong hồ đập nước nhảy lên bờ.

Khu vực này cách xa trung tâm thị trấn lại không có đèn đường, nhìn từ xa giống như rừng núi bạt ngàn. Hồ nước trước mặt khá nhỏ, xa xa là một căn nhà nhìn như bỏ hoang.

Nông thôn lạc hậu, trong không khí lúc nào cũng thoang thoảng mùi phân bón, tuy vậy thứ mùi khó ngửi kia cũng không thể lấn át được hương vị thơm ngon của bánh kem. Gió đêm thổi mùi hương ngọt ngào phảng phất trong khung cảnh âm u, vừa thơ mộng vừa chân thật.

Tâm trạng của Tường Nã rất tốt. Anh dùng dao nhựa cắt bánh kem đưa đến bên miệng Điều Ngan, anh ép cô ăn liền mấy miếng một lúc. Miệng cô dính đầy kem, dưới ánh trăng mờ phải để ý kỹ mới phát hiện ra.

Cô nuốt bánh kem, hỏi anh: “Anh nghe trộm tôi và Thẩm tổng nói chuyện?”.

“Nghe trộm gì chứ? Anh quang minh chính đại nghe mà!” Tường Nã tỏ vẻ khinh thường: “Cửa lại không dựng bảng cấm đứng. Anh nghe thấy thì trách anh à?”.

Anh nuốt bánh kem xuống cổ họng, nhướn người liếm chỗ kem dính trên môi Điều Ngan. Điều Ngan ngả cổ về sau nhưng cô mới vừa ngo ngoáy, miệng cô liền nóng lên. Tường Nã thực hiện được ý đồ của anh.

Tường Nã quăn lấy cô, ôm cô nói thầm: “Coi như em có lương tâm, biết anh đối xử tốt với em, không cấu kết với người khác sau lưng anh!”.

Giọng Điều Ngan lạc đi, cô lưỡng lự định nói làm vậy là nhằm đối phó Thẩm Quan nhưng cuối cùng cô cũng bối rối nhin xuống.

Màn đêm hiu quạnh dịu dàng tấu lên bản tình ca riêng. Tường Nã hỏi về từng thành viên trong gia đình Điều Ngan, cô không thích kiểu tìm hiểu này của anh, trong lòng cô có một sự bài xích khó diễn đạt thành lời. Cô trả lời rồi hỏi lại: “Vậy anh thì sao?”.

Tường Nã nói: “Anh chỉ có thể này, gia đình anh chết cả rồi, người thân chỉ có đám anh em kia thôi. Tất nhiên bây giờ anh còn có thêm em!”.

Điều Ngan á khẩu, không hỏi anh nữa.

Xe Jeep chẹt qua con đường đầy sỏi trở về. Ngồi trong xe không cảm thấy gì nhưng tiếng sỏi đá bị chèn lên vẫn loáng thoáng bên tai. Chạy hết thôn phía trước, xe vào tới quốc lộ nhưng Tường Nã không lái về hướng ngõ nhà Điều Ngan. Anh quan sát hai bên đường, nhìn biển khách sạn sáng đèn, anh ngừng xe, quay đầu nhìn Điều Ngan.

Điều Ngan nhìn anh với ánh mắt khó hiểu, mấy giây sau cô mới vỡ lẽ, lông mày của cô thoáng cau lại. Tường Nã mỉm cười, anh vòng tay lái, phóng như

bay về thị trấn Lý Sơn.

Điều Ngan căng thẳng bám vào ghế xe, suy nghĩ của cô ngổn ngang trăm mối. Cô目不暇给 theo Tường Nã đến công ty vận chuyển hàng hóa, mặc anh lôi xềnh xệch lên tầng.

Công ty im lặng như tờ, tòa nhà phía sau truyền ra tiếng người cười nói ồn ào. Điều Ngan vào phòng, cô thấy nơi này thay đổi hoàn toàn chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.

Bàn làm việc biến mất, giường đôi trong góc, trước mắt còn có thêm ti-vi. Mạng nhện cũng mất hút, chỉ còn mỗi bóng đèn sáng nhấp nháy là giống với những lần trước.

Tường Nã vào mở nước tắm rửa rồi để người ướt đầm chạy ra ngoài. Điều Ngan cắn môi đứng thừ ra, cô bất an cuộn tay.

Tường Nã tiến đến gần cô, anh nói nhỏ: “Anh dọn bàn làm việc sang phòng kế bên. Chỗ này sạch sẽ hơn rồi đúng không?”.

Điều Ngan lặng thinh, Tường Nã nâng cằm cô lên hôn: “Ngoan!”.

Lần đầu tiên, rèm cửa sổ màu lá cọ trong phòng thả xuống che chắn màn đêm bên ngoài. Hai người vật lộn trên giường đến mức thở không ra hơi. Giường mặt Điều Ngan đỏ như quả cà chua chín, cô nói: “Người tôi toàn mồ hôi”.

Tường Nã say mê thưởng thức cơ thể của Điều Ngan, anh thốt lên: “Sao mà mồ hôi của em cũng thơm vậy nhỉ?” Châm dứt câu nói, anh tiến thẳng vào nơi sâu kín trong cô. Động tác của anh vừa kích động vừa dè dặt giống như lần đầu tiên. Tường Nã luôn miệng dỗ dành cô nhưng động tác của anh mỗi lúc một nhanh hơn.

Khi tiếng “Điều Điều ngoan” cuối cùng bật ra, Tường Nã ôm Điều Ngan run rẩy, đưa cả hai cùng lên đỉnh cao khoái lạc.

Điều Ngan tranh thủ về nhà trước ông Diêu, cô mệt là người thiếp đi trong xe Jeep. Xe dừng lại, cô cũng tỉnh giấc. Tường Nã nắm cổ tay trống trơn của cô, anh nhủ mảy: “Em không thích lắc bịch? Vậy em thích cái gì?”.

Điều Ngan ưỡn oai giật tay: “Không thích gì hết!”.

Nghe giọng nói mệt mỏi của cô, anh tỏ thái độ bất mãn: “Tự em làm khô em. Ngủ ở chỗ anh thì sao? Bố mẹ em không cho em có người yêu?”.

Điều Ngan thấm bực tức kẻ đầu sỏ là anh, ậm ừ chiều lệ, Tường Nã cũng bằng lòng thả cô về nhà.

Sáng hôm sau, Điều Ngan kéo lê cơ thể đau ê ẩm thức dậy đi làm. Cô gọi cả Diêu Yên Cẩn dậy theo mình đến khu khai phá. Hôm nay, bà Diêu thức dậy từ sớm, sửa soạn trang điểm cho Diêu Yên Cẩn, bà căn dặn con gái: “Lát nữa xin lỗi người ta. Em con khó khăn lắm mới giúp con được nhà máy nhận lại. Con không được bóc đồng nữa”.

Diêu Yên Cẩn ngoan ngoãn gật đầu. Ăn sáng xong, cô cùng Điều Ngan đến nhà máy.

Một chiếc xe dừng ngoài ngõ nhà Điều Ngan. Hứa Châu Vi ngồi gặm bánh bao cho đỡ buồn ngủ, miệng vừa cắn một miếng lớn thì nhìn thấy Điều Ngan, anh ta cuống cuống mở cửa xe. Hứa Châu Vi mở to miệng, bánh bao rớt ngay xuống đất, anh ta quệt vụn bánh dính trên miệng, la lên: “Chị dâu!”

Điều Ngan giật thót tim, cô lia mắt, tức giận cất cao giọng: “Anh lung tung gì vậy?”.

Miệng Hứa Châu Vi nhếch lên. Anh ta giữ chặt xe đạp của Điều Ngan: “Để tôi đưa chị đi làm!”.

Điều Ngan hất mạnh tay, cô nắm ghi đông không buông: “Tôi tự đi được”.

Hai người giằng co cả buổi, Hứa Châu Vi cũng chịu thua, nói: “Được, được, chị đi trước. Tôi chạy theo sau!”.

Điều Ngan kêu Diêu Yên Cẩn mau ngồi lên yên sau, cô đạp xe rời đi. Diêu Yên Cẩn ôm eo Điều Ngan, tò mò hỏi cô: “Lẽ nào người đó theo đuổi em?”.

Điều Ngan loạng choạng tay lái, cô bật cười thành tiếng: “Chị đừng nghĩ bậy”.

Xe ô tô chạy chậm rì đi theo sau xe đạp của Điều Ngan. Hứa Châu Vi giữ khoảng cách vừa phải không khiến người ngoài nghi ngờ.

Điều Ngan chở Diêu Yên Cẩn đến nhà máy làm giấy tờ xin đi làm lại, cô nhanh miệng cười nói bắt chuyện với mấy người quen biết, xóa đi phần nào lời ra tiếng vào không hay.

Tới công ty nước giải khát, Diêu Yên Cẩn đạp xe của Điều Ngan về nhà. Cửa sổ xe ô tô đậu trên đường đối diện phả khói thuốc ra ngoài. Hứa Châu Vi vẫy tay với Diêu Yên Cẩn, ngông nghênh bật nhạc âm ỉ trong xe.

Phòng nghiên cứu mà Điều Ngan làm việc được giao nhiệm vụ mới. Đồng nghiệp ôm một chồng tài liệu về phòng, phân công công việc chu đáo rõ ràng. Hội chợ Canton mùa thu càng đến gần, họ càng phải nhanh chóng nghiên cứu ra các sản phẩm mẫu, việc nọ chồng việc kia, mọi người trong phòng bận không ngơi tay.

Lúc này ở thành phố Lô Xuyên, mưa gió mịt mù, sấm chớp nổi ùng khắp bầu trời. Tại một căn phòng trong bệnh viện nhân dân bậc nhất thị trấn Lô Xuyên, bảy tám người đang xúm lại đánh một người đàn ông trung niên mập mạp.

Tiếng la hét cầu xin tha mạng phát ra không ngừng nghỉ. Trên chiếc giường trước mặt, Hắc lão đại nhàn nhã nhâm nhi ly cafe. Ông ta nhắm nghiền mắt về hướng thụ, nhìn như đang thả hồn bay bổng, không có âm thanh nào lọt vào tai ông ta.

Rất lâu sau, ông ta giờ tay, mở đôi mắt gọn nét mờ màng, khàn khàn ra lệnh: “Đủ rồi. Hôi đi!”.

Đàn em của ông ta gật đầu, mở miệng thay ông ta.

Gương mặt người đàn ông trung niên biến dạng hoàn toàn, đầu ông ta sưng vù, bê bết máu. Nghe đàn em của Hắc lão đại hỏi, người đàn ông trung niên ngắc ngoải gào khóc: “Hôi tôi, tôi nhất định nói. Tại sao không hỏi sớm, tại sao không hỏi sớm!”.

Hắc lão đại hừ lạnh, ông ta lấy tay che cổ nói: “Tao cố tình đập mày đấy!”.

Đám đàn em bồi thêm mấy cú đá tàn nhẫn. Người đàn ông trung niên rên rỉ xin tha: “Tôi biết nhà họ lái xe chở hàng trong thị trấn Trung Xuyên, cũng biết nhà họ!”

Nghe giọng ông ta run run nói chuyện, Hắc lão đại hung ác nghiêng răng trèo trẹo, sai đàn em lôi ông ta vào nhà vệ sinh tiếp tục đánh.

Một gã trong đám đàn em lần chần nói: “Sếp Thẩm nói cô nàng đó là bạn gái anh ta. Chúng ta thật sự phải...”.

Hắc lão đại nhấp một ngụm cafe, hai mắt khép hờ: “Nó là bạn gái Thẩm Quan, thế Tường Nã là ai?”. Ông ta nở nụ cười lạnh lẽo: “Tao chơi nát con đàn bà thối tha đó trước, tiếp theo mới giải quyết Tường Nã!”.

Đám đàn em liên tục hò hét hùa theo. Hắc lão đại im lặng, một lát sau ông ta nói: “Không đúng. Dương Quang sống ở đây từ nhỏ đến lớn, quen biết anh em chỗ khác từ lúc nào?”. Ông ta nhíu mày tư lự, cất giọng ngờ vực: “Tường Nã... mở công ty vận tải?”.

Ở nơi khác vào lúc này, Thẩm Quan đang nhận fax. Danh sách tù nhân năm năm trước ở nhà tù số bốn ngoại ô thành phố Lô Xuyên và một tài liệu khác chậm chạp chạy ra khỏi máy fax.

Người trong điện thoại nói: “Sếp Thẩm, giống y như những gì tôi điều tra lần trước. Tường Nã từng ngồi tù ở đó, anh ta mãn hạn tù sớm nửa năm. Buồn lậu ở Lô Xuyên, phát lên nhờ của cái bất chính, sau đó dẫn hai người anh em theo đến Lý Sơn”.

Đôi mày của Thẩm Quan nhíu lại: “Anh em ở Lô Xuyên? Anh em gì?”.

“Chính là đám trợ thủ hiện tại của anh ta. Một người tên Hứa Châu Vi, một người tên Lý Cường, họ không phải người Lô Xuyên, quen biết nhau lúc buồn lậu.”

Thẩm Quan hỏi: “Một người khác mà tôi cần điều tra thì sao?”.

“Anh ta là người bên cạnh Bạch lão đại. Nghe nói năm đó có bốn đàn em lớn nhất, một là Dương Quang, hai kẻ khác thì một bị chém chết, một bị xử tử hình giống Bạch lão đại.” Người trong điện thoại nói với giọng khẩn trương: “Người thứ tư nghe nói bán đứng Bạch lão đại, bị người trong bang của Bạch lão đại trả thù. Nhưng mà...”

Thẩm Quan chau mày: “Nhưng mà thế nào?”.

Người đó nói: “Tôi cảm thấy quá trùng hợp. Lần đầu năm năm trước chết rất nhiều người, một số ít chạy thoát nhưng về sau cũng bị tóm vào tù. Tường Nã là một trong số đó, anh ta là lâu la tiểu tốt, hình ạt tương đối nhẹ”.

Thẩm Quan dựa vào ghế sofa, anh ta cười cười: “Trùng hợp thật. Những tên bị bắt vào tù còn lại không nhận ra Tường Nã?”.

Người đó giải đáp: “Bắt được vài tên. Hai tên đánh nhau chết trong tù, một kẻ mắc bệnh qua đời, mấy người khác mang tội nhẹ được thả ra từ lâu, đi khắp đại giang nam bắc cũng tìm không ra. Về sau bang hội thay máu, người cũ đi gần hết. Sau khi chuyện đó xảy ra, chính phủ phái người xuống truy quét băng đảng xã hội đen, thanh trừ một đồng người. Mấy năm trở lại đây vốn đã không còn như xưa nữa rồi. Hắc lão đại là thừa cơ chen chân, mới đến Lô Xuyên bành trướng vài năm gần đây!”.

Sau khi thuật lại những chuyện quan trọng, người đó nói thêm: “Đúng rồi sếp Thẩm, Hắc lão đại hạ lệnh đối phó một cô gái tên Diêu Ngạn, cùng với Tường Nã”.

Nghe người đó nói, Thẩm Quan vốn đang cụp mắt suy nghĩ chuyện của Tường Nã bỗng ngẩng người, anh ta nhíu mày nói: “Dương Quang còn chưa đối phó xong đã nghĩ đến việc này?”. Anh ta thu lại nụ cười: “Cậu làm gì đó đi, đừng để ông ta chạy đến đây phát điên. Thêm nữa...” Thẩm Quan nhìn ngắm khung hình trên bàn làm việc, Diêu Ngạn cười tươi rạng rỡ sánh vai cùng anh ta trước thác nước. Cô gầy gò mảnh mai, chỉ đứng đến vai anh ta nhưng toát lên ánh hào quang rực rỡ. Anh ta cầm khung hình ngắm nghía, mỉm cười: “Tôi có hứng thú với Diêu Ngạn, tạm thời chuyện của cô ấy cứ để tôi xử lý!”.

Kết thúc cuộc gọi, Thẩm Quan bỗng ngồi thừ người. Anh ta nhớ lần trước gặp bà con nhà họ Trần, nguyên một đại gia đình chui rúc trong nhà của Trần Mẫn Phát, rành rỏi lại chạy tới công ty nước giải khát. Dù bao nhiêu năm không gặp Tường Nã, bà con nhà họ Trần cũng không có lý nào coi Tường Nã

như người xa lạ, không quen không biết.

Men theo đà suy nghĩ, thần sắc của Thẩm Quan lạnh lùng như phủ màn sương, anh ta mân mê đến nhẵn nhúm tập tài liệu trên tay. Một lát sau, gương mặt anh ta lộ ra ý cười thâm sâu. Dáng vẻ Tường Nã quần băng trắng kín đầu, mặt mày bôi đầy thuốc tím lướt qua trí nhớ của anh ta.

Buổi trưa, Diêu Ngạn và đồng nghiệp đến căng tin cùng nhau, họ vừa ăn vừa thảo luận về sản phẩm mới. Đồng nghiệp hỏi cô: “Nước trái cây ở tòa nhà phía đông tiêu thụ rất tốt. Tất cả đều do ba người bên phòng nghiên cứu đó làm à?”.

Diêu Ngạn lắc đầu: “Chủ nhiệm Ngô rất ít khi tới công ty, mọi việc dồn cho hai người còn lại xử lý, vì vậy lượng công việc của họ khá nhiều.” Cô ưu tư lên tiếng: “Nói thật ra cũng bình thường, giá thành khá thấp, có lẽ nhờ quảng cáo tốt. Em thấy lượng tiêu thụ đồ uống pha chế của họ mới cao, động một tí là trên dưới cả dây chuyền lại ô ạt sản xuất, bán rất chạy!”.

Đồng nghiệp hiểu kỳ: “Chị không đề ý, có bán ra ngoài không em?”.

Diêu Ngạn nhai nhóp nhép: “Có, hơn nửa giao đến siêu thị, một số đóng đi chỗ cao cấp hơn như câu lạc bộ và quán bar”.

Câu nói của cô vừa chấm dứt, đồng nghiệp bỗng nhìn ra sau lưng Diêu Ngạn, bỏ đũa xuống, gật đầu chào: “Thẩm tổng!”.

Diêu Ngạn nuốt ực đồ ăn, quay đầu ra sau. Thẩm Quan cười nói: “Gọi di động cho em nhưng không ai nghe. Tôi đoán em đang ăn trưa, không mang điện thoại theo”.

Diêu Ngạn đứng dậy hỏi anh ta: “Tôi quên mang theo điện thoại. Thẩm tổng tìm tôi có việc gì không?”.

Thẩm Quan gật đầu, nói Diêu Ngạn cứ ăn cơm xong rồi bàn chuyện sau. Diêu Ngạn còn thừa vài thìa cơm, cũng không tiện ăn trước mặt anh ta, cô nói vài câu với đồng nghiệp rồi theo Thẩm Quan rời căng tin.

Hôm qua Thẩm Quan tỏ tình, hôm nay anh ta tới tìm, Diêu Ngạn cũng không cảm thấy ngại. Cô có nhận định riêng của bản thân nên vẫn tỏ thái độ như bình thường. Mục tiêu của Tường Nã rõ ràng, tuy nhiên mục đích lại mơ hồ. Diêu Ngạn không tìm hiểu, cũng chẳng muốn bận tâm, cô chỉ cố gắng để bản thân không gặp nguy hiểm. Cô từng trăn trở cả đêm, hoảng sợ không biết tương lai sau này sẽ ra sao nhưng khi thức giấc, cô lại nghĩ cứ được ngày nào hay ngày ấy. Dẫu sao thì cô cũng không hề ghét Tường Nã.

Đúng vậy! Cô không thể ghét Tường Nã nữa rồi.

Thẩm Quan cắt ngang dòng suy nghĩ mông lung của cô, anh ta nói: “Em định làm gì vào dịp Quốc khánh?”.

Diêu Ngạn lắc đầu: “Tôi chỉ ở nhà phụ dọn hàng”.

Thẩm Quan hỏi cô: “Tôi tới Trung Tuyển bao lâu nay nhưng chưa đi thăm thú nơi nào. Em muốn đi đâu không? Chúng ta cùng nhau đi”.

Diêu Ngạn cười đáp: “Ồ đây rất nhỏ, không có gì hay để chơi. Thú vị nhất của huyện chỉ có thị trấn Long Tuyển, lần trước cũng đã đi rồi”.

Thẩm Quan “ừ” một tiếng, anh ta nói: “Tiếc là không được ở lâu với em”.

Diêu Ngạn chau mày: “Thẩm tổng, tôi sắp hết thời gian nghỉ trưa rồi. Nếu không còn gì khác thì tôi trở lại làm việc đây”.

Hai người đã đi tới phía sau nhà máy. Đằng trước tường bao là hàng cây xanh ngắt tón tụt tại trước cả khi công ty nước giải khát ra đời, tính đến hiện tại đã ngót bốn chục năm.

Hoa quế ở một góc khác nở rộ, kiên cường tỏa hương thơm ngào ngạt mặc kệ mặt trời chói chang trên cao. Thẩm Quan nói với vẻ trầm lắng: “Hôm qua em cũng vậy, chưa nói được mấy câu đã bỏ chạy. Nếu em là bạn gái Tường tổng, tôi sẽ không tranh giành tình yêu với người khác. Chúng ta làm bạn bè bình thường”. Anh ta tiếp tục: “À, tôi muốn hỏi em dạo này cô Từ thế nào? Sắp tới Trung thu rồi, tôi định đến Nam Giang thăm bà ấy”.

Tim Diêu Ngạn đập nhanh một nhịp, cô cười, nói với anh ta: “Tôi nghe nói cô Từ đi du lịch. Cô vừa về hưu năm ngoái, có lẽ cô đi chơi thêm một thời gian nữa rồi mới về”.

“Du lịch?” Thẩm Quan mỉm cười: “Bà ấy lớn tuổi vậy rồi mà còn đi du lịch một mình? Em biết đi đâu không?”.

Diêu Ngạn lắc đầu: “Không rõ, cô chơi chán thì sẽ về thôi”.

Thẩm Quan nhíu mày, trầm ngâm quan sát vẻ mặt tự nhiên của Diêu Ngạn. Anh ta cũng thuận miệng nói thêm vài câu, sau đó đưa cô về tòa nhà chính.

Về đến phòng nghiên cứu, Diêu Ngạn ngồi ngây người. Các đồng nghiệp bận bịu công việc, sàng lọc, kiểm tra máy móc cần mua mới.

Diêu Ngạn vắt óc suy nghĩ nhưng không tìm được lời giải cho thắc mắc của bản thân. Cô cũng đành thôi, xốc lại tinh thần, bắt đầu giải quyết đồng công việc còn dang dở.

Đến giờ ra về, Tường Nã gọi điện cho cô. Anh nói tối nay đi xã giao với Trần Lập, dặn dò Diêu Ngạn ngồi xe Hứa Châu Vi về nhà, anh còn nói nhỏ: “Mấy ngày sắp tới anh hơi bận, nếu em nhớ anh thì cứ gọi điện. Quốc khánh đến Lý Sơn đi, anh sẽ chăm sóc em thật tốt”.

Diêu Ngạn đỏ mặt, cô xằng giọng: “Ai cần anh chăm sóc!”.

Lời nói ngượng ngùng của Diêu Ngạn truyền vào tai Tường Nã giống như vô số lông vũ nhẹ rơi xuống làm anh ngứa ngáy. Tường Nã cười mỉm: “Em nói anh nghe, em đang nghĩ gì vậy hử? Có phải em đang hiểu sai ý anh không?”.

Nước trái cây tỏa hương dịu dịu khắp phòng nghiên cứu, Diêu Ngạn thất thần, lỡ tai cô nóng hổi, cô tức tối nói thêm vài câu với Tường Nã. Sau khi đập máy, thật lâu sau cô cũng không thể tĩnh tâm trở lại.

Ngoài công ty nước giải khát, Hứa Châu Vi mua nước uống ở cửa hàng nhỏ gần đó, anh ta vừa đi vừa oán trách: “Anh Nã, em còn phải theo tới khi nào đây? Anh thì cả ngày cứ ở ngoài tìm niềm vui.” Anh ta mở chai nước uống một ngụm, thái độ cau có: “Ban ngày ban mặt chẳng xảy ra chuyện gì không hay đâu. Trì an ở thị trấn Trung Tuyền rất tốt, em thấy Hắc lão đại cũng không nhân rồi đến vậy”.

Tường Nã lãnh đạm nói: “Anh thấy chủ gần đây rảnh rồi, cho chú thêm việc làm thì sao nào?”.

Hứa Châu Vi cũng hết cách, đành chịu thua. Nhìn Diêu Ngạn ra khỏi công ty, anh ta cười tươi hơn hờ nói: “Được, em và chị dâu tình thương mến thương lẫn nhau!”.

Tường Nã mắng anh ta, Hứa Châu Vi cười hề hả tắt điện thoại, vẫy tay với Diêu Ngạn: “Ồ đây! Ở đây!”.

Diêu Ngạn không từ chối, leo thang lên xe. Đến đầu ngõ, cô nói cảm ơn rồi về nhà.

Buổi tối buồn bán ế ẩm, Hứa Châu Vi hả hê uống bia, lẻo đẻo bám đuôi Diêu Ngạn, Diêu Ngạn cũng vô như không thấy anh ta. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất(*).

(*) Câu này ý nói: Không sợ bất cứ chuyện gì chỉ sợ có điều không may xảy ra.

Mấy ngày tiếp sau đó, Tường Nã hết sức bận rộn. Đêm đến, anh mới gọi điện cho Diêu Ngạn, anh uống rượu say khướt, nói được đôi ba câu đã ngủ thiếp đi.

Diêu Ngạn nhăn mặt nhíu mày. Cô không nhận được nữa, nói với anh: “Mấy ngày nay anh làm gì uống say vậy?”.

Tường Nã cười cười: “Đau lòng vì anh à?”.

Ngoài cửa bỗng có người lí nhí gọi anh: “Anh Nã, Tiểu Lưu bảo em pha trà cho anh”.

Tường Nã đáp một tiếng, rồi nghe Diêu Ngạn hỏi tiếp: “Chỗ anh có người?”.

“Ừ, vợ của Tiểu Lưu, người ở trong nhà máy của em đó.”

Diêu Ngạn hiểu rõ, cô nghĩ thầm, vậy là Hiểu Lâm đang sống chung với Tiểu Lưu, thế mà mới không lâu trước đây thôi cô ta còn gây chuyện âm ỉ trong nhà máy, cô thoáng thờ dài.

Kết thúc cuộc gọi, Tường Nã nhìn Hiểu Lâm vẫn đứng như trời trồng, anh hỏi: “Có việc gì?”.

Hiểu Lâm cất giọng nhất gừng: “Không có. Em muốn cảm ơn anh Nã. Nếu không có anh, em với Tiểu Lưu không thể ở bên nhau. Tất cả đều nhờ anh!”.

Tường Nã cười nhạt: “Do cô có bản lĩnh.” Anh xua tay đuổi Hiểu Lâm ra ngoài.

Quốc Khánh đã đến ngay trước mắt, sau dịp nghỉ lễ cũng vừa vặn diễn ra hội chợ Canton mùa thu, do đó nhiều công việc cần chuẩn bị ngay từ bây giờ.

Tới lúc ấy, Thẩm Quan cũng tham gia hội chợ. Kể từ khi Trần Lập chuyển đổi hình thức kinh doanh, họ trở thành bạn hợp tác hoặc cũng có thể nói là đối thủ cạnh tranh. Hai bên liên tiếp mời nhau dùng cơm, tới thứ Sáu lại đến câu lạc bộ ở thị trấn Sĩ Lâm vui chơi.

Tuần này, tất cả mọi người bận bịu vô cùng. Trần Lập cảm thấy bản thân có chút đuối sức, anh ta là bác sĩ, đương nhiên hiểu uống nhiều rượu có hại cho sức khỏe, vậy nên anh ta dẫn Tường Nã cùng đi xã giao, để khi bản thân không ứng phó được, còn có Tường Nã tiếp sức. Tường Nã và Thẩm Quan nâng ly chúc mừng, hai người cùng trò chuyện thoải mái với nhau. Thẩm Quan cười cười, nói về Lô Xuyên: “Tôi đang khai thác thị trường Lô Xuyên nhưng xem chừng không dễ như tôi nghĩ. Nghe nói an ninh ở đó hơi tệ, đầu đầu cũng là xã hội đen?”.

Tường Nã cũng cười: “Người ở vùng khác không biết đâu. Anh đến Lô Xuyên một chuyến sẽ hiểu, nơi đó rất phức tạp, nhưng chỉ cần không gây chuyện thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả”.

Thẩm Quan nhíu mày: “Nghe nói mấy năm trước có Bạch lão đại lẫn lộn ở cả hai giới hắc bạch, ông ta bị bắt vì buôn bán ma túy, nhận án tử hình. Tôi nhớ thời điểm đó kênh nào cũng đưa tin này, tôi tưởng bây giờ yên ổn rồi chứ”.

Tường Nã mặt hơi biến sắc, ly rượu trong tay anh thoáng run lên. Thẩm Quan nhìn anh chăm chăm, anh ta nở nụ cười nói: “Rất nhiều đồ uống của tôi tiêu thụ trong các câu lạc bộ và quán bar cao cấp bên Lô Xuyên, Tường tổng hình như quen thuộc nơi đó, có lẽ sau này tôi cần phải nhờ anh giúp đỡ!”.

Tường Nã nhếch miệng nhận lời: “Bất cứ khi nào Thẩm tổng cần, Tường Nã tôi đều sẵn sàng. Tôi có anh em ở đó, anh chỉ cần lên tiếng, mọi người nhất định giúp đỡ!”.

Sau bữa tiệc, hai bên chào tạm biệt nhau ra về. Mãn đêm phủ xuống xóa tan hơi nóng ban ngày, chừa lại sự mát mẻ của những ngày đầu thu. Thẩm Quan mở cửa, gió đêm lùa vào trong, tài xế ngập ngừng hỏi: “Sếp Thẩm, anh định giao nhánh bên đó cho sếp Tường thật? Công ty vận chuyển hàng hóa ở Nam Giang của chúng ta đâu phải mờ không. Tôi nghĩ nên đợi thêm một thời gian, Hắc lão đại giải quyết xong chuyện bên đó, hàng hóa chắc chắn sẽ vào được địa bàn”.

Thẩm Quan nhắm mắt, anh ta khẽ nói: “Ông theo tôi chưa lâu, ông không hiểu.” Miệng anh ta nhếch lên tiếp tục câu nói: “Nhiều năm trước, Tường Nã là đàn em của Bạch lão đại. Bạch lão đại vừa nói có kẻ bán đứng, liền sau đó ông ta gặp ngay chuyện không may”.

Tài xế ngơ ngơ: “Bạch lão đại? Bạch lão đại ở Lô Xuyên? Sếp Thẩm quen biết ông ta?”.

Thẩm Quan thân nhiên nói: “Biết, nhưng suốt chút nữa đã quên mất ông ta rồi”. Anh ta mở mắt, miệng lẩm bẩm: “Tôi không thêm muốn mảnh đất Lô Xuyên kia, tôi chỉ thích những người có dã tâm!”.

Tường Nã chạy xe đến đầu ngõ nhà Diêu Ngạn, anh gọi điện báo cô đi ra.

Diêu Ngạn mất mũi kèm nhèm mặc đồ ngủ chạy ra ngoài. Cô mới đặt chân đến cạnh xe Jeep, Tường Nã đã vội vã kéo cô đến gần ôm hôn tới tấp.

Diêu Ngạn tỉnh ngủ, ngăn chặn bàn tay đang không yên phận bên trong đồ ngủ. Tường Nã nấn bóp rất mạnh, hơi thở của anh trở nên gấp gáp: “Anh muốn “yêu” em ngay tại đây!”.

Diêu Ngạn thờ không ra hơi, cô đỏ mặt kéo tay anh ra: “Anh tìm tôi muộn thế này chỉ... chỉ vì chuyện này?”.

Tường Nã cười, nhấn đầu cô sát lại gần, anh ôm cô nói nhỏ: “Hôm nay anh rất vui. Diêu Diêu ngoan, anh không nhớ tuổi của mình nhưng anh già thật rồi. Đến lúc đó, anh nhất định cưới em!”.

Tường Nã ôm Diêu Ngạn vào lòng. Nghe anh say rượu nói năng lộn xộn, cô ngáp ngáp dài buồn ngủ.

Hôm sau là Trung thu, Diêu Ngạn mở tủ lấy đồ xếp vào ba lô, bà Diêu cảm về một hộp bánh Trung thu, bà dặn dò: “Mang cái này biếu cô Từ, tay không đến thăm cô thất lễ lắm”. Bà vừa cười vừa nói: “Con rất giỏi. Lần này tự biết chủ động đi thăm cô, không cần mẹ cần nhắc suốt ngày bên tai con nữa!”.

Diêu Ngạn mỉm cười: “Mẹ nghĩ con không có lương tâm vậy sao?”.

Bà Diêu nói: “Con đến Nam Giang cũng không về kịp trong ngày, con cứ ở đó mấy ngày. Cô Từ không có con cái, mấy ngày kiểu này cần có người ở cùng. Con ở cạnh cô lâu một chút, trong nhà không có con cũng không sao!”.

Diêu Ngạn trầm tư, cô nói: “Để xem thế nào đã mẹ, tới lúc đó hãy tính”.

Tết Trung thu trùng với lễ Quốc Khánh năm nay, nghỉ một mạch tám ngày khiến các đồng nghiệp ngất ngây sung sướng. Họ làm việc thâu đêm suốt sáng xử lý hết công việc nhằm vui chơi thoải mái vào ngày nghỉ, còn Diêu Ngạn lại trải qua tết Trung thu ở nơi đất khách quê người.

Cô ngồi trên hàng ghế sau của xe buýt, ngơ ngác nhìn mặt đường gồ ghề. Ngoại ô thành phố Nam Giang có một khu thị trấn nhỏ, đi qua trung tâm thị trấn, xung quanh trở nên hoang vu, nhà cửa cũ kỹ đã được giải tỏa phân nửa, vài căn nhà nghiêng ngả nằm hiên ngang giữa vùng đất trống trải hoang tàn.

Trước mắt Diêu Ngạn hiện ra một con sông nhỏ, cây cối xanh um trải đôi bờ. Ngay phía trước bờ sông là một tòa nhà mới xây màu trắng, tường vây cao ngất, không gian yên ắng.

Diêu Ngạn xuống xe buýt, nói chuyện điện thoại: “Tôi đi họp lớp, không có ở nhà”.

Tường Nã ở đầu bên kia nói giọng gắt gỏng: “Tại sao khuya hôm qua em không nói?”.

“Khuya hôm qua, anh say bí tỉ, tôi nói làm sao? Anh cũng không hỏi tôi.” Diêu Ngạn ngược mắt nhìn dòng chữ “Trung tâm cai nghiện tự nguyện Kiều Tâm Nam Giang” trên cổng vào trước mặt, cô lơ đãng ứng phó với Tường Nã rồi dập máy.

Nền nhà trung tâm cai nghiện sáng bóng như mới, những bài viết liên quan đến các chất có hại dán đầy trên bảng tuyên truyền. Diêu Ngạn còn biết tất cả các phòng bên trong thuộc tiêu chuẩn khách sạn ba sao. Trên tầng có phòng tập thể thao, phòng họp, y tá đội mũ, mặc đồng phục trắng, nhìn chẳng khác gì một bệnh viện bình thường.

Trên hành lang này từng in bóng dáng Diêu Ngạn tất bật chạy ngược chạy xuôi. Tiết trời tháng Sáu oi ả, cô nhể nhại mồ hôi nghe y tá nói: “Huyết áp tăng cao, hít thở mười bảy lần mỗi phút, nhịp tim một trăm hai mươi tám, nhiệt độ cơ thể ba mươi tám độ”.

Sau cùng bác sĩ đưa kết quả kiểm tra nước tiểu dương tính với methamphetamine(*).

(*) Methamphetamine là một loại chất gây nghiện tổng hợp.

Diêu Ngạn thâm nghĩ hóa ra là vậy, cho nên dopamine mới tăng cao. Cô luôn cho rằng chỉ có hút thuốc mới có thể dẫn đến tình trạng này nhưng lại chưa

từng nghĩ đến methamphetamine.

Ba tháng sau, cô lại bước vào nơi này.

Từ Anh gầy gò ốm yếu, mái tóc uốn xoăn đã không còn bóng bệ như trước, hai bên tóc mai lấm tấm bạc, đôi môi thâm tím, thể nhưng tinh thần của bà tốt lên rất nhiều. Bà cười, bảo Điều Ngạn: “Nghỉ lễ dài vậy sao không ở nhà?”.

Điều Ngạn nói: “Con mang bánh Trung thu đến tặng cô, thuận tiện đưa tiền cho cô”.

Chi phí ở trung tâm cai nghiện tự nguyện mỗi tháng là một vạn tệ. Tiền dành dụm của Từ Anh đủ khả năng chi trả. Điều Ngạn trở thành người giám hộ của bà, phụ trách những chuyện vụn vặt.

Hai người tâm sự với nhau. Khi Từ Anh lên tiếng, mùi thuốc bắc nồng đậm thoát ra làm Điều Ngạn cảm thấy yên tâm. Cô nghe Từ Anh nói: “Cả ngày chỉ toàn uống thuốc bắc, làm trị liệu tâm lý và điều chỉnh hành vi”.

Điều Ngạn cười, nói: “Bác sĩ nói cô đã khá lên nhiều, có thể xuất viện. Người khác lâu nhất cũng chỉ một hai tháng là có thể rời khỏi chỗ này”.

Từ Anh lắc đầu, không biết nghĩ tới chuyện gì, bà cúi đầu nói: “Ồ thêm một thời gian nữa rồi tính”.

Lúc nói lời tạm biệt, Từ Anh gọi Điều Ngạn: “Sau này đừng tới, gặp một lần hôm nay coi như xong. Cô không muốn gặp em nữa”.

Điều Ngạn sững người, cô gật nhẹ đầu ra về. Điều Ngạn đi đến cổng, gặp lúc nắng chiều chiếu xuống, nước mắt cô tuôn như mưa.

Nhà của Từ Anh suốt ba tháng nay không có người ở, bụi bặm bám đầy cộm. Điều Ngạn mở khóa vào nhà, để ba lô xuống bắt đầu dọn dẹp.

Trong bốn năm qua, cô đã quá quen thuộc với căn nhà này. Từ Anh sống một thân một mình, cũng không thích sinh viên lui tới nhà nhưng Điều Ngạn là trường hợp ngoại lệ, bà dốc hết tâm huyết với cô, bà là thầy, là bạn, cũng là mẹ của cô.

Điều Ngạn quét dọn nhà cửa, nhúng ướt khăn lau khắp mọi góc ngách. Tủ kính phòng khách trưng bày đủ loại giải thưởng của Viện nghiên cứu, cùng hàng trăm tấm hình chụp chung với các lứa học sinh mà Từ Anh dạy suốt ba mươi năm qua.

Điều Ngạn lau khung hình, tâm trạng cô dần yên ổn.

Thức ăn trong tủ lạnh quá hạn sử dụng đã mốc hết cả, Điều Ngạn nhét chúng vào túi rác. Dọn dẹp xong tủ lạnh, cô lau mồ hôi xách hai túi rác lớn tới cửa định ra ngoài vứt.

Ánh mắt liếc đến hộp cafe trên cửa ra vào, Điều Ngạn đứng sững lại, cầm hộp cafe lên xem.

Ngày sản xuất là năm ngoái, gói cafe màu nâu đặc trưng của tòa nhà phía đông, chuyên bán cho các câu lạc bộ và quán bar sang trọng. Lúc Điều Ngạn còn làm việc ở tòa nhà phía đông, cô đã từng uống thử, mùi vị cũng bình thường.

Cô thả gói cafe lại chỗ cũ, đi giày ra ngoài hành lang vứt rác. Sau khi trở về, mắt cô bất giác hướng đến cửa ra vào. Điều Ngạn lấy một gói cafe lên xem, ngẫm nghĩ vài giây, cô đi vào bếp đun nước. Mười phút sau, Điều Ngạn đã pha xong một tách cafe nóng hổi, cô ngửi mùi hương thơm nồng, giờ tách lên uống.

Cafe có vị đắng và chất. Điều Ngạn thích vị ngọt của nước trái cây hoặc trà sữa hơn, vì vậy cô rất ít uống cafe.

Muốn sản xuất cafe hòa tan cần chọn lọc hạt cafe, trộn chung chúng lại và mang đi rang. Sau khi rang sẽ tỏa hương thơm nồng, để nguội nghiền nhuyễn và sấy khô hoàn toàn là trở thành gói cafe cạnh tay Điều Ngạn.

Điều Ngạn nuốt ngụm đầu tiên, hương cafe lan khắp lưỡi cô, hết đắng chất là vị ngọt dịu dịu. Hương vị cũng khá, không khác mùi cafe cô uống ở tòa nhà phía đông.

Điện thoại di động để trên bàn trà kêu vang, Điều Ngạn cầm tách cafe vào phòng khách, cô nhấp một ngụm nhỏ, nhận cuộc gọi.

Tường Nã hỏi cô: “Đang làm gì vậy?”.

Điều Ngạn trả lời: “Uống cafe”.

Tường Nã cười nhạt: “Em đúng là không có lương tâm”. Anh cau có nói: “Em ở Nam Giang? Ngày mai mấy giờ về?”.

Điều Ngạn nhâm nhi cafe, cô nói với Tường Nã: “Có lẽ buổi chiều. Tôi chưa mua vé về, ngày mai đến bến xe xem thế nào đã. Đang mùa cao điểm khó mua được vé, có lẽ tôi sẽ ở lại thêm một đêm”.

Tường Nã nói: “Ồ cái gì mà ở, anh đến đón em. Em ở đâu, ngày mai anh tới đón”.

Điều Ngạn uống cafe, cô ho khan vài tiếng mới nói: “Tôi ở trong trường. Anh đừng tới, tôi tự về được”.

Đầu bên kia điện thoại im bật, chỉ còn mỗi tiếng sột soạt cùng hơi thở thoáng thay đổi của anh. Điều Ngan khó hiểu: “Trưởng Nã?”.

Giọng nói của Trưởng Nã trầm xuống: “Trường học? Ở cùng bạn học?”.

Điều Ngan thuận miệng đáp: “Ừm, vài người bạn.” Điều Ngan vuốt miệng tách cafe. Tâm trạng của cô bỗng thoải mái hẳn ra. Cô nhớ đến bốn năm đại học hồn nhiên vô tư, có bạn học và thầy cô giúp đỡ. Có lẽ cũng từng có những khó khăn vất vả nhưng cuối cùng vẫn thuận buồm xuôi gió, mỗi ngày trôi qua trong vui vẻ, không ưu sầu không lo lắng.

Điều Ngan mở máy hát, ôm gối nằm xuống: “Mọi người hiện tại sống rất tốt. Lúc tốt nghiệp, có nhiều bạn còn thi lên nghiên cứu sinh”.

Trưởng Nã cười, anh hỏi cô: “Em không thi à?”.

Điều Ngan ngậm ngùi: Không, khi đó tôi muốn mau chóng tìm việc làm kiếm tiền nên quyết định đi thực tập”. Cô vừa cười vừa nói: “Thực tập cũng tốt, tiền lương cao, công ty Tuệ Viên Mỹ lại lớn, phần đầu ở đó vài năm nhất định có tương lai. Cô Từ đỡ đầu giúp tôi vào chỗ đó làm việc. Đáng tiếc tôi không kiên trì đến cùng, nhất định đã làm cô thất vọng”.

Nghe đến ba chữ “Tuệ Viên Mỹ”, Trưởng Nã ngẩn ra, anh cảm thấy Điều Ngan nói năng hơi lộn xộn. Điều Ngan hưng phấn bật người khỏi ghế sofa mở ti-vi âm ỉ, cô lớn tiếng nói: “Kể từ lúc biết anh, tôi hối tiếc tại sao thời đại học tôi lại không yêu. Trưởng Nã, anh rất quá đáng. Anh biết anh đáng ghét đến mức nào không? Anh ép buộc tôi, “cậu nhỏ” to lớn của anh làm tôi rất đau, anh biết không? Đã vậy anh còn làm rất mạnh”.

Phía bên Trưởng Nã, anh bước xuống giường, chân vừa mới xỏ vào dép, bỗng nhiên nghe thấy những lời kia của Điều Ngan, ngón chân của anh vung vào mép dép, làm cheo mắt cá chân, anh loạng choạng chống tay đầu giường lấy lại thăng bằng. Trưởng Nã sững sờ: “Điều Điều, em uống say à?”.

Điều Ngan nói: “Anh mới say đấy. Ngày nào anh cũng say bết nhè, tìm tôi chỉ để làm chuyện đó. Tôi uống cafe của Thẩm Quan sản xuất, không ngờ nhà cô Từ cũng có”.

Trưởng Nã ngớ người, anh nhúm mày hỏi: “Điều Điều, rốt cục em ở đâu? Em uống cafe hay rượu?”.

Điều Ngan chưa bao giờ hưng phấn như lúc này. Một vầng sáng chói lóa bỗng xuất hiện trong thế giới mờ mịt của cô. Mọi lỗ chân lông trên cơ thể cô đều giãn ra. Cô muốn về nhà chia sẻ cùng người thân, muốn dẫn Từ Anh ra khỏi trung tâm cai nghiện, phụng dưỡng bà như mẹ ruột. Cô nghĩ cô có thể chăm sóc tất cả mọi người. Ông Điều không còn vất vả lái xe taxi; bà Điều không còn dãi nắng dầm mưa, không còn bị khách hàng chằm biếm; Điều Yên Căn không còn bị kỳ thị, chị cô xinh xắn, ai rồi cũng sẽ thích chị; Từ Anh lại tiếp tục sự nghiệp trồng người giống như trước đây. Methamphetamine là gì? Điều Ngan học Hóa bao nhiêu năm cũng chưa từng ghi nhớ từ này vào đầu.

Điều Ngan cười vang, cô la to: “Trưởng Nã, anh thật què mùa, ngốc nghếch, chẳng hề giống đại ca xã hội đen gì hết!” Trong ti-vi bắn pháo hoa bùng bùng. Bờ hồ phía nam nổi tiếng nhất thành phố Nam Giang diễn ra lễ mừng Quốc Khánh. Phóng viên hiện trường phóng vắn một đôi tình nhân đang ôm chặt lấy nhau, họ ca ngợi đất nước, cũng ngợi ca tình yêu của mình. Điều Ngan chảy nước mắt, cô gọi Trưởng Nã: “Anh là thứ đàn ông xấu xa, tôi lớn từng này cũng chỉ có một mình anh bắt nạt tôi. Sau này anh bắt nạt tôi nữa, tin tôi giết anh không hả?”.

Dứt lời, cô đập máy, thuận tay tắt máy, chạy vào nhà vệ sinh òa lên khóc nức nở. Tiếng động náo nhiệt trong ti-vi kéo dài hồi lâu, Điều Ngan mới nín khóc, cô xì sạch nước mũi rồi khoan khoái trở về phòng khách.

Ở bên kia, Trưởng Nã gọi điện cho cô nhiều lần nhưng không được, anh xanh mặt đập mạnh vách tường. Anh chạy sang phòng làm việc kê bên mở máy vi tính lên mạng, ký hiệu màu đỏ trên bản đồ điện tử chỉ một chỗ nào đó ở thành phố Nam Giang, cách đại học Nam Giang khá xa.

Ngày hôm sau, mặt trời đã lên cao, thời tiết nóng bức lui xa nhưng người đi đường vẫn mặc áo ngắn tay hoặc váy dài ra đường, họ thanh thản xoay vần với thành phố bận rộn.

Điều Ngan khoan khoái tỉnh giấc, cô mở mắt, đờ đẫn nhìn trần nhà. Cô bật ti-vi lên, tin thời sự buổi trưa chiếu lại lễ Quốc Khánh trang nghiêm tối qua bên bờ hồ phía nam, cô gõ gõ đầu đứng dậy khỏi ghế sofa.

Gói cafe đã mở lặng lẽ nằm trên bàn. Tối qua, Điều Ngan cố ý bỏ cafe còn dư vào túi bảo quản thực phẩm. Cô mở thêm một gói cafe, đổ vào trong túi bảo quản thực phẩm khác. Điều Ngan đánh răng rửa mặt rồi đi ra ngoài.

Dân cư quanh trung tâm cai nghiện tự nguyện Kiều Tâm ở thành phố Nam Giang rất thưa thớt. Điều Ngan xuống xe buýt, cô đi qua con sông nhỏ đến gần khu vực tường bao quanh của trung tâm cai nghiện. Cô nắm quai ba lô chần chừ, cắn răng đi vào trong.

Điều Ngan đưa túi bảo quản thực phẩm cho y tá, cô ngồi trên ghế dài ngoài hành lang chờ đợi. Tiết tấu hoạt động của não bộ trùng khớp với động tác của các bác sĩ bên trong. Đổ bột cafe vào nước cất, ống hút nhỏ giọt hút ra một lượng dung dịch rồi nhỏ lên giấy quỳ. Bước tiếp theo thế nào cô cũng không hình dung ra được.

Vài người thông thả đi lại trong hành lang, ánh nắng chiếu sáng gương mặt không chút cảm xúc của Điều Ngan.

Không biết qua bao lâu, rốt cục cũng có kết quả xét nghiệm. Bác sĩ gọi Điều Ngan vào: “Trong nhà cô còn người bị nghiện?”.

Điều Ngan lắc đầu, lòng cô chùng xuống: ”Hôm qua lúc quét dọn vệ sinh tôi vô tình phát hiện ra. Ngộ nhớ đi tôi xuất viện nhìn thấy thứ này thì không tốt lắm. Tôi không yên tâm”.

Bác sĩ thừa hiểu ý của cô: “Kết quả kiểm tra lần này cũng là methamphetamine, hàm lượng ít, pha lẫn trong cafe. Có lẽ trước đây đi cô dùng ma túy theo kiểu này, cô về nhà tìm kiếm hết một lượt xem”.

Diêu Ngan mím môi, cô nói cảm ơn rồi ra về.

Đi tới bàn y tá, cô nán lại chờ đợi. Một lát sau, y tá nói với cô: “Từ Anh không muốn gặp cô”.

Diêu Ngan nói: “Chị có nói, tôi có chuyện rất quan trọng muốn hỏi không?”.

Y tá gật đầu: “Tôi có nói nhưng đi cô kêu khó chịu, không muốn gặp”. Thấy Diêu Ngan có vẻ lo lắng, y tá cũng không đành lòng: “Ba tháng nay, đi cô đã khá lên nhiều. Tình trạng hiện tại của đi cô giống nhiều trường hợp chúng tôi từng gặp. Đi cô xấu hổ, không còn mặt mũi gặp người thân. Đi cô có tuổi lại càng sĩ diện, một thời gian nữa sẽ ổn thôi”.

Diêu Ngan không chịu bỏ cuộc, cô cúi đầu, nói với vẻ hoang mang: “Không phải. Thật sự rất quan trọng, tôi muốn đích thân hỏi đi tôi”.

Y tá khuyên Diêu Ngan: “Lần sau đi, chờ tình trạng đi cô tốt hơn, tôi báo tin ngay với cô. Cô cũng biết bệnh nhân chỉ cần mười đến hai mươi ngày là chúng tôi cho xuất viện nhưng Từ Anh ở suốt ba tháng, chủ yếu là vấn đề tâm lý. Chúng tôi sẽ tiếp tục khuyên nhủ đi cô”.

Diêu Ngan đành mang lòng dạ rối bời rời khỏi trung tâm cai nghiện.

Về đến nhà Từ Anh, Diêu Ngan lục tung khắp mọi nơi. Phòng khách mới dọn sạch hôm qua chớp mắt đã loạn hết lên nhưng cô không thu hoạch được gì. Diêu Ngan đến phòng ngủ và phòng sách tìm kiếm. Cô lục tung mọi thứ, dốc ngược sách vở, xác định bên trong không kẹp thứ gì, cô mới thôi.

Diêu Ngan bới đến những chiếc hộp sắt để trong ngăn kéo bàn, thấy vài hóa đơn và sổ tiết kiệm. Cô mở cả hộp trà ra xem, nhìn sơ qua toàn trà với trà, cô định cất sổ tiết kiệm vào hộp sắt nhưng tay cô sưng lại, ánh mắt dồn hết vào sổ trà trong hộp.

Nếu không nhìn kỹ, những viên đá trắng lẫn trong lá trà sẽ dễ dàng vọt qua tầm mắt. Diêu Ngan thấy có bốn, năm viên màu trắng tinh xảo to bằng nhau.

Diêu Ngan run run đồ trà ra khỏi hộp, quan sát những viên đá trắng muốt. Chúng không phải bột vụn, mà là viên đá thật sự. Diêu Ngan không biết trọng lượng của chúng, cũng không biết chúng đáng giá bao nhiêu tiền. Lòng cô rối như tơ vò, cô không thể tin nổi vào mắt mình.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng tắt lịm, đất trời chập chùng sương giăng. Ráng chiều đỏ ửng trải khắp bầu trời rồi chuyển thành sắc đen đều hiu. Diêu Ngan cuộn người dưới đất, chân ghế lạnh buốt đẳng sau chạm vào da thịt khiến cơ thể cô tê cứng, chỉ còn khoảng lưng không chạm vào chân ghế là còn cảm giác.

Cô giật giật ngón tay cất trà vào hộp, cất sổ tiết kiệm vào lại hộp sắt. Khi chạm tay đến sổ tiết kiệm, lật thử một trang, nhìn bảy chữ số bên trên, cô cười lạnh lùng.

Màn đêm mông lung phủ xuống, Diêu Ngan cũng lấy lại được chút sức lực, cô ngồi dậy, móc điện thoại di động gọi bà Diêu, cô nói nhẹ nhàng: “Con ở thêm với cô Từ. Hôm nay con không về”.

Bà Diêu nở nụ cười: “Được, được, được. Mẹ bảo con cứ ở đó vài ngày rồi mà. Tùy con quyết định, rảnh rang thì tìm bạn học đi chơi, đừng để sau này thành người xa lạ”.

Diêu Ngan thuận miệng “vâng” một tiếng. Cô đi vào bếp, lấy hai gói cafe còn dư ra. Cô không biết nên bỏ đi hay giữ lại. Đồ uống pha chế sản xuất ở tòa nhà phía đông bao gồm cả cafe. Cô và đồng nghiệp từng uống nhiều lần nhưng không hề cảm thấy có vấn đề.

Cô không chắc mẫu cafe với bao bì cũ này có còn bán ngoài thị trường không, càng không biết cafe bán ra có giống thứ trên tay cô hay không. Nghĩ đến đây, Diêu Ngan nhét gói cafe vào ba lô.

Diêu Ngan mở xem tin nhắn báo rung từ nãy đến giờ. Cả hộp thư đến đều là tin nhắn nhắc nhở, tin nhắn nào cũng dùng chữ nghĩa ngắn gọn như: “Mở máy”, “Gọi lại”. Diêu Ngan mỉm cười. Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của cô reo liên hồi, cô chảy nước mắt, không nói không rằng nghe máy.

Tường Nã ở đầu kia cất cao giọng giận dữ: “Coi anh như kẻ chết rồi hả? Sao giờ mới mở máy?”.

Diêu Ngan nói giọng khàn khàn: “Tôi quên”.

Tường Nã nghe giọng cô khác thường, anh hỏi cô: “Em đang ở đâu?”.

“Ở Nam Giang.”

Tường Nã lại hỏi: “Chỗ nào ở Nam Giang?”.

Diêu Ngan lấy mu bàn tay quạt nước mắt, mắt cô nhoeo đi. Vốn định nói mình đang ở đại học Nam Giang, Tường Nã đã chặn trước: “Khỏi cần nói dối. Anh biết em ở nội thành, nói địa chỉ cụ thể cho anh”.

Diêu Ngan thều thào nói địa chỉ, cũng không tò mò anh hỏi để làm gì: “Còn việc gì không? Tôi muốn đi ngủ”.

Tường Nã nói: “Vậy em ngủ một lát đi”.

Phòng khách tối đen như mực, sau khi gác máy, cô ngồi bó gối trên ghế sofa, cắn răng để nước mắt ngừng rơi. Điều Ngan hít sâu, ánh mắt cô trống rỗng vô hồn. Khi gắng gượng đứng dậy định đi vào nhà vệ sinh thì chuông cửa vang lên.

Cô đứng lặng người, lê dép đi đến nhìn qua mắt mèo. Thấy người ngoài cửa, cô dờ dẫm. Mở cửa, cô tròn to mắt nói: “Tại sao anh tới đây?”.

Tường Nã đẩy cửa đi vào nhà, lò dò mở đèn. Nhíu mày nhìn hai mắt đỏ hoe của Điều Ngan, anh nghiêm giọng: “Cà phê đâu?”.

Điều Ngan ngăn người, chuyện tối qua vụt qua trong trí nhớ, cô nhếch miệng nói: “Cà phê gì?”.

Tường Nã nheo mắt quan sát cô: “Tối qua em nói em uống cà phê. Uống cà phê gì?”.

Điều Ngan mỉm cười: “Tối qua gặp bạn học, tôi uống say”. Cô dụi mắt: “Ngủ không ngon, tôi đi rửa mặt, anh ngủ đi”.

Tường Nã cau mày nhìn Điều Ngan biến mất sau cánh cửa nhà vệ sinh. Anh lướt mắt khắp nơi nhưng không nhìn thấy cà phê. Điều Ngan ở trong nhà vệ sinh xả nước, cô cầm khăn bước ra: “Anh đến đón tôi?”.

Tường Nã nói ráo hoảnh: “Nói thừa!”.

Điều Ngan nở nụ cười. Cô vòng tay ôm eo Tường Nã, kiễng chân hôn môi anh, cô ngửa đầu nói: “Vậy mình về thôi. Em đi sắp xếp đồ”.

Đôi mắt anh sa sầm, chăm chú nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ của Điều Ngan.

Nước đọng trên mặt thấm vào làn da trắng nõn của cô, đôi mắt cô sáng ngời nhìn không giống như vừa khóc. Điều Ngan định buông tay, Tường Nã quay lại ôm chặt cô, nâng mặt cô nói: Chưa đủ.” Anh cười cười: “Nhưng không sao, về trước đã”.

Điều Ngan khóa cửa phòng sách, dọn dẹp ba lô, ngắt cầu dao tổng rồi theo Tường Nã rời đi.

Tài xế ở dưới tầng mở cửa xe, nói: “Cô Diêu!”.

Điều Ngan lâu rồi mới gặp tài xế của Tường Nã, cô mỉm cười gật đầu, ngồi vào trong xe. Tường Nã đi vòng qua cửa bên cạnh lên xe, anh ra lệnh: “Chạy xe!”.

Đêm khuya thanh vắng, màn đêm trải dài vô tận. Từ thành phố Nam Giang đến thị trấn Trung Tuyên phải chạy xe mất hai giờ đồng hồ. Điều Ngan mệt nhoài nhắm nghiền mắt, Tường Nã ôm cô, hôn trán cô, anh nói khẽ: “Em ngủ một chút đi”.

Điều Ngan mơ màng đáp lại. Nhìn về mặt khi ngủ của cô, anh bỗng cảm thấy nặng nề.

Về đến công ty vận chuyển hàng hóa Lý Sơn, xe dừng lại, Điều Ngan cũng tỉnh giấc, cô mê man nhìn quanh rồi để Tường Nã kéo xuống xe.

Tòa nhà nhỏ phía sau công ty vận chuyển hàng hóa đèn điện sáng trưng, vắng vắng tiếng người cười nói ồn ào trái ngược hoàn toàn với tòa nhà văn phòng vô cùng im ắng phía trước.

Tường Nã đóng cửa, anh không bật đèn, tức tốc ôm Điều Ngan cướp đi hơi thở của cô.

Điều Ngan loạng choạng lui về sau, anh cũng tiến tới làm chân hai người vướng vào nhau lảo đảo. Tường Nã nhấc mông cô lên, nâng cô cách khỏi mặt đất. Bàn tay đặt trên mông cô nóng hổi khiến cô giật mình. Cô vô thức ngả người ra phía sau lần tránh đôi môi của Tường Nã nhưng anh lại tiến tới cuốn chặt lấy đầu lưỡi cô.

Hai người ngã vào cầu thang, anh nghiêng người đặt Điều Ngan lên bậc thang, đè cô vào tay vịn hôn cuồng nhiệt.

Vầng trăng điểm xuyết trên nền trời tối thẫm như một chấm sáng nhỏ rơi vào lọ mực đen. Tòa nhà văn phòng tối thui, chỉ còn mỗi hơi thở gấp gấp dẫn lối tìm nhau.

Miệng Điều Ngan đón nhận sự cuồng nhiệt của anh. Cô bám chặt lấy tay Tường Nã chống chọi với sự áp bức đến từ anh. Tường Nã véo mông cô, tay anh đẩy áo cô lên. Tường Nã giữ chặt chiếc eo nhỏ của Điều Ngan, khiến hai người càng ép sát vào nhau. Một tay khác của anh lần lên mép áo con của cô bóp mạnh, Điều Ngan kêu một tiếng, bầu ngực cô nằm gọn trong tay anh.

Môi lưỡi anh và cô quấn quýt, nuốt gọn hết mọi âm thanh. Điều Ngan nghẹt thở đỏ mặt, vô thức đẩy bàn tay trên ngực ra nhưng không được, mà ngược lại còn báo hại đỉnh đầu non mềm bị bóp đến đau nhói.

Tường Nã ngừng hôn, không khí tràn vào giúp cô lấy lại hơi thở nhưng ngay sau đó, anh lại tiếp tục cướp lấy.

Anh vén áo của Điều Ngan lên cao, cúi đầu ngậm mút bầu ngực đã bị anh bóp đến đỏ ửng. Áo con trễ xuống, dây áo tuột khỏi vai cô, anh lại nấn bóp tiếp đỉnh đầu bên kia. Điều Ngan đánh vào đầu anh, thanh âm của cô thều thào như tiếng muỗi kêu khiến chính bản thân cô cũng không dám tin: “Tường Nã... Tường Nã...”.

Tường Nã thờ dốc liếm mút hai đầu nhũ hoa của cô làm hơi thở của cô rối loạn. Anh điên cuồng liếm láp rồi ngược đầu lên, đôi bầu ngực mà anh mê đắm

đã ướt rượt.

Giọng Tường Nã khàn khàn cất lên: “Đêm nay ở lại với anh.” Anh bé Diêu Ngan đi thẳng lên căn phòng trên tầng hai.

Mặt trời cao quá đỉnh đầu, ánh sáng chiếu vào trong phòng làm Tường Nã tỉnh giấc. Xe cộ nườm nượp ngược xuôi trên trung lộ Lý Sơn. Tường Nã nhắc cầm Diêu Ngan hôn một cái, say sưa nhìn ngắm gương mặt cô. Một giây sau, anh lại hôn cô dồn dập, cười cười: “Anh làm em mệt thật rồi”.

Anh cẩn thận rút tay, để Diêu Ngan nằm ngay ngắn. Tường Nã nhẹ nhàng bước xuống giường, đắp chăn lên cho cô, anh đóng cửa sổ mở điều hòa vừa phải rồi ra ngoài.

Buổi tối quá nóng vội, anh vớt ba lô của Diêu Ngan ngoài cửa. Tường Nã đến nhặt lên, anh vừa bước vào nhà bếp, vừa cúi đầu lục lọi bên trong.

Gói cafe nằm giữa một đồng hồ linh tinh, bao bì màu nâu hắc nhiên là sản phẩm của tòa nhà phía đông. Nó hơi khác bao bì hiện tại, nơi sản xuất cũng không phải thị trấn Trung Tuyền, mà là một khu vực ở thành phố Nam Giang. Năm ngoái, chỗ đó cải tạo để bảo tồn cảnh quan, nhiều tòa nhà và nhà máy dọn đi hết đổi thành khách sạn nghỉ mát, khu dân cư mới, Thẩm Quan cũng vì lý do này mới đến Trung Tuyền.

Tường Nã cau mày, ngược mắt nhìn lên tầng. Anh vò nhãn gói cafe cất lại vào ba lô, đi vào bếp tìm thức ăn.

Điều hòa trên tầng mát lạnh, Diêu Ngan mở mắt, vừa khê cử động người, cô đã phải hít sâu một hơi, toàn thân cô đau nhức không thể cử động. Cô cắn răng lấy sức đứng dậy.

Quần áo rơi tứ tung trên sàn nhà, dây áo con bị kéo đứt, Diêu Ngan đá một cái, tức tối mắng thầm rồi lại vịn tường đi tắm rửa.

Tường Nã mang đồ ăn lên tầng vừa lúc Diêu Ngan định bước ra, cửa phòng tắm vừa mở một khe nhỏ giờ liền đóng chặt. Cô gọi với ra ngoài: “Anh ra ngoài đi”.

Tường Nã nhướn mày: “Làm gì?”.

Diêu Ngan chỉ nói: “Anh ra ngoài trước đi”.

Tường Nã cười dán sát người vào cửa phòng tắm trêu ghẹo cô: “Không cảm quần áo? Em ngưng gì chứ, có chỗ nào mà anh chưa chạm qua đâu”.

Diêu Ngan đỏ mặt bực tức đá cửa phòng tắm, cô quần khăn tắm đi ra.

Quần áo bẩn không thể mặc lại, Tường Nã lấy áo của mình cho cô, anh nói: “Em ăn trưa xong ngủ một lát, buổi tối anh dẫn em đi xem phim. Một ngày này đừng về nhà, em ở lại chỗ anh”.

Diêu Ngan vội nói: “Không, tôi ở một lát rồi về, không mẹ tôi ở nhà lại lo lắng”.

Tường Nã liếc cô: “Không phải mẹ em kêu em ở Nam Giang chơi lâu lâu chút à?”.

Diêu Ngan giật mình: “Làm sao anh biết?”.

Tường Nã nằm xuống giường, anh nhìn Diêu Ngan đang quần khăn tắm, cười cười hỏi cô: “Em định mặc vậy luôn à?”.

Diêu Ngan bừng tỉnh, chạy vào phòng tắm thay áo.

Tường Nã gom quần áo bẩn ném vào máy giặt.

Đám đàn em ngoan ngoãn ở trong tòa nhà phía sau, Diêu Ngan để chân trần đi tới đi lui cũng không ngại. Đồ ăn Tường Nã chuẩn bị là một ít đồ nhắm. Diêu Ngan ăn vài miếng, cuộn người trên ghế sofa, chờ Tường Nã vào phòng, cô lại hỏi: “Làm sao anh biết? Anh tìm mẹ tôi?”.

Tường Nã cười cười, ngồi xuống sofa bế Diêu Ngan lên đùi anh. Anh gấp thức ăn đưa đến miệng cô, cất giọng hờ hững: “Đêm đó em say em nói ra, không nhớ à?”.

Diêu Ngan ngẩn người, nhúu mày ngơ vờ.

Cô nhớ đêm đó Tường Nã gọi điện, cũng nhớ cô thốt ra những lời kinh khủng đó, cô nhớ rất rõ ràng.

Tường Nã nói: “Uống say khiến người ta to gan lớn mật hẳn ra, còn nhớ em nói gì không, hở?”.

Mặt Diêu Ngan đỏ bừng, cô nhảy khỏi chân anh, chột dạ cầm đĩa lên ăn. Đầu óc cô tạm thời gạt lo nghĩ sang một bên.

Quần áo phơi mãi vẫn không khô, Diêu Ngan cũng hết cách ra ngoài. Cơ thể cô đau nhức, ăn xong cô thù người ra. Tường Nã bắt cô gọi điện, cô đành nói dối bà Diêu.

Sau khi gác máy, Tường Nã còn nói: “Em đừng lo, anh đã bảo người canh chừng nhà em. Em ngoan ngoãn ở đây, không sao đâu”.

Điều Ngan suýt quên vụ này. Mặc dù cô tin lời nói của Tường Nã nhưng mấy ngày nay không thấy động tĩnh gì khiến cô lo là cảnh giác. Cô cảm ơn anh, ngoan ngoãn để anh ôm cùng nhau ngồi xem ti-vi.

Chạng vạng, ánh chiều tà nghiêng nghiêng. Quần áo cuối cùng cũng khô, Điều Ngan vội vàng đi thay, sau đó Tường Nã dẫn cô ra ngoài. Bước đến cửa, đứng ngay một đám đàn ông xúm xúm ngoài bãi đất cười đùa xôn xao. Một người nhảy xuống xe tải, gọi “anh Nã”, rồi gọi “chị dâu”. Hiểu Lâm khoác tay Tiêu Lưu đi ra, cười nhìn Điều Ngan: “Em vừa làm cơm tối, muốn ăn cùng nhau không?” Điều Ngan chột dạ, mặt cô nóng ran.

Thời điểm này, Hắc lão đại đang sứt đầu mẻ trán. Bộ Công thương xử phạt quán bar và quán cafe của ông ta. Có người khiếu nại hai chỗ này chặt chém khách hàng, trình bày rõ ghi âm và hóa đơn, chứng cứ vô cùng xác thực. Đây chỉ tính là việc nhỏ mà thôi. Nhưng chỗ bán hàng đa cấp của ông ta không biết đề lộ chỗ nào, bị cảnh sát tùm ba địa điểm ở ba chung cư khác nhau. Hắc lão đại giận dữ triệu tập mọi người, định tìm Dương Quang tính sổ. Thâm Quan gọi điện ngắt ngang kế hoạch của ông ta: “Tạm thời gác chuyện của ông sang bên, tôi muốn ông tìm một người”.

Hắc lão đại đồng ý: “Được, sếp Thâm cứ nói!”.

Thâm Quan đứng trước cửa kính sạch bóng, nhìn bằng khen, cúp và khung hình xếp gọn gàng ngay ngắn, người trong hình cười tươi vui vẻ. Điều Ngan đứng dưới ánh nắng khoác tay Từ Anh cong cong khoe miệng nhìn thẳng vào ống kính, trông cô tràn đầy sức sống thanh xuân.

Thâm Quan cất giọng trầm trầm: “Tìm một giáo sư của đại học Nam Giang, năm mươi lăm tuổi, nữ, tên Từ Anh, mất tích bốn tháng nay, có thể hai ngày nay đã trở về”.

Thâm Quan đập máy, anh ta đảo mắt khắp nơi. Chỗ nào cũng sạch bong, chứng minh đã có người tới đây quét dọn.

Tài xế mở cửa phòng sách, ông ta nhìn một vòng, ra ngoài nói với Thâm Quan: “Trong này rất sạch sẽ, nhất định mấy ngày qua bà ta đã về”.

Thâm Quan gật đầu, tiếp tục quan sát chỗ khác.

Phòng sách xếp đặt gọn gàng. Nhiều loại sách khác nhau chất đầy trên giá. Ngón tay anh ta vuốt lên mặt bàn học, không hề dính dù chỉ là một hạt bụi.

Tài xế kiểm tra mọi ngõ ngách. Lát sau, ông ta cầm hộp sắt và hộp trà ra. Thâm Quan lấy sổ tiết kiệm trong hộp sắt, phui trà vụn bên trên mở ra xem, miệng anh ta nhếch lên: “Tất cả tài sản đều ở đây”.

Hai người bước ra ngoài phòng sách. Khăn bông vắt ở nhà vệ sinh khô ráo sạch sẽ nhưng độ mềm của khăn cho thấy số lần nhúng vào nước chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhà bếp không có vết tích nấu nướng. Sọt rác có hai gói cafe và một hộp cafe, Thâm Quan chau mày, khom người nhặt lên. Tài xế khó hiểu, ông ta nói: “Sếp Thâm sao vậy?”.

Thâm Quan thả tay, gói cafe rơi xuống sọt rác. Anh ta cất giọng suy tư: “Nghĩ chưa thông vài việc. Không có gì đâu”.

Từ Anh về nhà không lấy quần áo, không mang sổ tiết kiệm, chỉ uống hai gói cafe. Thâm Quan nghĩ có gì đó không đúng nhưng anh ta không giải thích được. Anh ta cầm hộp trà, dặn dò tài xế: “Dọn dẹp ngôi nhà này lại đúng hiện trạng ban nãy”.

Tài xế gật đầu nhận lệnh, sắp xếp xong, ông ta mới ra về.

Sắc trời tái dần, Tường Nã chờ Điều Ngan đến rạp chiếu phim Sĩ Lâm. Vào lễ Quốc Khánh, rạp chiếu phim đông hơn hai ngày cuối tuần rất nhiều. Không mua được vé xem phim, Tường Nã mặt mày tối sầm, cô kéo anh: “Anh thích xem phim thì mua đĩa về xem là được mà”.

Tường Nã hỏi cô: “Em có đề tâm không?”;

Điều Ngan không hiểu ý của Tường Nã: “Đề tâm gì cơ?”.

“Không phải em chê anh quê mùa à? Tới rạp chiếu phim mới giống đang yêu!”

Điều Ngan ngăn người, giọng cô thoáng vẻ then thừng: “Tôi nói hồi nào?”.

Tường Nã lườm cô: “Sau này, em uống ít rượu thôi, đỡ phải lo nói xong rồi chối bay chối biến!” Anh ôm Điều Ngan ra khỏi rạp chiếu phim. Tìm đến cửa hàng bán băng đĩa nhạc, đi về phía góc trưng bày đĩa phim, anh mua một lúc bảy tám chiếc đĩa mà chẳng buồn quan tâm đĩa mình mua là đĩa gốc hay đĩa lậu, đĩa mới hay đĩa cũ.

Quay về công ty vận chuyển hàng hóa, anh mới nhớ trong phòng không có đầu đọc đĩa, vậy là anh lại gọi Hứa Châu Vi ở nhà sau mang ra cho anh. Anh ta chòng ghẹo hai người cả buổi mới nói xong đây.

Điều Ngan dựa người vào ghế sofa ăn trái cây. Tường Nã nhún vai, lau mồ hôi trên trán, anh nhàoai người đến gần Điều Ngan, há to miệng: “Cho anh ăn với”.

Điều Ngan đưa anh một trái nho, cô hỏi Hứa Châu Vi: “Anh ăn không?” Ngón tay của cô chột nóng lên, Tường Nã há miệng ngậm tay cô mút mát.

Hứa Châu Vi vội vàng hô to: “Ôi, em không ăn đâu! Em bận chút việc, đi trước đâyHai anh chị coi phim đi!” Anh ta xoay người, cười bí hiểm bước ra

khỏi phòng.

Điều Ngạn cau có đẩy anh. Anh lại đè cô ra hôn làm mờ hôn của anh dính cả sang người cô. Một lát sau được anh buông ra, Điều Ngạn chạy ngay vào nhà tắm.

Tường Nã phì cười, anh nằm dài trên ghế sofa ăn nhò. Khi Điều Ngạn lau tóc ướt bước ra, anh giơ tay ôm cô vào phòng tắm lần nữa. Điều Ngạn tránh né nhưng mặt đất trơn trượt làm giảm tốc độ của cô, bởi vậy cô không tài nào thoát khỏi cánh tay dài của anh. Anh lôi cô đến dưới vòi sen, quần áo sạch mới thay lại ướt rượt trong suốt.

Tường Nã ôm cô sờ sờ hôn hôn. Nước ấm xối vào nụ hôn sâu của hai người, trôi xuống cổ họng. Đến khi Điều Ngạn gần như bị luột chín, anh mới chịu thôi, tro mặt ôm cô tắm chung.

Khi họ quay về giường, cơ thể Điều Ngạn đỏ ửng, cô nhăn mặt không thèm để ý đến Tường Nã. Tường Nã lấy đĩa phim ra xem, màn hình ngập tràn màu đỏ máu đáng sợ của phim kinh dị.

Tiếc rằng bao nhiêu tâm huyết của diễn viên và đạo diễn hóa thành hư không trong căn phòng này. Tiếng gào khóc và la hét thảm thiết trở thành phông nền, không ai thèm chú ý. Ánh sáng màn hình rọi lên chiếc giường lớn, nơi có Tường Nã nhấp nhô lên xuống, cùng Điều Ngạn hét cào lại đâm lên lưng và vai anh. Làm đến giữa chừng, anh dừng lại, nắm tay Điều Ngạn hôn, giọng anh khản đặc cất lên: “Đừng đánh anh, em làm mình đau rồi này”.

Điều Ngạn vô cùng căm giận “tàng đá” này, chỉ trong nháy mắt cô đã xui lợ, chẳng còn khả năng cào cấu phản kháng nữa.

Sương đêm bao trùm lên thị trấn Lý Sơn. Nửa đêm về sáng ở đây vắng vắng tiếng xe cộ phóng vun vút. Mùi xăng bên ngoài nhạt hơn thời điểm giữa hè, vài đốm sáng hồng hồng đỏ đỏ phát ra từ phía lùm cây trên đỉnh núi nhỏ. Khác với không khí khô nóng của tháng Bảy, ban đêm ở nơi này lúc nào cũng phảng phất dư vị của mùa thu.

Tường Nã nhồm đậy ôm lấy Điều Ngạn, anh thăm thẳm: “Còn khó chịu không? Làm nhiều lần sẽ hết đau”.

Điều Ngạn im thin thít, mặt cô nóng ran. Tường Nã dỗ ngon dỗ ngọt cô, anh hỏi: “Chỗ Nam Giang em ở lần trước là nhà của ai thế?”.

Điều Ngạn mở mắt, cô rúc người vào trong chăn, cất giọng nhàn nhạt: “Nhà của cô giáo. Cô đi du lịch, tôi đến đó ở để tiết kiệm tiền”.

Tường Nã nhủu mày: “Quan hệ của em với bà ấy tốt vậy à? Cô Từ đỡ đầu em làm ở Tuệ Viên Mỹ?”.

Điều Ngạn khẽ “ừm” một tiếng, Tường Nã còn hỏi: “Tại sao em xin thôi việc về quê?”.

Điều Ngạn ngược mắt nhìn anh, trả lời một cách đối phó: “Sinh hoạt phí đắt đỏ, về quê có lợi hơn”.

Tường Nã gật gù, anh vuốt ve vai cô. Anh nhớ đến đêm hôm đón cô về, cô kiễng chân hôn anh, miệng anh cong cong thành một nụ cười.

Anh và cô ôm chặt lấy nhau, xoay mặt đối diện nhau, hơi thở đôi bên phả trực tiếp lên người đối phương. Điều Ngạn không quen thân mật như vậy, cô cứng người để anh ôm vào lòng. Rất lâu sau cô mới cảm thấy hơi buồn ngủ, nhìn lên Tường Nã đã chìm sâu vào giấc ngủ từ bao giờ.

Ngũ quan của anh mờ mờ trong bóng tối, hòa làm một với màn đêm. Điều Ngạn ngắm gương mặt góc cạnh trước mắt, khi thì anh tỏ thái độ bàng quan, khi thì lộ vẻ bất cần. Cô vẫn nhớ như in về mặt hung hãn lúc anh dọa nạt cô, tàn nhẫn u ám, khác hoàn toàn những tên vô lại lụm thuộm tầm thường.

Điều Ngạn không để cho mình ngủ, nằm một chút, cô nhẹ nhàng gỡ cánh tay đang ôm mình ra. Nhưng vừa ngo ngoáy, cánh tay đặt trên eo cô liền siết chặt. Anh kéo cô sát vào lòng, mơ mơ màng màng nói: “Điều Điều, em đừng động đấy!”.

Điều Ngạn giật mình, tim cô đập thình thịch, lồng ngực nóng bỏng trước mặt như đang thiêu đốt gương mặt cô.

Trời vừa sáng, anh em trong công ty hãng hải tính toán mở tiệc ăn mừng.

Cuối cùng cũng có bóng dáng phụ nữ trong công ty vận chuyển hàng hóa, mọi người tranh thủ chớp lấy thời cơ. Tiểu Lưu sai Hiểu Lâm mua đồ về làm cơm. Buổi trưa, mọi người nhao nhao tụ tập trong tòa nhà văn phòng.

Tường Nã dẫn Điều Ngạn ra ngoài. Cửa hàng quần áo trên đường Lý Sơn chỉ đếm trên đầu ngón tay. Anh mua hai túi quần áo to đùng, một đồng quần con, rồi dán mắt lên ngực Điều Ngạn chọn thêm vài chiếc áo con.

Điều Ngạn cản anh: “Anh mua nhiều quần áo như vậy làm gì?”.

Tường Nã lắc túi, anh nói: “Không thể để em chỉ có một hai bộ thay đi giặt lại mãi được!”.

Điều Ngạn nói: “Anh muốn tôi ở đây bao lâu nữa. Tôi phải về nhà thật mà”.

Tường Nã liền không vui: “Em ít đòi về nhà lại đi! Hiếm khi anh rảnh rỗi ở bên em, em đừng cả ngày cả đêm chỉ nghĩ mỗi chuyện về nhà”.

Điều Ngạn á khẩu, hết nói lại anh.

Hứa Châu Vi gọi điện giục họ về ăn. Tường Nã quát anh ta, xe chạy vào công ty vận chuyển hàng hóa.

Hiếu Lâm nấu nướng cũng không tệ. Cô ta gánh hết việc nấu ăn, dọn dẹp trong công ty. Mọi người ngồi quanh hai chiếc bàn, ăn uống nói chuyện.

Hiếu Lâm đưa đĩa rau cho Diêu Ngạn, cô ta cười nói luôn miệng: “Em chỉ biết làm mấy thứ này. Sau này, chị muốn ăn gì thì nói với em. Chắc chị không biết nấu ăn đâu nhỉ?”.

Diêu Ngạn nở nụ cười: “Cũng biết chút xíu”.

Hiếu Lâm nhìn Tường Nã, lại quay sang nói với Diêu Ngạn: “Không sao, em sẽ dạy chị nấu ăn. Em thấy sảnh công ty hơi bề bộn, lát nữa ăn xong, em giúp chị dọn dẹp. Chị được nướng chiếu từ bé, không làm nổi việc nhà đâu”.

Diêu Ngạn cười cười, chẳng nói tiếng nào. Sau khi dùng bữa, quả nhiên Hiếu Lâm đeo tạp dề, rửa sạch chén bát trong bồn, rồi lại cầm cây lau nhà bắt đầu dọn dẹp. Cô ta mở lời rỗng rỗng gọi mọi người đến ăn trái cây. Có người lấy làm ước ao, anh ta nói: “Có vợ sướng thật! Tiểu Lưu thoát khỏi số con rệp rồi đấy!”

Mọi người cũng hòa theo: “Thế này mới là người phụ nữ đảm đang. Chứ cưới mấy cô tiểu thư về làm vợ chỉ để nhìn, chẳng có tác dụng gì. Ngoại trừ trên giường, ban ngày chỉ có nai lưng ra làm ô sin cho nó!”.

Mọi người cười ầm lên thích thú. Hứa Châu Vi nói lớn: “Kiểu không trình độ, không tương mạo như mấy chú thì lấy được loại nào? Tìm một người bằng phân nửa chị dâu chúng ta cũng khó ấy chứ!”.

Mấy anh em gật gù đồng ý. Tường Nã khoái chí ôm Diêu Ngạn, ghé sát tai cô thủ thỉ: “Em đừng quan tâm đám đàn em ăn nói linh tinh”.

Buổi chiều, mọi người cùng nhau đánh bài. Hiếu Lâm bận rộn bung trà rót nước, cười nói với Diêu Ngạn đám đàn ông này đúng là lắm mồm. Ánh mắt của Tường Nã không rời khỏi bài nhưng Diêu Ngạn chỉ cựa quậy nhẹ, anh lập tức ngẩng đầu, nắm tay cô không buông. Anh bảo cô ngồi cạnh cho may mắn. Thoáng chốc, anh gặp thời, thắng liên tiếp mười ván.

Tối đến, mọi người lại tản ra. Tường Nã lấy đồ vừa mua, gấp từng chiếc bỏ vào tủ, đặt chúng nằm cạnh quần áo của anh. Anh ôm Diêu Ngạn đứng trước tủ đồ, chỉ vị trí còn trống, anh nói: “Hôm nào, anh dẫn em lên trung tâm thương mại ở Nam Giang mua sắm, lấp đầy chỗ này. Em da mịn thịt mềm, loại quần áo tồi tàn ở Lý Sơn này sẽ làm hỏng da thịt của em mất. Buổi tối ngủ khóa thân tốt hơn!”.

Diêu Ngạn hậm hực nhắc khuỷu tay đánh anh, anh cười hềnh hếch hứng ngay một cú đấm, hai người lại quấn chặt lấy nhau.

Quốc Khánh được nghỉ tám ngày, nhìn có vẻ dài nhưng chỉ chớp mắt là hết. Diêu Ngạn thăm tính thời gian, cô không muốn mấy ngày nghỉ còn lại đều trôi qua ở đây. Sắp bán tượng thiếu người phụ, bà Diêu và Diêu Yên Cẩn nhất định rất bận.

Tiệc là Tường Nã không chịu để cô đi. Ban đêm, hai người tâm sự, nằm ôm nhau ngủ, anh giầy vò cô đến mức cô thở không ra hơi. Sau khi thức dậy, anh ôm cô mê mẩn, đồ ngon đồ ngọt: “Ban ngày, anh lại đưa cô đến mấy vùng lân cận ngắm cảnh. Tuy thị trấn Lý Sơn lạc hậu, không có chỗ vui chơi nhưng phong cảnh rất đẹp. Những dịp nghỉ lễ thế này là lúc khu trang trại sinh thái gần đây bận rộn nhất, người đến đó câu cá mua vui nhiều không đếm xuể. Tường Nã cũng dạy Diêu Ngạn câu cá. Anh bình thân và nhẫn nại ngồi cạnh hồ đến tận chiều. Anh của lúc này và thường ngày hết như hai con người khác nhau.

Diêu Ngạn hơi chán, cô lén lút khuấy động mặt hồ trong suốt, hắt nước lên dây câu, khiến nó động đậy nhỏ nước tong tong. Diêu Ngạn thoáng thấy dấu vết của chú cá nào đó đang bơi ra khỏi khu vực thả câu, xem ra cô vừa giải thoát cho không ít sinh linh dưới lưới câu của Tường Nã.

Tường Nã mỉm cười nhìn bóng lưng Diêu Ngạn, không vạch trần hành động của cô. Anh chuyển ô đến phía trên che nắng cho Diêu Ngạn, để cô chơi thoải mái.

Khi trời gần tối, cần câu giật mạnh, xác định không phải do cô hắt nước, anh hô lên: “Có cá! Có cá!”.

Tường Nã gọi cô: “Mau qua đây!”.

Diêu Ngạn chạy đến cạnh anh, gấp rút kéo cần câu. Hai bàn tay trắng đen rõ ràng, một để trên một để dưới. Tường Nã hô lên hai tiếng, anh và cô cùng nhau kéo lên. Khách câu xung quanh cũng xúm lại hồ hào góp sức. Một con cá trắm đen dài khoảng một mét vọt lên, phá tan mặt hồ phẳng lặng, bắn nước tung tóe vào mọi người. Âm thanh reo hò khen ngợi vang lên giòn giã.

Buổi tối công ty vận chuyển hàng hóa vô cùng náo nhiệt, bia và rượu đầy bàn. Hiếu Lâm lừng khừng giờ cao dao làm bếp. Con cá trắm đen nằm ngắc ngoài quầy đuôi trên mặt đất, dọa cô ta hoảng sợ giật bản mình.

Đám đàn em ngồi nói chuyện, hết người này đến người kia tự khoe khoang bản thân hỏi trước câu được con cá to đến chừng nào. Diêu Ngạn đi ra vỗ vai Hiếu Lâm, cô cười cười, nói với cô ta: “Đề tôi”.

Hiếu Lâm ngây người: “Chị giết? Cá lớn vậy để em kêu Tiểu Lưu vào làm”.

Diêu Ngạn lấy con dao trong tay cô ta, ngồi xổm xuống vỗ vỗ con cá, nhắm chuẩn vị trí chặt một nhát dứt khoát xuống lưng nó, đuôi cá quẫy mạnh, đá vụn trên nền đất bay tung tóe. Diêu Ngạn rạch vài đường dứt khoát, máu tươi dính đầy trên ngón tay trắng ngần của cô.

Một người ở phía sau la lên: “Trời đất ơi, chị dâu giết cá không chớp mắt!”.

Tường Nã ôm tay tựa vào cửa, anh cười ha hả: “Người phụ nữ của anh giết người còn không chớp mắt, huống chi là cá!”.

Diêu Ngan ngoái đầu liếc anh. Động tác của cô nhanh nhẹn gọn gàng, loáng cái đã làm xong con cá. Cô để nội tạng vào chậu bên cạnh, vung dao chặt nó thành nhiều khúc khác nhau. Cô kêu Hiểu Lâm vào nhà bếp lấy muối. Một nửa ướp muối cất tủ lạnh, một nửa khác bỏ thẳng vào nồi. Mọi người vây quanh bàn chăm chú nhìn hai đĩa cá hấp và hai đĩa cá kho nóng sốt. Mọi người ăn uống say sưa, xử lý sạch sẽ đồ ăn.

Bầu trời lấp lánh sao và trăng, mấy anh em say khướt ra về. Họ đỡ nhau gọi vào bếp: “Chị dâu, bọn em về đây!”.

Diêu Ngan chào họ, tiếp tục rửa bát cùng Hiểu Lâm.

Khi Diêu Ngan dọn dẹp xong xuôi trở về phòng ngủ, Tường Nã đã tắm rửa xong. Anh ôm Diêu Ngan hôn ngẫu nhiên. Diêu Ngan đẩy anh: “Người tôi toàn mùi cá. Anh thả tôi ra đã”.

Tường Nã say không còn biết trời trăng, anh chênh choáng hôn cô: “Không có, em thơm lắm. Anh thêm nhỏ dãi, cho anh ăn một miếng đi mà!”.

Diêu Ngan nửa cười nửa mỉa, cộc cằn đẩy anh về giường. Cô bỏ mặc anh, đi tắm rửa. Tường Nã ở ngoài hối thúc cô: “Bảo bối, em mau lên đi”, “Sao còn chưa xong nữa”, “Mau lên một chút, mau để anh ôm một cái đi”.

Đến lúc Diêu Ngan đi ra, Tường Nã ôm chặt lấy cô, lập tức phủ cả thân hình cường tráng lên người cô.

Mãi lâu sau, trên giường mới yên ắng trở lại. Diêu Ngan mềm nhũn người nằm thêm một lúc rồi đẩy Tường Nã ra. Anh mơ màng gọi hai tiếng “Diêu Diêu” rồi chép miệng quay sang bên cạnh.

Diêu Ngan hậm hực mặc quần áo xuống giường, cô bần rùn đi được vài bước mới lấy lại sức.

Cô quét mắt quanh phòng, mở ngăn kéo trên tủ đầu giường xem xét, lục lọi ví tiền và điện thoại di động của Tường Nã. Cô lại ngẫm nghĩ đi đến phòng làm việc kế bên.

Mấy ngày nay, Tường Nã cứ quẩn luyến làm cô không có cơ hội tới phòng làm việc mới này. Bàn làm việc và tủ đứng đơn giản là tất cả đồ đạc trong căn phòng này. Diêu Ngan lục lọi nhưng không tìm được gì. Cô mở máy vi tính, ngồi chờ vài giây để màn hình sáng lên.

Thư mục và phần mềm trên màn hình cũng bình thường, nhiều số liệu của công ty vận chuyển hàng hóa được lưu trong này. Diêu Ngan táy máy, không biết mở trùng biểu tượng nào làm màn hình tối sầm. Trong màn đêm tù mù, đường xá vắng vẻ bỗng chốc xuất hiện một chiếc xe vận tải màu xanh chạy ngang. Diêu Ngan trở mắt ngó đầu nhìn ra ngoài, rồi nhìn lại màn hình. Rốt cục cô cũng biết hình ảnh này là trung lộ Lý Sơn.

Cô mím môi tiếp tục tìm kiếm. Diêu Ngan di chuyển chuột đến hòm thư tự động đăng nhập dưới góc phải màn hình. Cô kích vào lá thư duy nhất trong đó, nhìn đến số điện thoại, thời gian, tin nhắn và ghi âm cuộc gọi trên bảng danh sách, tay cô run bần. Cô lại nhấn vào đường dẫn trong bảng, một trang web hiện ra, chấm đỏ hiện thị vị trí trên bản đồ vô cùng rõ ràng, lòng Diêu Ngan chùng xuống.

Căn phòng kế bên đối diện với ánh trăng. Trung thu đã qua vài ngày, trăng giờ đã bị khuyết một mảng nhưng nhìn lướt qua thì vẫn tròn vành vạnh như cũ.

Tường Nã gối đầu trên cánh tay nhìn bầu trời đầy trăng và sao, thần sắc anh lạnh giá.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Diêu Ngan nhẹ nhàng quay về phòng ngủ. Cô nhìn Tường Nã người lấm tấm mồ hôi nằm trên giường, đi đến bên ghế sofa lấy điện thoại di động trong ba lô.

Diêu Ngan bước ra cửa lần nữa, cô dừng lại quay đầu nhìn anh, mắt cô bỗng ngân ngấn lệ nhưng tích tắc sau đã biến mất, giống như mọi thứ chỉ là ảo giác.

Máy vi tính trong phòng làm việc chạy ro ro. Diêu Ngan gọi một cuộc điện thoại đến công ty viễn thông, rồi lại tùy tiện gửi một tin nhắn. Màn hình điện thoại vừa tối xuống, thư mới liền xuất hiện, không khác chữ nào với tin nhắn cô mới gửi đi. Một lát sau, đoạn ghi âm trò chuyện cũng truyền tới.

Diêu Ngan thờ người, một lúc sau cô thở ra nặng nề. Mây mờ cả buổi, cô cũng hiểu đại khái. Cô lưỡng lự dừng con trỏ trên hàng chữ “Khôi phục cài đặt gốc”.

Phòng làm việc trống trải không có gió lùa vào cũng chẳng có sinh khí. Tiếng xe cộ loáng thoáng trên trung lộ Lý Sơn xuyên qua cửa sổ khóa kín truyền vào trong.

Diêu Ngạn nhớ lại ngày Tường Nã chất vấn cô. Buổi tối hôm đó, cô đi ăn cùng Thẩm Quan, cố tình không nghe điện thoại của anh. Anh ném hồng di động của cô nhưng sau đó đền cho cô một chiếc điện thoại thông minh. Cô cũng coi như anh vui buồn thất thường, hóa ra tất cả chỉ vì di động mà anh cho cô có cái phần mềm nghe trộm, còn điện thoại cũ của cô không phải điện thoại thông minh, không cài đặt được.

Diêu Ngạn cười tự giễu bản thân, chậm chạp tắt máy vì tính.

Cô ngồi buồn xo trong phòng làm việc. Khi ánh trăng chuyển vị trí, cô đứng thẳng người dậy, hai chân cứng ngắc như bị đồ chì, đá vài cái mới có thể đi lại bình thường.

Tường Nã còn đang ngủ say, cô lẻ mề nằm xuống bên cạnh. Tường Nã xoay người dang tay ôm cô, anh nhắm mắt thì thào: “Em vừa đi đâu?”.

Diêu Ngạn cả kinh, tim cô đập thình thịch, cô há miệng nhưng không thốt nên lời. Tường Nã cũng im lặng, ấn đầu cô vào ngực anh.

Diêu Ngạn thức trắng đêm. Khi trời hừng sáng, cô mơ màng chớp mắt như ngủ như không nhưng ý thức của cô rất tỉnh táo. Cảm giác người bên cạnh động dậy, mí mắt trĩu nặng của cô khép chặt.

Tường Nã vuốt mái tóc đen nhánh mềm mại thoang thoảng mùi hương thơm mát của cô. Anh ngắm nhìn gương mặt cô, khóe miệng lại lảng ý cười.

Nằm thêm một lúc, mặt trời đã lên cao, cửa sổ cũng không cản được không khí oi ả của buổi trưa. Sau một đêm, thời tiết nóng bức lại trở lại. Không khí hanh khô, ngọt ngào chứng tỏ trời sắp mưa.

Tường Nã gọi cô tỉnh dậy. Diêu Ngạn mở mắt, cô gạt ngón tay bịt chặt hai lỗ mũi của mình ra, lật người ngủ tiếp. Tường Nã ôm cô từ đằng sau: “Diêu Diêu, dậy đi. Hôm nay, anh dẫn em đi dạo trung tâm thương mại Nam Giang”.

Diêu Ngạn lặng thinh, vùi đầu xuống gối. Tường Nã cười cười, anh đứng dậy cầm áo con, chui vào chăn tóm lấy đỉnh đầu non mềm của cô: “Để anh mặc quần áo cho em!”.

Diêu Ngạn xoay người, tung chăn ngồi dậy. Đầu óc cô hơi mơ màng: “Không đi. Hôm nay tôi về nhà”.

Nghe vậy, anh ngừng cười: “Ngày nào em cũng nhai đi nhai lại câu này. Ngày mừng bầy dương anh đưa em về!”.

Anh kéo Diêu Ngạn, vén ờ của cô lên, mặc áo con vào người cô. Diêu Ngạn đỏ mặt gầy ra, anh lại thân thiết bám riết, cô ôm ngực lẩn tránh, không cho anh làm.

Một lát sau, hai người thờ hẩn hẩn không ra hơi. Diêu Ngạn sà vào lòng anh, cô vén tóc, hỏi: “Tôi nhớ ngày hôm đó không nói mẹ tôi bảo ở Nam Giang chơi thêm vài ngày. Vậy làm sao anh biết?”.

Tường Nã cười, vỗ mặt cô: “Em nói xem?”.:

Diêu Ngạn cũng cười: “Tôi muốn nghe anh nói”.

Tường Nã không nói, nâng mặt cô lên hôn: “Chúng ta đừng nhắc chuyện này nữa. Em mau dậy đi, anh dẫn em đi chơi”.

Diêu Ngạn lắc đầu, nói: “Anh nói dối. Anh có đáp án câu hỏi thứ ba của tôi hay chưa?”.

Tường Nã xốc nách, ôm cô ngồi trên giường: “Anh nói dối câu nào? Anh nói biết bao nhiêu lần anh thích em nhưng em không chịu thừa nhận. Thực ra em yêu thầm anh rồi phải không?”.

Diêu Ngạn sững sốt, cô mím môi, xoay người xuống giường, cười, nói với anh: “Đẹp đi. Hôm nay, tôi phải về nhà. Mẹ tôi gọi giục nhiều lần lắm rồi”.

Tường Nã cau có. Diêu Ngạn lại nói: “Nếu không tin, anh có thể đến phòng kế bên nghe ghi âm”.

Trong phòng lập tức lặng ngắt. Dưới nhà có người lên gõ cửa gọi họ xuống ăn cơm nhưng không ai trả lời, vậy là cả đám lại lao nhau bỏ đi.

Diêu Ngạn không chịu nổi nữa, cô mỉm cười: “Tường Nã! Nếu có chuyện thắc mắc, anh có thể hỏi trực tiếp tôi. Tôi không làm bất cứ việc gì không thể để người khác biết. Nhưng anh lừa dối tôi, nghe trộm điện thoại của tôi thú vị không? Đùa giỡn tình cảm của tôi vui không?”.

Tường Nã trầm lặng, anh tựa vào giường nhìn Diêu Ngạn.

Diêu Ngạn cuộn tròn tay, tim cô đau nhói: “Anh nói đi, anh muốn điều tra cái gì từ tôi? Tôi sẽ nói anh biết. Sau khi nói xong, mong anh đừng quấy rầy tôi nữa!”.

Tường Nã hơi biến sắc, cau mày, nói: “Từ Anh ở đâu?”.

Điều Ngan chờ người, cô không thể tưởng tượng ra được: “Từ Anh?”.

Tường Nã không mặc gì đi xuống giường, anh bước đến gần Điều Ngan. Cơ thể bóng loáng dưới ánh sáng tạo nên cảm giác áp bức mạnh mẽ.

Anh háng giọng: “Em chỉ cần nói anh biết Từ Anh ở đâu?”.

Điều Ngan nhớ đến hộp trà, cà phê và sổ tiết kiệm với khoản tiền khổng lồ trong nhà Từ Anh, cô nuốt khan, gắng gượng tươi cười: “Anh tốn nhiều công sức với tôi chỉ để dò hỏi về cô Từ?”. Cô cười lạnh: “Cô đi du lịch, không liên lạc với tôi. Tôi không biết cô ở đâu”.

Tường Nã cười nheo mắt: “Điều Điều, em luôn luôn thích lấy nhu chế cương. Nếu đã biết anh nghe trộm điện thoại thì em nên hiểu anh không hề chơi đùa với em. Anh muốn em nói thật”.

Điều Ngan cũng cười: “Tôi nói thật nhưng anh không tin. Anh nghe trộm đi động của tôi, chẳng lẽ không biết tôi thật sự không liên lạc với cô hay sao? Bạn đại học đều biết cô đi du lịch”.

Tường Nã gật đầu: “Đúng vậy. Bởi vì chính em thêu dệt lên tất cả khiến mọi người đều tin”.

Điều Ngan cười nhạt: “Anh cố chấp không tin, tôi cũng hết cách. Không còn gì nữa thì tôi về”.

Cô mở tủ lấy đồ, anh vội vàng ngăn cô lại: “Điều Điều ngoan, anh không làm hại em. Lẽ nào em không thắc mắc cà phê ngày đó em uống là gì à? Em nói anh biết Từ Anh ở đâu. Anh sẽ nói với em mọi đáp án, bao gồm đáp án của trò chơi đồ”.

Điều Ngan không nhìn mà gạt tay anh ra, cất giọng khinh thường: “Xin lỗi, tôi không còn hứng thú. Anh tự chơi một mình đi”

Tường Nã nắm cổ tay cô, kéo cô lại gần, anh cười nhưng ý cười không hiện trong đáy mắt: “Nói hoặc ở đây thêm vài ngày. Anh vuốt tóc Điều Ngan, cất giọng hồ hững: “Làm sao anh có thể thả em đi. Em phải chơi với anh!”.

Tòa nhà phía sau vọng lại tiếng ồn ào huyền ảo. Có người gào lên: “Không ăn một bữa đôi hoa cả mắt, trên giường lại “chiến” đến say mê”, chữ cuối cùng của anh ta cao vút, những người khác đều cười ầm lên.

Tường Nã nói: “Anh đi lấy cơm cho em.” Dứt lời, anh xoay người, khóa cửa rồi đi.

Điều Ngan chạy đến vặn tay nắm, đập cửa gọi: “Tường Nã, Tường Nã!”.

Bên ngoài im lặng, không ai trả lời cô. Mặt trời lên cao chói vót nhưng cô lại cảm thấy lạnh vô cùng.

Điều Ngan bản thân cảm đi động khôi phục cái đặt gốc, xóa bỏ phần mềm nghe trộm trong máy. Sau đó cô gọi cho Dượng, sốt ruột hỏi ông: “Hôm nay, dượng có chạy xe không?”.

Dượng không hiểu ý cô: “Có, dượng mới lấy hàng ra xong”.

Điều Ngan nói nhanh: “Dượng đến công ty vận chuyển hàng hóa ở trung lộ Lý Sơn đi”.

Gác máy, cô nhanh chóng thay quần áo, mở cửa sổ thò đầu ra ngoài quan sát phía dưới. Điều hòa ở ngoài tường, đặt bên phải, cách mặt đất hơi cao, dưới nữa là một chiếc khác, khung đỡ kim loại rộng hơn chiếc trên tầng hai, kế bên còn có một đường ống nằm lộ ra ngoài. Điều Ngan cắn môi, đeo ba lô leo ra.

Tay Điều Ngan chống lên thành cửa sổ, cô cẩn thận đạp lên điều hòa bên ngoài. Để chân cố định xong, cô vịn giàn giáo với chân đặt lên ống nước, leo xuống điều hòa tầng dưới, rồi nhảy phịch xuống đất.

Mây đen che kín bầu trời, cơn trùng bay loạn khắp nơi, cây cỏ đứng bất động, mùi đất xộc lên mỗi lúc một nồng.

Tường Nã thấp thỏm trốn sau gốc cây cạnh tòa nhà. Thấy cô bình an tiếp đất, anh thở hắt ra, nghiêng răng ken két: “Tính tình tệ hại, chán sống thật mà!”.

Nhìn Điều Ngan chạy về phía xe chở hàng màu xanh đỗ bên đường, anh xoay người đi đến bên chiếc xe con màu vàng, cúi người ngồi vào ghế lái chật hẹp, khởi động xe.

Điều Ngan thờ phỉ phò leo lên xe tải, nói: “Chạy xe đi dượng.” Dượng nhún ga, ông nhìn đường phía trước, nóng ruột hỏi: “Điều Điều, chuyện gì vậy con? Không phải con ở Nam Giang ư? Sao... sao lại ở đây?”.

Điều Ngan cau mày, nói: “Con có chút việc riêng. Dượng về đừng nói bố mẹ con biết”.

Dượng cất giọng lo âu: “Lần trước dượng cũng không nói nhưng Điều Điều, con còn nhỏ, dượng sợ con bị lừa”.

Điều Ngan mỉm cười, nói khê: “Không còn gì để lừa nữa rồi”. Cô đã bị anh lừa.

Xe tải chạy đến thành phố Nam Giang. Điều Ngan rút điện thoại trầm ngâm suy tư. Cô lại mượn đi động của dượng gọi đến trung tâm cai nghiện: “Di tôi còn ở đó không?”.

Y tá cười nói: “Đĩ nhiên, nếu không thì chạy đi đâu”.

Diêu Ngạn thở phào: “VẬY là tốt rồi.” Cô muốn gặp Từ Anh ngay tức khắc để chắc chắn bà bình an và hỏi tất cả sự thật.

Xe tải chạy xa thị trấn Lý Sơn. Vào tới đường cao tốc, sấm chớp nổi đầy trời, mưa to xối xả kéo đến.

Tường Nã chạy sát theo sau xe tải. Xuyên qua màn mưa, anh dường như loáng thoáng thấy hàng hóa chất cao đặng sau xe còn Diêu Ngạn ngồi bên ghế phụ lái. Anh gác tay lên cửa sổ, xoa nhẹ cằm: “Tình tình nóng nảy, kỳ quái”.

Diêu Ngạn thông minh sáng suốt nhưng đứng đến người thân cô lại đánh mất lý trí, bất chấp hậu quả. Cô không muốn nói thật, Tường Nã cũng để cô đi, tất cả đều đúng như suy tính của anh. Nhưng anh càng nghĩ càng muộn phiền, không biết nên diễn tả cảm giác này thế nào. Xe tải màu xanh chạy xa dần dưới cơn mưa tầm tã.

Chạy khỏi cao tốc, xe tải dừng ở ven đường. Tường Nã cũng phanh xe, ngừng ở một bên ngã tư.

Diêu Ngạn cầm ô ra khỏi xe. Dượng nói: “Dượng đưa con đi không phải là được ư?”.

Diêu Ngạn cười, nói: “Không cần. Dượng đừng để muộn giờ giao hàng. Con đi trước đây!”.

Lúc nhảy xuống xe tải, nước bắn khắp chân cô. Diêu Ngạn đến ngã tư đứng trước đón xe taxi, vẫy tay chào dượng.

Mưa như trút nước. Diêu Ngạn đứng nhìn xe cộ chạy trước mặt, cánh tay giơ lên của cô tê dại. Đèn đỏ chuyển màu, Diêu Ngạn thả tay xuống, cô cúi đầu nhìn mặt đường trơn ướt, váy áo cô mặc dính đầy nước, cánh khô, lá rụng và rác rưởi cùng trôi về phía miệng cống tối đen.

Cô tỉnh táo lại, nhú mảy dăm chiều.

Tường Nã hỏi cô tung tích của Từ Anh, Thẩm Quan cũng từng hỏi cô Từ Anh ở đâu. Không ai rõ nơi bà ở, chỉ có một mình cô biết mà thôi.

Cô mặc kệ Từ Anh sắm vai gì trong những chuyện này, cô chỉ biết chỗ bà ở hiện tại rất an toàn. Nếu đã an toàn, cô không nên phá hỏng lớp vỏ bọc che chắn này.

Cô lại giờ tay bắt xe về nhà.

Tường Nã tiếp tục bám theo sau, chạy đến nửa chừng, anh bỗng nhận ra điểm kỳ quái, họ lại trở về hướng đường cao tốc. Đến khi xe taxi gần tới nhà của Diêu Ngạn, anh nổi câu đập vô lăng, nghiêng răng nhìn Diêu Ngạn mở ô xuống xe. Anh vô thức mỉm cười chịu thua, thở dài một hơi: “Cô nhóc xấu tính, chuyện có chút xiu cũng không thuận theo anh!”.

Tường Nã cuối cùng vẫn tính toán sai lầm. Mưa tuôn xối xả, gió tạt xéo, những hạt mưa giống như có bàn tay vô hình vén lên tấm màn nước trong veo, trần xe cũng ngân vang khúc ca của mưa.

Anh nhú mảy dựa ra sau, tay gõ lên vô lăng, thầm tính toán lần nữa.

Tính cách của Diêu Ngạn coi trọng tình thân, bao che khuyết điểm. Tường Nã ép cô cỡ nào, cô cũng không nói ra. Anh mạo hiểm thử một lần nhưng cuối cùng vẫn gánh lấy thất bại thảm hại.

Nhưng ít ra điểm đáng ngờ anh suy nghĩ suốt mấy tháng nay cũng đã có lời giải. Từ Anh chính là mấu chốt, anh phải bắt được bà ta. Trước đây, Diêu Ngạn bịa chuyện đến Nam Giang. Từ Anh chắc chắn ở Nam Giang.

Tay anh khựng lại, anh sực nhớ trước đây thấy Diêu Ngạn ở cổng tòa nhà chính của công ty nước giải khát ký gửi chuyển phát nhanh, anh đứng đằng sau cô thoáng thấy dòng địa chỉ viết một hàng dài. Anh chỉ nhìn được chữ “Trung tâm cai nghiện nào đó ở Nam Giang”, còn thông tin khác lại không nhìn được.

Lông mày của Tường Nã cau chặt. Mặc dù khi đó anh cảm thấy kỳ lạ nhưng lại nghĩ bản thân suy nghĩ quá nhiều. Nhưng nhìn thấy gói cafe trong túi của Diêu Ngạn, liệu anh có nên suy đoán rằng cafe thuộc về Từ Anh hoặc Từ Anh nghiện ma túy không?

Diêu Ngạn về đến nhà. Bà Diêu vừa cầm chiếc ô ướt bỏ vào chậu rửa mặt trong nhà vệ sinh, vừa kêu con gái mau đi tắm: “Con đội mưa đội gió về nhà làm gì? Đừng để mình bị cảm”.

Diêu Ngạn lấy quần áo đi vào nhà tắm, bà Diêu ở trong phòng khách hỏi: “Cô Từ không khuyên con ở lại Nam Giang à?”.

Diêu Ngạn lừ đừ chẳng buồn mở nước tắm, cô cầm vôi hoa sen, ưỡ ỏi nói: “Mẹ, tại sao cô phải khuyên con ở lại Nam Giang?”.

Bà Diêu nói nhỏ: “Ở lại Nam Giang mới có tương lai. Sau còn kiếm được tiền chồng tốt.” Bà không dám nói câu này trước mặt Diêu Ngạn.

Tắm rửa xong, Diêu Ngạn lấy quần áo trong ba lô ra, ngồi xỏm trong nhà vệ sinh giặt giũ. Diêu Yên Cần cầm dưa hấu đứt cho cô, đẩy vài cái nhưng chị không chịu thôi, cô cũng đành cắn một miếng. Diêu Yên Cần hỏi hỏi cô mấy ngày ở Nam Giang chơi những gì.

Phơi xong quần áo, hai chị em vẫn tiếp tục trò chuyện với nhau. Điều Ngạn cười: “Ở nhà thoải mái hơn, bên ngoài cái gì cũng bất tiện. Chị đừng cả ngày cứ mong ngóng ra đi, tạm thời phải chuyển tâm tìm hiểu Đào Chí đi”.

Điều Yên Cần bữu môi làm bầm: “Anh ta ngốc lắm, chị không thích”.

Điều Ngạn cau mày muốn nói, Điều Yên Cần bỗng lấy gói cafe trong ba lô Điều Ngạn ra, gương mặt lộ rõ vẻ thèm thuồng: “Chị muốn uống cái này”.

Điều Ngạn giật lại: “Cái này không uống được, không phải của em. Nếu chị muốn uống, ngày mai em mua cái khác cho chị”. Lẽ ra cô định giấu cafe trong nhà nhưng nghĩ lại giữ bên người sẽ an toàn hơn.

Điều Ngạn nhét gói cafe vào túi xách. Nhìn Điều Yên Cần cúi kính, cô cười dễ dàng, hứa ngày mai sẽ mua cho chị.

Ngoài phòng khách đã tắt đèn, Điều Ngạn buông xuống vẻ mặt vui cười, bơ phờ đặt lưng xuống giường. Đèn bàn tỏa sáng chói mắt, bóng đèn này đã dùng nhiều năm, không biết còn dùng được bao lâu. Biết đâu một ngày nào đó nó sẽ bất ngờ nổ tung.

Điều Ngạn tắt đèn, ẩn mình vào bóng tối. Rèm cửa sổ mỏng manh bay phấp phật trong phòng. Mưa đã tạnh, gió thổi vu vu, lá rụng xác xơ, cành cây tiêu điều, thời khắc này giống như trời đã sắp qua mùa thu.

Cô chớp mắt để bản thân không rơi lệ, kéo chăn trùm kín đầu.

Bên kia tường phòng ngủ là bãi đất trống cỏ dại mọc um tùm, tiếp đó là con dốc ngăn cách cổng nước và hai ba cây xanh không biết tồn tại đã bao nhiêu năm, rậm rạp xanh tươi, cành lá sum suê.

Một đốm sáng lập lờ trong màn đêm tối tăm mịt mờ, gió thổi mạnh làm đốm sáng đó tách khỏi đầu thuốc rơi xuống đất. Tường Nã dựa người vào thành cửa sổ nhà khoi thuốc, ánh ngầy người nương tựa ra cảnh người con gái ấy nằm trên giường, cơ thể nhỏ nhắn run rẩy trong chăn khiến tim anh đau nhói. Anh thờ dài nặng nề, rít mạnh một hơi thuốc. Đầu thuốc cháy bén tới ngón tay nhưng anh không cảm thấy đau đớn.

Anh khổ sở kìm nén, kiểm soát bản thân. Anh xoay người bước nhanh, đầu óc không ngừng băn khoăn, rốt cục anh có nên cố chấp đi tìm Từ Anh hay không.

Còn hai ngày nữa là hết kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh. Điều Ngạn mơ màng tỉnh giấc. Cô bắt bản thân xốc lại tinh thần, thức dậy giặt quần áo, nấu cơm, tới chiều lại cùng bà Điều và Điều Yên Cần đi dọn hàng.

Đường xá ngoài công viên ven sông rất ẩm ướt. Sau cơn mưa, thị trấn nhỏ coi bỏ không khí nóng bức nhưng con người càng cảm thấy phiền toái. Đi được vài bước chân đã lấm lem bùn đất, ổ gà ổ vịt lổm nhổm khắp nơi.

Điều Ngạn trải vải bạt trước rồi đến vải bông, sau cùng mới bày tượng ra.

Hứa Châu Vi ở cách đó không xa, anh ta bóc lạc, ngồi tán dóc với đám đàn em. Một người hỏi anh ta: “Hôm qua họ cãi nhau thì phải? Không nói tiếng nào đã bỏ về”.

Hứa Châu Vi nhìn Điều Ngạn bận rộn, anh ta nhíu mày: “Đừng xía vào chuyện của anh Nã. Tình cảm của anh Nã với chị dâu rất tốt!”.

Anh ta luôn miệng gọi Điều Ngạn là “chị dâu”, cũng không để ý Điều Ngạn bao nhiêu tuổi, đáng vẻ non nớt ra sao. Điều Yên Cần mua kem về ngang qua chỗ anh ta, cô lấy làm lạ nhìn anh ta trân trối. Cô chạy đến cạnh Điều Ngạn, chỉ về hướng mấy người Hứa Châu Vi, nói thầm: “Anh ta gọi em là chị dâu đúng không?”.

Điều Ngạn không ngờ Hứa Châu Vi vẫn còn đi theo, cô cau mày: “Chị mặc kệ anh ta”.

Buổi tối, dọn hàng về đến nhà, cô lại ở bên ngoài làm tượng. Thời tiết mát mẻ, hàng xóm dọn ghế ra ngoài nằm, nói đông nói tây, hỏi Điều Ngạn có người yêu hay chưa.

Điều Ngạn dừng tay, cười đáp: “Cháu làm gì có thời gian. Chờ công việc của cháu ổn định rồi tính”.

Thím hàng xóm cười bảo: “Cháu không vội nhưng mẹ cháu nóng lòng lắm đấy. Chị cháu cũng có người yêu rồi, thiếu mỗi cháu nữa thôi”.

Ông cụ vẩy quạt hương bồ cũng góp lời: “Hai đứa hoa vàng, bé lớn đã có chỗ nương dựa, bé nhỏ từ từ cũng có. Cháu gái ông còn nhiều bạn bè độc thân, sáng sủa đẹp trai, từ nước ngoài trở về. Cháu thích kiểu nào, ông nói cháu ông giới thiệu cho”.

Điều Ngạn cảm thấy rất buồn cười: “Cháu cảm ơn ông nhưng cháu ở đâu mà chẳng lấy được chồng. Đáng vẻ cháu đâu có tòi!”.

Mấy người hàng xóm cười vang, tíu tít trêu ghẹo cô.

Tường Nã ngồi trong phòng làm việc nghe Hứa Châu Vi kể chuyện. Hứa Châu Vi có vẻ hả hê: “Đám người già đó nói muốn giúp chị dâu tìm người yêu. Tuy em ở xa nhưng nghe rõ rành rành. Chị dâu cũng sẵn lòng đó anh!”.

Tường Nã cười nhạt, trong lòng buồn bực thầm trách Điều Ngạn vô tâm.

Trang web tìm kiếm trên màn hình xuất hiện bốn trung tâm cai nghiện ở thành phố Nam Giang, loại bỏ trung tâm cai nghiện bắt buộc trực thuộc cảnh sát, ba cái khác đều do tư nhân mở. Tường Nã day trán, gọi điện ra lệnh cho đàn em: “Ngày mai, bảo mấy anh em đến Nam Giang, giúp anh điều tra một người”.

Hắc lão đại đã bắt tay vào điều tra, ông ta phái đàn em đến thành phố Nam Giang. Hắc lão đại mới xưng hùng xưng bá mấy năm gần đây ở Lô Xuyên, hiển nhiên ông ta cũng có bản lĩnh riêng. Các mối quan hệ chính là điều quan trọng nhất.

Trị an ở thành phố Nam Giang rất tốt. Mặt ngoài không có băng đảng xã hội đen nhưng nhiều tụ điểm ăn chơi ngầm cần bảo kê. Chưa kể nhiều thương nhân làm ăn chân chính có vài chuyện phải khoanh tay bó gối, cần ông ta ra tay giúp.

Hắc lão đại sai đàn em tìm Dương Khải Hoài. Mấy năm qua, Dương Khải Hoài phát lên nhờ con sói bất động sản. Ông ta đã tẩy sạch quá khứ từ lâu. Ít ai biết trước khi giàu sang, ông ta từng lăn lộn trong giới xã hội đen. Nhận được điện thoại của Hắc lão đại, Dương Khải Hoài cười nói: “Chuyện nhỏ nhưng tìm một người cũng không dễ dàng đâu”.

Hắc lão đại cười ha ha: “Vậy nên tôi mới cần ông giúp đỡ. Hai ngày nữa, tôi đến Nam Giang. Chúng ta từ từ ôn lại chuyện xưa!”.

Sau khi dập máy, Hắc lão đại đen mặt đá đổ ghế. Đàn em thưa chuyện: “Có người luôn đi theo trông chừng Diêu Ngạn, bọn em không ra tay được”.

Hắc lão đại tàn bạo đập anh ta, ông ta tức giận quát tháo: “Đồ vô dụng, xử một con đàn bà thôi tha mà cũng không xong!”.

Những ngày qua, ông ta như ngâm mình trong hồ lửa, ông ta nuốt không trôi cục tức mà Diêu Ngạn gây ra. Sống chết gì ông ta cũng phải trả thù cho bằng được. Công an để mắt tới nhiều địa bàn của ông ta ở Lô Xuyên, tất cả mưu tính lợi ích đều trở thành công cốc. Cộng thêm Thẩm Quan kêu ông ta điều tra một người, ông ta không thể nào từ chối. Ba phía đồng loạt dồn tới khiến con giận của ông ta bốc cháy ngùn ngụt, ông ta nóng tính hơn thường ngày gấp hàng trăm lần, hờ một chút là gờ gẩy đánh người.

Hắc lão đại nghiêng răng tức giận: “Tất cả đều tại con đàn bà khốn kiếp đó! Xui xẻo!”. Ông ta hung dữ cất cao giọng: “Dù có người hay không, trong vòng ba ngày nữa phải giải quyết nó cho tao. Tao không giết nó chết, tao không mang họ Hắc!”.

Diêu Ngạn không hề hay biết nguy hiểm đang rình rập cô. Cô quét dọn nhà cửa sạch bóng, bận đến nỗi đầu óc xoay vòng vòng. Điện thoại di động không đồ chuông suốt hai ngày qua cuối cùng cũng nhận một cuộc điện thoại gọi tới từ Thẩm Quan.

Thẩm Quan cười hỏi: “Ngày nghỉ của em thế nào?”.

Diêu Ngạn nhíu mày đáp: “Rất tốt”.

Thẩm Quan lại hỏi: “Em ở mãi trong nhà, không ra ngoài chơi sao?”.

Diêu Ngạn mỉm cười: “Tôi không có thời gian. Việc nhà làm mãi không hết”.

Hai người anh hỏi tôi đáp, tôi đáp anh hỏi luân phiên nhau. Mỗi câu nói ra, cô đều sàng lọc kỹ càng trong đầu, cô mệt mỏi ứng phó với Thẩm Quan. Sau khi gác máy, cô thờ dãi như tránh được kiếp nạn.

Gắng gượng tới ngày đi làm, Diêu Ngạn tỏ vẻ bình thân đến công ty nước giải khát. Ánh mắt của cô vô thức hướng lên tầng cao nhất, cửa sổ đóng chặt, nhìn không giống có người trong đó, khỏe miệng cô trĩu xuống, ngừng hết mọi suy nghĩ lung tung.

Ngày nghỉ, các đồng nghiệp đều đi thăm người thân, đi chơi. Họ tụ tập khoe hình chụp được với nhau, thảo luận đến hội chợ tuần sau: “Giám đốc nói người ở phòng nghiên cứu chúng ta cũng phải đi. Nhiều thứ mang tính chuyên môn, người bán không nắm được, vì vậy thời gian này mọi người cần nắm vững các vấn đề nghiên cứu, soạn đủ tài liệu. Chớ để đến lúc đó người ta hỏi mà không trả lời được. Đặc biệt là tranh thủ học sơ sơ ít tiếng Anh. Đừng để đến cả chữ axit amin trong tiếng Anh nghe cũng không ra!”.

Mọi người cười nói hi hi chọc ghẹo nhau một trận, sau cùng mới bắt tay vào làm việc.

Diêu Ngạn bận bịu, ghi chép trình tự điều chế, sắm vai “chuột bạch” ném thử nước trái cây trong cốc đo lường. Cô rót ra đổ vào hết lần này tới lần khác, dọn dẹp vệ sinh máy móc hơn mười lần, khó khăn lắm mới làm được một mẫu nước trái cây tạm đạt yêu cầu.

Buổi chiều, cô đến phân xưởng lấy tài liệu, các dì và các chị kéo cô lại tâm sự: “Hiệu Lâm sống chung với Tiểu Lưu thật đấy. Sáng nay, chị thấy họ đi cùng nhau. Cô ta mới vừa ly hôn thôi mà, rõ là không biết xấu hổ!”.

Diêu Ngạn lúng túng đứng cạnh, không tham gia vào câu chuyện, hồi lâu sau cô mới thoát được khỏi chỗ đó. Cô ngồi trong phòng điều khiển vừa uống nước vừa gọi điện kêu đồng nghiệp tìm kiếm một tập tài liệu.

Đồng nghiệp chạy đến trước bàn làm việc của cô lục tìm, chị ta nói: “Không có, em có chắc là mình để trong ngăn kéo không?”.

Tiếng máy móc chạy văng vẳng bên tai cô, chủ nhiệm phân xưởng đi vào, Diêu Ngạn nói với ông ta đồng nghiệp ở đầu bên kia đang tìm tài liệu. Cô lo lắng đối phương hỏi thúc nên nóng vội nói lớn vào điện thoại: “Chị xem trong túi em có hay không? Tìm kỹ một chút!”.

Chị ta lấy túi của Diêu Ngạn, lục lọi tập sổ sách, cầm một đồng giấy kiểm tra từng tờ từng tờ.

Điều Ngan nói: “Chị xem em có kẹp lẫn vào xấp phiếu xuất nhập không”.

Chị ta khẳng định: “Không có.” Rồi dốc ngược cả túi làm đồ đạc linh tinh rơi đầy ra bàn.

Thẩm Quan đứng bên ngoài gõ cửa, các đồng nghiệp ngừng việc, lễ phép gật đầu: “Thẩm tổng, sao anh lại tới đây?”.

Thẩm Quan vừa cười vừa nói: “Tôi đến xem có Điều Ngan ở đây hay không. Tôi tìm cô ấy có việc nhưng gọi điện không được”.

Đồng nghiệp đang nói chuyện điện thoại với Điều Ngan kẹp di động vào cổ, chị ta chỉ điện thoại: “Tôi đang nói chuyện với em ấy. Thẩm tổng đợi một chút!”.

Thẩm Quan gật đầu, anh ta bước vào phòng, mắt vô tình lướt đến đồng hồ đeo tay xộc trên bàn và hai gói cafe màu nâu nằm lẫn trong đó.

Thẩm Quan ngăn người nhưng anh ta lập tức thu lại ánh mắt, cầm gói cafe gần tay nhất lên xem. Nhìn sơ cũng biết nó không phải sản phẩm hiện tại của tòa nhà phía đông. Tay Thẩm Quan cứng đờ, anh ta bóp chặt gói cafe.

Điều Ngan dầm đĩa mỡ hôi chạy về từ phân xưởng, cô lớn tiếng nói: “Em nhớ rõ ràng em cất trong ngăn kéo. Quái lạ!”.

Đồng nghiệp cười, nói: “Em đừng gấp, cùng lắm là soạn lại phần khác. À... Ban này, Thẩm tổng tới nói tài liệu em làm trước đây ở tòa nhà phía đông bị đồng nghiệp bất cẩn xóa bỏ, hỏi em còn lưu tệp hay không”.

Điều Ngan gật đầu, cô gọi điện cho đồng nghiệp ở tòa nhà phía đông.

Vất vả đến giờ tan sở, mọi người đều mệt rã rời dọn dẹp qua loa rồi ra về.

Điều Ngan tiện đường ghé chợ mua thức ăn, cô gọi hỏi bà Diêu trong nhà còn thiếu thứ gì nữa hay không. Bác bán thịt nhanh nhẹn buộc túi nilon lại đưa cô. Điều Ngan liếc thấy Hứa Châu Vi bám theo, cô nhú mồm ngó lơ.

Khi cô đập máy, điện thoại của cô đổ chuông lần nữa. Người bên kia điện thoại nói: “Cô Diêu, tôi là Tiểu Ngô ở bên Kiều Tâm. Lúc đi của cô xuất viện bỏ quên hai bộ đồ, cô có định qua lấy không?”.

Điều Ngan bàng hoàng: “Chị nói sao? Di tôi đã xuất viện?”.

Người bên kia điện thoại cất giọng khó hiểu: “Đúng vậy. Buổi trưa, di cô đã làm thủ tục xuất viện. Cô không biết hay sao?”.

Điều Ngan dừng chân, tim cô bỗng thất lại.

Bác bán thịt lục tiền lẻ trả lại cho Điều Ngan, nói: “Bán cho cháu rẻ hai hào, tổng cộng năm tệ!” Bà ta đưa tiền cho cô.

Điều Ngan hoàn hồn, nhận lại tiền thừa. Cô xoay người chạy đến ngã tư chợ, liên tục gọi điện cho Từ Anh.

Từ Anh nhập viện từ tháng sáu, số điện thoại riêng của bà luôn tắt máy. Bây giờ nghe giọng nữ máy móc trả lời, cô càng bức mình.

Cô gọi cho y tá bệnh viện: “Di tôi chủ động xuất viện à? Di có nói gì không?”.

Y tá trả lời: “Di cô không nói gì hết, bà ấy tự yêu cầu xuất viện. Trên thực tế là tháng Bảy bà ấy đã có thể xuất viện nhưng bà ấy không đồng ý. Vì vậy lần này di cô đề nghị xuất viện, bác sĩ đồng ý ngay”.

Điều Ngan gác máy, cô tìm một tiệm điện thoại, gọi cho Từ Anh nhưng giọng nữ báo tắt máy cứ lặp đi lặp lại.

Cô bồn chồn nắm chặt tay. Mới hôm Trung thu, Từ Anh còn nói không muốn xuất viện, nháy mắt bà đã tự bỏ đi.

Hứa Châu Vi nhún cùi, nhào người gọi: “Muốn tôi đưa chị về không?”.

Điều Ngan quay người nhìn anh ta. Cô nhú chặt mồm, gọi đến trung tâm cai nghiện lần nữa. Thái độ của y tá hơi bức dọc: “Tôi lừa cô làm gì? Di cô tự xuất viện thật!”.

Điều Ngan lo lắng: “Không đi cùng ai sao? Máy ngày nay có người nào đến hỏi thăm hay tìm di tôi không?”.

Y tá cất giọng chán chừ: “Cô nói vậy, tôi mới nhớ ra. Chiều nay có hai người tới nói người thân bị nghiện ma túy. Họ hỏi chúng tôi về cơ sở vật chất, một phòng bệnh ở đây có nhiều bệnh nhân hay không, còn nói là một giáo sư họ Từ của đại học Nam Giang giới thiệu”.

Trong lòng Điều Ngan hơi sợ hãi, cô vội hỏi: “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó, Tiểu Châu trò chuyện với hai người đó. Giáo sư đại học Nam Giang cũng tên Từ Anh nhưng không biết có phải là di cô hay không.” Y tá hỏi: “Lẽ nào di cô là giáo sư đại học Nam Giang?”.

Điều Ngan ngượng ngùng nói: “Không phải, chắc trùng họ tên”.

Y tá mỉm cười: “Tôi cũng đoán vậy. Nhưng di cô xuất viện một mình thật. Chắc do trong lòng bà ấy còn vương mắc không thông, một thời gian nữa sẽ liên lạc với cô thôi”. Y tá an ủi Điều Ngan: “Cô đừng lo lắng quá. Di cô là người lớn, bà ấy tự biết cân nhắc. Bước ra từ quý môn quan, làm sao dám đụng đến thứ đó nữa”.

Y tá tưởng rằng Điều Ngan lo lắng Từ Anh hút ma túy lại chị ta an ủi cô đôi ba câu rồi gác máy.

Điều Ngan đứng một lát, dời mắt nhìn sang Hứa Châu Vi đang sốt ruột chờ, cô mỉm môi đi về nhà.

Bà Điều đã nấu xong com Điều Ngan mới về đến nhà, bà mắng cô: “Con mua đồ ăn gì vậy? Mua đến lúc mẹ làm xong hết luôn rồi này”.

Điều Ngan cười nói: “Con có chút việc nên về muộn, đồ con mua để ngày mai nấu”.

Bà Điều lau bầu cất thức ăn vào tủ lạnh, gọi Điều Yên Căn ra ăn com.

Điều Yên Căn trốn trong phòng nói chuyện điện thoại: “Mẹ em gọi rồi. Anh đừng tìm em nữa!”.

Người trong điện thoại nói: “Yên Yên, anh thật lòng thích em.” Người đó thờ dài thườn thượt: “Thôi bỏ đi, lần sau gặp mặt hãy nói. À, tối nay gia đình em có ở nhà không, có đi dọn hàng không?”.

Điều Yên Căn nắm chặt ga trải giường, nói: “Có lẽ tối nay không bán buôn được gì nên không dọn hàng”.

Bà Điều lại giục Điều Yên Căn, cô vội vàng dập máy.

Buổi tối, Điều Ngan trăn trở không yên, cô gọi liên tục vào số điện thoại của Từ Anh nhưng không có tín hiệu khả quan. Cô không ngủ được, cúi kinh đứng dậy, mò mẫm loanh quanh trong phòng. Ánh trăng nhàn nhạt giăng ló lỏi mỏng mỏng lung lên bệ cửa sổ. Côn trùng và chim chóc có lẽ cũng đi nghỉ từ lâu. Một con sâu ngọ nguyệt ngoài bụi cỏ mon men qua khe cửa rèm cửa chui vào phòng.

Điều Ngan phui rèm cửa, con sâu trên đó rơi xuống. Cô bắt nó, mở cửa sổ ném ra ngoài. Không có rèm cửa cản trở, gió đêm lạnh lẽo ủa vào trong. Mùi cỏ hanh lan tỏa trong không khí. Điều Ngan hít sâu một hơi, bao cảm giác phiền muộn trong lòng mấy ngày qua ủa ra như đê vỡ.

Cô chống nửa người ra ngoài cửa sổ, đổ dồn trọng lượng lên cánh tay để đầu óc trống rỗng, ngừng hoạt động. Mắt cô vô tình trượt xuống chân tường lưa thưa cỏ dại, cô nương theo ánh trăng nhàn nhạt thoáng thấy một đồng tàn thuốc màu vàng, cánh tay cô cứng đờ giữa không trung.

Phía bên này, Tường Nã ngồi trong sảnh công ty vận chuyển hàng hóa, gió thổi tàn thuốc dưới đất bay lên giấy da đen nhờ nhờ của anh.

Mấy anh em chạy ngược chạy xuôi cả ngày ở thành phố Nam Giang gấp gấp trở về. Họ vẫn chưa ăn uống gì, vội vã đến báo tin: “Bọn em đi hết ba trung tâm cai nghiện. Người anh cần tìm ở trung tâm cai nghiện tự nguyện Kiều Tâm, em vừa nói là giáo sư Từ Anh của đại học Nam Giang, y tá kể ra ngay. Nhưng bọn em đến chậm một bước, người đó đã xuất viện trưa nay”.

Tường Nã nhả khói trắng xóa, anh nhíu mày: “Làm gì trùng hợp đến thế?”.

Đàn em gạt đầu: “Đúng vậy, chuyện này quá trùng hợp. Em nghe nói người đó đi vội vàng, bỏ sót mấy bộ đồ”.

Tường Nã dụi tắt đầu thuốc, lặng im không nói.

Hiệu Lâm ló đầu vào trong, nhẹ nhàng hỏi thăm: “Ăn com không?”.

Mấy anh em đói meo bụng thấy Tường Nã gạt đầu, họ chạy vội về hướng tòa nhà nhỏ phía sau. Hiệu Lâm nghiêng người nhường đường, nhìn họ vụt đi, cô ta cười nói: “Em biết họ đói bụng mà. Anh Nã, anh muốn ăn khuya không?”.

Tường Nã lắc đầu, phiền toái suy tính. Hiệu Lâm lại nói: “Hôm nay, anh ăn tối không nhiều. Em thấy hai ngày nay, anh ăn uống không ngon miệng. Em mới nấu một ít món ăn nhẹ, Tiểu Lưu bảo em mang cho anh”.

Tường Nã cúi kinh: “Hai người tự ăn với nhau đi. Ra thì kéo cửa lại cho tôi.” Dứt lời, anh đứng dậy đi lên tầng hai.

Hiệu Lâm bám mép cửa, dõi theo bóng lưng của Tường Nã, lướt mắt từ cổ anh xuống dưới. Nhìn thân thể cường tráng dưới lớp quần áo, cô ta lặc lợng cặp mắt, không nổi rồi đi.

Ngày hôm sau, Điều Ngan mơ màng mở mắt, đầu cô đau như búa bổ. Gió thổi rèm cửa vương vào móc treo đồ bên cạnh. Cô đóng cửa sổ, lao đảo đi vào bếp nấu đồ ăn sáng, rửa sạch bát đĩa ông Điều ăn lúc nửa đêm.

Nấu xong cháo thịt nạc trứng muối, Điều Ngan cảm thấy nhạt miệng chẳng muốn ăn, lòng cô cứ bồn chồn không yên.

Công việc trong phòng nghiên cứu chất cao như núi. Đồng nghiệp sai Điều Ngan đi liên hệ với các phòng ban khác, chuẩn bị tuyên truyền cho hội chợ Canton.

Đồng nghiệp bên phòng ngoại thương khoa tay múa chân, chỉ bảng tài liệu hỏi đủ thứ trên trời dưới đất, nỗ lực chứng minh nước trái cây tràn lan trên thị

trường không tốt cho sức khỏe. Cố hòng của Điều Ngan đau rát, cô ho khan mấy tiếng mới nói: “Tôi lúc đó hầy tính. Ý của Giám đốc là chúng ta làm bảy mùi vị khác nhau, hướng đến đối tượng khách hàng trẻ em. Mỗi ngày một vị, vừa vận bảy ngày. Cụ thể thì đến lúc đó sẽ có đồng nghiệp đi chung. Bên tôi chưa quyết định mẫu thiết kế, tới hội chợ có thể mua mẫu thiết kế mấy nhân vật hoạt hình bổ sung vào. Nam hay nữ đều thích những thứ như vậy”.

Điều Ngan cố gắng giữ thái độ thân thiện nhưng cô càng nói càng cảm thấy bức bối. Nhân viên nghiên cứu thì chỉ nghiên cứu thôi chứ! Bây giờ đến cả nước trái cây bán ở hội chợ cũng kêu cô giải thích: “Còn vấn đề về đại lý, Giám đốc nói đại lý rất quan trọng. Sau khi tiêu thụ nhãn hiệu mới, chúng ta còn phải bàn bạc với bên toà nhà phía đông. Lần này tìm hiểu kỹ thuật sản xuất nước trái cây, có thể lôi kéo vài đại lý hoặc tiếp tục con đường xuất khẩu từ trước đến giờ”.

Mọi người cùng thảo luận suốt mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng vạch ra được kế hoạch sơ bộ ban đầu. Đồng nghiệp thở phào: “Lúc trước tôi là cấp dưới của Lương tổng, không phụ trách mảng này. Sau này nhân sự thay đổi, tôi ngồi chơi không vài tháng, nghiệp vụ chưa thông thạo, nằm ngoài khả năng!” Anh ta lộ vẻ hiểu kỳ: “Đúng rồi, cô ra trường là làm ở đây luôn à? Thực tập cũng ở đây?”.

Điều Ngan mỉm cười: “Không phải, tôi thực tập ở Nam Giang”.

Đồng nghiệp hỏi: “Sau khi tốt nghiệp, tôi cũng ở Nam Giang hai tháng nhưng chịu không nổi tiền thuê nhà. Cô thực tập ở công ty nào?”.

Điều Ngan cúi đầu sửa chữa bản kế hoạch, thuận miệng đáp: “Tuệ Viên Mỹ, một công ty công nghệ sinh học. Công ty con ở Nam Giang mới mở không bao lâu, không có tiếng tăm”.

Đồng nghiệp ưỡn thẳng lưng, anh ta cũng cười: “Tôi có nghe qua. Tuệ Viên Mỹ là một công ty lớn. Thảm tổng bên tòa nhà phía đông trước đây cũng làm việc cho Tuệ Viên Mỹ”.

Tay Điều Ngan khựng lại, bút bi xanh chọc thủng một lỗ trên giấy, cô ngẩng đầu hỏi: “Thảm tổng từng làm việc ở Tuệ Viên Mỹ? Làm sao anh biết?”.

“À, trước đây Trần tổng nhỏ muốn làm quen nghiệp vụ, tôi tìm kiếm tài liệu và hồ sơ cũ, tình cờ đọc được.” Đồng nghiệp uống một ngụm trà rồi nói tiếp: “Trùng hợp nữa là Lương tổng và Thảm tổng quen nhau từ năm năm trước trong một lần họp tác dự án. Lúc ấy, Thảm tổng làm Giám đốc bên Tuệ Viên Mỹ. Hình như ở Tân Châu thì phải?” Đồng nghiệp có vẻ không chắc chắn.

Điều Ngan mỉm môi không nói, cô siết chặt bút bi.

Bàn bạc xong công việc, Điều Ngan trở lại phòng nghiên cứu. Đồng nghiệp chỉ túi xách của cô: “Bàn này điện thoại di động của em đồ chuông, vừa có cuộc gọi vừa có tin nhắn”.

Điều Ngan nói cảm ơn, lấy điện thoại di động ra nhìn. Hai cuộc gọi nhờ đều của Tường Nã, tin nhắn thì kêu Điều Ngan buổi tối chờ anh ăn cùng. Điều Ngan cười nhạt, ngăn người nhìn tên Tường Nã.

Buổi chiều làm việc, cô lơ đãng, không tập trung. Trong đầu cô lúc thì là Tuệ Viên Mỹ, lúc thì là Tường Nã, thậm chí còn có Thảm Quan và Lương Thịnh Hoa. Cô nhìn chỉ số pH, mở miệng hỏi: “Chị ơi, bây giờ Lương tổng bên tòa nhà phía đông trước đây đi đâu rồi ạ?”.

Đồng nghiệp dừng tay, nghiêng đầu nhìn Điều Ngan, chị ta hạ giọng nói nhỏ: “Em chưa nghe kể bao giờ à?”.

Điều Ngan cau mày: “Nghe gì ạ?”.

Đồng nghiệp bỏ dụng cụ xuống, ghé sát cô nói: “Chị nghe đồng nghiệp thân thiết với Lương tổng trước đây kể, Lương tổng chết sau Trần tổng một hai ngày, hình như nhảy lầu tự sát. Họ còn có lòng đến Nam Giang viếng ông ta!”.

Điều Ngan tròn tròn mắt: “Chết rồi?” Cô cảm thấy khó tin, “Chết liên tiếp nhau?”.

Đồng nghiệp gật đầu: “Lúc ấy, mọi người đều quan tâm chuyện của Trần tổng nên không ai nhắc đến Lương tổng. Thực ra có người lên nói không chừng là Trần tổng bỏ tiền tạo hiện trường tự sát giả. Trước đó, họ cãi nhau âm ỉ, lục đục tan rã. Mọi người cũng ít nhiều nhìn thấy có gì đó khác thường nhưng ngờ đâu Trần tổng chết sớm hơn Lương tổng. Lẽ nào người chết giết người sống?”. Nhìn Điều Ngan hoảng sợ, chị ta tưởng bản thân đã dọa cô, chị ta xua tay cười nói: “Ồi, mọi người nói mò không đấy. Em tin thật à? Đâu ra nhiều tình tiết giống phim truyền hình vậy? Tất cả đều là sự cố ngoài ý muốn, không ai cảnh sát đã nói vậy hay sao?”.

Điều Ngan gật đầu một cách cứng nhắc, cô không cách nào tỏ ra bình thường.

Lê lết đến giờ tan sở, Điều Ngan tìm Giám đốc xin nghỉ, cô khàn giọng nói: “Tôi bị cảm sốt. Cả ngày hôm nay, tôi cứ lờ đờ, không tập trung làm việc được. Tôi muốn xin nghỉ phép một ngày”.

Giám đốc lật bảng kế hoạch, nói: “Được. Nghỉ ngơi cho khỏe, sức khỏe quan trọng hơn. Cô nghỉ mấy ngày cũng được. Có thể tuần sau tôi và cô sẽ đến hội chợ Canton”.

Điều Ngan sùng sốt: “Tôi? Không phải mấy chị đi sao ạ?”.

Giám đốc vừa cười vừa bảo: “Tôi đánh giá khả năng giao tiếp của cô tốt hơn họ. Họ chỉ biết đứng trong phòng nghiên cứu làm số liệu, bàn về con cái, nào biết xã giao, để cô đi tốt hơn. Và lại, người bên phòng ngoại thương cũng coi trọng cô. Nếu cô không làm nghiên cứu nữa, có thể đổi sang ngoại

thương, tranh giành bát com với họ được đấy”.

Điều Ngan cười gượng, thời gian này cô lu bu công việc, không muốn đi công tác xa nhà. Thế nhưng nói sao đi nữa cũng là nhiệm vụ của cô, cô không thể từ chối.

Xe Jeep của Tường Nã đã dừng ngoài cổng công ty, Điều Ngan phân vân vài giây, rồi vò như không thấy đi lướt qua anh.

Tường Nã lái xe chặn đường cô, anh nhào người ra ngoài cửa, nói với vẻ không vui: “Đừng giận nữa, lên xe!”.

Nghe giọng điệu của anh vẫn trịch thượng như mọi khi, cô tức điên người: “Anh muốn ăn tối với tôi?”. Cô cười lạnh lùng: “Tường Nã, tôi còn giá trị lợi dụng gì nữa? Anh nói hết một lần đi!”.

Tường Nã mở cửa xe, anh cau mày: “Đi ăn thôi mà. Anh biết anh chọc em giận, em đừng cả ngày cứ mở miệng ra là lợi dụng. Em không hiểu lòng anh thật sao?”.

“Tôi không hiểu.” Điều Ngan lùi người về sau. Đầu cô văng vắt, cổ họng khô rát, cô chỉ muốn nghỉ ngơi, không còn sức đôi co: “Anh giống như trước đây ép buộc tôi đi cùng anh thử xem, cùng lắm tôi không sống nữa. Anh đừng có bám riết lấy tôi!”.

Dứt lời, cô lượn qua chiếc xe Jeep, sai bước rồi đi.

Tường Nã đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng dứt khoát của cô xa dần, anh nghiêng răng treo treo. Tung tích của Từ Anh lại không thể hỏi ra.

Điều Ngan về đến nhà, cô cố đè nén cảm giác khó chịu, giúp bà Điều làm com. Bà Điều thấy cô khác thường, bà đẩy cô về phòng nghỉ ngơi: “Hôm nay mẹ không dọn hàng bán, con đừng để mình bệnh, ngủ một lát đi, đến giờ ăn mẹ gọi dậy. Con ăn com xong thì đi ngủ sớm. Đừng ôm sách vở giống y một sách nữa!”.

Sau khi ăn xong, Điều Ngan đi ngủ sớm, cô trùm chăn ho khò khè. Sợ bà Điều lo lắng, cô bịt kín miệng, gương mặt cô đỏ bừng. Một lát sau, tiếng ho sặc sụa bỗng thoát ra, Điều Ngan liền lấy gối che mặt lại ho. Đến khi bà Điều và Điều Yên Cần tắt đèn đi ngủ, cô mới ló đầu ra hít thở, cổ họng ngứa rát, cô vùi đầu xuống gối, lăn tóe lăn lui không ngủ được.

Hứa Châu Vi trốn trong bụi cỏ, anh ta còi quần ngồi xổm dưới đất, ghen đỏ mặt gọi điện oán trách: “Anh Nã, em bị tiêu chảy. Hôm nay em mặc kệ đấy!”.

Bên kia điện thoại im lặng, sau đó giọng nói trầm trầm cất lên: “Được rồi, nghỉ ngơi một đêm đi”.

Hứa Châu Vi được tự do, bụng anh ta chột nhẹ bâng.

Tường Nã lè mề bỏ điện thoại đi động xuống. Anh lại đeo tai nghe lên nghe giọng nói lúc mềm mỏng lúc cứng rắn của Điều Ngan. Ban đầu cô sợ anh, giọng điệu luôn lộ ra một tia chán ghét đi cùng với sự nhỏ nhẹ nhút nhát, rất ngoan ngoãn thức thời, về sau, cô không còn che giấu cảm xúc, không còn nỗi sợ hãi của thuở ban đầu, cô bắt đầu phản kháng, bắt đầu tranh cãi to tiếng với anh. Tường Nã không nén nổi tình cảm, anh mỉm cười, một bên mở đoạn ghi âm trong thư mục, một bên hồi tưởng từ lúc nào Điều Ngan đã một lòng hướng về anh.

Hiều Lâm đẩy cửa, gió mát ủa vào phòng, Tường Nã nhướng mày, liếc xéo cô ta.

Hiều Lâm run run. Cô ta mặc áo ngủ lụa hồng nhạt, hai tay bê khay thức ăn co rúm lại khiến bộ ngực của cô ta trông càng đầy đặn. Khói nóng từ bát thức ăn lượn lờ quanh đôi bầu ngực đầy đặn của cô ta.

Cô ta dịu dàng nói với Tường Nã: “Ban này em gõ cửa nhưng anh không nghe thấy. Vì vậy em trực tiếp đi vào.” Cô ta bước lại gần bàn làm việc, đặt khay thức ăn xuống cạnh tay Tường Nã, cô ta hơi cúi thấp người: “Em nấu canh hạt sen riêng cho anh. Anh Nã, anh nếm thử đi”.

Tường Nã tắt máy vi tính, tháo tai nghe xuống nhìn cô ta: “Cảm ơn, cô ra ngoài đi”.

Hiều Lâm mím chặt môi, cô ta lần nữa chống tay lên bàn làm việc, dây áo ngủ tuột xuống, mảnh vải trước ngực hở ra che không được nét xuân quang bên trong. Cô ta nói khẽ: “Anh Nã, em có thể ngồi đây không? Em vừa cãi nhau với Tiểu Lưu, anh cũng biết anh ấy thô lỗ, động một chút là ra tay đánh em. Em sợ anh ấy...”.

Dây áo ngủ của cô ta tuột thêm xuống để lộ nhũ hoa như ẩn như hiện, cô ta thét lên, đỏ mặt ôm chặt ngực, làm bộ ngực căng tròn càng thêm bắt mắt.

Một chỗ khác, Thẩm Quan mặt mày sầm sì nghe tài xế báo cáo: “Trung thu, cô Điều đi Nam Giang. Hai ngày trước khi hết kỳ nghỉ mới về”.

Thẩm Quan trầm mặc không nói, tài xế tiếp lời: “Nhưng không rõ có đến căn nhà đó hay không. Hàng xóm xung quanh cũng không thấy ai ra vào căn nhà đó”.

Thẩm Quan mở miệng: “Cô ấy có đến.” Anh ta nhếch miệng: “Cô ấy quả nhiên biết Từ Anh ở đâu. Đi du lịch?”. Thẩm Quan cười lạnh lùng: “Xem ra cái Điều Ngan biết không chỉ là một chút”.

Sắc trời tối dần nhưng thiếu đi bóng trăng cao vợi vợi. Đồ đạc rác rưởi chồng chất trong ngõ làm vướng hết lối đi. Bếp lò, than tổ ong nằm chồng chất lên nhau, còn có thùng giấy và tủ bỏ đi của người dân xã đây bên tường.

Con ngõ nhỏ tối tăm chật hẹp, hai bóng người mò mẫm trong đêm tối, thỉnh thoảng còn dẫm phải chân nhau.

Một người nói khẽ: “Ồ nhà cả à?”.

Người đi chung với anh ta run rẩy mở miệng: “Lúc tối tôi gọi điện tất cả đều ở nhà, chỉ có bố cô ta đi chờ hàng, không biết chừng nào mới về”.

Anh ta cười âm hiểm: “Vây cũng đủ, ba con đàn bà!” Anh ta đẩy người đi chung, nóng nảy giục giã: “Mau lên!”.

Người đi chung nói: “Anh tha cho tôi, tôi... tôi thật sự không làm được...”.

“Hôm qua tha cho một trận, mà còn chưa sẵn sàng? Thế tôi làm rồi ông vào tiếp căn phòng đó nhé?”

Người đi chung run bắn lên, xách thùng bên cạnh hát lên cửa nhà. Đôi tay của người đó run lẩy bẩy, ông ta đội ướt khắp mặt tường. Người kia đẩy người đi chung với mình đến bên cửa sổ: “Nhà bếp? Đền!”.

“Ồ đây... ở đây có bình ga!” Người đi chung không chịu tiếp tục liền bị đá vào đầu gối. Người kia giờ giọng hung ác: “Đồ mau!”.

Người đi chung rên rỉ, cắn răng nhắm mắt tạt mạnh vào rèm cửa sổ.

Sau khi ném bật lửa với đốm lửa sáng le lói vào bức tường ẩm ướt, hai người đó chạy thực mạng ra ngoài ngõ. Luồng sáng đỏ rực sau lưng họ với hơi nóng vượt xa cái nắng gay gắt của tháng Bảy tháng Tám chậm rãi lan tràn. Gió tạt mạnh làm tình thế càng thêm thảm hơn. Vầng sáng đỏ rực nuốt chửng bức tường, rèm cửa biến mất tăm.

Lửa cháy rừng rực rọi sáng con ngõ âm u. Một bóng dáng phấp phấp chân bước xiêu vẹo lảo đảo bước theo người đi trước mất hút ở đầu ngõ. Tiếng khởi động xe chìm ngấm trong âm thanh cháy bùng bùng.

Lửa nhanh chóng cháy lan ra xung quanh, hai bên cửa nhà chất đầy đồ đạc, từng viên than đen gặp lửa cháy rừng rực.

Gian bếp bị bao bọc bởi ngọn lửa nóng rực, gờ cửa sổ cháy phát ra tiếng lộp bộp, lớp mỡ dày bám trên tường từ năm này qua tháng khác cũng góp một tay tạo nên ngọn lửa không lồ này. Mặt bàn ướt xăng hòa cùng quả cầu lửa đốt cháy tủ bếp. Lửa hun nóng cửa ra vào của hai nhà kế bên. Gió lớn lửa qua đây lửa lan nhanh. Cửa kính mở rộng trong tích tắc cũng chịu chung số phận. Ngọn lửa hùng hục nuốt trọn khung cửa gỗ cũ kỹ làm kính vỡ loảng xoảng. Lần đầu tiên con ngõ bừng sáng khác thường dưới bóng đêm. Ngọn lửa lớn về ra một cảnh tượng hung tàn hơn bao giờ hết.

Thị trấn nhỏ vẫn im ắng như thường lệ, thi thoảng mới nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang. Người hay qua lại trên đường phố vào lúc rạng sáng đa phần là vừa bước ra từ bàn mặt chược, đứng trên lề đường hóng gió gọi oi oi vào quán ăn nghỉ ngơi khỏi dầu, thức giục chủ quán mau mau gói đồ ăn khuya.

Diêu Ngạn ho khù khụ đạp xe ngang qua khu trung tâm. Bao ni lon trắng trong giỏ dựa vào túi xách rung rinh đón gió, thuốc cảm và si-rô trị ho chòng chành theo độ rung xóc của chiếc xe. Nhân viên trực nhà thuốc hết giờ làm đạp xe về cùng Diêu Ngạn, bà ta than phiền chế độ mới của nhà thuốc. Diêu Ngạn khó nhọc cất tiếng: “Cô bán đến gần sáng mới nghỉ thế này, vất vả quá. Nhưng cũng may là như vậy, nếu không cháu ho chết mất”.

Bà ta lúc này mới cười nói ha hả. Đạp tới lối rẽ, bà ta vẫy tay chào tạm biệt Diêu Ngạn.

Diêu Ngạn vừa ho vừa đạp xe. Đám đàn ông ven đường huyết sáo gọi cô, đùn đùn đẩy đẩy ra về như sắp chặn xe cô lại. Diêu Ngạn cũng coi như không nhìn thấy.

Bỗng nhiên bên cạnh có người bấm còi, Diêu Ngạn quay qua, cô gặp ngay một chiếc ô tô đen chạy tới. Thẩm Quan thò đầu ra: “Sao nửa đêm rồi mà em còn ở ngoài đường?”.

Diêu Ngạn chống bàn chân đạp xe xuống đất, cô tấp xe vào bên đường, ứng phó với anh ta: “Tôi ra ngoài mua một ít đồ. Thẩm tổng cũng về muộn vậy ạ?”.

Thẩm Quan mỉm cười, anh ta giơ cao hộp cơm: “Tôi mới rời nhà nấy, mua thức ăn khuya về ăn.” Nghe thấy giọng Diêu Ngạn khàn khàn, anh ta hỏi: “Để tôi đưa em về? Xe đạp để ở cốp sau”.

Diêu Ngạn cười: “Không cần đâu. Tôi gần về tới nhà rồi”.

Đám đàn ông phía sau lại nhộn nhạo chòng ghẹo: “Em gái ơi em gái”. Diêu Ngạn đặt chân lên bàn đạp, chào anh ta, đạp xe tiến về trước.

Thẩm Quan nhìn đám đàn ông đang lảo đảo đuổi theo Diêu Ngạn, anh ta nói với tài xế: “Vòng xe lại, chạy từ từ theo sau Diêu Ngạn”.

Tài xế lái xe ở tốc độ chậm nhất, ông ta tiếp tục đề tài đang dở dang: “Bên kia nói sắp tới sẽ ra tay. Không biết Hắc lão đại đối phó thế nào với cô Diêu, ông ta dường như không quan tâm đến ý kiến của sếp Thẩm”.

Thẩm Quan nhếch mép nói: “Ông ta không phải kẻ ngốc, nếu Diêu Ngạn là bạn gái của tôi thật, tất nhiên ông ta sẽ nghe lời. Tôi và ông ta dù sao cũng chỉ là hợp tác, tôi cũng hết cách với ông ta”.

Tài xế nói thêm: “Hắc lão đại nói ông ta chuẩn bị đi Nam Giang. Ông ta giao việc tìm người cho Dương Khải Hoài, một thương gia nhà đất ở thành phố

Nam Giang”.

Thẩm Quan nhúu mày không hài lòng: “Ông ta muốn mọi người biết hết à?”.

Tài xế ngập ngừng giây lát, sau đó mới nói: “Sếp Thẩm, bà ta mất tích suốt bốn tháng. Những nơi có thể tìm, chúng ta đều tìm qua. Bà ta cứ như bốc hơi khỏi trái đất, chỉ bằng gửi gắm cho họ. Hắc lão đại cũng không phải kiểu miệng mồm bép xép”.

Thẩm Quan gật đầu: “Đương nhiên tôi biết nhưng tôi không thích ông ta làm vậy”.

Điều Ngan đạp xe đặng trước cau mày, vờ như không thấy chiếc ô tô đang chậm chậm bám theo, cô nắm chặt ghi đông, trong lòng bất an lạ thường.

Rẽ thêm một khúc cua nữa là nhìn thấy con ngõ dẫn về nhà, Điều Ngan ho khù khụ đạp nhanh chân hơn. Mất cô dường như liếc thấy một vầng sáng, cô khó hiểu ngẩng đầu, quẹo vào ngã rẽ quan sát.

Chân trời lẽ ra phải đen ngòm lại bất ngờ đỏ rực, đám mây ần núp trong màn đêm hé ra rõ ràng như bình minh. Điều Ngan căng thẳng phóng tầm mắt về phía con ngõ nhà cô. Tài xế theo sau cũng cảm thấy khác thường, ông ta chạy nhanh hơn, nói với Thẩm Quan: “Tại sao tôi cứ cảm thấy như đang cháy vậy?”.

Xe ô tô chạy lướt qua Điều Ngan, đến gần con ngõ, sức nóng khủng khiếp như làm bỏng con đường. Tài xế và Thẩm Quan xuống xe, cô cũng lao nhanh đến nơi. Ngóảnh đầu nhìn thấy mấy căn nhà trong ngõ cháy bùng, cô bàng hoàng tròn to mắt. Điều Ngan vừa đi được một bước, vai cô đột nhiên bị túm chặt. Thẩm Quan ôm cô vào lòng, xoay người bỏ nhào về sau, hai tiếng rầm rầm liên tiếp vang lên, nhà cửa sụp xuống, gạch và xà nhà đổ nát cuốn bụi bay mù mù, mặt đất rung chuyển theo. Một lúc sau không gian mới yên tĩnh trở lại nhưng vầng sáng màu đỏ ngày càng bốc lên cao, cháy rực cả khoảng trời.

Điều Ngan khàn giọng hét lên, cổ họng cô đau buốt. Lưng của Điều Ngan bị ép đau nhói, cô vùng mạnh, xoay người đẩy Thẩm Quan. Điều Ngan chống khuỷu tay xuống đất, thẳng thốt nhìn lửa bốc cháy dữ dội.

Thẩm Quan định mở miệng, người dân trong ngõ chạy tủa ra ngoài, có người mở cửa sổ sợ hãi gào to: “Cháy!”.

Nhiều người khác xông xáo chạy ào ra khỏi ngõ, hai bên trái phải căn nhà bị lửa nuốt chửng, giữa ngõ ngọn lửa hung ác cũng đang trực chờ lao tới. Tài xế của Thẩm Quan đã gọi cứu hỏa. Điều Ngan bật người dậy muốn chạy vào, Thẩm Quan tóm tay của cô: “Đừng đi đâu hết”.

Điều Ngan vùng tay, cô căng thẳng đến không thốt lên lời. Cô sợ mở miệng ra điềm xấu sẽ giáng xuống. Ngõ đâu có một người lạ lên: “Nhà của lão Điều. Mau lên, mau lên. Lấy ông nước đến đây. Mấy người báo cảnh sát đi chứ!”.

Đầu óc Điều Ngan trống rỗng, hoài nghi tiếng nổ lúc nãy làm cô ù tai. Một giọng nói từ sâu thẳm trong lòng đang nhắc nhở, cô giật mạnh tay khỏi Thẩm Quan. Điều Ngan xông vào ngõ, khó khăn gọi: “Mẹ...” Không ai nghe thấy. Cô gọi đi gọi lại nhiều lần. Tất cả âm thanh đều chìm ngấm trong tiếng hô hào chữa cháy của người dân.

Ông cụ hàng xóm xách thùng nước đâm sầm vào Thẩm Quan đang theo sau Điều Ngan. Nước sóng sánh chảy tràn ra ngoài thùng nhưng ông cụ không quan tâm, ông chạy đến cửa nhà của Điều Ngan. Bắt gặp Điều Ngan bị gạt sang bên, ông hét lên ngay: “Bé ba ở đây. Bé ba, cháu mau tránh ra. Mau lên!”.

Hàng xóm xung quanh nhìn thấy Điều Ngan, họ cất cao giọng hỏi trong nhà Điều Ngan có người không, hỏi ông Điều về hay chưa. Nhưng Điều Ngan không trả lời nổi, nước mắt cô rơi la chã. Thẩm Quan tiến lên gọi cô: “Ra ngoài! Vừa rồi nổ bình ga, có thể còn có nguy hiểm!”.

Phụ nữ và trẻ nhỏ thu dọn đồ đạc chạy ra ngoài ngõ, còn đám đàn ông bất chấp tất cả, gấp rút dập lửa. Cú nổ vừa rồi làm tường nhà hàng xóm nứt toang. Ba căn nhà cháy bùng lên, gỗ và gạch đổ nhào. Lửa cháy càng lúc càng lớn, hơi nóng kinh hoàng bủa vây.

Mấy người phụ nữ vừa nghe thấy tiếng nổ vang lên liền gào thét gọi chồng mình bỏ chạy. Mọi người thật sự chịu thua, họ không còn cách nào khác. Ông nước không đủ dài, còn thùng nước không đủ sức. Điều Ngan lâm bầm trong miệng: “Không sao, ga đã dùng hết, không nổ nữa đâu!” Cô vừa nói vừa xông vào ngọn lửa bùng cháy ác liệt. Thẩm Quan liền ôm cô kéo ra ngoài.

Ông cụ đâm đầu mò hôi gọi Điều Ngan: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài cho ông!” Ông cụ đội nước, rồi chạy về phía vòi tiếp tục hứng nước.

Bảy tám người hàng xóm trốn ngoài ngõ gọi điện báo cảnh sát. Điều Ngan gãy giữa, gào khóc kêu Thẩm Quan thả ra, cô luôn miệng lâm bầm ga đã dùng hết, không có nguy hiểm. Nhưng tiếng hét khản đặc của cô chỉ như một con thú nhỏ yếu ớt đang vùng vẫy.

Thẩm Quan kéo cô ra ngoài ngõ, anh ta ôm chặt cô: “Em đừng lo, đám cháy sắp tắt rồi”.

Tài xế chạy ủa vào đám đông. Ông ta bình tĩnh chỉ huy đám đông hỗn loạn.

Điều Ngan dốc sức đẩy Thẩm Quan. Cô lau mắt rồi lại mở ra, hàng mi cô ướt sũng, hai mắt đỏ hoe. Cô lâm bầm chạy đến con ngõ nhỏ kế bên, Thẩm Quan cũng đuổi theo.

Phía sau con ngõ là bãi đất trống bỏ hoang, cỏ dại mọc um tùm, ngày trước rác rưởi chất cao thành đống. Thời gian qua nhờ quy hoạch tổng thể, cấm xả rác bừa bãi mà mấy năm gần đây chỗ này mới sạch sẽ trở lại.

Điều Ngan vội vàng tìm cửa sổ phòng mình. Mặt sau nhà vẫn chưa cháy, nhìn vào trong có thể thấy rõ lửa cháy bùng bùng ngoài phòng khách.

Điều Ngan không kịp nhìn đến rèm cửa rách bươm và cửa sổ mở toang, cô chống tay lên bệ cửa, nhảy vào trong. Thẩm Quan theo sau nhìn thấy, anh ta sốt ruột gọi cô, âm thanh cuối cùng lọt thỏm trong không trung. Điều Ngan đỡ bà Điều ra tới cửa sổ, kêu Thẩm Quan: “Giúp tôi”.

Thẩm Quan nhảy qua cửa sổ, hơi nóng ồ ạt tấp vào mặt. Anh ta bế bà Điều ra, lại nhìn Điều Ngan chạy đến cửa nhà, diu Điều Yên Căn đang đứng dựa vào cửa.

Điều Yên Căn tựa vai Điều Ngan, chân cô mềm nhũn, có lẽ hít khói quá nhiều nên giọng cô khàn đặc: “Người đàn ông gọi em là chị dâu đang ở bên trong”.

Điều Ngan hoảng hốt, cô đỡ Điều Yên Căn đến trước cửa sổ, kêu Thẩm Quan bế chị ra ngoài. Sau đó cô quay vào trong gọi: “Hứa Châu Vi, Hứa Châu Vi” Tiếc rằng giọng nói của cô khàn đặc, khói nồng xộc vào cổ họng, cô che mũi chạy vào phòng khách.

Thẩm Quan đưa bà Điều và Điều Yên Căn đến góc cây cách xa căn nhà đang cháy lớn, anh ta thở hổn hển, quay ra sau đã không còn thấy Điều Ngan đâu nữa.

Bên này, Điều Ngan mới bước được hai bước đã bị hơi nóng đẩy lui. Cô dán người vào bức tường ngoài phòng ngủ neho mắt quan sát xung quanh. Lửa ở nhà bếp bén sang cửa ra vào, phòng của cô nằm ở trong cùng nên chưa bị gì nhưng lửa lớn đã nuốt gọn mấy căn phòng khác, tường nhà xung quanh nóng hôi hục.

Lửa bén tới bên này, Điều Ngan vô thức đưa tay che chắn, lùi về sau vài bước. Cô nghe loáng thoáng tiếng hô hoán của Thẩm Quan, cô tiến lên một bước nhìn thấy bóng người nằm ở góc tường trong vầng sáng đỏ rực.

Điều Ngan cắn răng, nín thở xông đến bên đó, hơi nóng phừng phừng, suýt nhấn chìm cô. Ngọn lửa lan dần đến phòng cô, Điều Ngan ôm hai chân người đó lúi tới phòng ngủ.

Hứa Châu Vi nằm trên mặt đất, lò mồi hồi phục chút ý thức, trong ánh lửa cháy hừng hực anh ta mơ hồ nhìn thấy Điều Ngan, anh ta thở phào, nhắm nghiền hai mắt.

Lần thứ hai quay lại đầu ngõ đã thấy xe chữa cháy đèn sáng lập lòe đậu ở đó, xung quanh đông nghịt người, có người giơ tay chỉ trỏ, có người khóc lóc la to. Ông cụ nhìn thấy Điều Ngan đỡ Điều Yên Căn xuất hiện, ông vội chạy tới giúp cô.

Tài xế cũng tiến lên giúp đỡ, Thẩm Quan đẩy Hứa Châu Vi về phía ông ta. Không biết hàng xóm đã gọi xe cấp cứu hay chưa, mấy người Điều Ngan chen chúc trên xe ô tô của Thẩm Quan, bất chấp trận lửa càng lúc càng nghiêm trọng phía sau, chạy một mạch đến bệnh viện Trung Tuyền.

Ông Điều chạy tới bệnh viện, ông thất tha thất thểu vịn tường. Bên cạnh ông là một tài xế khác, vừa diu ông vừa trấn an.

Rốt cục ông cũng tìm thấy Điều Ngan, bác sĩ đứng cạnh cô nói: “Không sao, theo dõi vài ngày là được, hít khói quá nhiều, trên người không bị bỏng. Nhưng cánh tay và chân của người đàn ông kia thì bị bỏng, cần nằm viện”.

Ông Điều nhẹ nhõm như vừa được hồi sinh.

Điều Ngan nói ông Điều canh chừng phòng bệnh, cũng không kịp tìm Thẩm Quan nói tiếng cảm ơn, cô vội vàng đi tìm bác sĩ hỏi thăm tình trạng vết thương của Hứa Châu Vi. Trong lúc này, hàng xóm gọi tới thông báo tình hình hỏa hoạn. Ngọn lửa được dập tắt, căn nhà họ Điều cháy rụi, không tìm được đồ đạc nào còn nguyên vẹn, nhà hàng xóm xung quanh cũng bị cháy hơn phân nửa. Tuy rằng hơi ga còn ít nhưng sức nổ không nhỏ, căn nhà cũ kỹ vài chục năm không thể chịu nổi.

Điều Ngan cắn răng không cho nước mắt rơi xuống, cất giọng khàn khàn cảm ơn. Ông cụ đứng cùng Thẩm Quan, thấy Điều Ngan tát bật tới lui, ông nói với Thẩm Quan: “Tội nghiệp họ quá!” Căn nhà của ông cụ đối diện đây nhà Điều Ngan, không gặp tai họa nhưng nhìn hàng xóm mấy chục năm trời gặp đại nạn này, ông chạnh lòng, luyên thuyên kể về nhà họ Điều.

Phía bên kia, bác sĩ hỏi Điều Ngan: “Cô là người nhà của bệnh nhân?”!

Điều Ngan lắc đầu: “Không phải.” Cô chạy đến chỗ xe ô tô đậu ở cổng bệnh viện, lấy túi xách mà tài xế cất vào giúp cô, rút điện thoại di động gọi cho Trương Nã.

Điện thoại đổ chuông rất lâu mới có người nghe máy, Điều Ngan gọi: “Trương Nã, Hứa...”. Cô vẫn chưa nói hết câu, một giọng nữ bên phía anh bắt ngõ lọt vào tai cô: “Anh Nã, em thật sự thích anh. Em cam tâm tình nguyện. Em không ngại lên lút!”.

Điều Ngan ngây ra. Trương Nã nói với cô: “Lát nữa, anh gọi lại cho em.” Đầu dây bên kia đã ngắt kết nối, lập tức tiếng tút tút tút không ngừng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Điều Ngan ngơ ngác đứng thờ ra. Cổng bệnh viện vào rạng sáng vắng hoe, đằng trước là khu khám chữa bệnh, phía sau là khu bệnh nhân nội trú, hồ nước phẳng lặng ở chính giữa, cây cối hoa cỏ im lìm.

Ánh đèn sáng choang trải dài tới ngoài bậc thang. Điều Ngan đứng ở nơi nửa sáng nửa tối, cô như nhớ đến hình ảnh Tường Nã ức hiếp cô tại bệnh viện, cô nắm chặt điện thoại di động, không hiểu tại sao trái tim cô đau nhói.

Bỗng nhiên có hai người chạy rầm rầm trên lối đi khu khám chữa bệnh. Cô họ nhìn thấy Điều Ngan từ xa, bà gọi oang oang: “Điều Điều!”.

Điều Ngan bừng tỉnh, cô đi đến gần bà.

Cô họ lo cháy ruột cháy gan: “Gia đình con không sao chứ? Có bị thương không?”.

Họ vừa nói chuyện vừa đi vào khu bệnh nhân nội trú. Điều Ngan vờ như bình thản nói: “Không sao ạ. Mẹ với chị con hít nhiều khói nên bác sĩ nói phải nằm viện theo dõi, nếu không có gì bất thường thì có thể về”.

Cô họ thở phào. Bà cảm thấy may mắn vì lúc đó Điều Ngan và ông Điều không ở nhà.

Ông Điều ngồi bên giường bệnh gặp họ đi vào, vội đứng dậy bắt chuyện. Cô họ xua tay: “Anh ngồi xuống, ngồi xuống”. Cô họ tới hỏi thăm bà Điều.

Bà Điều đã tỉnh lại, cổ họng bà khô khốc, bà buồn rười rượi nói: “Không sao mà. Tại sợ quá tim không được cửa nhà, cũng may có người tốt cứu chị và Yên Yên”.

Khi vụ cháy xảy ra, bà đang ngủ rất say, bà không hề hay biết, bà chỉ cảm thấy hơi nóng hầm hập mà thôi. Nhưng vì bên ngoài cửa sổ phòng ngủ của bà là góc chết, quanh năm suốt tháng đều kín bung, không có lấy một chút gió mát nào, vì vậy bà không hề cảm thấy khác thường. Đến khi không thể thở nổi, bà mới tỉnh dậy, lúc đó lửa đã lan đến cửa phòng ngủ của bà, dọa bà sợ điếng người.

“May mà gặp được anh chàng đó.” Bà Điều nói rồi lại cảm thấy kỳ lạ: “Chị nhớ anh chàng đó là người bên chỗ Lý Sơn thì phải? Tại sao lại xuất hiện trong nhà chúng ta?”.

Điều Ngan vội vàng nói xen vào: “Con cũng thấy lạ. Anh ta vào bằng cửa sổ phòng của con. Chắc là anh ta thấy cháy nên muốn cứu người”.

Điều Ngan xem giờ, định sẽ đi sang chăm sóc cho Hứa Châu Vi. Cô kéo cô họ vào một góc vắng vẻ, nhỏ giọng kể tình hình nhà cửa cho bà nghe. Cô họ nói không nên lời: “Toàn bộ... toàn bộ đều không còn?”.

Điều Ngan gật đầu: “Hôm nay, con ở tạm bệnh viện. Cô đến ngõ nhà con quan sát giúp con, xem xem tiếp theo con phải làm gì”.

Cô họ ngăn nước mắt: “Tại sao lại như vậy!”.

Điều Ngan cười mệt mỏi, cậy nhờ việc nhà cửa xong xuôi, cô vội vàng vàng qua chỗ Hứa Châu Vi.

Vết thương của Hứa Châu Vi đã xử lý ổn thỏa nhưng anh vẫn nằm hôn mê trên giường. Điều Ngan lo lắng hỏi bác sĩ: “Mẹ với chị tôi đã tỉnh. Tại sao anh ta chưa tỉnh?”.

Bác sĩ nói: “Lúc này, anh ta tỉnh rồi mới ngủ lại thôi. Cô đừng gọi anh ta”.

Điều Ngan gật đầu, hỏi thăm cận kề về vết thương và khả năng có biến chứng sau này hay không. Hứa Châu Vi bị bỏng không nghiêm trọng nhưng anh ta ở quá lâu trong đám cháy, hôn mê cũng do hít nhiều khói dẫn đến ngạt thở, có lẽ sẽ tổn thương đến đường hô hấp, cần nằm viện điều dưỡng từ từ.

Điều Ngan cố gắng ghi nhớ từng chi tiết, cô đi tìm ông cụ hàng xóm và Thẩm Quan đang chờ bên ngoài, nói cảm ơn họ. Ông cụ hỏi Điều Ngan: “Cháu nói gì lạ vậy? Mọi người làm hàng xóm với nhau bao nhiêu năm trời. Chính ông chứng kiến cả gia đình cháu từ tấm bé cho đến khi khôn lớn trưởng thành. Mẹ cháu hồi nhỏ nghịch ngợm phá phách, ăn không biết bao nhiêu roi của ông!”.

Điều Ngan mỉm cười, cô nói cảm ơn Thẩm Quan: “Thảm tửng, vài ngày nữa tôi sẽ gửi tiền thuốc men lại cho anh. Hôm nay, cảm ơn anh rất nhiều”.

“Không cần vội. Em giải quyết việc gia đình trước đã.” Thấy gương mặt cô đỏ gay, giọng nói thì khản đặc, anh ta hỏi: “Em sốt phải không? Cần khám bác sĩ không?”.

Điều Ngan lắc đầu: “Tôi không sao.” Cô còn rất nhiều chuyện phải giải quyết, họ một chút không là gì hết.

Lúc này tại công ty vận chuyển hàng hóa tối om, phòng làm việc trên tầng hai vẫn sáng đèn.

Hiếu Lâm cời áo ngủ đến phân nửa, cô ta che ngực, e thẹn đứng trước bàn làm việc.

Tường Nã rù mắt chống tay lên trán, anh đè thấp giọng nói: “Cuốn xéo! Nghe không?”.

Hiếu Lâm ra vẻ rụt rè: “Anh Nã, em không ngại thật mà. Em biết mấy ngày nay tâm trạng của anh không tốt. Điều Ngạn bỏ bê không quan tâm anh, không biết chăm sóc anh, em có thể chăm sóc anh, anh Nã!”.

Tường Nã cuộn tròn nắm đấm, anh không muốn làm lớn chuyện, khiến anh em mất thể diện. Anh kìm nén cơn giận, nói:

“Đừng tưởng tôi không đánh đàn bà. Đề tiện như cô mà có tư cách nhắc Điều Ngạn với tôi?”.

Anh ném thức ăn nóng hôi hổi trên bàn vào người Hiếu Lâm.

Hiếu Lâm không ngờ anh làm như vậy, cô ta hoảng sợ hét lớn lùi người về sau. Nhưng Tường Nã hất thức ăn trúng ngực cô ta làm cô ta đau đớn kêu lên.

Tường Nã nhìn cô ta chăm chăm, nói giọng lạnh lẽo: “Cô biến ngay cho tôi. Gói ghém đồ đạc cút về quê!”.

Nhìn Tường Nã đã không mắc câu, lại còn hung bạo khác thường, Hiếu Lâm hoảng hốt, lo sợ xói hỏng lòng không, Cô ta ngã lảo lảo, mặt cho thân trên lảo lảo, giẫm chân thỉnh thoảng, khóc lóc la lối: “Em không kiềm chế bản thân được nữa, không kiềm chế được nữa. Anh Nã, tại sao anh đối xử với em như vậy!”.

Tiếng hét của cô ta khiến mọi người ở tòa nhà phía sau kinh ngạc chạy qua. Một đám người xúm xít ngoài cửa chính tòa nhà văn phòng.

Tường Nã cười lạnh, anh tiến đến chỗ Hiếu Lâm, hung ác giơ chân đạp lên ngực cô ta, cô ta kinh hoàng khóc lóc xin tha.

Chân Tường Nã lại mạnh hơn: “Cứ la hét thật to vào, đừng ngừng!”.

Mọi người dưới tầng gõ cửa, có người gọi anh Nã, có người kêu Hiếu Lâm. Nghe có giọng của Tiểu Lưu trong đó, cô ta như gặp được cứu tinh, khóc đến xé ruột xé gan: “Tiểu Lưu, Tiểu Lưu, anh mau cứu em!”.

Cô ta gào thét, ngực cô ta bỗng đau nhói, ép tiếng la của cô ta mắc kẹt trong cổ họng. Tích tắc sau, phía trên cô ta nhẹ bẫng, cô ta vừa đau vừa sợ nằm bệt trên đất, run rẩy nhìn Tường Nã bước qua đỉnh đầu.

Cửa chính dưới nhà bất thành linh mở ra, tiếng ồn ào của mọi người im bặt.

Tường Nã trừng mắt nhìn Tiểu Lưu, mặt anh lạnh lùng: “Chú giải quyết ngay cho anh!”.

Tiểu Lưu瑟瑟, anh ta tái mặt gật đầu. Mặc kệ mọi người xung quanh, anh ta chạy ào lên tầng hai. Tiếng la hét, tiếng đánh đập từ tầng hai lập tức vọng xuống. Mắt Tường Nã tối sầm quét quanh một vòng, anh cau mày kêu: “Chuẩn bị đồ nhậu!”.

Mọi người vội vã tuân lệnh, cùng Tường Nã quay lại tòa nhà nhỏ phía sau, bỏ mặc chuyện diễn ra trên tầng.

Bên này, Điều Ngạn đã kiệt sức nhưng cô vẫn không nghỉ ngơi, cô tựa vào cạnh giường bệnh của Hứa Châu Vi, che miệng lại ho. Thẩm Quan bước vào, anh ta nói: “Lão Lý đưa hàng xóm của em về rồi”.

Điều Ngạn đứng dậy nói: “Thẩm tổng, anh cũng về đi ạ. Hôm nay làm phiền anh nhiều quá”.

Thẩm Quan cau mày, giọng tay sờ trán Điều Ngạn. Cô vô thức né người nhưng anh ta vẫn khẳng khái chạm vào trán cô. Sờ thấy trán cô nóng rực, anh ta nói ngay: “Em đi khám bệnh đi. Tôi tìm hộ lý trông coi giường bệnh giúp em!”.

Điều Ngạn khước từ, bướng bỉnh không muốn đi. Thẩm Quan muốn tiếp tục khuyên bảo cô thì điện thoại di động của anh ta đổ chuông. Nghe được hai câu, anh ta đưa mắt nhìn Điều Ngạn, nói với đầu dây bên kia: “Tôi về rồi bà”.

Sau khi dập máy, anh ta nhìn Điều Ngạn: “Tôi có việc đi trước. Em cần gì, cứ tìm tôi. Nhớ chú ý sức khỏe, em mà ngã quỵ, gia đình em phải tính sao?”.

Nước mắt của Điều Ngạn trào ra, cô “ừm” một tiếng đáp lời, nhìn anh ta ra về.

Thẩm Quan xuống dưới, tài xế đã đợi sẵn, hai người cùng bước lên xe. Tài xế vừa chạy vừa nói: “Đương Khải Hoài điều tra ra trưa hôm qua, có người đến khu Kiều Tâm ở thành phố Nam Giang gặp bà ta”.

Thần sắc Thẩm Quan lạnh giá: “Sau đó thì sao?”.

Tài xế nhủ thầm: “Họ xem hình, khẳng định là bà ta. Thế nhưng sau đó bà ta đi đâu, không ai hay biết”.

Thẩm Quan trầm ngâm: “Tìm người trông coi gần nhà bà ta. Đến Tân Châu, quê của bà ta xem có ở đó hay không?”.

Tài xế gật đầu, hỏi: “Có cần sai người để ý đến động tĩnh của cô Điều không?”.

Thẩm Quan cong môi nói: “Không cần, tôi làm được rồi”.

Màn đêm lùi lại phía sau, nhường chỗ cho ánh bình minh ló rạng. Mới khoảng năm giờ mà chân trời đã hừng sáng. Trong bệnh viện bắt đầu có người ra ra vào vào ăn sáng, đi vệ sinh, âm thanh ồn ào lớn dần lên.

Bà Diêu thức giấc, sức nhớ nhà mình bị cháy, bà xốc chân xuống đất, lay ông Diêu dậy: “Lão Diêu, xuất viện thôi. Chúng ta về xem nhà!”.

Ông Diêu ngơ ngác tỉnh dậy. Nghe bà Diêu nói, ông hốt hoảng: “Ngủ thêm đi. Bà gấp gấp làm gì. Đừng để ồn ảnh hưởng đến Yên Yên”.

Bà Diêu đi vào nhà vệ sinh, nói lẩm bẩm: “Để Yên Yên ngủ, tôi về xem nhà”.

Ông Diêu khuyên ngăn bà nhưng không được, ông nom nớp lo sợ theo bà trở về.

Diêu Ngan trông chừng Hứa Châu Vi suốt đêm. Đến bốn giờ sáng, vết thương hành Hứa Châu Vi đau đớn tỉnh giấc, cô gọi bác sĩ, sau đó loay hoay mãi mới nhắm mắt thiếp đi. Nhưng cô ngủ không yên, cô chống cằm tựa vào tủ đầu giường. Đầu cô gục lên gục xuống, trái tim cô nặng trĩu không cách nào nâng lên được.

Hứa Châu Vi thức giấc một lần nữa, anh ta thều thào nói: “Về nghỉ đi. Gọi anh em của tôi tới được rồi”.

Diêu Ngan xoa mắt, gạt đầu: “Tôi đã tìm Tường Nã nhưng anh ấy không gọi lại. Để tôi gọi anh ấy lần nữa”.

Trong lúc cô nói chuyện với Hứa Châu Vi, ông Diêu gọi điện cho cô, ông cuống quýt nói: “Diêu Diêu, con mau về nhà. Mau tới khuyên can mẹ con!”.

Diêu Ngan thờ hồn hèn chạy về đầu ngõ, đám đông vây kín cửa nhà cháy rụi. Bà Diêu quỳ rạp dưới đất, khóc xé ruột xé gan: “Mẹ ơi, bố ơi, tại sao số con khổ thế này...”.

Diêu Ngan sững người nhìn nhà cô đổi khác hoàn toàn nước mắt cô tuôn trào.

Căn nhà này đã có hơn bốn mươi năm. Ông bà ngoại Diêu Ngan lam lũ cả một đời, trước khi về hưu mới được nhà máy để lại cho một suất đất. Khi bà Diêu kết hôn, hai ông bà dốc hết tiền để dành, sửa sang tu bổ lại căn nhà khiến hai bác tức tối ganh tị, trở mặt với nhà họ Diêu. Sau khi hai ông bà qua đời, căn nhà cũ này trở thành nơi duy nhất để che nắng che mưa, gửi gắm nỗi lòng của bà Diêu.

Nhưng căn nhà cũ nát đã cháy rụi trong trận hỏa hoạn đêm qua. Trước mắt hoang tàn, mặt đất cháy đen, cả di ảnh treo tường phòng khách của hai ông bà cũng không còn dấu vết.

Hàng xóm không kim được, khóc theo: “Bỏ đi mà. Sức khỏe quan trọng hơn, đừng để mình bị thương!”.

Bà Diêu khóc thảm thương: “Không có nhà, chúng tôi sống ở đâu, sống ở đâu đây?” Bà gào rát cổ, toàn thân mất hết cảm giác, bà chỉ muốn chết ngay tại đây.

Diêu Ngan ngồi xuống, ôm Bà Diêu khóc như mưa.

Hàng xóm khuyên nhủ rồi phụ giúp dọn dẹp nhà cửa. Ông cụ hàng xóm nói: “Đêm qua, cô họ cháu có đến thu xếp. Cô họ cháu khóc quá nên ông khuyên về nghỉ ngơi”. Ông nói thâm vào tai Diêu Ngan: “Ông thấy ý của hàng xóm là muốn nhà cháu đền tiền. Nhưng nhà cháu đáng thương, hàng xóm không đành lòng nói ra. Cháu đền sở cảnh sát đi. Chuyện này rất bất thường, hàng xóm tìm được can xăng đây này!”.

Trái tim Diêu Ngan run lên, cô siết chặt tay.

Mọi người dìu bà Diêu đến nhà đối diện, bà khóc đến mức ngạt thở. Uống trà nóng vào, bà mới tỉnh lại chút ít. Nhìn bà Diêu thất thần thều thào, ông Diêu lo lắng như kiến bò trên chảo.

Diêu Ngan nghe ông Diêu gọi bà, cô cũng vội gọi theo. Căn nhà hỗn loạn, phòng của Diêu Ngan cháy đen, ổ khóa nhỏ trong ngăn kéo mất hết tác dụng, đẩy nhẹ là kéo ra được ngay. Hai sợi dây chuyền vàng vẫn bình yên vô sự nằm bên trong. Diêu Ngan đắn đo cất chúng vào túi xách.

Cô họ đến bệnh viện đón Diêu Yên Cẩn về nhà mình rồi bảo dưỡng Diêu Ngan qua đây đón họ, bà nói: “Tạm thời ở chỗ cô. Cô chưa nói cho ông bà nội của con biết, cô sợ họ chịu không nổi cú sốc này”.

Diêu Ngan đáp khẽ, cô giữ chặt điện thoại di động, dìu Bà Diêu đang thất thần ra ngoài. Dưỡng đã chờ ngoài đầu ngõ.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Bà Diêu và Diêu Yên Cẩn, Diêu Ngan cùng cô họ đến sở cảnh sát. Tối qua, cảnh sát đến điều tra hiện trường, hôm nay chính thức lập hồ sơ. Thị trấn nhỏ này rất ít xảy ra chuyện nghiêm trọng. Vụ phóng hỏa này coi như là lần đầu tiên trong nhiều năm trở lại đây. Đối với cảnh sát mà nói đây vụ án hình sự không thể coi thường. Cảnh sát an ủi: “Tạm thời không cần lo lắng chuyện bồi thường. Người nào phóng hỏa, người đó đền bù. Mọi việc cứ chờ đến khi bắt được người gây án rồi tính”.

Hai người ở sở cảnh sát suốt mấy tiếng đồng hồ. Khi lấy khẩu cung, Diêu Ngan có chút ngần ngại. Một lát sau, cô mới kể chuyện ở Lô Xuyên. Cô họ ngồi bên nghe thấy, bà bàn thân cả người: “Tại sao lại vậy? Con với dưỡng con cùng giấu mọi người?”.

Diêu Ngan nhủ mảy: “Sợ mọi người lo lắng nên không nói thật”.

Cô họ thờ gấp kéo Diêu Ngạn, hỏi: “VẬY ông ta... ông ta không làm gì con thật chứ?”.

Cảnh sát ở xung quanh quay qua nhìn ngay tức thì Diêu Ngạn đỏ mặt: “Không có, thật sự không có!”.

Cô họ cũng thoáng yên tâm nhưng thái độ của bà lại như nửa tin nửa ngờ.

Tối giữa trưa, Tường Nã mới biết chuyện. Đêm hôm qua anh ngủ ở tòa nhà nhỏ phía sau. Lúc nghe anh em nói chuyện anh giật bắn, túm lấy một người hỏi: “Chú nói cái gì? Nhà họ Diêu cháy?”.

Người đó vội vàng nói: “Vâng, cháy đêm qua. Anh Hứa bị bỏng nằm viện, mới gọi điện cho bọn em!”.

Tường Nã đẩy anh ta ra, chạy ngay ra xe Jeep.

Chạy xe tới bệnh viện, anh mới biết cả nhà của Diêu Ngạn đã về. Tường Nã cuống cuống gọi cho Diêu Ngạn nhưng không ai bắt máy, cuối cùng là không liên lạc được.

Hứa Châu Vi thều thào nói: “Chị ấy nói tìm anh nhưng anh không gọi lại”.

Tường Nã ngớ người, anh bỗng nhớ đến cuộc gọi bị anh cắt đứt ngày hôm qua.

Anh bỏ mặc Hứa Châu Vi, chạy xe đến nhà Diêu Ngạn. Hàng xóm dọn dẹp tàn cuộc bàn tán xôn xao, còn cảnh sát đứng một bên ghi chép. Tường Nã tóm được hai người hỏi chuyện, đối phương nói: “Tôi không biết, sáng nay họ mới đến đây. Vợ lão Diêu khóc lóc thảm thiết, đầu óc hình như không còn bình thường nữa rồi. Thôi, đừng nhắc nữa!”.

Tường Nã hỏi thế nào, họ cũng nói không biết. Không ngờ ông cụ hàng xóm hỏi anh: “Cậu là ai? Tìm họ làm gì?”.

Tường Nã đáp: “Cháu là bạn trai của Diêu Ngạn”.

Ông cụ giật mình, ông đánh giá Tường Nã một lượt: “Bé ba chưa từng nhắc đến.” Ông trầm ngâm suy tư rồi nói: “Gia đình họ không còn bà con nào khác, chắc là đến nhà của em gái Lão Diêu ở tạm thôi. Nhà này cháy trụ, còn đi được đâu nữa”.

Tường Nã hỏi địa chỉ nhà cô họ nhưng ông cụ nói không biết.

Tường Nã nghĩ tới công ty nước giải khát, anh hấp tấp chạy đến tìm đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu. Đồng nghiệp cất giọng khó hiểu: “Hôm qua, Diêu Ngạn xin Giám đốc nghỉ ốm. Hôm nay, em ấy không đi làm”.

Khí hậu ngày thu mát mẻ nhưng Tường Nã toàn thân mồ hôi ròng ròng. Anh chạy hết cầu thang ra đến cổng công ty, anh xoa mặt ngứa đầu nhìn mặt trời chói chang, lòng anh nóng như lửa đốt.

Hôm nay, nhà họ Diêu nghỉ chạy xe tải. Khói thuốc bay khắp phòng khách. Cô họ kể tình hình bên phía cảnh sát nhưng không nhắc chuyện Diêu Ngạn gặp phải ở Lô Xuyên. Cô họ nấu nhanh một ít đồ ăn, bà mắng: “Đừng hút thuốc nữa, nhịn đi”.

Dượng vội vàng dập thuốc, vỗ vỗ ông Diêu. Dương thờ dãi, không biết khuyên nhủ thế nào, đành kéo ông Diêu đến bàn ăn.

Sau khi bà Diêu rời khỏi căn nhà đã cháy rụi, bà không ngừng lẩm bầm. Diêu Ngạn chỉ nắm được vài chữ quan trọng, bà Diêu trách trời trách đất, trách ông Diêu không có tiền đồ. Diêu Ngạn lo lắng ôm bà, nhẹ nhàng động viên bên tai bà. Hồi lâu sau, bà Diêu cũng yên lặng nhưng đôi mắt bà trống rỗng vô hồn.

Diêu Yên Căn sợ sệt ngồi ở ghế bên cạnh, cô ghen ngào: “Diêu Diêu, lẽ nào mẹ mắc bệnh thần kinh?”.

Diêu Ngạn quát khê: “Chị không được nói bậy bạ. Mẹ chỉ bị sốc, ngủ một giấc sẽ không sao”.

Diêu Ngạn đỡ bà Diêu nằm xuống, kêu Diêu Yên Căn kéo rèm cửa lại, cô tựa vào đầu giường. Một lúc sau bà Diêu cũng nhắm mắt thiếp đi.

Diêu Yên Căn đói bụng ra ngoài phòng khách cầm bát lên ăn. Ông Diêu về từ rạng sáng chưa có hạt cơm nào vào bụng nhưng ông nuốt không trôi, cô họ liền bắt ông ăn hết hai bát cơm mới thôi.

Bệnh cảm của Diêu Ngạn trở nặng. Ăn được vài muỗng thì Diêu Ngạn ho sặc sụa. Cô bỏ đĩa xuống, lục lọi túi xách mới nhớ thuốc cảm rơi trên xe của Thẩm Quan. Gói cafe trong túi khiến tim Diêu Ngạn thất lại, cô sức nhớ tới qua cô sơ ý để nó trong xe ô tô.

Diêu Ngạn rút điện thoại di động hết pin trong túi ra mượn cục sạc đa năng. Vài phút sau, cô mở điện thoại lên, hơn mười tin nhắn mới làm đi động rung liên hồi, Diêu Ngạn ngần người gọi lại cho người đó.

Tường Nã đang lái xe nhìn cái tên sáng trên màn hình di động, anh phanh gấp, tiếng sấm lốp ma sát trên mặt đường như chọc thủng màng nhĩ. Tường Nã lập tức hỏi: “Em đang ở đâu?”.

Diêu Ngạn lí nhí nói: “Tôi qua nhà tôi bị cháy. Hứa Châu Vi vào cứu người, anh ta bị bỏng đang nằm viện”.

Tường Nã cắt ngang câu nói của cô: “Anh biết. Anh hỏi em đang ở đâu?”.

Điều Ngan nhủ mảy: “Nhà bà con. Ở bệnh viện không có ai chăm sóc Hứa Châu Vi. Anh nhớ đến chăm sóc anh ta.” Cô thuật lại nội dung dặn dò tới qua của bác sĩ, cô vừa nói vài câu, Tường Nã lại xen ngang vào: “Em đừng nhắc Hứa Châu Vi nữa. Em ở đâu, anh tới ngay”.

Điều Ngan ngây ra, nói: “Tường Nã, tôi không có tâm trạng cũng không rảnh. Anh nhớ đến chăm sóc Hứa Châu Vi. Mấy ngày nữa có thời gian tôi sẽ đến cảm ơn anh ta”.

Đúng lúc này, cô họ giục Điều Ngan ra ăn cơm, Điều Ngan nói nhanh rồi bỏ điện thoại xuống. Sau đó cô gọi đến công ty nước giải khát xin nghỉ phép, nói sơ sơ nguyên nhân. Giám đốc nói: “Được, được, cô yên tâm giải quyết việc gia đình. Tôi cho cô nghỉ thêm hai ngày, cộng thêm hai ngày cuối tuần là bốn ngày. Nếu lúc đó vẫn chưa ổn thỏa, cô lại báo tôi biết. Không đi được hội chợ Canton cũng không sao, tôi không trách cô!”.

Điều Ngan biết ơn Giám đốc: “Cảm ơn Giám đốc”.

Kết thúc cuộc gọi, điện thoại di động của cô lại tự động tắt máy. Điều Ngan rút pin ra sạc, quay về bàn ăn dùng bữa.

Sau khi ăn xong, cô họ lấy một chiếc chiếu từ trong tủ ra. Nhà nhỏ chỉ có hai phòng ngủ. Phòng ngủ phụ dành cho ông bà Điều, em họ và Điều Yên Cần nằm ở dưới đất. Ghế sofa trong phòng khách bằng gỗ, vừa đủ để Điều Ngan nằm thẳng người. Cô họ lấy đệm xếp dùng vào mùa đông ra trải, cảm thêm chăn gấp làm hai lót lên trên, bà nói: “Con ngủ tạm đêm nay. Ngày mai, cô mua đệm lò xo cho con”.

Điều Ngan cười nói: “Đừng mua cô, thế này được rồi”.

Điều Ngan ho khò khè nghe cô họ nói: “Hôm nay, con không được làm việc, vào phòng cô ngủ tạm một giấc. Mẹ con có bố và chị con chăm sóc, bên cảnh sát để cô lo, con đừng bận đến gì hết. Yên tâm đi làm là được”.

Điều Ngan lặng im, gật nhẹ đầu.

Rạng sáng, cô chỉ chợp mắt một chút, cả ngày cũng không ngủ được, người còn bị cảm, đầu nặng trĩu, cô mệt rũ người, vừa nằm xuống gối là là đi ngay. Hôm qua cô viện cớ xin nghỉ bệnh để đi Nam Giang nhưng bây giờ cô không còn khả năng quan tâm đến Từ Anh. Ác mộng khiến giấc ngủ của cô chập chờn không yên.

Cô họ đóng cửa, kéo dulong ra ngoài sân chất vụn chuyện xảy ra ở Lô Xuyên. Nghe xong, bà hét đá lại đánh ông, bà hạ giọng oán trách: “Ông dám gạt tôi? Lần này chắc chắn bên kia phóng hỏa trả thù. Tất cả đều tại ông, ông nói gia đình anh tôi phải tính sao đây?”.

Cô họ trút bao nỗi bức tức lên người dulong. Trong lòng bà thầm kêu oan uổng cho anh trai, chị dâu, hận không thể bóc xương xẻ thịt kẻ phóng hỏa.

Ở chỗ của Thẩm Quan lúc này, anh ta bàn bạc chuyện công việc cùng Trần Lập. Giám đốc cầm tài liệu đi vào, nói với Trần Lập: “Trần tổng, lẽ ra tôi đã chọn được người đến hội chợ Canton, là Tiểu Điều bên phòng nghiên cứu nhưng nhà cô ấy xảy ra chút việc, tôi vừa cho cô ấy nghỉ phép, đến lúc đó cô lẽ phải đòi người”.

Trần Lập đang gọi điện thoại quay sang nói với Giám đốc: “Tự ông xem xét giải quyết. Hội chợ Canton lần này rất quan trọng, cần chọn người tốt nhất!”.

Anh ta mới nói xong, đầu kia điện thoại đã bắt máy. Trần Lập hỏi: “Anh ở đâu thế? Không họp à?”.

Tường Nã ở đầu kia hằm hằm đáp: “Hôm nay bận, nghỉ”.

Trần Lập đành xin lỗi Thẩm Quan: “Hôm nay, Tường Nã bận. Chúng ta tiếp tục thôi”.

Thẩm Quan gật đầu, mở tập tài liệu đã soạn sẵn ra họp.

Sau khi họp xong, Thẩm Quan về phòng làm việc, gọi tài xế chở mình đến nhà cô họ Điều Ngan.

Lúc trước, anh ta từng cùng Điều Ngan đưa em họ về nhà nên cũng nhớ mang máng địa chỉ. Anh ta chỉ đường, kêu tài xế quẹo trái rẽ phải, anh ta hỏi: “Lão Hắc làm?”.

Tài xế gật đầu: “Lão Hắc sai một tên mập làm. Tên mập đó là bạn trai cũ của chị gái cô Điều”.

Thẩm Quan nhướng mày, tài xế nói: “Mấy căn nhà trong ngõ đều chịu ảnh hưởng. Chuyện này khá âm ỉ, kiểu gì tên mập đó cũng bị tóm cổ. E là Lão Hắc sẽ gặp phiền phức”.

Miệng Thẩm Quan nhếch lên: “Ông ta không để mình dính vào đâu”. Anh ta thu lại nụ cười, nhủ mảy: “Rõ là ông ta chẳng coi tôi ra gì. Phóng hỏa?”.

Tài xế ngược mắt nhìn gương chiếu hậu, ông ta có vẻ đắn đo nói: “Sếp Thẩm, gia đình cô Điều rất tội nghiệp. Dương Khải Hoài đang tiến hành điều tra rồi, cô Điều cũng không quan trọng, liệu có thể...”.

Thẩm Quan nhìn cảnh vật trước mặt lui dần về sau, anh ta cười: “Ai nói cô ấy không quan trọng?” Anh ta gõ gõ lên ghế xe, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết nghĩ tới điều gì, anh ta không tự chủ để lộ ý cười trên mặt, nói thầm: “Cô ấy rất thú vị.” Nhất là khi rom róm nước mắt bất chấp tất cả xông vào đám cháy, thú vị cực kỳ.

Xe chạy tới gần nhà cô họ Điều Ngạn, Thẩm Quan bảo tài xế ngừng lại, anh ta nhòai ra ngoài cửa gọi một cô bé đang rào bước đi phía sau: “Còn nhớ anh không?”.

Em họ gật mạnh đầu, chạy ào về phía đến xe anh ta: “Em nhớ”,

Thẩm Quan cười: “Anh đến nhà thăm chị em. Lên xe, chúng ta cùng đi”.

Em họ mau chóng ngồi vào xe, nghiêng người hỏi Thẩm Quan đủ thứ, than thở Điều Ngạn đáng thương, cô bé nói: “Em định tập hợp bạn bè trong lớp góp tiền. Đồ đạc trong nhà chị họ cháy hết, tiền cũng không có, sau này tính thế nào đây?”.

Thẩm Quan xoa đầu cô bé, không nói không rằng.

Cô họ dọn dẹp nhà cửa, bà định sắp xếp lại, vì thế bà bàn với vợ chồng của Điều Ngạn: “Ông với anh tôi ngủ phòng nhỏ. Tôi, chị dâu và Yên Yên ngủ trên giường lớn ở phòng ngủ chính. Còn con gái trái độn nằm dưới đất. Mọi người không phải nằm dưới sàn nữa nhưng tội nhất là Điều Diêu, giường không đủ chỗ, con bé chỉ có thể ngủ trên ghế sofa”.

Dượng gắt gù: “Ngày mai, tôi mua giường lò xo rồi xem xung quanh có phòng cho thuê hay không”.

Cô họ lườm ông: “Gấp cái gì mà gấp. Đi tìm nhà ngay là chị dâu nghĩ chúng ta ruồng rẫy xua đuổi, để họ ở lại đây thêm một thời gian. Mấy ngày tới tôi không đi theo xe, ở nhà chăm sóc chị dâu và Yên Yên, để Điều Diêu yên tâm đi làm, ổn định rồi tính tiếp”.

Trong lúc hai người nhỏ giọng bàn bạc, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa ầm ầm, em họ gọi to: “Bố mẹ, mở cửa, mở cửa!”.

Cô họ đi ra dạy bảo cô bé: “Con gọi lớn tiếng làm gì, gia đình bác con đang ngủ!” Bà mở cửa, nhìn người đàn ông to cao sau lưng em họ, bà khó hiểu hỏi: “Cậu tìm ai?”.

Thẩm Quan chưa kịp trả lời, em họ đã lên tiếng thay: “Anh ấy là bạn trai của chị, đến thăm chị”.

Cô họ tỏ vẻ ngạc nhiên. Thẩm Quan mỉm cười giới thiệu bản thân, anh ta nói: “Hình như hôm qua Điều Diêu bị sốt, cháu đến thăm cô ấy”.

Cô họ mời anh ta vào nhà, bà cười nói rôm rả: “Hôm qua cô đi vội, không gặp cháu ở bệnh viện. Hôm nay nghe anh cô kể mới biết tiền thuốc men cũng do cháu ứng ra, không ngờ cháu là bạn trai của Điều Diêu. Con bé này, chẳng nói tiếng nào!”.

Thẩm Quan cũng không giải thích, anh ta cầm túi thuốc cảm “Điều Diêu để quên trong xe cháu. Không biết cô ấy thế nào rồi ạ?”.

Cô họ nói: “Nó đang ngủ, hôm qua nó không chợp mắt chút nào nên cô để nó ngủ thêm. Cháu vào thăm nó chứ?”. Cô họ dẫn anh ta vào phòng ngủ chính rồi đóng cửa đi ra ngoài. Bà đẩy vợ chồng Điều Ngạn đi mua đồ: “Ông mua thêm ít đồ ăn và bình rượu ngon. Tối nay kêu Tiểu Thẩm ở lại ăn cơm”.

Dượng cau có: “Chưa chắc cậu ta là bạn trai Điều Diêu. Điều Diêu có nói bao giờ đâu. Bà giữ lại sự không hay”.

Cô họ liếc ông: “Tôi còn không hiểu tính cách Điều Diêu hay sao? Nó sống khép kín, chỉ biết mỗi đến trường đi học, việc gì cũng để trong lòng. Chắc chắn cậu ta là bạn trai của nó. Ông không nghe con ông nói à? Con ông còn chứng kiến hai đứa hẹn hò nữa đây!”.

Dượng muốn vặn lại nhưng hai chữ “Tuồng Nã” sắp tuôn ra lại lập tức nuốt vào trong. Từ tận đáy lòng, ông cũng mong bạn trai của Điều Ngạn là người đàn ông ôn hòa hiền hậu.

Thẩm Quan ngoảnh đầu nhìn cửa phòng, rồi đến bên giường. Nhìn sắc mặt cô ửng hồng, anh ta đưa tay sờ trán cô.

Không biết Điều Ngạn mơ thấy gì, cô chau mày thều thào, nhìn cô ngủ có vẻ không ngon.

Thẩm Quan cúi thấp xuống môi cô, nghe thấy những tiếng “mẹ”, “chị” yếu ớt thoát ra từ miệng cô. Thẩm Quan nói khẽ: “Không sao. Gia đình em ở phòng kế bên cả rồi!”.

Có lẽ lời nói của Thẩm Quan có tác dụng, Điều Ngạn thả lỏng lỏng mày đang nhíu chặt, cô hít thở đều đều trở lại.

Dượng mua thức ăn và rượu về nhà, cô họ xuống bếp làm cơm mời Thẩm Quan ở lại ăn cùng. Ông Điều ra khỏi phòng nhỏ, cô họ giới thiệu: “Bạn trai của Điều Diêu, Tiểu Thẩm!”.

Ông Điều vô cùng kinh ngạc: “Bạn trai?”.

Cô họ cười nói oang oang: “Không ngờ đúng không? Điều Diêu lén lút không nói với ai, mà lại để con của em biết!”.

Thẩm Quan lại giới thiệu về mình, lần này anh ta nói rõ với ông: “Chưa hẳn là bạn trai ạ.” Anh ta vừa nói ra, mọi người đều sáng tỏ trong lòng, mọi người càng niềm nở lôi kéo anh ta hỏi han. Bóng đen của vụ hỏa hoạn cũng được đẩy lùi trong chốc lát.

Bà Điều và Điều Yên Cẩn ngủ say sưa, cô họ để phần đồ ăn cho hai người. Bà mở rượu, mọi người ngồi quanh bàn ăn, hỏi thăm về công ăn việc làm của Thẩm Quan. Ông Điều càng lúc càng tỏ ra hài lòng: “Không ngờ cháu còn trẻ mà tài ba đến vậy. Tối qua không kịp cảm ơn cháu, lát nữa, bác phải mắng

Điều Điều, tại sao tối qua không giới thiệu cháu!”.

Thẩm Quan nhấp một ngụm rượu, anh ta chỉ cười, không đáp lời ông. Đang ăn giữa chừng, phòng ngủ chính vọng ra tiếng ho khan, cô họ vội vào bếp lấy một ly nước nóng. Thẩm Quan tới phòng ngủ rót một thìa sirô trị ho, anh ta đỡ Điều Ngan dậy rồi nói: “Em uống một thìa đi”.

Điều Ngan không mở mắt ra nổi. Cô họ khụ khụ, mặt mày ửng, li bì nuốt sirô trị ho. Thẩm Quan cảm thêm thuốc cảm đưa đến miệng cô.

Miệng cô ẩm áp và mềm mại ngậm ngón tay của anh ta rồi rời ngay đi khiến anh ta hơi thất thần. Thẩm Quan nhận ly nước nóng cô họ đưa thổi vài hơi, đưa lên môi Điều Ngan. Cô họ lo lắng: “Đến bệnh viện truyền nước thôi. Bệnh đến thế này rồi!”.

Thẩm Quan đồng ý với cô họ, anh ta lau nước đọng bên môi Điều Ngan, vén tóc rũ trên má ra sau tai cho cô. Nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng bừng, Thẩm Quan cau mày: “Để cháu đưa cô ấy đi”.

Màn đêm buông xuống, trăng sáng lơ lửng trên cao. Mùi khét thoang thoảng trong sắc đêm mông lung.

Tường Nã lại bước khỏi con ngõ, ông cụ gọi anh từ đằng sau: “Ồ phía đông, hình như là căn nhà mái bằng gần đường Lý Tam”.

Tường Nã quay ra sau nói cảm ơn ông cụ. Anh gọi điện cho đàn em, kêu họ đến đường Lý Tam ở phía đông thị trấn. Đàn em tới đó hỏi chuyện nhưng không ai biết cô vợ của Điều Ngan. Một lát sau, điện thoại của Tường Nã đổ chuông, anh nghe bên kia nói: “Mọi người ở trung tâm vận chuyển hàng hóa đó về rồi. Những người còn lại không biết số điện thoại của nhà họ Điều, địa chỉ càng khó phải hỏi”.

Tường Nã chán nản ngồi trong xe Jeep, anh day day trán. Đầu kia điện thoại còn nói: “Anh Nã, hay để ngày mai. Dù sao chị dâu cũng sẽ mở di động, không chừng hôm nay điện thoại chị ấy hết pin. Không sao đâu anh!”.

Tường Nã lâu bàu: “Anh chờ không nổi.” Anh đập máy, nhấn ga chạy đến thị trấn Sĩ Lâm.

Nửa tiếng đồng hồ sau, phía sau xe Jeep của Tường Nã có thêm một chú chó béc giê Đức như từ trên trời rơi xuống. Đàn em làm theo lệnh mang gối và quần áo nữ trong tủ đồ của Tường Nã tới.

Một người khác nhai đi nhai lại: “Anh Nã, em lấy chó nghiệp vụ hiến hách chiến công đã nghỉ hưu cho anh, anh đừng để nó gặp chuyện, nó chính là mạng sống của em đấy!”.

Tường Nã bực mình rút một xấp tiền quảng cho anh ta. Anh ta hí hửng, ngậm miệng ngay tức khắc.

Thị trấn Trung Tuyển có diện tích bảy mươi kilômét vuông, dân số năm mươi nghìn người với hơn mười thôn. Trong đó phía đông thị trấn có hai thôn, trừ hai thôn này, khu dân cư ven đường Lý Tam phía đông thị trấn phân bố thành sáu chỗ. Nhà mái bằng nằm rải rác ở đó từ vài chục năm trước đã giải tỏa phân nửa, còn lại cho dân vắng lai đến làm việc thuê. Cơ bản thì người địa phương đã rời khỏi nhà mái bằng, dọn đến chung cư ở Tân Kiến.

Tường Nã hối hả chạy tới phía đông thị trấn, dẫn chó nghiệp vụ xuất ngũ tìm kiếm từ chỗ đầu tiên.

Chú chó béc giê Đức này đã giải ngũ được hơn nửa năm. Tường Nã ra lệnh, nó lập tức làm theo, nhanh nhẹn phóng về trước. Vòng khắp khu nhà, nó cũng không có phản ứng, Tường Nã bèn dẫn nó đến chỗ tìm kẻ tiếp.

Mấy anh em lẻo đẻo theo sau thì thầm căn nhắc. Một người chỉ chú chó béc giê Đức hăng hái tìm kiếm từ xa: “Dùng đến cả thứ này. Người ngoài mà biết chắc cười thối mũi quá!”.

Một người khác huych anh ta: “Coi chừng anh Nã nghe thấy đánh chú bây giờ!”.

Hai người đi vào cửa hàng tạp hóa hỏi thăm nhà họ Điều. Chủ cửa hàng nói: “Không biết. Chỗ này dân cư đông đúc, biết ai với ai đâu!”.

Phóng tầm mắt ra xa, xung quanh đều là những căn nhà tường trắng ngói xám, cửa sổ mờ mờ hắt sáng leo lét, hơn phân nửa các căn nhà đều đã tối om, bức tường dọc đường cao quá nửa người hở ra vài viên gạch, rác rưởi chất đống đổ tràn ra ngoài, ruồi nhặng bay vo vo xung quanh. Máy anh em ngó nghiêng dáo dác, thờ dãi một hơi.

Chú chó béc giê Đức chạy một hồi thì lười biếng dừng lại. Tường Nã quát nó, loay hoay gọi điện thoại di động cho Điều Ngan. Nghe thấy giọng nữ máy móc trả lời, anh cố kìm nén không để bản thân đập nát điện thoại.

Bên chỗ khác, Điều Ngan đã đến bệnh viện một lúc lâu, cô ngồi trên ghế dựa ngoài hành lang.

Ra khỏi nhà cô họ, cô liền tỉnh ngủ. Trông thấy Thẩm Quan cô cứ tưởng mình nằm mơ. Đến khi cô họ và Thẩm Quan dìu cô lên xe, cô mới hoàn hồn nhưng không còn kịp từ chối.

Cô họ lo Điều Ngan bệnh nặng, bà đỡ cô đến chỗ truyền nước, Thẩm Quan cũng đi theo. Điều Ngan ỉu xiu nói: “Thẩm tổng, anh về đi. Cảm ơn anh đưa tôi tới bệnh viện”.

Cô họ cũng khách sáo với anh ta: “Trời tối rồi, để cô ở lại là được. Máy tiếng nữa mới truyền nước xong!”.

Thẩm Quan mỉm cười: “Cháu không bận, coi như cháu nghỉ ngơi. Một lát, cháu đưa hai người về nhà”.

Thời tiết vừa vào thu, bệnh cảm liền hoành hành, trong phòng đầy bệnh nhân, y tá cắm kim cho Diêu Ngan. Vóc người Thẩm Quan cao to, anh ta một tay đỡ Diêu Ngan, một tay gờ bình nước biển. Cô họ tìm được chỗ ngồi, gọi họ đi qua.

Diêu Ngan lè mề bước đến, cô giật cánh tay, có chút bài xích Thẩm Quan. Anh ta nhận ra nên giữ tay cô chặt hơn, anh ta nói: “Hôm qua, em để quên thuốc cảm trên xe tôi. Hôm nay, tôi rảnh rồi mang đến cho em. Em đang bệnh, đừng khiến gia đình thêm lo lắng. Một lúc nữa, tôi đưa em về”.

Diêu Ngan nhũn mảy im lặng.

Ngồi trên ghế dựa, Diêu Ngan chinh nước biển truyền nhanh hơn. Thẩm Quan ở cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô họ rù rì bên tai cô: “Cậu ta theo đuổi con bao lâu rồi? Cậu ta tốt đấy. cậu ta không nói, mọi người cũng không biết cậu ta là sếp của con. Cô từng thấy đồ uống cậu ta kinh doanh quảng cáo trên tivi. Không ngờ cậu ta trẻ quá!”.

Diêu Ngan nói giọng khàn khàn: “Cô đừng nói mò. Anh ta không theo đuổi con đâu!”.

Cô họ vỗ vỗ lên tay cô, bà cười nói: “Cô hiểu lớp thanh niên bọn con bây giờ, cô không phải người bảo thủ”. Bà thì thầm: “Không phải kẻ giàu có nào cũng xấu. Con sống tốt, hiển nhiên con chọn được người tốt!”.

Diêu Ngan cũng thảnh thơi, cô không tiếp tục phân bua với bà. Trong khoảng hai tiếng truyền nước, cô họ dìu Diêu Ngan đi vệ sinh hai lần, bà gọi điện về nhà báo dương của Diêu Ngan nấu cháo: “Chúng tôi sắp về. Ông nấu cháo rồi để cho nguội đi, hôm nay Diêu Diêu chưa ăn nên đói lắm”.

Dương gác máy xong, vội vàng đi nấu cháo. Ông Diêu bụng bát đĩa đi vào bếp, buông tiếng thở dài: “Bà ấy ăn không nổi, lại ngủ tiếp rồi”.

Dương vừa cất hành vừa hỏi: “Đỡ hơn buổi trưa không anh? Nhìn chị ấy trưa nay hơi đáng sợ”.

Ông Diêu gật đầu: “Nói chung cũng đỡ. Đầu óc tỉnh táo được chút ít nhưng trông bà ấy còn bơ phờ lắm”. Ông rửa bát, nói: “Gần khu này có nhà cho thuê phải không? Ngày mai, anh đi tìm nhà, ở đây mãi cũng không tiện”.

Dương nói: “Anh nói gì kỳ cục vậy. Người nhà với nhau, làm gì đâu mà không tiện!”.

Huống chi tìm nhà không phải chuyện dễ dàng. Tài sản của nhà họ Diêu cháy sạch, tiền gửi tiết kiệm lại bị Diêu Yên Căn làm mất hết, tiền bạc kiếm mấy ngày qua cũng không gửi vào ngân hàng, một trận hỏa hoạn đã thiêu rụi mọi cố gắng của họ.

Nấu cháo trắng xong, dương dọn rác mang ra ngoài bỏ.

Khu dân cư ở đường Lý Tam phân bố thành sáu chỗ. Tường Nã đã tìm đến chỗ thứ ba. Căn nhà mái bằng này ở khuất phía trong tường bao, bên ngoài có một cánh cửa sắt, bên dưới chèn một hòn gạch. Cửa sắt đang mở toang, chú chó béc giê Đức

vòng quanh thùng rác cạnh cửa sắt, rồi đột ngột sủa gâu gâu. Tường Nã đi lại nhìn vào trong thùng rác, anh chỉ thấy hai túi rác nằm lặng lẽ ở đó.

Anh vỗ đầu chú chó béc giê Đức, hỏi: “Có mùi của Diêu Diêu?”

Chú chó béc giê Đức lại sủa vào thùng rác, coi như trả lời.

Trong cửa sắt có bốn hộ gia đình cửa đóng kín, tối om. Bậc thềm lát gạch hơi gồ lên, giẫm chân lên cảm giác dưới chân lắc lư nhẹ. Chú chó béc giê Đức đi thẳng vào căn nhà đầu tiên bên tay trái Tường Nã ra hiệu cho nó đừng lên tiếng, anh đập cửa.

Ông Diêu lúc này đang tắm rửa. Dương dỗ em họ ngủ xong, nghe có tiếng gõ cửa, ông tưởng Diêu Ngan về, vội chạy đi mở cửa.

Liếc thấy Tường Nã đến, ông ngỡ bản thân hoa mắt. Tường Nã nhìn vào trong nhà, anh hỏi ông: “Diêu Diêu ở đây?”.

Dương không tin được vào mắt mình: “Anh... Anh Nã?”.

Tường Nã dừng một chút mới mở miệng: “Dương gọi tên cháu được rồi. Diêu Diêu ở chỗ của dương đúng không? Cô ấy ngủ chưa?”.

Dương nhìn nhà tắm rồi ông bước ra ngoài, khép hờ cửa, ông nói: “Anh Nã, Diêu Diêu đi bệnh viện, gần về tới rồi”.

Tường Nã sững sốt: “Đi bệnh viện?”.

Dương nói: “Nó bị cảm, cô nó dẫn đi truyền nước, đang trên đường về”. Ông nói thêm: “Bố mẹ Diêu Diêu đang ngủ, không tiện để anh Nã vào nhà. Một lát nữa, tôi sẽ nói với Diêu Diêu anh Nã đã đến, được không?”.

Tường Nã trầm tư trong giây lát, anh gật đầu đồng ý. Dương thở phào nhẹ nhõm.

Đi tới ngoài cửa sắt, Tường Nã bước đến góc tường ngồi xồm xuống, ánh mắt anh nhìn chăm chú về phía con đường dẫn vào nhà. Chú chó béc giê Đức ngoan ngoãn ngồi cạnh anh, nó nhìn anh trân trân, thỉnh thoảng sủa vang mấy tiếng, làm cô đại cũng lắc lư theo.

Lúc này, Tường Nã lướt mắt khắp nhà, g đối diện cửa ra vào bày đầy gối và chăn, hiển nhiên buổi tối có người ngủ ở đó. Anh nhẩn mảy quan sát xung

quanh, ở đây thua xa ngõ nhà Diêu Ngạn, không biết cô ngủ trên giường hay ghế sofa.

Diêu Ngạn truyền nước xong, tâm trạng cũng tốt lên. Cô họ sờ trán cô, bà thoáng yên tâm: “Con không được bệnh. Gia đình con còn rất nhiều việc cần con gánh vác. À, cô chưa nói cho ông bà nội biết, tránh cho ông bà nội buồn phiền”.

Diêu Ngạn hiểu rõ, cô gật đầu: “Con biết, cô đừng lo”.

Thẩm Quan thông thả lái xe, lâu lâu anh ta lại nhìn gương chiếu hậu. Một lát sau, xe đã chạy đến nhà của cô họ.

Cô họ xuống xe, luôn miệng nói cảm ơn. Bà kéo Diêu Ngạn, Diêu Ngạn cũng đành gượng gạo cảm ơn anh ta. Cô họ nói: “Hôm nào, cô mời cháu ăn một bữa nhé! Tiểu Thẩm giúp cứu chị dâu của cô, cháu cô; còn ứng tiền thuốc men; hôm nay lại chở cô cháu cô đến bệnh viện; ngồi với cô cháu cô cả tối, cô không biết cảm ơn thế nào cho hết!”.

Thẩm Quan cũng tỏ vẻ khách sáo. Anh ta nhìn Diêu Ngạn, định nói chuyện với cô thì bỗng một con chó vừa sủa lớn vừa lao tới.

Diêu Ngạn hoảng hốt giật lùi hai bước, cô họ và Thẩm Quan cùng lúc đưa tay đỡ cô. Ngờ đâu Thẩm Quan còn chưa đứng được vào người cô, con chó lớn đã tấn công thất lưng anh ta, nó cắn áo anh ta vừa sủa vừa lòi. Thẩm Quan chệnh choạng ngã ra sau, gót chân chạm vào lốp xe, may mà có xe ô tô sau lưng để chống tay, anh ta mới không ngã xuống đất. Con chó lớn lại tiến đến, Diêu Ngạn và cô họ hét lớn.

Tiếng quát lớn và tiếng bước chân bỗng nhiên vọng tới, Diêu Ngạn ngơ ngác nhìn qua, cô nghe Tường Nã cao giọng: “Con tiểu súc sinh này, đêm hôm khuya khoắt thấy ma hả!”.

Chú chó béc giê Đức há miệng, nó hướng về phía Thẩm Quan sủa nhặng lên rồi ngoan ngoãn lui ra sau, cọ cọ vào người Tường Nã. Tường Nã nhìn Thẩm Quan, anh vờ như quan tâm: “Sao Thẩm tổng lại ở đây? Không cần bị thương anh chứ?”.

Thẩm Quan chống tay lên ô tô đứng thẳng dậy, quần áo anh ta xộc xệch, trông cực kỳ nhếch nhác. Anh ta chỉnh lại comple, nói giọng điềm tĩnh: “Không sao. Tường tổng làm gì ở đây?”.

Cô họ lập bắp nói: “Anh... anh Nã?” Hai tháng nằm viện của bà là do tên đầu sỏ Tường Nã gây ra. Bất thành linh chạm mặt Tường Nã khiến bà không khỏi sợ hãi.

Tường Nã cười nói bắt chuyện: “Cháu dẫn chó đi dạo. Lần đầu tiên đến chỗ này”. Anh nhìn cô họ của Diêu Ngạn, hỏi: “Nhà của mọi người ở đây à?”.

Cô họ lập tức “ừm” một tiếng. Tường Nã nhìn Diêu Ngạn chăm chú, anh nói: “Điều...”.

Anh vừa gọi được một chữ, Diêu Ngạn đã chặn ngang tức khắc. Cô kéo cô họ vào nhà: “Mình vào thôi cô”. Cô nhìn Thẩm Quan nói: “Cảm ơn Thẩm tổng, chúng tôi vào nhà đây”.

Thẩm Quan gật đầu, dõi mắt theo hướng hai người Diêu Ngạn vừa rời đi. Sau đó anh ta quay qua nhìn thấy Tường Nã mặt mày đen sì, anh ta cười cười: “Tường tổng muốn đi dạo tiếp sao? Vậy tôi về trước đây”.

Khóe miệng Tường Nã xéch ngược lên: “Tạm biệt”.

Đội Thẩm Quan rời đi, Tường Nã bắn cái lườm tức tối về phía cửa sắt. Anh đứng ngó ra một lúc rồi gọi đàn em lái xe Jeep lại, giao chú chó béc giê Đức cho người đó.

Ánh trăng tắt dần, nền trời cũng hừng sáng. Sáng sớm ở khu dân cư xung quanh, người thì đẩy xe ba bánh thu mua ve chai, người thì mặc đồ công nhân đạp xe, vài đứa bé nghịch ngợm bút cò, đá gạch.

Viên đá bay chéo lên cửa xe Jeep rơi xuống đất, lặn vào đồng tàn thuốc màu vàng.

Diêu Ngạn cuộn người cứng ngắc trên ghế sofa suốt đêm. Trời chưa sáng, cô đã mở mắt, bịt miệng kìm nén cơn ho. Đầu óc cô rối như tơ vò, giấy trước là hình ảnh lửa cháy đỏ rực, giấy sau là cảnh Tường Nã bất ngờ xuất hiện trong bóng đêm. Cô yếu xiu trở người ngồi dậy, rút cục sặc pin cảm suốt đêm ra. Diêu Ngạn mở điện thoại, màn hình di động chớp sáng không ngừng nghỉ, cô giật bản mình, lè mề nghe máy.

Tường Nã không biết bản thân gọi bao nhiêu cuộc từ tối hôm qua, động tác của anh trở nên cứng đờ, máy móc. Bất chợt nghe thấy tiếng tút tút tút, anh không kịp phản ứng, một lát sau mới nói bằng vẻ không chắc chắn: “Điều Điều?”.

Diêu Ngạn khề “ừ”. Tường Nã khàn giọng hỏi cô: “Bệnh cảm của em đỡ chưa?”.

Giọng nói khô khan của Diêu Ngạn vang lên: “Đỡ rồi”.

Tường Nã cười: “Ra đây để anh nhìn em”.

Diêu Ngạn chờ người. Tường Nã nói: “Anh ở ngoài cửa, em ra cho anh nhìn em đi”.

Diêu Ngạn rút người trên ghế sofa, cô ôm chân bất động. Tường Nã nói nhỏ: “Nếu em không ra, anh sẽ điên mất. Hay để anh vào tìm em?”.

Điều Ngan lau khôe mắt, tim như có ai buộc chặt, cô cắn môi nói: “Anh lại bắt nạt tôi!” Nói hết câu, cô xỏ dép đi ra ngoài.

Điều Ngan vừa tới bên cửa sắt, cánh tay cô bỗng bị tóm lấy, mùi thuốc lá khó ngửi xộc lên mũi cô, cô cau mày nhăn mặt, Tường Nã ôm gọn cô vào lòng.

Ngồi vào xe Jeep, Điều Ngan lặng thinh nhưng đôi mắt cô long lanh ánh nước, cô cắn môi không cho bản thân bật khóc. Tường Nã ôm hôn cô, giọng nói khàn khàn của anh cất lên: “Mình làm hòa nhé!” Anh không hỏi chuyện Thẩm Quan, cũng không hỏi chuyện hỏa hoạn, anh chỉ nói: “Anh đã bảo Lý Cường đi xem nhà. Bên chung cư Tây Môn có nhiều nhà cho thuê, anh thuê cho em một căn, được không?”.

Điều Ngan cúi đầu cự tuyệt: “Không cần. Tôi tự sắp xếp được”.

Lông mày của Tường Nã chau lại: “Em tự sắp xếp thế nào? Em giày vò mình đến bệnh thế này còn chưa vừa lòng à?”.

Điều Ngan mím môi, áp trán lên ngực anh. Tường Nã vuốt tóc cô, anh thở dài: “Anh biết em lo sợ chuyện gì nhưng anh xấu xa đến vậy ư?” Anh mỉm cười: “Nhà chung cư trong thị trấn lạc hậu này không đắt, bảy tám trăm tệ là thuê được rồi”.

Điều Ngan sầm muện nói: “Ừm, đồ dùng trong nhà, quần áo, một đồng thứ linh tinh cộng lại đắt lắm, anh đều sắp xếp hết cho tôi?”.

Tường Nã nói chắc nịch: “Sắp xếp hết cho em. Hay nhà em dọn đến chỗ anh. Anh dành nguyên một tòa nhà cho gia đình em!”.

Điều Ngan bật cười, cô ngước đầu lên nói: “Tường Nã, tôi không muốn lúc này lại làm bố mẹ phiền lòng những chuyện như vậy. Bố mẹ tôi sẽ không đồng ý thuê một căn nhà những bảy tám trăm tệ một tháng. Nếu tôi thuê được chỗ như vậy, bố mẹ tôi sẽ sinh nghi, vì vậy để tôi tự làm từng bước. Nhà ở đường Lý Tam rất rẻ, tôi tự mình thuê được.” Ngừng một hai giây, cô rù mi nói: “Với lại ai biết trong nhà của anh có bí mật gì không. Tôi nên tránh anh càng xa càng tốt!”.

Tường Nã phì cười, anh vừa mút môi cô vừa thăm thò: “Em đừng giận nữa. Sao nào? Mấy ngày nay nhớ anh lắm đúng không?”.

Điều Ngan đánh trống lảng: “Tôi chưa đánh răng!”.

Tường Nã ghi đầu cô: “Anh cũng chưa đánh răng. Có qua có lại, công bằng!”.

Hai người rúc vào trong xe thân mật rồi tâm sự cùng nhau, sau đó Điều Ngan vội vàng xuống xe.

Tường Nã nhìn bóng lưng của cô xa dần. Anh gọi điện đánh thức đám đàn em nói: “Tìm người đến đường Lý Tam ở Trung Tuyền thuê một căn nhà. Buổi sáng thuê xong, buổi chiều tìm ngay người sửa sang. Mua mới vật dụng và đồ điện gia dụng”.

Tường Nã vừa dứt lời bên kia điện thoại luống cuống, oán trách anh: “Gấp vậy anh?”.

Tường Nã giục giã: “Ừ, làm ngay đi. Về sẽ có thưởng!”. Giọng anh đôi tông nặng trĩu: “Tiếp tục tìm người phóng hỏa. Chú đến sở cảnh sát nghe ngóng thử, chúng ta phải tìm ra trước họ”.

Anh gọi điện cho Dương Quang, hỏi anh ta tình hình gần đây của Hắc lão đại. Tường Nã cúi mắt nhìn gân xanh nổi lên trên mu bàn tay, nói giọng hung tàn: “Anh sẽ chơi cùng ông ta!”.

Điều Ngan đã lấy lại tinh thần. Cô rửa mặt xong, đi vào nhà bếp nấu nướng, rồi viết giấy để lại. Cô xem quảng cáo rồi đến mấy nơi quanh đây tìm nhà cho thuê. Cô hỏi thăm vài người rồi theo họ tới một căn nhà mái bằng. Bà bác cho thuê nhà mở cửa, nói: “Nhà cửa mấy tháng nay khó tìm lắm. Đến Tết thì nhiều hơn, còn bây giờ người ta thuê cả rồi. Bác chỉ còn căn này thôi”.

Cửa nhà mái bằng này có căn bếp nhỏ nằm ngay gần cửa, thẳng vào trong là phòng ngủ, phòng vệ sinh ở kế bên, vừa chật hẹp vừa ngột ngạt. Bà ta nói: “Nhà ở đây toàn như vậy. Một trăm hai mươi tệ một tháng, rẻ vô cùng. Bác còn lắp cả bình nóng lạnh trong nhà vệ sinh, tiện nghi lắm”.

Điều Ngan hỏi: “Có nhà nào hai phòng ngủ không?”.

Bà bác cho thuê nhà cười cười bảo: “Ày, kiểu đó làm gì còn nữa cháu. Cháu chạy hết đường Lý Tam cũng tìm không ra. Cháu có thể để một bức bình phong giữa nhà mà”. Thấy Điều Ngan không hài lòng, bà ta nói: “Bác đảm bảo không có chỗ nào cho thuê rẻ như chỗ bác, cháu có thể đi tìm hiểu thử. Cả Trung Tuyền chỉ có nhà ở đường Lý Tam là rẻ nhất. Hoặc cháu có thể thuê nhà trong thôn nhưng bác dám chắc không kịp rồi. Cháu có thấy dãy nhà đang giải tỏa bên Sĩ Lâm không? Nhà sớm đã bị người ta thuê hết rồi, làm gì còn nhà trống nữa. Và lại người ta ở một mạch hai năm, chờ chung cư mới xây xong rồi mới dọn sang cơ”.

Điều Ngan gật đầu: “Cháu biết. Nhà cô họ của cháu ở đó, họ cũng thuê nhà, chờ năm sau dọn đi”.

Chạy ngược chạy xuôi cả buổi sáng, Điều Ngan thất vọng trở về. Cô vào nhà gặp ngay ông bà nội đứng trong phòng khách mắng chửi xối xả. Tiếng gào thét phát điên của bà Điều dội khỏi phòng nhỏ: “Đứng, đứng đứng, tất cả đều là lỗi của con. Con là sao Chỗ, sinh ra một con khờ, lại làm nhà cửa cháy rụi!”.

Bà nội khóc lóc mắng nhiếc: “Tôi nói sai sao? Cô lừa con trai tôi, khiến nó kết hôn với cô. Hai đứa cô là anh em họ, kết quả là ảnh hưởng đến cả thế hệ sau, đến tận bây giờ vẫn còn chưa hết báo ứng. Nếu không phải tại cô sinh ra thứ ngu dốt báo hại nhà họ Điều chúng tôi, con trai tôi đã giàu từ lâu rồi!”.

Cô đứng đứng cạnh hết lời khuyên ngăn. Ông Điều giữ Điều Yên Căn đang la khóc om sòm lại trong phòng.

Điều Ngan đau thắt lòng, cô đột nhiên hét lên: “Không ai được ồn ào! Chị, im miệng!”.

Điều Yên Căn ngừng la hét, nhỏ giọng khóc nức nở. Điều Ngan nhìn ông bà nội, cô bình tĩnh nói: “Có kẻ cố tình phóng hỏa đốt nhà, do con chuốc lấy, con đắc tội với người ta. Con đã báo cảnh sát, sớm muộn gì cũng tìm ra. Ông bà nội, là con không tốt, con xin lỗi!”.

Ông bà nội hoảng hốt nhìn Điều Ngan, họ nắm tay cô, vừa gạt lệ vừa thở dài. Cuối cùng nhà cửa cũng yên ắng lại.

Bà nội rút sổ tiết kiệm đưa cho Điều Ngan, bà nói nhỏ: “Đây là tiền bà để dành cho con. Bà cho con, con cầm lấy mà dùng. Trong nhà thiếu gì thì mua về. Gia đình này chỉ trông cậy được vào một mình con”.

Điều Ngan không cầm được nước mắt, cô nhận sổ tiết kiệm, ôm chầm lấy bà nội rủi rĩ tâm sự. Rất lâu sau, cô tiễn ông bà nội ra ngoài. Dừng mượn xe van của hàng xóm chạy tới, cô cẩn thận đỡ ông bà nội lên xe.

Về đến nhà, cô họ quệt đôi mắt sưng đỏ, bà cười nói với Điều Ngan: “Cô nghe nói sáng nay ông bà nội con gặp hàng xóm của nhà con ở ngoài chợ nên biết tin này. Biết rồi cũng hay, không cần lo sợ giấu giếm nữa”.

Điều Ngan gạt đầu, cô đi vào căn phòng nhỏ nhìn bà Điều. Thấy bà đã ngủ, cô về lại phòng khách nói chuyện thuê nhà với cô họ.

Chen chúc trong nhà cô họ mãi cũng không được, huống chi cô cũng đang có một khoản tiền kha khá. Cô dò hỏi ý ông Điều: “Bố, mình thuê một căn nhà hai phòng ở chung cư đi, môi trường cũng tốt hơn”.

Ông Điều không đồng ý: “Đừng con. Tiết kiệm được cái gì thì tiết kiệm, mình thuê nhà ở gần đây, kéo rèm che giữa là được. Có thêm nửa năm nữa, đợi cuối năm cô con dọn sang nhà mới, mình thuê lại chỗ này. Đến lúc đó cũng dành dụm được một khoản rồi”.

Cô họ nói phòng ngủ lớn có thể lấy bình phong ngăn ra, chi bằng cứ sống ở đây. Ba người bàn bạc cả buổi cũng không thống nhất được ý kiến. Nhưng sang đến ngày hôm sau tia hy vọng lại vụt sáng.

Ở ngã tư Lý Tam có một cửa hàng tạp hóa nhỏ. Chủ cửa hàng dẫn họ đi xem một căn nhà mái bằng có hai phòng ngủ. Vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi sơn nồng nặc, tường sơn trắng mới tinh. Chủ cửa hàng nói: “Nhà này vừa mới sửa sang lại. Đồ dùng trong nhà mới hoàn toàn. Căn phòng nhỏ trong này vốn để đồ đạc linh tinh, bây giờ cũng đã được sửa chữa lại”.

Chủ cửa hàng nói: “Tôi muốn tìm một gia đình ba người cho thuê, không muốn cho dân vắng lai đến đây làm công thuê. Một ngày nào đó, họ lại trộm ti-vi, tủ lạnh của tôi đi hết thì tôi!”.

Ông Điều hỏi: “Vậy giá cả thế nào?”.

Chủ cửa hàng nói: “Tôi cho thuê rất rẻ, cho thuê lâu dài. Mỗi tháng hai trăm tệ, ba tháng đóng một lần, thế nào?”.

Ông Điều mừng rỡ, ký hợp đồng ngay với ông ta, trút bỏ nỗi lo trong lòng.

Tuy nhiên căn nhà này mới sửa, còn nồng mùi sơn, tạm thời chưa thể ở, họ cần sống tạm bên nhà cô họ thêm một tuần.

Cô họ đến đồn công an chờ tin tức từ sáng sớm. Trời gần tối, bà về nhà ăn cơm, nói qua loa sự tình với Điều Ngan nhưng tránh không kể với ông bà Điều.

Điều Ngan nhũn mảy, nóng lòng muốn bắt ngay tên phóng hỏa. Sau khi ăn xong, Tường Nã gọi đến hỏi cô: “Buổi tối còn ngủ ở ghế sofa không?”.

Điều Ngan “ừm” một tiếng. Tường Nã không vui: “Em chưa hết bệnh. Anh đến đón em, nhân tiện nói em biết chuyện hỏa hoạn”.

Điều Ngan nóng ruột hỏi: “Anh điều tra ra rồi?”.

Tường Nã nói: “Gặp rồi nói!”.

Tường Nã đến, Điều Ngan vội có ra ngoài, theo anh đến công ty vận chuyển hàng hóa ở thị trấn Lý Sơn. Cô vội vàng hỏi anh: “Anh điều tra ra rồi, đúng chứ?”.

Tường Nã nhún cô ngồi xuống ghế sofa, đưa laptop cho cô, anh cười cười nói: “Làm gì nhanh vậy được. Hôm nay em ngủ ở đây, lên mạng, xem ti-vi, thư giãn tinh thần”.

Điều Ngan mắng anh: “Lừa gạt.” Đúng lúc đi động của cô bất ngờ có tin nhắn mới, cô lờm Tường Nã, lấy điện thoại ra, đọc tin nhắn đến từ một dãy số xa lạ. Nội dung vô cùng đơn giản: Lấy giúp sổ tiết kiệm, không có xưng hô, không có tên nhưng cô lại run bắn mình.

Chương 12

Tường Nã hỏi cô bằng giọng hiếu kỳ: “Em sao thế?”.

Điều Ngan cất điện thoại, cô thần nhiên nói: “Không có gì. Anh không điều tra ra, tôi đi về”. Thấy Tường Nã không vui, cô lại nói: Tôi phải chăm sóc mẹ và chị, không thể ngủ ở đây”.

Tường Nã không muốn để cô đi: “Ghế sofa làm sao ngủ được? Em muốn đi bệnh viện nữa hả? Hôm nay ngủ ở đây, sáng mai anh đưa em về, em dưỡng sức trước đi”.

Hai đêm nay, quả thực Điều Ngan ngủ không ngon, trong lòng cô ngổn ngang tâm sự, ghế sofa lại nhỏ hẹp, không thể cựa quậy, cô cứ không ngừng mơ linh tinh, lòng bồn chồn không yên. Cô không thay đổi được chủ định của Tường Nã, cô hòng cô nói vài câu lại đau buốt cô ho khù khụ, mặt đỏ bừng. Tường Nã vội rót nước cho cô, anh càng không muốn để cô đi.

Điều Ngan đành gọi về nhà, nói dối là ở nhà đồng nghiệp. Cô họ nói: “Liệu có làm phiền người ta không con? Có tiện không?”.

“Dạ, tiện.” Điều Ngan uống một ngụm nước: “Chồng chị ấy đi công tác. Chị ấy ở nhà một mình, nên bảo con ở lại với chị ấy tối nay”.

Cô họ yên tâm: “Vây cũng hay. Buổi tối để con ngủ ngoài ghế sofa, cô thấy thương con lắm. Con nghỉ ngơi cho khỏe, mẹ và chị con để cô lo, con đừng bận tâm”.

Điều Ngan nói một lúc rồi gác máy. Tường Nã cười cô: “Nói dối không chớp mắt, em diễn hay thật!”.

Điều Ngan cau mày, bàn về diễn xuất, cô làm sao sánh bằng Tường Nã. Có điều cô không muốn nói ra câu này.

Tường Nã bảo cô nghỉ ngơi rồi đi xuống dưới.

Điều Ngan nhìn cửa phòng chăm chăm, cô rút di động ra, lặng lẽ học thuộc số điện thoại, sau đó cô xóa tin nhắn. Cô lo lắng đứng dậy, đi lòng vòng trong phòng. Điều Ngan không kim được, gọi điện đến số đó nhưng di động mới đổ chuông được hai tiếng, bên kia đã tắt máy không nghe. Cô bản thân nghe tiếng tút tút, tim cô đập thình thịch.

Ngồi cả buổi cũng không thấy Tường Nã đi lên, cô bèn đi xuống tìm anh. Cô đi đến đầu cầu thang nghe thấy từ trong bếp vọng ra tiếng choang choang, ánh lửa bùng lên phản chiếu trên cửa, cô hoảng hốt chạy vội xuống gọi: “Tường Nã!”.

Tường Nã đang cầm muối múc canh va trúng người Điều Ngan, người cô lao đảo, anh liền vội vàng đỡ cô: “Em chạy lung tung làm gì?”.

Nhìn phòng bếp ngùn ngụt khói, cô thờ phào: “Anh nấu gì mà lửa lớn vậy?”.

Tường Nã vừa nói vừa cười: “Nấu canh cá cho em!”.

Điều Ngan khịt khịt mũi: “Khét rồi kia”.

Tường Nã buồn phiền chạy lại bếp, anh vừa mở nắp nồi vừa nói: “Anh canh lửa không đúng làm cháy cả bên trong luôn rồi!”.

Điều Ngan mỉm cười mở tủ lạnh, cô lấy cá trắm đen bảo quản trong ngăn đá ra xả nước, cắt gừng, tỏi, hành lá trộn với rượu gia vị, bỏ vào nồi hấp. Cô làm liền một mạch rồi thuận miệng hỏi: “Tại sao Hiểu Lâm không có ở đây? Không phải Hiểu Lâm nấu ăn hay sao?”.

Tường Nã khoanh tay đứng bên cạnh nhìn theo từng động tác thành thạo của Điều Ngan. Nghe cô hỏi, anh nhướng cao mày tiến lại ôm cô, gác cằm lên đầu cô, anh nửa như cười lại nửa như không nói: “Hiểu Lâm nằm viện”.

Điều Ngan giật mình, cô xoay người nhìn Tường Nã. Tường Nã vuốt tóc cô: “Mất nét, bị Tiểu Lưu đánh cho một trận, cô ta đang nằm viện. Tiểu Lưu gọi người nhà cô ta tới dân xếp từ từ.” Anh nhếch mép nói: “Anh mà là Tiểu Lưu, anh không bao giờ trút giận lên người phụ nữ của mình. Anh sẽ giết chết thằng đàn ông kia, người phụ nữ đó vẫn là của anh, có chết cũng đừng hòng trốn thoát!”.

Điều Ngan há to miệng đờ đẫn, cô khàn giọng nói: “Dù thế nào cũng không nên thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Nói gì đi nữa cô ta cũng chỉ là phụ nữ”.

Tường Nã hôn cô, anh nhìn cô chăm chú và nói: “Ngoan ngoãn không phải là được ư? Chỉ cần em ngoan, anh sẽ đối xử tốt với em cả đời”.

Điều Ngan im lặng cụp mí, cô xoay lưng tiếp tục làm thức ăn. Tường Nã đứng bên phụ giúp cô một tay, anh vụng về đưa dầu, muối, tương, giấm cho Điều Ngan. Điều Ngan bỗng sắc mặt khóe bếp che miệng ho khù khụ, anh lập tức đuổi cô ra ngoài. Một lúc sau, anh lần lượt bê ba món một canh đi ra.

Từ trước đến nay, công ty vận chuyển hàng hóa đã quen gọi thức ăn bên ngoài, hiếm khi xuống bếp nấu nướng. Tường Nã có lòng đến tiệm bên cạnh

mua những món này, anh chỉ mong Điều Ngạn ăn ngon miệng.

Điều Ngạn đã ăn cơm tối, cô gấp được vài miếng thì no căng bụng, cô hiếu kỳ hỏi anh: “Trong công ty của anh nuôi chó? Sao tôi chưa gặp bao giờ?”.

Tường Nã cười cười, anh hỏi vặn lại cô: “Em thích chó à? Nếu em thích, ngày mai anh mang một con tới cho em”.

Điều Ngạn lắc đầu, cô hỏi lần nữa: “Con chó ngày hôm đó ở đâu ra?”

Tường Nã cất giọng bình thản: “Chó nghiệp vụ giải ngũ anh lấy ở Sĩ Lâm. Anh cho nó ngủ mùi của em, tìm suốt mấy giờ, liền mới tìm được nhà của cô họ em”.

Điều Ngạn không thể tin nổi: “Anh... anh dùng chó nghiệp vụ tìm tôi?” Cô vừa ngỡ ngàng, lại vừa cảm động đến khó tả. Cô không tài nào tưởng tượng được Tường Nã lại dốc hết sức tìm cô.

Tường Nã đặt đĩa xuống, vẻ mặt của anh hết sức nghiêm túc: “Điều Điều, sau này dù xảy ra chuyện gì, em cũng không được tắt máy, không được để anh tìm không ra. Em không phải trẻ con, không thể giờ tính ấu trĩ. Lần này là lỗi của anh, anh không đến vào thời điểm quan trọng, không giúp được gì cho em, để em chịu ảm ức. Nhưng em không được như thế nữa, lần sau em còn làm vậy, anh sẽ để em “tĩnh hộ” tính tình của anh!”.

Điều Ngạn xới cơm, cúi đầu lăm bằm, chớp mắt để không khóc.

Ăn xong, Điều Ngạn đi tắm rửa, rồi nằm trên giường ôm chăn ho liên tục. Tường Nã chuẩn bị sẵn một đồng thuốc trị ho, anh kêu Điều Ngạn chọn một loại, Điều Ngạn tiện tay vợ lấy, anh nói nóng: “Thuốc chuột em cũng uống à?”.

Tường Nã đọc hướng dẫn sử dụng của từng loại thuốc, so sánh tỷ lệ tác dụng phụ, anh chọn sirô trị ho, đút cho Điều Ngạn uống một thìa xong, anh để sẵn một bình nước nóng trên tủ đầu giường. Xong xuôi hết, anh mới xúc chăn chui vào trong.

Điều Ngạn dịch người: “Anh ngủ sớm vậy?”.

Tường Nã kéo cô vào lòng: “Hai ngày nay, anh không ngủ, hiếm lắm mới có thời gian để ngủ”.

Điều Ngạn cọ quậy nhưng anh không thả tay, cô cũng đành thôi. Một lúc sau, trán cô tứa đầy mồ hôi, cô khó chịu kêu lên: “Nóng chết mất!”.

Tường Nã “ờ” một tiếng, anh thoáng vén chăn lên chút xíu, tay chân vẫn siết lấy Điều Ngạn, anh nói khề: “Muốn uống nước thì nói với anh, ngoan ngoan ngủ đi”.

Anh phủ kín chăn, ôm chặt Điều Ngạn, cô có đẩy cũng đẩy không ra.

Lúc này, Thẩm Quan vừa về công ty nước giải khát. Anh ta đi vào phòng làm việc cởi áo khoác, chủ nhiệm Ngô cảm báo cáo đến. Ông ta báo lại các số liệu gần đây, hỏi Thẩm Quan việc chọn người ở hội chợ. Thẩm Quan nói: “Chỗ chúng ta thiếu người, qua hai ngày cuối tuần này, tôi quyết định sau.” Anh ta đột nhiên hỏi: “Ông từng nuôi chó bao giờ chưa?”.

Chủ nhiệm Ngô ngạc nhiên tới mức thờ người ra, ông ta đáp: “Trước đây từng nuôi”.

Thẩm Quan lại hỏi: “Mùi thính không?”.

Chủ nhiệm Ngô gật gù: “Không gì lọt qua được khứu giác của chó”.

Thẩm Quan nhú mày, phát tay kêu ông ta ra ngoài.

Trời gần sáng, gió sớm thổi hây hây, rắc ánh vàng thừa thớt lên trung lộ Lý Sơn. Mặt trời nhô lên cao dần phả hơi nóng xuống không gian bên dưới.

Điều Ngạn ngủ ngon lành suốt một đêm. Khi cô tỉnh dậy, người cô đầm đìa mồ hôi bị Tường Nã ôm chặt trong lòng. Cô lay Tường Nã, giục anh thức dậy.

Tường Nã ngờ ngác tỉnh giấc sờ trán của cô, lòng bàn tay dính đầy mồ hôi. Anh hôn trán cô, cười nói: “Ngủ thoải mái hơn ghế sofa chứ? Em dọn đến chỗ anh luôn đi!”.

Điều Ngạn đẩy anh, cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, nói với ra ngoài: “Gia đình tôi thuê một căn nhà hai phòng ở đường Lý Tam”.

Tường Nã khề đáp một tiếng “ừm”, anh ôm lấy gối của Điều Ngạn chộp mắt thêm một chút.

Quần áo của Điều Ngạn đều cháy hết, anh lấy vài bộ đồ trong tủ để vào túi xách cho cô. Trờ về Trung Tuyền, anh lại cố tình đi đường vòng, dẫn Điều Ngạn đến mấy tiệm quần áo mua đồ cho ông bà Điều.

Chạy tới đường Lý Tam, Điều Ngạn liền bắt anh dừng xe: “Tôi xuống ở đây, anh về đi”.

Tường Nã cản cô lại hôn, còn kêu buổi tối đến đón cô. Điều Ngạn nói: “Thôi, ngày mai tôi với cô họ đến thăm ông bà nội, lúc đó tôi sẽ tìm anh”.

Tường Nã cúi kính mở miệng: “Sao giống như ăn vụng vậy!”.

Diêu Ngạn chịu thua, hôn lên miệng anh một cái, anh mới hỏi để cô xuống xe.

Về tới nhà cô họ, Diêu Ngạn lập tức móc di động ra gọi lại vào số điện thoại thuộc đã nằm lòng ngày hôm qua lần nữa nhưng không ngờ đối phương đã tắt máy.

Cô nghiền ngẫm mấy giây, dùng điện thoại gọi vào hòm thư điện tử, đánh bốn chữ: Đưa bằng cách nào?, tìm được địa chỉ của Từ Anh, cô nhấn gửi đi.

Bà Diêu thức dậy sớm, thần sắc của bà tốt hơn mấy ngày trước rất nhiều, bà nhìn ghế sofa đơn sơ, cất giọng xót xa: “Mẹ thấy tối hôm qua con ngủ ở nhà đồng nghiệp, bệnh của con có vẻ khỏe nhanh hơn, ngủ trên ghế sofa chắc khó chịu lắm!”.

Diêu Ngạn cười nói: “Bệnh cảm của con gần khỏi hẳn rồi, không liên quan đến chuyện này”.

Cô nấu cháo cho bà Diêu, đợi cô họ thức dậy, ba người cùng đi chợ mua thức ăn.

Buổi trưa, ông Diêu và vợ ra ngoài chạy xe. Diêu Ngạn chuẩn bị nước và đồ ăn cho họ, cô lại lấy di động ra, đăng nhập vào hòm thư điện tử nhưng không có thư mới.

Bà Diêu nói: “Con đừng xin nghỉ nữa. Thứ Hai đi làm đi, con cứ xin nghỉ như vậy, tiền lương bị trừ hết mất”.

Diêu Ngạn gật đầu nghe theo. Bà Diêu nói: “Lần này coi như chúng ta xui xẻo. Mẹ mà bắt được thằng súc sinh phóng hỏa mẹ sẽ rút gân bẻ xương của nó!”.

Cô họ cũng cảm giận phụ họa, rủa sả luôn mồm. Tiếc là sở cảnh sát vẫn im hơi lặng tiếng, mãi mà không có tin tức. Hung thủ chỉ để lại một thùng xăng, không tìm được người chứng kiến, khó kiểm tra tung tích kẻ châm lửa đốt nhà. Mặc dù cảnh sát đã chú ý Hắc lão đại nhưng không có bằng chứng xác thực nào nhắm vào ông ta.

Bà Diêu không biết chuyện của Hắc lão đại, chỉ coi như có kẻ điên làm chuyện ác, bà bỗng hô to: “Lẽ nào là bác con? Họ hận ông bà ngoại con để lại nhà cho mẹ!”.

Diêu Ngạn vội nói: “Mẹ đừng nghĩ ngợi linh tinh. Gia đình mình với bác bao nhiêu năm không gặp nhau, không thể là họ đâu!”.

Bà Diêu gắt đầu: “Cũng đúng, nói thế nào mẹ cũng là em ruột của bác con, hận đến mấy cũng không đến mức châm lửa đốt nhà”.

Diêu Ngạn biết bà Diêu chưa vượt qua được cú sốc, cô chỉ thầm mong thời gian có thể chữa trị tất cả.

Hôm nay đã là thứ Bảy, thời gian của cô cũng không còn nhiều. Dù chuyện phải lo nghĩ, cô không thể làm gì khác hơn là nói dối, cô nhờ cô họ chăm sóc bà Diêu và Diêu Yên Cần, chạy tới bến xe đi Nam Giang.

Sau khi Từ Anh xuất viện, bà bật vô âm tín, điện thoại di động luôn luôn tắt máy. Tin nhắn gửi từ số lạ, cũng không thấy hồi âm. Diêu Ngạn thấp thỏm, cầu mong Từ Anh đừng gặp chuyện không may, cô cũng gửi tin nhắn nói cô đến lấy sổ tiết kiệm ngay, hy vọng Từ Anh mau chóng liên lạc với cô.

Khi cô tới Nam Giang, trời cũng đã gần tối. Cô thở hắt hắt đến nhà của Từ Anh, bê trong vãn y hết lúc cô đến. Mười ngày ngắn ngủi, dường như cảnh còn mà người đã mất.

Diêu Ngạn hít một hơi sâu, cô mở khóa vào phòng sách, kéo ngăn tủ bàn, lấy sổ tiết kiệm ra khỏi hộp sắt, thận trọng cất vào túi xách, định đứng dậy rồi đi thì ánh mắt cô lướt qua ngăn kéo lần nữa, toàn thân cô hóa đá.

Bên cạnh hộp sắt trống trơn. Diêu Ngạn kéo ngăn tủ ra hết mức có thể, trong hộp tủ chỉ có giấy và đồ vật linh tinh, không còn gì khác. Hộp trà đã biến mất.

Cô đứng bật dậy nhìn xung quanh, rồi đến cửa phòng sách, cúi người nhìn ổ khóa.

Đồ đạc bám bụi ngoài phòng khách không hề thay đổi, sọt rác ở nhà bếp vẫn còn hai gói cafe. Cô đưa mắt khắp nơi cũng thấy căn nhà rộng một trăm mét vuông này không giống như có người từng tới. Diêu Ngạn cúi đầu, ngoác dựa cửa sổ phòng bếp, móng tay cô bấm ngón tay đau nhói.

Di động của Tường Nã đổ chuông, anh lè mề nghe máy. Bên kia điện thoại nói: “Anh Nã, chị dâu không có ở nhà. Buổi trưa em đi một chút rồi trở về đợi hơn nửa tiếng đồng hồ thì mấy người phụ nữ trong nhà chị dâu đến sở cảnh sát nhưng em không thấy chị ấy”.

Tường Nã co người gập chân trong chiếc xe con màu vàng, anh chà xát gương mặt, điềm tĩnh nói với người ở đầu dây bên kia: “Được rồi, không sao. Chú tiếp tục canh chừng ở đó, đừng để người lạ tới gần nhà họ”.

Sau khi gác máy, anh ngửa đầu nhìn lên chung cư cao cấp trước mặt. Bầu trời sẫm tối âm đạm không một gợn mây, khác hoàn toàn ánh bình minh tràn đầy sức sống.

Diêu Ngạn ngồi thờ người trên ghế sofa. Trời tối dần chỉ còn le lói vài tia sáng xuyên qua cửa sổ chiếu đến ghế sofa, phủ lên tủ ti-vi.

Cô thở dài nặng nề, vén tóc buộc gọn gàng lại. Giương mặt cô nửa sáng nửa tối, ánh sáng nhợt nhạt chỉ chiếu một bên mặt cô, hàng mi của cô run run, giây lát lại dừng lại.

Điều Ngan đi tới cửa phòng sách nhìn ổ khóa lần nữa, rút chìa khóa cắm vào trong, xoay một vòng trái phải, xác định ổ khóa vẫn hoàn hảo không hề hư hỏng.

Lễ Quốc Khánh, cô đến đây, để phòng, cô cố tình mang theo cả hai chiếc chìa khóa cửa phòng sách. Từ Anh rời khỏi trung tâm cai nghiện, cô từng nghĩ Từ Anh về nhà, bởi vậy cô xin Giám đốc nghỉ, định qua đây tìm hiểu. Ai ngờ nhà cô lại bị cháy, tri hoãn việc này nhiều ngày.

Trong mười ngày, hộp trà tự động biến mất. Có người từng vào phòng sách, lại cố tình tạo dựng hiện trường giống y ban đầu, mỗi thứ đều không xê dịch, mỗi ngõ ngách đều không để lại dấu vết, nhưng lọ trà biến mất không thấy, cửa phòng sách vẫn trong trạng thái khóa trái.

Từ Anh không trở về nhưng có người đã lấy hộp trà mang đi.

Điều Ngan đứng đó một lúc, nhổ một sợi tóc kẹt vào giữa khe cửa rồi khóa trái lại.

Chuyến xe cuối từ thành phố Nam Giang đến thị trấn Sĩ Lâm còn gần một tiếng nữa mới xuất phát. Điều Ngan bắt xe taxi, ngồi trên xe rồi mới gọi lại vào đây số lạ đó. Bên kia vẫn tắt máy, cô lại đăng nhập vào hòm thư điện tử, nói Từ Anh biết số tiết kiệm đã ở trên tay cô.

Tài xế taxi không ngừng nói chuyện: “Sắp đổi ca rồi. Cô bé, cháu may mắn lắm đấy, bình thường giờ này không bắt được xe đâu”.

Giờ cao điểm kẹt kín xe. Dân phòng và cảnh sát cùng nhau điều tiết giao thông. Người qua đường nườm nượp khiến tình hình càng hỗn loạn. Trong lúc chờ đèn đỏ, tài xế hăng hái nói về luật giao thông mới: “Bây giờ thi lái xe khó lắm. Mỗi ngày đều phải lấy dấu vân tay, thi lý thuyết cũng khó hơn trước, người trượt nhiều vô số, đâu có đơn giản như trước kia”. Ông ta nhìn Điều Ngan: “Cô bé, cháu có bằng lái chưa? Nếu muốn thì, chú có thể giới thiệu cho cháu một trường dạy lái xe tốt, cơ hội đỗ cũng cao hơn”.

Điều Ngan nghiêng đầu nhìn gương chiếu hậu chăm chú Xe cô xếp hàng dài tít tắp, vàng sáng đỏ rực xuyên thủng tầng mây dày đặc, nhuộm quốc lộ thành một màu vàng chói mắt. Cô lịch sự đáp lời: “Cháu có bằng lái rồi. Cảm ơn chú”.

Tới thị trấn Sĩ Lâm, Điều Ngan lại đổi xe về Trung Tuyền Khi cô về đến nhà, em họ đã ngủ. Cô hỏi hỏi cô ăn cơm chưa Điều Ngan nói đã ăn rồi.

Bà Điều ngồi dựa ghế sofa, chậm chậm nhắm mắt, bà chau mày không biết đã ngủ hay chưa. Cô họ nói nhỏ với Điều Ngan: “Buổi chiều, mọi người đến sở cảnh sát, lại trở về ngõ nhà con một lần nữa. Ý của mấy người hàng xóm là muốn gia đình con đền tiền, hai căn nhà bên cạnh gia đình con cháy đen. Tường của cả dãy nhà đó cũng nứt, chân tường hình như hơi nghiêng. Cô tìm thợ tới xem xét, nói sửa một chút là được, còn họ nói phải phá đi xây lại thì quá đáng quá”. Bà nhìn bà Điều, lại nói nhỏ hơn: “Mẹ con nghe xong lại ngồi khóc cả buổi, mẹ con mới vừa ngủ thôi, tạm thời cứ để mẹ con nghỉ ngơi”.

Điều Ngan gật đầu, thấp giọng hỏi: “Họ có nói đền bù bao nhiêu không cô?”.

Cô họ dùng tay ra hiệu, bà còn nói: “Cô hỏi rõ ràng rồi, loại án này để người phóng hỏa bồi thường, không liên quan đến chúng ta”.

Nói thì nói vậy nhưng nếu không tìm được kẻ phóng hỏa, cũng phải có người gánh trách nhiệm, trong lòng Điều Ngan ngổn ngang tâm sự.

Bà Điều mơ màng tỉnh lại. Thấy Điều Ngan đã về, bà đứng lên đi về phòng ngủ nhưng không nhắc đến chuyện về nhà chiều nay, bà vờ ra về thoải mái: “Con mau đi tắm rồi nghỉ ngơi. Mẹ ngủ đây chị con cũng ngủ say như chết rồi”.

Điều Ngan mỉm cười, đẩy bà Điều về phòng ngủ, sau đó cô ngồi ở phòng khách chờ đợi và ông Điều về.

Tường Nã gọi điện thoại, Điều Ngan hạ thấp giọng nói nhỏ. Tường Nã hỏi: “Ngày mai anh tới đón em nhé?”.

Điều Ngan im lặng giây lát rồi khẽ đồng ý. Hai người tâm sự một lúc, đợi và ông Điều về đến nhà, Điều Ngan vội vàng dập máy chạy vào bếp nấu đồ ăn khuya cho họ, sau đó dọn dẹp sạch sẽ, cô mới đi tắm, rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau, cô tỉnh dậy, chân bị rơi xuống nền nhà. Chân và đệm xóp trái trên ghế sofa vừa nóng vừa hấp hối. Điều Ngan lấy điện thoại vào hòm thư điện tử của mình, rồi lại thất vọng thoát ra. Do dự giây lát, cô gọi cho bạn bè thời đại học, năm sáu cuộc liên tục cũng không hỏi được một chút tin tức nào hữu dụng.

Cuộc sống từ trước đến nay của Từ Anh khá nhàm chán, có giờ dạy học thì bà ở Nam Giang, không có giờ dạy thì bà ở Tuệ Viên Mỹ. Sau khi về hưu, bà cũng ít qua lại với đồng nghiệp hai bên. Nghỉ đông và nghỉ hè bà thường đi du lịch nước ngoài, nói muốn đặt chân lên mọi nơi trên trái đất nhưng bây giờ bà đã trốn mất tăm.

Điều Ngan ngồi ôm gối trên ghế sofa, điều chỉnh dòng suy nghĩ của mình, cố gắng tháo gỡ nút thắt trong đầu.

Em họ rón rén mở cửa phòng ngủ chính, thấy Điều Ngan đã dậy, cô bé chạy tới, gọi nhỏ: “Chị dậy sớm thế?” Nói đoạn, có lẽ sợ miệng mình có mùi, cô bé che lại nói lúng búng: “Chị ngủ không được hả?”.

Điều Ngan mỉm cười: “Chị ngủ ngon lắm, em thì sao?”.

Cô bé chạy vào nhà vệ sinh: “Em buồn tiểu, mơ tới nhà vệ sinh, em biết ngay là giả, muốn lừa em đãi dầm đây mà. Hừ, còn lâu em mới bị lừa!” Trong nhà vệ sinh vọng ra tiếng nước “róc rách”. Điều Ngan buồn cười, không biết liên tưởng tới điều gì, cô bỗng rùng mình.

Em họ giải quyết xong nỗi buồn thì không trở về phòng, mà ra ngồi cùng Điều Ngan, cô bé vừa an ủi chị vừa đưa ra giải pháp, còn nói muốn đưa tiền lì xì của cô bé cho Điều Ngan. Một dòng nước ấm chảy vào tim Điều Ngan, cô xoa đầu cô bé, buộc tóc cho cô bé.

Sau khi ăn trưa, ông Điều và dựng ra ngoài chạy xe. Bà Điều cũng đòi tranh thủ thời gian đi mua lại khuôn đúc và vật liệu làm tượng. Tuy bán tượng tô không kiếm được bao nhiêu tiền nhưng cả thị trấn Trung Tuyền cũng chỉ có gia đình họ làm nghề này, ít nhiều gì cũng phụ giúp được một phần chi phí sinh hoạt trong nhà.

Cô họ nói với về vui mừng: “Mẹ con có việc làm thì không lo lắng linh tinh nữa”. Bà ghé sát Điều Ngan nói nhỏ: “Một lát, cô đến sờ cánh sát, rồi tới ngõ nhà con xem xét, mua đồ ăn cho hàng xóm nhà con. Con kêu mẹ con ở nhà đừng làm gì hết, để đó cô làm cho”.

Điều Ngan gạt đầu, cô cất giọng ngập ngừng: “Có thể tối nay con qua nhà đồng nghiệp”.

Cô họ biết để một cô gái lớn ngủ ngoài phòng khách cũng không tiện, chỗ lại nhỏ làm sao ngủ ngon. Cô họ nói: “Vậy cũng hay, để mẹ con thấy con ngủ ngoài phòng khách lại đau lòng. Cô thêm vài ngày nữa là dọn đến nhà mới được rồi. Con mang đồ theo để thay, ngày mai đi thẳng đến nhà máy làm luôn. Ở nhà cô có trông nom, con yên tâm!”.

Bà dẫn em họ ra ngoài, bà Điều cũng xóc lại tinh thần, đi mua cá về rồi bảo Điều Ngan: “Con nấu một nồi canh, chúng ta mang đến cho Tiểu Hứa”.

Hứa Châu Vi là ân nhân cứu mạng của nhà họ Điều, anh ta bất chấp nguy hiểm cứu bà Điều và Điều Yên Cẩn ra khỏi đám cháy. Anh ta còn nằm viện, không biết bệnh tình ra sao. Mấy ngày qua, bà Điều ngơ ngợ ngắc ngắc, bây giờ mới nhớ tới, muốn đến bệnh viện thăm anh ta. Bà nói: “Tuy cậu ta là lưu manh nhưng con cũng không tệ. Trước đây ba và cô con nằm viện, bên họ cũng không xấu, bồi thường đầy đủ, thuê hộ lý riêng, giờ lại còn cứu chúng ta”.

Điều Ngan giết cá, bà Điều nói tiếp: “Mẹ tận mắt chứng kiến cậu ta xông vào đám cháy, nhất định là tìm xem bên trong có người mắc kẹt hay không, không ngờ cậu ta lại rất tốt bụng.” Nói đoạn, bà giả vờ hỏi dò: “Mà con nói xem, nửa đêm cậu ta đến ngõ nhà mình làm gì? Đúng là kỳ lạ, lẽ nào tới hẹn hò?”.

Điều Ngan thái mòng gừng, cô nói: “Có trời mới biết. Những người như họ nói không chừng trốn trong xó xỉnh làm chuyện xấu. Chúng ta đừng tiếp xúc gần gũi với họ, trả ơn thì trả ơn nhưng cũng đừng giao du sâu quá”.

Bà Điều thở phào, bắt giác mỉm cười.

Hứa Châu Vi ở bệnh viện nhàm chán đến mức người sắp mọc meo hết cả. Mấy người anh em đang ngồi đánh bài cùng anh ta nhưng thời gian vẫn trôi qua vô cùng chậm chạp.

“Không ai ngờ anh Nã lại dắt chó nghiệp vụ đi tìm chị dâu. Chắc chắc, rõ là nâng như nâng trứng, hứng như hoa!”.

Hứa Châu Vi đánh một đôi, anh ta sờ cằm, nhìn bài chăm chăm: “Bởi vậy mấy chú lo mà trông chừng gia đình của Điều Ngan, đừng để xảy ra chuyện!”. Anh ta chỉ chỉ vết thương trên cánh tay. “Để xảy ra chuyện không chỉ có lỗi với anh Nã, mà còn có tội với người anh hùng đã bất chấp cả tính mạng như anh!”.

Mấy anh em cười ồm lên: “Ồi giờ, lại còn anh hùng. Sao anh không bảo mình ngồi ị bắt trúng lừa, chưa chùi mông đã xông vào đám cháy!”.

Hứa Châu Vi cộc cằn đập bài lên đầu anh ta. Định mở miệng mắng thì thấy Điều Ngan cầm bình giữ nhiệt đứng ngoài cửa phòng bệnh. Cô ăn mặc hết như ngày xảy ra hỏa hoạn nhưng tóc đã buộc gọn gàng, vẻ mặt mới cũng không còn.

Hứa Châu Vi cười ngoác miệng: “Ồi, chẳng lẽ mang tới cho tôi ăn?” Anh ta thẳng tay vứt bài xuống, bỏ nhào đến đón lấy bình giữ nhiệt.

Bà Điều cảm ơn rồi rút, bà rót canh giúp anh ta, cười nói tíu tít: “Tôi kêu Điều Ngan nấu, nó nấu ăn rất ngon. Từ bữa đến giờ chưa kịp cảm ơn cậu, tôi áy náy lắm”.

Hứa Châu Vi xua tay: “Việc nhỏ mà cô. Giúp người là niềm vui của cháu. Hồi còn bé, cháu thường dẫn cụ già qua đường nhặt được tiền thì nộp lại cho cảnh sát, nhưng có ai cảm ơn cháu đâu! Đúng là cứu mọi người đáng hơn!”.

Thấy anh ta nói chuyện hài hước, bà Điều tươi cười rạng rỡ.

Từ ngoài hành lang, Tường Nã đã nghe giọng nói oang oang của Hứa Châu Vi. Anh bước vào gặp Điều Ngan, lập tức tiến lại gần cô. Hứa Châu Vi reo lên: “Anh Nã!”.

Bà Điều quay lại nhìn, bà cũng gọi theo “Anh Nã”. Tường Nã ngăn người, nhưng không kìm chế được bản thân đưa mắt lướt nhanh qua Điều Ngan, anh ngượng ngùng gạt đầu. Nghe Hứa Châu Vi khen Điều Ngan nấu canh ngon, anh thẳng tay lấy bình giữ nhiệt rót cho mình uống. Canh cô nấu rất ngon, trông anh tự nhiên như lẽ thường tình, chẳng hề biết khách sáo là gì.

Rời bệnh viện, Điều Ngan và bà Điều đến chợ mua thịt tươi. Cô vừa vào đến nhà thì điện thoại di động đổ chuông.

Tường Nã trong điện thoại nói: “Chờ ở ngã tư hay cửa nhà em?”.

Điều Ngan che điện thoại di động nói nhỏ: “Ngã tư đi”.

Tường Nã nói: “Ồ, vậy em mau ra đi, anh ở ngã tư rồi”.

Điều Ngan khựng lại, kêu Tường Nã đợi cô. Cô làm sạch thịt giúp bà Điều rồi mới đi ra.

Điều Ngan ngồi vào xe Jeep, cô một nhồi người, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mới vừa nẩy mặt mày cô còn tươi tỉnh, chớp mắt đã tái nhợt, anh không khỏi lo lắng: “Em sao vậy? Cảm nặng hơn à?”.

Điều Ngan lắc đầu, cô cất giọng uể oải: “Không có, là vì chuyện khác.” Cô không giải thích với anh.

Xe chạy tới công ty vận chuyển hàng hóa, Tường Nã hăng hái xuống bếp. Anh biết Điều Ngan thích ăn thanh đạm nên cố tình mua rau xanh, chuẩn bị trở tài bếp núc.

Nhìn anh khua khua chiếc muôi khá chuyên nghiệp, Điều Ngan không định nhúng tay vào, cô ra khỏi bếp, bước đến bên ngoài tòa nhà văn phòng.

Cô đến công ty vận chuyển hàng hóa đã nhiều lần nhưng chỉ quanh quẩn trong tòa nhà văn phòng nên cảm thấy chưa quen với cảnh vật xung quanh.

Đá vụn trải đầy trên đường khiến mặt đường trở nên gồ ghề, gió thổi cuốn tung bụi bặm bám trong các góc ngách. Xe tải đậu ngổn ngang ở bãi đất trống. Lâu lâu có xe tải chạy vào bãi đậu, tài xế nhảy xuống chào Điều Ngan. Điều Ngan mỉm cười chào lại.

Điều Ngan ăn chút ít đồ ăn rồi buông đũa, Tường Nã nhíu mày: “Không hợp khẩu vị của em?”.

Điều Ngan lắc đầu, cô nở nụ cười: “Chắc cơm ăn hồi trưa chưa tiêu hóa hết. Anh ăn nhiều vào”.

Tường Nã gấp rau cho vào miệng, xác định mình nấu nướng không tệ đến mức không nuốt nổi, anh lại bắt Điều Ngan ăn thêm nửa bát cơm.

Sau khi ăn uống no nê, hai người chui vào chăn xem phim. Phim ảnh be bét máu hiện lên màn hình. Tường Nã cắn thùy tai của Điều Ngan, anh nói khẽ: “Hình như phim này cũng mở lúc chúng ta “làm việc” lần trước”.

Điều Ngan nghiêng đầu tránh anh. Anh lại bỗng dưng tốc váy ngủ của cô lên.

Tường Nã biết cô chưa hết cảm, anh không định “yêu” cô nhưng ôm thân thể ngọc ngà trong lòng, anh không kìm chế được bản thân. Hai tay của anh hết sờ chỗ này lại nắn chỗ khác, miệng lưỡi hoạt động không ngơi nghỉ giây nào làm Điều Ngan thở không ra hơi.

Khi phim chiếu hết, Tường Nã mới hài lòng ngừng lại. Anh bế cô nằm lên người mình vừa hôn vừa vuốt ve. Điều Ngan đỏ mặt, cô nín thở vui mừng vào cổ anh.

Rất cực cũng tắt đèn đi ngủ. Trong phòng loáng thoáng tiếng thở dốc, Tường Nã ôm Điều Ngan, hôn nhẹ lên tai cô rất lâu sau mới yên lặng trở lại, hơi thở bình thường thay thế ham muốn nóng rực của anh.

Điều Ngan nhắm mắt, nghe hơi thở của Tường Nã đều đều cô thận trọng kéo bàn tay trên ngực ra. Tường Nã dường như phát hiện, tay anh bóp mạnh hơn. Điều Ngan nuốt tiếng rên xuống, gạt tay anh ra khỏi người. Tường Nã ú ớ cựa mình.

Điều Ngan kéo chăn, cô ngồi dậy đi dép, nhẹ nhàng mở cửa phòng.

Không gian xung quanh vắng vẻ. Dưới nhà loáng thoáng tiếng xe cộ qua lại trên trung lộ Lý Sơn. Tòa nhà nhỏ phía sau cũng im ắng. Vài chiếc xe trở về, mở cổng sắt, lớp xe cán lên đá vụn có vẻ hơi chói tai trong màn đêm tĩnh lặng.

Điều Ngan đứng trước bếp, nhìn bình nước sôi ùng ục. Một lát sau, cô xé gói cafe trên tay, đổ bột cafe vào cốc.

Nước nóng rót vào cốc bốc hơi nghi ngút, mùi cafe nồng đậm lan tỏa trong gian bếp. Cô hít một hơi thật sâu, vén tóc ra sau tai, chậm rãi uống một ngụm.

Vị cafe đắng chát chảy vào miệng cô. Điều Ngan không nghe thấy tiếng bước chân, cô mở miệng uống thêm, lần này cô đã nếm ra vị ngọt ngào, cô hòng cô không còn khô rát.

Khi cô cầm cốc cafe lên miệng lần nữa, một cánh tay bất ngờ giăng lấy, chất lỏng màu nâu sóng ra ngoài đổ xuống nền xi măng.

Tường Nã xanh mặt, anh kìm nén cơn giận hỏi cô: “Cafe ở đâu ra? Tại sao giữa đêm giữa hôm lại uống nó?”.

Điều Ngan mở to miệng ngạc nhiên, cô đưa tay giành lấy cốc: “Tôi thèm, trả cho tôi”.

Tường Nã gơ cao tay, đổ cốc cafe vào bồn rửa. Điều Ngan kêu lên: “Tường Nã, anh làm gì vậy!” Cô chìa tay muốn giật lại chiếc cốc.

Tường Nã tóm cổ tay cô, lôi cô lại gần anh. Chiếc cốc lăn tròn trong bồn nước.

Tường Nã bóp hai má cô, nghiêng răng nói: “Nhỏ ra!”.

Điều Ngạn nhũu mày, gò má của cô đau nhói, cô lúng búng nói: “Anh làm gì vậy, anh điên rồi!”.

Con giận của Tường Nã bốc cao: “Anh điên? Khốn kiếp, em mới điên!” Anh lạnh lùng giật gói cafe màu nâu: “Em uống thứ gì? Sao? Uống đến nghiện rồi, muốn ‘bay’ lần nữa?”.

Điều Ngạn nghẹn đỏ mặt: “Anh nói linh tinh gì vậy hả?”.

Tường Nã ném phăng gói cafe. Anh đề Điều Ngạn lên bồn rửa, móc tay vào cổ họng cô, nói lạnh lùng: “Nôn ra!”.

Cổ họng cô ngứa ngáy, cô vùng mạnh người. Tường Nã mặc kệ cô, anh giữ chặt gáy cô, móc tay vào sâu hơn khiến Điều Ngạn nôn cafe ra, Tường Nã sợ cô nôn không hết, anh lại kêu: “Nôn tiếp, nôn hết ra cho anh!” Tay anh lại đẩy sâu, anh đề Điều Ngạn không cho cô gầy giữa.

Điều Ngạn đau họng, cô cào cào anh, nôn thốc nôn tháo. Nhìn cô nôn ra được, Tường Nã mới vờn tay, vỗ lưng Điều Ngạn.

Mặt Điều Ngạn ướt sũng nước mắt, cấu gắt đẩy anh, cô quát: “Anh biết hết nhưng anh không nói tôi nghe. Anh để một mình tôi chuốc lấy phiền phức, để một mình tôi chịu đựng. Anh coi tôi là gì? Đồ chơi trên giường của anh?”.

Tường Nã ngẩn ra, anh lại nghe Điều Ngạn rống lên: “Tường Nã, anh là đồ khốn nạn. Tôi hút ma túy thì sao? Nó chỉ là ma túy đá mà thôi. Tôi uống chút xúu để thoải mái thì sao? Anh không được nhúng mũi vào chuyện của tôi!”.

Thần sắc của Tường Nã đen sì, sương mù dường như giăng kín cả bầu trời, anh túm cổ áo của Điều Ngạn lôi tới trước mặt, vè tàn nhẫn tàn ra khắp gương mặt anh: “Em hút ma túy?”.

Điều Ngạn hoảng sợ nuốt khan, cô giàn giụa nước mắt: “Tôi khó chịu, tôi chỉ uống một chút, tôi không hút ma túy”.

Tường Nã bình tĩnh nhìn đôi mắt lấp lánh ánh lệ của cô mũi anh như ngửi thấy hương thơm trên người cô và vị cafe xa lạ. Anh thả tay, cô đứng không vững ngã người ra sau, anh lại ôm ngay cô vào lòng: “Điều Điều, em đừng làm chuyện điên rồi”.

Điều Ngạn nghẹn ngào lau nước mắt, cô gục đầu nói lí nhí: “Tôi không làm chuyện điên rồi, tôi chỉ một mồi. Nhà tôi cháy rụi, hàng xóm đòi gia đình tôi đền bù mười mấy vạn tệ. Nhà tôi mất hết tất cả, cô giáo hiểu tôi nhất cũng biến mất. Nhưng anh biết đáng sợ nhất là gì không?” Cô ngẩng lên: “Tôi thừa nhận tôi thích anh nhưng anh lợi dụng tình cảm của tôi, coi tôi là công cụ, mà tôi vẫn mãi tin tưởng anh. Rồi cuộc anh muốn làm gì, theo dõi tôi ư?”.

Tường Nã cuộn tay, anh ôm chặt cô hơn: “Em đừng nghĩ vớ vẩn”.

Điều Ngạn cười nhàn nhạt, cô cất giọng yếu ớt: “Tường Nã, tôi không lo lắng vớ vẩn. Tôi không chịu đựng nổi, anh mặc kệ tôi được không?”.

Tường Nã nâng gương mặt ướt đầm của cô. Điều Ngạn kiên cường như thép, dù có nước mắt cũng nuốt ngược vào trong. Tường Nã chưa từng gặp cô yếu đuối, đựng một cái là sẽ sụp đổ thế này. Anh quên mất tuổi tác của cô, cô non nớt, chưa va chạm với sóng gió cuộc đời mà lại gặp cảnh ngộ như vậy.

Tường Nã cắn răng, giọng nói của anh trầm trầm cất lên: “Do lão Hắc sai người đốt nhà em. Anh nhất định giúp em tóm cổ ông ta, chuyện bồi thường em đừng lo lắng để anh nghĩ cách, còn cô giáo của em...” Tường Nã vuốt má cô, khó nén nổi xót xa: “Từ Anh không đơn giản như em nghĩ. Anh muốn tìm Từ Anh”.

Ánh mắt Điều Ngạn lóe sáng, cô khẽ hỏi anh: “Vậy anh là ai?”.

Tường Nã sững lại, anh chạm vào nước mắt của cô, mùi cafe vẫn vít xung quanh.

Anh hỏi: “Em muốn biết thật ư?”.

Điều Ngạn nhìn anh, cô gật đầu. Nước mắt ướt hàng mi che lấp tầm nhìn của cô, cảnh vật bỗng nhòe đi.

Màn đêm trải dài vô tận, ánh trăng bàng bạc chiếu rọi trên mặt đất. Cafe ngấm lên nền xi măng, để lại vệt tròn màu nâu sẫm. Tường Nã đập lên, mặt đất ẩm ướt bị phủ thêm một lớp bụi, phai bớt màu của vết loang.

Trong sảnh công ty không mở đèn. Tường Nã nhấc cô xuống ghế sofa, cầm khăn lau mặt cho cô, rồi rót nước ấm đưa cô, anh hỏi: “Đờ chút nào chưa?”.

Điều Ngạn gật đầu, cô trầm mặc ôm lấy cốc nước.

Tường Nã thở dài, bế cô ngồi dựa vào lòng anh, anh nhún nhún chân như dỗ dành trẻ con. Đầu anh cúi thấp xuống, anh nói: “Trước đây, anh ở Lô Xuyên làm việc cho Bạch lão đại”.

Điều Ngạn tựa vào anh, nhìn anh bằng ánh mắt khó tin. Tường Nã vuốt tóc cô: “Ngày đó, anh cũng coi như là trợ thủ đắc lực của ông ta, giúp ông ta rất nhiều việc. Dương Quang là người giúp anh ở Lô Xuyên, là anh em của anh, cũng là đàn em của Bạch lão đại”.

Cuối những năm chín mươi, Lô Xuyên là một thành phố nhỏ lạc hậu. Bến cảng nhộn nhịp, ngày nào cũng tấp nập tàu chở hàng.

Năm đó, trong nước có ba mươi hai vạn thuyền bè dân dụng. Bạch lão đại lái tàu chở hàng cất giấu đầy đạn dược và súng ống cập bến ở khu bắc Gia Ninh thành phố Lô Xuyên. Từ một tốp năm người phát triển thành một nhóm hơn mười người, ôm hết việc kinh doanh vũ trường và phòng chơi bài lớn nhỏ trong khu vực Gia Ninh. Đồng thời, ông ta còn ngầm ngầm mở sòng bạc và khách sạn, trong vòng vài năm băng nhóm của ông ta phân bố khắp nơi.

Tường Nã vuốt tóc Diêu Ngạn, anh nói: “Sau khi tốt nghiệp cấp ba, anh lẫn lộn theo Bạch lão đại. Địa bàn của Bạch lão đại kinh doanh gái gú, bài bạc. Anh làm trợ thủ cho ông ta, ông ta tin cậy anh, cất nhắc anh. Đến khi ông ta buôn lậu thuốc phiện...” Tường Nã nheo mắt: “Thứ đó rất nguy hiểm, anh không muốn tự tìm đường chết, để bảo vệ bản thân, anh chọn làm nội gián”.

Diêu Ngạn lộ vẻ hoang mang. Điều này trái ngược hoàn toàn suy đoán trước đây của cô. Tường Nã tiếp tục kể: “Năm năm trước, Bạch lão đại bị bắt. Cảnh sát thu tại hiện trường hơn ba mươi kilôgam ma túy đá. Thời điểm đó ngày nào ti-vi cũng đưa tin này. Án tử hình đầu tiên ở Lô Xuyên chính là phán cho Bạch lão đại”.

Khi ấy, Dương Quang không tham gia nên ngoại trừ anh ta, đám người còn lại đều gặp họa. Tường Nã trở thành mục tiêu công kích, anh không có mặt ở hiện trường, tránh thoát cạm bẫy.

Sau này, bang hội trả thù cho Bạch lão đại, hạ lệnh truy sát Tường Nã. Bến cảng và nhà ga ở Gia Ninh suốt ngày đều có người canh chừng, xung quanh trạm thu phí cũng có người qua lại tuần tra. Bạch lão đại ngồi tù, bang hội mất người cầm đầu, các địa điểm kinh doanh dưới quyền, có nơi bị niêm phong, có nơi đổi chủ. Con bạc không chỗ để đi, cả ngày tìm cơ sinh sự khiến dân chúng hoảng sợ. Bí thư thành ủy mới thành lập tổ chuyên án tóm gọn băng đảng xã hội đen nhưng sau cùng bắt sót vài phần tử xấu, khiến Tường Nã đến cuối cùng vẫn bị vạ lây.

Nhớ đến đây, mắt Tường Nã trở nên lạnh lẽo: “Trải qua phen sống mái đó, kẻ thì chết, người thì bị thương. Dương Quang ngầm ngầm giúp đỡ anh nhưng cuối cùng anh vẫn không thể thoát”.

Diêu Ngạn kinh ngạc nhìn Tường Nã chăm chăm, sống lưng của cô lạnh buốt. Cô nghe Tường Nã nói: “Anh gần như đã chết. Cơ thể anh toàn là máu, mẹ anh cũng chưa chắc nhận ra anh. Không ngờ sau đó anh được người của cảnh sát cứu giúp”.

Tường Nã nhếch miệng nói: “Còn Tường Nam thật sự đi theo anh đã chết ở đồng quê hoang vu. Anh ta được chôn cất với tên của anh, còn anh sống sót mang tên anh ta, làm lại chứng minh nhân dân, ở tù thay anh ta. Hai năm rưỡi sau được thả, anh lại dùng thân phận Tường Nam làm...”.

Diêu Ngạn bỗng đánh mất giọng nói, cô run rẩy cuộn tay. Tường Nã cất giọng khê khàng: “Lại làm nội gián, làm việc cho cảnh sát”.

Cũng trong lúc này, Thẩm Quan ngồi trong xe nhắm mắt nghỉ ngơi. Quốc lộ đèn đuốc sáng trưng nhưng bầu trời cao cao trên đầu lại toát lên vẻ quạnh quẽ, cô liêu. Trời đã sang thu, gió mát thổi hiu hiu. Ánh mắt của tài xế lướt qua gương chiếu hậu, ông ta nhấn nút đóng cửa sổ. Thẩm Quan nói giọng khàn khàn: “Đừng đóng”.

Tài xế ngừng bấm nút, ông ta nói với Thẩm Quan: “Sếp Thẩm, anh tỉnh rồi?”.

Thẩm Quan nhàn nhạt xác nhận, tài xế nói: “Sếp Thẩm, họ tìm ra tên mập đó rồi, trốn ở thị trấn Sĩ Lâm. Chúng ta nên giao hắn ta cho công an hay là...?”.

Thẩm Quan mở mắt suy tính, anh ta nói: “Tường Nã cũng tìm hắn ta. Giao hắn ta cho Tường Nã”.

Tài xế dùng ánh mắt quái lạ nhìn gương chiếu hậu. Thẩm Quan cũng bất giác cái nhìn của ông ta, anh ta đương nhiên hiểu rõ ông ta suy nghĩ điều gì, nhếch miệng nói: “Dù tôi thích Diêu Ngạn, cũng không thể thiên vị tình cảm cá nhân. Tôi là một thương nhân đúng chuẩn. Mấy chuyện kiểu này nên để Tường Nã ra tay, đừng làm anh ta biến thành đám ruồi nhặng vô dụng”.

Tài xế nghe theo lời anh ta. Tiếp tục chạy thẳng xe về hướng thành phố Nam Giang. Nơi này về đêm rực rỡ ánh đèn khác hẳn với khung cảnh tuềnh toàng của mấy thị trấn nhỏ. Trai gái nắm tay dạo bước đi trên đường, xe tới xe lui tấp nập phồn hoa.

Một chiếc xe ngừng trước cửa câu lạc bộ Kim Cách ở trung tâm thành phố, xe ô tô đen của Thẩm Quan cũng lướt tới. Hắc lão đại bước xuống, cười nói với Thẩm Quan: “Đúng lúc quá. Vào thôi, đàn em của tôi đã đặt phòng trên tầng!”.

Thẩm Quan cười cười, anh ta vừa nói chuyện, vừa đi vào Kim Cách.

Xe cộ qua lại trên trung lộ Lý Sơn dần dần thưa thớt. Tài xế phóng xe vun vút khỏi con đường vắng.

Không gian lặng ngắt thoáng dội tiếng trống ngực dồn dập. Cảm xúc khản trương, sợ hãi và khó tin đan xen khiến trái tim Diêu Ngạn như sắp nảy khỏi lồng ngực.

Tường Nã kẻ sát Diêu Ngạn, anh hỏi: “Thất vọng?”.

Diêu Ngạn há hốc miệng. Tường Nã cười: “Vậy em đoán anh là ai?”.

Diêu Ngạn lúc này mới lên tiếng nhưng giọng cô khô khốc như nặt đất khô cằn: “Cảnh sát ngầm” Hoặc là tội phạm, tội phạm ẩn núp sâu nhất.

Tường Nã bật cười thành tiếng: “Em xem nếu lúc đó em đoán, em vẫn là của anh!” Nói đoạn, anh lại hôn cô rồi nói tiếp: “Em đã định trước là thua cuộc!”.

Điều Ngan hàm hừ, giờ tay lau miệng, khề lên tiếng: “Đo đó Thẩm Quan là...”.

Tường Nã áp trán vào trán cô, nói thản nhiên: “Hỏi nhiều vậy? Không phải khi ấy em không muốn biết sao?”.

Điều Ngan mỉm cười nhìn anh: “Nhưng anh nhúng chàm em rồi. Em hỏi anh, tại sao cho em chơi trò đó? Anh không định nói em biết đáp án của câu hỏi thứ ba à?”.

Tường Nã cười miễn cưỡng, anh nâng mặt cô lên nhìn chăm chú, từ tốn nói: “Em nhớ ngày anh đập đầu vào tường kính, em đưa anh đến bệnh viện, anh ngó qua điện thoại di động của em không?”.

Điều Ngan nhủ mảy hoài nghi. Tường Nã nói: “Danh bạ của em có số điện thoại công ty con Tuệ Viên Mỹ ở Nam Giang, trước đây em từng làm ở Tuệ Viên Mỹ.” Anh xoa má Điều Ngan, mắt anh tối thẫm: “Năm năm trước, Thẩm Quan từng làm việc ở công ty mẹ Tuệ Viên Mỹ tại Tân Châu. Anh ta đối xử với em rất đặc biệt, anh muốn tìm hiểu nguyên nhân”.

Điều Ngan nghiêng đầu, cô hỏi: “Vậy anh biết nguyên nhân chưa?”.

Miệng Tường Nã cong lên, anh đáp: “Biết rồi, anh ta đang tìm người, một người mà chỉ em mới biết người đó ở đâu.” Tường Nã nói khẽ: “Điều Điều, em nói anh biết bà ấy ở đâu, anh sẽ không hại em”.

Điều Ngan nhìn Tường Nã trân trối, lòng cô rối như tơ vò. Cô nhớ đến một chiếc xe con màu vàng mình thấy bên cửa sổ bếp nhà Từ Anh, bám theo xe taxi trong rừng chiều rực đỏ và dừng ở một góc hẻo lánh khó chú ý bên ngoài.

Cô nói: “Em không hiểu tại sao anh muốn tìm cô. Cô chỉ là một giáo viên đại học bình thường”.

Tường Nã mỉm cười: “Anh cũng không hiểu bà ấy là một giáo sư đại học bình thường, có sao em phải nói dối tung tích của bà ấy?” Anh nhướng cao mày: “Điều Điều, chính cách em làm nói anh biết bà ấy có vấn đề”.

Điều Ngan rù mắt chán nản: “Em không biết cô ở đâu. Em đã mất liên lạc với cô”.

Tường Nã làm rõ nghi vấn: “Bà ấy rồi trung tâm cai nghiện cũng không liên lạc với em?”.

Điều Ngan sùng sốt. Cuối cùng cô cũng biết hai người mà y tá kê là đàn em của Tường Nã. Trước đây, cô không muốn nói là để bảo vệ Từ Anh trong trung tâm cai nghiện nhưng bây giờ bà mất tâm mất tích, cô không biết còn cần giấu giếm hay không. Điều Ngan nhìn anh chăm chăm, vết thương ngày trước đã lành hẳn, ngấm kỹ mới nhận ra vết sẹo mờ mờ. Người này đối xử với bản thân tàn nhẫn, từng ném thử lưỡi dao cũng chẳng có gì lạ.

Điều Ngan cau mày lại: “Anh gửi tin nhắn cho em?”.

Tường Nã không hiểu ý của cô: “Tin nhắn gì?”.

Điều Ngan ngần ra, trái tim đập rộn của cô bỗng như ngừng đập. Tin nhắn lạ rất có khả năng là Từ Anh gửi cho cô. Cô móm lời anh: “Có người gửi tin nhắn cho em, nói gặp cô Từ về nhà”.

Tường Nã nhủ mảy: “Từ Anh lộ diện?”.

Điều Ngan lắc đầu: “Chắc là bạn em đùa. Bạn em muốn mời cô Từ đi ăn nhưng không gặp được cô, còn nghĩ rằng em nói dối nữa cơ. Em tưởng tin nhắn đó là anh gạt em. Ai biết anh âm mưu điều gì, nhưng hôm qua anh theo dõi em, chính mắt em thấy chiếc xe con màu vàng đó”.

Giọng Tường Nã thoáng vẻ thẹn thùng: “Thì anh đi theo em nhưng anh không nghĩ em đến Nam Giang, anh sợ em gặp chuyện”.

Điều Ngan lờm anh một cái: “Em có thể gặp chuyện gì?”

Tường Nã thở dài: “Bởi vì anh theo dõi em nên em giận anh, đi uống thứ đó?”.

Điều Ngan gục thấp đầu, miệng cô lí nhí: “Em chấp nhận mình mù mờ, không biết gì. Nếu anh không muốn nói em nghe, em có thể thông cảm nhưng em không chấp nhận được việc mình bị lợi dụng”. Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt khóa chặt lấy Tường Nã: “Anh phải nhớ em hận nhất là bị người khác lợi dụng. Em không chịu nổi điều này!”.

Tường Nã lặng lẽ hôn trán cô. Một lúc lâu sau anh cam đoan: “Anh chỉ nói dối em một lần duy nhất, anh không bao giờ lợi dụng em nữa. Anh cũng không chịu đựng nổi...”. Anh lại đặt một nụ hôn lên môi cô: “Không chịu đựng nổi em thật sự rồi bỏ anh. Điều Điều, lúc này em thừa nhận em thích anh, phải không?”.

Mặt Điều Ngan nóng ran, cô xoay đầu né tránh lại Tường Nã giữ chặt, miệng cô liền nóng lên. Anh dựa ghế sofa, giữ cô hôn ngẫu nhiên, miệng anh nỉ non: “Anh trúng tà thật rồi. Tại sao anh lại thích em đến vậy? Điều Điều ngoan, nhớ kỹ lời em nói tối nay. Nếu ngày nào đó em dám cầm súng anh, anh sẽ trói chặt em lại!” Anh bế Điều Ngan gấp rút lên tầng hai.

Điều Ngan ôm cổ anh không chịu chiều theo. Giọng Tường Nã khàn khàn cất lên: “Ra mồ hôi cho mau hết cảm, anh sẽ làm nhẹ thôi!”.

Ngày hôm sau, Diêu Ngạn vác cơ thể đau nhức đi làm, bệnh cảm của cô cũng khỏi hẳn. Tường Nã luôn miệng khen bản thân có công lớn, vờ như không nhìn thấy Diêu Ngạn đang xụi mặt. Anh cọ tới cọ lui trên người cô, cô tức tối đẩy anh, đóng sầm cửa phòng tắm.

Mấy ngày nay, Diêu Ngạn không đi làm, công việc của cô cũng không phát sinh thêm. Các đồng nghiệp ân cần hỏi thăm cô, than vãn thờ dài đủ thứ nhưng dù sao cũng không giúp được gì. Nhìn Diêu Ngạn mỉm cười, họ cũng cố gắng không nhắc đến chuyện phóng hỏa, tránh làm cô phiền lòng.

Giám đốc gọi cô lên phòng làm việc, ông ta quan tâm chuyện gia đình cô sẽ ảnh hưởng đến công việc nên chậm rãi uớt lời: “Ngày kia có hội chợ Canton, cô đi được chứ?”.

Diêu Ngạn chần chờ, Giám đốc nói: “Đi khoảng vài ngày. Cô và Tiểu Hạ bên phòng nghiên cứu của cô đi cùng với hai đồng nghiệp phòng ngoại thương. Tiền phụ cấp lần này khá dư dả thoải mái”.

Diêu Ngạn ngẫm nghĩ một lúc vẫn không trả lời. Ra ngoài phòng làm việc, cô gọi điện cho bà Diêu. Bà Diêu nói: “Công việc quan trọng, dĩ nhiên con phải đi. Đi đây đi đó gặp gỡ người này người kia cũng hay. Con đừng lo lắng việc ở nhà”.

Diêu Ngạn lúc này mới trả lời Giám đốc. Việc đi hội chợ Canton coi như giải quyết xong. Cô về đến phòng nghiên cứu thì các đồng nghiệp đã xuống căng tin, cô do dự ngồi xuống máy vi tính nhập từ khóa tìm kiếm.

Khoảng sáu bảy năm trước, vụ án truy quét xã hội đen ở thành phố Lô Xuyên gây chấn động toàn quốc. Mấy ngàn cảnh sát cùng tham gia thanh trừ băng nhóm tội phạm. Mỗi tổ chuyên án gần một trăm người, tấn công vào các tổ chức xã hội đen lớn nhỏ trong thành phố. Chuyện nóng hổi nhất trong đó là băng của Bạch lão đại ở khu Gia Ninh, thương vong vô số, toàn bộ đều sa lưới.

Tin tức còn điểm tên những thành viên cốt cán trong băng nhóm. Diêu Ngạn nhìn tới nhìn lui, rốt cục cũng tìm ra cái tên Tường Nã nói với cô tối hôm qua... Tần Lai, chết hơn năm năm trước trong một trận xã hội đen sống mái với nhau.

Tường Nã nhận được điện thoại của đàn em. Anh chạy về công ty vận chuyển hàng hóa ở thị trấn Lý Sơn, gặp ngay một người đàn ông trung niên béo mập bị trói, rên rỉ lăn lộn trên đất.

Anh cười mát, đập ông ta lăn quay, úp mặt xuống đất, bụi đất bay đầy vào miệng ông ta. Ông ta lại bắt đầu kêu gào xin tha.

Đàn em tiến lại nói thầm với Tường Nã: “Tài xế của Thẩm tổng đưa ông ta tới”.

Tường Nã nhú mày, trầm ngâm quan sát gã đàn ông to béo.

Tên mập kia không biết mình đang ở đâu nhưng nhìn đám người vạm vỡ trước mặt, ông ta run như cây sậy. Ông ta lại thấy có người cầm gậy sắt, đầu gậy rồng ruột kéo lê trên mặt đất, đá vụn bắn lên. Ông ta sợ đến bay hết hồn vía, mặt mày xanh như tàu lá chuối: “Anh... anh... liệu các anh có tìm sai người không? Tôi... tôi đâu có đắc tội với các anh!”.

Tường Nã giật gậy sắt, ở hai đầu gậy gỉ sắt xộc lên mùi tanh tanh như mùi máu. Anh nhú mày, nhắm gậy vào thẳng mũi ông ta.

Tên mập giương mắt nhìn vòng tròn đỏ thẩm thoảng mùi máu tanh. Ánh nắng dịu hơn ngày hè rất nhiều nhưng mặt mày ông ta lấm tấm mồ hôi. Mồ hôi còn nhỏ cả vào mắt cay xè làm tầm nhìn của ông ta nhòe đi, lúc này gậy sắt lạnh buốt đã chạm vào mũi ông ta.

Người ông ta bắt gấc run lên. Tường Nã lạnh lùng nói: “Châm lửa đốt nhà họ Diêu? Há?”.

Tên mập kia hoảng hồn, bỗng nhiên hiểu ra, ông ta lập tức chới bay chới biến: “Hiểu lầm, hiểu lầm, không phải tôi. Anh ơi, không phải tôi đâu”.

Tường Nã cười gằn, dí gậy sắt lên mũi ông ta. Nơi yếu ớt nhất không hẳn là mũi nhưng chỉ cần dùng một chút sức, chỗ đau nhất chắc chắn là mũi.

Tường Nã đè gậy sắt lên mũi ông ta, ông ta kêu đau đớn, lăn lộn chật vật, cả người ông ta đầy bụi bẩn, mũi ông ta đỏ ửng.

Anh tiến đến gần, dơ gậy lên cổ ông ta, yết hầu ông ta run run đau nhói.

Tường Nã cười mỉa mai: “Ông nghĩ tôi rảnh rỗi?”.

Môi ông ta trắng bệch, run rẩy đến mức lớp mỡ dày trên mặt khẽ rung rinh, ông ta nom nớp lo sợ nói: “Không phải tôi tự nguyện, họ ép buộc tôi, tôi không muốn...” Ông ta òa khóc, miệng nói liên thoảng: “Tôi bị họ bắt, tôi muốn sống, tôi không muốn làm vậy!”.

Tường Nã thu gậy sắt, thông thả móc điện thoại di động nhấn nút ghi âm, anh nói: “Kể từ đầu đến cuối sự việc. Ai sai ông, sai ông làm gì!”.

Tên mập kia nước mắt nước mũi tèm lem, một bên mặt ông ta dính đầy bụi đất Ông ta lên tiếng, đất cát rơi hết vào miệng ông ta: “Hắc lão đại ở Lô Xuyên bắt tôi đốt nhà họ Diêu. Tôi không muốn làm, tôi thật sự bị ép buộc!”.

Gậy sắt dịch lên đầu ông ta, Tường Nã gõ vài cái, âm thanh phát ra êm tai vô cùng, anh hỏi tiếp: “Thời gian, địa điểm phóng hỏa, đốt như thế nào, có bao nhiêu người, nói rõ ra!”.

Gương mặt ông ta rúm ró đến đáng thương, ông ta lấp bắp kể lại. Tường Nã tỏ vẻ lạnh nhạt, lâu lâu lại gõ gậy lên đầu ông ta dọa ông ta nói hết từng chi tiết, bao gồm cả hiệu bật lửa ném đám cháy.

Sau một hồi nói rõ ràng mọi thứ, tên mập kia giọng run run nói: “Anh ơi, van xin anh thả tôi, sau này tôi không dám nữa!”.

Tường Nã cười gằn, hạ gậy sắt xuống, gậy sắt trên tay anh giống như một tờ giấy nhẹ tênh, gậy tiếp theo, mặt anh sa sầm giờ cao gậy rồi quất mạnh xuống. Gậy sắt đồ tươi không hề phản xạ bất cứ tia sáng nào dưới ánh nắng, nhìn cực kỳ gai mắt. Tên mập kia hét to rồi im bật, cổ ông ta đau nhói, có điều chỉ một vài giây sau ông ta lại không kiềm chế được, hoảng hốt kêu đau. Tường Nã hung hãn nện gậy, ông ta không còn phân biệt được bản thân đang thốt ra tiếng. Ông ta nằm co quắp trên đất, sắc mặt tái mét, mồ hôi tuôn nhễ nhại.

Về mặt Tường Nã trông hết sức tàn bạo, anh lại đập mạnh vào mặt tên mập. Ông ta rên lên đau đớn, run bắn người. Tường Nã nổi nóng gậy quất vào bụng ông ta. Gậy sắt như có lực đàn hồi, Tường Nã đánh liên tiếp, chân anh cũng không ngừng nghiền mạnh. Ông ta trốn không thoát, chỉ còn biết kêu la âm ỉ, giây này cả người.

Mấy anh em ít khi thấy Tường Nã tức giận. Đa phần anh chỉ nghiêm mặt dọa họ, bây giờ nhìn anh khua gậy như muốn giết người, họ sợ hãi, không dám tiến lên ngăn cản.

Tường Nã quất liên tục mười cái làm tên mập kia thở thoi thóp. Lúc này anh mới nhấc chân đẩy ông ta lên, mặt mũi ông ta bầm tím, anh ra lệnh cho đàn em: “Mấy chú tiếp tục, đừng đánh hấn ta chết là được!”.

Mấy anh em hưng phấn xông lên, cầm gậy đánh lia lịa.

Tiếng rên đau, tiếng đánh đấm thùm thụp vang dội bên ngoài. Tường Nã uống một ngụm nước cho hạ hỏa, nằm xuống ghế sofa gọi điện.

Dương Quang nhận điện thoại: “Anh Nã!”.

Tường Nã nói: “Tên mập phóng hỏa ở chỗ tôi. Lát nữa, chú báo với người chú gài bên cạnh lão Hắc!”.

Tường Nã nói sơ sơ, Dương Quang chột vồ lẽ, anh ta cười ha hả: “Kể hay. Được, em làm ngay!”.

Tường Nã mỉm cười gác máy. Anh hài lòng gác chân lên bàn, bên tai là tiếng đánh đấm gián đoạn nhưng không còn nghe thấy tiếng la đau đớn, có vẻ như tên mập kia đã ngất xỉu.

Diêu Ngan bận túi bụi. Lúc thì cô ở phòng nghiên cứu thống kê số liệu, lúc lại chạy đến phòng ngoại thương xác nhận công việc với đối phương. Đến khi trời tối đen cô mới tan sở, đi chợ mua thịt về nhà cô họ.

Cô họ đã nấu cơm, chờ Diêu Ngan đi làm về. Diêu Ngan xin lỗi: “Hôm nay, công ty con nhiều việc, con phải tăng ca”.

Cô họ đi vào bếp xối cơm, bà vừa cười vừa nói: “Cô biết con bận mà. Mẹ con nói ngày kia con đi Quảng Châu công tác? Giỏi quá. Mới đi làm mà được đi công tác rồi”.

Diêu Ngan mỉm cười, bê cơm giúp cô họ. Bà Diêu lại hâm nóng canh, nhìn bà khá vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Diêu Ngan dạy em họ làm bài tập, còn bà Diêu và Diêu Yên Cần sắp xếp đồ đạc trong phòng ngủ.

Mặc dù đồ đạc trong nhà đã cháy hết nhưng mấy ngày nay cũng sắm sửa thêm được một số quần áo và đồ dùng cần gói ghém, cô họ lục ra mấy sẩy và quạt, nói họ phải mang theo.

Diêu Ngan canh chừng em họ làm xong bài tập, cô đi tắm rửa nhưng cũng không thể ngủ ngay, cô đợi ông Diêu và dựng lái xe trở về.

Thức đến rạng sáng, cô ngáp ngủ vào bếp hâm nóng thức ăn. Khi ông Diêu và dựng đã ăn uống no nê, cô rót cục cũng nằm xuống ghế sofa nghỉ ngơi.

Trung lộ Lý Sơn tĩnh lặng trong đêm đen. Lúc này, đám động vật hoạt động về đêm thoải mái chạy qua chạy lại trên đường mà không sợ bị xe cán ngang.

Cổng công ty vận chuyển hàng hóa đóng chặt, bên trong lặng ngắt, chỉ có tòa nhà nhỏ phía sau còn sáng đèn rồi cũng tắt ngúm.

Hai người đàn ông lén lút lò dò ngoài cổng, nhìn công ty vận chuyển hàng hóa tối đen, họ nắm công sắt, nhanh nhẹn leo vào trong.

Họ phân công rõ ràng, tìm kiếm hai bên trái phải. Một người gọi khẽ: “Ồ đó!”.

Bãi đất trống đậu xe có hai cây cỏ thụ. Tên mập bị trói bằng dây thừng và xích sắt ngồi dựa người vào cây cỏ thụ, miệng ông ta còn ngậm một cục vải.

Hai người đi đến bên đó, nhìn thấy bộ dạng thảm hại của tên mập, ông ta mặt mày sung húp bầm tím, qua ánh sáng mờ mờ cũng có thể nhận ra mặt ông ta hoàn toàn biến dạng.

Họ đưa mắt nhìn nhau, cắt dây thừng, sờ soạng cời xích sắt, đỡ tên mập đang mê man kia dậy đi ra ngoài cổng sắt.

Hơn hai giờ sau, họ về đến Nam Giang. Tên mập mơ màng tỉnh lại, liếc thấy tình cảnh của bản thân thay đổi, ông ta tức tốc kêu cứu.

Hai người kia ngoảnh mặt làm ngơ. Đến chỗ ở của Hắc lão đại, họ lôi tên mập xuống xe, kéo vào bên trong.

Hắc lão đại nằm trên ghế sofa uống cafe, trong tay ông ta là một nắm bột màu trắng. Ông ta uống cạn cafe, cầm bột phẩn hít mạnh. Tất cả bột phẩn cuốn vào mũi ông ta, ông ta đứng bật dậy, thở dài hai tiếng, bờ vai rung lên. Ông ta đi tiếp vài bước, mặc kệ tên mập giụa giụa trên mặt đất.

Một lát sau, Hắc lão đại dừng lại bên ghế sofa, ông ta nhắm mắt cảm nhận dư vị, mở miệng ra nói: “Không còn nguyên chất như hồi trước”. Không chờ đàn em lên tiếng, máu huyết trong người ông ta sôi sục không chỗ trút ra, ông ta thuận tay vợ lấy ngọn đèn đập lên đầu tên mập.

Tên mập chỉ kịp “hự” một tiếng trán đã bê bết máu. Hắc lão đại cực kỳ giận dữ: “Bán đứng tao? Chán sống!” Nói đoạn, ông ta đập mạnh hơn, ngọn đèn vỡ nát, mặt mũi tên mập đầy máu me, trông vô cùng thảm hại.

Trong lúc này, Tường Nã nhân nhả bước đến tán cây, khom lưng nhặt xích sắt và dây thừng, anh nhếch mép nói với bên kia điện thoại: “Người đưa đi rồi, báo cảnh sát!”.

Bên kia điện thoại không lên tiếng, lập tức dập máy.

Tường Nã duỗi thẳng lưng, anh cười nhìn mặt trắng. Anh bỗng cảm thấy trống trải, nhớ Diêu Ngạn vô cùng.

Hắc lão đại càng đánh càng hăng, ông ta không còn kiểm soát được bản thân. Tên mập ngắc ngoại, thờ thoi thóp. Đàn em trông thấy hết sức kinh hãi. Tuy họ làm nhiều chuyện xấu nhưng cũng chưa từng đánh chết người. Nếu không thì bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị cảnh sát tóm cổ, không ra được nữa.

Trong lúc đàn em muốn khuyên can, phía sau đột nhiên dội lên tiếng phá cửa. Một giọng nam vang vang truyền đến: “Cảnh sát đây, tất cả đứng im!”.

Khu biệt thự trở nên ồn ào dưới màn đêm tĩnh lặng. Xe cấp cứu và xe cảnh sát cùng tới, tiếng còi vang khắp phía đông thành phố Nam Giang.

Mãi đến bình minh, Thẩm Quan mới nhận được tin tức. Tài xế tới báo cáo với anh: “Rạng sáng hôm nay, Hắc lão đại bị tóm ở Nam Giang. Ông ta hít ma túy và cố ý gây thương tích cho người khác”.

Thẩm Quan cau mày. Tài xế nói: “Tôi qua họ cứu tên mập đó khỏi chỗ sếp Tường, rồi đánh ông ta sống dở chết dở trong biệt thự.” Tài xế tiếp tục: “Nhưng sếp Thẩm, lúc họ cứu tên mập ra nghe nói bên sếp Tường đã đánh ông ta bán sống bán chết rồi”.

Thẩm Quan cong môi nói: “Ông thấy thế nào?”.

Tài xế mỉm cười: “Đúng là rất thông minh. Sếp Hắc cũng mắc bẫy của anh ta”.

Thẩm Quan cười cười: “Mặc kệ lão Hắc. Tranh thủ lúc này, chúng ta đẩy nhanh tiến độ, đến lúc đó làm quen với người họ Dương kia. Còn nữa tìm người dọn dẹp chỗ lão Hắc, để tâm xem ông ta hút cái gì!”. Anh ta lại nhủ mảy may suy tư.

Trời sáng, Diêu Ngạn và bà Diêu mang đồ đạc đã dọn hơn phân nửa sang nhà mới.

Sắp xếp ngay ngắn nôi niêu xoong chảo xong, Diêu Ngạn lại trải ga giường, để đồ rửa mặt vào nhà vệ sinh. Nhìn không gian vuông vức chật hẹp, cô bỗng lặng người.

Bà Diêu đi tới cửa nhà vệ sinh, rón người vào xem xét, bà nói nhỏ: “Chỗ này làm sao tắm đây, xoay người còn không được”.

Diêu Ngạn cười, cô nói với bà Diêu: “Bây giờ mẹ biết mẹ béo rồi sao? Con đã nói người có tuổi phải chú ý ăn uống, mẹ lại không nghe con”.

Cơ mặt của bà Diêu giãn ra: “Biết rồi biết rồi, dọn dẹp tiếp thôi. Con mau mau lên để còn đi làm”.

Cửa sổ mở thông thoáng suốt từ đó tới giờ, mùi sơn cũng phai đi ít nhiều, bà Diêu không chờ nổi nữa, bà định ngày mai dọn thẳng sang đây.

Diêu Ngạn dọn dẹp, lau sạch sẽ mọi nơi. Phòng nhỏ chỉ đủ để một giường đơn. May mắn là ngày mai cô đi công tác, không cần ngủ chung với Diêu Yên Cần. Nếu không hai người cùng chen chúc trên giường, không biết có chịu nổi không nữa,

Diêu Ngạn bận tíu tít suốt ngày, cô ở trong phòng nghiên cứu vừa gọi điện vừa gửi fax, không có lúc nào để ngơi nghỉ. Tường Nã mời cô đi ăn, cô cũng từ chối: “Không được thật mà. Ngày mai, em phải đi hội chợ Canton, mà bây giờ em còn cả đống việc chưa làm xong”.

Tường Nã bất ngờ: “Tại sao em lại đi hội chợ Canton? Đi mấy ngày?”.

Diêu Ngạn tính toán thời gian: “Khoảng năm sáu ngày gì đấy”.

Tường Nã bức bối: “Đi một mạch năm sáu ngày? Em bỏ anh một mình ở đây hả?”.

Diêu Ngạn nửa cười nửa mỉa dễ dàng anh hết nước hết cái. Sau khi gác máy, cô vẫn không thể tin được, quay mặt vào máy vì tính cười khúc khích.

Buổi tối, Tường Nã tiếp tục gọi điện quấy rầy cô. Giọng nói trầm trầm của anh đều đặn vang lên, anh dặn dò Diêu Ngạn đừng làm việc quá sức, nói cô buổi tối ngủ ở khách sạn nhớ khóa cửa kỹ. Đến cuối cùng anh như có điều gì muốn nói nhưng không sao mở miệng được. Diêu Ngạn cảm thấy anh hơi lạ: “Anh sao vậy? Anh muốn nói gì nữa?”.

Tường Nã hỏi: “Trước đây, bạn trai trước đây của chị em khá mập phải không?”.

Điều Ngan ngây người: “Làm sao anh biết?”.

Tường Nã đầu đầu suy nghĩ, anh thử thăm dò mối quan hệ của người đó với hai chị em cô. Điều Ngan không muốn nhắc tới ông ta: “Chính ông ta lừa chị em bán hàng đa cấp, anh nói đi”.

Tường Nã nghe vậy, anh nhẹ cả người. Anh cười cười, nói với cô: “Vậy thì tốt. Ông ta bị cảnh sát bắt vì tội phóng hỏa!”.

Điều Ngan giật mình, tim cô đập thình thịch. Tường Nã nói: “Tối qua anh mới biết ông ta quen chị em. Ông ta nằm viện, tối nay mới tỉnh lại. Ngày mai là lấy khẩu cung. Em yên tâm đi công tác, anh sẽ để ý bên này cho em!”.

Điều Ngan ôm chần, cô xúc động đến rơi nước mắt.

Ngày hôm sau, tinh thần của cô cực kỳ sáng khoái. Cô bình thần vác ba lô lên đi công tác. Xe công ty dừng ngoài đầu ngõ, Giám đốc và đồng nghiệp ngồi trong xe trò chuyện riu rít. Thoáng cái, họ đến sân bay Nam Giang. Ba tiếng đồng hồ sau, họ bay tới Quảng Châu.

Hội chợ Canton đợt ba diễn ra trong năm ngày. Gian hàng trưng bày thực phẩm bố trí ở khu B. Hôm nay mọi người cần hoàn tất công tác chuẩn bị cuối cùng, để hai ngày sau triển lãm.

Điều Ngan bỏ ba lô xuống, theo xe tới trung tâm triển lãm và hội nghị, cô búi cao tóc bắt đầu làm việc. Giám đốc ở bên cạnh chỉ dẫn cho mọi người. Thời tiết ở Quảng Châu khác xa Trung Tuyền. Trung tuần tháng Mười nhưng trời vẫn nóng như đổ lửa, mọi người vã mồ hôi như tắm. Giám đốc nghe điện thoại rồi gọi Điều Ngan: “Tiểu Điều, cô đến sân bay một chuyến đi”.

Điều Ngan lau trán lấm tấm mồ hôi, cô hỏi: “Sao ạ?”.

Giám đốc sờ túi quần, rút chìa khóa ra nói: “Chìa khóa xe thuê ở khách sạn. Cô chạy đến sân bay đón Thẩm tổng. Ở đây ngoại trừ tôi, chỉ còn mình cô có bằng lái!”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Điều Ngan nhận chìa khóa, lấy xe ô tô chạy ra sân bay. Cô không biết đường, xe của khách sạn lại không có bộ định vị, cô hỏi hết người này đến người kia mới đến được sân bay. Khi cô tới nơi thì máy bay từ Nam Giang đến Quảng Châu đã hạ cánh.

Điều Ngan định gọi điện cho Thẩm Quan thì anh ta đã gọi tới: “Em tới chưa? Tôi đang ăn trưa”.

Điều Ngan trả lời anh ta. Thẩm Quan nói tên nhà hàng, nói Điều Ngan chạy xe qua.

Điều Ngan sống đến từng tuổi này, đây là lần đầu tiên đi máy bay, bởi vậy sân bay đối với cô xa lạ cực kỳ. Cô tìm hồi lâu mới thấy nhà hàng tây mà Thẩm Quan nói.

Thẩm Quan từ xa đã trông thấy cô bước vào, tóc cô búi cao gọn gàng, vài sợi khế rủ xuống, cô mặc áo tay ngắn và quần bò đơn giản, nhìn rất gọn gàng năng động, dạt dào sức sống. Mỗi một bước đi của cô đều chìm trong vàng dương rạng rỡ.

Thẩm Quan mỉm cười, anh ta hỏi cô: “Em ăn trưa chưa?”.

Điều Ngan gật đầu nhưng thực tế bụng cô còn chưa có lấy nổi một hạt gạo. Thẩm Quan gọi bồi bàn, anh ta nói: “Vậy ăn thêm với tôi. Tôi không thích đồ ăn trên máy bay, chưa có gì vào bụng cả”.

Điều Ngan đành ngồi xuống, đợi đồ ăn được đưa lên. Cô cầm dao đĩa ăn vài miếng đối phó. Ngày trước được học bổng, bạn bè dẫn cô đi ăn món tây cho biết, tuy không ngon nhưng cũng có mùi vị đặc biệt. Bây giờ ngồi đối diện Thẩm Quan nói chuyện một cách khách sáo, dãi bồi, cô lại cảm thấy thứ đồ ăn xa xỉ này thật nhạt nhẽo.

“Tôi để họ buổi chiều mới đến đây. Tôi tới sớm, tranh thủ nghỉ ngơi coi như nghỉ phép. Bên em thì sao?”

Điều Ngan trả lời chiếu lệ: “Gian hàng trưng bày bài trí gần xong rồi, còn thiếu bước cuối nữa thôi. Gian hàng bên anh nằm ngay cạnh chúng tôi, hình như lớn hơn một chút”.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện với nhau. Sau khi ăn xong, Diêu Ngạn đưa anh ta về khách sạn.

Giám đốc đã đặt phòng trước cho Thẩm Quan, anh ta chỉ cần trực tiếp đến ở. Phòng khách sạn cao cấp gồm một phòng ngủ và một phòng khách, cửa ra vào đối diện với ban công, ánh sáng nóng rực chiếu thẳng vào trong. Thẩm Quan mở điều hòa, kêu Diêu Ngạn ngồi đợi. Anh ta đến quầy bar lấy một lon nước cho Diêu Ngạn: “Em xem ti-vi đi, tôi đi thu xếp ít đồ, rồi đến trung tâm triển lãm và hội nghị”.

Diêu Ngạn nhận lấy, cô nói: “Thẩm tổng, để tôi xuống đại sảnh chờ anh”.

Thẩm Quan bước vào phòng ngủ: “Em xem ti-vi đi, tôi làm nhanh lắm”.

Diêu Ngạn nhìn Thẩm Quan biến mất sau cánh cửa phòng ngủ, cô nghịch lon nước lạnh trên tay, cau mày dõi mắt sang ti-vi.

Chương trình ti-vi chẳng có gì thú vị, Diêu Ngạn xem một lát rồi lại hướng mắt sang phía phòng ngủ, không biết Thẩm Quan làm gì bên trong, ánh nắng hắt lên gương mặt nghiêng của cô, trong lòng cô hơi sốt ruột. Cô lấy di động vào hòm thư, thấy không có thư mới, cô khẽ thở dài.

Trong lúc thất thần, điện thoại di động của cô bỗng đổ chuông. Diêu Ngạn nhìn màn hình, vội vàng nhận cuộc gọi. Trong điện thoại Tưởng Nã hỏi cô: “Em bận à?”.

Diêu Ngạn che điện thoại nói nhỏ: “Không có. Sở cảnh sát có tin mới chưa anh?”.

Nghe bên cô có tiếng ti-vi, anh cười cười: “Xem ra em đang rất rảnh rang nhỉ, có cả thời gian xem ti-vi cơ mà. Cảnh sát vừa tới tìm nhà em. Dượng với bố em đi chạy xe rồi, chỉ có mẹ và cô em đến thôi”.

Giọng nói chất chứa lo lắng của Diêu Ngạn cất lên: “Vậy tại sao mẹ với cô còn chưa gọi điện cho em?”.

Tưởng Nã phì cười: “Em gấp gấp làm gì, vừa mới đến thôi, em đừng lo lắng, có anh trông chừng bên ngoài rồi”.

Thẩm Quan cầm một tập tài liệu ra khỏi phòng ngủ, anh ta nói: “Chúng ta đi thôi.” Ngược đầu lên thấy Diêu Ngạn đang nói chuyện điện thoại, anh ta dừng chân, đứng một bên chờ cô.

Tưởng Nã rất thính tai. Nghe bên cạnh Diêu Ngạn có người, mà còn là một người đàn ông, anh lập tức hỏi: “Em ở khách sạn?”.

Diêu Ngạn “ừm” một tiếng. Đứng dậy nhìn Thẩm Quan, cô nói nhỏ với Tưởng Nã: “Tôi về nói chuyện sau, giờ em đang bận!”. Nói hết câu, cô vội vã đập máy. Thẩm Quan cười cười, không nói không rằng, giờ tập tài liệu chỉ ra ngoài cửa. Hai người cùng rời khách sạn đến trung tâm triển lãm và hội nghị.

Tiếng tút tút ngắt máy ở đầu bên kia dội lại khiến câu “bận việc gì” của Tưởng Nã sắp thoát khỏi miệng liền phải nuốt ngược vào trong. Cổ họng anh nghẹn ứ, lòng đầy tâm sự.

Đàn em mua đồ ăn bước vào xe đưa cho Tưởng Nã, anh ta quay qua hỏi: “Anh Nã, cần vào đó xem không?”.

Tưởng Nã lờm anh ta: “Chú xem trong đó là trung tâm thương mại để thỏa thích đi dạo à?”.

Cục cảnh sát huyện nằm ở thị trấn Sĩ Lâm, xung quanh tập trung nhiều cơ quan nhà nước, xe cộ đi lại đầy bên ngoài nhưng ít có người đi bộ lảng vảng gần đó. Tưởng Nã mở túi nylon, lấy bánh mì ra cắn, trông anh nhân nhả như đang đi dã ngoại.

Một lúc sau, bà Diêu và cô họ của Diêu Ngạn ra khỏi cục cảnh sát. Anh rút di động ra gọi, lúng búng hỏi: “Sao rồi?”.

Dương Quang trong điện thoại nói: “Em hỏi rồi, có người gánh thay lão Hắc chuyện hành hung. Tên mập đó khai là anh đánh ông ta. Cảnh sát có tìm anh không?”.

Tưởng Nã vẩy tay ra hiệu đàn em chạy bám theo hai người nhà bà Diêu, anh nói: “Tìm chứ, nhưng không bằng không chứng, tên mập nói anh dùng gậy sắt đánh ông ta...” Tưởng Nã hừ lạnh: “Anh cho họ xem cả xe tải chở sắt, anh dùng gậy nào đập ông ta?”.

Dương Quang mỉm cười, anh ta cất giọng chân chừ: “Có điều chuyện đốt nhà trút hết lên tên mập đó. Ông ta không khai ra lão Hắc nhưng xem chừng cũng chẳng dám”.

Tưởng Nã nói: “Anh cũng đoán vậy từ lâu. Lão Hắc bị tạm giam mấy ngày?”.

Dương Quang cười ồm ồm: “Khỏi nói cái này đi, em buồn cười chết mất. Lúc lão Hắc làm ăn chưa phát, ông ta từng bị bắt tội hút ma túy một lần. Giờ là lần thứ hai, ông ta bị đưa đến trại cai nghiện cưỡng chế. Để em xem ông ta còn mặt mũi nào quay lại Lô Xuyên!”.

Tưởng Nã vỗ ghế xe khoái chí cười ha hả. Anh lại hỏi: “Cảnh sát điều tra được thứ ông ta hút từ đâu ra không?”.

Dương Quang dẹp vẻ mặt hớn hờ, anh ta nói: “Em đã nhờ người nghe ngóng thử. Kết quả phân tích hôm qua là ma túy đá, hàm lượng chỉ có một chút xíu, nói là mua lúc đi chơi, không nắm được những cái khác. Lão Hắc không khai gì hết”.

Tưởng Nã neho mắt, ra chiều suy tư.

Bà Diêu về nhà không cảm nổi nước mắt. Diêu Yên Cẩn không biết chuyện gì xảy ra, cô hoảng loạn hỏi bà: “Mẹ sao vậy?”.

Cô họ kêu Diêu Yên Cẩn rót nước, bà cười: “Mẹ con khóc vì vui sướng. Cảnh sát đã bắt được người đốt nhà con. Mẹ con mừng đấy!”.

Trong lòng Diêu Yên Cẩn cũng rộn ràng niềm vui: “Thật không ạ? Hay quá!”.

Nhưng Diêu Yên Cẩn vừa nói hết câu, bà Diêu mắt nhắm mắt lại bất thành hình quay ra tát thẳng vào mặt cô. Diêu Yên Cẩn chệnh choáng giật lùi người, nước mắt chảy tràn khóe mi. Con giận của bà Diêu bùng nổ: “Tôi nói thế nào với cô? Cô tìm một người đàn ông tốt? Cô thích ông ta? Ông ta vừa gạt cô bán hàng đa cấp, vừa phóng hỏa đốt nhà chúng ta. Lừa cô chưa đủ, còn muốn gia đình ta kiệt quệ, phải không?”.

Bà vừa khóc vừa đánh Diêu Yên Cẩn: “Tôi đánh chết cô, tôi không nên sinh ra thứ như cô, báo hại cả cuộc đời tôi, đến cuối cùng còn khiến nhà của bố mẹ tôi cháy rụi. Tôi đánh chết cô!” Bà Diêu mặc kệ mọi thứ đánh con từ ngoài phòng khách tới tận trên giường mặc cô la hét om đầu né tránh.

Cô họ vội vàng kéo bà Diêu: “Chị làm gì vậy? Chị đừng đánh nữa. Chị mau dừng lại đi!”.

Bà Diêu nổi điên đánh Diêu Yên Cẩn chát chát: “Tôi đánh chết cô, coi như tôi không sinh ra đứa con gái như cô!”.

Cô họ ôm chầm lấy bà Diêu, cố kéo bà ra ngoài, lại kêu Diêu Yên Cẩn đừng khóc. Diêu Yên Cẩn càng khóc lớn hơn, cô tủi thân không hiểu đầu cua tai nheo ra sao tự nhiên lại bị đánh tới tấp.

Rất lâu sau, trong phòng mới yên ắng trở lại. Cô họ nhúng hai chiếc khăn mang ra, đưa bà Diêu lau mặt. Bà Diêu lau chùi nước mắt, thều thào nói: “Không biết chị gây nên tội gì mà lại sinh ra thứ như nó”.

Diêu Yên Cẩn ôm gối rụt người vào đầu giường, cô thút thít không dám khóc lớn.

Cô họ buông tiếng thở dài: “Lúc nãy chị hứa với em thế nào? Chẳng phải chị nói không trách cứ Yên Yên sao? Chị không biết tính tình của nó sao?”.

Bà Diêu lắc đầu nguây nguẩy, nếp nhăn trên khóe mắt bà ướt nước mắt. Hồi còn trẻ, bà xinh xắn thanh tú, mặc váy dài thắt bím tóc, chân mang giày bệt trắng, nhưng qua năm tháng cuộc sống tồi tệ bà trở nên thô ráp, giống như vết chai sần trên ngón tay và lòng bàn tay bà. Bận bè đồng trang lứa với bà đã nghỉ hưu an dưỡng tuổi già từ lâu còn bà vẫn phải bôn ba kiếm sống.

Bà Diêu nghẹn lời nói tiếp: “Chị chỉ trách chị, chị không dạy dỗ nó đàng hoàng. Thôi bỏ đi, mọi chuyện đã qua hết rồi”.

Nghỉ ngơi chốc lát, bà Diêu và cô họ về lại nhà cũ, báo tin bên cảnh sát cho hàng xóm biết. Họ lại lạng người đứng trước căn nhà đã thay đổi hoàn toàn. Hàng xóm cũ hơn chục năm nhìn thấy dáng vẻ của bà Diêu, họ xót xa, không ngừng mắng chửi tên phóng hỏa. Nỗi giận dữ và căm tức dồn hết vào căn nhà cháy đen.

Diêu Ngạn tranh thủ lúc rảnh rỗi ngồi uống nước. Nhận được điện thoại của Diêu Yên Cẩn, cô lập tức sặc nước.

“Mẹ nói tại sao mẹ lại sinh ra thứ như chị. Chị biết chị đàn độn nhưng chị có chỗ nào không tốt? Chị biết phụ mẹ dọn hàng bán tượng, không tiếp tục đi khiêu vũ, cũng không thích người đàn ông đó nữa. Mẹ còn muốn chị làm thế nào nữa đây? Sao chị biết được anh ta là người xấu!”

Diêu Ngạn lẩn vào góc đỡ dành chị: “Mẹ không vui, giận quá mới nói vậy. Chị không được giận mẹ. Bây giờ trong nhà đã vậy, chị cũng hiểu mà. Chị đừng làm bố mẹ phiền lòng, được không?”.

Diêu Yên Cẩn ứa nước mắt: “Chị biết, vì vậy chị chỉ ở nhà, chị không đi đâu hết nhưng chị tủi thân. Diêu Diêu, chừng nào em về?”.

Diêu Ngạn cười, nói với chị: “Chủ nhật em về. Tuần này ở nhà phải nhờ chị trông nom. Chị chịu khó một chút nhé!”.

Cô gác máy, Giám đốc vẫy tay gọi cô. Mọi người cùng nhau đi ăn tối, cười nói rôm rả nhưng trong lòng Diêu Ngạn lại lo lắng không yên. Đến lúc ăn cơm xong về khách sạn, bà Diêu gọi điện tới, cô mới thở phào một hơi.

Bà Diêu kể Diêu Ngạn nghe chuyện bên phía cảnh sát. Diêu Ngạn giả vờ ngạc nhiên: “Thật chứ mẹ? Hay quá, bắt được là mừng rồi, chả trách chiều nay chị gọi cho con, nói mẹ đánh chị!”.

Bà Diêu khóc suốt buổi chiều, khúc mắc tích tụ trong lòng cũng vơi đi, bà cười: “Chị con không được cái gì, chỉ được mỗi cái mách lẻo.” Bà thở dài thườn thượt: “Tốt rồi, chỉ cần đợi đến lúc mở phiên tòa, bồi thường tiền thì đầu lại vào đấy!”.

Tuy còn phải chịu thêm một quãng thời gian nữa nhưng ánh sáng đã ở trước mắt, không còn cảm thấy mệt mỏi chán chường nữa.

Diêu Ngạn tắm rửa sạch sẽ, gọi điện cho Tường Nã, ngại ngần cảm ơn anh. Anh mỉm cười: “Bây giờ đã biết anh tốt chưa?”.

Anh nằm trên giường nói: “Nhưng không kiện được Hắc lão đại, tên mập ôm hết vào người”.

Diêu Ngạn hơi thất vọng nhưng cô cũng hiểu biết thiệt hơn. Nếu Hắc lão đại dễ dàng chìm vào chuyện này, có lẽ vận rủi sẽ đeo bám gia đình họ không dứt. Vì vậy dù oán hận hơn nữa, cô cũng chỉ còn biết nhẫn nhịn.

Tường Nã chợt hỏi cô: “Đúng rồi. Chiều nay em ở khách sạn với ai thế?”.

Điều Ngan cất giọng khó hiểu: “Không có. Chiều nay, em đến trung tâm triển lãm và hội nghị mà.” Nói đoạn, cô bỗng tỉnh ngộ: “À, người anh nói là Thẩm Quan”.

Tường Nã nhăn mặt nhủ mày: “Tại sao em lại ở cùng Thẩm Quan?”.

Điều Ngan chịu thua anh, cô giải thích: “Giám đốc kêu em đến sân bay đón Thẩm Quan, em đưa anh ta về khách sạn.” Không đợi Tường Nã lên tiếng, cô nói luôn: “Anh yên tâm, em hiểu mà”.

Cô ngửa đầu nhìn ngọn đèn sáng choang trên trần nhà. Phòng cô ở chật hẹp, không sang trọng như phòng cao cấp, tầng trên không rõ ai đang dậm chân “rầm rầm” lên sàn nhà.

Ngày hôm sau cũng bận rộn như hôm trước, việc lớn việc nhỏ chất cao thành núi. Điều Ngan chạy việc linh tinh. Suốt cả ngày cũng không thấy bóng dáng Thẩm Quan. Đến giờ ăn cơm tối, anh ta mới xuất hiện. Người của tòa nhà phía đông và tòa nhà chính cùng ăn chung một bàn.

Điều Ngan từng làm thêm ở tòa nhà phía đông, mọi người hai bên đều quen cô, do đó họ kêu cô ngồi chính giữa, trêu ghẹo cô đôi ba câu. Một người cười nói rôm rả: “Em mới ra trường, để xem em đối phó như thế nào, kiểu gì mấy ngày này cũng phải ngồi bàn rượu liên miên”.

Hội chợ Canton tập trung đông đảo thương nhân. Ký hợp đồng ngay tại chỗ rất hiếm nhưng không thể thiếu ăn uống xã giao. Triển lãm là cơ hội để thu hút những đơn vị có ý định hợp tác.

Điều Ngan không buồn bận tâm. Ăn uống no say, cô về khách sạn ngủ sớm, còn người đồng nghiệp ở chung phòng với cô thì lên mạng suốt cả đêm. Đến sáng, chị ta mang đôi mắt thâm quầng than khổ than sở. Điều Ngan hăng hái kéo chị ta đến trung tâm triển lãm và hội nghị.

Gian hàng của tòa nhà chính gặt hái hơn năm mươi tám danh thiếp chỉ trong một buổi sáng. Một thương nhân nước ngoài cảm thấy hứng thú với nước trái cây bày ngày. Đồng nghiệp phòng ngoại thương nhiệt tình giới thiệu sản phẩm mới với ông ta, Điều Ngan đứng bên cạnh vị đồng nghiệp kia, thì thoảng cô nói nhỏ vào tai anh ta, sửa chữa thuật ngữ chuyên ngành.

Khi di động của cô đổ chuông, thương nhân nước ngoài đưa danh thiếp, hẹn thời gian bàn bạc. Điều Ngan che điện thoại trốn sang bên nói chuyện: “Alô”.

Bên kia lưng chừng vài giây mới nói: “Điều Diêu, cô đọc thư rồi!”.

Điều Ngan sững sờ nhìn màn hình điện thoại. Thấy số gọi đến là một dãy số lạ, cô gọi to: “Cô Từ, cô đang ở đâu?”.

Từ Anh ho một tiếng, bà nói: “Em lấy sổ tiết kiệm rồi thì giữ giúp cô. Cô sẽ tìm em. Có chuyện gì, cô sẽ gọi điện cho em.” Bà tiếp tục nói: “Cô muốn đi xa cho khuây khỏa, không định về Nam Giang ngay. Em đừng nói ai biết là cô tìm em”.

Điều Ngan cắn môi, giọng cô khản đặc: “Cô Từ, bữa trước em uống cafe trong nhà cô”.

Từ Anh hoàn toàn hóa đá, giọng bà đột nhiên cao vút: “Cái gì? Em uống rồi?”.

Điều Ngan cất giọng nhỏ nhẹ: “Em uống một cốc. Lần trước, em chưa nói với cô sau khi em thôi việc, em về quê làm việc tại nhà máy sản xuất cafe này”.

Tiếng hít thở trong điện thoại ngưng bật, bà bàng hoàng nói: “Điều Diêu, tin nhắn trước không phải cô gửi!”.

Trong lòng Điều Ngan rối như tơ vò. Từ Anh hạ thấp giọng nói: “Em đừng làm việc ở nhà máy đó nữa. Trở về phải xin nghỉ việc ngay!”.

Điều Ngan hỏi khê: “Cô Từ, em muốn biết chuyện gì xảy ra”.

Từ Anh nói ngay: “Em đừng hỏi gì hết!”.

Điều Ngan nhủ mày: “Cô không phải đi chơi cho khuây khỏa, cô đang lẩn trốn. Cô Từ, cô đừng làm em lo lắng!”.

Từ Anh trầm mặc rồi mới nói: “Em còn nhỏ, cô không muốn nói với em. Về đến nhà thì thôi việc ngay. Em đừng kể ai biết cô gọi điện cho em”.

“Em hiểu. Tin nhắn không phải cô gửi, vậy có người muốn từ em tìm ra cô.” Điều Ngan siết chặt điện thoại di động, cô chau mày: “Nhưng em đã bị cuốn vào rồi, em không thắc mắc cái khác, hiện em chỉ muốn biết liệu cô có gặp chuyện gì không?”.

Biển người nói đuôi nhau tham quan gian hàng triển lãm, tiếng nói chuyện ồn ào vang khắp mọi nơi. Đồng nghiệp của tòa nhà phía đông đi ngang, thấy Điều Ngan bèn vẫy tay chào cô. Điều Ngan gật đầu đáp lại, tập trung nghe điện thoại.

Từ Anh thở dài, rất lâu sau bà mới nói tiếp: “Con bé gốc này, cô có thể gặp chuyện gì cơ chứ? Mặc kệ em tin hay không, cô thật sự đi chơi cho khuây khỏa, cô chưa muốn về Nam Giang”. Bà ngắt quãng vài giây, rồi nói khe khê: “Em uống cafe sau đó... sau đó thì sao?”.

Điều Ngan mím môi: “Em mang đi phân tích, nó là methamphetamine”.

Cô kể nhanh chuyện mang cafe đến trung tâm cai nghiện tự nguyện Kiều Tâm xét nghiệm. Từ Anh nói với giọng đầy hối hận: “Cô xin lỗi. Ngày hôm đó, cô không nên từ chối gặp em. Lẽ ra cô phải bảo em thôi việc sớm hơn. Em nghe lời cô, đừng làm cô lo lắng, đi về thôi việc ngay”.

Điều Ngan nghe lời bà. Cô không nói bà biết cô đã thôi việc ở tòa nhà phía đông từ trước. Cô muốn hỏi Từ Anh ở đâu nhưng cô không dám nói ra. Điều Ngan nghĩ mục đích đơn giản của đối phương là thông qua cô tìm Từ Anh, do đó cô không nên hỏi chỗ ở của bà.

Nhưng không ngờ Từ Anh lại chủ động nói: “Cô thật sự đi du lịch ngắm núi ngắm sông, em đừng lo cho cô. Một thời gian nữa, cô định đi nước ngoài. Đến lúc đó cô gặp em, được không?”.

Điều Ngan sững sốt. Từ Anh lạnh nhạt suốt ba tháng qua lại chủ động đòi gặp cô, cô mừng đến rơi nước mắt: “Dạ, được! Cô Từ, em chờ điện thoại của cô. Một mình cô đi du lịch, cô phải cẩn thận. Trước khi ra nước ngoài, cô nhớ phải nói em biết!”.

Từ Anh mỉm cười, bà lẩm bẩm: “Con bé ngốc này!”.

Điều Ngan quay mặt vào tường để nén nước mắt nhưng ý cười lại tràn ngập trên gương mặt cô. Nỗi lo suốt nửa tháng qua tan biến hoàn toàn theo cuộc gọi này. Hội chợ đông nghịt người cũng không còn ngột ngạt như lúc ban nãy nữa.

Kết thúc ngày hội chợ đầu tiên, mọi người mệt rũ rời về khách sạn. Giám đốc tươi cười bảo mọi người tắm rửa nghỉ ngơi, tối đến đi ăn tiệc: “Vị thương nhân nước ngoài kia rất hứng thú với sản phẩm của chúng ta. Chúng ta xã giao với bên đó trước, tiếp đó thế nào thì tính sau!”.

Mọi người hưng phấn ngay tức khắc. Đồng nghiệp cùng phòng với Điều Ngan vội vã đi tắm, thay áo váy gọi cảm, quay vào đứng trước tủ đồ tạo dáng đủ kiểu. Điều Ngan cảm thấy mắc còi, cô hỏi: “Chị làm gì thế?”.

Đồng nghiệp hất mái tóc uốn xoắn nói: “Hiếm khi đi chơi, không cần quan tâm ông xã và con cái, chị phải chơi cho đã. Em cứ chờ mà xem kiểu gì ăn xong cũng đi hát!” Nói đoạn, chị ta vỗ chân bôm bốp: “Ày da, chớ đi massage nha em. Lần này chỉ có hai chúng ta là nữ, ngộ nhờ đi massage với đám đàn ông, ba nam hai nữ, thêm mấy người bên chỗ thương nhân nước ngoài cũng toàn là đàn ông, trời ơi chúng ta thiệt thòi đây!”.

Điều Ngan đuổi chân đạp chị ta: “Chị nói gì đây hả? Toàn nói linh tinh không à”.

Chị ta cười hi hi né người, chòng ghẹo cô: “Em hiểu sai thì có. Chị nói là lỡ giờ tay biểu quyết, họ sẽ đòi đi massage. Chúng ta không thể thiếu não quay về, chị nào dám!”.

Hai người cười đùa âm ỉ. Sắc trời tối dần, Giám đốc đặt chỗ ở nhà hàng Trung Quốc, vị thương nhân nước ngoài kia thông dong bước đến bắt tay với Giám đốc.

Đây không phải lần đầu tiên ông ta đến Quảng Châu. Ông ta có nghiên cứu đôi chút về ẩm thực Quảng Đông, dùng vốn tiếng Trung ít ỏi của mình gọi tên mấy món ăn. Giám đốc cười vỗ tay: “Tôi mua riêu qua mất thợ rồi”.

Mười món ăn liên tiếp được dọn lên. Điều Ngan nhìn nạm sốt dầu hào, không màng xoay bàn quay, cô chỉ chờ món rau của mình được bung lên.

Đồ ăn nóng hổi lần lượt được dọn lên bàn, nhìn đến rồi cả mắt. Điều Ngan mãi miết ăn uống. Đến khi được mời rượu, cô mới bỏ đũa xuống, nâng ly cùng mọi người. Tầm lượng của cô rất kém, uống ít thì không sao nhưng quá vài chén là hai gò má cô đỏ bừng.

Mười người ngồi quanh bàn ăn quả nhiên chỉ có Điều Ngan và đồng nghiệp của cô là nữ. Vị thương nhân nước ngoài kia rất biết nhập gia tùy tục, làm bầu không khí bàn ăn sôi nổi vô cùng, ông ta liên tục mời rượu. Mọi người cũng nhao nhao uống theo ông ta. Điều Ngan chịu không nổi, phải uống liên tiếp mấy chén rượu làm cô hoa mắt chóng mặt.

Bên chỗ Thẩm Quan, anh ta ngồi im trong xe. Tài xế đặt tay lên vô lăng nhưng không nổ máy. Thẩm Quan liếc ông ta, hiếm có dịp anh ta mở miệng nói đùa: “Sao thế? Không biết chạy xe của khách sạn?”.

Tài xế mỉm cười, ra vẻ nghĩ ngợi: “Sếp Thẩm, tôi cứ cảm thấy kỳ lạ.” Ông ta xoay người lại nói: “Buổi chiều đi ngang gian hàng của công ty nước giải khát, tôi thấy cô Điều gọi điện thoại”.

Thẩm Quan nhướng mày, tài xế tiếp tục nói: “Tôi quan sát cô ấy rất lâu, nhìn khẩu hình của cô ấy khi nói chuyện dường như nhắc đến ‘methamphetamine’ nhưng tôi không chắc lắm”.

Đôi mắt của Thẩm Quan sầm xuống: “Cô ấy nói chuyện điện thoại bao lâu?”.

Tài xế hồi tưởng: “Khá lâu, nhìn còn giống như đang khóc”.

Thẩm Quan nhếch miệng nói: “Tôi biết rồi”.

Tài xế không hiểu, ông ta nhìn Thẩm Quan với vẻ kỳ quái, rồi mới khởi động xe, chạy về khách sạn.

Cảnh đêm muôn màu muôn vẻ trôi vụt ra sau xe, nhà cao tầng rực rỡ ánh đèn cũng lu mờ trong tầm mắt.

Thẩm Quan về đến khách sạn đã là chín giờ tối. Trong thang máy lộng lẫy vắng hoe. Lên đến tầng ba, cửa thang máy chậm chậm mở ra. Điều Ngan mê mẩn tựa vào vai đồng nghiệp, còn đồng nghiệp gọi với qua hướng khác: “Mọi người đi trước đi. Em đưa Tiểu Điều lên phòng rồi đến sau!”. Lúc quay đầu

lại gặp Thẩm Quan thì một chân chị ta đã bước vào thang máy, chị ta diu Diêu Ngạn gật đầu chào: “Thẩm tổng, anh ăn tối rồi à?”.

Thẩm Quan gật đầu lấy lệ, anh ta nhìn Diêu Ngạn. Đồng nghiệp đang diu cô quay ra cười nói: “Bọn em mới đi ăn về, từ lượng của Tiểu Diêu không tốt, mới uống vài ly đã say mềm!” Chị ta cũng chệnh choáng, mặt mũi đỏ ửng, nồng nặc mùi rượu. Bỗng dưng chị ta tuột tay, Diêu Ngạn liền bị trượt xuống dưới.

Thẩm Quan nhanh tay đỡ lấy Diêu Ngạn. Chị ta chệnh choáng chìa tay, nắc cục một tiếng, cười ngượng ngùng: “Bị chuốc say thật rồi. Để em đỡ Tiểu Diêu về phòng!”.

Diêu Ngạn mê man cọ cọ vào vai Thẩm Quan, cô lí nhí gọi: “Tiểu Hạ!” Giọng cô ngọt ngào ngây thơ khác hẳn ngày thường.

Thang máy “tíng” một tiếng rồi mở ra. Thẩm Quan ôm Diêu Ngạn, nói với chị ta: “Để tôi đưa cô ấy lên!” Anh ta bước ra mới biết đây là tầng phòng cao cấp, anh ta lại quay vào trong.

Chị ta ò lên khó hiểu, vỗ vỗ đầu: “Trời ơi, quên nhấn thang máy!”.

Đi xuống một tầng, chị ta ra khỏi thang máy trước tiên, chạy về phòng, vắt vẻo quẹt thẻ mở cửa phòng. Điện thoại chị ta đổ chuông, đồng nghiệp phòng ngoại thương hồi thúc chị ta. Chị ta đá mạnh cửa phòng, mặc kệ Thẩm Quan và Diêu Ngạn, chào một tiếng rồi chạy đi ngay.

Diêu Ngạn say túy lúy, không còn biết gì. Thẩm Quan bế cô lên giường, cô liền trở mình, áp má lên gối. Miệng cô hé mở, vài sợi tóc lòa xòa trên gương mặt thoáng hiện vẻ ngây thơ của cô.

Thẩm Quan mỉm cười, cởi dép xăng đan giúp cô. Không biết cô quẹt chân vào đâu mà ngón cái hơi bẩn, cô quặp ngón chân lại, bụi đất dính lên cả lòng bàn chân.

Thẩm Quan ngậy người ra nhìn, sau đó anh ta lấy tay về không giúp cô lau sạch nữa. Anh ta đứng ở đầu giường nhìn cô. Trong ánh đèn mờ mờ, gương mặt cô như thoa một lớp phấn nhẹ, đôi môi hơi khép lại, nhìn cảm dỗ khôn xiết.

Thẩm Quan khom thấp người như có thể chạm đến hơi thở của cô, anh ta vén tóc rũ bên má ra sau tai cô, rồi ngón tay anh ta lại không kìm được sờ lên má cô. Xúc cảm mềm mại khiến anh ta thất thần. Một lúc lâu sau, tay anh ta rời khỏi má cô, lần xuống túi quần của cô. Thấy túi Diêu Ngạn trống trơn, anh ta sờ sọc túi xách bên cạnh cô, điện thoại di động nằm ngay bên trong.

Diêu Ngạn xóa hết lịch sử cuộc gọi, tin nhắn gửi đi và hộp thư đến. Thẩm Quan vừa đi vào nhà vệ sinh, vừa gọi điện cho tổng đài. Anh ta nhúng khăn ẩm lau ngón chân giúp Diêu Ngạn. Sau đó, anh ta ngồi trước máy vi tính vào trang chủ của nhà mạng, nhấp mã dịch vụ vừa nhận được.

Thẩm Quan tắt tiếng di động của Diêu Ngạn. Anh ta nhấp mặt nạ, tra cứu bảng sao kê giao dịch điện thoại trong tháng, gửi nó đến hòm thư của mình. Suy tư vài giây, Thẩm Quan lại tranh thủ lấy thêm bảng kê của những tháng khác gửi một lượt vào hòm thư của anh ta.

Diêu Ngạn nằm trên giường lại xoay người, miệng cô lẩm bẩm một câu gì đó. Thẩm Quan quay sang nhìn cô một cái, anh ta xóa sạch lịch sử truy cập, cảm di động của cô xóa sạch hộp thư đến, bật tiếng lại cho điện thoại. Trong lúc anh ta định cất di động vào túi xách thì nó đổ chuông.

Thẩm Quan vô thức nhấn tắt, nhìn hai chữ “Tuồng Nã” trên màn hình tối xuống.

Điều hòa phả hơi lạnh khiến tay Diêu Ngạn nổi da gà. Thẩm Quan đắp chăn cho cô, anh ta vuốt mái tóc cô, nói khẽ: “Em tắm thì gì vậy? Muốn uống nước không?”.

Diêu Ngạn “ừ” một tiếng, cô nhú mồm: “Nước...”.

Thẩm Quan mỉm cười, lấy nước khoáng trên tủ đầu giường. Anh ta nâng cô ngồi dậy, đưa nước đến miệng cô.

Diêu Ngạn ngoan ngoãn uống một ngụm nước, sắc môi cô bóng mịn nhưng lông mày của cô cau chặt, có vẻ như con say khiến cô cực kỳ khó chịu. Thẩm Quan đưa tay lau vết nước trên môi cô, anh ta mỉm cười: “Em thật ngoan.” Anh ta nâng cằm Diêu Ngạn lên ngắm nhìn, không tự chủ nổi lẩm bầm trong miệng: “Tôi theo đuổi em, không tốt ư?”.

Nói đoạn, điện thoại di động trong túi xách lại bất ngờ đổ chuông lần thứ hai. Thẩm Quan chau mày rút di động ra. Trông thấy tên hiển thị trên màn hình, anh ta ngoái đầu nhìn Diêu Ngạn mê man, lạnh nhạt nghe điện thoại: “Alô?”.

Tuồng Nã chùng lại: “Anh là ai?”.

Miệng Thẩm Quan xéch lên, chẳng nói chẳng rằng ngắt ngang cuộc gọi, sau đó anh ta lại thuận tay tắt nguồn điện thoại.

Diêu Ngạn chôn đầu vào gối khó chịu “ừm ừm” hai tiếng. Thẩm Quan nhét điện thoại di động của cô về chỗ cũ, đắp lại chăn cho cô. Anh ta đứng thừ ra ở đầu giường một lúc rồi rời đi.

Đèn điện ở sân bay sáng chói mắt, tiếng phát thanh viên vang lên không ngừng nghỉ. Dấu vết kéo lê hành lý đan xen nhau trên nền nhà sáng loáng, mỗi ngày nơi này đã chứng kiến không biết bao nhiêu con người đến đến đi đi một cách vội vàng, hấp tấp.

Tuồng Nã dựa vào tường nhú mồm nhìn màn hình điện thoại tối đen. Anh gọi lại lần nữa nhưng lần này chỉ còn giọng trả lời tự động báo điện thoại đã tắt.

mấy.

Trần Lập đi đến, anh ta cắt điện thoại đi động vào túi và nói: “Họ đang xã giao với khách. Chúng ta tới khách sạn đặt phòng trước.”

Tường Nã gật gù, im lặng theo anh ta rời sân bay. Ngồi lên xe taxi, anh vẫn lặng thinh, không nói tiếng nào. Trần Lập mệt mỏi day trán: “Mấy ngày nay mệt quá, khó khăn lắm mới có thời gian đến đây”. Anh ta cười nhìn Tường Nã: “Em không ngờ anh lại đồng ý đi cùng em. Anh cũng không tồi nha, định làm tấm gương tốt?”.

Tường Nã buồn bực đáp “ừ”, anh nhìn bên ngoài cửa sổ, không muốn nói chuyện.

Sân bay nằm khá xa khách sạn. Xe taxi hết chạy lại ngừng. Tắc đường vào bựt tới như thách thức tính nhẫn nại của người đi đường.

Tường Nã nóng lòng, anh không ngừng gọi vào số điện thoại của Diêu Ngan. Trần Lập cũng lấy làm lạ, anh ta nói: “Gi thế? Anh bận à?”.

Tường Nã cau kinh buông lời: “Chú đừng nói chuyện với anh!”.

Trần Lập cũng chẳng sợ anh: “Anh làm em buồn cười quá!”.

Khi xe chạy gần tới khách sạn đã là rạng sáng. Giám đốc gọi tới: “Trần tổng, tôi báo hai đồng nghiệp về khách sạn trước. Nếu anh cần gì thì hãy tìm họ!”.

Trần Lập lên tiếng trả lời ông ta. Xe taxi ngày càng chạy nhanh hơn.

Diêu Ngan lăn qua lộn lại trên giường, dạ dày cô cuộn lên khó chịu. Tiếng bước chân loạng choạng vang lên ngoài cửa, đồng nghiệp say khướt gọi: “Tiểu Diêu, chị về rồi!”.

Diêu Ngan ậm ừ, mí mắt cô nặng trĩu. Chị ta không còn ý thức nói xằng nói xiên: “Họ gọi mấy cô nàng gái bao đến. Đám đó làm sao đẹp bằng em!” Chị ta tu ừng ực nửa bình nước, lấy đồ chệch choạng đi vào nhà tắm.

Trong tiếng nước chảy ào ào, chị ta vẫn đang kể chuyện: “Chị thấy Giám đốc và người nước ngoài đó chảy nước dãi ròng ròng. Nhưng mà không ngờ anh chàng đồng nghiệp bên chúng ta lại đàn ông mà thật thà đến thế, chính là cái anh chàng chuyển từ tòa nhà phía đông sang bên mình ấy. Anh ta lại về chung với chị!” Giọng nói lạnh lạnh của chị ta bỗng ngắt quãng, có lẽ hơi nước xen lẫn mùi rượu khiến chị ta mơ mơ màng màng.

Hai luồng âm thanh cùng lúc đập vào tai Diêu Ngan như thôi miên. Cô không hề cảm thấy ồn ào, dạ dày của cô cũng trở nên dễ chịu hơn, cô lại chìm vào giấc ngủ ngọt ngào. Thế nhưng đúng lúc này tiếng chuông cửa đột ngột lại phá tan cơn mơ của cô.

Diêu Ngan nhắm mắt lâu bầu, không thèm ngó ngang. Ai ngờ tiếng chuông lại biến thành tiếng đập cửa ầm ầm, dường như làm vách tường cũng rung lắc theo. Diêu Ngan lúc bấy giờ mới mở mắt, day trán, đá tung chăn bước xuống giường. Giọng điệu cô có phần gắt gỏng quát lên: “Tối đây! Tối đây!”.

Đồng nghiệp ở trong phòng tắm tường Diêu Ngan nói chuyện với mình, chị ta bèn kêu: “Sao cơ? Tiểu Diêu, em nói gì?”.

Diêu Ngan mở cửa, ánh mắt dừng trên cơ thể vạm vỡ của người trước mặt. Cô từ từ ngước đầu lên, đèn hành lang sáng hơn đèn ngủ trong phòng làm cô bỗng thấy chói mắt, cô mơ màng nheo nheo mắt.

Tường Nã nhìn chòng chọc Diêu Ngan. Nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, mặt anh xanh như tàu lá chuối, anh gạt Diêu Ngan sang bên, xông thẳng về phía nhà tắm.

Diêu Ngan gần như ngã ngửa vịn vào tay nắm cửa mới đứng vững được. Lúc này cô nhận ra đây không phải ảo giác, cô bất mãn gọi anh. Tường Nã túm lấy tay nắm cửa, đồng nghiệp bên trong chợt nói vọng ra ngoài: “Tiểu Diêu, em nói gì với chị? Chị nghe không rõ!”.

Tay của Tường Nã sưng lại. Diêu Ngan tóm lấy anh, nói lấp bắp: “Anh... anh làm gì vậy?”.

Tường Nã xoay người ôm Diêu Ngan, anh oán trách cô: “Em làm gì mà uống say vậy hả? Trước đó, em ở cùng với ai?”.

Diêu Ngan lắc lắc đầu: “Đồng nghiệp, ban nãy họ chuốc rượu em!”.

Tường Nã véo mũi cô, kéo cô đi ra ngoài. Diêu Ngan thoáng tỉnh táo, cô loạng choạng bước theo anh: “Sao anh lại tới đây?”.

Tường Nã nở nụ cười, đặt một nụ hôn lên má cô: “Anh nhớ em!” Hai người bước vào thang máy.

Diêu Ngan đứng không vững, cô đổ người vào vòm ngực của anh. Anh cũng ôm chặt lấy cô, nhấc mông cô lên. Diêu Ngan chơi vơi, cô khó chịu vùng vằng.

Cửa thang máy mở toang, Tường Nã ôm cô đi ra, anh lặp lại câu hỏi lúc nãy: “Sau khi ăn xong, em ở cùng ai?”.

Diêu Ngan quàng tay quanh cổ anh, hai chân vùng vẫy cuối cùng cũng chạm được xuống đất, nháy mắt sau đó cô lại ngã vào lòng anh. Cô đáp: “Ăn xong Tiểu Hạ đưa em về!”.

Tường Nã chau mày không hài lòng: “Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời!” Anh ôm Diêu Ngan vào căn phòng cao cấp, đá văng vali lúc nãy vội vàng nên vút ngay ở

cửa.

Điều Ngan đẩy anh, cô nhào lên ghế sofa, càu nhàu: “Anh phiền thật!”.

Tường Nã bám sát theo, anh vỗ “bốp bốp” vào mông cô. Điều Ngan đau nhói, cô ngoảnh lại đánh anh. Đôi mắt anh sầm xuống, anh chất vấn: “Rốt cuộc em ở với ai, ai nghe điện thoại của em!”.

Điều Ngan âm ức che mông: “Anh có bệnh à. Em đã nói là đi chung với đồng nghiệp, anh hỏi vặn gì chứ!” Mắt cô ngân ngấn nước phản chiếu hình bóng anh. Giọng cô oán trách nghe như nũng nịu, làm mình làm mẩy.

Tường Nã chạm vào bàn tay đang giữ mông của cô, anh hỏi nhỏ: “Anh đánh em đau lắm à?”.

Điều Ngan lắc đầu nguầy nguậy, đẩy ngực Tường Nã: “Anh đừng canh ba nửa đêm tìm em kiếm chuyện. Em muốn ngủ!”.

Mái tóc dài thẳng mượt xõa sau lưng, bờ eo trắng ngần thoáng ẩn hiện, cô muốn lấy tay ra khỏi mông nhưng Tường Nã nắm chặt không buông. Anh đè Điều Ngan ngã ra sau, cúi đầu tìm miệng cô rồi hôn nhẹ lên mũi cô, anh xoa mông cô: “Ngủ với anh, hử?”.

Mặt Điều Ngan nóng ran, miệng cô cong lên để mặc anh hôn đến nghẹt thở. Tường Nã nhấc mông cô, bế cô đi vào phòng tắm.

Tường Nã để cô ngồi lên bồn rửa mặt, đỡ lấy gáy cô, cuốn lấy đầu lưỡi cô triền miên. Anh với tay ra sau lưng Điều Ngan, cởi móc áo lót, dịu dàng vuốt ve theo vết hằn của dây áo.

Tường Nã ngừng hôn trong chốc lát cúi xuống nói: “Mua áo lót tốt cho em, tại sao em không mặc? Mặc mấy cái này hằn hết cả lên rồi.” Anh xoa bóp đỉnh đôi non mềm của cô, yết hầu anh chuyển động: “Bảo bối này biến dạng thì làm sao bây giờ!”.

Điều Ngan chặn bàn tay trên cúc áo trước ngực của mình, mặt cô đỏ ửng: “Anh tắm trước đi!”.

Tường Nã cười mỉm: “Anh vừa ngồi máy bay vừa ngồi xe, sợ em chê anh bẩn, em tắm giúp anh nhé!”.

Anh buông Điều Ngan, mở vòi nước bồn tắm. Nước nóng chảy xuống, Điều Ngan sải bước chạy ra cửa. Tường Nã lập tức vòng tay ôm eo cô, đem cô về lại bồn tắm.

Điều Ngan giãy chân, cô la lên: “Anh tắm đi, em ra ngoài chờ anh!”.

Tường Nã mau chóng cởi áo ngoài của cô. Đường cong mê hoặc hiện ra trong mắt anh, anh liền cúi xuống liếm mút. Điều Ngan vô thức rên khẽ: “Ừm...”

Một người vùng vẫy, một người ép buộc. Tường Nã ngã vào bồn tắm, nước ấm bắn tung tóe lên cơ thể hai người. Điều Ngan kêu lên, tay chống vào thành bồn tắm bóng loáng làm bản thân càng dính sát lấy người anh. Miệng lưỡi Tường Nã càng lúc càng nóng bỏng, anh vùi mặt vào đôi bầu ngực của cô, hít thở mùi hương mà anh ngày đêm mong nhớ.

Điều Ngan bám vào thành bồn tắm muốn đứng dậy nhưng Tường Nã lại không chịu thôi. Anh hết thương thức bên này lại liếm láp bên kia. Điều Ngan vừa giận vừa thẹn đẩy mặt anh: “Dừng lại!”.

Tường Nã lúc này mới chịu ngừng nhưng anh lại không nhận được thè lưỡi treu đùa nụ hoa nhạy cảm của cô, anh cất tiếng khàn đặc: “Anh chưa ăn com tôi, Điều Điều!”.

Điều Ngan chống người trong nước, cô tức sôi máu: “Vậy anh đi ăn đi!”.

Tường Nã thực hiện được mưu đồ, mỉm cười: “Để anh ăn em!”.

Mặt trời nhô lên cao, Điều Ngan mở choàng mắt. Rèm cửa tối màu che chắn tia nắng chói lóa bên ngoài. Thân thể cô bần rần như bị rút hết xương cốt, cả ngón tay cũng giờ lên không nổi.

Tường Nã mút môi cô, cúi thấp đầu nói: “Em ngủ thêm đi. Anh xin nghỉ giúp em rồi!”.

Điều Ngan mơ màng, cổ họng cô đau rát, còn giọng cô khàn đặc: “Không được, em phải đi làm!”.

Tường Nã chặn cô, anh không vui vẻ gì nói: “Anh biết em ngại chuyện gì. Em đừng lo, anh nói chuyện trực tiếp với Trần Lập rồi, sẽ không ai biết quan hệ của chúng ta!”.

Anh giờ di động lên trước mặt Điều Ngan, miệng anh nhích lên: “Điện thoại di động của em cũng là anh nhân lúc đồng nghiệp em ra ngoài mới lấy lên đây. Em nói xem, tôi qua ai nghe điện thoại của em?”.

Trong lịch sử điện thoại chỉ có một cuộc gọi lúc chín giờ bốn mươi lăm phút tối qua, thời gian trò chuyện chỉ có bốn giây. Điều Ngan ngạc nhiên tới mức không thốt được nên lời.

Tường Nã vỗ mặt cô: “Chưa tỉnh rượu à?”.

Điều Ngan gạt tay anh ra. Cánh tay của cô bải hoải, nặng trĩu như đeo chì. Cô phải cuộn chặt tay mới có sức trở lại, cô giật điện thoại của mình lại xem, giọng cô vút lên thảng thốt: “Quái lạ.” Cô nhú mày ngẫm nghĩ: “Hôm qua rõ ràng Tiểu Hạ đưa em về phòng. Bọn em dùng bữa ở nhà hàng món Trung trên tầng ba”.

Tường Nã vuốt tóc cô: “Tối hôm qua, một người đàn ông nghe điện thoại của em. Anh ta chỉ nói một tiếng rồi thảng thừng đập máy. Sau đó, anh ta tắt luôn di động của em!”.

Điều Ngan mím môi đẩy anh, cô đưa mắt nhìn dưới giường, vỗ chần hỏi anh: “Quần áo của em đâu?”.

Tường Nã vòng tay ôm cô về lại giường: “Em ngủ tiếp đi! Quần áo tối qua của em ướt nhẹp cả rồi, anh lấy đồ sạch trong hành lý cho em”.

Điều Ngan vùng ra: “Anh cầm lại đây cho em”.

Tường Nã không buồn quan tâm, cô chấp lời cô vào chần, bản thân anh cũng chui luôn vào. Cô và anh lại quấn lấy nhau dưới chần một hồi, anh mới thỏa mãn thả cô ra, gọi điện đặt món.

Điều Ngan mặc đồ vào, chặt vật vịn tường đi ra phòng khách. Tường Nã đưa tiền tip cho nhân viên xong, anh đóng cửa lại, gọi cô: “Em ăn một chút đi”.

Điều Ngan tựa ghế sofa, thờ hắt ra một hơi. Cô gọi điện thoại cho đồng nghiệp: “Hôm qua, chị chơi đến mấy giờ mới về phòng?”.

Đồng nghiệp dùng giọng điệu rầy rà trả lời: “Chà chà, em khoan hãy nói chị. Chị tưởng em bị sói tha đi rồi cơ. Chị tắm xong ra ngoài, chẳng thấy bóng dáng em đâu hết. Hôm nay, Giám đốc lại nói em bận việc xin nghỉ. Em chạy đi đâu thế?”.

Tường Nã múc canh đưa lên miệng Điều Ngan, cô nghiêng đầu tránh: “Em có việc đột xuất. Tối qua, chị đưa em về phòng à?”.

Đồng nghiệp hình như đang ăn com. Chị ta vừa nhai vừa nói lúng búng: “Đúng rồi, chị không đưa em về thì còn ai vào đây.” Chị ta lăm bắm trong miệng một mình, rồi nói tiếp: “Tối hôm qua đụng phải Thẩm tổng, em say xin loạn choạng, chị dìu em tới cửa phòng thì đẩy cho Thẩm tổng.” Nhắc đến đây, chị ta đột nhiên rít lên: “Lẽ nào em và Thẩm tổng có cái gì với nhau... cho nên nửa đêm nửa hôm chạy đi?”.

Mặt mày Điều Ngan chùng hững. Tường Nã ngồi cạnh không nề hà vất vả giờ thừa dứt cô ăn nhưng nghe chị ta nói vậy tay anh sững lại, liếc cô ngay lập tức.

Điều Ngan miễn cưỡng trò chuyện rồi vội vã gác máy. Cô nói với Tường Nã: “Là Thẩm Quan”.

Tường Nã khuấy canh trong chén cho nguội, anh đưa cho Điều Ngan, tỏ vẻ vô cảm: “Anh biết rồi, ăn đi!”.

Điều Ngan húp canh, cô lén lút mở lịch sử cuộc gọi trong điện thoại ra xem, xác định đã xóa số Từ Anh, cô thoáng nhẹ người. Nhưng cô lại nhú mày, đoán không ra suy tính của Thẩm Quan.

Suốt đêm qua, Tường Nã chưa hề ăn uống, bụng anh đói meo, sôi ùng ục. Anh nhai ngấu nghiến, gấp rau cho cô. Điều Ngan ăn uống nào theo kịp anh, cô kêu anh ngừng gấp thức ăn, hỏi: “Tại sao anh tới đây? Hôm qua, em không nghe anh nói gì”.

Tường Nã tập trung dùng bữa, anh nuốt ực thức ăn, trả lời thắc mắc của cô: “Anh đi chung với Trần Lập muốn cho em một bất ngờ”.

Điều Ngan oán thăm trong bụng, bất ngờ này khiến cô đau nhứt toàn thân, cô mỏi mệt và buồn ngủ vô cùng. Cô còn cầu mong sau này đừng có bất ngờ kiểu này lần nữa.

Trên tầng phòng cao cấp, nhân viên phục vụ đẩy xe đồ ăn bận trước bận sau. Cánh cửa dành riêng cho nhân viên hết khép vào rồi lại mở ra.

Thẩm Quan đi tới, nhân viên phục vụ đẩy xe thức ăn nhường lối. Anh ta bước vào thang máy, gọi điện cho tài xế: “Số điện thoại đó thế nào?”.

Tài xế nói: “Sáng nay, tôi đi đóng cước điện thoại, quả đúng là tên bà ta nhưng dãy số này thuộc Nam Giang. Bà ta ở Nam Giang?”.

Thẩm Quan nhú đôi lông mày lại: “Không phải Dương Khải Hoài đang đi tìm rồi à?”.

Tài xế nói: “Ông ta tìm khắp các khách sạn to nhỏ của Nam Giang, khẳng định không có tên bà ta. Trước đó có người xem hình, nói rằng gặp bà ta ở Kiều Tâm nên Dương Khải Hoài tập trung kiểm chỗ đó. Ông ta nói sáng nay sẽ báo tin nhưng đến giờ vẫn chưa thấy gọi điện”.

Thẩm Quan khẽ “ừm” một tiếng, lông mày hơi cau lại.

Hội chợ Canton đông nghìn nghịt, Thẩm Quan đến xem xét gian hàng như thường lệ. Lúc bước qua gian trưng bày của công ty nước giải khát, anh ta đưa mắt một lượt nhưng không thấy Điều Ngan, anh ta dừng chân hỏi đồng nghiệp của cô: “Sao Tiểu Điều không có mặt ở đây?”.

Đồng nghiệp cười cười: “Em ấy xuất quỷ nhập thần, biến mất từ tối qua. Hôm nay, em ấy xin Giám đốc cho nghỉ, không biết chạy đi đâu. Thẩm tổng tìm em ấy có việc gì chẳng?”.

Thẩm Quan cũng cười: “Không có gì, lần sau nói tiếp”.

Thẩm Quan thoáng bồn thần quay trở lại gian hàng, cấp dưới làm việc rất chu đáo nên không cần anh ta bận tâm điều gì. Gian hàng công ty nước giải khát bên cạnh cũng hết sức bận rộn, chỉ thiếu mỗi bóng dáng Diêu Ngạn. Thẩm Quan chau mày rời khỏi trung tâm triển lãm và hội nghị. Anh ta định gọi điện cho tài xế thì tài xế gọi đến báo: “Sếp Thẩm, Dương Khải Hoài có tin rồi. Khu Kiều Tâm có một trung tâm cai nghiện tự nguyện, bà ta từng ở đó hơn ba tháng”.

Thẩm Quan sùng sốt: “Trung tâm cai nghiện tự nguyện?”.

Tài xế nói giọng trầm trầm: “Nghe nói đầu tháng Sáu, cháu bà ta đưa vào cấp cứu do hít ma túy quá liều. Ba tháng nay cũng do cháu bà ta đứng ra lo liệu, chưa từng gặp người nhà khác của bà ta”.

Mất Thẩm Quan trầm lại: “Từ Anh không có cháu”.

Tài xế nói: “Cháu bà ta họ Diêu”.

Tài xế kể chuyện Từ Anh chủ động xuất viện cho Thẩm Quan biết, thời gian trùng khớp trước khi ông ta điều tra ra Diêu Ngạn đi đến Nam Giang.

Nghe tài xế nói, anh ta lặng thinh, tài xế lại tiếp tục nói: “Đúng rồi, Hắc lão đại xin ra ngoài chữa bệnh”.

Thẩm Quan thần nhiên nói: “Có gì cần thì giúp ông ta nhưng đừng tích cực quá”.

Tài xế hiểu ý anh ta: “Tôi biết rồi”.

Sau khi dập máy, Thẩm Quan trầm ngâm gọi điện cho Diêu Ngạn nhưng không ai nghe máy.

Tường Nã muốn xuống dưới xách hành lý của cô lên nhưng cô không đồng ý.

Tường Nã vỗ mông Diêu Ngạn, anh dỗ cô: “Ngoan nào. Anh xin cho em nghỉ vài ngày ở cùng anh”.

Diêu Ngạn lắc đầu lia lịa, Tường Nã áp người vào lưng cô, đề cô lên cửa. Cô liền la thất thanh, anh ghé sát vào tai cô nói: “Thích tư thế này?”.

Diêu Ngạn đỏ mặt xoay lại định quát anh. Tường Nã thực hiện được mưu đồ, chặn đứng âm thanh chưa kịp thoát ra của cô.

Tường Nã không lay chuyển được cô, thân mật một hồi cũng không ép được cô dọn hành lý lên. Ánh sáng từ ban công rọi vào, Tường Nã say đắm nhìn hai má đỏ bừng của Diêu Ngạn, cười nói: “Thế này cũng hay, giống như đang vụng trộm” Mới nói xong, tiếng chuông điện thoại bất ngờ phá tan bầu không khí nóng bỏng.

Diêu Ngạn vội lấy di động trên bàn, thấy số gọi tới, cô ngần ngại! Tường Nã cũng liếc mắt nhìn, lập tức sa sầm mặt, không đợi Diêu Ngạn phản ứng, anh gạt điện thoại của cô nghe máy nhưng không nói tiếng nào. Diêu Ngạn há to miệng thảng thốt, cô nóng nảy muốn gạt lại di động.

Tường Nã liếc một cái cảnh cáo, anh nghe người trong điện thoại nói: “Diêu Diêu, hôm nay em xin nghỉ à?”.

Nghe hai chữ “Diêu Diêu”, anh cười mỉa mai, lạnh lùng liếc nhìn Diêu Ngạn, anh biếng nhác mở miệng: “Thẩm tổng, tìm Diêu Diêu có việc?”.

Bên kia khá âm ỉ, một lát sau Thẩm Quan mới lên tiếng, anh ta điềm nhiên như không: “Hóa ra Tường tổng cũng tới. Tối qua, Diêu Diêu uống say, không biết bây giờ cô ấy sao rồi? Anh có thể chuyển điện thoại cho cô ấy không?”.

Diêu Ngạn chau mày, néo néo Tường Nã, muốn lấy lại điện thoại. Tường Nã đánh tay cô, kéo cô vào lòng, anh dựa lưng vào ghế sofa thong thả nói: “Cô ấy mệt, mới vừa ngủ. Cảm ơn anh quan tâm. Chừng nào cô ấy dậy, tôi sẽ chuyển lời”.

Thẩm Quan cũng cười: “Được thôi, lúc khác tôi gọi cho cô ấy”. Anh ta bồi thêm “Để Diêu Diêu nghỉ ngơi cũng tốt. Đạo này cô ấy vất vả quá rồi, vừa ngã bệnh chưa khỏi, nhà còn gặp chuyện nữa.” Trong biển người ngược xuôi, Thẩm Quan bước lên lối đi dành cho người khiếm thị, gờ gạch hướng dẫn nhô lên bị anh ta nghiền vỡ nát.

Tường Nã nghe tiếng tút tút bên kia điện thoại, mu bàn tay anh nổi đầy gân xanh.

Diêu Ngạn đánh anh: “Đủ chưa? Trả điện thoại lại cho em!”.

Tường Nã ném điện thoại sang một bên, lạnh lùng nhìn cô: “Như vậy bao nhiêu lâu rồi hả? Em không định giải thích về chuyện em với Thẩm Quan? Tại sao anh ta biết nhà cô họ của em, còn đưa em đi bệnh viện?”.

Diêu Ngạn ngần ngại: “Trùng hợp thôi. Anh muốn hỏi gì?”.

Tường Nã đánh giọng: “Anh không hỏi, anh muốn nghe em giải thích. Em làm gì sau lưng anh hả?”.

Diêu Ngạn nhủ mảy: “Đêm nhà em cháy, em ra ngoài mua thuốc cầm, đúng lúc gặp phải anh ta. Anh ta đi theo em, em vờ như không biết”.

Diêu Ngạn kể lại mọi việc. Tường Nã nghe cô nhắc đến đêm hôm đó, sắc mặt anh thoáng đỏ lên, anh áy náy cắt ngang lời cô: “Anh hiểu rồi!”.

Diêu Ngạn cười như không cười nhìn anh: “Hiểu rồi? Vậy tại sao anh giận?”.

Tường Nã cắn miệng cô, chặn lời nói của cô: “Sau này lúc không có anh, em đừng uống say nữa!”.

Hai người quần quýt mây mưa trong phòng cả ngày. Đến khi màn đêm phủ xuống, Tường Nã mới để Diêu Ngạn đi.

Diêu Ngạn trở về phòng, cô tắm rửa rồi lên giường nằm. Đồng nghiệp kể chuyện hôm nay ở hội chợ, một lát sau chị ta cũng mệt nhoài thiếp đi. Diêu Ngạn mở mắt, bật đèn đầu giường, cầm di động cụp mi suy tư.

Cô khôi phục cài đặt gốc di động, tháo pin ra nhìn tới nhìn lui. Gần đây, Diêu Ngạn rất hay thần hồn nát thần tính, xác định điện thoại vẫn bình thường, cô mới yên tâm đi ngủ.

Hội chợ Canton đợt ba diễn ra năm ngày nhưng chỉ là chuyện trong chớp mắt. Trần Lập ở lại Quảng Châu vài ngày, lịch trình làm việc của anh ta tuân theo một vòng luân quản, ban ngày bàn chuyện kinh doanh, tối đến lại ngồi bàn rượu. Mấy người Diêu Ngạn rốt cục cũng được rảnh rỗi, không cần đi xã giao. Đồng nghiệp rủ Diêu Ngạn dạo phố. Đi một vòng hết gần nửa thành phố Quảng Châu, chị ta mua rất nhiều mỹ phẩm và quần áo, còn không ngừng khuyến khích Diêu Ngạn nên mua lấy một ít.

Diêu Ngạn mua đặc sản và mấy món đồ linh tinh xinh xắn cho Diêu Yên Cẩn. Trước khi đi ngủ, cô dọn dẹp hành lý, Tường Nã gọi tới: “Ngày mai sau khi xong việc, anh tới tìm em. Em về cùng anh, đừng đi một mình”. Tường Nã thấp giọng nói tiếp: “Anh định mấy ngày này ở bên em nhưng không ngờ lại bận đến vậy”.

Diêu Ngạn mỉm cười. Đúng lúc này, di động của cô vang tiếng tích tích báo có cuộc gọi khác gọi đến. Cô nói nhanh với anh rồi nghe cuộc gọi đó. Từ Anh nói: “Ngày mai em rảnh không? Cô vừa đến Quảng Châu”.

Tìm cô đập thình thịch: “Em rảnh”.

Từ Anh mỉm cười: “Ngày mai, chúng ta cùng nhau đi ăn. Cô định ngày kia ra nước ngoài”.

Tường Nã nhìn màn hình điện thoại tối đi, hai hàm răng của anh nghiến chặt, anh xoay người về phòng ăn. Thẩm Quan nâng ly: “Rượu này mùi vị không tồi”.

Trong một căn phòng đậm nét cổ xưa bày đầy món ăn nóng sốt, bàn ăn và xà nhà bằng gỗ lim tạo cảm giác thanh nhàn, tự tại, khoảng không gian rộng như vậy mà chỉ có mỗi hai người bọn họ.

Tường Nã uống rượu, anh gật đầu khen ngợi: “Hơi mạnh”.

Thẩm Quan mỉm cười, chạm ly với Tường Nã, anh ta từ tốn nói: “Hợp tác vui vẻ!”.

Tường Nã xéch ngược mày, uống cạn một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Sau khi uống hết hơn nửa chai rượu lớn, nhiệt độ trong phòng dường như nóng lên. Đèn chùm cổ kính với hoa văn lá xanh, sen trắng, đàn cá tung tăng vui đùa dưới nước, mùi rượu tràn ngập trong phòng cũng nương theo chuyển động của đàn cá mà trở nên mê hoặc, ngây ngất.

Hai người chỉ mới ăn một chút thức ăn nhưng công việc đã bàn bạc được hơn nửa. Thẩm Quan nói: “Lâu rồi tôi không đến Lô Xuyên, không ngờ bây giờ chuyện làm ăn lại phát triển sang tận đó”.

Tường Nã rót thêm rượu, anh hỏi: “Tại sao Thẩm tổng muốn đến đó?”.

Thẩm Quan cười: “Tôi kinh doanh nhãn hiệu này nhiều năm, nay muốn phát triển lớn hơn. Lô Xuyên thuận tiện, thông suốt bốn phương”.

Tường Nã tiếp lời: “Anh nói đúng, Lô Xuyên đi đâu cũng tiện. Quán bar và câu lạc bộ có khắp mọi nơi. Đồ uống cao cấp của anh phát triển sang đó chắc sẽ gặt hái được không ít đơn hàng!”.

Dây chuyền sản xuất đồ uống của Thẩm Quan đã bước đầu ổn định. Cứ mỗi tháng lại sản xuất ra một lượng lớn hàng hóa, bán sang các tỉnh khác. Trong đó đồ uống pha chế và nước uống đóng chai chia nhau tiêu thụ, sản lượng thấp giá thành cao, không tiêu thụ ở các siêu thị, mà hướng đến đối tượng

khác. Tuy nhiên việc vận chuyển hàng hóa lại gặp chút vấn đề, Tường Nã chính là đầu con ngọn nguồn của mối phiền toái này.

Đến các tỉnh khác phải đi qua thị trấn Lý Sơn. Tường Nã lại kiểm soát trung lộ Lý Sơn, tiền bảo kê thường xuyên tăng giá, không cần họ dọa nạt, cũng tự có chủ xe ngoan ngoãn nộp tiền.

Tuy nhiên cứ thế mãi sẽ rất lồi thoi, Thẩm Quan bị bó chân buộc tay suốt mấy tháng ròng rã, bây giờ mới quyết định hợp tác với Tường Nã. Anh ta lại nâng ly, cười cười nói nói: “Sau này còn phải nhờ Tường tổng giúp đỡ, giới thiệu cho tôi quen biết anh Dương!”.

Tường Nã cười ha hả, anh cũng khách sáo tiếp lời anh ta.

Bữa cơm xã giao kết thúc, hai người họ cùng quay về khách sạn, Thẩm Quan nhấn tầng thang máy, Tường Nã cũng bấm một số, anh quay sang nói với Thẩm Quan: “Tôi đến gặp Diêu Diêu. Mấy ngày nay nhiều việc, không có thời gian rảnh rỗi dành cho cô ấy!”. Anh tỏ vẻ như vừa nhớ ra, nói với Thẩm Quan: “À, hôm đó, tôi có nói với Diêu Diêu anh gọi điện cho cô ấy, cô ấy nhờ tôi gửi lời cảm ơn anh!”.

Thẩm Quan thoáng nhích môi, anh ta nhìn con số thay đổi từ từ trên bảng số, không nói tiếng nào.

Đến tầng Diêu Ngạn ở, Tường Nã bước ra khỏi thang máy, đi đến phòng của cô nhưng anh bỗng do dự ngừng chân xem giờ, lúc này đã quá rạng sáng, anh thờ dãi một hồi, đứng dựa vào tường. Nghĩ tới Thẩm Quan đã vào phòng, anh lừ đừ đi về phía thang máy.

Ngày hôm sau, mọi người đều ngủ một giấc cho đến khi mặt trời lên cao. Bận rộn suốt một tuần, hôm qua hội chợ cuối cùng cũng kết thúc. Sáu giờ hội chợ bế mạc, mọi người thu dọn gian hàng trưng bày rồi cùng nhau đi ăn uống, hát hò nhưng kỳ thực lúc đó ai cũng mệt rã cả người, chỉ muốn về phòng nghỉ ngơi. Sau một đêm ngủ bù dưỡng sức, mọi người bừng bừng hăng hái. Vệ sinh cá nhân xong liền tập hợp ngoài sảnh, cùng nhau đến khu danh lam thắng cảnh đã ấn định trước đó.

Đồng nghiệp nói: “Chỉ định ngày kia mới về, ở đây thêm hai ngày, còn mấy đứa thì sao?”.

Hai người khác được hỏi thì một người gật gù, một người lắc đầu, còn Diêu Ngạn mỉm cười và nói: “Em xem thể nào đã rồi mới quyết định!”.

Đến nơi tham quan, Diêu Ngạn cảm thấy hơi chán. Dưới ánh nắng gay gắt, mọi cảnh vật đều trở nên tẻ nhạt. Các đồng nghiệp của cô lăng xăng tạo dáng chụp hình, cô nhanh chóng trở thành “nhiếp ảnh gia”, ai ai trong màn hình cũng cười tươi rạng rỡ. Điện thoại của cô bỗng đổ chuông ngay lúc cô nhấn nút chụp hình ba người đồng nghiệp cùng nhảy lên.

Diêu Ngạn đưa máy ảnh cho đồng nghiệp rồi lẩn sang một bên nghe điện thoại. Sau khi nhận cuộc gọi, cô vội vã rời đi.

Xe taxi chạy chậm như rùa bò khiến Diêu Ngạn hồi thúc liên tục. Tài xế chỉ phía trước: “Cô bé nhìn đi! Nếu phóng được thì tôi đã phóng từ lâu, tôi còn phải bảo vệ bằng lái của mình!”.

Hơn nửa ngày sau mới tới được quán cafe đã hẹn, Diêu Ngạn xuống xe taxi, cô hít thật sâu, sai bước vào trong.

Không phải cuối tuần nên quán cafe cũng chỉ thưa thớt vài người. Tiếng kèn saxophone du dương hòa với hương thơm thoang thoảng trong quán.

Từ Anh ngồi trong một góc khuất sáng, bà vẫn ăn mặc giản dị, thoải mái như ngày nào. Mái tóc uốn đã hết độ cong được bà búi gọn sau đầu. Sắc mặt của bà trông cũng hồng hào hơn dịp tết Trung thu nhưng tóc mai của bà đã bạc trắng.

Diêu Ngạn thấp thỏm tiến lại chỗ bà ngồi, cô khẽ gọi: “Cô Từ!”.

Từ Anh mỉm cười hiền hậu, vẫy tay ý bảo cô ngồi xuống, bà hỏi cô: “Em muốn uống gì?”.

Diêu Ngạn chọn nước ép hoa quả, cô áp ly nước vào lòng bàn tay để giải tỏa cái nóng. Cô ngồi nín thinh, không nói năng tiếng nào. Từ Anh uống một ngụm cafe, bà nói: “Cô ấy à! Trước khi về hưu, cô luôn muốn ra nước ngoài định cư. Ngày mai, cô đi du lịch trước, thăm thú mọi nơi, tìm chỗ nào tốt tốt, cô sẽ định cư. Nhưng điều khiến cô không an tâm nhất là em”.

Bà cười nhìn Diêu Ngạn: “Em đừng lúc nào cũng chỉ lo lắng cho người khác, em phải nghĩ đến bản thân. Công việc, học hành, rồi bạn trai, bốn năm qua cô chưa từng thấy em hẹn hò với ai, em muốn một mình mãi sao?”.

Từ Anh nhắc đi nhắc lại vấn đề này với cô không biết bao nhiêu lần trong bốn năm qua. Từ năm nhất đại học đến năm tư đi thực tập, Từ Anh vẫn không cảm thấy nhàm chán chọc ghẹo Diêu Ngạn. Hôm nay nghe bà nói, Diêu Ngạn càng cảm thấy thân thương.

Diêu Ngạn dần thả lỏng, nói vài câu chuyện phiếm với Từ Anh. Tuy nhiên, cô không nhắc đến chuyện xảy ra mấy tháng nay.

Tiếng kèn saxophone đổi thành độc tấu dương cầm êm ái. Nắng chiều có vẻ dịu đi đôi chút, không còn gay gắt như lúc giữa trưa. Mây trắng lững lờ trôi, bầu trời xanh ôm lấy màn sương mỏng manh khiến ánh sáng càng trở nên suy yếu.

Trong lúc uống cafe, Từ Anh xoay nhẹ chiếc cốc, bà lên tiếng: “Em xem, thành phần của cafe có đường glucose, chất nhũ hoá, hương liệu và nhiều thứ khác, nếm thử cũng ngon ngon nhưng không thể sánh bằng cafe xay nguyên hạt.” Bà ngược mắt nhìn Diêu Ngạn: “Thành tích của em so với những học trò mà cô từng dạy qua cũng xem như khá giỏi. Đáng tiếc em không học tiếp lên, làm việc ở Viện nghiên cứu rất có tương lai. Nếu em muốn đi học, cô có thể giúp em”.

Điều Ngan lắc đầu: “Trước mắt, em chưa nghĩ đến chuyện này. Đội công việc ổn định, có lẽ em sẽ thi nghiên cứu sinh”.

Từ Anh thờ dãi, bà rù mắt nhìn thứ chất lỏng màu nâu trong cốc. Đắn đo một hồi, bà nói: “Mẫu cafe đó sản xuất với số lượng không nhiều, mới nghiên cứu ra năm ngoái. Hộp cafe em uống chỉ sản xuất với số lượng có hạn, có thể nói bây giờ nó là độc nhất vô nhị!”.

Điều Ngan trầm mặc, khuấy khuấy ly nước hoa quả.

Cô nắm được quá trình sản xuất của tòa nhà phía đông, cũng đã nhiều lần ném thử cafe và thức uống khác sau khi đóng gói, cảm thấy không có gì khác thường. Theo đà suy nghĩ này, cô nhẹ giọng hỏi bà: “Cafe hiện nay...”.

Từ Anh cười: “Cô đã nói thứ đó chỉ sản xuất số lượng có hạn!” Điều Ngan lại giữ chặt ly nước ép, thủy tinh lạnh lẽo làm ngón tay cô run run, cô bình tĩnh nhìn Từ Anh: “Cô Từ, hôm Trung thu, em ở lại nhà cô. Em uống cafe, còn tìm được hộp trà và một quyển sổ tiết kiệm bảy chữ số trong phòng sách của cô.” Hàng lông mày của Điều Ngan cau lại: “Lần trước, em lại đến nhà cô, chính là khi nhận được tin nhắn. Em phát hiện hộp trà đã biến mất”.

Từ Anh gật đầu: “Cô biết, sáng hôm qua cô có về qua nhà. Trong nhà dọn dẹp sạch sẽ, cô nhìn thấy cửa phòng sách đóng thì đã hiểu tất cả. Thật ra em cũng hiểu đôi chút, phải không?”. Điều Ngan mím môi, khóe miệng cô cứng ngắc nhếch lên: “Em từng tra cứu luật hình sự. Hình như điều ba trăm bốn mươi bảy quy định, buôn lậu, buôn bán hay sản xuất methamphetamine trong vòng mười gam sẽ bị phạt tù ba năm. Em không biết hộp trà đó có bao nhiêu gam, cũng không biết tiền trong sổ tiết kiệm của cô từ đâu mà có”.

Từ Anh mỉm cười nhìn Điều Ngan, ánh mắt bà lộ vẻ bất lực, bà nói khẽ: “Mấy tháng qua, cô nghĩ về rất nhiều chuyện trước kia, nhất là thời gian sống ở Tân Châu”.

Từ Anh vượt nhẹ cốc cafe, bà chậm rãi nhớ lại: “Cuộc sống của cô lúc đó trôi qua êm đềm. Năm kết thúc cách mạng văn hóa, cô vừa tròn mười chín tuổi, cô thi đại học, ra trường làm giáo viên, tiếp tục học lên cao. Về sau cái cách mở cửa, những năm đầu thập niên chín mươi, người nào cô quen cũng kinh doanh lâm ẫn. Cô cũng đứng ngồi không yên muốn từ bỏ nghề giáo, cô vào Tuệ Viên Mỹ ở Tân Châu làm nghiên cứu đến tận bây giờ”. Bà nhìn cô, tiếp tục nói: “Giảng viên đại học là công việc nhàn nhã, mỗi tuần chỉ cần lên giảng đường dạy vài tiết, đa số thời gian cô đều ở phòng nghiên cứu. Bây giờ cô nghỉ hưu ở cả hai bên, cuộc sống của cô trước giờ đều tốt nhưng có nhiều chuyện đến thời khắc cuối cùng mới cảm thấy hối hận và sợ hãi”.

Từ Anh nắm bàn tay đang cầm ly nước ép hoa quả của Điều Ngan, nước đá lạnh buốt tựa hồ xuyên qua ly thủy tinh và mu bàn tay của Điều Ngan thấm vào lòng bàn tay bà, bà cười hiền hòa: “Tuổi thọ trung bình của con người chỉ hơn bảy mươi tuổi. Cô không biết mình còn sống được bao lâu, cô chỉ mong mình được sống giống hồi còn bé, vô ưu vô lo. Em cũng đừng để mình bị cuốn vào rắc rối”.

Điều Ngan điềm tĩnh nhìn bà, cô không khỏi nhớ tới cuộc gọi ngày hôm ấy. Hôm đó, Từ Anh trong điện thoại không chủ động nhắc đến tin nhắn không phải do bà gửi. Đến khi cô nói đến cafe, Từ Anh mới nói ra sự thật, khi đó cô đã hiểu, Từ Anh biết hết mọi rắc rối, bà nắm rõ ai đang tìm bà. Điều Ngan không hiểu ngọn nguồn, cô từng muốn tìm hiểu đến cùng nhưng bây giờ, cô không muốn biết thêm nữa.

Điều Ngan cầm tay bà, giọng cô khàn đặc: “Em đưa sổ tiết kiệm cho cô!”. Cô lấy túi xách, lấy bấm móng tay khều rách đường may ở góc túi, cô nói: “Em giấu sổ tiết kiệm trong này, nhà em không có chỗ giấu”.

Dưới lớp vải thoáng lộ ra góc một gói cafe màu nâu, cô nhét nó sát vào trong, kéo sổ tiết kiệm đưa Từ Anh: “Đây cô!”.

Từ Anh nhận lấy cuốn sổ tiết kiệm nhìn mặt ngoài vài giây, bà cười nói: “Vật ngoài thân, cô sao cũng được”.

Hai người ngồi thêm một lúc rồi cùng ra khỏi quán cafe. Điều Ngan tỏ vẻ bình thản nói: “Hội chợ Canton kết thúc ngày hôm qua. Hôm nay, mọi người còn ở lại Quảng Châu, không biết lúc nào mới về”.

Từ Anh nhìn cô, bà gật nhẹ đầu, đi vào ngân hàng gần đó rút tiền, sau đó chia tay Điều Ngan ở ngã tư.

Điều Ngan nhìn theo chiếc taxi chạy mỗi lúc một xa. Thử người ra hồi lâu, cô cầm gói cafe dưới đáy túi kẹp lại vào khe hở.

Tường Nã gọi điện tới hỏi cô: “Em đang ở đâu?”.

Điều Ngan xuôi bước trên con đường tràn đầy ánh nắng: “Em về khách sạn ngay. Anh định chiều về à?”.

“Anh đặt vé máy bay xong rồi. Sao vậy? Em muốn ở chơi thêm mấy ngày?”

Điều Ngan nói: “Không có, em muốn về sớm. Em còn giữ một gói cafe lần trước, anh cần không?”.

Tường Nã hơi ngạc nhiên: “Cần, sao lại không cần chứ”.

Gác máy, khóe miệng của Tường Nã bắt giác cong lên, anh tiện tay gọi điện cho Dương Quang: “Cuối tháng, anh chuyển hàng đến Lô Xuyên. Bên thành Nam của chú đừng ngăn cản, cứ để anh vào địa bàn”.

Dương Quang cười nói thoải mái: “Vốn dĩ chỗ đó là để giành cho anh mà”. Dừng một chút, anh ta lại do dự mở miệng: “Nhưng anh Nã, mấy thứ đó là...”.

Tường Nã như đọc được suy nghĩ của anh ta, anh nói: “Chú yên tâm, hàng bình thường”. Anh cau mày nghĩ thầm, gói nguyên liệu duy nhất đã nằm trong tay người phụ nữ của anh, có điều anh không biết tại sao Điều Ngan lại bất thành lình này ra ý định đưa nó cho anh.

Cũng trong lúc đó, Thẩm Quan đang thu dọn hành lý thì nhận được điện thoại của tài xế gọi tới nói: “Sếp Thẩm, chuyến bay từ Nam Giang đến Quảng Châu sáng qua có tên Từ Anh!”.

Thẩm Quan dừng tay, anh hỏi: “Rồi sao?”.

Tài xế thưa chuyện: “Trưa nay, cô Diệu không đi chung với đồng nghiệp, cô ấy bận việc bỏ đi trước nhưng về sau tôi mới biết, tôi không bám theo được. Còn nữa trước đó Từ Anh có quay về nhà lúc người của chúng ta không canh chừng, vì vậy không phát hiện bà ta”.

Thẩm Quan nhếch môi đóng khóa hành lý, anh ta cầm ly nước bên cạnh lên uống, nói: “Đề ý sân bay, nhà ga và mỗi một ngã tư có thể rời Quảng Châu, còn cần tôi dạy ư?”.

Tài xế lập tức làm theo lời anh ta. Thẩm Quan uống cạn nước trong ly, thở phào nhẹ nhõm.

Diệu Ngạn về khách sạn dọn dẹp hành lý. Đồng nghiệp của cô đi chơi chưa về, Tường Nã lên vào phòng, nhảy lên giường cô nằm gối đầu lên tay: “Dù gì về cũng được nghỉ ba ngày, em đừng về nhà. Em nói với gia đình em ở Quảng Châu, sang bên anh đi!”.

Diệu Ngạn không đồng ý: “Không được, nhà em vẫn còn chưa biết thế nào, vụ phóng hỏa vẫn còn chưa giải quyết xong”.

“Em lo lắng thì gọi điện về là xong mà. Máy chuyện này bố mẹ với cô em tự biết giải quyết, em giúp không được gì đâu!”

Diệu Ngạn lắc đầu: “Em ở nhà giặt đồ, nấu ăn cũng được”.

Tường Nã buồn bực nhồm dầy lôi Diệu Ngạn lên giường. Cô vừa kêu lên một tiếng đã bị anh giam trong vòng tay. Tường Nã véo má cô: “Sao em không giặt đồ, nấu ăn cho anh? Và lại nhà đó bé tí teo, em ngủ ở đâu? Lẽ nào em ngủ ở căn phòng tồi tàn kia? Trờ mình được cơ à?”.

Diệu Ngạn gạt tay anh, cô sững sờ: “Làm sao anh biết gia đình em thuê nhà...”

Tường Nã cong cong khoe môi nhưng anh im lặng, không lên tiếng. Diệu Ngạn chần chờ hỏi: “Nhà đó do anh chuẩn bị?”.

Tường Nã hôn cô: “Bố mẹ em không nghỉ ngơi chứ?”.

Diệu Ngạn cảm thấy khó tin. Khi thấy căn nhà đồ sộ sang mới mẻ, đồ dùng đầy đủ, cô chỉ nghĩ mình may mắn. Nào ngờ đúng là công lao của anh. Cô tính toán thời gian sửa chữa, mua sắm đồ đạc chắc chỉ diễn ra trong một ngày mà thôi.

Diệu Ngạn gục đầu nheo ngực anh nhưng tiếc rằng ngực anh rắn chắc, cô nheo không được. Tường Nã cầm tay cô, cô vùng mạnh, nhảy xuống giường lấy cà phê ném cho anh. Diệu Ngạn lặng lẽ xoay lưng tiếp tục thu dọn hành lý.

Tường Nã nắm lấy gói cà phê, anh cười nhìn bóng lưng giả vờ bận bịu của Diệu Ngạn, rồi trầm ngâm quay ra nhìn bầu trời u ám bên ngoài.

Sau khi Diệu Ngạn xếp xong hành lý, Tường Nã kéo cô về phòng cao cấp.

Tường Nã đá vali, nhét lung tung đồ đạc vào trong. Diệu Ngạn nhìn nhìn, cô giờ chân hất anh tránh ra, ngồi xuống xếp quần áo giúp anh. Tường Nã khoanh tay dựa vào tường, nhìn Diệu Ngạn cầm từng chiếc quần chiếc áo của anh trải ra rồi gấp gọn vào vali. Mỗi động tác của cô đều nhu tình như nước, khiến anh không dám chạm vào, anh sợ đây là ảo giác, chớp mắt sẽ hóa thành mây khói.

Khi Diệu Ngạn gấp xong bộ đồ cuối cùng, Tường Nã ngồi xuống, ôm cô từ phía sau. Anh hôn khắp mặt Diệu Ngạn, phả hơi thở gấp rút lên mặt cô, cô nhắm nghiền mắt lại.

Chuyến bay đặt lúc bốn giờ rưỡi, Diệu Ngạn sợ lỡ thời gian, chỉ cùng Tường Nã thân mật một hồi rồi bắt đầu đẩy anh ra. Mây xám âm u bao trùm bên ngoài, tiếng sấm loáng thoáng xẹt qua, Tường Nã không muốn ngừng, anh thở hổn hển: “Ồ chỗ anh nhé?”. Tay anh không ngừng chuyển động.

Diệu Ngạn rên lên, cố sức chống lại anh: “Em phải về nhà”.

Tường Nã càng mạnh tay hơn, anh ngồi khoanh chân dưới đất ôm chặt lấy Diệu Ngạn, tay anh thò vào trong sờ soạng. Cô cản không được anh, thở phì phò kêu: “Anh đừng đùa nữa, mau gọi taxi đi!”.

Tường Nã hừ hừ lờ đi, cắn mút cổ cô. Diệu Ngạn run rẩy, đồ mặc né tránh, nhắc anh lúc này là mấy giờ.

Tiếng báo tin nhắn đột nhiên xen vào hơi thở gấp gấp trong phòng. Diệu Ngạn như gặp được cứu tinh, cô đẩy anh, giục anh xem tin nhắn. Tường Nã bắt mắt lời điện thoại ra, mới liếc mắt một cái, anh đã cong cong khoe miệng nhìn Diệu Ngạn, bỏ nhào lên người cô.

Diệu Ngạn hoang mang, cô lại đẩy anh: “Anh làm gì vậy?”.

Tường Nã hôn cô cái chụt, lắc lắc di động trước mặt cô: “Chuyến bay bị hủy vì lý do thời tiết!”.

Diệu Ngạn ngỡ ngàng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không biết từ lúc nào mưa tuôn xối xả, sấm sét đùng đoàng, tòa nhà cao tầng cũng mông lung trong làn mưa. Nhân lúc Diệu Ngạn thất thần, anh bế bồng cô lên, ném cô xuống giường. Tiếng hét chưa thoát khỏi miệng cô lập tức biến thành tiếng rên rỉ yếu

ớt. Khi điện thoại di động đổ chuông, Diêu Ngan đang nhể nhại mò hời phiêu diêu trong con khoái lạc. Trong phòng bỗng oi bức vô cùng, cô run rẩy đón lấy khoái cảm đến như sóng lũ, con trước chưa rút, con sau đã tràn dâng.

Di động đổ chuông dồn dập, Diêu Ngan bải hoải xoay người xuống giường. Tường Nã kéo Diêu Ngan lại hôn bờ vai ướt đầm mồ hôi của cô, anh nói: “Để anh lấy cho em”.

Diêu Ngan khẽ “ừm”, nhắm mắt lấy lại sức.

Tường Nã chạy vào phòng khách, điện thoại di động không biết bị ném vào góc phòng từ bao giờ lúc này đã im re. Anh khom người nhặt lên, nắm di động xoay vòng vòng, mắt anh vô tình lia thấy số điện thoại lạ trên màn hình, tay anh khựng lại, nhú mày nhìn chăm chú.

Diêu Ngan nằm mê man, bên cạnh đột nhiên lún xuống, cơ thể cô bị đè ép, cô khó chịu “hừ” một tiếng. Tường Nã vuốt mái tóc ươn ướt của cô, đưa di động tới trước mắt cô, anh nói nhỏ: “Điện thoại vừa tắt xong, số lạ ở Nam Giang gọi. Em có cần gọi lại không?”.

Diêu Ngan mở choàng mắt, giành lấy điện thoại. Cô cầm lấy di động nhưng ngón tay cô mềm nhũn, làm nó lại rơi xuống giường. Diêu Ngan vội lấy lần nữa, nhìn số gọi đến, cô tò vò về điềm tĩnh: “À, không cần. Em không biết số này.” Nhưng tim cô đập hỗn loạn không sao che giấu.

Tường Nã nằm xuống, anh kéo chăn, nhắm mắt nói: “Ngủ đi em. Lát nữa, anh dẫn em đi ăn tối”.

Diêu Ngan nhỏ giọng “ừm”, nhắm mắt nắm chặt điện thoại di động. Một lát sau, cô tung chăn ngồi dậy, khoác đồ đi vào nhà vệ sinh.

Diêu Ngan gọi điện thoại, chuông reo ba tiếng thì bên kia có người nghe máy. Từ Anh hỏi: “Lúc này em gọi cô à?”.

Diêu Ngan sừng sốt: “Không ạ”.

Từ Anh vừa nói vừa cười: “Ồ, không sao. Đừng rồi, hôm nay em không về à?”.

Diêu Ngan che điện thoại di động nói nhỏ: “Em mua vé máy bay rồi nhưng trời mưa lớn, chuyến bay bị hủy.” Cô nghe bên kia điện thoại cũng có tiếng mưa giống như đang ở gần cô. Diêu Ngan lấy làm lạ hỏi bà: “Cô Từ, cô đang ở đâu? Cô còn ở ngoài sao?”.

Từ Anh nói: “Cô định đi leo núi ngắm cảnh, nào ngờ leo đến giữa chừng thì gặp trời mưa”.

Diêu Ngan nhú mày: “Cô đang leo núi à?”.

Từ Anh mỉm cười: “Ngày mai đi rồi, cô muốn cảm nhận non sông quý báu của tổ quốc. Em không biết đâu, ở đây rất đẹp, chưa ai khai phá, nhiều người đi du lịch đều thích đến đây. Nếu em ở thêm một ngày, em có thể tới đây leo núi. Chỗ này cao hơn cả Nam Giang, phong cảnh lại đẹp nhưng đường xá hơi dốc, cô nhá... á...”.

Từ Anh bỗng nhiên hét thất thanh. Diêu Ngan hoảng hốt, cô vội gọi: “Cô Từ?”.

Âm thanh bên kia đột nhiên hỗn loạn như tiếng vật nặng nện mạnh xuống đất, chỉ có điều âm thanh đó bị lẫn vào với tiếng mưa to nên rất khó phân biệt.

Tiếng hét thất thanh của Từ Anh giống như quanh quẩn bên tai Diêu Ngan, cô nghe rõ ràng tiếng Từ Anh kêu cứu, Diêu Ngan hoảng loạn hét vào trong điện thoại: “Cô Từ, cô Từ, cô nói gì đi!”.

Diêu Ngan gọi mãi nhưng đầu dây bên kia dần trở nên yên lặng, chỉ còn vọng lại tiếng mưa rơi không dứt bên tai. Cơ thể cô cứng ngắc như hóa đá.

Cô bỗng hoàn hồn, lao ra khỏi nhà vệ sinh. Tường Nã đang nhìn chăm chăm cửa nhà vệ sinh, trông thấy cô bất ngờ đi ra, anh không khỏi sừng sốt. Diêu Ngan mặt mày trắng bệch, nhặt đồ lên thay, không quan tâm sự hiện diện của Tường Nã.

Tường Nã vội vàng nhảy xuống giường mặc quần áo, anh nói: “Em đi đâu, anh đưa em đi!”.

Diêu Ngan run tay cài cúc quần mãi không được, Tường Nã túm lấy, bình tĩnh cài giúp cô. Diêu Ngan ngược lên nhìn khuôn mặt góc cạnh của anh. Anh trầm ổn cao lớn, giống như không khó khăn cản trở nào quật ngã được anh. Cô khàn khàn nói với anh: “Cô Từ ở trên núi đột nhiên hét lên, sau đó cô la hét cầu cứu, rồi điện thoại di động của cô không gọi được nữa. Em muốn báo cảnh sát!”.

Đôi mắt Tường Nã thoáng thay đổi, anh dẫn cô rảo bước ra ngoài.

Con mưa bất thành linh trút xuống, cản quét thành phố Quảng Châu. Làn mưa giăng kín bầu trời, che lấp thái dương, chảy siết thành dòng đổ về phía rãnh thoát nước.

Qua điện thoại, Từ Anh không nói cô biết bà ở ngọn núi nào, Diêu Ngan chỉ có thể miêu tả với cảnh sát Chưa ai khai phá, nhiều khách du lịch đều muốn đến ngọn núi đó”.

Cô cố gắng bình tĩnh ngầm nghĩ: “Trưa nay mười hai giờ rưỡi, tôi và cô Từ gặp nhau.” Bắt đầu tính toán vị trí và thời gian tạm biệt, trước khi trời đổ mưa chỉ hơn hai giờ đồng hồ, ngọn núi nào có thể đến được trong vòng hai giờ đi xe chính là mục tiêu.

Tường Nã nghe cô nói, anh nghiêng đầu nhìn Diêu Ngan. Cảnh sát mở máy vi tính tìm kiếm, xác định được vài địa điểm. Cùng lúc này có khách du lịch

gọi báo trời mưa lớn làm vài người đi chung với anh ta kẹt lại trong núi. Xe cảnh sát lập tức xuất phát đến điểm khách du lịch báo tin.

Diêu Ngạn căng thẳng leo lên xe băng qua màn mưa. Tường Nã nắm chặt tay cô, từ đầu tới cuối anh chỉ im lặng, không nói tiếng nào.

Mưa to như trút nước, mây đen bao phủ khắp nơi. Sét đánh ầm ầm nhấn thành phố vào màn mưa tối tăm.

Cảnh sát phòng cháy chữa cháy cũng tới chân núi. Người dân trong thôn tốt bụng chủ động gia nhập đội ngũ cứu hộ. Cảnh sát thấy Diêu Ngạn muốn đi theo, đối phương nhanh chóng ngăn cản: “Phụ nữ không nên lên núi!”.

Diêu Ngạn không muốn, cảnh sát hét lên: “Có tới ba người mắc kẹt trên núi, không ai có thời gian trông chừng cô. Cô đừng cản trở chúng tôi cứu người!”.

Diêu Ngạn cắn môi. Tường Nã rút cục cũng mở miệng: “Em đến nhà của người trong thôn ngồi đợi, anh đi cùng họ!”.

Diêu Ngạn vẫn không nhúc nhích, Tường Nã nhấn vai cô: “Nghe lời. Em không xem tin tức à? Những người đi du lịch gặp chuyện không may lần nào cũng được cứu ra an toàn!”.

Diêu Ngạn lắc đầu, cô ngăn nước mắt, cup mi. Từ Anh không phải khách du lịch, cũng không gọi cảnh sát cầu cứu như khách du lịch, bà chỉ hét lớn rồi im bặt.

Cô nhìn đội cứu hộ đã sẵn sàng xuất phát, nói giọng khàn khàn: “Anh nhớ nhìn kỹ vách núi, sườn dốc. Cô Từ mặc đồ màu đỏ, anh phải nhìn cho kỹ!”.

Tường Nã ôm cô, anh vỗ đầu cô, nói khẽ: “Anh biết, em ngoan ngoãn ở đây đợi anh!”.

Đội cứu hộ xông vào màn mưa lên núi chống lại cơn thịnh nộ của Thượng đế, cố gắng tìm người. Nước mưa xối xả cắt ngang luồng sáng của đèn pin, con đường đằng trước vô cùng gồ ghề, cây dại rậm rạp che hết lối đi. Nước mưa làm bùn đất mềm nhũn dính bết, mỗi lần giẫm xuống lại phải tốn sức nhấc chân cao lên. Bùn lầy nhem nhuốc dưới đế dính đầy lên mặt giày khiến mỗi bước đi càng trở nên nặng nề, đường lên núi xa tít tắp không thấy điểm dừng.

Diêu Ngạn ngồi lại nhà của một người trong thôn. Cơn trùng bay là là, cô ngẩn ngơ nhìn ly nước, các ngón tay cô cuộn chặt đồ ửng. Một người tiến đến an ủi cô: “Bà cháu nhất định không sao, cháu đừng lo lắng. Thanh niên trai tráng hay đến đây leo núi, chưa có người nào gặp chuyện không may!”.

Diêu Ngạn gạt đầu, nở nụ cười miễn cưỡng: “Cháu cảm ơn!”.

Tường Nã băng qua làn mưa tiến lên trước cùng đội cứu hộ. Dưới áo mưa, gương mặt anh ướt đầm. Lá cây xung quanh rơi rụng khắp mặt đất.

Đội cứu hộ lên tới đỉnh núi. Mọi người mệt nhọc, cất giọng gọi lớn nhưng tiếng mưa xối xả hòa tan giọng nói đến mức không thể nghe thấy.

Cảnh sát nói: “Ở chỗ này. Điện thoại di động của họ không liên lạc được nữa rồi. Tìm kỹ khu vực này!”.

Mọi người tản ra xung quanh, cẩn thận giẫm lên mặt đất trơn trượt. Họ vừa lật tìm trong bụi cỏ rậm rạp, vừa tiếp tục gọi lớn.

Một người đột nhiên hét lớn: “Tìm thấy rồi! Tìm thấy rồi!”.

Tường Nã lập tức đi tới, đẩy mấy người đứng chắn đường chen vào trong. Hướng mắt xuống hàng thông cao vút phía dưới, anh thấy một người hôn mê bất tỉnh đang nằm ở đó.

Cảnh sát nói: “Đã tìm được một người. Tiếp tục tìm kiếm!”.

Tường Nã giúp cảnh sát đỡ người đó dậy, rồi tới chỗ khác tìm kiếm.

Ngon núi này gập ghềnh dựng đứng, không cẩn thận sẽ trượt chân ngay. Leo vào chiều tối thiếu ánh sáng lại càng nguy hiểm. Tường Nã gỡ đèn pin, tản ra theo mọi người, tới một vách núi khác, vừa đi được hai bước, tảng đá bên cạnh đột ngột rung chuyển. Mưa lớn làm bùn đất nhũn ra, rễ cây lỏng lẻo, mưa chút xuống không ngừng khiến tảng đá chịu không nổi lăn xuống vách núi làm mặt đất bùn lầy dưới chân cũng chao đảo theo.

Tường Nã nhìn cây thông được tảng đá che chắn ban nãy trở nên nghiêng vẹo bên vách núi. Cỏ dại mọc quanh gốc cây bị thứ gì đó đè nặng, anh tiến lại gần nhặt được một chiếc di động màn hình tối thui.

Cảnh sát cũng bước qua chỗ Tường Nã. Nhìn tảng đá lăn xuống và điện thoại di động trên tay Tường Nã, anh ta hỏi: “Sao vậy?”.

Tường Nã xoay người lại. Trong bóng tối không nhìn rõ vẻ mặt của anh nhưng giọng anh lạnh như băng: “Có lẽ đã có người rơi xuống đó”.

Mưa to tầm tã, đỉnh núi phía xa xuất hiện vài tia sáng mờ nhạt, nháy mắt lại biến mất vào rừng cây rậm rạp.

Người trong thôn quen ngủ sớm, giờ này đã gấp ngắn gấp dài. Thấy nước trà nguội ngắt, bà lão cố làm bản thân tỉnh táo đi vào rót trà, rồi không quên quay sang hỏi Diêu Ngạn có muốn ăn tối hay không. Diêu Ngạn cảm ơn, khước từ lòng tốt của bà lão. Tâm tư của cô phiêu lãng về nơi xa xôi.

Núi cao hiểm trở, đội cứu hộ sắp xếp lại lần nữa. Mưa ngày càng nặng hạt, họ chỉ mới tìm được một người, chưa có manh mối về những người khác. Bấy giờ vừa thăm dò thêm được một chút tin tức nhưng đêm khuya mưa lớn, vách núi dốc đứng, nguy hiểm luôn luôn rình rập.

Người dẫn trong thôn quen thuộc địa hình, miêu tả tình hình bên dưới, anh ta chỉ con đường không rõ trước mắt: “Phía dưới là suối nhưng chúng tôi chưa từng đến đó!”.

Cảnh sát thoáng do dự, đường lên núi lại lầy lội, không thể lường được độ nguy hiểm của vách núi.

Tường Nã vịn cây thông bên vách núi, đuỗi chân lần xuống dưới, chỗ cây thông sụp xuống khá trơn, anh gọi: “Lấy dây thừng cứu hộ. Tôi xuống phía dưới tìm!”.

Anh ta lập tức bác bỏ: “Anh đùa gì vậy, đừng đứng ở đó, lại đây!”.

Tường Nã nói: “Một tốp tìm kiếm ven núi, tôi xuống dốc này tìm, cứu người quan trọng hơn!” Thấy họ không cho anh xuống, anh nói thêm: “Đừng lo, tôi từng đi lính!”.

Mọi người biết hiện tại cứu người là quan trọng nhất. Dù mưa to gió lớn, họ cũng không thể chùn chân. Vì vậy sau một thoáng do dự, cảnh sát lập tức bố trí một tốp người đến con đường mà người dân trong thôn chỉ, mặt khác cử người leo xuống núi. Đối với họ mà nói, Tường Nã chỉ là người dân bình thường, mặc kệ anh có từng đi lính hay không, họ cũng không thể để anh leo xuống.

Xe cấp cứu và phóng viên chạy tới chân núi. Điều Ngan sốt ruột như kiến bò trên chảo lửa, cô cầm ô chạy ra ngoài. Người bị nạn nằm mê man được đưa lên xe cấp cứu. Điều Ngan chạy đến hỏi một cảnh sát: “Chỉ có một người thôi sao?”.

Anh ta trả lời: “Tạm thời mới chỉ tìm được người này. Chúng tôi đang tiếp tục tìm kiếm, cô chớ nên nóng vội!”.

Phóng viên trông thấy vậy, bèn tiến lên phỏng vấn Điều Ngan. Điều Ngan vội vàng né tránh, chạy về nhà của người dân trong thôn, thấp tha thấp thòm chờ đợi.

Ở chỗ của Tường Nã lúc này, anh giữ dây cứu sinh giúp cảnh sát. Dưới núi tối om, ánh đèn pin chỉ có thể chiếu sáng sơ sơ.

Mưa từ từ nhẹ hạt, cảnh sát vội vã mang đèn chiếu sáng tới giúp, sườn núi sáng lên tức khắc. Họ chỉ thấy cây cối rậm rạp, cảnh sát đang leo xuống dường như chìm chìm trong đó. Mỗi bước chân xuống dưới của anh ta đều khiến người chứng kiến sợ thót tim, dây thừng thỉnh thoảng lại rung mạnh.

Ở phía khe suối, nước chảy xiết, địa thế tương đối bằng phẳng nhưng đi được ba mét, phía trên bọt tung trắng xóa, thác nước ầm ầm đổ xuống. Người dân trong thôn nói: “Ở đây nước chảy rất mạnh, lên trên đó lại càng dốc!”.

Trong lúc nói chuyện, họ thoáng thấy một người nằm trên tảng đá giữa thác nước và suối, họ liền chiếu đèn pin thẳng đến đó. Thác nước và mưa xối ầm ầm xuống mấy tảng đá bên dưới, người đó trôi theo dòng nước, họ vội vàng tiến lại gần.

Khung cảnh dưới chân núi bắt đầu hỗn loạn. Cảnh sát, phóng viên và hơn mười người dân trong thôn vây quanh xe cấp cứu. Một phóng viên mặc áo mưa, giơ micro phỏng vấn. Cảnh sát nói: “Một người rơi xuống khe suối, nước đẩy anh ta đi một quãng thì chúng tôi mới tìm thấy. Còn người khác ngã xuống vách núi được cây chặn lại”.

Phóng viên hỏi: “Chỉ có ba khách du lịch mắc kẹt trên núi?”.

Cảnh sát lắc đầu: “Còn một người nhưng chúng tôi chưa tìm thấy. Mọi người đang dốc toàn lực tìm...”.

Nhìn hai khách du lịch hôn mê được đưa lên xe cấp cứu, đôi mắt ngỡ ngàng của Điều Ngan nhòe nước, chân cô mềm nhũn suýt ngã xuống đất. Người dân trong thôn vội vàng đỡ cô, kéo cô về lại nhà.

Điều Ngan vịn khung cửa thẫn thờ nhìn bên ngoài. Mưa đã tạnh, hiện nhà nhỏ nước tong tong. Chân trời sáng bừng, gió mát dịu dịu thổi đến.

Hai chân cô tê cứng, muốn bước cũng bước không nổi. Cô nhìn một nhóm cứu hộ đang tiến lại gần, vẻ mặt họ nặng nề, không chút niềm vui hiện lên.

Tường Nã ướt rượt bước đến. Mặt trời sau cơn mưa dịu dàng không gì sánh được, quang sáng nhàn nhạt xoa nhẹ chiếc cảm lún phún râu của anh.

Điều Ngan vô hồn nhìn anh, miệng cô mở to nhưng không phát ra nổi âm thanh. Tường Nã dang tay muốn ôm cô nhưng thấy người mình đang ướt sũng, anh lại thả tay xuống. Anh rút một miếng vải đỏ trong túi quần đưa Điều Ngan, hỏi cô khe khẽ: “Quần áo Từ Anh mặc là màu này?”.

Điều Ngan tròn tròn mắt, gạt đầu lia lịa, âm thanh tràn ra khỏi cổ họng cô khô khan khản đặc: “Màu này. Cô đâu?”.

Tường Nã nín thở nhét miếng vải vào túi, anh quệt tay ướt nước vào quần, vuốt mái tóc rối bù của cô: “Mảnh vải này tìm được trên một cành cây gãy ở vách núi, dưới đó là suối và thác, tối qua mưa lớn, nước chảy rất xiết”.

Anh còn chưa nói hết, nước mắt của cô đã tuôn trào, nhưng dường như cô không hề hay biết, mắt cô vẫn dõi nhìn về hướng đỉnh núi xa xa. Mặt trời nhô lên trên nền trời trong trẻo, ngọn núi được gột rửa cả đêm trông vẫn tĩnh lặng nhưng tràn đầy sức sống.

Đội cứu hộ nghỉ ngơi một chút, rồi tiếp tục tìm kiếm xung quanh. Trời tạnh mưa, đi lại dễ dàng, tầm nhìn rõ ràng, thoáng cái họ đã tìm hết một vòng.

Dưới khe núi là một hồ nước rộng và sâu. Đội cứu hộ chia làm ba tốp, một tốp chèo thuyền trực vớt, một tốp tiếp tục tìm ở lối đi lên núi, tốp còn lại quan

sát bên trong núi, không bỏ qua bất cứ góc ngách nào. Thế nhưng khi mặt trời sắp lặn xuống núi, họ vẫn không tìm được gì.

Cả ngày Điều Ngạn chưa hề ăn uống, mắt cô thâm quầng. Tường Nã ép cô về khách sạn.

Các đồng nghiệp đã về hết, Tường Nã xách hành lý của cô, dẫn cô lên phòng cao cấp. Điều Ngạn ngơ ngác ngác để anh kéo đi. Tài xế đẩy hành lý theo sau. Thâm Quan nhìn thấy hai người Tường Nã, ông ta gật đầu đi đến thang máy. Thâm Quan nhìn Điều Ngạn chăm chăm: “Chuyện gì vậy?”.

Tường Nã sờ chiếc cằm lún phún râu của mình, anh cười: “Không có gì. Thâm tổng về à?”.

Thâm Quan chăm chú nhìn Điều Ngạn, thấy cô im lặng nghiêng đầu, anh ta thu hồi ánh mắt, cười nói: “Đúng vậy. Chờ nào Tường tổng về?”.

Tường Nã ôm Điều Ngạn vào lòng: “Chúng tôi ở chơi thêm vài ngày, chưa về vội!”.

Thâm Quan gật đầu, bước đến thang máy.

Về phòng cao cấp, Tường Nã vào mở nước nóng, đỡ Điều Ngạn đi tắm. Mối cô tái nhợt, cánh tay cô lạnh buốt nổi đầy da gà.

Cô vui mình vào nước, Tường Nã cũng chui vào kỳ cọ cho cô. Điều Ngạn mệt đừ người, mặc Tường Nã muốn làm gì thì làm. Một lát sau hai người tắm xong, Tường Nã bế cô về giường, quấn kín chăn cho cô, anh nói: “Em muốn ăn gì?”.

Điều Ngạn lắc đầu, hai mắt cô trống rỗng.

Tường Nã hôn lên trán cô, gọi điện thoại đặt đồ ăn. Một lát sau, anh bung cháo đến trước mặt Điều Ngạn.

Hơi cháo nóng hơi xông lên mí mắt run run của Điều Ngạn, cô nắm vạt áo của anh, giọng cô khàn đặc cất lên: “Anh nghĩ cô Từ có gặp chuyện chẳng lành không?”.

Tường Nã múc cháo đút cho cô ăn: “Ngày mai, đội cứu hộ sẽ tìm tiếp. Qua hết ngày mai rồi tính!”.

Điều Ngạn há miệng, nuốt cháo xuống, nhưng mắt cô ngân ngẩn lẹ, nhận không ra mùi vị của cháo.

Tường Nã đút cô ăn xong, mới ăn đến đồ của mình. Anh cầm bát đĩa ra ngoài phòng ngủ, rút di động màn hình tối thui ra xem.

Qua một ngày một đêm, điện thoại đã ráo nước.

Tối qua, di động được có đại che chắn nhưng vẫn ướt nước mưa, không biết nó còn dùng được hay không. Tường Nã lắp pin vào rồi mở máy. Một lát sau, màn hình sáng lên nhưng màu sắc hơi thay đổi, có vẻ như cần được sửa chữa.

Tường Nã lục tìm lịch sử điện thoại nhưng trống không. Anh lại tìm đến lịch sử cuộc gọi, số điện thoại của Điều Ngạn bỗng xuất hiện trên màn hình. Thời gian của cuộc gọi cuối cùng là sáu giờ chiều ngày hôm qua, kéo xuống phía dưới là chuỗi các cuộc gọi nhớ, chỉ có một cuộc gọi được nhận hơn mười giây, chính là số điện thoại lạ ở Quảng Châu.

Một bóng mờ bất ngờ xuất hiện trước mặt anh, anh ngước đầu lên. Điều Ngạn dựa cửa phòng ngủ, ngây người nhìn di động trong tay Tường Nã.

Bóng đêm mênh mông, hơi đất xông lên nồng nặc báo hiệu một cơn mưa lớn sẽ trút xuống lần nữa. Tường Nã xoay điện thoại trong tay, nhếch miệng nói: “Em không ngủ à?”.

Điều Ngạn chậm chậm bước từng bước về phía Tường Nã, im lặng xoe lòng bàn tay, Tường Nã mỉm cười, đặt điện thoại vào tay cô.

Điều Ngạn dè dặt mở điện thoại, nhìn đến một chuỗi dài các cuộc gọi nhớ, mắt cô thoáng thay đổi.

Tường Nã thở dài, kéo cô về phòng ngủ, tắt đèn trên đầu giường. Sự im lặng ngăn cách giữa hai người giống như một dòng sông, người đứng hai bên bờ không sao cảm nhận được hơi ấm của đối phương.

Thâm Quan ngồi trên máy bay. Tài xế đưa báo cho anh ta: “Có lẽ tối qua cô Điều và Tường tổng túc trực ở đó, hình như không tìm được gì”.

Thâm Quan từ tốn nói: “Nhìn cô ấy rất đau lòng”.

Tài xế gật đầu: “Giống như đánh mất linh hồn”.

Thâm Quan nhíu mày, gấp báo để sang một bên.

Ngày hôm sau, đội cứu hộ vào thôn tìm kiếm lần nữa. Điều Ngạn và Tường Nã cũng tới từ sáng sớm. Cả ngọn núi bị xói tung, khe núi cũng lung sục nhiều lần. Trong lòng mọi người đều đã có kết luận, lúc này chỉ đang cố gắng nót chút sức lực cuối cùng, thuận theo tia hy vọng của những người đang từng giây từng phút mong ngóng tin tức.

Tìm đến tối, mọi người cũng kiệt sức. Họ vớt hồ nước hết lần này đến lần khác, không ai nở mở miệng nói kết luận. Về phần Điều Ngạn, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Trở về khách sạn, bà Điều gọi hỏi cô khi nào về, Điều Ngan giả vờ hăng hái, cười nói vui vẻ với bà. Sau khi gác máy, vai cô gục xuống, đầu óc rối như tơ vò.

Tường Nã đứng ngoài ban công hút thuốc. Quảng Châu đèn đuốc sáng choang so với thị trấn nhỏ như hai thế giới khác biệt, rực rỡ sắc màu.

Dưới chân anh đã có đến bốn chiếc đầu mẩu thuốc lá, Tường Nã dập tắt điếu thuốc thứ năm, quay người trở vào phòng khách.

Điều Ngan ngồi bó gối trên sofa, cúi gục đầu giữa nước mắt, trông cô rất đáng yêu dưới ánh sáng mờ mờ. Tường Nã thờ dài, ngồi vào ghế sofa, ôm cô đặt lên đùi.

Điều Ngan ngả vào ngực anh, cắn môi khóc thút thít, Tường Nã vuốt tóc cô, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má cô, rất lâu sau anh nói: “Chỉ có một mảnh vải và một chiếc điện thoại di động, không chứng minh được gì hết”.

Điều Ngan nín chặt áo anh, vùi mặt vào ngực anh, giọng cô rầu rĩ như một con thú nhỏ bị dồn đến đường cùng: “Cô nói ngày mai cô sẽ ra nước ngoài, sống một cuộc đời mới, tạm biệt quá khứ. Cô nói cô muốn làm lại từ đầu...”.

Tường Nã ôm cô, lồng mây anh cau chặt, hơi thở nơi lồng ngực phập phồng yếu ớt nhưng có thể chạm vào tận nơi sâu thẳm nhất trong tim anh. Anh nói: “Tim chưa ra bà ấy thì chuyện gì cũng có khả năng. Mấy người rơi xuống núi đều không sao, em nghĩ bà ấy gặp chuyện?”.

Điều Ngan ngước đầu lên, mắt cô sưng húp, cô ngơ ngác nhìn Tường Nã, Tường Nã cũng trầm mặc nhìn cô.

Điều Ngan khàn giọng nói: “Có người đang tìm cô Từ”.

Tường Nã rót một ly nước ấm. Điều Ngan uống nước, cổ họng dần dần ấm lại không còn đau rát, cô cầm ly nói: “Lần đó em nói dối, không phải bạn học gửi tin nhắn chọc em. Tin nhắn đó kêu em lấy sổ tiết kiệm, em tưởng cô Từ kêu em đi”.

Tường Nã ngồi xuống một ghế sofa khác, chống khuỷu tay lên đầu gối, im lặng nghe cô kể.

“Hồi em đi thực tập, em thuê nhà ở ngoài. Sau đó con trai chủ nhà kết hôn, chủ nhà lấy phòng lại. Cô Từ dẫn em về chỗ của cô, kêu em ở tạm nhà cô. Chính trong thời điểm đó, em phát hiện cô hút ma túy.”

Thường ngày, Điều Ngan rất bận rộn, cô thường xuyên tăng ca. Một hôm cô đi làm về khuya, tình cờ qua khe cửa phòng ngủ của Từ Anh, cô thấy Từ Anh hít thuốc.

“Khi đó em không thể tin vào hai mắt của mình. Ngày hôm sau, em muốn dẫn cô đến trung tâm cai nghiện nhưng cô không chịu.”

Không một kẻ nghiện ngập nào tự nguyện đi cai ma túy, Từ Anh cũng không ngoại lệ. Điều Ngan không thể ép buộc bà, cũng không nỡ báo cảnh sát. Mãi đến một ngày Từ Anh hít ma túy quá liều, Điều Ngan cưỡng ép đưa bà đến trung tâm cai nghiện, cô thở phào nhẹ nhõm nhưng nào ngờ tất cả chỉ mới là khởi đầu.

“Cô Từ hận em đưa cô đi cai nghiện, cũng không còn mặt mũi gặp em. Em không thể tiếp tục ở lại làm việc tại Nam Giang, phải giấu giếm bạn học và thầy cô, em chịu không nổi, vì vậy em xin thôi việc về quê.”

Điều Ngan nắm chặt ly nước, cô cắn môi đến bật máu. Tường Nã vỗ chân cô, anh hỏi: “Sau đó thì sao?”.

Điều Ngan nhìn anh: “Về sau, chính em phát hiện hộp cafe trong nhà cô.” Điều Ngan kể từng chuyện bản thân biết cho anh nghe, bao gồm chuyện Thẩm Quan dò hỏi cô về Từ Anh và việc Thẩm Quan từng làm việc ở Tuệ Viên Mỹ: “Cô Từ làm ở Tuệ Viên Mỹ hơn hai mươi năm, từ khi nó còn ở Tân Châu rồi chuyển đến Nam Giang. Cô cũng là người giới thiệu em vào làm ở Tuệ Viên Mỹ. Thẩm Quan nói anh ta thân thiết với cô Từ nhưng cô chưa bao giờ nhắc anh ta trước mặt em”.

Nước ấm dần dần nguội lạnh, không còn nước ấm xoa dịu, cổ họng Điều Ngan lại khô rát: “Cô biết ai tìm cô nhưng cô không nói với em”. Điều Ngan ngẩng lên: “Lẽ nào là Thẩm Quan?”.

Tường Nã trở lại ngồi cạnh cô, anh quàng tay ôm vai cô nhưng không trả lời mà hỏi vặn: “Em biết ma túy đá làm như thế nào không?”.

Điều Ngan cau mày không hiểu. Tường Nã cười cười, anh nói: “Ephedrine, photpho đỏ, axit clohydric và một số thứ khác. Chúng không khó tìm, ở đâu cũng mua được, chỉ có ephedrine là rắc rối. Tháng Chín năm nay, cục quản lý thực phẩm và dược phẩm quốc gia thông báo siết chặt quản lý với một số loại thuốc chứa hơn ba mươi gam ephedrine”.

Miệng Điều Ngan há hốc ngạc nhiên: “Thuốc cảm?”.

Tường Nã mỉm cười: “Đúng vậy, thuốc cảm”.

Nhiều năm qua, nhà nước thay đổi biết bao chính sách với thuốc chứa ephedrine. Lần này lại càng thắt chặt hơn. Mỗi nhà thuốc bán loại dược phẩm này, đều yêu cầu người mua khai số chứng minh nhân dân, thời gian mua, số lượng mua, mà số lượng mua một lần, từ năm hộp ban đầu điều chỉnh xuống còn hai hộp.

Tường Nã nhủ mảy: “Sản xuất ma túy đá cần ephedrine. Tính chế ephedrine từ thuốc cảm khiến chi phí bị đội lên cao. Hơn nữa, cục quản lý luôn kiểm tra định kỳ lượng thuốc cảm bán ra của các tiệm thuốc và nhà máy dược phẩm. Một khi có biến động sẽ nắm được chiều hướng bán ra của ma túy đá. Lúc đầu quy mô nhỏ, họ dùng cách này điều chế ma túy, về sau dần dần thay đổi”.

Tường Nã bóp bàn tay lạnh buốt của Diêu Ngan, anh nói: “Công ty Tuệ Viên Mỹ cung cấp một số hỗ trợ về mặt kỹ thuật với rất nhiều đơn vị sản xuất được phẩm và thực phẩm. Với một người làm việc lâu năm, nhất định không thiếu các mối quan hệ, cũng có thể bỏ qua phân đoạn thuốc cảm, trực tiếp chiết xuất ephedrine!”.

Diêu Ngan giật mình: “Ý anh là?”.

Miệng Tường Nã cong lên: “Trước đây, anh chỉ biết Thẩm Quan từng làm việc ở Tuệ Viên Mỹ. Sau này, anh mới biết năm năm trước, anh ta từng đại diện Tuệ Viên Mỹ giao thiệp với Lương Thịnh Hoa. Anh ta tìm Từ Anh, Từ Anh cũng là nhân viên của Tuệ Viên Mỹ. Rốt cuộc mục đích tìm Từ Anh của anh ta là gì?” Tường Nã nâng tay Diêu Ngan lên miệng và hôn, anh hạ thấp giọng nói: “Anh một mực chờ Thẩm Quan hành động. Theo lý hần là đầu năm nay, nhưng đến đầu năm, anh ta lại không hề có động tĩnh. Vào tháng Chín, lượng ma túy đá cuối cùng cũng thông qua lá trà vận chuyển ra ngoài. Bây giờ cái anh muốn điều tra là cửa trên của anh ta và cửa dưới mới nhất!”.

Diêu Ngan sợ hãi rù mị, cô không thể tin nổi: “Ý anh là cô Từ cung cấp ephedrine cho Thẩm Quan?”.

Tường Nã lắc đầu: “Anh chỉ suy đoán mà thôi. Anh không có bằng chứng xác thực nhưng Thẩm Quan đang tìm bà ấy!”.

Tường Nã cầm điện thoại di động của Từ Anh, anh nói tiếp: “Có lẽ em cũng đã thử gọi vào số điện thoại Quảng Châu đó, nó là dây số ảo, làm sao trùng hợp đến vậy? Chúng ta ở Quảng Châu, bà ấy liền nhận được điện thoại của Quảng Châu?”.

Diêu Ngan nhủ mảy, giọng nói không mấy chắc chắn: “Cô Từ biết em ở Quảng Châu. Trước đây, đối phương lợi dụng em để tìm cô Từ. Lẽ nào lần này đối phương cũng lợi dụng việc em ở Quảng Châu, cố tình dùng số điện thoại di động của Quảng Châu gọi cho cô Ty. Cô Từ tưởng em tìm cô nên mới nghe điện thoại di động. Sau khi cô nghe xong cuộc gọi đó, đối phương tiếp tục gọi tới, cô Từ không nghe mà trực tiếp gọi hỏi em”.

Tường Nã gạt đầu đồng tình: “Khi hỏi em, bà ấy đã xảy ra chuyện!”.

Diêu Ngan sực nhớ tới một điều, cô giành điện thoại di động xem lịch sử cuộc gọi. Thời gian trò chuyện với dây số Quảng Châu và Từ Anh gọi cho cô chênh lệch nhau một giờ đồng hồ. Cô lại cảm di động của mình không biết nên làm gì. Cô quay qua nói với Tường Nã: “Khoảng cách giữa hai cuộc gọi chỉ là một tiếng đồng hồ, liệu có chức năng theo dõi điện thoại giúp đối phương lần ra chỗ của cô, gây bất lợi cho cô không?” Cô còn nói: “Trước đây cô Từ gọi cho em, nghe xong em xóa số ngay lập tức. Người khác làm sao biết số điện thoại của cô Từ? Lẽ nào họ cài phần mềm khôi phục lịch sử cuộc gọi hay giống như anh ngày trước, gắn phần mềm nghe trộm vào điện thoại của em? Nhưng không đúng, không thể nào có chuyện em không biết gì hết”.

Nghe cô nhắc đến phần mềm nghe trộm, Tường Nã hơi xấu hổ, anh cau mày nói: “Chúng ta từ từ phân tích, em đừng nóng vội!”.

Suy nghĩ của Diêu Ngan rối tinh rối mù, lòng cô nóng như lửa đốt. Tường Nã chải tóc giúp cô: “Định vị theo dõi và nghe trộm điện thoại di động không phải dễ làm, chúng ta không phải đang đóng phim. Giả sử đối phương không dựa vào hai thứ này, vậy khả năng còn lại là thứ nhất họ đã phát hiện ra Từ Anh từ lâu, thứ hai họ thông qua em tìm Từ Anh. Chúng ta không đủ khả năng cân nhắc điểm thứ nhất nhưng có thể dẫn đo điểm thứ hai”. Tường Nã đặt điện thoại di động của Diêu Ngan ra trước mặt, anh nói: “Điện thoại này từng qua tay Thẩm Quan, mà còn là sau khi em nhận được cuộc gọi đầu tiên của Từ Anh”.

Diêu Ngan lộ vẻ bàng hoàng. Tường Nã nói: “Có thể khôi phục lịch sử cuộc gọi nhưng cần điện thoại di động của em. Anh không cho rằng trong một quãng thời gian ngắn có thể làm được điều này, chúng ta nên thử cách khác”.

Tường Nã đi về phía máy vi tính đặt trên bàn, anh mở máy lên nói: “Lên mạng có thể xem sao kê giao dịch điện thoại, em biết không?”.

Diêu Ngan không hiểu điều anh nói. Bất gặp vẻ mặt của cô, Tường Nã cũng đã rõ, anh giải thích: “Trang chủ của nhà mạng cho tra xét chi tiết hoạt động của điện thoại trong vòng năm tháng nhưng cần có mã dịch vụ và một số mã khác. Em có mã dịch vụ không?”.

Diêu Ngan lắc đầu nguây nguây: “Em chưa dùng bao giờ”.

Tường Nã trầm ngâm, anh cầm di động của Diêu Ngan gọi lên tổng đài, hỏi gần đây số điện thoại này có thay đổi mã dịch vụ hay không. Tổng đài viên trả lời: “Có cài đặt mã một lần. Tôi không thấy mã cụ thể ở đây”. Tổng đài viên báo cho anh biết ngày cài đặt mật mã, Tường Nã gác máy, trầm mặc nhìn Diêu Ngan.

Trong lòng Diêu Ngan rối như tơ vò, sống lưng của cô cứng đờ, cô không dám tin: “Thẩm Quan lấy số điện thoại của cô Từ bằng cách này ư?”.

Tường Nã “ừ” một tiếng, anh cau chặt mày, ngón tay bất giác gõ lên bàn. Anh vẫn không giải thích được: “Dễ dàng bị phát hiện đến vậy, tại sao Thẩm Quan lại làm?”.

Diêu Ngan cũng nghĩ không ra, cô lo lắng: “Vậy cô Từ có gặp nguy hiểm không?”.

Tường Nã nhếch miệng nói: “Nếu đối với Thẩm Quan, Từ Anh có giá trị lợi dụng, bà ấy làm sao gặp nguy hiểm?”.

Diêu Ngan thoáng nhẹ lòng, cô nghe Tường Nã nói: “Nhưng Từ Anh có bị Thẩm Quan đưa đi hay không, đây vẫn còn là một ẩn số!”.

Họ cũng hết cách, không biết phải làm gì tiếp theo. Đài truyền hình Quảng Châu tranh giành đưa tin này, Từ Anh mất tích, sống chết chưa biết. Khi tin tức truyền đến Nam Giang đã là chiều Chủ nhật. Điều Ngan rời khỏi sở cảnh sát, phờ phạc ngồi ở sân bay. Tường Nã mua đồ ăn để cô lấp đầy bụng, cô lắc đầu không chịu ăn, nói chuyện điện thoại: “Làm sao mấy cậu biết?”.

Bạn của Điều Ngan nói: “Đọc trên weibo, sau đó bọn mình tìm tin tức xem. Là cô Từ thật à?”.

Điều Ngan ủ rũ nói: “Ừ, là cô”.

Cô bạn kia như không tin được vào tai mình. Điều Ngan kể lại tình cảnh trên núi, cô ta nói: “Để mình gọi các bạn khác cùng tới Quảng Châu tìm kiếm!”.

Điều Ngan ậm ừ chiếu lệ vài câu rồi gác máy. Nước mắt của cô lại không cầm được, tuôn ra như đê vỡ: “Không thể để cảnh sát xét hỏi Thẩm Quan sao anh?”.

Tường Nã ôm vai cô, anh nói: “Không thể, em cố chịu đựng, được không?”.

Điều Ngan ôm mặt, che giấu nước mắt, cô nói giọng khàn đặc: “Cô Từ chính là người thân của em, anh hiểu không? Nếu không phải em bị lừa, không phải em liều lĩnh tìm cô, cô sẽ không liên lạc với em, sẽ không đến Quảng Châu xem em có gặp rắc rối hay không, bây giờ sẽ không có chuyện gì xảy ra với cô cả!”.

Tường Nã thở dài: “Anh hiểu tâm trạng của em nhưng có một điều em phải hiểu, nếu Từ Anh ở trong tay Thẩm Quan thì bà ấy sẽ không gặp nguy hiểm!”.

Điều Ngan khóc nức nở, lòng dạ cô rối bời. Cô nghĩ đến hình ảnh giết người diệt khẩu, ném thi thể ra biển, phơi thây ngoài đường, xử theo luật giang hồ trong phim xã hội đen. Tuổi của Từ Anh đã cao, bà làm sao chịu được kiểu đầy đọa này.

Sau khi đến Nam Giang, hai người đón xe về thị trấn Trung Tuyền. Điều Ngan lặng thinh, dán sát người vào cửa. Phong cảnh ven đường trôi qua vun vút như mực vẽ thay đổi trên giấy Tuyền Thành, phân biệt không rõ hình dạng nguyên gốc. Màu sắc diêm lệ đến mấy cũng chỉ là mây khói thoáng qua.

Tường Nã đưa cô đến ngã tư: “Ở chỗ của anh nhé? Bây giờ em thế này, đừng khiến người nhà lo lắng”.

Điều Ngan mệt mỏi nói: “Mẹ em gọi nhiều lần rồi. Anh yên tâm, em không sao!”.

Tường Nã nhìn cô vào nhà, rồi anh quay về thị trấn Lý Sơn.

Điều Yên Căn nằm bò trên giường xem ti-vi, thấy Điều Ngan xách hành lý mở cửa vào nhà, cô ném phăng điều khiển ti-vi, phi tới trước mặt em gái: “Sao hôm nay em mới về? Mẹ đang đi chợ mua đồ ăn”.

Điều Ngan mỉm cười, lấy quà tặng Điều Yên Căn. Điều Yên Căn hí hửng, reo hò sung sướng đi tìm gương soi. Trang sức tinh tế đẹp đẽ, những món linh tinh khác cũng cực kỳ hợp ý cô.

Bà Điều đi chợ về, xót xa nhìn Điều Ngan, bà nói cô gầy đi nhiều. Điều Ngan xông xáo giúp bà Điều nhặt rau nấu cơm. Một lát sau cơm nước nóng hổi đã xong Điều Yên Căn trải bàn xếp ra nền phòng ngủ, ba người vừa ăn cơm vừa trò chuyện rôm rả. Điều Ngan không hề nhắc tới chuyện ở Quảng Châu.

Tường Nã về đến công ty vận chuyển hàng hóa, mấy anh em đã chuẩn bị sẵn một bàn rượu thịt chờ anh. Tường Nã để họ ăn trước, anh lên phòng làm việc trên tầng. Lý Cường theo sau anh, mở sổ sách, báo cáo việc kinh doanh mấy ngày qua. Tường Nã nói: “Cuối tháng để lại hai chiếc chạy đường dài đến Lô Xuyên!”.

Lý Cường lấy làm ngạc nhiên: “Lô Xuyên? Chuyển hàng gì ạ?”.

Tường Nã nhếch mép nói: “Đồ uống bên tòa nhà phía đông của công ty nước giải khát!”.

Lý Cường nghe theo lệnh anh, anh ta rời phòng làm việc. Tường Nã ngã người ra sau, mệt mỏi day trán. Anh mở máy vi tính kiểm tra tư liệu, gộp nhật tin tức thu được mấy ngày qua.

Bà Điều nói với Điều Ngan tiến triển vụ phóng hỏa: “Không ngờ người đó lại đồng ý số tiền bồi thường, cả chục vạn tệ đấy con. Mẹ và bố con đã bàn bạc căn nhà trong ngõ sửa xong vẫn có thể ở”.

Điều Ngan gật đầu: “Vậy chúng ta sửa đi mẹ”.

Hai người trò chuyện xong, Điều Ngan về phòng, Điều Yên Căn đang nằm ngủ ngon lành. Giường lò xo trải ra chỉ còn dư một lối đi nhỏ bằng hai bàn chân. Điều Ngan phải nằm nghiêng người mới đủ chỗ, Điều Ngan dịch nhẹ người, giường lò xo liên kêu cọt két. Điều Yên Căn mơ màng lau bầu trờ mình dòn Điều Ngan ra sát ngoài. Điều Ngan vội chống tay lên tường, cúi mặt nhìn lối đi nhỏ chật hẹp. Cô nhíu mày, cuộn tròn người, miễn cưỡng chợp mắt.

Ngày hôm sau thức dậy, toàn thân Điều Ngan rã rời, cổ cô bị sai, lắc tới lắc lui cả buổi mới hơi bình thường trở lại. Điều Ngan rón rén đi vào bếp nấu cháo, sau đó vào nhà vệ sinh. Cô cố gắng nhẹ nhàng hết mức có thể nhưng mấy ngày nay bà Điều căng thẳng, chút xíu tiếng động cũng đủ đánh thức bà. Nhìn Điều Ngan đánh răng rửa mặt, bà thở phào nhẹ nhõm. Bà cũng không ngủ được nữa, dậy giúp Điều Ngan làm đồ ăn sáng.

Khi Điều Ngan tới công ty nước giải khát, phòng làm việc vẫn chưa có ai đến. Thời gian vẫn còn sớm, cô ngồi thừ ra trên ghế, đầu óc mơ màng, không biết nên làm gì.

Cảnh sát Quảng Châu theo dõi vụ Từ Anh mất tích nhưng Diêu Ngạn không rõ họ có thể kiên trì bao lâu. Đến khi tất cả đồng nghiệp xuất hiện đầy đủ, cô mới gác mớ suy nghĩ hỗn độn của mình lại, tập trung làm việc.

Buổi trưa bà Diêu gọi điện cho cô, nói bà ở bệnh viện thăm Hứa Châu Vi. Bà lại nhỏ giọng rù rì: “Chao ôi, mẹ kể con nghe. Lúc này, mẹ đi xuống dưới tầng, ồn ào lắm. Sếp của Tiểu Hứa, anh Nã đó, làm một cô gái to bụng, cãi nhau ầm ĩ trong bệnh viện. Bởi thế mẹ bảo mà, loại lưu manh đó rõ là vô nhân tính. Con gái nhà người ta trẻ trung xinh đẹp lại bị thứ như anh ta phá hỏng đời!”.

Diêu Ngạn ngắt ra: “Mẹ, mẹ nói gì cơ?”.

Bà Diêu nói: “Thôi quên đi. Mẹ không nói với con nữa, có nói con cũng chẳng hiểu. Con mau làm việc đi!”.

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng tút tút. Diêu Ngạn thần thờ cảm điện thoại đi động, cô không cách nào bình tâm trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Trong bệnh viện, bà Diêu đã về, Hứa Châu Vi phi xuống khỏi giường bệnh. Anh vừa chạy vừa hỏi đàn em: “Dưới tầng cãi nhau thật hả? Chuyện gì thế?”.

Người kia nói: “Lúc vào đây em cũng ngỡ sợ. Không phải vợ của Tiểu Lưu thì còn ai vào đây. Tiểu Lưu đánh cô ta nằm viện, cô ta than chỗ này đau chỗ kia đau, vết thương lành rồi mà không chịu xuất viện. Bây giờ, cô ta tự xưng bảo mình có thai, cầm tờ giấy xét nghiệm ra đưa. Tiểu Lưu hỏi bác sĩ, ai ngờ lại đúng là thật. Ôi, anh nói xem, ăn một trận đòn như thế mà bụng lại không hề hấn gì!”.

Bước chân của Hứa Châu Vi dừng lại: “Vậy chú nhắc đến anh Nã làm gì?”.

Anh ta sờ gáy, nói nhỏ: “Hiệu Lâm kêu làm bụng cô ta to ra không phải là Tiểu Lưu thì cũng là anh Nã!”.

Hứa Châu Vi “sặc” một tiếng, háp háp chạy xuống dưới.

Vốn dĩ Tường Nã đến thăm Hứa Châu Vi, ai dè anh mới đặt chân vào bệnh viện thì đàn em gọi điện cho anh. Anh tới ngoài phòng bệnh của Hiệu Lâm, ung dung nghe trong phòng tranh cãi ầm ĩ.

Tiểu Lưu “tặng” cho Hiệu Lâm mấy cái tát. Bố mẹ Hiệu Lâm khóc um lên, cầm bình giữ nhiệt và chậu rửa mặt đánh Tiểu Lưu tới tấp. Người trong phòng bệnh hốt hơ hốt hải can ngăn, tiếc thay hai người họ vốn là nông dân, sức vóc hơn người, người khuyên can không chỉ không kéo được họ, mà còn bị đẩy ngã sống soài trên đất.

Tiểu Lưu bị đánh tới tấp, con giận của anh ta bùng cháy. Anh ta chẳng buồn nể nang, tức giận rửa sả, vung tay đánh bố Hiệu Lâm máu mũi chảy ròng ròng. Ông ta sợ hãi, dậm chân dậm cẳng la hét: “Giết người, báo cảnh sát mau lên. Có người giết người, không chỉ muốn giết người trẻ, mà còn muốn giết ông bà già, cứu chúng tôi với!”.

Hiệu Lâm khóc lóc tức tưởi. Cô ta lúc thì đập đầu vào tường, lúc lại hùng hổ nhào đến đánh Tiểu Lưu. Ánh mắt cô ta vô tình lia thấy Tường Nã đứng ở ngoài, cô ta khựng lại một hai giây, lập tức hét lớn: “Anh ta là Tường Nã, chính là anh ta!”.

Bố mẹ Hiệu Lâm dừng la lối, dời mục tiêu sang Tường Nã. Họ vừa chạy vừa gọi: “Mày là đồ súc sinh, mày đứng lại cho tao!”.

Tường Nã xoay xoay cổ chân, miệng anh xéخét ngược. Trong lúc bác sĩ, y tá và bệnh nhân xúm xít đoán đo có nên tiến đến ngăn cản hay không thì anh bỗng nghiêng người đá mạnh vào ngực ông ta.

Người ngoài không biết được cú đá này nặng đến mức nào. Tường Nã chậm rãi rút chân, lòng bàn chân anh dường như cảm giác được xương ngực của ông ta rung lên. Ông ta ngã vào tường, đau đớn ôm ngực nhưng không thốt được thành lời. Hiệu Lâm và mẹ cô ta sợ hãi chạy lại, bác sĩ cũng chen vào. Cửa phòng bệnh lập tức lộn xộn, mất trật tự.

Hứa Châu Vi chạy tới thấy Hiệu Lâm nằm bò trên mặt đất khóc lóc chửi rủa. Ai kéo cô ta, cô ta cũng không chịu ngồi dậy, cô ta luôn mồm la hét: “Anh khôn nạn vừa thôi. Anh chơi tôi chán chê rồi giờ chối bầy bầy. Anh là một thằng lưu manh!”.

Hiệu Lâm phun ra một tràng những từ ngữ tục tĩu không thể chấp nhận khiến người nào nghe thấy cũng mặt đỏ tía tai, nhìn Tường Nã bằng ánh mắt vừa e ngại vừa khinh bỉ.

Hứa Châu Vi không nhịn được, quát ầm lên: “Mẹ kiếp! Sao cô không đi soi gương, thứ lẳng lơ đi thõa như cô không bằng được nửa cọng tóc của Diêu Ngạn, anh Nã thèm chơi cô? Chết tiệt, cô ở đó mà ảo tưởng!”.

Điều Ngan theo đồng nghiệp đến căng tin, cô thất thần ăn cơm. Cô gọi Tường Nã hai lần nhưng không ai nghe máy, đồng nghiệp quay sang bàn bạc công việc với cô: “Xem ra chúng ta sắp họp tác với tòa nhà phía đông. Sau này chắc bạn khỏi thờ luôn quá. Tòa nhà phía đông lúc nào cũng thiếu người, một người chúng ta phải gánh việc của hai người!”.

Điều Ngan mỉm cười, cô trầm ngâm mở danh bạ tìm số điện thoại của Hứa Châu Vi. Khi Hứa Châu Vi vào viện, Điều Ngan từng xin số điện thoại của anh ta nhưng chưa gọi lần nào. Một lúc sau tìm ra tên anh ta, Điều Ngan bấm gọi thử. Hứa Châu Vi nhanh chóng nghe máy, anh ta lên tiếng: “Điều Ngan?”.

Điều Ngan hơi tần ngần: “Ồ, là tôi”. Cô đặt đĩa xuống, nghiêng người sang bên nói chuyện: “Tường Nã ở bệnh viện, phải không? Anh ấy không nghe điện thoại”.

Hứa Châu Vi nói: “Anh Nã đang bận. Tôi không nghe tiếng điện thoại di động của anh ấy đổ chuông, chắc anh ấy không mang theo người. Chị tìm anh ấy hả? Để tôi gọi anh ấy nghe điện thoại!”.

Điều Ngan nghe tiếng cãi nhau ồm ồm và giọng đàn bà chửi bới văng tục ở đầu bên kia, cô nói: “Không cần, để anh ấy lo việc của mình trước đi đã.” Cô lại hỏi: “Người trong bệnh viện là Hiểu Lâm à?”.

Hứa Châu Vi sững sốt, trả lời với giọng khô cứng: “Ừm, sao chị biết?”.

Điều Ngan mỉm cười: “Đừng nói với Tường Nã tôi tìm anh ấy, không có gì đâu. À, vết thương của anh thế nào rồi?”.

Hứa Châu Vi cũng cười, anh ta đáp: “Khỏe lâu rồi. Tôi muốn nhân cơ hội này trốn việc vài hôm nên mới nằm bệnh viện!”.

Hai người trò chuyện qua lại với nhau. Điều Ngan nghe đầu bên kia mỗi lúc một ồn, Hứa Châu Vi cũng có vẻ miễn cưỡng, cô nói: “Anh đừng thương cho tốt nhé!” Cô gác máy.

Tường Nã giận đến mức đỏ mặt tía tai, khóe miệng của anh nhếch lên đầy ác ý. Hứa Châu Vi nhìn ra được biểu cảm của Tường Nã, sợ con giận của Tường Nã bộc phát sẽ ra tay đánh Hiểu Lâm. Ở nơi công cộng đánh đập gây thương tích cho người khác không phải chuyện đùa. Anh ta vội vàng lại gần Tường Nã: “Anh Nã, Điều Ngan gọi điện tìm anh. Anh mau xem di động đi!”.

Tường Nã nghe vậy, bèn dời mắt khỏi cửa phòng bệnh, xóa tan thái độ tàn nhẫn. Anh sờ túi áo trống không, chìa tay ra nói với Hứa Châu Vi: “Chắc anh làm rơi di động trong xe, đưa của chú cho anh mượn!”.

Hứa Châu Vi đưa điện thoại cho anh. Tường Nã mặc kệ tình cảnh hỗn loạn phía sau, cầm điện thoại đi ra một góc vắng vẻ.

Điều Ngan ra khỏi căng tin, nhìn thấy số điện thoại của Hứa Châu Vi, cô chần chừ bắt máy. Giọng nói trầm trầm của Tường Nã vang lên bên tai cô: “Lúc này em tìm anh à?”.

Điều Ngan giật mình, cô lùi lại vài bước, đi thụt lại phía sau: “Không có. Anh làm việc của mình đi”.

Tường Nã nói: “Anh ở bệnh viện. Con đàn bà của Tiểu Lưu nổi điên. Hồi này, anh thấy mẹ em cũng đứng bên ngoài xem ồn ào, lẽ nào cô nói gì với em?”.

Điều Ngan lạnh nhạt “ừ” một tiếng. Tường Nã bật cười: “Anh nói mà, không có việc thì em làm gì chủ động gọi điện thoại cho anh! Hết giờ làm, anh đến đón em nhé! Tối nay chúng ta cùng đi ăn”.

Điều Ngan không có tâm trạng hẹn hò, cô dứt khoát không chịu đi. Cô hỏi anh chuyện bên cảnh sát Quảng Châu. Tường Nã tỏ vẻ bức bối: “Muốn biết thì tới đi ăn rồi hỏi. Vậy đi, anh tắt máy đây!”.

Điều Ngan lắc đầu cau có, bước nhanh theo đồng nghiệp.

Tường Nã trả điện thoại di động cho Hứa Châu Vi, mặt anh tràn đầy ý cười. Hứa Châu Vi tò mò hỏi anh: “Chị dâu nói gì vậy anh?”.

Tường Nã lườm anh ta: “Không có gì. Cô bé đó ghen!” Dứt lời, anh lại không kìm được mỉm cười.

Một vài cảnh sát chạy tới. Người đứng xem cãi nhau vội tránh đường. Hiểu Lâm như được tiếp thêm sức mạnh, cô ta gào lớn gọi họ: “Cảnh sát tới rồi. Mấy anh đừng hòng bỏ chạy. Làm tôi to bụng rồi muốn chạy, tôi phải cho mấy anh ngồi tù!”.

Tường Nã cười khinh bỉ, dặn dò đàn em rồi bỏ đi.

Nhưng chẳng ngờ anh vừa đi, Hiểu Lâm lại la hét ồm ồm. Cô ta chỉ đứa bé trong bụng, nói là con của Tường Nã, bắt cảnh sát tóm Tường Nã lại.

Con giận của Tiểu Lưu mấp mé bùng nổ nhưng có cảnh sát ở đây, anh ta không thể ra tay. Người nhà của Hiểu Lâm tìm được chỗ dựa nên không còn sợ hãi. Khu bệnh nhân nội trú bệnh viện Trung Tuyền ồm ồm, náo động.

Àm ỉ cả buổi chiều, cảnh sát cũng hết kiên nhẫn. Họ tóm Tiểu Lưu và bố Hiểu Lâm đến sở cảnh sát, kêu Hứa Châu Vi báo cho Tường Nã tới đó. Hứa Châu Vi cười hi hi, chạy về phòng ngủ bù, không coi cảnh sát ra gì. Hiểu Lâm tức tối giậm chân bành bịch, nghiêng răng ken két: “Nhất định phải làm anh ta ngồi tù!”.

Mẹ của Hiểu Lâm ngồi ngoài con giận, bà nói với vẻ sợ sệt: “Bỏ đi, bỏ đi. Bỏ con bị bắt rồi kia!”.

“Nhưng con bị họ đánh nằm viện!” Hiểu Lâm giàn giụa nước mắt, cô ta nuốt không trôi cục tức này. Bụng cô ta đã có thứ bảo đảm, cô ta không sợ bị đánh. Huống chi cô ta còn có người che chở. Hiểu Lâm lau mặt, oán hận nói: “Con phải khiến họ ngồi tù!”. Cô ta trấn an mẹ mình: “Mẹ đừng lo. Con nhận tiền của người ta, người ta hứa sẽ bảo vệ gia đình ta, không để chúng ta gặp chuyện!” Cô ta đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, ra ngoài tìm Tường Nã.

Điều Ngan ở phòng nghiên cứu bận bịu đến nỗi hoa mắt chóng mặt. Chật vật lắm mới hết giờ làm, cô xoay xoay cẳng cổ đau nhức, bước chân ra ngoài.

Ra khỏi tòa nhà chính, cô thấy xe Jeep của Tường Nã đậu phía xa xa. Điều Ngan thở dài, chậm chạp lê bước lại phía chiếc xe.

Cô vừa đi vài bước thì một bóng người bất ngờ lao ra bên ngoài cổng sắt la lớn: “Tường Nã, anh xuống xe. Anh đánh người xong muốn bỏ trốn? Anh đến sở cảnh sát với tôi!”.

Đám công nhân đạp xe ngang qua chứng kiến cảnh này vô cùng kinh ngạc, họ gọi: “Hiểu Lâm, sao em lại tới đây?”.

Nhìn thấy người quen, Hiểu Lâm tỏ vẻ suy sụp, nước mắt tuôn rơi lã chã: “Mấy anh chị giúp em với. Anh ta làm em lớn bụng rồi phải không bỏ chạy, em phải làm sao đây?”.

Mọi người giật mình hoảng hốt, lập tức xúm đến can thiệp. Điều Ngan cau mày dừng chân.

Hiểu Lâm khóc ầm lên, tình mắt nhìn thấy Điều Ngan, cô ta ngừng khóc. Hiểu Lâm chỉ cô: “Điều Ngan, cô chứng kiến rồi đây. Anh Nã làm tôi có thai. Tôi van xin cô nhường anh Nã cho tôi, đừng để đứa bé không có bố!”.

Mọi người tức tốc dời mắt sang Điều Ngan, kinh hoàng hỏi: “Cái gì? Tiểu Điều và anh Nã quen nhau?”.

Điều Ngan ngẩn người, trở mắt nhìn Hiểu Lâm khóc lóc điên cuồng.

Tường Nã giận dữ nhưng anh không muốn sinh sự ở đây, để Điều Ngan khỏi khó xử. Nào ngờ Hiểu Lâm không biết điều. Tường Nã quay đầu, nhìn Điều Ngan đỏ mặt đi tới, con giận của anh bùng cháy, anh cúi tiết mở cửa, cuộn tay thành đấm: “Mẹ kiếp...” Năm tay của anh vung xuống nhưng bất ngờ có người chen vào ôm chặt cánh tay của anh.

Điều Ngan giận dữ lườm anh. Cô đưa mắt nhìn Hiểu Lâm, nhủ thầm nói: “Tôi nhường anh ấy cho cô...”.

Câu nói này có hiệu quả vô cùng, Hiểu Lâm đang điên loạn bỗng im bật, công nhân đứng quanh cũng sững sờ. Tất cả đổ dồn ánh mắt về phía Điều Ngan. Điều Ngan mỉm cười, tiếp lời: “Nếu con của cô đúng là của Tường Nã, tôi nhường anh ấy cho cô!”.

Điều Ngan buông tay Tường Nã, đến gần Hiểu Lâm. Tường Nã vô thức kéo cô nhưng cô gạt ra, cười nhìn Hiểu Lâm: “Đàn ông thôi mà. Tôi thế nào cũng được, không có gì quan trọng hơn sức khỏe và chính bản thân mình. Cô không để tâm đến bản thân, cũng phải nghĩ cho đứa bé trong bụng. Đứa bé được mấy tháng rồi?”.

Hiểu Lâm hằm hừ: “Hai tháng!”.

Điều Ngan gật gù: “Hóa ra đã được hai tháng. Thời điểm đó cô chưa ly hôn thì phải? Hình như hai tháng trước cô và ông xã của cô còn gây gỗ vì Tiểu Lưu. Vậy là cô quan hệ với ba người đàn ông cùng một lúc?”.

Lời này của cô gọi lại trí nhớ của mọi người, họ xì xào bàn tán, ngờ vực dò xét Hiểu Lâm, rồi nhìn Tường Nã mặt mày nặng như đeo đá.

Hiểu Lâm thẹn đỏ mặt, cô ta quát lại: “Cô quan tâm tôi ngủ với bao nhiêu người đàn ông làm gì hả? Đứa bé này là của Tường Nã, tôi biết chắc chắn!”.

Điều Ngan cười: “Ừm, cô ở bệnh viện nói vậy, ở đây cũng nói vậy, tất cả mọi người đều nghe mà. Cô cứ sinh đứa bé này ra, sau đó xác định DNA. À, cô biết tội phi báng không?”.

Hiểu Lâm ngẩn người. Điều Ngan nói: “Đặt điều vu khống, đi đâu cũng rêu rao, gây rắc rối nghiêm trọng, tổn hại danh dự của người khác có thể bị phạt tù ba năm, đây là luật hình sự quy định. Không phải tôi nói liều, bạn cấp ba của tôi vừa thi tư pháp, đang thực tập ở văn phòng luật sư tại Nam Giang. Nếu Tường Nã không chịu trách nhiệm, tôi có thể nói bạn tôi giúp cô. Nhưng nếu chuyện do cô bịa đặt, vậy Tường Nã cũng có thể kiện cô bất cứ lúc nào, cô phải chịu trách nhiệm hình sự!”.

Điều Ngan nói năng mạch lạc dọa Hiểu Lâm hoang mang nhưng cô ta vẫn gằn cổ lên cãi: “Cô muốn dọa tôi? Sinh viên giỏi quá, muốn kiện thì kiện đi. Tôi không tin đời này không có luật pháp. Bụng tôi lù lù ra đây này, tôi nói bậy được sao? Hay cô phanh bụng tôi ra làm giám định DNA liền đi!”.

Điều Ngan nhún vai ngao ngán: “Cô hiểu lầm rồi, tôi chỉ nói sự thật. Vả lại chuyện của mấy người không dính líu đến tôi”. Cô nhủ thầm nhìn bụng của Hiểu Lâm với vẻ không ngờ: “Chúng ta đều là phụ nữ với nhau, tôi thật lòng muốn tốt cho cô. Đừng để đến cuối cùng lại làm bản thân ngồi tù. Ít nhất cô nên sinh đứa bé này ra, xác định đứa bé này là của chồng trước, của Tiểu Lưu hay của Tường Nã, sau đó cô nói với người khác cũng chưa muộn. Còn bây giờ cô cứ rêu rao lung tung, đối với bản thân hay người khác đều không hay!”.

Mọi người nghiêng hết về cách phân tích nặng nề thiệt hơn của Điều Ngan. Họ một bên coi thường hành động của Hiểu Lâm, một bên cười cười khuyên cô ta về trước. Có người sợ Tường Nã, còn tốt bụng nhắc nhở cô ta: “Cô ồn ào với loại giết người phóng hỏa này làm gì? Đừng để bản thân bị hại!”.

Hiếu Lâm làm loạn cả ngày cũng mệt là người. Lời nói của Diêu Ngạn lặp đi lặp lại mãi trong đầu cô ta, cô ta do dự trong lòng nhưng lại nghĩ mình có người hậu thuẫn, cô ta cần gì phải sợ. Cô ta mâu thuẫn lưỡng lự, bắt đầu khóc thút thít, có điều lúc này giọng cô ta xiu xuống rất nhiều. Hiếu Lâm trách ông trời bất công, số mệnh cô ta khổ sở. Đám công nhân bu ngoài cổng công ty cũng giải tán.

Diêu Ngạn đi thẳng một mạch ra ngoài. Tưởng Nã vội vàng leo lên xe, mặc kệ đám công nhân chỉ chỉ trỏ trỏ, anh đuổi theo Diêu Ngạn.

Đi được một đoạn, thấy Diêu Ngạn ngoảnh lại nhìn mình, Tưởng Nã nhún vai rồi gọi: “Diêu Diêu, lên xe đi em!”.

Diêu Ngạn ngoảnh mặt làm ngơ. Tưởng Nã phân bua: “Anh cam đoan anh hoàn toàn trong sạch. Anh sẽ tìm người xử lý cô ta!”.

Diêu Ngạn dừng chân, cất giọng lạnh lùng: “Một bàn tay đầu làm nên tiếng vỗ!”.

Tưởng Nã vội xuống xe: “Em không biết thế nào là vô cớ sinh sự à?”.

Diêu Ngạn đẩy anh, bước vòng qua ghế lái phụ. Tưởng Nã thở phào một hơi. Trời xẩm tối, gió thu hiu hiu dịu mát mà người anh lại đầm đìa mồ hôi.

Tưởng Nã vòng qua hẻm Lý Sơn, giờ này có cảnh sát giao thông chặn đường. Sau khi tránh được trạm kiểm soát, anh giải thích rõ ràng chuyện lúc trưa, thuận tiện kể luôn chuyện Hiếu Lâm quyến rũ anh lần trước. Diêu Ngạn hừ lạnh, cô nhún mày: “Đã nói trước mấy anh đừng đánh cô ta. Nếu không phải tại mấy anh đánh cô ta, cô ta sẽ không làm mọi chuyện trở nên ầm ĩ như hôm nay. Nhưng Tiểu Lưu không định chịu trách nhiệm ư?”.

Tưởng Nã cười mỉa: “Giống như em nói đây, đứa bé này có thể là của chồng trước cô ta. Mặc kệ cô ta, sớm muộn gì anh cũng giải quyết á đàn bà đó. Hôm nay dám làm anh nổi tiếng khắp bệnh viện!”.

Diêu Ngạn nói: “Thôi, bỏ đi anh! Cô ta cũng không gây ra chuyện gì to tát. Dàn xếp ổn thỏa là được”.

Tưởng Nã nhìn con đường trước mắt, không biết anh có nghe cô nói hay không.

Về đến công ty vận chuyển hàng hóa, Tưởng Nã dẫn Diêu Ngạn đi ăn lẩu. Diêu Ngạn nói: “Bạn em nói ngày mai đi Quảng Châu tìm cô, hỏi em có muốn đi cùng không?”.

Tưởng Nã lắc đầu: “Đừng đi. Em chỉ cần biết bà ấy không ở trên núi, cũng không ở trong hồ”.

Diêu Ngạn do dự: “Nếu cô...” Mỗi khi không nói chuyện, cô lại lo lắng lung tung. Khả năng Từ Anh bị giết không phải không có.

Tưởng Nã múc đồ ăn vào bát cô, anh nhìn cô nói: “Anh cược bà ấy không chết ở đó!” Tưởng Nã đẩy bát về phía cô, bảo cô mau ăn cơm. Anh nói tiếp: “Em đừng nghĩ cảnh sát ăn không ngồi rồi. Để anh phân tích cho em nghe. Lăn từ sườn núi đó qua hàng loạt thứ che chắn, rơi xuống khe suối, rồi từ khe suối xuôi dòng đến hồ nước phía sau, xác suất lớn bao nhiêu? Tính toán theo hướng này thì khả năng tìm không ra thì thể ở khu vực rộng lớn đó là rất cao!”.

Diêu Ngạn xị mặt. Tưởng Nã mỉm cười: “Không phải người sống thì cũng là thi thể. Em muốn anh nói thế nào?” Anh gấp thức ăn cho vào miệng, cụp mắt nói nhỏ: “Có cch đề thử xem có đúng Thẩm Quan giữ bà ấy hay không!”.

Diêu Ngạn vội hỏi: “Cách gì?”.

Tưởng Nã lắc đầu: “Để anh suy nghĩ lại đã!”.

Nhìn Diêu Ngạn không vui, anh lại an ủi cô. Sau khi ăn xong, anh dọn bàn ăn sạch sẽ, dẫn Diêu Ngạn ra ngoài tản bộ. Diêu Ngạn ủ rũ để Tưởng Nã lôi kéo kéo. Mấy anh em tò mò nhìn theo hai người họ. Diêu Ngạn cũng đành đi theo Tưởng Nã ra ngoài. Diêu Ngạn vô tình dẫm trúng bãi nước bẩn trước một tiệm sửa xe, bùn đất lấm lem dính bết vào dép xăng đan làm lòng bàn chân cô bị bẩn theo.

Cô cúi đầu lắc lắc chân, nước bùn lại bắn lên cả mu bàn chân và mắt cá chân. Tưởng Nã gọi ông chủ đang đứng ngoài cửa tiệm hóng mát: “Dọn sạch bên đây đi. Tron trượt thế này lỡ xảy ra chuyện thì sao!”.

Ông chủ quỳnh quáng gọi người ra lau dọn. Diêu Ngạn kéo anh đi tiếp về trước.

Tưởng Nã kéo cô lại, nói: “Em tháo dép ra đi!”.

Diêu Ngạn sửng ngờ. Tưởng Nã ngồi xổm xuống, anh tháo dép xăng đan của cô, đưa cô xách. Diêu Ngạn lão đảo đứng bằng một chân. Anh nâng bàn chân cô lên lau vào quần của mình. Nước bùn ướt thấm loang lổ quần anh, nhìn rất xứng với đôi giày da đen nhò nhò của anh. Anh chẳng buồn để tâm thể diện đàn ông, lòng bàn tay thô ráp của anh cẩn thận lau sạch chân giúp Diêu Ngạn.

Diêu Ngạn rung động khôn xiết. Trong lúc cô thất thần, anh xoay người, khom lưng lại, kéo bắp đùi của cô để người cô lên lưng anh. Diêu Ngạn kêu lên, vội vàng vịn vai anh.

Tưởng Nã ngoái đầu lại hôn môi cô, anh nói khẽ: “Hơn hai mươi năm nay em không ăn cơm à? Sao nhẹ tênh vậy!”.

Diêu Ngạn mím môi, mặt cô đỏ bừng, cô vui mặt vào gáy Tưởng Nã, nói lúng búng: “Mau về thôi!”.

Tường Nã mỉm cười, bước đi thong thả trong ánh chiều tà. Hình bóng hai người chồng lên nhau, không phân biệt được. Ánh tà dương ấm áp bao trùm trung lộ Lý Sơn.

Trở lại công ty vận chuyển hàng hóa, mặt của Điều Ngạn đỏ tới mang tai. Hai người ngồi ôm nhau trên ghế sofa. Cổ Điều Ngạn đau nhức, cô ôm cổ lắc vài cái. Tường Nã xoa bóp thay cô, thấp giọng hỏi: “Tối qua em ngủ thế nào?”.

Điều Ngạn thoải mái khép mắt: “Ngủ chung với chị em. Giường hơi nhỏ, may là không ngã xuống đất. Em nằm sát vào tường, lúc dậy em còn bị mắc kẹt trong lối đi nữa cơ.” Có lẽ cảm thấy thú vị, Điều Ngạn bắt gặp mỉm cười.

Tường Nã dừng xoa bóp, hơi thở nóng rực của anh thổi lên má cô. Điều Ngạn khó hiểu mở tròn mắt: “Anh làm sao thế?”.

Tường Nã mút mút chỗ đau trên cổ của cô: “Để anh tìm căn nhà lớn hơn cho gia đình em nhé! Khắp đường Lý Tam đều là nhà ngang một phòng, làm sao ở được”.

Điều Ngạn cười, cô nói: “Đội nhà trong ngõ sửa xong, gia đình em lại dọn về đó, không cần vất vả nữa”. Thấy cặp lông mày của Tường Nã vẫn nhíu, cô nói thêm: “Không phải trong khu khai phá có ký túc xá sao? Em định đến xin phòng nhân sự, sau này đi làm cũng tiện”.

Tường Nã nhướng mày, tiếp tục xoa bóp cho Điều Ngạn. Đến khi màn đêm buông xuống, anh chở Điều Ngạn về Trung Tuyền. Nhìn cô mắt hút ở cuối con hẻm tối tăm, anh chậm chạp khởi động xe chạy về.

Trưa ngày hôm sau, các bạn thời đại học của cô đứng giờ đến Quảng Châu. Trước hết, họ liên lạc với cảnh sát địa phương, rồi đến ngọn núi đó tìm kiếm. Một người bạn liên lạc với cô: “Vẫn chưa phát hiện được gì. Bọn mình sẽ tiếp tục tìm kiếm. Cậu thử gọi vào điện thoại di động của cô Từ xem được không? Biết đâu cô về rồi. Trước kia không phải cô vẫn hay như vậy à? Mọi người đều không tìm ra cô, không biết cô trốn ở đâu!”.

Điều Ngạn ậm ừ cho có, trong lòng lại không mấy hy vọng.

Các đồng nghiệp thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cô, tụ tập ở bồn rửa xi xăm to nhỏ. Điều Ngạn tập trung nhập số liệu vào máy vi tính, màn hình phản chiếu vô cùng rõ ràng nhất cử nhất động của đồng nghiệp.

Mọi người đều biết chuyện Hiếu Lâm gây sự âm ỉ tối hôm qua. Điều Ngạn vô tội bị cuốn vào, cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Các đồng nghiệp đối với chuyện của Tường Nã và Điều Ngạn ít nhiều gì cũng biết một chút. Người ở các phòng ban khác hôm qua mới biết, nữ chính trong tin đồn xôn xao trước đây không ngờ lại là Điều Ngạn. Có người lượn tới lượn lui trước cửa phòng nghiên cứu mấy lần chỉ để nhìn thấy mặt mũi Điều Ngạn. Điều Ngạn không ngờ mọi chuyện phát triển theo chiều hướng này. Một đồng nghiệp nói thầm với cô: “Tổng tổng nói thế nào cũng là sếp, không nhắc đến thân phận thì ngoại hình anh ấy cũng không tồi”. Chị ta cười ghé sát tai Điều Ngạn nói: “Đám phụ nữ đó cứ hay khua môi múa mép sau lưng Tổng tổng nhưng thực chất trong lòng chỉ mong sao Tổng tổng để mắt đến họ. Toàn bộ công ty nước giải khát, không tính Trần tổng nhỏ và Thẩm tổng, thì cũng chỉ có Tổng có địa vị nhất!”.

Điều Ngạn buồn cười, lườm chị ta. Chị ta phì cười: “Chị nói thật! Tổng tổng mà nhìn hiền hiền một chút, đảm bảo anh ấy là miếng bánh ngon, hút gái khỏi chê nhưng em nhanh tay nhanh chân chiếm làm của riêng mất rồi. Tiếc ghê!”.

Điều Ngạn không tự chủ nổi nghĩ đến hình ảnh Tường Nã lau bàn chân giúp cô, sắc mặt cô đỏ ửng.

Sau khi ăn xong, cô tới phòng nghiên cứu bên tòa nhà phía đông. Trong dịp hội chợ Canton, hai bên đã nhất trí với nhau. Đơn đặt hàng mới cũng chắc chắn được nhận. Pha chế, thiết kế bao bì là vấn đề vô cùng cấp bách. Yêu cầu của thnhân nước ngoài khá cao, ông ta không hài lòng với mùi vị đồ uống mà tòa nhà chính đang nghiên cứu, vì vậy Điều Ngạn sang tòa nhà phía đông trao đổi, mang về một chồng tài liệu.

Cô đi đến đầu cầu thang thì gặp ngay Thẩm Quan vừa nói chuyện điện thoại vừa bước xuống. Gặp Điều Ngạn, anh ta khựng lại vài giây. Sau khi gác máy, anh ta bắt chuyện: “Sao em lại đến đây?”.

Điều Ngạn chỉ tài liệu trong tay: “Tôi lấy mấy cái này, Giám đốc nói phải đẩy nhanh tiến độ”.

Thẩm Quan gật đầu, bước lại gần Điều Ngạn: “Ngày hôm đó nhìn sắc mặt của em không tốt. Em không sao chứ?”.

Điều Ngạn nở nụ cười, cùng Thẩm Quan đi xuống dưới: “Hôm đó, tôi không khỏe. Bây giờ, tôi ổn rồi”.

Hai người đi tới đại sảnh, mặt trời không gay gắt như giữa hè, nhưng không khí vẫn thoáng chút oi bức. Dưới ánh nắng đến cả hạt bụi vốn không thể nhìn bằng mắt thường cũng hết chỗ ẩn thân.

Thẩm Quan nói: “Tôi xem tin thời sự, thấy có giáo sư đại học Nam Giang mất tích ở một ngọn núi nào đó tại Quảng Châu, giáo sư cũng tên Từ Anh. Mấy ngày nay suy nghĩ, tôi thấy chẳng đáng tin, do đó tôi không hỏi em”.

Điều Ngạn giật mình, cô vô thức miết nhãn tài liệu, kiểm chế nỗi xúc động muốn chất vấn anh ta, cô nói khẽ: “Là cô Từ”.

Thẩm Quan vẫn muốn hỏi thêm, Điều Ngạn liền cắt ngang: “Thẩm tổng, đồng nghiệp tôi đang đợi. Tôi xin phép đi trước.” Không đợi Thẩm Quan mở miệng, Điều Ngạn chạy vội về tòa nhà chính.

Thẩm Quan nheo mắt, đi về phía xe của anh ta. Tài xế mở cửa xe, ông ta nhìn hướng Điều Ngạn biến mất, nói: “Hôm qua lúc tan sở, cô Điều gặp một

chút rắc rối”.

Thẩm Quan liếc tài xế, anh ta cong môi nói: “Tôi biết”.

Tường Nã rốt cục cũng xuất hiện ở sở cảnh sát, anh nói dứt khoát: “Mẹ kiếp, đừng làm tôi buồn nôn theo cái thứ này!”.

Hiếu Lâm ở cạnh không kêu gào ầm ĩ nữa, cô ta sợ hãi túm chặt vạt áo, nhìn năm người đàn ông to lớn vây quanh mình, cô ta run giọng nói với cảnh sát: “Tôi là phụ nữ đang mang thai. Mấy anh phải bảo vệ tôi!”.

Cảnh sát cười nhạt: “Cô cũng biết mình đang mang thai? Hôm qua và hôm nay, cô gọi toàn bộ mọi người trong thị trấn đến xem cô náo loạn, thế là đủ rồi đấy!”.

Hiếu Lâm lại khóc sụt sùi: “Mấy anh đều cùng một giuộc với nhau. Họ ra tay đánh người lung tung, Tường Nã còn đánh bố tôi, ai ai trong bệnh viện cũng chứng kiến!”.

Mấy anh em nghe vậy bèn quát cô ta: “Này này, cô đừng ăn nói bậy bạ. Người động tay ngày hôm qua đang bị nhốt bên trong kia kìa. Cô muốn kéo anh Nã xuống nước? Nói dối không chớp mắt!”.

Cảnh sát bị mấy người này làm cho đau đầu nhức óc, việc trong sở chất cao như núi, không ai chịu nhả nhịn để hòa giải, cảnh sát đành khuyên nhủ thêm một tiếng đồng hồ, sau đó đuổi hết tất cả ra khỏi ngoài.

Hiếu Lâm rào bước rời đi, xe phía sau nhả còi inh ỏi, chậm rãi bám theo cô ta. Tường Nã hút thuốc, cố tình phui tàn thuốc trúng Hiếu Lâm. Hiếu Lâm né sang bên, hét lớn: “Anh làm cái quái gì thế hả? Ban ngày ban mặt mà muốn bắt nạt tôi? Tôi báo cảnh sát đấy. Tôi sẽ đề cả thế giới biết được nhân phẩm của anh!”.

Tường Nã cười khinh bỉ, anh cất giọng ung dung: “Nhớ đó, cố mà sinh con ra, tôi không đụng đến phụ nữ có thai. Nhưng ngộ nhờ ngày nào đó không còn đứa bé, tôi cũng chẳng buồn khách sáo!” Dứt lời, hai chiếc xe phóng như bay về trước.

Hiếu Lâm sợ hãi, cô ta vô cùng hối hận. Cô ta gọi điện, nói với bên kia: “Tôi chỉ đồng ý bôi nhọ danh dự của Tường Nã, tôi không định sinh con. Đến lúc không có đứa bé, Tường Nã trả thù, tôi phải tính thế nào!”.

Bên kia nói gì đó khiến Hiếu Lâm biến sắc, môi cô ta run run khiếp sợ.

Diệu Ngan kiệt sức tan sờ. Không biết là dây xích hay bàn đạp của xe bị hỏng, lúc cô đạp xe, xe không ngừng kêu lục cục. Cô đạp ra khỏi khu khai phá, bàn đạp đột nhiên nhẹ tênh. Diệu Ngan dừng xe lại xem, xe đạp của cô bị tuột xích. Cô buồn bực cào tóc, đẩy xe đi về trước. Cô về nhà muộn hơn mọi ngày nửa tiếng, cơm nước đã dọn lên bàn.

Trong phòng rộn ràng tiếng cười nói, Diệu Ngan hơi kinh ngạc: “Đào Chí?”.

Đào Chí đứng dậy chào Diệu Ngan. Bà Diệu cười: “Thằng bé này có lòng đến thăm chúng ta, còn mua rất nhiều đồ, tốn kém quá!”.

Đào Chí gãi đầu: “Không tốn kém đâu ạ. Những thứ này đều là Yên Yên thích ăn”.

Diệu Yên Cẩn cắn đầu, then thùng cúi đầu, bà Diệu vui như mở cờ trong bụng.

Nhà cửa đơn sơ không tiện tiếp khách. Ăn uống, xem ti-vi tất cả chỉ có thể diễn ra trong căn phòng nhỏ rộng vài mét vuông. Giường đôi chiếm gần nửa diện tích căn phòng, sau khi ăn xong phải gấp bàn lại mới có chỗ trống. Đào Chí cùng họ trò chuyện một lát rồi chào tạm biệt ra về. Bà Diệu than thở: “Thằng bé này rất được. Gia đình chúng ta thế này mà nó cũng không chê”.

Diệu Yên Cẩn bĩu môi, lầu bàu: “Con chưa chê anh ta là mày rồi đấy!”.

Buổi tối, Diệu Ngan nằm lên giường, nhỏ giọng hỏi Diệu Yên Cẩn cảm giác đối với Đào Chí. Diệu Yên Cẩn tỏ ra ngẫm ngợi, nói: “Chị không thích anh ta, chị muốn tìm một người thông minh”.

Diệu Ngan cau mày, định mở miệng, Diệu Yên Cẩn lại nói tiếp: “Như vậy mới đỡ dần được cho mẹ. Anh ta gốc không biết làm gì hết”.

Diệu Ngan mỉm cười, nuốt lời muốn nói vào trong, cô nói nhỏ: “Được, thuận theo tự nhiên”.

Sau một đêm không ngon giấc, Diệu Ngan thức dậy đau ê ẩm người. Cổ cô lại cứng ngắc, cả buổi sau mới xoay lại được. Cô nhẹ nhàng đi đánh răng rửa mặt nhưng vẫn đánh thức bà Diệu. Diệu Ngan đứng trong nhà vệ sinh, nhìn đôi mắt thâm quầng của mình qua gương, lại nhìn bà Diệu ngáp ngáp dài loay hoay trong bếp, cô cười chua xót.

Hiệu suất làm việc của phòng nhân sự cực kỳ cao. Buổi chiều cùng ngày, họ báo Diệu Ngan biết tình huống ký túc xá. Phòng đơn thì cần trả tiền thuê, phòng ký túc bốn người thì còn trống một chỗ, chỉ cần trả tiền điện nước. Diệu Ngan gọi điện báo bà Diệu biết, bà cất giọng xót xa: “Phải ở cùng người khác sao con? Con cứ ở nhà đi, để mẹ nói bố con đổi chiếc giường lớn rồi kéo màn ngăn ở giữa!”.

Diệu Ngan cười, cô nói: “Đầu phải con chưa từng ở ký túc xá. Cấp ba và đại học con đều sống ở ký túc xá mà. Điều kiện trong này rất tốt, cũng không phải tốn tiền!”.

Bà Điều biết gia đình túng quẫn, đành nhắm mắt nghe theo Điều Ngan. Lâu bâu vài câu, bà cũng không tiếp tục ép cô.

Hết giờ làm, Tường Nã đến đón Điều Ngan. Xe Jeep dừng ở chỗ rẽ vào công ty nước giải khát, Điều Ngan chui vào trong, kể chuyện ký túc xá cho Tường Nã nghe. Tường Nã cười cười không nói.

Điều Ngan mím môi, cô nói lí nhí: “Hôm qua, Thẩm Quan hỏi em chuyện cô Từ, hình như anh ta không biết”.

Tường Nã nhú mày nhìn Điều Ngan một cái, anh lên tiếng: “Nếu thật sự Thẩm Quan không biết, vậy em nghĩ thế nào?”.

Điều Ngan sừng sốt: “Anh có ý gì?”.

Tường Nã chân thành nói: “Điều Điều, em đã biết trốn vụn sự việc, Từ Anh không hề vô tội. Trước đây em giấu anh, anh có thể hiểu nhưng tình hình càng lúc càng phức tạp, nếu Thẩm Quan không giữ Từ Anh, vậy rất có thể bà ấy đã lên lút bỏ trốn”.

Điều Ngan nhú mày: “Em không hiểu, cô không cần âm thầm bỏ trốn!”.

Tường Nã cười: “Em hiểu!”. Anh thở dài thườn thượt: “Nếu bà ấy ‘chết’, sẽ không còn ai tìm bà ấy. Em cũng không còn bị người khác lợi dụng. Vụn cả đôi đường”.

Điều Ngan nói: “Nhưng chưa chắc chắn được điều gì. Nếu Thẩm Quan bắt cô đi thì sao?”.

Thái độ của anh hết sức nghiêm nghị: “Nếu Thẩm Quan bắt bà ấy thì càng hay, mọi thứ có thể trở về quỹ đạo.” Nói xong, anh lại cau mày: “Nhưng nếu bà ấy lạng lè bỏ trốn, thì anh buộc phải chuyển sang phương án khác”.

Xe Jeep lăn bánh về Lý Sơn. Điều Ngan lặng im không nói một lời. Tường Nã dừng xe ở đầu một con hẻm, nắm tay Điều Ngan đi vào trong.

Chỗ này là chợ bán thức ăn. Hai bên đường bày đầy rau củ, hoa quả, thịt thà, tôm cá, cần gì cũng có. Tường Nã cầm một bó rau, chủ quầy nhanh nhẹn đặt lên cân tính tiền. Điều Ngan đưa mắt nhìn quanh một vòng, cô nghe Tường Nã nói: “Em làm quen đi. Sau này tới đây mua đồ ăn.” Anh nắm tay Điều Ngan đi đến sạp hàng khác.

Rau cải chợ chiều vẫn tươi ngon như sáng sớm. Xung quanh là đồng ruộng, đa phần người bán đều hái ngay bán ngay. Nhìn Tường Nã không biết chọn đồ ăn, cô đập tay anh, chủ động lựa chọn, trả giá với người bán, tiết kiệm được vài tệ. Người bán cười cô: “Cô bé à, không ngờ cháu lại trả giá giỏi vậy đấy! Hai cháu ở gần đây à? Vừa mới kết hôn?”.

Điều Ngan ngẩn người. Tường Nã nói: “Tụi cháu ở trung lộ Lý Sơn, gần đây thôi. Sau này, bà xã cháu thường xuyên đến mua đồ ăn. Cô nhớ tính rẻ một chút nhé!”.

Người bán cười bằng lòng, giảm giá thêm cho Điều Ngan.

Hai người tay xách nách mang về công ty vận chuyển hàng hóa. Điều Ngan tự mình xuống bếp, Tường Nã đứng rửa rau thái thịt. Một lúc sau, ba món một canh thơm ngon nóng hổi được dọn lên bàn.

Điều Ngan ăn cực kỳ ngon miệng. Mấy ngày liền cô chỉ ăn uống qua loa nên lúc này cô cảm thấy bụng mình đói cồn cào.

Ăn uống no nê, Tường Nã nhúng khăn lau mặt cho cô. Anh lau hơi mạnh tay làm cổ cô tẹo sang bên, cô luôn miệng kêu đau. Tường Nã liền ngừng tay, xoa bóp cổ giúp cô. Điều Ngan gối đầu lên đùi anh, lúc thì bảo xoa nhẹ, lúc lại nói bóp mạnh.

Động tác của Tường Nã càng lúc càng thuần thục, anh bóp vừa đủ sức, không nặng không nhẹ. Điều Ngan lộ vẻ thoải mái làm lòng anh vui như nở hoa.

Khi điện thoại di động đổ chuông, Điều Ngan đang mơ màng sắp chìm vào giấc ngủ, cô lấy điện thoại di động để lên trên tai, nghe xong hai câu cô đột nhiên mở to mắt, cất giọng khó tin: “Cậu nói sao?”.

Bạn học ghen lời: “Hồ đó thông ra sông, dòng nước chảy xiết, không cách nào tìm kiếm, chỉ vớt được một chiếc giày. Mình thấy nó giống hệt giày của cô Từ!”.

Điều Ngan kinh ngạc gác máy. Cô ngo ngác nhìn Tường Nã, cất giọng khàn khàn: “Họ tìm được giày của cô Từ ở một con sông gần đó. Cảnh sát nói có thể... có thể đã trôi đi mất rồi”.

Tường Nã nhận thấy cô run run, anh ôm cô vào lòng, trầm tư mờ miệng: “Sao anh lại cảm thấy giống như giấu đầu hờ đuôi?”.

Điều Ngan bình tĩnh nhìn anh. Tường Nã nói: “Dấu vết để lại hơi nhiều. Những người cùng ngã từ trên núi xuống giống bà ấy không để lại vài vốc, không để lại giày, chỉ có một mình bà ấy để lại”.

Điều Ngan giãy ra khỏi lòng anh. Không biết cô suy nghĩ chuyện gì mà chỉ im lặng, nét mặt của cô dần hồng hào trở lại, cơ thể cũng ngừng run. Cô ngược mắt, nói với vẻ phân vân: “Nếu anh quen cảnh sát, anh có thể nhờ họ điều tra sổ tiết kiệm của cô Từ không?”.

Tường Nã nhướng cao mày. Điều Ngan cắn chặt răng, sau đó cô nói: “Khi cô vào trung tâm cai nghiện, em nộp viện phí thay cô nên biết sổ tiết kiệm của

cô có hơn mười vạn tệ để dành suốt bao nhiêu năm qua. Khoản tiền này là minh bạch. Ngoài ra, cô còn một sổ tiết kiệm khác mà em tình cờ phát hiện vào ngày Trung thu. Lúc ở Quảng Châu, em đã trả nó lại cho cô. Nếu cô bỏ trốn, em nghĩ cô sẽ không rút lại sổ tiền này.” Nếu Từ Anh thật sự nhúng tay vào chuyện này, vậy mục đích cuối cùng của bà cũng chỉ là vì tiền, do đó không có gì bà lại ra đi tay trắng.

Diêu Ngạn cúi gầm đầu, nói lí nhí: “Em không rõ là mình mong cô bỏ trốn hay cứ như vậy mà ra đi, chỉ biết rằng dù thế nào cũng đều không tốt”.

Tường Nã xoa đầu cô, anh nói: “Anh đã nhờ người thăm dò giúp rồi, vài ngày sau sẽ có tin”.

Diêu Ngạn sùng sốt, một lát sau cô đỡ đầu gối.

Thời gian lặng lẽ trôi, xe Jeep của Tường Nã lăn bánh từ Lý Sơn đến Trung Tuyền, rồi lại trở về theo lối cũ.

Số liệu bên ngân hàng nhanh chóng tới tay Tường Nã, anh đóng hòm thư lại, ưỡn thẳng lưng.

Mấy anh em thức dậy, ngáp sái quai hàm lái xe ra khỏi cổng sắt. Tường Nã chạy xe đến Trung Tuyền, dừng ở ngã tư Lý Tam.

Mấy đêm liên tiếp ngủ không ngon giấc làm Diêu Ngạn mỗi một bước ra ngoài ngõ, cô day trán, thấy xe Jeep ngừng ở phía xa, cô bỗng ngây người. Tường Nã xuống xe, mở cửa giúp cô, đẩy cô vào trong.

Trên bảng điều khiển xe đặt cháo và bánh bao nóng hổi. Tường Nã gục cô mau ăn, anh nói: “Mấy ngày này anh sẽ đến đón em đi làm và tan sở. Đợi em dọn đến ký túc xá ở rồi tính tiếp”.

Diêu Ngạn nuốt cháo, khẽ “ừm” một tiếng. Tóc cô lòa xòa bên má, khuôn mặt cô gầy đi nhiều so với trước đây, mắt thâm quầng. Tường Nã nhìn cô, nhàu chặt mày. Gần đến cổng công ty nước giải khát anh mới nói: “Ngân hàng báo buổi chiều bà ấy gặp tai nạn đã rút năm vạn tệ trong sổ tiết kiệm em đưa bà ấy”.

Diêu Ngạn ngẩn ra, cô nói: “Chỉ vậy thôi ư? Năm vạn tệ này là em nhìn cô rút”.

Tường Nã quay đầu nhìn cô. Diêu Ngạn giải thích: “Em quên nói với anh, không phải em cố tình”.

Tường Nã lúc này mới tiếp tục: “Tiền trong sổ tiết kiệm khác cũng bị rút hơn một nửa. Em nói hôm sau bà ấy ra nước ngoài, rút nhiều tiền mặt vậy làm gì?”.

Diêu Ngạn không hiểu, Tường Nã gợi ý: “Mang nhiều tiền mặt lên máy bay? Hay cầm một đồng tiền đi đòi ngoại tệ?”.

Tìm Diêu Ngạn bỗng đập thình thịch. Tường Nã nhếch miệng, không nói tiếp, anh mở cửa xe nói cô mau đi làm.

Diêu Ngạn chạy ngược chạy xuôi trong tòa nhà chính. Lúc thì cô đến phòng ngoại thương kiểm tra tư liệu, lúc lại ở phòng nghiên cứu xử lý số liệu, bận rộn không ngừng nhưng đầu cô lại trống rỗng. Đến khi mọi người xuống căng tin, cô mới lấy lại được tinh thần.

Từ Anh nhất định không chết. Bà dàn dựng để che mắt mọi người, chuẩn bị bỏ đi từ lâu, nhưng cũng không loại trừ khả năng bà tính toán sai lầm bị Thẩm Quan bắt giữ. Diêu Ngạn nhất thời mờ mịt, không biết nên bỏ cuộc hay theo đuổi đến cùng. Nếu Từ Anh rơi vào khả năng đầu tiên, có lẽ là kết quả tốt nhất.

Bạn học từ Quảng Châu gọi điện nói ngày mai họ về. Chuyến đi này không thu thập được kết quả nhưng trong lòng mọi người đã có nhận định. Có người đòi về Nam Giang làm lễ tang cho Từ Anh. Từ Anh không thân không thích, họ muốn làm hết mình cho bà nhưng một bạn học phản đối: “Biết đâu cô Từ còn sống, vội vã tổ chức lễ tang làm gì? Diêu Ngạn cậu nói đi!”.

Diêu Ngạn đầu đau như búa bổ, đáp chiếu lệ vài câu rồi gác máy.

Sắp đến giờ tan sở, cô đến tòa nhà phía đông đưa tài liệu. Thẩm Quan vừa bàn bạc xong công việc với chủ nhiệm Ngô. Gặp anh ta, Diêu Ngạn càng bức dọc, thậm chí cô còn thấy sợ hãi. Cô không thể tưởng tượng ra đằng sau Thẩm Quan ôn hòa lịch thiệp là một con người như thế nào.

Thẩm Quan cùng cô rời phòng nghiên cứu, anh ta hỏi: “Tôi qua xem tin tức, bên Quảng Châu có tiến triển, nghe nói tìm được một chiếc giày?”.

Diêu Ngạn mở miệng nhưng âm thanh mắc lại trong cổ họng cô. Thẩm Quan nói tiếp: “Tôi quen với cô Từ đã lâu, cần giúp gì cứ nói với tôi. Tôi nghĩ bà ấy chắc chắn không sao, em nói đúng không?”.

Không đợi Diêu Ngạn trả lời, anh ta nói tiếp: “Em thân với bà ta nhất. Bà ấy đi du lịch bao lâu nay, tự dưng vượt ngàn dặm xa xôi đến Quảng Châu. Phải chăng là để thăm em?” Thẩm Quan mỉm cười nhìn đồng hồ: “Tôi còn có việc, hôm khác nói tiếp. Nếu có tin của cô Từ thì mong em báo với tôi một tiếng. Tôi cũng có thể góp sức”.

Diêu Ngạn kinh ngạc nhìn anh ta mất hút ở đầu cầu thang, trong lòng cô nổi lên dự cảm khác thường. Cô chạy nhanh xuống dưới, gọi điện cho Tường Nã: “Thẩm Quan không sợ em biết!”.

Ánh chiều tà chiếu xuống. Diêu Ngạn ra khỏi tòa nhà phía đông, giơ tay che mắt. Cô dám chắc nếu Thẩm Quan đã ba lần bốn lượt dò hỏi cô về Từ Anh, vậy từ lâu anh ta hẳn đã cho rằng cô nắm rõ những việc Từ Anh làm ra.

Tường Nã đứng giờ đợi ở chỗ rẽ ngoài công ty nước giải khát. Điều Ngan thở hổn hển ngồi vào trong, cô vẫn chưa lên tiếng. Tường Nã đã nói quá quyết: “Em hãy ngừng quan tâm chuyện này đi!”.

Điều Ngan giật mình sững sốt. Tường Nã cau mày: “Nếu Thẩm Quan tìm không ra Từ Anh đang mất tích, anh ta sẽ đổi mục tiêu sang em!” Anh cất giọng khản khản: “Anh sẽ tìm Từ Anh, cũng sẽ giải quyết Thẩm Quan. “Cái chết” này của Từ Anh thực ra lại lỗi em vào nguy hiểm. Buổi chiều em nói với anh qua điện thoại rằng bạn em muốn làm đám tang cho bà ấy? Mặc kệ có làm hay không, từ giờ trở đi, em phải giả vờ cho anh, giả vờ đau lòng, giả vờ vô tội, giả vờ không biết chuyện về ma túy”.

Điều Ngan khản trương nắm chặt tay, cô nói: “Em lo nghĩ cũng vô ích. Nếu trước đây người nhấn tin kêu em lấy sổ tiết kiệm là Thẩm Quan, người thay đổi mã dịch vụ điện thoại di động cũng là Thẩm Quan, vậy đủ chứng minh anh ta biết em tìm được cô Từ. Có khi anh ta còn cho rằng em biết quá nhiều”.

Tường Nã cầm tay cô: “Mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi, em đừng lo lắng”.

Điều Ngan thừa nhận cô bắt đầu sợ hãi. Thẩm Quan không phải người lương thiện, cách tốt nhất hiện tại chính là tỏ vẻ bàng quan, tiếp tục làm việc như bình thường.

Tường Nã về công ty vận chuyển hàng hóa, thợ sửa chữa ở trong phòng đục đục gỗ gỗ liên tục. Mấy anh em lấy làm khó hiểu, hỏi: “Anh Nã, tại sao anh lại sửa phòng?”.

Tường Nã cười cười không nói. Anh quét mắt nhìn khắp phòng, dặn dò thợ sửa chữa đẩy nhanh tiến độ, rồi anh trở lại phòng làm việc vui đầu vào công việc.

Từ đầu tháng biết Từ Anh từng làm ở Tuệ Viên Mỹ, Tường Nã đã triển khai điều tra Tuệ Viên Mỹ. Bây giờ gần hết tháng Mười, anh vẫn chưa thu hoạch được gì.

Tuệ Viên Mỹ chủ yếu sản xuất thuốc thử sinh hóa và một số thứ liên quan đến dược phẩm và thực phẩm, liên kết với hàng trăm công ty. Tường Nã tra cứu tài liệu từ cuối những năm chín mươi, loại bỏ vài công ty không liên can, giữ lại hơn mười đơn vị tình nghi.

Vấn đề lúc này là anh không có đủ tư liệu. Tuệ Viên Mỹ là công ty hàng đầu của thành phố Tân Châu, từ sau khi phát triển bứt phá thì tồn tại bền vững. Tường Nã không có khả năng thâm nhập vào nội bộ lấy tài liệu, lại không thể tùy tiện nhờ cơ quan nhà nước can thiệp, vì vậy mọi việc đi vào đường cùng.

Bên này, Điều Ngan ngâm người trong nhà tắm hơn nửa tiếng đồng hồ. Da dẻ trên người cô ngâm nước ấm đến mức nhả nhúm. Hơi nóng bốc mùi mịt, cô hít sâu, lau nước đọng trên kính, sắc mặt cô trong gương hồng hào trở lại.

Bà Điều sắp xếp đồ đạc giúp cô, bà nói: “Ngày kia, con đến ký túc xá, chậu rửa mặt các thứ, mẹ vẫn chưa mua. Lát nữa mẹ con mình đi dạo, tiện thể mua đồ cho con luôn”.

Điều Ngan gật đầu đồng ý. Sau khi ăn xong, ba mẹ con cùng nhau tản bộ. Thị trấn Trung Tuyển về đêm khá náo nhiệt, khu trung tâm mới mở thêm siêu thị chuyên kinh doanh đồ dùng sinh hoạt giá rẻ. Điều Ngan mua được một đồng hồ về nhà. Cô chịu đựng thêm một đêm, đến thứ Bảy thì dọn đến ở ký túc xá.

Phòng ký túc bốn người nằm sâu trong khu khai phá, xung quanh hẻo lánh, cỏ dại mọc um tùm. Chỗ bán đồ gần nhất cũng nằm tí ngoài ngã tư. Ký túc xá chật hẹp bẽ bộn, trần nhà nứt loang lỗ, phòng vệ sinh lại không có vòi hoa sen, sinh hoạt cực kỳ bất tiện.

Điều Ngan dùng xong nhà vệ sinh, cô xả nước nhưng bồn cầu kẹt cứng ngắc. Hỏi ra mới biết bồn cầu này có vấn đề. Bạn cùng phòng nói: “Hồi người trước còn sống ở đây, chất thải chảy tràn ra ngoài. Thợ có tới sửa, nạy cả nền nhà vệ sinh nhưng dùng được một thời gian thì tiếp tục hỏng, vì vậy người đó đổi luôn ký túc xá”.

Điều Ngan nhíu mày: “Vậy ký túc xá khác còn chỗ không?”.

Bạn cùng phòng cười đáp: “Đầy từ lâu rồi, chỉ còn trống một chỗ ở đây thôi. Sáng sớm, chúng tôi thấy có người dọn đến ở còn lấy làm lạ. Nếu muốn đổi ký túc xá, nhanh nhất cũng phải đến tết, người ta về quê, ký túc xá mới trống”.

Điều Ngan đành chịu thua. Hai ngày cuối tuần không thể tìm phòng nhân sự giải quyết, cô chỉ còn cách chấp nhận.

Nửa đêm đột nhiên mưa lớn, phòng ký túc cách âm không tốt nên tiếng mưa làm Điều Ngan tỉnh giấc. Cô mở đèn định đọc sách, ngờ đâu ngược mắt lên thấy ngay vách tường bị dột nước, bên kia trần nhà nước nhỏ tong tong.

Cô không ngủ được, cuộn tròn người trên giường nhìn trần nhà. Cửa sổ cũ kỹ không che được gió thổi vù vù tạt mưa vào phòng. Nước mưa đọng đầy trên khe cửa.

Không rõ qua bao lâu, di động của cô đổ chuông ting tang. Điều Ngan cầm điện thoại nghe Tường Nã ở đầu dây bên kia nói: “Em sắp xếp đồ đạc đi, anh đang ở ngoài ký túc xá”.

Điều Ngan ngẩn ra: “Anh ở bên ngoài?” Cô nhảy xuống giường, chạy ra cạnh cửa sổ.

Đèn xe thấp sáng trong mưa. Điều Ngan cầm ô chạy đến chỗ xe Jeep. Tường Nã mở cửa xe, rút khăn giấy lau cánh tay ướt nhẹp giúp cô. Nhìn cô đi tay

không, anh không nói tiếng nào lái xe về thị trấn Lý Sơn.

Diêu Ngạn cất giọng khó hiểu: “Khuya rồi anh còn bận việc à?”.

Tường Nã mỉm cười: “Mưa lớn, anh sợ em ở một mình không quen”.

Diêu Ngạn nghe anh nói vậy, cô không kìm chế được bản thân, miêu tả ký túc xá thăm thương: “Tường nứt toác, bồn cầu xả không được, tối đi tắm phải đun nước nhưng em thấy căn phòng ký túc xá bên cạnh khác hẳn, điều kiện rất tốt. Xem ra phải chịu đựng thêm một thời gian, chờ đến tết em sẽ tìm cơ hội đổi ký túc xá”.

Tường Nã cười cười không nói. Về đến công ty vận chuyển hàng hóa, Diêu Ngạn đứng chờ ra rồi mới theo anh lên tầng. Cô nghỉ tắm ở tạm đây một đêm. Ngờ đâu bước vào phòng ngủ, cô bỗng trợn tròn mắt. Nền xi măng được lát gạch, trong góc phòng còn xuất hiện thêm một chiếc bàn trang điểm.

Tường Nã mở cửa phòng tắm, anh gọi: “Em mau tắm đi, đừng để bị cảm!”.

Diêu Ngạn sững sờ nhìn phòng tắm. Bồn tắm sáng loáng như từ trên trời rơi xuống, cô mơ hồ cảm thấy điều gì đó. Tường Nã ôm cô từ đằng sau, anh rú rí: “Tắm chung nhé?”.

Diêu Ngạn đỏ mặt đi vào phòng tắm, khóa trái cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Diêu Ngạn tắm xong bước ra ngoài, cô gặp Tường Nã đang chống tay hít đất. Hai tay của anh gấp một góc chín mươi độ, cơ bắp săn chắc thẳng tắp từ vai tới chân, mạch máu căng lên, giống như dù có đập lên lưng anh, tư thế của anh cũng không thay đổi.

Diêu Ngạn ngấm gương mặt nghiêng của anh, trán rộng mũi thẳng, lông mày đậm hơi nhích lên, đôi mắt nghiêm túc khi không nhìn chăm chú thì ôn hòa rất nhiều. Ánh đèn phản chiếu chiếc bóng nhấp nhô của anh, cơ bắp căng ra vì động tác nằm sấp làm anh trông càng nghiêm nghị.

Tường Nã làm xong động tác cuối cùng, anh bật người đứng dậy. Mồ hôi chảy lấm tấm trên trán và xương quai xanh của anh, cơ bụng săn chắc hiện rõ từng múi.

Anh cười với Diêu Ngạn: “Xong rồi à?”.

Diêu Ngạn gật đầu chui vào chăn: “Em ngủ trước đây, buồn ngủ quá!”.

Tường Nã đi tới đầu giường, cúi người vuốt gọn sợi tóc đang che lấp mặt cô, anh nói: “Anh tắm đã, em ngủ trước đi”.

Diêu Ngạn lí nhí “ừm” một tiếng. Sau khi Tường Nã đi tắm, cô kéo chăn xuống để lộ gương mặt đỏ bừng.

Hôm nay, cô vừa chuyển nhà vừa dọn dẹp, cơ thể mệt mỏi rã rời, cô chậm chậm thiếp đi. Trong lúc cô nửa tỉnh nửa mê, một cơ thể nóng hổi dán sát vào cô. Người đó xoa tới xoa lui lên mặt cô, cô nhắm mắt lâu bầu, người đó liền dừng lại, rồi như không hài lòng, người đó cắn má cô hai cái mới chịu thôi.

Suốt một tuần không nghỉ ngơi đáng hoàng, Diêu Ngạn rốt cục cũng được ngủ đủ giấc. Cô đắm mình trong mộng đẹp, không muốn tỉnh dậy. Diêu Ngạn thoải mái duỗi thẳng tay chân trên giường, trong phòng mát mẻ yên tĩnh khiến cô thấy mình như đang trôi bồng bềnh.

Cô ngơ ngác mở mắt. Căn phòng chìm trong bóng tối, rèm cửa kéo kín mít, chỉ có tia sáng nhạt lọt qua khe cửa.

Cô lăn mình vài cái, rồi lười nhác bò ra khỏi chăn. Diêu Ngạn mở tủ quần áo, tiện tay cầm một bộ đồ. Khi cô định xoay người đi rửa mặt, cô bỗng giật mình nghiêng đầu nhìn quần áo trong tủ. Quần áo lẽ ra nằm trong ký túc xá lúc này lại lạ lùng xuất hiện ở đây.

Thay đồ xong, Diêu Ngạn mở cửa phòng. Nghe phòng làm việc kế bên vọng ra tiếng nói, cô chậm rãi đi qua, đứng ngoài cửa nhìn vào trong.

Tường Nã liếc mắt thấy bóng dáng ngoài cửa, anh nói xong câu cuối, thẳng thừng dập máy. Anh gọi: “Lại đây”.

Diêu Ngạn đi vào trong, quét mắt qua di động trên bàn, cô hỏi: “Hôm nay, anh cũng làm việc à?”.

“Anh mới nhận mấy đơn hàng, không có anh không được!”

Điều Ngan đến gần, cô nhủ mày chất vấn: “Anh đến ký túc xá của em?”.

Tường Nã nghịch tay cô, anh thuận miệng nói: “Ừ, sáng nay anh đến mang hành lý qua đây giúp em”.

Thấy Điều Ngan định mở miệng, anh liền nói: “Em đừng lo. Chậu rửa mặt, đồ đạc linh tinh, anh để hết lại đó. Quần áo cũng chưa lại vài bộ. Lỡ bố mẹ em đến ký túc xá cũng không nghi ngờ. Từ hôm nay trở đi, em ở đây với anh, đừng làm khổ anh nữa!”.

Điều Ngan cãi lại nhưng Tường Nã khẳng khái cố chấp, cô cũng hết cách. Trái tim cô lại đập mạnh một cách khó hiểu.

Sau bữa cơm trưa, Tường Nã chở Điều Ngan về Trung Tuyền.

Đạo gần đây, bà Điều bắt đầu bán tượng lại. Công viên ven sông ngày Chủ nhật tấp nập người qua lại, Điều Ngan về giúp đỡ bà bán hàng.

Ba mẹ con mang hàng ra bán mới biết không biết từ lúc nào đã mọc ra thêm một đối thủ cạnh tranh. Vị trí râm mát trước kia đã bị giành mất, người kia bày tượng đầy đất, đám trẻ con túm tụm quanh sạp hàng.

Bà Điều nổi giận: “Chuyện gì thế này? Sao lại có người giành chỗ của chúng ta!”.

Điều Ngan nhìn xung quanh rồi dọn hàng ra một chỗ trống khác, cô nói: “Cái này không phải độc quyền của nhà chúng ta. Người khác bán cũng không có gì lạ. Minh cứ xem thế nào rồi tính sau. Nếu không được thì ngày mai chúng ta đổi chỗ khác bán”.

Tượng tô của sạp hàng mới gần như giống hệt của nhà họ Điều, vị trí sắp xếp cũng y chang, nhìn qua khó phân biệt được sự khác nhau của hai bên. Một đứa bé còn nói: “Sao hai chị không ở đây bán thế? Ông chủ của các chị là người mới tới à?”.

Ông chủ cười ha ha, ứng phó với đứa bé.

Bà Điều lại càng nổi cáu: “Đó không phải là bất chước sạp hàng của chúng ta hay sao? Con nhìn đi, đến cả mấy đứa con nít cũng không phân biệt được, thấy chúng ta kiếm được tiền mà nấy lòng tham đây mà”.

Điều Ngan không ngại vấn đề này, cùng lắm thì đổi chỗ bán khác, tính thêm sạp mới thì thị trấn Trung Tuyền cũng chỉ có hai sạp hàng bán tượng tô, mức độ cạnh tranh không quá lớn. Mặc dù hiện tại là cuối tháng Mười, nắng chiều không gay gắt nhưng vẫn còn tương đối nóng bức, ngồi lâu sẽ hoa mắt chóng mặt, Điều Ngan lo cho sức khỏe của bà Điều, khuyên bà dọn hàng về nhà.

Hứa Châu Vi được xuất viện, cùng các anh em ra quán làm một chầu. Đám người đang ngهنh ngang ườn bụng bước đi thì Tường Nã gọi tới kêu họ đến công ty nước giải khát. Đồ uống mới sản xuất của tòa nhà phía đông đã đóng gói xong, cần giao đến Lô Xuyên chiều nay, cả đi cả về tổng cộng ba ngày.

Hứa Châu Vi giật lấy điện thoại, anh ta nhao nhao đòi đi: “Anh Nã, em nằm đến mồm meo cả người rồi, chiều nay cho em đi nhé!”.

Tường Nã nghe giọng anh ta dồi dào sinh khí, phân công anh ta làm trợ lý: “Lý Cường ở công ty nước giải khát, chú đến đó tìm rồi nghe theo sự phân công của cậu ấy!”.

Hứa Châu Vi cười hi hi gác máy. Anh ta nghiêng đầu sang bên thấy ngay Điều Ngan giờ túi vải che nắng cho mẹ cô. Sạp hàng nằm ngay dưới ánh nắng, buồn bán vắng tanh.

Anh ta kỳ quái đảo mắt sang vị trí cũ, thấy có người đã giành chỗ râm mát, trẻ con bu đông nghịt, liếc sơ cũng hiểu có người chặn ngang tranh giành việc buôn bán. Hứa Châu Vi nghiêng răng ken két, anh ta nghiêng đầu nói: “Chị dâu bé nhỏ của chúng ta bị người ta đuổi ra nắng. Đi, xử lý ông ta!”.

Mấy anh em xoa tay, bước nhanh lại chỗ đó nhưng không làm gì, chỉ vây quanh sạp hàng, khoanh tay nhìn đám trẻ con và ông chủ sạp hàng. Bảy tám ánh mắt đổ dồn một lượt hơi đáng sợ. Ông chủ sạp hàng khó hiểu nhìn họ, rồi cúi đầu tiếp tục bán hàng, lưng ông ta lạnh toát. Ông ta nghe thấy: “Ngửa tay từ đó đến giờ, bao lâu rồi không vận động nhỉ? Phế tay hay phế chân ta?”.

Ông chủ run run làm rơi vài đồng xu ra đất, trong lúc tay chân luống cuống ông ta làm đổ mấy bức tượng, đám trẻ con lao nhao, quây hàng hỗn loạn.

Điều Ngan chú ý tới bên kia khác thường, cô quay đầu nhìn, há to miệng kinh ngạc. Điều Yên Cẩn chỉ trỏ: “Người ở trong bệnh viện?”.

Bà Điều cũng nhìn qua: “Ồi, sao lại là họ? Cả đám đứng ở đó, đúng là đáng sợ thật!”.

Điều Ngan cười gượng, lấy nước ra uống mấy ngụm, cô không kìm được dùng ánh mắt khó hiểu liếc qua. Nhìn ông chủ bên kia dọn hàng, đám Hứa Châu Vi giải tán, cô mới vỡ lẽ. Bà Điều kinh ngạc: “Ừa sao đi cả rồi? Mau mau, chúng ta qua đó thôi!”.

Điều Ngan gác lại cảm giác khó hiểu, dọn hàng qua chỗ ngồi trước đây của ba người họ. Lúc bước qua bậc thềm nằm giữa hai tòa nhà, cô nhìn thấy Hứa Châu Vi ngồi trên thềm đá hút thuốc, mấy anh em cùng bu lại chỗ anh ta.

Hứa Châu Vi nhận ra ánh mắt của Điều Ngan, anh ta cười nửa miệng nhìn cô.

Ngoài nhà máy của công ty nước giải khát nhộn nhịp vô cùng. Nhà máy vào ngày Chủ nhật vẫn vận hành bình thường, công nhân tăng ca, kiểm kê hàng hóa, vài thùng bị hư hao trên đường vận chuyển, họ lại đến nhà kho đổi thùng mới, dán lại băng dính rồi chất lên xe tải.

Hứa Châu Vi vén áo quạt phành phạch, giữa mặt đỏ hơn nửa chai nước lên đầu. Lý Cường nói: “Nước uống đóng chai đưa đến đại lý bên Lô Xuyên, còn đồ pha chế phải đi tới khu Gia Ninh, nghe nói chủ từng gặp sếp Dương?”.

Hứa Châu Vi gật đầu: “Đúng vậy, sếp Dương là anh em của anh Nã!”.

Lý Cường nói: “Hồi trước chúng ta ở Lô Xuyên từng nghe tên Dương Quang, không ngờ lại là anh em của anh Nã!”.

Nhắc đến Lô Xuyên, hai người hứng trí sôi nổi trò chuyện với nhau. Máy anh em chưa từng nghe họ nhắc chuyện ở Lô Xuyên, vì vậy hiếu kỳ tiến lại gần. Hứa Châu Vi kể ngày đầu tiên biết Tường Nã, kể đến đoạn đi buôn lậu thì cố tình tỏ vẻ thần bí, vắn vắn âm lượng, vừa khoác lác vừa than vắn thở dài. Đến khi hàng hóa chất hết lên xe, anh ta vẫn chưa nói xong.

Thẩm Quan đứng sau cổng nhà xưởng nhìn xe tải rời đi.

Buổi tối, Diêu Ngạn chuẩn bị trở về “ký túc xá”, bà Diêu Ngạn bịn rịn, không nỡ để cô đi: “Con ngủ ở đó có một mình tội quá, không có ti-vi để xem, hay tối nay con ngủ lại nhà cô con, mẹ với con qua đó nói một tiếng!”.

Diêu Ngạn cản ngay: “Đừng, con đến lại làm cô thêm bận bịu. Cô chăm sóc em họ cũng mệt lắm rồi!”.

Bà Diêu cũng không muốn làm phiền, bà chỉ thuận miệng nói mà thôi. Bà tiễn Diêu Ngạn ra cửa, nhìn cô đi khuất, bà mới quay vào nhà.

Tường Nã chờ ở ngã tư, thấy Diêu Ngạn đi tới, anh thở phào, nhẹ nhõm dựa lưng vào ghế.

Trên đường về thị trấn Lý Sơn, Diêu Ngạn kể chuyện buổi trưa cho anh nghe, cô còn nói: “Em không phải là thánh, dĩ nhiên em muốn quay lại chỗ bán cũ, tổng cô người cạnh tranh kia đi nhưng lúc nhìn thấy ông ta đi, em cứ thấy tội tội. Mọi người chỉ vì miếng cơm manh áo, không ai quy định chỉ gia đình em mới được bán tượng tồ. Nhưng nói gì thì nói em vẫn cảm ơn anh, ít nhất anh cũng làm mẹ em vui về”.

Tường Nã véo má cô: “Đổi lại là anh, ai dám giành chỗ buôn bán của anh? Em còn quá non nớt, khi cần hung dữ thì phải hung dữ! Nhưng đây là công lao của Hứa Châu Vi, em không cần cảm ơn anh!”.

Diêu Ngạn gạt tay anh, xoa xoa gò má: “Đó cũng là vì anh là đại ca của anh ta!”.

Hai người trở về công ty vận chuyển hàng hóa, tắm rửa xong xuôi, Diêu Ngạn ngồi ôm laptop của Tường Nã mở hòm thư của công ty sắp xếp số liệu. Tường Nã ở phòng làm việc kế bên tìm kiếm thông tin về Tuệ Viên Mỹ.

Hoàng hôn buông xuống, cả không gian đều trở nên tĩnh lặng, đến cả tòa nhà nhỏ phía sau cũng im lìm, vắng vẻ. Diêu Ngạn gấp laptop, lắc eo, cảm thấy kỳ lạ. Cô chạy sang bên cạnh, đứng ở cửa phòng làm việc hỏi: “Sao bên Lý Cường yên ắng vậy anh? Em cảm thấy không quen”.

Tường Nã nhìn màn hình máy vi tính, anh cười cười: “Phân nửa anh em theo xe đi đưa hàng, lần này chạy đường dài, họ nói tranh thủ đi du lịch, coi như cho anh em nghỉ đông sớm!”.

Thấy Diêu Ngạn còn đứng ngoài cửa, anh tắt thư mục tên Tuệ Viên Mỹ, cất giọng yêu thương: “Đứng đó làm gì, vào đây!”.

Diêu Ngạn cười lắc đầu: “Phòng làm việc là nơi quan trọng. Em ít vào thì tốt hơn. Anh đừng để mình lao lực, em đi ngủ trước đây!”.

Tường Nã cười cười, dư vị của câu “anh đừng để mình lao lực” êm dịu lượn lờ quanh tai anh.

Diêu Ngạn rúc vào chăn, dờ dảnh nhìn trần nhà. Cửa phòng ngủ bỗng vang lên tiếng tách, phá tan không gian yên tĩnh.

Tường Nã nằm lên giường ôm cô hôn ngẫu nhiên, anh cố tình hạ thấp giọng nói: “Anh muốn lao lực cũng không được. Máy ngày nay, em không cho anh chạm vào!”.

Diêu Ngạn đỏ mặt đẩy anh: “Ngày mai em còn phải đi làm. Nếu anh rảnh rồi thì ngủ sớm đi!”.

Tường Nã mỉm cười hôn cô nhưng không đủ thỏa mãn, anh ôm cô điều hòa hơi thở, một lát sau mới nói: “Anh hỏi em, danh sách những công ty qua lại với Tuệ Viên Mỹ, không nhờ đến người khác thì làm sao mới có được?”.

Diêu Ngạn lặng thinh nhìn anh. Tường Nã nói: “Anh chỉ nói em đừng quan tâm, không phải không cho em hỏi, cũng không phải không cho em vào phòng làm việc, vì vậy bây giờ anh gặp khó khăn, dĩ nhiên anh có quyền hỏi em!”.

Diêu Ngạn mỉm cười, cô cất giọng dần dần: “Phòng nghiên cứu của Tuệ Viên Mỹ không đụng đến những thứ này nhưng danh sách công ty đối tác cũng không phải bí mật. Em nhớ máy vi tính của phòng thị trường có bảng danh sách kê khai, công ty ở Nam Giang và Tân Châu có cùng một nguồn khách hàng”.

Tường Nã hỏi cô: “Vào phòng thị trường là có?”.

Diêu Ngạn nói: “Máy vi tính trong phòng thị trường có mật khẩu, danh sách không thể sao chép, muốn sửa đổi phải là máy vi tính của Giám đốc phòng thị trường mới được.” Cô nói với vẻ ngợc: “Tuệ Viên Mỹ là công ty kinh doanh đẳng hoàng, có gì cần nhất định sẽ phối hợp điều tra”.

Tường Nã lắc đầu: “Rút dây động rừng, không được”.

Điều Ngan mím môi, nút thắt trong lòng cô lại càng thắt chặt hơn, cô nói: “Giám đốc phòng thị trường rất thân thiết với cô Từ, biết đâu em có thể lấy được danh sách cho anh”.

Tường Nã sững người, chậm chạp vuốt tóc Điều Ngan, anh không khỏi nhớ tới Thẩm Quan từng làm giám đốc phòng thị trường ở Tuệ Viên Mỹ. Tường Nã nhủ mảy, anh do dự nói: “Vài ngày nữa, anh chờ em đến Nam Giang”.

Điều Ngan “ừm” một tiếng, cố gắng bình ổn lại tâm trạng.

Ngủ thẳng một giấc đến sáng. Tường Nã lười biếng thức dậy đánh răng rửa mặt. Điều Ngan vào nhà bếp nhìn tủ lạnh, bên trong không có com nguội nên cô vo gạo mới nấu cháo.

Khi cháo sôi sùng sục, Tường Nã từ trên tầng bước xuống. Anh đi về hướng gian bếp, dựa cửa ngấm nhìn bên trong. Máy hút khói chạy o o, lửa xanh trên bếp ga đẹp đến lạ mắt. Điều Ngan một tay cầm quai nồi, một tay giơ muôi khuấy cháo, tóc rũ xuống tai cô, hơi nóng bốc lên nghi ngút. Tường Nã ôm cô từ phía sau, hôn đỉnh đầu cô.

Điều Ngan vỗ bàn tay rắn chắc đang đặt trên eo cô: “Nóng lắm. Anh ra ngoài đi!”.

Tường Nã tỉnh bơ hôn cô chụt một cái, rồi mới chịu ra phòng khách đợi Điều Ngan nấu bữa ăn sáng đầu tiên cho anh.

Sau khi ăn xong, anh và cô cùng đến công ty nước giải khát làm việc. Điều Ngan xuống xe ở chỗ rẽ, còn Tường Nã chạy một mạch vào công ty nước giải khát.

Hai người một trước một sau đi vào tòa nhà chính. Tường Nã tìm Trần Lập bàn bạc công việc. Điều Ngan đến phòng ngoại thương nhận bản fax mới gửi đến của thương nhân nước ngoài rồi về phòng nghiên cứu làm tiếp công việc còn dang dở từ tuần trước. Giám đốc tới phòng nghiên cứu, đặt một đồng mành co lên bàn, ông ta nói: “Tuần này, mọi người hãy tranh thủ đến Viện kiểm tra chất lượng tỉnh, vấn đề cũ, nói không đạt chuẩn. Mọi người mang lên cho họ lần nữa, canh chừng họ kiểm tra!”.

Các đồng nghiệp cầu nhau, đùn đẩy cho nhau, không ai muốn đến Nam Giang xa xôi. Họ oằn tù tì chọn ra một người, m người thua phần nản, họ tiếp tục làm việc, đến buổi trưa mới được xả hơi.

Các đồng nghiệp đôi sôi bụng chạy đến căng tin. Điều Ngan ngồi trên ghế suy tư, cầm di động gọi điện.

Cô thực tập gần nửa năm ở Tuệ Viên Mỹ, quan hệ với đồng nghiệp phòng nghiên cứu khá tốt. Sau khi thôi việc về Trung Tuyền, mọi người cũng thường xuyên liên lạc với nhau. Nhưng hai tháng gần đây nhiều việc linh tinh, Điều Ngan dần cắt đứt liên lạc với họ.

Đồng nghiệp cũ nhận được điện thoại của Điều Ngan thì reo lên mừng rỡ. Điều Ngan trò chuyện, kể về việc Từ Anh mất tích. Đồng nghiệp cũ nói khẽ: “Mấy chị có xem tin tức, ai cũng không dám tin. Chủ nhiệm về sau có gọi cho cô Từ nhưng không được. Ban đầu, mọi người kêu chị gọi hỏi em nhưng chị không dám. Thật không ngờ người trong bản tin lại đúng là cô Từ”.

Điều Ngan ảm đạm nói: “Em cũng không thể tin nhưng cuối cùng...”. Cô không muốn nói tiếp, cô lảng tránh: “Em muốn có thời gian đến thăm mấy chị, rất muốn!”.

Đồng nghiệp cũ biết Điều Ngan và Từ Anh rất thân thiết nên chị ta hiểu tâm trạng của cô. Chị ta ngậm ngùi an ủi cô, không còn tâm trạng vui sướng như lúc mới nhận điện thoại.

Tâm sự một hồi, họ nói sang đề tài khác. Đồng nghiệp cũ của Điều Ngan mang thai hơn hai tháng, chồng chị ta bảo chị ta thôi việc về nhà chờ sinh con, chị ta cười bảo: “Em nói xem, chưa gì bây giờ đã chờ sinh con. Đến ngày sinh, chắc chị nổi mốc luôn quá!”.

Điều Ngan mỉm cười, cô hỏi: “À chị, vợ của Giám đốc Lâu sinh em bé chưa?”.

Chị ta đáp: “Sinh từ tháng trước rồi”.

Điều Ngan nói: “Em cũng muốn đến thăm họ. Cô Từ rất thân với Giám đốc Lâu, hồi đó cô cũng nói muốn đến thăm họ”.

Chị ta thờ dãi: “Em nhắc đến, chị lại đau lòng.” Chị ta nói: “Ngày mai em tới luôn đi. Nếu không ngày kia, Giám đốc Lâu đi công tác ba ngày, chị sợ em sang tuần lại quên”.

Điều Ngan đồng ý, cô trò chuyện thêm vài câu rồi gác máy.

Các đồng nghiệp ăn com xong trở về phòng nghiên cứu. Thấy Điều Ngan còn ở trong phòng, đồng nghiệp có vẻ kinh ngạc: “Sao em còn chưa đi ăn? Giảm béo à?”.

Điều Ngan mỉm cười: “Chị không muốn đi Viện kiểm tra chất lượng tỉnh phải không? Vừa hay em có việc ở Nam Giang, em có thể đi thay chị”.

Chị ta mừng còn không kịp, đưa ngay mành co cho Điều Ngan.

Đi làm về, Diêu Ngan kể kế hoạch đi Nam Giang cho Tường Nã. Anh suy tính công việc trong tuần này, mày anh khê chau lại nói: “Thứ Sáu anh chờ em đi. Mấy ngày này anh không đi được”.

“Không chừng hôm đó Giám đốc Lâu đã đi công tác về, không tiện đâu anh. Và lại đi thứ Sáu, em kiêu gì cũng không trốn được bị lôi đi ăn uống hát hò. Trước đây, mầy chỉ ấy cứ hết giờ làm thứ Sáu là ăn chơi thả ga!”

Diêu Ngan biết gần đây công ty nước giải khát lu bu nhiều việc, các phòng ban cực kỳ bận rộn. Không cần nói cũng biết một mình Tường Nã gánh vác cả hai bên công ty nước giải khát và công ty vận chuyển hàng hóa bận bịu đến nhường nào, cô cười nói: “Em tự đi được. Sáng em đi, tối là về thôi”.

Tường Nã do dự nhưng Trần Lập đã sắp xếp công việc từ trước. Hoạt động tổ chức trong huyện, toàn bộ xí nghiệp lớn trong huyện tranh giành tham gia, đến lúc đó đài truyền hình sẽ tới lấy tin. Nhà máy chuẩn bị nhiều ngày, còn có vài cơ quan chính phủ tham quan, xã giao ắt không thể thiếu.

Buổi tối, Tường Nã xin Trần Lập nghỉ. Trần Lập mắng anh té tát, không hề nể tình. Diêu Ngan nhìn anh mặt mày đỏ bừng sắp nổi cáu, cô vội vàng can anh, anh mới chịu thôi.

Chớp mắt một cái đã tới thứ Tư. Tường Nã đành sai đàn em đưa Diêu Ngan đến Nam Giang.

Diêu Ngan tới Viện kiểm tra chất lượng tỉnh trước, cô đưa mùng co cho nhân viên nhận mẫu thử. Đối phương nghe tên công ty, anh ta bật cười: “Lại là đơn vị của mọi người. Mùng co PET không đúng chuẩn, chặt vật suốt bao lâu nay!”.

Diêu Ngan không biết tình hình hồi trước, cô cười gượng. Anh ta nói: “Lần trước còn khiến Tổng Giám đốc bên cô nổi giận, người gì mà tính tình cộc cằn, không đạt là không đạt, còn đòi làm âm ỉ. Cuối cùng chẳng hiểu tại sao, ông ta lại đứng ngoài công ồn ào, đòi chém đòi giết!”.

Diêu Ngan sửng sốt. Một lát sau, cô mới hiểu ra “Tổng Giám đốc” mà anh ta nhắc đến là Trần Mẫn Phát. Diêu Ngan đáp lấy lệ, anh ta nói thêm: “Đối tác tốt mà còn gay gắt vậy, may là lần này không phải ông ta tới, nếu không chúng tôi lại đau đầu”.

Diêu Ngan cất giọng kinh ngạc: “Đối tác?”.

“Ừ.” Anh ta cúi đầu sửa băng kê khai: “Không phải bên công ty cô có đối tác góp vốn hay sao? Tổng Giám đốc bên cô chê trách đối tác ngáng chân ông ta, nào là chém giết, nào là ngồi tù. Hôm đó, tôi suýt gọi cảnh sát, cộng thêm trời nóng làm chúng tôi không tập trung làm việc được!”.

Diêu Ngan cau mày, nhớ tới chuyện Trần Mẫn Phát và Lương Thịnh Hoa cùng bị giết hại, cô rùng mình, chà xát cánh tay.

Anh ta đưa bảng kê cho cô, chỉ vào mấy chỗ cần điền. Diêu Ngan điền vào bảng kê, bất giác hỏi anh ta: “Chuyện này xảy ra khi nào?”.

Anh ta nói với vẻ suy tư: “Mấy tháng trước. Khoảng tháng Tám thì phải? Cuối tháng Tám!”. Anh ta cười mỉa: “Tôi thấy Tổng Giám đốc của bên cô cứ như người vô văn hóa ấy, không bằng một góc của đối tác, vừa trẻ trung vừa hòa nhã lịch thiệp, bị chửi cũng chẳng chửi lại, chỉ có Tổng Giám đốc của bên cô tự biên tự diễn từ đầu đến cuối”.

Ngòi bút của Diêu Ngan khựng lại, mực đen thấm qua lỗ rách trên giấy, cô sững sờ ngược đầu: “Còn trẻ?”.

Anh ta rút một tờ giấy khác ra, nói: “Đúng, rất trẻ”.

Đến giờ nghỉ trưa, anh ta báo Diêu Ngan biết đại khái thời gian có kết quả phân tích, rồi theo đồng nghiệp đi mất.

Diêu Ngan đứng như trời trồng, cô muốn hỏi thêm nhưng cuối cùng lại thôi, nuốt ngược thắc mắc vào trong.

Rời Viện kiểm tra chất lượng tỉnh, Diêu Ngan đi mua thuốc bổ và hoa quả tươi. Các đồng nghiệp cũ bên Tuệ Viên Mỹ trông thấy Diêu Ngan liền hưng phấn bưng bưng. Một đồng nghiệp cũ nói: “Sao hôm nay em mới tới? Không phải em nói muốn thăm Giám đốc Lâu hay sao? Giám đốc Lâu vừa mới đi công tác vào ngày hôm nay luôn!”.

Diêu Ngan vỗ đầu, cô vừa nói vừa cười: “Em quên bếng mất. Hôm nay nhà máy kêu em đến Viện kiểm tra chất lượng tỉnh, em tranh thủ đến thăm mấy chị!”.

Nói chuyện một lúc, mọi người bảo Diêu Ngan cùng đi ăn. Diêu Ngan từ chối, nói muốn gặp Giám đốc Lâu lấy lại vài món đồ của Từ Anh: “Khi cô Từ rời công ty, không phải có giao một chồng tài liệu cho Giám đốc Lâu sao? Em lật lại hình chụp của cô Từ, phát hiện thiếu vài tấm, chắc kẹp nhầm vào đó”.

Nghe cô nhắc tới Từ Anh, họ cảm thấy đau lòng vô cùng. Một đồng nghiệp cũ nói: “Mọi người đều biết tin cả rồi, không biết có giúp đỡ được gì hay không”.

Diêu Ngan cùng họ ra ngoài phòng nghiên cứu, sau đó cô và một đồng nghiệp cũ quẹo qua lối rẽ đến phòng thị trường.

Diêu Ngan không thân lắm với đồng nghiệp phòng thị trường nhưng đôi bên cũng biết mặt nhau. Lúc này là giờ cơm trưa, các đồng nghiệp cũ đang tụ tập lại cùng đi đến nhà ăn. Một người trong số đó nói: “Em tới không đúng lúc rồi. Giám đốc Lâu vừa đi công tác hôm nay”.

Diêu Ngan cười: “Em có nghe nói, em định đưa thuốc bổ cho vợ anh ấy”.

Đồng nghiệp cũ nói chen vào: “Này, phòng làm việc của Giám đốc vào được không? Tiểu Điều muốn tìm hình chụp của cô Từ, có thể hỏi trước kẹp lẫn vào tài liệu nào đó đưa cho Giám đốc Lưu”.

Đồng nghiệp phòng thị trường biết tin Từ Anh mất tích, khó tránh khỏi đau buồn. Anh ta mở cửa phòng giám đốc, nói: “Thoải mái tìm đi em. Phòng làm việc của lão đại mọi người trước giờ đều ra vào tự do cả mà!”.

Điều Ngan nói cảm ơn, vào phòng làm việc lục tìm. Nhìn đồng nghiệp phòng thị trường cùng nhau đi ăn, cô quay ra nói với người đi cùng: “Chị đi ăn đi, em tự tìm được, để chút nữa lại hết đồ ăn”.

Chị ta cũng không khách sáo với cô: “Vây em tìm từ từ. Nếu thích thì em xuống nhà ăn tìm bọn chị”.

Điều Ngan gật đầu, đợi chị ta đi khuất, cô lập tức mở máy vi tính, thử nhập mật khẩu.

Máy vi tính trong Tuệ Viên Mỹ cài đặt chung mật khẩu. Mật khẩu máy vi tính của nhân viên cấp quản lý trở lên mới có khác biệt. Điều Ngan từng giúp Từ Anh xử lý tài liệu, vì vậy cô biết mật khẩu máy vi tính của Từ Anh. Tiền tố thống nhất, hậu tố chia theo phòng và cấp bậc quản lý. Điều Ngan thử năm sáu lần, thuận lợi mở được máy vi tính.

Mật khẩu của thư mục lại càng dễ biết. Điều Ngan ra phòng làm việc, tìm chỗ ngồi của vài nhân viên, thấy tờ giấy ghi chép toàn bộ mã cần thiết của phòng thị trường dán dưới màn hình máy vi tính.

Điều Ngan nhập thử, tim cô đập dồn dập. Một lát sau, cô đã mở được tất cả thư mục. Cô không kịp nhìn, sao chép tất cả tài liệu lại.

Đi tới cửa thang máy, trông ngực Điều Ngan vẫn đập rộn ràng, cô vừa sợ hãi vừa kích động, cô hít thật sâu. Đến khi thang máy mở ra, hơi thở của cô đột nhiên ngưng trệ.

Thẩm Quan thu lại vẻ mặt kinh ngạc, anh ta mỉm cười, hỏi thăm cô: “Tại sao em lại ở đây?” Nhìn Điều Ngan ngơ ngác ngoài cửa, anh ta nói: “Vào đi”.

Điều Ngan chột hoàn hồn, cứng ngắc đi vào thang máy.

Người đứng cạnh Thẩm Quan hỏi: “Hai người quen nhau?”.

Thẩm Quan giới thiệu qua một lượt rồi đưa mắt sang cô, anh ta nói: “Sao em tới đây?”.

Điều Ngan trấn tĩnh lại, nói: “Tôi đến thăm đồng nghiệp”.

Thang máy đến tầng dưới cùng, Điều Ngan cất bước đi ra. Thẩm Quan gọi cô, anh ta quay qua nói với người đi chung: “Minh về trước. Hôm nào gặp sau!”.

Người đó nói: “Hôm nào là hôm nào? Minh từ Tân Châu tới đây làm việc hơn nửa năm trời. Nếu mình không gửi thiệp cưới cho cậu, còn lâu cậu mới để ý đến thằng bạn cũ này!”.

Thẩm Quan cười nói với anh ta đôi ba câu, vẫy tay chào tạm biệt ở cổng lớn.

Điều Ngan nói: “Thảm tổng, anh còn đang bận việc?”.

Thẩm Quan cười: “Không có. Em về Trung Tuyền à? Tôi đưa em về!”.

Điều Ngan nói cảm ơn, cô từ chối anh ta: “Không cần, tôi đến cùng bạn”.

Ở nơi khác, Hứa Châu Vi đang trên đường từ Lô Xuyên trở về. Anh ta gọi điện kêu đàn em thuê sẵn phòng massage. Người đó nói với anh ta: “Em không ở Lý Sơn, em đang ở Nam Giang!”.

Hứa Châu Vi bảo: “Tuyệt! Anh cũng vừa đến Nam Giang, sắp lên đường cao tốc đây. Chú ở đâu? Anh đến tìm chú!”.

Người đó trả lời: “Tuệ Viên Mỹ gì đó, em đưa chị dâu tới, lãng phí cả buổi sáng. Em đang đói còn cào, chưa có hạt cơm nào vào bụng đây!”.

Hứa Châu Vi bảo người kia đọc địa chỉ, rồi tiếp tục nói: “Chú chờ anh, anh ngồi xe chú cùng về. Mười phút nữa, anh đến chỗ chú!”.

Người kia đang định nói tiếp câu gì đó nhưng trong điện thoại chỉ còn vọng lại tiếng tút tút liên hồi.

Điều Ngan tìm được xe đậu ven đường: “Về thôi”.

Người kia nói: “Chị dâu, anh Hứa mới từ Lô Xuyên về, nói muốn ngồi xe về chung. Chúng ta chờ mười phút nha chị!”.

Điều Ngan hơi ngạc nhiên: “Anh ta đi Lô Xuyên?”.

Người kia đáp: “Vâng, giao hàng đường dài đến Lô Xuyên cho tòa nhà ở phía đông công ty nước giải khát!”.

Điều Ngan cau mày, định ngồi vào xe chờ Hứa Châu Vi. Xe ô tô đen bên cạnh bỗng nhún còi gọi cô. Thẩm Quan liếc nhìn người đi chung với Điều Ngan rồi nhìn cô: “Ăn trưa chưa?”.

Điều Ngan cười đáp: “Chưa, về Trung Tuyền rồi ăn”.

Thẩm Quan nói chuyện, Điều Ngan cũng khách sáo đáp lại. Vài phút sau, một chiếc xe tải từ ngã tư phóng như bay đến. Hứa Châu Vi xuống xe, kinh ngạc kêu lên: “Thẩm tổng!”. Thẩm Quan lia mắt qua xe tải, anh ta cười cười: “Mới đi Lô Xuyên về à?”.

Hứa Châu Vi ậm ừ nói qua tình hình. Thẩm Quan nói: “Chưa kịp ăn đúng không? Làm phiền mọi người đi xa, tôi mời mọi người ăn nhé?” Anh ta hỏi ý kiến Điều Ngan.

Có người chịu mời ăn, Hứa Châu Vi mừng còn không kịp. Anh ta kêu anh em đánh xe tải sang chỗ khác đậu, rồi quay qua nhìn Điều Ngan.

Điều Ngan không muốn đi, cô nói cảm ơn rồi leo ngay vào xe. Người chờ Điều Ngan đi không cách nào ở lại cùng Hứa Châu Vi, anh ta đành mặt nhăn mày nhíu đưa cô về.

Thẩm Quan mời Hứa Châu Vi lên xe, nhưng ánh mắt anh ta lại dõi theo chiếc xe chạy mỗi lúc một xa kia. Đến khi xe rẽ vào ngã tư mất hút, anh ta mới thôi nhìn theo.

Điều Ngan trở về công ty vận chuyển hàng hóa, tòa nhà văn phòng vắng hoe. Tưởng Nã gọi điện về nói: “Một lúc nữa anh đến trang trại ăn cơm. Hôm nay lại phải dự tiệc đến khuya anh mới về. Tối em ngủ trước đi, không cần chờ anh!”.

Điều Ngan dặn anh đừng uống nhiều rượu. Tưởng Nã khẽ cười nghe lời cô.

Sau khi gác máy, Điều Ngan đi vào bếp định nấu ăn. Khi ngẩng đầu lên, cô đột nhiên ngẩn người. Bức tường cạnh cửa sổ đã được gắn thêm một chiếc điều hòa, gió thổi mát lịm, khác hoàn toàn mấy ngày trước. Điều Ngan mỉm cười, lòng cô ấm áp khôn xiết.

Trời vào thu nên tối rất sớm. Rèm sân khấu hạ xuống, ánh đèn trong trang trại quện vào nhau.

Trên sân khấu dàn dựng sơ sài, một vũ nữ mặc váy đồ tươi giờ quạt uốn éo lắc hông. Tưởng Nã cố uống ít rượu nhất có thể. Sân khấu trước mắt anh trở nên rực rỡ sắc màu, anh xua tay nhưng đối phương không chịu dừng, nói Tưởng Nã không được giả vờ, phải uống hết mình.

Tưởng Nã bật cười, anh uống cạn ly rượu, cuối cùng cũng thoát khỏi được bàn tiệc.

Đến gần nhà vệ sinh, tiếng nhạc lặng dần. Tưởng Nã nghe có người gọi phía sau: “Anh Nã...”.

Lông mày của Tưởng Nã chau lại, anh dừng chân, xoay người gặp ngay Hiểu Lâm với vẻ mặt tiều tụy, hai bàn tay cô ta xoắn xuýt vào nhau, cô ta thấp thòm nói: “Anh Nã, anh... anh giúp em được không?”.

Tưởng Nã nhíu mày khó hiểu. Hiểu Lâm thấy anh trầm mặc, cô ta càng sợ hãi: “Anh Nã, tất cả đều là lỗi của em. Em bị ma xui quỷ khiến, em không nên vu khống anh. Tại em thấy tiền sáng mắt, bị người ta lợi dụng, em chết vạn lần cũng không đền hết tội, em...”.

Tưởng Nã cắt ngang lời cô ta, anh cau mày: “Cô nói gì? Thấy tiền sáng mắt, bị người ta lợi dụng?”.

Đầu Hiểu Lâm gục xuống, cô ta nghẹn ngào: “Em thật sự xin lỗi anh. Em bị Tiểu Lưu đánh tới mức nằm viện nên em ghi hận trong lòng. Sau đó có người tìm em, bảo em bôi nhọ danh dự của anh, thực ra em đã từ chối, nhưng em bất thành linh phát hiện mình có thai, vì vậy...”.

Mặt Tưởng Nã sa sầm, anh đưa mắt nhìn quanh. Thấy đối diện có người chênh choáng đi vào nhà vệ sinh, anh nói Hiểu Lâm theo anh ra ngoài trang trại.

Bên ngoài tối đen như mực, không có lấy một ánh đèn chiếu sáng, Tưởng Nã đứng trước hàng rào, anh cất giọng trầm trầm “Nói đi!”.

Hiểu Lâm thút thít kể lể: “Em không muốn hại anh. Thoạt đầu, em tưởng người đó bảo em phá hỏng danh dự của anh là được nhưng nào ngờ ông ta không chỉ muốn vậy, ông ta muốn em quyến rũ anh, muốn em hạ độc hại anh!”.

Tưởng Nã nhăn mày hỏi: “Người đó là ai?”.

Hiểu Lâm lắc đầu lia lịa, cô ta nói: “Em không biết. Anh Nã, anh phải cứu em. Ông ta nói nếu em không nghe theo, ông ta sẽ châm lửa đốt nhà em. Ông ta không phải lần đầu tiên làm vậy, trước đây trận cháy khiến Tiểu Hứa nằm viện cũng do ông ta sắp đặt”. Hiểu Lâm càng nói càng sợ sệt, nói tiếp: “Đúng thế. Theo ý ông ta thì việc nhà của Điều Ngan cháy hình như là do ông ta!”.

Tưởng Nã im lặng. Hiểu Lâm sốt ruột chờ đợi: “Anh Nã, em van xin anh. Ông ta nói nếu em không nghe theo, ông ta sẽ giết em. Mấy ngày nay, em cảm thấy có người theo dõi em. Em sợ lắm, em không định làm phiền anh, em theo anh từ công ty nước giải khát đến đây, em thật sự không muốn làm phiền anh nhưng em sợ. Anh Nã...” Cô ta tới gần muốn bám tay vào Tưởng Nã. Tưởng Nã lập tức nghiêng người, anh tỏ thái độ chán ghét: “Cuốn xéo!”.

Hiểu Lâm thù người, nước mắt cô ta tuôn như mưa: “Anh Nã, em xin anh, em xin anh thương hại em. Em biết em xấu xa kinh tởm nhưng đứa bé trong bụng em là của Tiểu Lưu, nó vô tội, em không muốn chết!”.

Nụ cười khinh bỉ hiện lên trên vẻ mặt bàng quan của Tưởng Nã, anh nói: “Của Tiểu Lưu?”.

Hiếu Lâm hỏi hận. Nếu biết hôm nay lại thành thế này, cô ta đã không làm: “Em thất đức, em đáng bị sét đánh nhưng đứa bé này thật sự là của Tiểu Lưu. Anh Nã, xin hãy giúp em!”.

Tường Nã bật ra tiếng cười lạnh lẽo: “Cuốn xéo!” Anh xoay người đi vào trong, chẳng buồn quan tâm tiếng van lơn cầu xin không ngừng phía sau lưng.

Cũng trong lúc này, Thẩm Quan mở tiệc chiêu đãi Hứa Châu Vi và đàn em của anh ta. Ba người họ cùng đi câu lạc bộ massage từ trưa tới tận tối mịt.

Sau đó, họ lại thuê phòng hát hò. Hứa Châu Vi cười cợt: “Sao Thẩm tổng không massage? Tay nghề của mấy em khá lắm!”.

Tường Nã cười cười: “Tôi không hứng thú”.

Họ ngồi kê sát vào nhau. Giám đốc dẫn vài cô gái xinh xắn gõ cửa bước vào phòng. Đàn em của Hứa Châu Vi sung sướng chọn hai cô, Hứa Châu Vi không thích nhưng vẫn chọn một cô, còn Thẩm Quan tiện tay chỉ đại một người, cô ta ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh.

Trong phòng đàn em đi cùng Hứa Châu Vi ôm hai cô gái hát tình ca. Hứa Châu Vi sờ soạng cô gái bên cạnh, da dẻ cô ta cũng khá mềm mịn. Thấy Thẩm Quan giữ khoảng cách, không đụng đến rượu do cô gái kia đưa, Hứa Châu Vi trêu chọc: “Thẩm tổng, lâu nay không thấy anh có đàn bà, đó là do anh kén chọn hay xu hướng giới tính khác chúng tôi thế?”.

Thẩm Quan bật cười: “Có lẽ là do kén chọn”.

Anh ta hỏi Hứa Châu Vi về chuyện chờ hàng lần này. Hứa Châu Vi nói thẳng: “May mà có anh Nã. Lô Xuyên không phải chỗ người bình thường có thể ra vào. Anh đừng thấy chúng tôi ở trung lộ Lý Sơn suốt ngày thu tiền bảo kê, bên Lô Xuyên khắp mọi ngõ ngách đều thu tiền bảo kê đấy. Họ Hắc đó hiện giờ ở trung tâm cai nghiện nên cũng đỡ, thành Nam từ xưa đến nay đều không cho người lạ vào, toàn bộ đều nhờ cả vào thể diện của anh Nã!”.

Thẩm Quan cười cười, chẳng nói chẳng rằng. Anh ta cùng Hứa Châu Vi tâm sự chuyện năm xưa ở Lô Xuyên. Khi nói đến hiện tại, Hứa Châu Vi đã ngà ngà say, anh ta vừa vuốt đùi cô gái bên cạnh vừa uống ừng ực một hơi gần hết cốc bia: “Sống như bây giờ cũng được nhưng chẳng còn thú vị. Tôi thích cầm dao, thi thoảng có chút kích thích. Anh Nã cảm chúng tôi tùy tiện động thủ, chán phèo!”.

Anh ta lại cười cười: “Không đúng, anh Nã sống rất thoải mái, còn cưa được chị dâu bé nhỏ của chúng tôi!”

Anh ta nheo mắt cô gái, nghiêng đầu trêu đùa: “Mấy em đẹp không bằng chị dâu của anh, vậy mà không biết ngượng vẫn đi làm gái?”.

Anh ta lại áp miệng tới, khẽ cười: “Lại đây, chị dâu, hôn một cái!”.

Thẩm Quan ngó ra, tưởng bán thân nghe nhầm. Anh ta nghiêng đầu nhìn Hứa Châu Vi. Hứa Châu Vi hôn cô gái, hừ lạnh: “Tại sao môi không hồng như của chị dâu?”.

Sắc mặt của Thẩm Quan trầm xuống, anh ta im lặng uống trà.

Vào giờ này, Diêu Ngạn vừa đấu tranh tâm lý vừa ôm máy vi tính. Cô cố gắng kìm nén mong muốn tìm hiểu.

Cô ném USB, rầu rĩ chui vào chăn. Nghe tiếng bước chân lao đảo bên ngoài, cô xốc chăn lao ra. Khi cô còn chưa nhìn rõ, một người không biết từ đâu nhào đến đổ gục lên người cô.

Tường Nã nồng nặc mùi rượu, ôm Diêu Ngạn hôn say đắm rồi thở dốc thả cô ra. Mặt Diêu Ngạn nóng ran, cô đẩy anh vào phòng tắm. Tường Nã ôm ghì lấy cô, liếc thấy USB trên tủ đầu giường, anh hỏi: “Xem rồi à?”.

Diêu Ngạn lắc đầu: “Chưa. Anh muốn xem không?”.

Tường Nã lại hôn cô thêm một cái. Anh vơ lấy laptop trên giường, cắm USB vào máy. Mặt anh đỏ gay vì rượu nhưng ánh mắt của anh khá tỉnh táo.

Diêu Ngạn sao chép một đồng tư liệu, có đủ mọi thông tin, gồm cả cách thức liên lạc, số tiền hợp tác và vốn điều động qua lại với từng công ty. Diêu Ngạn nói: “Không hẳn mọi thông tin nằm hết ở đây. Nhiều quản lý cao cấp mã hóa tài liệu khiến người khác không thấy được. Những văn kiện mã hóa này đều chung hình thức nhưng em không rõ chúng có quan trọng hay không”.

Tường Nã mỉm cười, anh véo má cô và khen ngợi: “Giỏi quá! Chúng ta không phải đang đóng phim xã hội đen, cũng không làm FBI, em đi một lần mà gom được ngàn này tài liệu, giải quyết biết bao phiền phức giúp anh!”.

Diêu Ngạn kể chuyện gặp phải Thẩm Quan cho anh nghe, rồi nói tiếp: “Sáng nay, ở Viện kiểm tra chất lượng tỉnh, nhân viên nhận mẫu phân tích nói với em, hồi cuối tháng Tám Trần Mẫn Phát đổi co với đối tác của ông ta, còn nhắc đến giết người và ngồi tù. Anh ta còn nói đối tác của ông ta là một người trẻ tuổi”.

Tường Nã nhíu mày. Cô tiếp tục nói: “Không phải cuối tháng Tám Trần Mẫn Phát và Lương Thịnh Hoa, hai người họ cùng...”.

Tường Nã “ừ” một tiếng, anh nói: “Đợt trước, anh giúp Trần Lập điều tra chuyện Trần Mẫn Phát gặp tai nạn giao thông nhưng không tìm hiểu được gì.”

Anh cười cười: “Thôi, chúng ta đừng suy nghĩ lung tung nữa, anh chỉ hy vọng có thể tìm được thêm manh mối từ các nguồn khác”.

Diêu Ngạn đồng ý với anh, cô ôm gối nằm sang bên, không tiếp tục làm phiền Tường Nã.

Chỉ công ty dược phẩm mới có khả năng chiết xuất ephedrine, Tường Nã khoanh vùng giới hạn, bắt đầu từ dự án do Từ Anh quản lý, loại trừ từng công ty một.

Công việc này đòi hỏi sự kiên trì, Tường Nã sợ ảnh hưởng Diêu Ngạn nghỉ ngơi, anh tắt đèn, đi sang phòng làm việc kế bên.

Bận bịu cả đêm, giấy tờ trên bàn làm việc chất cao như núi. Tường Nã đánh dấu vài chỗ, từ từ truy tìm manh mối.

Dưới nhà đột nhiên vọng lại tiếng ồn ào phá tan không gian yên tĩnh của tòa nhà văn phòng. Tường Nã bỏ bút xuống, mới biết mặt trời đã ló dạng trên nền trời. Diêu Ngạn ngái ngủ mở màng đứng ngoài cửa phòng làm việc, cô hỏi: “Anh ở đây cả đêm à?”.

Tường Nã cười, đứng dậy đẩy cô về phòng ngủ: “Em ngủ thêm đi. Anh không để em đi làm muộn đâu!”.

Diêu Ngạn leo lên giường, cô xoay người nói: “Dưới nhà ồn quá, chuyện gì vậy anh?”.

Tường Nã nhấn cô nằm xuống: “Anh xuống dưới xem. Em ngủ tiếp đi!”.

Bãi đất trống của công ty vận chuyển hàng hóa chật kín người, vài chiếc xe tải định chạy đi cũng phải dừng sang một bên. Mấy anh em ló đầu ra ngoài cửa sổ gọi Tiểu Lư: “Chú nghe cô ta nói trước, đừng vội động tay động chân!”.

Mặt Tiểu Lư tái mét, mấy anh em níu anh ta lại. Hiểu Lâm khóc thét: “Sét đánh em chết cũng không sao nhưng anh để em sinh con trước đã. Nó là con của chúng ta, em không lừa anh!”.

Tiểu Lư quát: “Mẹ kiếp, cô còn muốn lừa tôi? Cô tưởng tôi không dám đạp vào bụng cô?”.

Hiểu Lâm la hét điên cuồng: “Anh đánh đi, anh đánh em đánh chết đi. Em thề với trời đất nếu đứa bé này không phải con anh, đời này cả nhà em chết không từ tể, kiếp sau em đầu thai làm súc sinh!”.

Nghe cô ta thề thốt như vậy, mọi người đều khuyên ngăn Tiểu Lư.

Hiểu Lâm thề độc địa khiến ai chứng kiến cũng nửa tin nửa ngờ. Có người nói: “Sinh đứa bé ra trước đã. Nếu không phải của chú, chú ra tay cũng chưa muộn!”.

Mấy người khác liên tục dậm lời. Hiểu Lâm thề thốt luôn mồm, lại kể chuyện bị dọa nạt hết lần này đến lần khác, cô ta khóc tức tưởi: “Đầu óc của em có vấn đề. Em tham chút tiền, bây giờ em lâm vào đường cùng thật rồi, nếu không cũng chẳng cầu cứu mấy anh. Tiểu Lư, anh niệm tình chúng ta là vợ chồng, anh giúp em lần này, chỉ cần bảo vệ em mấy tháng, đợi mọi chuyện lắng xuống là được!”.

Tiểu Lư dao động, anh ta nghiêng đầu về phía tòa nhà văn phòng. Gặp Tường Nã không biết đứng ngay cửa từ lúc nào, Tiểu Lư nói nhát gừng: “Anh Nã...”.

Tường Nã liếc anh ta rồi nhìn Hiểu Lâm chảy nước mắt ròng ròng, anh nhú mày: “Đừng gây phiền phức cho anh!”.

Tiểu Lư phân trần: “Anh Nã, có lẽ là con của em. Nếu không phải, đến lúc đó em sẽ đuổi cô ta đi!”.

Tường Nã cười nhạt, mọi người cũng thuyết phục giúp anh ta. Họ quen sống đâm thuê chém mướn cũng chỉ vì tiền, đàn bà và con cái. Một đám người lỗ mãng không được học hành từ tể càng coi trọng chuyện con cái, nói dối tông đường. Bây giờ được sống những ngày yên ổn, con cái có thể coi là sự mong đợi của họ.

Diêu Ngạn bước ra. Thấy cô xuất hiện, anh ta gọi “chị dâu”, dùng ánh mắt mong mỏi nhìn cô.

Tường Nã choàng tay qua vai cô, anh hỏi: “Em bỏ qua?”.

Diêu Ngạn cười, điềm tĩnh nhìn Tiểu Lư: “Anh chỉ làm việc cho anh Nã. Anh ấy không có quyền làm chủ thay anh. Đây là vợ của anh, rắc rối cá nhân hãy tự giải quyết. Đừng làm phiền anh Nã!”.

Từ chối thẳng sẽ làm mất hòa khí anh em nhưng nếu đồng ý lại trái với lòng, cứ dứt khoát nhắm mắt làm ngơ. Diêu Ngạn kéo Tường Nã ra ngoài, leo lên xe Jeep, chuẩn bị chạy về Trung Tuyền. Tiểu Lư và mọi người nhìn nhau. Tường Nã chỉ mỉm cười, không nói.

Xe lăn bánh rồi đi. Tường Nã kể chuyện tối qua cho Diêu Ngạn nghe, anh còn nói: “Nghe ý của con đàn bà đó có lẽ chuyện này là do lão Hắc làm”.

Diêu Ngạn nói với giọng điệu oán hận: “Xúi người đốt nhà em vẫn chưa đủ?”.

Tường Nã nắm tay cô, anh cau mày hỏi: “Em tin?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Hắc lão đại phải vào trung tâm cai nghiện nguyên nhân cũng đều từ Diêu Ngan mà ra.

Tường Nã phân tích: “Cảnh sát xông vào biệt thự là do người dân báo án, họ thấy hai người đàn ông bắt trói một người trên xe. Tại sao tên mập đó bị trói, vì vậy Hiếu Lâm gây rối trước đây rất có khả năng do ông ta giật dây!”.

Diêu Ngan chưa hiểu ý của anh: “Vậy tại sao anh hỏi em tin hay không?”.

Tường Nã cười, nhìn xe cộ trước mắt, anh đáp: “Ý anh là lời nói của Hiếu Lâm có đáng tin hay không”.

Đến công ty nước giải khát, hai người tạm biệt nhau ở chỗ rẽ. Tường Nã đến phòng làm việc ở tòa nhà chính nghỉ ngơi một chút rồi theo Trần Lập đến Sĩ Lâm.

Trần Lập tiếp quản công ty nước giải khát được hai tháng nhưng đến giờ mới bắt đầu làm quen với các mối quan hệ xã giao. Anh ta không giỏi giao thiệp, nhiều lúc chỉ biết cậy nhờ Tường Nã. Trên đường đến Sĩ Lâm, bà Trần gọi điện cho anh ta. Bà ướm lời: “Tuy Tiểu Nam cũng coi như là anh của con nhưng quan hệ quá xa, nhận lại nhau chưa lâu. Hồi bố con còn sống, ông ấy cũng chỉ giao việc chở hàng cho nó mà thôi. Con thì cái gì cũng dựa dẫm vào nó, con không lo à?”.

Trần Lập quay đầu nhìn xe Jeep chạy theo sau, anh ta nói: “Con biết cân nhắc, anh ấy không nghĩ gì khác đâu”.

Bà Trần thở dài: “Mẹ ở xa, không quan tâm được nhiều thứ. Nói sao đi nữa công ty nước giải khát cũng là của con. Mẹ không biết kinh doanh làm ăn, không giúp được gì cho con. Con phải tự biết tính toán, không thể không đề phòng. Chẳng hạn như tài chính của công ty, con tuyệt đối không được để Tiểu Nam chạm tới!”.

“Đã dùng thì không nghi, đã nghi thì không dùng. Tuy anh ấy không có bằng cấp nhưng anh ấy làm việc nhanh nhẹn. Nhiều đơn hàng mới đều do anh ấy tìm về cho công ty. Con hiểu mà mẹ. Con không để anh ấy quản lý nhiều thứ đâu”.

Sau khi ngắt máy, đôi lông mày của Trần Lập chau lại. Đạo này, Tường Nã và Thẩm Quan qua lại thân thiết, anh ta không tỏ rõ thái độ nhưng trong lòng thoáng cảm thấy không hài lòng. Thẩm Quan vừa là bạn hợp tác vừa là đối thủ cạnh tranh, Trần Lập luôn đề phòng Thẩm Quan về mọi mặt, anh ta sợ giẫm lên vết xe đổ của Trần Mẫn Phát và Lương Thịnh Hoa, không biết tai bay vạ gió lúc nào, đối tác tranh chấp, trở mặt với nhau.

Diêu Ngan bận rộn suốt buổi sáng, cô cầm dụng cụ không ngừng làm các thí nghiệm khác nhau, cố gắng hết sức để tránh không phải chạy qua tòa nhà phía đông.

Buổi chiều, Thẩm Quan đích thân tới phòng nghiên cứu, giới thiệu sơ qua về hoạt động của phòng nghiên cứu với vị thương nhân nước ngoài. Anh ta nói với đồng nghiệp của Diêu Ngan: “Khách đến công ty đột xuất. Trần tổng của mọi người không có mặt ở công ty. Mọi người hãy đón tiếp ông ấy”.

Đồng nghiệp tiến đến bắt chuyện với thương nhân nước ngoài, dẫn ông ta đi tham quan các loại máy móc trên bàn, trực tiếp làm hàng mẫu cho ông ta thử.

Diêu Ngan không giúp được gì, cô giả vờ chỉnh lý tài liệu. Thẩm Quan đến cạnh cô hỏi chuyện, anh ta nói: “Nghe nói em đang sống trong ký túc xá?”.

Diêu Ngan lạnh nhạt “ừm” một tiếng, Thẩm Quan cười cười, anh ta lại nói: “Hôm qua chưa kịp trò chuyện với em. Năm trước, tôi cũng làm việc ở Tuệ Viên Mỹ. Đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu của em cũng biết chuyện của cô Từ à?”.

Diêu Ngan gật đầu: “Họ không chịu đựng nổi, không tin cô Từ đã...”.

Thẩm Quan không nhìn Diêu Ngan, anh ta nhìn mấy người bận bịu trước mắt, anh ta nhếch miệng nói: “Tôi cũng không tin. Tôi nghĩ em cũng vậy”. Anh ta dời mắt sang Diêu Ngan: “Em và Tường Nã tiến triển đến đâu rồi? Tôi cũng nghe nói chuyện xảy ra mấy ngày trước”.

Diêu Ngan mỉm cười. Đồng nghiệp đang dẫn thương nhân nước ngoài sang chỗ cô, cô nói: “Rất tốt.” Dứt lời, cô nghiêng người, nhường chỗ cho đồng nghiệp.

Thẩm Quan và đồng nghiệp nói chuyện với thương nhân nước ngoài, rồi cùng ra khỏi phòng nghiên cứu.

Buổi chiều hết giờ làm, Tường Nã còn phải dự tiệc xã giao ở Sĩ Lâm, anh bèn bảo Hứa Châu Vi tới đón Diêu Ngan. Hứa Châu Vi ngồi nghe tiếng phụ nữ ca hát trong điện thoại, anh ta cười chòng ghẹo: “Anh Nã, anh ở đâu thế? Anh đang ăn vụng à?”.

Tường Nã phì cười, mắng anh ta: “Biến! Mau đón chị dâu về đi!”.

Hứa Châu Vi biếng nhác mặc đồ, rửa mặt xong xuôi, chạy xe tới Trung Tuyền.

Hứa Châu Vi đứng đợi ngoài cổng, một lát sau Diêu Ngan đi ra. Vào thu, Diêu Ngan có thói quen xoa mái tóc dài bông bông, nhìn cô có vẻ dịu dàng hơn so với những ngày hè oi ả, ánh chiều phảng phất chiếu rọi lên bóng hình cô. Hứa Châu Vi bất chợt thất thần, anh ta vội hoàn hồn mở cửa xe giúp cô,

cười gọi: “Chị dâu!”.

Anh ta gọi như vậy ở nơi đông người làm cô không khỏi nổi cáu: “Anh đừng gọi thế ở đây!”.

Hứa Châu Vi lò đi. Điều Ngan lên xe, anh ta liền thoắt trò chuyện với cô.

Về đến công ty vận chuyển hàng hóa, Điều Ngan lịch sự hỏi anh ta: “Hay anh ở lại đây ăn cơm tối?”.

Hứa Châu Vi lập tức gạt đầu, anh ta nằm phè phờ trên ghế sofa xem ti-vi. Điều Ngan cực chẳng đã đi nấu vài món ăn.

Sau khi ăn xong, Điều Ngan cũng rảnh rang, cô quét dọn nhà cửa. Hứa Châu Vi vứt một đồng vỏ lạc trên nền nhà, cô vắt vả kéo bàn trà, quét sạch vỏ lạc rơi vãi dưới đất.

Làm xong việc nhà, cô định đi tắm thì bên ngoài vang lên tiếng cãi vã ầm ĩ, Điều Ngan tò mò mở cửa, mới biết lại là vì Hiểu Lâm.

Trưa hôm nay, Hứa Châu Vi mới từ Nam Giang trở về công ty vận chuyển hàng hóa. Về đến nơi, anh ta lẩn đùng ra ngủ, không biết chuyện của Hiểu Lâm. Lúc này bỗng thấy cô ta xuất hiện, nghe các anh em nói cô ta với Tiểu Lưu đã quay lại, Hứa Châu Vi đen mặt vừa mắng nhiếc vừa đuổi cô ta. Các anh em vội vàng ngăn anh ta, phải mất một lúc sau mới khiến anh ta yên lặng, không gây náo loạn nữa.

Điều Ngan cau mày, đóng cửa lại.

Tối khuya, Tường Nã mới về. Anh nồng nặc mùi rượu hôn Điều Ngan. Điều Ngan ngủ chập chồn bị anh đánh thức, thấy anh vẫn chưa say, cô cũng mặc kệ, nhắm mắt ngủ tiếp.

Tường Nã tắm rửa xong, anh đi đến phòng làm việc bên cạnh, mở máy vi tính lên làm việc.

Phạm vi các công ty anh khoanh vùng hôm qua rất rộng, nhưng tra xét từng cái một thì thấy có vài công ty sản xuất thuốc cảm chứa ephedrine, vài công ty ở khu Nội Mông có trồng cây ma hoàng, thậm chí còn có hai công ty có giấy phép sản xuất dược phẩm dễ gây nghiện. Tuy nhiên những chỗ này qua lại không mật thiết với Tuệ Viên Mỹ. Tường Nã lại mở rộng phạm vi tìm kiếm hơn.

Chăm chú tìm kiếm một phen, Tường Nã cảm thấy hơi đau đầu. Nhiều ngày liền phải đi xã giao, anh ngủ không đủ giấc, chịu đựng suốt mấy tiếng đồng hồ, mí mắt anh nặng trĩu.

Tiếng bước chân rất nhỏ vọng đến, Điều Ngan mơ mơ màng màng vịn cửa: “Anh chưa à?”.

Tường Nã nhìn thấy cô, anh mỉm cười, dang rộng hai tay: “Tối đây!”.

Điều Ngan lè mề bước tới, anh kéo cô ngồi lên đùi mình, nhắm mắt nói: “Day giúp anh. Đầu anh đau quá!”.

Điều Ngan dịu dàng day day hai bên thái dương giúp anh. Một lúc sau thấy anh dường như đã thiếp đi, cô liền nghiêng đầu nhìn lướt qua đồng tài liệu trên bàn làm việc được anh khoanh tròn nhiều chỗ, cô nhìn một hồi, hơi nóng đột ngột thổi vào tai cô: “Có nhìn ra điều gì không?”.

Điều Ngan giật mình, dừng tay, cô nói với vẻ khó chịu: “Tự nhiên anh nói chuyện làm em sợ hết hồn!”.

Tường Nã mỉm cười, thò tay đẩy đồng giấy tờ sang bên, cầm một tập tài liệu kẹp chúng lại, anh nói: “Day tiếp cho anh!”.

Điều Ngan mỉm môi, cô nói: “Trước đây, cô Từ rất hay đi du lịch. Cô đi rất nhiều nơi trong nước, chỗ cô đến nhiều nhất là Quảng Đông, Tân Cương, Nội Mông, Cam Túc, nhiều lúc là vì dự án hợp tác của Viện nghiên cứu”.

Tường Nã cong môi nói: “Còn có Tân Châu”.

Điều Ngan sững sờ: “Tân Châu là quê của cô, cô thường hay về đó”.

Tường Nã thờ dài, anh tựa người vào ghế: “Anh nghĩ phân tích của anh không sai. Thẩm Quan tạm ngừng vì nguồn cung cấp, mà đoạn đứt này là Từ Anh. Bà ấy làm việc nhiều năm, tiếp xúc với vô số người, mấy công ty này và những người bà ấy quen biết chắc chắn là mấu chốt”.

Anh nhủ mảy: “Chất ephedrine chiết xuất từ ma hoàng. Nội Mông và Cam Túc đều có khu vực trồng ma hoàng, ma hoàng mọc hoang cũng có. Em nghĩ người tiếp xúc với ma hoàng trước tiên là ai?”.

Điều Ngan không cần nghĩ ngợi, nói ngay lập tức: “Nhân viên thu mua!”.

Tường Nã cười, cầm tập hồ sơ đề lên giấy tờ, anh rút ra một tờ: “Những người này có khả năng lấy được ma hoàng. Ngày mai, anh điều tra từng người, anh không tin mình không tìm ra được ngọn nguồn!”.

Thấy mắt anh thâm quầng, cô rất xót xa, cúi đầu nói lí nhí: “Nếu anh không làm nội gián thì sao?”.

Tường Nã ngầy người. Điều Ngan ngẩng đầu lên nhìn anh: “Đây không phải là trách nhiệm mấy người cảnh sát nằm vùng nên làm hay sao? Anh chỉ là một người bình thường, vì sao phải làm việc này?” Càng nghĩ, cô càng sợ: “Anh cũng biết Trần Mẫn Phát và Lương Thịnh Hoa chết rất bí ẩn, anh chỉ không

nói ra mà thôi. Những việc này phải đánh đổi bằng mạng sống, anh đừng làm được không?”.

Tường Nã lặng im không nói, anh nhìn Diêu Ngạn chăm chú. Ánh đèn trên cao như vệt tắt trong chớp mắt, xung quanh tối thui, không chút tiếng động, mọi tia sáng đều đọng lại trong đáy mắt cô. Trong đồng tử đen láy ẩn hiện ánh nước của Diêu Ngạn là chiếc bóng của Tường Nã.

Tường Nã ôm hôn Diêu Ngạn, anh nhẹ giọng nói: “Diêu Diêu, bao nhiêu năm qua, anh chỉ có một suy nghĩ trong đầu là phá tan đường dây buôn lậu ma túy này, em biết anh kiên trì bao lâu rồi không?”.

Miệng anh cong cong nói ra câu trả lời: “Đằng đẳng bảy năm, năm nay anh đã ba mươi!”.

Diêu Ngạn choáng váng. Tường Nã nói: “Anh người không ra người, ma không ra ma kiên trì đến tận giờ cũng chỉ vì niềm tin, nếu không anh đã chết từ năm năm trước, chôn cùng Tường Nam ở Lô Xuyên. Em nghĩ Thẩm Quan mới xuất hiện hai năm nay thôi sao?” Anh nắm tay Diêu Ngạn, khớp ngón tay hơi gồ lên, cổ tay anh cứng ngắc: “Năm đó, anh ta từng tiếp xúc với Bạch lão đại nhưng anh không có bằng chứng. Anh ta ẩn mình nhiều năm, bây giờ mới lần nữa xuất hiện. Em từng thấy ma túy đá, một viên nhỏ xíu lại làm hại không biết bao nhiêu mạng người, anh có thể tóm ngay Thẩm Quan nhưng nếu không nhờ tận gốc, chuyện anh làm mấy năm qua đều là uống phí!”.

Diêu Ngạn nắm lấy tay anh: “Chỉ uống phí tâm huyết mà thôi. Giống em trước đây, ngày nào em cũng ở phòng thí nghiệm, làm thật nhiều thí nghiệm, thành công có được bao nhiêu đâu. Bây giờ, anh có công việc, cuộc sống của mình, anh có thể sống rất tốt, có sao phải vất vả đến vậy? Em chưa từng nghĩ đến làm nhà khoa học, càng không muốn làm vĩ nhân, hy sinh bản thân vì giúp đỡ người khác, em chỉ muốn có một cuộc sống bình lặng mà thôi”.

Tường Nã mỉm cười: “Vậy tại sao em còn vì Từ Anh làm nhiều chuyện đến vậy?”.

Diêu Ngạn phản bác: “Cái đó khác. Cô Từ đối với em mà nói là người thân, cô cũng coi em như con gái của cô. Dù trở lại lần nữa, cô Từ muốn trốn ra nước ngoài, em vẫn sẽ giúp đỡ cô. Em không có chính nghĩa, sẽ không quân pháp bắt vị thân!”.

Tường Nã gật đầu, nhìn Diêu Ngạn chăm chú: “Anh hiểu, anh cũng không phải anh hùng, anh chỉ...” Anh nói khẽ: “Tóm lại, anh nhất định phải hoàn thành chuyện này”.

Tường Nã xoa mặt cô, anh nói tiếp: “Trước đây, anh không cảm thấy phụ nữ tốt, bây giờ anh lại thấy có một người phụ nữ rất tốt”. Anh hôn khoe miệng của Diêu Ngạn, ni nơn: “Một thời gian nữa mọi chuyện chấm dứt, anh sẽ cho em cuộc sống bình yên”.

Màn đêm tĩnh lặng, xung quanh chỉ có tiếng hít thở đều đều của hai người. Tường Nã hít hà hơi ẩm trên người cô, nuốt gọn tiếng rên rỉ khe khẽ của cô. Tài liệu trên bàn làm việc va vào nhau. Diêu Ngạn quay cuồng đầu óc, đến khi tỉnh táo, cô đã nằm trong phòng ngủ. Anh và cô lại quấn chặt lấy nhau không rời.

Cuối tuần, Diêu Ngạn về giúp bà Diêu giặt giũ nấu nướng, mua sắm mẫu tượng mới, nhóm lò làm tượng.

Bận rộn suốt mấy ngày, cô lại tiếp tục vòng tuần hoàn đi làm rồi tan ca. Tường Nã tranh thủ từng phút từng giây, xả giao về, anh chui ngay vào phòng sách. Diêu Ngạn nấu đồ ăn khuya cho anh, thi thoảng còn làm một bữa dinh dưỡng tắm bổ cho Tường Nã.

Đồ uống của tòa nhà phía đông lại được đóng gói xong xuôi, vận chuyển đi lần nữa. Lần này cần chạy đến nhiều tỉnh thành khác nhau. Hứa Châu Vi dẫn đầu xuất phát, hơn phân nửa xe tải trong công ty vận chuyển hàng hóa đồng loạt lên đường, công ty hằng ngày vốn ồn ào huyền não bỗng trở nên vắng vẻ yên tĩnh hẳn.

Hiểu Lâm ở tòa nhà nhỏ đằng sau an phận đã được một tuần, bụng cô to hình như lớn lên, con người cũng điềm đạm hơn trước. Khi chạm mặt Diêu Ngạn và Tường Nã, cô ta luôn cố gắng lẩn tránh, tỏ vẻ khúm núm, nói chuyện cũng khép nép nhỏ nhẹ.

Mấy anh em lại trở về những ngày được ăn ngon như trước đây. Hiểu Lâm chịu khó làm việc, quét dọn nhà cửa sạch sẽ, com nước đúng giờ dọn lên. Vài người không vừa mắt cô ta cũng không lên tiếng nữa. Tiểu Lưu không cách nào đối xử với cô ta giống như trước đây, nhưng anh ta cũng đồng ý với Hiểu Lâm, ít nhất để cô ta ở đến khi sinh đứa bé ra. Diêu Ngạn và Tường Nã cũng thuận theo tự nhiên, không can thiệp vào chuyện của bọn họ.

Hôm nay là ngày thứ hai đoàn xe rời khỏi. Hiểu Lâm nấu cả bàn thức ăn, cô ta cầu xin mấy anh em đi mời Diêu Ngạn và Tường Nã đến ăn, dẫu sao cũng ở chung một chỗ, ngại đầu không gặp thì cúi đầu gặp, mọi người cũng nhận thấy thời gian gần đây bầu không khí không được tốt, chỉ cần Hiểu Lâm xuất hiện trước mặt Diêu Ngạn và Tường Nã, âm thanh xung quanh lập tức tắt lịm.

Không ai sẵn lòng làm người hòa giải, nhưng không chịu nổi đáng về tội thân thực khóc của cô ta, có người vì nghĩ cho Tiểu Lưu và đứa bé trong bụng Hiểu Lâm nên đành ra mặt thay cô ta đi mời Tường Nã và Diêu Ngạn.

Hôm nay, Diêu Ngạn đi làm về mệt mỏi rã rời, may mà các mẫu mới gần đây đã hoàn, đơn đặt hàng mới cũng được đưa xuống phân xưởng. Thời tiết lạnh dần, mùa kinh doanh đồ uống ế ẩm cũng đến gần, hoàn thành xong đơn hàng này, mọi người có thể nghỉ xả hơi.

Tường Nã định dẫn cô ra ngoài ăn. Anh vừa kéo cô khỏi ghế sofa, đàn em đã đến gõ cửa.

Tường Nã nghe xong, anh cất giọng không vui: “Không dư hơi. Chú về đi!”.

Anh ta cười cười nói: “Anh Nã, thật ra gần đây Hiểu Lâm rất tốt. Cô ta cũng rất đáng thương, Tiểu Lưu cũng vì chuyện này mà suốt ngày cứ mặt nặng mày nhẹ. Bây giờ, Tiểu Lưu đi chợ hàng đường dài, để Hiểu Lâm một mình ở nhà, anh em bọn em cũng không biết làm sao ở chung với phụ nữ. Nói gì thì cô ta cũng đang mang thai, cả ngày cứ giàn giụa nước mắt, bọn em nhìn thôi cũng thấy phiền lòng, đối với đứa bé trong bụng cũng không tốt!”.

Điều Ngan nghe rõ mục đích đến, cô cũng không thích nhưng sợ nhớ tới câu nói kia của Tường Nã “Hiểu Lâm có đáng tin không”, cô lại phân vân, liệu có nên tìm hiểu đến cùng hay không.

Tường Nã hừ lạnh, anh nghiêng đầu nhìn Điều Ngan. Điều Ngan nói: “Em sao cũng được”.

Tường Nã cân nhắc, anh nói: “Được, vậy thì đi ăn một bữa!”.

Anh ta mừng rỡ, vội vàng chạy ra khỏi cửa.

Năm sáu anh em ngồi tùm tùm thành một bàn, vị trí chủ tọa chưa có ai ngồi, bát đĩa đã được chuẩn bị sẵn. Hiểu Lâm lo lắng đứng dậy, đợi Tường Nã và Điều Ngan ngồi vào bàn, cô ta mới ngồi xuống, dè dặt giới thiệu về các món ăn.

Cả bàn thức ăn mùi vị và hình thức đều tuyệt. Đàn em rót rượu mời Tường Nã, lấy đồ uống cho Điều Ngan. Mọi người ăn uống ngon miệng, nói chuyện cười đùa vui vẻ với Tường Nã.

Hiểu Lâm từ từ thả lỏng, cô ta rót trà mời Điều Ngan, nói giọng thờ thề: “Điều Ngan, trước đây em có lỗi với chị. Em biết trong lòng chị hẳn vẫn còn để tâm, em muốn xin lỗi chị!”. Cô ta cúi đầu xoa bụng với nét mặt dịu dàng: “Em càng nghĩ càng hối hận, có con rồi, em muốn sống tốt với Tiểu Lưu, không muốn nghĩ đến những thứ xấu xa nữa, em biết sai rồi, không biết còn kịp hay không!”.

Điều Ngan cầm ly nước uống một ngụm, không đụng đến cốc trà nhưng coi như đã nhận: “Không cần nói những lời này, Tiểu Lưu là anh em của anh Nã, cô cũng chính là em dâu”.

Hiểu Lâm gượng cười, cô ta ngồi một thân một mình, không ai đến gần. Tường Nã gấp thức ăn cho Điều Ngan, anh vừa trò chuyện với đàn em, vừa chú ý đến cô, lấy thức ăn đặt trước mặt cô. Mấy anh em chứng kiến không ngừng trên ghẹo anh.

Hiểu Lâm cúi gục đầu, ăn đồ của mình.

Sau khi ăn uống no say, Tường Nã và Điều Ngan trở lại tòa nhà văn phòng, tắm rửa đánh răng xong liền lên giường nằm.

Điều Ngan day day thái dương giúp anh, nhỏ giọng trách cứ: “Anh không uống ít đi được à?”.

Tường Nã mỉm cười, nhắm mắt hưởng thụ: “Uống ít làm sao được em chăm sóc!”.

Điều Ngan day mạnh hơn, Tường Nã giả vờ kêu đau. Anh kéo Điều Ngan vào lòng, vỗ mông cô. Hai người quấn lấy nhau đùa giỡn, Tường Nã nói: “Tuy nhìn không ra điểm gì nhưng tốt nhất vẫn nên ít tiếp xúc với Hiểu Lâm. Tiểu Lưu bị kẹp giữa, anh cũng không thể mạnh tay”.

Điều Ngan gật đầu: “Em hiểu”.

Đêm khuya yên tĩnh, hai người hiếm khi rảnh rỗi tâm sự với nhau. Điều Ngan kể chuyện trong nhà cho anh nghe, chẳng hạn như chuyện bán tượng tô có thể kiếm được chút tiền, chuyện gia đình cô họ tháng Mười hai dọn sang nhà mới, chuyện bà Điều đã thương lượng chủ nhà sẽ thuê tiếp căn nhà đó, đến chừng đó cô cũng sẽ dọn về ở.

Tường Nã coi áo ngủ của cô, tay anh xoa nắn liên tục, cắn vành tai cô, hỏi: “Vẫn muốn dọn đi à?”.

Điều Ngan thở hắt ra, nhỏ giọng nói: “Dĩ nhiên phải dọn đi rồi”. Thấy Tường Nã chuẩn bị lâm trận, cô vội vả đẩy anh, vớ lấy hộp thuốc trong tủ đầu giường, uống một ngụm nước rồi nuốt thuốc vào.

Tường Nã mất mấy giây mới hiểu ra: “Lần nào em cũng uống thuốc?”.

Điều Ngan kéo chăn che người, cô gật đầu: “Có mấy lần em không kịp uống, may là ở thời kỳ an toàn nên không sao.” Vừa dứt câu, mặt cô đỏ bừng lên.

Tường Nã ôm cô vào lòng vừa xoa vừa hôn, anh khàn giọng thì thầm: “Lần sau để anh dùng cái đó”.

Nói hết câu, anh tiến thẳng vào, giày vò cô đến mức cô thờ không ra hơi.

Đoàn xe tải chở hàng đi tỉnh về, cuộc sống lại giống như trước đây.

Hối lộ cho văn phòng chính phủ gần xong, Trần Lập bắt đầu từng bước, anh ta thừa cơ chinh đồn cấp quản lý công ty nước giải khát, ra tay dứt khoát, không chút nương tình khiến mọi người đều hoang mang.

Đồng nghiệp đi vào phòng, sụt sịt nói: “Phòng tài vụ có hai người bị sa thải, nghe nói nhà máy còn phải giảm bớt chi tiêu. Không phải lúc này đang vào mùa làm ăn ế ẩm rồi sao? Tạm thời để một nhóm công nhân về nghỉ, cuối tháng sau sẽ gọi họ quay lại, thời điểm lễ tết đơn đặt hàng mới nhiều trở lại”.

Trần Lập làm việc khiến nhân viên vô cùng bất mãn. Đúng lúc liên hoan văn nghệ huyện diễn ra, công ty nước giải khát trở thành nhà tài trợ, để bác bỏ tin đồn công ty thiếu hụt tài chính, Trần Lập bảo nhân viên mặc đồng phục, cùng tham dự liên hoan, nhằm chứng tỏ công ty xoay vòng vốn rất tốt. Điều Ngan lục ra bộ đồng phục đầy bụi bặm, soi mình vào gương.

Tường Nã ôm cô, anh nói: “Nếu em không muốn đi, anh gọi nói Giám đốc của em một tiếng!”.

Diêu Ngạn đẩy anh: “Không được, vì anh mà rất nhiều người trong công ty coi em như đồ lập dị rồi. Em đến căng tin ăn cơm, người nào cũng sẫm soi em. Vậy nên em càng không thể làm khác mọi người”.

Tường Nã cũng ngao ngán, anh nói: “Vậy anh cũng đi xem liên hoan”.

Diêu Ngạn mỉm cười: “Lâu rồi anh mới được nghỉ ngơi. Anh ngủ sớm một chút, xong xuôi em sẽ đi taxi về. Anh đừng kêu Hứa Châu Vi đưa đưa đón nữa, em không thích làm phiền người khác”.

Tường Nã nào chịu nghe cô, anh gọi Hứa Châu Vi cùng cô đến thị trấn Sĩ Lâm. Đợi Diêu Ngạn ra khỏi nhà, anh về phòng làm việc, tiếp tục công việc dang dở.

Tường Nã chuyển thông tin về những công ty được phẩm ở Nội Mông, Cam Túc, Quảng Đông ra ngoài, bây giờ anh chỉ đợi tin tức phản hồi, rồi tiến hành bước tiếp theo.

Anh cũng không trông cậy vào bên kia, càng thích tự mình làm hơn. Dựa theo tin tức Diêu Ngạn cung cấp, anh phân tích đến việc du lịch và công tác của Từ Anh ngày trước. Dù là mò kim đáy biển, anh cũng phải moi cho được cây kim.

Diêu Ngạn đến hội trường Sĩ Lâm xem liên hoan văn nghệ huyện. Ngoài hội trường tập nập người qua lại. Liên hoan chưa bắt đầu, phóng viên giờ micro phóng vấn khán giả chờ bên ngoài. Cây cối trong vườn treo đầy đèn màu, trang trí tuy có đôi chút quê mùa nhưng cũng rất vui.

Hứa Châu Vi định theo cô vào trong. Diêu Ngạn cười nói: “Hơn ba tiếng đồng hồ đấy. Anh muốn xem ca hát thật à?”.

Hứa Châu Vi cười toe toét: “Xem chứ, miễn phí làm sao không xem. Sẵn dịp ngắm chỗ này có mấy em xinh xắn hay không, biết đâu tôi dẫn được một em về chung!”.

Diêu Ngạn đành đi cùng anh ta, cô dặn anh ta giữ khoảng cách, tránh để đồng nghiệp thấy. Hứa Châu Vi cũng không để tâm. Anh ta chạy đến cửa hàng nhỏ bên cạnh mua khoai tây chiên đưa cho cô. Sau đó, Hứa Châu Vi chui ra đứng ở cửa bên của khán phòng. Các đồng nghiệp hết nhìn Diêu Ngạn rồi nhìn Hứa Châu Vi, cô cười lúng túng, im lặng ngồi xem văn nghệ.

Chương trình chỉ có ca hát, nhảy múa. Trường tiểu học trong thị trấn đóng góp ba tiết mục. Một đám trẻ con tô son trát phấn nổi bật gọi cho Diêu Ngạn nhớ tới hồi cô còn học tiểu học, vào ngày Quốc tế thiếu nhi, mấy cô giáo cũng trang điểm cho cô thành như vậy. Thật không ngờ mấy chục năm qua, trình độ trang điểm cũng chẳng thay đổi.

Liên hoan diễn đến phân nửa, Diêu Ngạn đứng dậy đi vệ sinh. Hứa Châu Vi đã chán nản chạy ra ngoài cửa hút thuốc từ sớm. Diêu Ngạn giẫm lên mặt đất đầy tàn thuốc, cô nói: “Anh về đi. Khi nào hết, tôi gọi điện cho anh”.

Hứa Châu Vi gạt đầu, lao thẳng ra ngoài. Diêu Ngạn cảm thấy hết sức buồn cười.

Diêu Ngạn nín thở bước khỏi nhà vệ sinh hôi thối, nồng nặc. Ra đến bên ngoài, cô mới hít thở trở lại, rửa tay, định quay về khán phòng.

Lúc xoay người, cô nhìn thấy một bóng người mảnh khảnh để tóc ngắn gọn gàng, diện mạo bình thường đứng sau cô. Bắt gặp Diêu Ngạn, người đó nói: “Chào cô, tôi là Lý Á, Phó Đội trưởng tổ hai đội hình cảnh thành phố Lô Xuyên”.

Diêu Ngạn ngẩn người.

Tiếng ca hát liên hoan loáng thoáng vọng ra. Bên cạnh nhà vệ sinh có cánh cửa bị vỡ kính, gió thổi lùa qua chỗ vỡ. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên kính bị ánh đèn lờ mờ bên trong làm nhạt đi.

Lý Á giới thiệu bản thân, cô ta nói: “Tôi tin Tường Nam nói rất nhiều chuyện cho cô biết nhưng tôi dám chắc có một số thứ anh ta không hề nói ra”.

Diêu Ngạn không nói không rằng, Lý Á mỉm cười: “Năm năm trước, Tường Nam làm nội gián cho chúng tôi, vì vậy chính phủ mới đồng ý thay đổi thân phận cho anh ta. Nhưng bây giờ, anh ta không còn là nội gián của chúng tôi nữa!”.

Diêu Ngạn hết sức ngạc nhiên: “Cô nói sao?”.

Lý Á giải thích: “Chúng tôi không biết chuyện sau khi Tường Nam ra tù. Mãi đến đầu năm nay, chúng tôi mới biết ý định của anh ta. Tôi nghĩ tôi cần nói về quá khứ của anh ta với cô”.

Diêu Ngạn trầm mặc lắng nghe Lý Á nói chuyện với vẻ mặt từ khó tin chuyển đến lãnh đạm. Khi tiếng ca hát đã ngưng bật, giọng cô khàn đặc cất lên: “Mục đích cô tìm tôi là gì?”.

Lý Á nói một cách nhẹ nhàng: “Tôi hy vọng cô hiểu, chúng tôi luôn cố gắng phá vụ án kéo dài từ bảy năm trước đến tận hôm nay, song chúng tôi cần người dân phối hợp”.

Diêu Ngạn cau mày, cô không nói tiếng nào.

Hứa Châu Vi băng qua dòng người đông đúc. Rất lâu sau anh ta mới gọi điện được cho Diêu Ngan, anh ta vội hỏi: “Chị ở đâu? Hết liên hoan rồi mà”.

Diêu Ngan nói: “Tôi ra rồi, tôi vừa tìm nhìn thấy xe của anh!”.

Hứa Châu Vi nghe vậy, anh ta vội vàng tách khỏi đám đông. Trông thấy Diêu Ngan dựa cửa xe, anh ta thở phào nhẹ nhõm: “Tôi mà để lạc chị, kiểu gì anh Nã cũng bầm vằm tôi. Mới có nửa tiếng mà anh ấy gọi không biết bao nhiêu cuộc hỏi tôi hết liên hoan chưa. Anh ấy không dám gọi cho chị, sợ chị xem mất vui, chê anh ấy phiền phức!” Anh ta mỉm cười: “Khúc sau là tôi tự thêm vào nhé!”.

Diêu Ngan lại có vẻ như vô cảm, như thể cô không nghe thấy gì hết.

Về đến nơi, Tường Nã đã chờ sẵn ở sảnh công ty. Anh chỉ chỗ đồ ăn khuya nói Hứa Châu Vi mang về ăn. Hứa Châu Vi ngạc nhiên tốt độ: “Tự anh Nã làm? Không lẽ muốn độc chết em sao anh?” Nói hết câu, anh ta phóng về chỗ của mình.

Tường Nã cũng mặc kệ anh ta, anh bảo Diêu Ngan ăn thêm cho no. Diêu Ngan khuấy khuấy vài cái trong bát, uể oải cắn một miếng bánh trôi, vùng lấp đầy miệng cô, một lát sau dạ dày của cô đã ấm lên.

Ngày hôm sau căng tin của công ty nước giải khát đột ngột xuất hiện một chiếc ti-vi, màn hình ti-vi không ngừng phát đi phát lại một đoạn của chương trình diễn ra trong buổi liên hoan tối qua. Trần Lập ăn diện bánh bao đứng bên sân khấu phát biểu, băng rôn in tên công ty treo phía trên sân khấu cực kỳ bắt mắt.

Các đồng nghiệp bàn tán say sưa chuyện quảng cáo lần này, tràn trề niềm tin với đơn hàng cho đợt Tết sắp tới, còn Diêu Ngan cứ bần thần, không chuyện trò cùng họ.

Mùa kinh doanh ế ẩm quả nhiên rảnh rỗi. Ngoài thi thoảng theo dõi đơn hàng của thương nhân nước ngoài ra thì toàn bộ giờ làm việc mọi người đều vô công rồi nghề. Được tan sở sớm nửa tiếng, Diêu Ngan tranh thủ về giúp bà Diêu làm việc nhà, tâm sự với Diêu Yên Căn.

Cô không hỏi Tường Nã sự tình tiến triển hay không. Đi làm về, cô quét dọn nhà cửa sạch bóng. Buổi tối, Tường Nã lại thỏa sức giày vò cô hết lần này đến lần khác.

Thứ Bảy, Diêu Ngan ế ẩm cả người, thức dậy đánh răng rửa mặt. Tường Nã đi xã giao cùng Trần Lập, anh gọi điện về nói: “Anh đang ở trang trại, chỗ chúng ta câu cá lần trước đó, em muốn đến không?”.

Diêu Ngan đắm đắm thất lưng, miệng cô khô rát, cô rót nước uống: “Mấy anh đi xã giao, em đến làm gì”.

Tường Nã cười cười: “Không có đồng nghiệp trong công ty đâu. Em đến đi. Toàn người trong sở công thương, họ không quen em. Trần Lập cũng biết quan hệ của chúng ta, không sao đâu”.

Diêu Ngan uống nước, cô nói: “Em không đi. Lát nữa, em về giúp mẹ dọn hàng”.

Tường Nã không vui, anh rất muốn dẫn Diêu Ngan đến gặp mọi người, cũng muốn cô nghỉ ngơi thoải mái vào hai ngày cuối tuần. Nhưng Diêu Ngan không chịu, anh cũng chẳng thể ép buộc: “Vậy để anh bảo người đưa cơm cho em. Em đừng xuống bếp nấu nướng nữa, ăn cơm xong, anh gọi người đưa em về”.

Diêu Ngan không chịu, nói để cô tự nấu nhưng Tường Nã đã thẳng tay đập máy. Một lúc sau có người đưa đồ ăn tới cho cô.

Diêu Ngan cảm ơn, nhìn ba món một canh, cô nói: “Thơm quá!”.

Anh ta cười nói: “Thơm lắm chị, nhất là món canh gà này, chị ném thử đi!”.

Anh ta cũng không làm phiền Diêu Ngan ăn cơm, chỉ nói khi nào Diêu Ngan ăn xong thì gọi anh ta tới dọn dẹp, rồi lập tức trở về tòa nhà nhỏ phía sau.

Diêu Ngan đói meo bụng, cô gạt lớp mỡ gà, múc một bát lên ăn. Canh gà quả thực rất ngon.

Sau khi uống sạch hai bát canh, cô dự định ăn đến cơm. Nhưng vừa giờ đưa lên, trái tim cô đập thành thịch. Trong phòng tựa như có một luồng sáng cực mạnh bất ngờ chiếu vào.

Ký ức của Diêu Ngan đối với cảm giác phấn khích này còn vẹn nguyên như mới, lần này lại càng rõ ràng hơn.

Cơ thể cô như bông bênh trên không nhưng lại có một lực níu không cho cô bay, cơ thể cô nhanh chóng co rút. Trái tim cô đập mỗi lúc một nhanh, cô muốn bay lên cao, mỗi một té bào đều nhảy vọt lên, mọi thứ trong mắt cô giãn ra, đầu óc của cô xoay vòng vòng.

Cô muốn hét to, muốn nhảy múa, muốn trốn tránh khỏi sự gò bó mệt mỏi trong cuộc sống. Cô nhớ lần trước cô quyết tâm muốn cho bố mẹ một cuộc sống yên ổn, cảm giác thôi thúc mãnh liệt này lại ập đến lần nữa.

Diêu Ngan vén tóc, chạy đến ghế sofa mở túi xách của mình, lục lọi một hồi mới nhớ không mang theo sổ tiết kiệm. Cô nhớ lại số tiền bản thân gửi trong ngân hàng. Đi làm gần một năm, cô chỉ để dành được mấy nghìn tệ. Nếu thuê nhà ở chung cư trên thị trấn, e rằng chống đỡ không nổi tám tháng.

Cô muốn khóc nước nở nhưng giống như có hơi ẩm bao bọc quanh cô, thoải mái đến mức cô chỉ muốn đắm mình mãi trong cảm giác này.

Đèn đuốc trong tòa nhà văn phòng sáng trưng nhưng nắng gắt bên ngoài nhấn chìm ánh sáng tỏa ra từ trong phòng.

Diêu Ngạn đi đi lại lại trong phòng rồi nhào lên ghế sofa ôm đầu rên rĩ. Lý trí cô vô cùng tỉnh táo nhưng động tác của cô lại đang phản kháng nó.

Khi cô ngược lên, mặt cô giàn giụa nước mắt. Diêu Ngạn run run lấy di động trong túi xách, gọi điện nhưng không ai nghe máy. Cô sợ hãi gọi lại nhưng lần này chỉ đổ chuông hai tiếng thì bên kia tắt máy. Diêu Ngạn bụm miệng che đi tiếng khóc la nhưng nỗi sợ hãi cứ kéo tới. Cô bị vây trong cảm giác bái xích và khoan khoái, cô quỳnh quáng, không biết nên làm thế nào. Cuối cùng, cô chỉ có thể thuận theo cảm giác xâm chiếm gần hết cơ thể và tinh thần của cô. Cô nhắm mắt nằm trên ghế sofa, nặc cho cảm giác thỏa mãn lan ra.

Hứa Châu Vi ở tòa nhà nhỏ phía sau chờ mãi mà không thấy Diêu Ngạn sang gọi đưa cô về nhà, anh ta hỏi: “Ăn cơm lâu vậy? Không phải anh Nã nói chị dâu muốn về nhà sao?”.

Anh em đánh xuống hai quân bài, hỏi thúc Hứa Châu Vi mau đánh, anh ta nói: “Phụ nữ trước giờ đều thích rề rà vậy đó anh ơi. Anh quan tâm làm gì, chừng nào xong chị ấy sẽ gọi”.

Hứa Châu Vi xem giờ, khó hiểu lâu lâu một mình: “Gần hai giờ rồi, lẽ mà tiếp là mẹ chị ấy dọn hàng xong hết, về đó làm gì nữa?”.

Trong lúc nói chuyện, Hiểu Lâm xách túi từ trên tầng đi xuống, một người thấy vậy liền quay sang hỏi cô ta: “Ra ngoài? Tiểu Lưu buổi tối mới về mà”.

Hiểu Lâm cười: “Em biết, em tranh thủ rảnh rồi về nhà một chuyến. Tối nay, mấy anh muốn ăn món gì? Lát về em ghé mua”.

Anh ta nói: “Mua đại đi. Canh gà trưa nay cô nấu cũng ngon”.

Hứa Châu Vi chen vào: “Mua một con gà ác. Hôm nay, anh Nã không về ăn cơm đâu, buổi tối nấu xong đưa Diêu Ngạn”.

Hiểu Lâm gật đầu, cô ta nói vài câu rồi bước nhanh ra ngoài.

Hôm nay, Hứa Châu Vi không có số đỏ, thua liên tiếp mấy ván. Mấy anh em lao nhao hết chỉ cái này đến chỉ cái kia, anh ta cau có nhưng luôn chỗ đánh cho người khác.

Hứa Châu Vi ngồi ngoài xem vài ván, thấy Diêu Ngạn chưa xuống, anh ta bắn khoả đi qua tòa nhà văn phòng xem thử.

Đi tới ngoài tòa nhà văn phòng, anh ta phát hiện bên trong mở đèn sáng trưng. Hứa Châu Vi cảm thấy kỳ lạ gõ cửa nhưng không ai trả lời. Anh ta gọi: “Diêu Ngạn, mở cửa!”.

Gọi liên tục mấy tiếng mới loáng thoáng nghe tiếng mở khóa, cửa phòng mở toang. Hứa Châu Vi vừa nhìn vào đã bất ngờ bị ôm chặt, mùi hương thoang thoảng lướt qua mũi anh ta.

Trái tim Hứa Châu Vi lơ lửng, ý thức anh ta thoáng mơ màng, tiếp đó vòng ôm đột ngột biến mất, gió thổi cuốn bay hương thơm. Anh ta nhìn gương mặt đỏ gay của Diêu Ngạn, lòng mảy anh ta nhũn chặt.

Diêu Ngạn chống trán, từng té bào trong cơ thể cô đòi nhảy ra ngoài, cô cười nói: “Xin lỗi, không phải tôi cố ý”.

Nói xong, cô lao đảo quay vào. Hứa Châu Vi cảm thấy cô khác thường, anh ta bèn theo vào trong, hỏi cô: “Chị bị gì vậy? Bệnh à?”.

Diêu Ngạn lắc đầu, tựa ghế sofa, nở nụ cười ngây dại: “Anh có việc gì không?”.

Hứa Châu Vi nói: “Chẳng phải chị bảo về Trung Tuyền à? Hai giờ rồi rồi, chị có về không?”.

Diêu Ngạn mơ màng: “Không về, hôm nay không về”.

Thấy sắc mặt và cử chỉ của cô khác lạ khó tả, anh ta quan sát một lượt, một suy đoán không thể tưởng tượng vụt lên lập tức bị anh ta dập tắt. Nhưng một lát sau, anh ta lại chần chừ. Diêu Ngạn lăm lăm nói luôn miệng, anh ta càng nghe càng thấy cô là lạ. Đến khi nhìn cô cười ngớ ngẩn lần nữa, mặt anh ta biến sắc, anh ta rít khe: “Chị hút ma túy?”.

Phía bên này, Trương Nã và người của sở công thương ngồi bên bờ thả câu, thi thoảng lại nghiêng đầu trò chuyện đôi ba câu. Hai ngày cuối tuần, lượng khách đến đây rất đông. Xung quanh có người cái vãi, cũng có người nghịch nước, dọa cá, vốn dĩ đã mắc câu trốn mất tăm.

Trương Nã bỗng nhớ cô da diết, anh lấy di động cất trong giỏ dụng cụ phía sau, mới phát hiện điện thoại hết pin, tự động tắt máy, anh hết cách, lại tiếp tục thả câu.

Gần tối, thu dọn đồ đạc xong họ trở vào trang trại ăn uống. Bàn tiệc bẽ bộn ly chén, mấy người đàn ông nói từ công việc cho đến phụ nữ. Bầu không khí càng lúc càng náo nhiệt đến khi trời tối đen họ mới tan cuộc, ai lại về nhà nấy.

Trương Nã lái xe về công ty vận chuyển hàng hóa, hạnh phúc xoay khóa xe đi vào tòa nhà văn phòng. Nhìn đèn đuốc sáng trưng, anh mỉm cười, chân bước nhanh hơn. Anh mở cửa ra: “Anh về rồi đây!”.

Tiếng bước chân gấp gáp trên tầng dội xuống. Hứa Châu Vi phóng khỏi phòng ngủ gọi anh: “Đại ca của em ơi, em định ra ngoài tìm anh. Điện thoại anh gọi mãi không được!”.

Tường Nã nhướng mày khó hiểu. Hứa Châu Vi kể chuyện chiều nay, mới nói đến phân nửa, Tường Nã mặt mày biến sắc, chạy thẳng lên tầng.

Diêu Ngạn nằm trên giường, ngơ ngác nhìn trần nhà, giày mang trên chân chưa cởi ra. Trông thấy Tường Nã về, cô xoay người xuống giường, nhào vào lòng anh.

Tường Nã kéo cô ra dò xét một lượt, anh lau mồ hôi trên trán cô, rồi ôm cô vào lòng lần nữa. Anh cất giọng nặng nề: “Rất cuộc xảy ra chuyện gì?”.

Hứa Châu Vi đứng ngoài cửa trả lời thay cô: “Hung phấn cả buổi trưa, hỏi gì cũng không nói. Chị ấy mới tỉnh lại nói với em anh ở trang trại, em định đi tìm anh”.

Tường Nã tỏ vẻ suy tư: “Chú về trước đi”.

Hứa Châu Vi ngập ngừng cất bước đi xuống. Tường Nã nghe tiếng bước chân xa dần, anh kéo Diêu Ngạn về giường, lạnh lùng hỏi cô: “Ở đâu?”.

Suy nghĩ của Diêu Ngạn lộn xộn, cô dờ dẫm nói: “Canh gà, canh gà có vấn đề!”.

Nửa đêm, hai tòa nhà của công ty vận chuyển hàng hóa đèn điện thấp sáng chung. Xe cô vẫn phóng như bay trên trung lộ Lý Sơn tối đen như mực. Hứa Châu Vi gọi điện chửi ầm lên: “Mẹ kiếp, chú không biết nhà con đề tiện đó ở đâu?”.

Tiểu Lưu phần nộ nói: “Chết tiệt, em không biết thật!”. Anh ta nghiêng răng ken két: “Em về ngay. Anh chờ em đi tìm với anh!”.

Hứa Châu Vi tức giận mắng chửi, găt gồng đập máy. Anh ta tiếp tục chạy tới Trung Tuyền, bỏ lại phía sau công ty vận chuyển hàng hóa.

Trong tòa nhà bề bộn lộn xộn, mấy anh em lục tung phòng ngủ của Tiểu Lưu, báo lại với Tường Nã: “Hành lý đem đi hết, một cái cũng không sót!”.

Tường Nã rít thuốc lá, nhìn một đàn em bị đánh nằm bệt dưới đất chằm chằm, anh cất giọng lạnh buốt: “Đưa đồ ăn của con tiện nhân kia cho Diêu Ngạn?”.

Anh ta run lấy bầy trả lời: “Anh Nã, em... em thật sự không biết. Em thấy lần trước mọi người ăn chung, em tưởng...”.

Không đợi anh ta nói xong, Tường Nã đập thêm một phát, bụng anh ta đau nhói, anh ta khụy xuống. Tường Nã xốc anh ta lên đánh tới tấp, khoe miệng anh ta rỉ máu, anh lại đấm mạnh anh ta. Không một ai dám tiến lên ngăn cản. Đến khi anh ta ngã ra đất, không bò lên nổi nữa, Tường Nã mới thu nắm đấm nhưng về hung bạo của anh lần quần mãi trong phòng.

Tiểu Lưu không dám về công ty vận chuyển hàng hóa, hẹn Hứa Châu Vi đến ký túc xá của công ty nước giải khát kéo vài công nhân hỏi chỗ ở của Hiểu Lâm. Sau khi biết địa chỉ, họ điện tiết chạy đến thôn nhà của Hiểu Lâm. Họ đập cửa ầm ầm, mắng chửi xối xả. Hàng xóm hoảng hốt ngó ra xem. Bố mẹ của Hiểu Lâm sợ hãi đứng trên sân thượng: “Hiểu Lâm không có ở đây!”.

Hứa Châu Vi cười lạnh, đá mạnh cánh cửa, tấm ván nứt ra, anh ta hung hãn đá thêm mấy cú, cửa nhà vỡ vụn hoàn toàn. Bố mẹ Hiểu Lâm định báo cảnh sát nhưng không nhanh bằng Hứa Châu Vi. Trong nháy mắt họ xông vào nhà, tiếng kêu cứu và đánh đập vang vọng màn đêm.

Ba giờ sáng, cảnh sát nghe tin chạy vào thôn, tiếc rằng đám Hứa Châu Vi đã bỏ đi từ lâu, chừa lại mẹ Hiểu Lâm ngồi trong phòng khách bừa bộn khóc xé gan xé ruột, còn bố của Hiểu Lâm nằm lịm đi trong đồng hồ vờ.

Sau khi hàng xóm báo cảnh sát, họ cũng lui vào nhà. Nhìn đám Hứa Châu Vi bỏ đi, họ ra ngoài ngó nghiêng tọc mạch. Tuy mẹ của Hiểu Lâm chỉ muốn bám vằm đám Hứa Châu Vi nhưng sau cả buổi đắn đo suy nghĩ, bà ta không nói được gì, chỉ biết khóc lóc không ngừng.

Cơm nước bày trên bàn nhưng không ai động đến. Kẻ đứng người ngồi, không ai nói với ai tiếng nào. Trời hừng sáng đám Hứa Châu Vi mới về, anh ta giận dữ nói: “Em đã tìm hỏi chị em bạn bè của cô ta nhưng không ai biết cô ta trốn đi đâu!”.

Tường Nã không ngủ cả đêm, anh day trán, ra lệnh: “Qua nhà cô ta ngồi chờ, ép cô ta xuất hiện. Mặt khác cảm hình cô ta lên Trung Tuyền dò hỏi xem có ai gặp cô ta hay không!”.

Ban này, Tường Nã đã xem camera giám sát. Hiểu Lâm rời khỏi công ty vận chuyển hàng hóa, đi về hướng Trung Tuyền thì kiểu gì hôm qua cũng có người gặp cô ta. Dù phải bối tung lên hết, anh cũng phải tìm cho ra!

Đuổi mọi người đi hết, Tường Nã trở lại phòng ngủ.

Con người sau khi hút ma túy, tinh thần thường rơi vào trạng thái phấn khích cực độ. Dưới tình huống thông thường, họ khó có thể đi vào giấc ngủ. Nhưng có lẽ Diêu Ngạn không thích ứng được, vì vậy cô kiệt sức, ngủ mê man.

Tường Nã không nỡ gọi cô dậy, anh dựa đầu giường nhìn ngắm gương mặt cô, lòng anh vô cùng hoảng loạn.

Hút ma túy một lần có lẽ không nghiện nhưng Diêu Ngạn đã đụng tới thứ đó ba lần, khó đảm bảo cô sẽ không sao. Tường Nã vén tóc của Diêu Ngạn,

anh ngần ngại nhìn cô. Một nỗi sợ hãi ngoài sức tưởng tượng ập đến khiến anh không thể chống đỡ.

Thị trấn Trung Tuyền không lớn lắm. Hứa Châu Vi sai người canh chừng nhà Hiếu Lâm và ký túc xá của công ty nước giải khát. Họ cũng hỏi đến chồng cũ của Hiếu Lâm, liệt kê anh ta vào phạm vi giám sát.

Ở một bên khác, Lý Cường triệu tập đám lưu manh trong huyện, bắt đầu kiểm tra từ trung lộ Lý Sơn, không bỏ qua bất cứ ngõ ngách nào.

Họ không chút kiêng dè, âm thầm tìm kiếm khắp nơi. Qua ngày Chủ nhật, chuyện này truyền đến tai Thẩm Quan. Tài xế lấy làm lạ: “Không biết xảy ra chuyện gì, công nhân bàn tán rôm rả. Nhiều người bị họ tra hỏi đủ thứ”.

Thẩm Quan nhướng mày, anh lau đồ trang trí trên bàn, nói đều đều: “Đừng quan tâm mấy việc này, làm ăn quan trọng hơn. Có lẽ bên Cam Túc đã có tin tức”.

Tài xế gật đầu.

Tường Nã thay Diêu Ngạn xin nghỉ một ngày. Diêu Ngạn muốn về nhà nhưng Tường Nã không cho: “Em phải ở đây!”.

Diêu Ngạn không thay đổi được quyết định của anh, cô buộc lòng phải gọi điện về nhà nói dối bà Diêu.

Canh gà đã được lấy mẫu đưa đến trung tâm cai nghiện Kiều Tâm ở Nam Giang, kết quả phân tích vài giờ nữa sẽ có. Diêu Ngạn chẳng buồn quan tâm, cơ thể cô mệt mỏi rồi. Diêu Ngạn nuốt không trôi, anh liền ép cô ăn nửa bát cơm nhưng cô cũng không muốn ăn.

Buổi tối, kết quả phân tích đến tay Tường Nã. Canh gà có methamphetamine, hơn nửa hàm lượng bỏ vào còn rất nhiều. Tường Nã cười lạnh lùng, các đốt ngón tay của anh như sắp nứt toác ra.

Diêu Ngạn nghỉ ngơi hai ngày, sức khỏe dường như không có gì khác thường. Thứ ba, cô hằng hái đi làm. Tường Nã đưa cô đến công ty nước giải khát, anh dặn dò: “Buổi trưa, em chờ anh đi ăn cùng. Có việc thì gọi ngay cho anh, anh không tắt máy!”.

Diêu Ngạn mỉm cười: “Anh nói nhiều quá!”.

Tường Nã véo má cô, hôn chụt một cái.

Buổi sáng, thương nhân nước ngoài đến xem mẫu thử thứ tư, Diêu Ngạn giới thiệu chi tiết với ông ta, dẫn ông ta đến phân xưởng tham quan. Ông ta hỏi đủ thứ trên trời dưới đất, cô cũng trả lời cặn kẽ. Khi bước qua xưởng đóng gói, cô hơi chóng mặt, mơ màng ứng phó với ông ta. Thẩm Quan và cấp dưới đến chào hỏi thương nhân nước ngoài, ông ta cùng trò chuyện với hai người Thẩm Quan.

Thấy thần sắc Diêu Ngạn không tốt, anh ta hỏi: “Em khó chịu? Sắc mặt em nhìn không được tốt!”.

Diêu Ngạn lắc đầu, cô vừa chà cánh tay vừa hít mũi, cười đáp: “Không có, tôi bị cảm”.

Thẩm Quan chau mày, quan sát cô một lượt nữa mới thôi.

Họ vừa nói chuyện vừa đi đến phân xưởng khác. Thẩm Quan thuận tiện giới thiệu với thương nhân nước ngoài về hai dây chuyền sản xuất thuộc tòa nhà phía đông, ông ta cảm thấy hứng thú, vui vẻ đi qua xem cùng anh ta.

Đi tới một góc ngoài nhà xưởng, Diêu Ngạn khựng người, cô chống tường quay lưng về phía họ. Thẩm Quan quay người nhìn cô, bảo cấp dưới đưa ông ta đi, anh ta tiến đến gần cô hỏi: “Em sao vậy?”.

Diêu Ngạn run run hít mũi, âm thanh của cô tắc nghẹn. Cô nói “không sao” nhưng cơ thể cô lại run rẩy, trông cô cực kỳ khó chịu.

Thẩm Quan kéo cô lại. Trong góc tối âm u, Diêu Ngạn ngân ngán nước mắt, cau mày chịu đựng.

Thẩm Quan quan sát từ trán đến quai hàm của Diêu Ngạn, lại nhìn cánh tay run run của cô, anh ta trầm lặng nhũn chặt mày.

Diêu Ngạn cười gượng, lui ra sau: “Thẩm tổng, anh về trước đi ạ. Tôi muốn vào nhà vệ sinh một chút”.

Thẩm Quan lưỡng lự nói: “Ừ, em khó chịu thì về nghỉ ngơi đi. Khi nào xong việc, tôi sẽ dẫn ông ta về lại chỗ em”.

Diêu Ngạn gật đầu, vội quẹo về hướng căng tin, chạy thẳng đến nhà vệ sinh. Thẩm Quan đứng thừ ra nhìn chằm chằm theo bóng lưng cô.

Trong nhà vệ sinh chung nồng nặc mùi khó ngửi, Diêu Ngạn khom lưng vẩy nước lên mặt nhưng cô vẫn có cảm giác rần rần như kiến bò dưới da, vừa ngứa lại vừa đau.

Nước chảy ào ào bắn lên cánh tay Diêu Ngạn khiến cô cảm thấy vừa nóng vừa lạnh. Cảm giác lạnh buốt lần này dường như tăng lên rất nhiều lần, Diêu Ngạn run bắn người cúi mặt gần vòi nước. Hai mắt cô khép chặt như cảm giác được dòng nước đang xối mạnh vào mắt.

Chưa tới giờ cơm, nhà vệ sinh chung vắng hoe, giày da đen bóng loáng bước đều đều bên ngoài tường vôi của nhà vệ sinh.

Tóc của Diêu Ngạn rủ xuống ướt nhẹp, quần áo cũng ướt loang lổ. Cô hỗn hển tránh xa khỏi dòng nước, người cô run rẩy một cách vô thức. Khi cô định tiếp tục hất nước vào mặt, tiếng bước chân đằng sau tiến gần hơn, khuỷu tay của cô đột nhiên bị gạt mạnh.

Nước bắn cả lên người Thẩm Quan, comple của anh ta lập tức in dấu sẫm màu. Diêu Ngạn run rẩy túm cánh tay của anh ta, miệng cô há ra nhưng không thốt lên được âm thanh.

Thẩm Quan dùng ánh mắt vô cảm nhìn cô. Diêu Ngạn cảm thấy như có hàng vạn con kiến đục khoét khiến cô đau nhói. Chúng không khoét một lần, mà gặm nhấm từng chút máu thịt từ đầu đến chân của cô.

Cô dốc hết sức đẩy Thẩm Quan, chạy ào ra ngoài cửa.

Thẩm Quan liền đuổi theo cô. Bóng cây lay động trên tường, bước chân hỗn loạn, anh ta ôm Diêu Ngạn đi đến một góc yên tĩnh sau nhà vệ sinh.

Diêu Ngạn vừa đá vừa đánh anh ta, tiếng hét lớn của cô bỗng trở thành tiếng kêu ú ớ, Thẩm Quan bịt miệng cô, anh ta đánh giọng ra lệnh: “Ở đây một lát. Em khỏe lại rồi về!”.

Diêu Ngạn dường như không nghe thấy anh ta nói, cô hừ lạnh, tóc cô bù xù rủ xuống má và cổ. Thẩm Quan ôm chặt cô, để mặc ý thức của cô dần trở nên mơ hồ.

Tiếng nói chuyện xôn xao vọng đến, mùi thức ăn thơm phức trong căng tin bay ra, hòa lẫn với mùi hôi thối của nhà vệ sinh, khiến nó càng trở nên khó ngửi. Thẩm Quan không hề hay biết cô cắn ngón cái của anh ta, anh ta bình thần vỗ lưng Diêu Ngạn. Tiếng ồn ào nhỏ dần, một lúc sau Diêu Ngạn cũng trấn tĩnh lại, con run rẩy tan biến.

Cô mệt mỏi né tránh nhưng Thẩm Quan ôm cô không buông, anh ta rũ mắt nhìn cô. Trong lúc anh ta định mở miệng, di động của cô đột nhiên đổ chuông. Diêu Ngạn đẩy anh ta, lao đảo lủi ra sau, cô nghe điện thoại, nhỏ giọng trả lời đối phương.

Thẩm Quan nghe rõ giọng nam trong điện thoại, đôi mắt nhìn Diêu Ngạn của anh ta sầm xuống. Anh ta lặng im sờ dấu răng trên ngón tay cái của mình. Nắng trưa chói lóa, tóc Diêu Ngạn ẩm ướt, nét mặt khô ráo của cô nhìn không ra cô vừa khóc lóc vật lộn, Thẩm Quan mỉm cười, cất bước rời đi.

Diêu Ngạn gắng gượng đứng thẳng người, đợi Thẩm Quan biến mất sau chỗ rẽ vào nhà vệ sinh, cô khàn giọng nói: “Không ăn, em bận. Buổi tối, anh hãy đến đón em”.

Sau khi dập máy, cô bặm miệng ngồi xồm, cảm giác lâm râm như kiến bò dưới da mãi vẫn không biến mất, Diêu Ngạn cắn răng khóc thầm.

Không biết bao lâu trôi qua, Diêu Ngạn uể oải lê chân về phòng nghiên cứu, cả buổi chiều cô cứ ngáp lên ngáp xuống mệt mỏi. Cô vắt hết sức chống chọi cảm giác đau đớn, mỗi bật máu, đến giờ tan tầm mới hơi cảm thấy khá hơn chút ít.

Tường Nã đợi rất lâu ở chỗ rẽ vào công ty nước giải khát mới thấy Diêu Ngạn chậm chạp đi ra, anh mở cửa xe cho cô và hỏi: “Sao em chậm vậy?”.

Diêu Ngạn mỉm cười: “Em mệt. Hôm nay, em buồn ngủ lắm”.

Tường Nã vuốt tóc cô: “Đi làm mệt quá thì xin nghỉ vài ngày. Mấy ngày này, em nghỉ ngơi đi”.

Diêu Ngạn lắc đầu, cô mệt mỏi nói: “Từ từ rồi tính”.

Về đến công ty vận chuyển hàng hóa, mọi người gọi thức ăn ngoài, rụt rè mang đến tòa nhà văn phòng, rồi báo cáo tiến triển việc tìm người: “Cô ta không liên lạc với gia đình. Sau khi ra khỏi trung lộ Lý Sơn, cô ta gọi xe ôm. Xe ôm đó nói chờ cô ta đến bến xe. Bọn em đã hỏi thăm vài chuyến xe, chắc sẽ mau tìm ra thôi!”.

Không rõ Tường Nã có nghe vào tai hay không, anh gấp thức ăn cho Diêu Ngạn: “Sao em ăn ít vậy? Không hợp à? Mồi em nứt hết rồi, uống nhiều canh một chút!”.

Diêu Ngạn nghe lời nhét đồ ăn Tường Nã gấp vào miệng, cô cảm thấy buồn nôn nhưng vẫn gắng gượng nuốt xuống.

Ban đêm, Diêu Ngạn trần trọc không ngủ được, cảm giác kiến bò râm ran như lan cả vào trong đại não của cô. Tường Nã dựa thành giường đọc tài liệu, anh cúi người hôn cô, hỏi: “Anh mở đèn làm em không ngủ được?”.

Diêu Ngạn “ừm” một tiếng, Tường Nã đóng tài liệu, tắt đèn nằm xuống.

Tối nay không biết ánh trăng trốn nơi nào, bầu trời đen đặc, cả căn phòng tối thui. Tường Nã tìm mồi Diêu Ngạn vắn vít, nhỏ giọng nói chuyện với cô. Diêu Ngạn cũng thì thảo theo anh. Tường Nã ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Diêu Ngạn kê sát vòm ngực anh, hơi thở của cô rối loạn, lưng cô toát đầy mồ hôi.

Ngày hôm sau Diêu Ngạn thức dậy với đôi mắt thâm quầng, cô nói anh xin nghỉ phép giúp. Tường Nã mừng còn không kịp, anh nói chuyện điện thoại xong, liền đỡ Diêu Ngạn ăn sáng rồi giục cô ngủ tiếp. Diêu Ngạn lê mề ăn cháo, sau đó cô khó chịu rúc vào chăn gọi Tường Nã: “Em ngủ, anh làm việc đi!”.

Tường Nã cách chân ôm cô, cười nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, trưa nay anh về”.

Điều Ngạn âm ừ trả lời, đợi Tường Nã rời đi, cô tung chăn ra cho thoáng, cắn nắm tay cuộn mình trên đầu giường.

Ngoài trời âm u, mây đen giăng kín bầu trời. Điều Ngạn đầm đìa mồ hôi, chân tay tựa như không còn là của cô, hồi lâu sau cô mới cảm giác được ngón tay run run của bản thân, cô run rẩy với lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường lục tìm một dãy số, nói khẽ: “Tôi là Điều Ngạn”.

Một chỗ khác, Tường Nã ngồi trong xe Jeep, nhìn cửa sổ trên tầng hai của tòa nhà văn phòng.

Xe cô lao vun vút bên cạnh làm cửa sổ tầng hai thoát ần thoát hiện trước mắt anh. Mặt đường ngoài cửa xe đầy tàn thuốc, gió thổi tàn thuốc lóe lên đốm sáng đỏ đỏ rồi tắt vụt. Tường Nã cầm di động, anh nặng nề lên tiếng: “Mua cho anh methadone và thuốc cai nghiện rồi tìm một bác sĩ châm cứu thật giỏi về đây”.

Hứa Châu Vi mơ mơ màng màng ngái ngủ nghe Tường Nã nói, anh ta giật bản mình tỉnh giấc: “Anh nói sao cơ?”.

Tường Nã cất giọng cáu kỉnh: “Chú điếc à? Methadone và thuốc cai nghiện, có thuốc trước cũng được, sau đó tìm thêm thầy châm cứu!”.

Hứa Châu Vi lắp bắp nói: “Điều... Điều Ngạn...”.

Tường Nã im lặng để tay lên thành xe.

Lúc này, Thẩm Quan ngồi trong xe. Mây trên trời tĩnh lặng, ngừng trôi. Anh ta thản nhiên nói: “Lão Hắc chưa ra?”.

Tài xế đáp: “Không nhanh được. Đang làm thủ tục. Tôi sẽ cố gắng tìm chỗ quen biết để rút lót”.

Thẩm Quan nhếch mép, không biết nghĩ tới điều gì, anh ta thu lại vẻ mặt, thả trôi suy tư.

Buổi trưa, Tường Nã từ ngoài trở về, Điều Ngạn dọn xong bát đĩa, tinh thần tốt lên rất nhiều, cô muốn đi làm.

Tường Nã không đồng ý: “Anh xin nghỉ cho em rồi. Buổi chiều em ở nhà ngủ tiếp đi. Đạo này, anh thấy em rất mệt”.

Điều Ngạn nói: “Em chỉ bị cảm thôi. Buổi sáng, em ngủ một giấc, ra mồ hôi xong là khỏe rồi. Em phải về công ty, thương nhân nước ngoài đó cứ bới lông tìm vết mãi, ít nhất em phải làm mẫu thứ tư qua ải trót lọt đã”.

Tường Nã không vui nhưng nhìn Điều Ngạn cố chấp đòi đến công ty, anh cũng hết cách, đành đồng ý với cô.

Sau khi ăn xong, anh đưa Điều Ngạn về Trung Tuyền. Ra đến cửa, đàn em vội vã chạy tới gọi: “Anh Nã, tìm ra rồi!”.

Tường Nã dừng chân: “Đến đây!”.

Điều Ngạn vừa nghe liền hiểu ngay, cô kinh ngạc há to miệng. Tường Nã kêu đàn em đưa cô về Trung Tuyền, anh nói với cô: “Em an tâm đi làm. Đừng quan tâm đến chuyện khác!”.

Điều Ngạn mím môi gật nhẹ đầu, nhưng tất cả cảm giác căm giận đều tụ trong hai nắm tay cuộn chặt của cô. Cô nhanh chóng lên xe, dẫn xuống mong muốn trả thù.

Sau khi Điều Ngạn đi, Tường Nã gọi Hứa Châu Vi: “Chú đi theo đến công ty nước giải khát, lén canh chừng Điều Ngạn, có chuyện gì gọi ngay cho anh.” Anh còn dặn dò: “Nếu như Điều Ngạn có chuyện, chú đừng để người khác biết!”.

Hứa Châu Vi gật đầu, giọng giận dữ của anh ta cất lên: “Khốn kiếp! Em chỉ muốn băm thây ả đàn bà lẳng lơ kia ra!”.

Tường Nã nở nụ cười lạnh lẽo. Anh lặng lẽ chờ ở sảnh công ty.

Hiệu Lâm cũng không ngu ngốc, rời khỏi trung lộ Lý Sơn, cô ta bắt xe ôm đến bến xe. Ai cũng nghĩ cô ta đã ra khỏi thị trấn Lý Sơn nhưng không ngờ cô ta chỉ dùng kế “kim thiên thoát xác” mà thôi. Cô ta đã thận trọng quay ngược lại thị trấn.

Tuy nhiên, cô ta đánh giá thấp thể lực của Tường Nã, hơn phân nửa lưu manh trong thị trấn đều nhận tiền đi tìm cô ta, các thôn xung quanh đều bị bới tung lên hết. Rốt cục, mọi người cũng tìm ra cô ta đang trốn trong một khách sạn ở Lý Sơn.

Hiệu Lâm không thể tin và cũng không dám tin nhanh như vậy họ đã tìm ra cô ta. Vé xe còn nằm trong ví tiền của cô ta, lẽ ra cô ta định ngày mai đổi xe đến Nam Giang.

Một đám đàn ông chạy vào khách sạn, lôi thẳng cô ta ra ngoài. Nhân viên khách sạn nhìn thấy Hiệu Lâm bị nhét giẻ vào miệng la hét om sòm thì đều vờ như không nhìn thấy, không dám làm việc dư thừa.

Tường Nã đi đi lại lại, nóng lòng chờ đợi trong công ty vận chuyển hàng hóa. Nghe động tĩnh ngoài cửa sắt, anh xông ngay ra ngoài. Đàn em lôi Hiệu Lâm xuống xe, đẩy đến dưới chân Tường Nã. Tường Nã giẫm chân lên tóc cô ta. Cô ta nằm bò trên đất, kéo giẻ lau khỏi miệng, hô to: “Mấy anh muốn làm gì hả? Ban ngày ban mặt định giết người ư? Mấy anh dám!”.

Cô ta ngo ngậy đầy chân Tường Nã nhưng động tác của cô ta chỉ như kiến bám cành cây. Tường Nã đứng im một chỗ, da đầu Hiểu Lâm đau nhói, cô ta nổi khùng đâm thùm thụp.

Tường Nã cười lạnh, một chân khác của anh nhấc lên đập mặt cô ta sát xuống đất. Tiếng la thất thanh của Hiểu Lâm chuyển thành tiếng gọi thoi thóp dưới đê giày của Tường Nã, cô ta kéo thế nào cũng không ra.

Tường Nã nhìn sang Tiểu Lưu đứng bên cạnh, Tiểu Lưu sợ hãi rụt người, không dám nhìn Hiểu Lâm. Quả nhiên giây tiếp theo một tiếng hét thảm thiết vút qua tai anh ta. Bãi đất trống trải vắng lặng như dội lên tiếng động lớn, không biết là tiếng đất đá va nhau hay tiếng xương gãy vụn.

Tường Nã đè mạnh hơn rồi chậm chậm dịch chân ra. Sống mũi của Hiểu Lâm nát bấy, máu chảy bê bết, cô ta ngắc ngoài cầu cứu: “Tôi... Mang thai... Tiểu Lưu...”.

Tường Nã nói giọng tàn nhẫn: “Mang thai? Để tôi cho cô sinh ngay tại đây!”.

Hiểu Lâm cựa quậy van xin: “Tôi sai rồi... tha cho tôi...” Nước mắt của cô ta xen lẫn với máu loang lổ trên đất. Cô ta nằm cuộn tròn không dám động đây, mũi cô ta đau vô cùng.

Một đàn em đứng bên nói giọng nhát gừng: “Anh Nã, hôm kia cô ta đã phá thai, người trong khách sạn nói vậy!”.

Thân thể Hiểu Lâm run lên, cô ta liên tục van xin tha thứ.

Tường Nã hừ lạnh, cất giọng u ám: “Nói! Ai sai cô làm!”.

Hiểu Lâm khóc lóc: “Tôi không biết. Anh Nã tôi thật sự không biết?”.

“Không biết?”

Hiểu Lâm nom nớp lo sợ: “Tôi nói thật, tôi không lừa anh. Những lời tôi nói trước kia đều do người đó dạy tôi, tôi xin thề tôi không nói dối. Anh Nã, xin anh tha tôi, sau này tôi không dám nữa”.

Tường Nã nghiêng răng nghiêng lợi: “Không biết? Để tôi cho cô ngoan ngoãn “biết”!”.

Anh gọi đàn em: “Mang canh gà trong bếp ra đây!”.

Đàn em vào tòa nhà văn phòng bê chỗ canh gà để suốt bốn ngày đã ôi thiu bốc mùi ra. Hiểu Lâm hoảng hốt trợn tròn mắt, cô ta quỳ gối lẩn ra sau. Tường Nã nhận canh gà từ tay đàn em, anh bước lên trước hai bước, túm tóc Hiểu Lâm.

Hiểu Lâm ngẩng đầu khóc lóc run rẩy, hoảng sợ xin tha. Tường Nã kéo mạnh làm da đầu cô ta như sắp nứt toác ra, anh tàn nhẫn đổ canh gà vào miệng cô ta.

Miệng Hiểu Lâm ngậm chặt, mùi thức ăn thiu chua xộc vào mũi cô ta, cổ họng cô ta không ngừng phát ra tiếng kêu, canh gà đổ đầy mặt, cô ta giãy giụa, đàn em của Tường Nã liền đi lại giữ cô ta

Tường Nã túm tóc Hiểu Lâm, đổ hết canh gà vào miệng cô ta.

Bên này, Diêu Ngạn ngồi chờ người trước máy vi tính. Đồng nghiệp quan tâm cô nói: “Em không nên đi làm. Chị thấy em chưa hết bệnh, sắc mặt kém quá, nhìn không có sức sống!”.

Diêu Ngạn mỉm cười, rút khăn giấy khịt mũi, cô lắc đầu ý nói không sao, nhưng mí mắt của cô lại sụp xuống, người cô đau ê ẩm.

Thương nhân nước ngoài đứng giờ đến phòng nghiên cứu, so sánh với những thứ ông ta thấy ở tòa nhà phía đông, còn nói muốn đến phòng nghiên cứu bên đó xem sản phẩm mới của họ. Đồng nghiệp buộc lòng dẫn ông ta sang đó. Diêu Ngạn nói chen vào: “Để em dẫn đi cho!”.

Đồng nghiệp lo lắng cô đang bệnh nhưng cũng nhẹ người giao lại việc này cho cô.

Diêu Ngạn và ông ta đến tòa nhà phía đông. Cô yếu ớt vô lực giới thiệu một lượt với ông ta. Đi vào tòa nhà phía đông, cô bắt đầu cảm thấy lúc nóng lúc lạnh, toàn thân cô nổi da gà. Ý thức của cô tỉnh táo nhưng trước mắt lại nhòe đi, khóe mắt bắt giác ứa nước.

Đến cửa phòng nghiên cứu, Diêu Ngạn nói: “Xin lỗi. Tôi vào nhà vệ sinh một lát”.

Thương nhân nước ngoài cũng không để tâm, ông ta tự đi vào phòng nghiên cứu. Diêu Ngạn xoay người chạy nhanh lên tầng.

Phòng làm việc ở tầng cao nhất đóng kín cửa. Diêu Ngạn gõ cửa cóc cóc, người bên trong cất giọng khó chịu: “Ai?”.

Diêu Ngạn run rẩy thều thào: “Là tôi, Diêu Ngạn!”.

Bên trong bỗng im thin thít, vài giây sau tiếng bước chân truyền ra ngoài, cửa phòng mở ra, Thẩm Quan nghiêm nghị nhìn Diêu Ngạn.

Điều Ngan ngược đầu lên, cô khó khăn mở miệng: “Cho tôi... cho tôi ma túy đá...”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Âm thanh thoáng vọng ra hành lang vắng vẻ rồi im bật.

Thẩm Quan kéo Điều Ngan vào phòng làm việc. Anh ta đóng cửa lại, nhú mày và nói: “Em nói gì?”.

Điều Ngan hít mũi, ôm chầm lấy cánh tay anh ta: “Cho tôi một chút, một chút thôi!”.

Thẩm Quan nhìn cô bằng ánh mắt dò xét, anh ta nói đều đều: “Tôi không hiểu ý của em”.

Điều Ngan hít sâu, đầu cô như bị bom đầy không khí bên trong, đau đớn như muốn nổ tung, mặt mày méo xệch, cô nắm tay Thẩm Quan, cắn răng nói thều thào: “Cho tôi một chút ma túy đá. Tôi biết anh có!”.

Trong lời van xin của cô trộn lẫn cảm giác không cam lòng và oán giận, khác hẳn dáng vẻ điềm đạm, căng tràn sức sống thường ngày.

Thẩm Quan lặng thinh, không nói tiếng nào. Anh ta bịt miệng Điều Ngan đang khấn khoản van xin, nước mắt cô không thể cảm được chảy trào, gương mặt cô trở nên lạ thường, chỉ còn đôi mắt không ngừng đấu tranh, giữ vẻ quật cường vốn có.

Điều Ngan càng nắm chặt tay anh ta. Nỗi sợ hãi và bất lực của cô dường như lây lan qua anh ta. Mọi biểu hiện trên mặt cô đều lọt vào mắt Thẩm Quan. Anh ta vỗ vỗ tay cô, đặt tay mình lên đó, nói bằng giọng trầm thấp: “Tôi không có”.

Điều Ngan cứng đờ người, cô lắc đầu van vi: “Anh có. Anh cho tôi, cho tôi một chút được không?”.

Thẩm Quan buông tiếng thở dài, muốn giơ tay chạm vào gương mặt cô nhưng cô vô thức ngoái đầu tránh né. Động tác của Thẩm Quan khựng lại, cô thả tay anh ta, kiềm chế cơn run rẩy toát ra từ cơ thể, van xin anh ta lần nữa: “Anh nhất định có, làm ơn giúp tôi!”.

Thẩm Quan nở nụ cười nhàn nhạt, tay anh ta đưa lên lau đi dòng nước mắt lăn dài trên má cô, đầu ngón tay anh ta dừng lại nơi cánh mũi cô, nói: “Đồ ngốc! Phòng làm việc của tôi làm sao chứa thứ đó?” Nhìn Điều Ngan định mở miệng, anh ta nói khẽ: “Đi theo tôi”.

Anh ta cầm áo vest dẫn Điều Ngan rời khỏi phòng làm việc. Thẩm Quan gọi điện nói chuyện, quay đầu nhìn Điều Ngan chậm chạp bước theo anh ta. Anh ta dừng lại, Điều Ngan vội rào bước đi tới.

Sau khi nghe Trương Nã căn dặn, Hứa Châu Vi trốn vào một góc kín đáo gần đó. Ban nãy gặp Điều Ngan chạy lên tầng cao nhất, anh ta khá kinh ngạc. Bây giờ nhìn hai người Thẩm Quan và Điều Ngan cùng nhau đi ra, anh ta bỗng cảm thấy không thể tin nổi vào hai mắt của mình.

Hứa Châu Vi không dám bám quá sát, anh ta sợ hai người họ phát hiện. Anh ta đợi tiếng bước chân lắng xuống hoàn toàn, mới đến đầu cầu thang nhìn xuống dưới. Đến khi Thẩm Quan cùng Điều Ngan xuống được hai tầng, anh ta bắt đầu bước ra bậc cầu thang.

Tài xế chờ ngoài bãi đỗ, Thẩm Quan bảo Điều Ngan lên xe, cô giơ mu bàn tay chạm mũi, hít sâu ngồi vào chỗ.

Mấy năm gần đây, thị trấn Trung Tuyền xây thêm vài chung cư mới, kiến thiết vùng hẻm lách gần thị trấn Sĩ Lâm. Mọi người đồn thổi trung tâm của thị trấn nhỏ sau này dời đến gần Sĩ Lâm, thống nhất quy hoạch.

Giá bán của chung cư nói nghe nói lên theo thời giá. Cô họ của Điều Ngan là hộ thuộc diện giải tỏa, ngoài tiền đền bù, cô họ phải trả thêm mười tám vạn tệ, coi như phí lấp đất thiết bị. Tiền dành dụm suốt mấy năm lái xe tải không còn dư bao nhiêu. Nhà mới của bà cũng xây sửa gần xong. Mỗi khi Điều Ngan rảnh rỗi, cô đến trông coi giúp bà. Thật không ngờ hôm nay cô lại theo Thẩm Quan qua đây.

Tài xế lái xe vào gara. Thẩm Quan đi trước, anh ta giải thích với Điều Ngan: “Tôi sống ở đây”.

Điều Ngan gật đầu, dòng suy nghĩ của cô rồi rạc ngắt quãng. Cô không biết mình còn chống chọi với cảm giác mấp mé nổ tung này được thêm bao lâu.

Vào nhà, Thẩm Quan đóng cửa, kêu Điều Ngan ngồi xuống ghế sofa, anh ta đi vào phòng lấy ra một hộp trà.

Điều Ngan đứng ngồi không yên, cô cúi đầu ôm gối, muốn xua đi cảm giác vừa đau vừa ngứa. Một hộp trà mà cô từng thấy bỗng xuất hiện trong tầm mắt của cô, cô ngẩng người ngược nhìn Thẩm Quan.

Thẩm Quan nói thân nhiên: “Hộp trà này lấy từ nhà Từ Anh. Em uống hết cafe của bà ta?”.

Điều Ngạn cứng đờ người, cô há miệng nhưng không thốt lên lời. Thẩm Quan cười mỉm, mở hộp trà lấy một viên đá đưa Điều Ngạn, anh ta nói nhàn nhạt: “Muốn không?”.

Điều Ngạn gật đầu lia lịa, cô giành lấy viên đá, nghiêng đầu hỏi Thẩm Quan: “Nốt... nuốt trực tiếp?”.

Thẩm Quan im lặng gật đầu. Điều Ngạn nhìn chăm chăm viên đá, tay cô run bần bật. Viên đá một màu trắng cam đồ này nhìn như nước đá, không hiểu tại sao cô lại giành giữa nước mắt, lý trí kêu cô đấu tranh nhưng tinh thần đã phản bội cô từ lâu.

Điều Ngạn bỗng dưng bật khóc như bị dồn đến đường cùng. Cô không dám lên tiếng nhưng biết bao nỗi sợ hãi và bi thương đều mắc kẹt trong cổ họng của cô.

Cô run rẩy cầm viên đá đưa tới miệng, môi ướt nước mắt còn sáng bóng hơn cả viên đá đó. Khi cô gần nhét vào miệng, Thẩm Quan kéo tay cô, lấy lại viên đá. Điều Ngạn cúi kinh đưa tay giành lấy, anh ta giữ lấy hai cổ tay của cô: “Em từ từ!”.

Anh ta thả tay Điều Ngạn, để viên đá lên bàn trà, cầm cốc thủy tinh đập mạnh vài cái, viên đá bị nghiền nhuyễn thành bột.

Thẩm Quan nhìn Điều Ngạn: “Lấy tay chấm một chút, kiểm chế cơn nghiện là được!”.

Điều Ngạn mím môi, tay cô run rẩy chấm bột phấn, mắt cô nhắm nghiền. Khi nước mắt chảy xuống cũng là lúc bột phấn rơi vào miệng cô.

Lúc này, cổng công ty vận chuyển hàng hóa Lý Sơn khóa chặt. Hơn mười người đàn ông đứng vây quanh bãi đất trống. Cổng sắt che chắn xe cộ qua lại ngoài đường, vì vậy không ai phát hiện ra sự khác thường bên trong.

Bát canh đỏ sang bên, mặt mày Hiểu Lâm nhem nhuốc máu me và canh gà. Mùi chua hôi xộc lên khiến cô ta buồn nôn, rồi cảm giác khác thường bủa vây cô ta.

Đàn em mang ghế đến cho Tường Nã ngồi.

Anh chm thuốc nhắm mắt nghỉ ngơi. Không gian xung quanh yên tĩnh chỉ có tiếng Hiểu Lâm nôn thốc nôn tháo, hồi lâu sau mới nín bặt. Tường Nã kêu người gọi nước lên người cô ta, cô ta run lấy bảy ngửa cổ.

Tường Nã lạnh nhạt nhả khói thuốc: “Nói! Ai sai cô làm? Nói rõ ràng từ đầu đến cuối!”.

Hiểu Lâm nhìn bóng người lơ mờ phía trước, cô ta mê man nhưng cũng có thể hiểu ý của người nói. Hiểu Lâm đau đớn co rúm người, cô ta nôn đến kiệt sức, bất giác thốt lên: “Ông ta cho tôi một vạn tệ, kêu tôi bêu xấu anh”.

Mỗi ngày Hiểu Lâm nằm viện, cô ta cảm thấy căm hận vô cùng. Cô ta khao khát trả thù nhưng lại không dám cho đến khi đối phương liên lạc với cô ta.

“Ông ta nói muốn giúp tôi. Tôi nghĩ dù sao cũng chỉ bêu xấu anh, không có gì to tát nhưng ai ngờ ngày đó ra khỏi sở cảnh sát ông ta lại muốn tôi làm việc khác.”

Đối phương sai cô ta nghĩ cách cho Tường Nã ăn gói bột kia, nếu không sẽ lấy mạng cô ta.

Nước mắt của Hiểu Lâm tuôn trào, cô ta nói: “Ông ta biết nhà của tôi, còn nói nếu tôi không nghe lời ông ta, nếu không để anh ăn gói bột đó, ông ta sẽ trả thù”.

Không đợi Hiểu Lâm nói hết, Tường Nã chen lời: “Cô nói sao? Để tôi ăn?”.

Hiểu Lâm hóa đá, ý thức bản thân đã lơ lửng, cô ta nhào người xin tha thứ. Tường Nã không dễ dàng tha cho cô ta, anh đến gần đập Hiểu Lâm một phát, nói với vẻ tàn nhẫn: “Nói rõ cho tôi!” Anh lại đá Hiểu Lâm đến mức cô ta nôn thốc tháo.

Hiểu Lâm kêu la né người, cô ta thều thào: “Là bảo cho anh ăn, tôi... tôi bất cần để Điều Ngạn ăn...”.

Tường Nã lại đập một phát, Hiểu Lâm thét lên: “Tôi sai rồi, tôi sai rồi. Tôi ganh tị với Điều Ngạn, tôi cố ý cho cô ta ăn, tôi sai rồi. Anh Nã, anh tha cho tôi!”.

Tường Nã phẫn nộ văng tục một tiếng, đá cô ta tới tấp, cô ta kêu gào không ngừng nghỉ, mặt và ngực cô ta đau nhói.

Cuối cùng Tường Nã giẫm lên cổ cô ta, nghiến răng: “Nói tiếp!”.

Hiểu Lâm thoi thóp muốn đẩy chân anh, cổ họng cô ta bị chèn bên dưới, mở miệng nói là đau nhói lên. Cô ta khóc lóc, khàn khàn nói: “Ông ta nói ăn vào không chết, ông ta đảm bảo, đầu óc tôi có vấn đề, tôi chỉ muốn trả thù, tôi không ngờ đó là thuốc độc!” Dùng hết hơi thở cuối cùng để nói, cô ta nôn mửa, khuôn mặt dưới máu và canh gà bầm tím.

Hiểu Lâm lịm đi, mấy anh em lo lắng ngăn cản Tường Nã. Lý Cường to gan kéo anh lại nói: “Anh Nã, đừng làm chết người, đủ rồi anh!”.

Tường Nã hất Lý Cường ra, anh túm tóc Hiểu Lâm, lôi cô ta xềnh xệch. Bùn đất lem nhem, tóc tai cô ta rối bù, cô ta hoàn toàn bất tỉnh.

Gió vén mờ làn mây, sắc đen u ám lan ra, lượn lờ hỗn độn trên cao. Bầu trời bất thành linh nổi chớp, sấm sét vang từ chớp núi của trung lộ Lý Sơn đến thị trấn Trung Tuyền phá tan không gian tĩnh mịch.

Thẩm Quan dọn bàn, anh ta cất hộp trà rồi quay lại phòng khách, đứng trước cửa sổ nhìn ngắm nền trời hỗn độn bên ngoài.

Điều Ngan thở hắt ra, mơ màng hưởng thụ cảm giác bông bênh do cô tưởng tượng ra. Rất lâu sau, cô mới tỉnh táo trở lại. Con mưa xối xả như ở ngay trước mắt cô. Cô chờ dần nói: “Trà hộp trà cho tôi!”.

Thẩm Quan xoay người nhìn vào đôi mắt vô hồn của cô, anh ta lãnh đạm đáp: “Muốn nữa thì cứ đến chỗ tôi lấy. Em dùng ít thôi!”.

Điều Ngan cười tự giễu, nhìn Thẩm Quan bằng ánh mắt khó tin: “Không phải anh bán ma túy à? Keo kiệt thế?”.

Thẩm Quan mím chặt môi, anh ta đến gần quan sát cô từ trên xuống dưới: “Tại sao không xin Từ Anh?”.

Điều Ngan cau mày: “Anh nói gì cơ?”.

Thẩm Quan điềm nhiên nói: “Từ Anh nhất định cho em. Em có thể xin bà ta”.

Điều Ngan mỉm cười: “Anh nói đùa à? Cô Từ đã...” Cô hít thật sâu, ôm mặt không nói tiếng nào.

Thẩm Quan nhìn cô chăm chú, anh ta do dự vươn tay chạm vào đầu Điều Ngan.

Tóc cô mềm vô cùng, từng sợi tóc trượt qua lòng bàn tay anh ta. Con giông lảng dần xuống, anh ta đột nhiên nói: “Hãy ở bên tôi!”.

Điều Ngan run lên, cúi gằm mặt không nói không rằng. Thẩm Quan ngẩn ngơ dường như không ngờ bản thân lại nói ra câu này. Anh ta điềm tĩnh rút tay, cầm áo complet: “Đi thôi. Tôi đưa em về!”.

Điều Ngan lau mắt, cô gục đầu, đi đến cửa với hai chân bủn rủn, sống lưng quen ưỡn thẳng giờ khom khom toát lên vẻ yếu ớt. Bàn anh ta tay bắt ngờ trườn lên bàn tay đặt trên nắm cửa của cô, anh ta nói khẽ: “Ở bên cạnh tôi!”.

Điều Ngan như không nghe thấy, cô lại kéo tay nắm cửa nhưng tay Thẩm Quan nắm mãi không buông. Cô hơi vùng vẫy, anh ta liền cản lại.

Thẩm Quan thu tay, anh ta nói: “Em có thể suy nghĩ”.

Điều Ngan im lặng vịn vào cửa, tay cô cử động xoay nắm cửa, cô thấp giọng hỏi: “Vừa rồi anh hỏi tôi cô Từ, cô... còn sống?”.

Điều Ngan đứng quay lưng về phía Thẩm Quan, hỏi xong, trái tim của cô cũng ngưng trệ. Cô không thấy được miệng anh ta cong lên nhưng nghe giọng điệu có thể tưởng tượng về mặt của anh ta: “Em nghĩ bà ta ở chỗ tôi?”.

Thẩm Quan nắm lọn tóc dài của Điều Ngan chà nhẹ, anh ta thờ ơ nói: “Đến khi em ở cạnh tôi, em thắc mắc chuyện gì thì hãy nhắc lại!”.

Dứt lời, anh ta nắm tay Điều Ngan mở cửa. Gió từ ngoài lùa vào trong nhà, trên tầng có người đi xuống. Điều Ngan giằng tay, chạy xuống dưới, Thẩm Quan cũng theo sát cô.

Hứa Châu Vi ngồi ngoài hành lang, cánh cửa đối diện khóa mật mã không tài nào mở được, vườn cây xanh trong chung cư vừa mới trồng xong, mặt cỏ rời rạc, anh ta dẫn đồ nắm điện thoại di động, không biết có nên báo cho Tường Nã biết hay không.

Trông Điều Ngan vẫn bình thường nhưng cô cùng Thẩm Quan tới đây khiến Hứa Châu Vi không hiểu quan hệ giữa hai người họ. Thế nhưng anh ta càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, anh ta bứt cò ngậm vào miệng, cau mày khó hiểu.

Một lát sau, Hứa Châu Vi nghe tiếng bước chân, anh ta vội lên ra ngoài tường né tránh. Anh ta dè dặt ló đầu quan sát xung quanh. Hứa Châu Vi thấy Điều Ngan rời tòa nhà, Thẩm Quan đi theo sau cô, anh ta bước lên nói chuyện với Điều Ngan, hai người đứng sát vào nhau.

Hứa Châu Vi thầm hừ lạnh, anh ta nhỏ cọng cỏ, lén lút bám theo.

Điều Ngan gấp rút chạy về công ty nước giải khát. Các đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu tìm cô khắp mọi nơi. Gặp được cô, đồng nghiệp thở phào nhẹ nhõm: “Bọn chị cứ tưởng em ngất trong nhà vệ sinh, may là thương nhân nước ngoài đó hiền hòa, không dễ bụng”, nói vài câu, đồng nghiệp lại nhắc nhở cô: “Em chưa bao giờ như vậy. Nếu không khỏe thì em xin nghỉ, không nên vô duyên vô cớ để thương nhân nước ngoài chờ em suốt nửa tiếng ở tòa nhà phía đông, bất cứ ai cũng sẽ khó chịu. Ngộ nhớ Giám đốc biết chuyện, ông ta sẽ khiển trách em ngay!”.

Điều Ngan rối rít xin lỗi, lập tức làm việc cùng các đồng nghiệp. Đến khi hết giờ làm, mọi người lại nói nói cười cười vui vẻ với nhau.

Hứa Châu Vi chờ sẵn ngoài công ty nước giải khát. Điều Ngan hỏi anh ta: “Anh Nã vẫn ở công ty vận chuyển hàng hóa?”.

Hứa Châu Vi “ừ” một tiếng, mở cửa xe kêu cô đi vào.

Giờ cao điểm ở khu khai phá đầu đầu cũng là công nhân đi xe đạp hoặc xe điện, thi thoảng có một chiếc bốn bánh lao vút qua, mọi người lại vội vàng nhường đường. Hứa Châu Vi băng qua đám đông, anh ta bắn khoắn nhìn gương chiếu hậu. Một lát sau, anh ta ước lờ hỏi Điều Ngạn: “À, chiều nay tôi đi ngang qua phòng của chị, sao không thấy chị đâu hết?”.

Điều Ngạn thuận miệng nói: “Chắc lúc đó tôi dẫn khách đến tòa nhà phía đông”.

Đúng lúc Hứa Châu Vi muốn nói, di động của Điều Ngạn chợt đổ chuông. Anh ta nín thở, tiếp tục liếc nhìn gương chiếu hậu.

Điều Ngạn nghe điện thoại, cô nói lí nhí rồi đập máy. Điều Ngạn nói với Hứa Châu Vi: “nh chờ tôi về Lý Tam một chút. Mẹ tôi gọi tôi về nhà”.

Hứa Châu Vi hỏi: “Được. Mấy giờ chị về lại bên kia? Tôi đợi ở ngã tư?”.

Điều Ngạn kêu Hứa Châu Vi chờ điện thoại của cô. Tới đường Lý Tam, Điều Ngạn vội vã bước về nhà, quẹo qua chỗ rẽ, cô lại bước lướt qua cửa nhà, xuôi theo con ngõ gấp ghe, quẹo bảy tám lần mới tới một căn nhà cũ nát bỏ hoang. Cô ngó nghiêng xung quanh rồi gõ nhẹ cửa.

Lý Á đón cô vào trong, cô ta chỉ ghé dài, kêu cô ngồi xuống. Điều Ngạn nói: “Từ Anh không ở trong tay Thẩm Quan”.

Lý Á trầm lặng quan sát Điều Ngạn, cô ta nhu mày hỏi: “Cô hút phải không?”.

Điều Ngạn sừng sốt, cô gật đầu thừa nhận. Lý Á giật mình nhưng lại giống như nằm trong dự liệu, không rõ cô ta cảm thấy áy náy hay cái gì khác, cô ta thấp giọng nói: “Nếu cô không muốn, bây giờ có thể đổi ý. Chúng tôi coi trọng an toàn của cô hơn”.

Điều Ngạn cười lắc đầu: “Cô đừng lo. Tôi kiểm chế được, không nghiêm trọng”.

Lý Á thờ dài, lại tập trung nói chuyện nghiêm túc với Điều Ngạn.

Tổ chuyên án của đội hình cảnh thành phố Lô Xuyên hợp tác với cảnh sát Quảng Châu, âm thầm lần tìm tung tích Từ Anh. Bây giờ xác định Từ Anh không ở chỗ Thẩm Quan, họ cần làm việc nhanh hơn, tránh để Thẩm Quan tìm ra trước họ.

Lý Á nói: “Hạ tuần tháng Mười, chúng tôi mới biết chuyện Trương Nam mượn tay chúng tôi tóm Bạch lão đại ở Lô Xuyên. Vụ án này đã trôi qua nhiều năm, đồng nghiệp của chúng tôi đang âm thầm theo dõi, hiện nay có thêm Trương Nam phối hợp tất nhiên rất tốt. Nhiều đầu mối xác thực đều do anh ta cung cấp, cũng nhờ anh ta đưa manh mối chúng tôi mới có thể lập chuyên án điều tra lần nữa”.

Lý Á chau mày hỏi ngược: “Năm đó, vụ buôn lậu ma túy ở Lô Xuyên gây bàng hoàng khắp cả nước. Bạch lão đại cũng là tội phạm tử hình đầu tiên của thành phố Lô Xuyên tính từ thời mở cửa. Đáng tiếc kỹ thuật điều tra và phương thức phá án năm đó chưa phát triển, manh mối thu thập chậm trễ. Khi tóm được ma túy, Bạch lão đại đã kết thúc giao dịch. Nói cách khác ông ta ở cửa trên, vì vậy tránh được đại họa. Cửa trên như ông ta có đường nguyên liệu riêng, họ ẩn giấu rất cẩn thận, đầu mối duy nhất chỉ có Tân Châu. Tân Châu là điểm khởi nguồn nhưng thực chất Tân Châu cũng chỉ là một trạm trung chuyển”.

Điều Ngạn trầm mặc, cô ngồi ngay ngắn lắng nghe Lý Á nói. Lý Á mỉm cười nói tiếp: “Tôi không ngờ Trương Nam gặp khó khăn hết lần này đến lần khác, tìm rông rã suốt hai năm lại mò ra được Thẩm Quan. Tình coi trọng vụ án này, chúng tôi không thể dùng một cái “bảy năm” nữa để điều tra phá án. Thẩm Quan luôn đề cao cảnh giác. Hai năm qua, Trương Nam cố gắng dùng đủ phương thức tiếp cận anh ta nhưng không thành công. Bên cạnh anh ta chỉ có một tài xế tên Lý Trung Quý, một cấp dưới Ngô Vinh, vài thân tín khác phụ trách việc đối ngoại và một Từ Anh ít ai biết đến, chỉ có những người này mà thôi. Chúng tôi căn cứ theo tài liệu khách hàng của Tuệ Viên Mỹ do Trương Nam gửi phát hiện hai tháng gần đây, Thẩm Quan luôn liên lạc với bên Cam Túc. Do đó, chúng tôi hoài nghi Cam Túc ẩn giấu xưởng gia công ephedrine, thậm chí cũng có thể là căn cứ sản xuất ma túy”.

Có điều họ luôn liên lạc bằng số điện thoại di động tạm thời, cảnh sát khó tóm được thông tin chuẩn xác. Mấy tháng gần đây, Thẩm Quan lại lần nữa không hành động, hiển nhiên quá trình liên lạc của hai bên gặp trục trặc, có lẽ là vì mất đi người trung gian Từ Anh.

Nghe đến đây, Điều Ngạn nói xen vào: “Nếu Thẩm Quan liên lạc đến Cam Túc, vì sao còn muốn tìm Từ Anh?”.

Lý Anh trả lời: “Từ Anh sắm vai gì trong này, chúng ta không thể suy đoán chính xác trăm phần trăm. Nói đơn giản bà ta là người trung gian, chuyên gia sản xuất ma túy,... ngoài những thân phận này, Thẩm Quan hao tâm tốn sức tìm kiếm bà ta cũng chỉ có một nguyên nhân”.

Điều Ngạn ngó ra, cô nói chân chừ: “Cô Từ có chứng cứ phạm tội của Thẩm Quan?”.

Lý Á cười gật đầu, cô ta nói: “Trước đây, Trương Nam gửi đến một gói cafe sản xuất từ nhà máy của Thẩm Quan. Sau khi phân tích, chúng tôi phát hiện methamphetamine trong gói cafe này và methamphetamine ở đồ uống pha chế lưu hành trên thị trường thời gian trước là một, tuy nhiên bao bì này không thuộc về nhà máy của Thẩm Quan. Vì vậy, chúng tôi suy đoán anh ta dùng nhà máy đồ uống làm nơi ẩn náu, sản xuất đồ uống pha chế, đến một nơi nào đó lại đổi bao bì, trộn ma túy đá vào bán với thương hiệu quang minh chính đại mà anh ta có. Trương Nam muốn dùng phương diện vận chuyển hàng hóa để đột phá, có thể xem như một cách hay. Nhưng vấn đề là Thẩm Quan cảnh giác ngay từ đầu. Dù Trương Nam nhận được hàng cũng không thể biết đầu nguồn nguyên liệu. Huống chi ý đồ riêng của anh ta quá lớn, do đó chúng tôi cần cô phối hợp”.

Điều Ngạn lập tức phản bác: “Anh ấy không có ý đồ riêng!”.

Lý Á cười cười, cô ta cũng không bác bỏ. Bầu trời bên ngoài tối om, căn nhà mái bằng cũ kỹ không hề có ánh đèn. Dưới ánh sáng mờ mờ, Điều Ngạn khẩn thiết, che chở cho người thương. Lý Á tỏ thái độ nghiêm nghị: “Trong cục rất cảm ơn sự phối hợp của cô. Chúng tôi sẽ dốc toàn lực bảo vệ an toàn”.

cho cô, hy vọng cô có thể kiên trì tới cùng, về phần Tường Nam, chúng tôi mong cô đừng để anh ta biết. Dựa theo tính cách của anh ta, nếu biết sự thật, tôi lo lắng anh ta gây ra những chuyện cực đoan. Hơn là cô hiểu tính cách của anh ta”.

Chuyện nên nói cũng đã nói xong. Lý Á đưa Diêu Ngan ra ngoài, bụi bám trên cửa gỗ rơi xuống. Lý Á do dự giây lát, cô ta nói: “Cô trở về cũng trông chừng người phụ nữ tên Hiểu Lâm. Xã hội pháp trị có luật pháp ràng buộc mọi hành vi của chúng ta. Dù dùng bất cứ hình phạt riêng nào cũng là làm trái pháp luật”.

Diêu Ngan không nói, cô gật nhẹ đầu.

Hứa Châu Vi sốt ruột chờ ngoài ngã tư đường Lý Tam. Tường Nã liên tiếp gọi điện giục giã, anh ta oán giận: “Chỗ đó queo một cái là tới. Em mà đi theo vào là chị ấy biết ngay. Anh đừng lo, chị ấy về liền mà”.

Tường Nã hỏi: “Cả chiều hôm nay, cô ấy không hề có gì khác thường?”.

Hứa Châu Vi cau mày nhớ đến Thẩm Quan, anh ta ra chiều suy tư, nói với Tường Nã: “Không bị gì hết. Anh đừng lo nghĩ vớ vẩn”.

Gác máy, anh ta càng nghĩ càng bồn chồn. Nghĩ đến Diêu Ngan thân thiết với Thẩm Quan, anh ta rất bức bối nhưng không rõ bản thân bức bối chuyện gì.

Một lúc lâu sau, Diêu Ngan đi ra nói xin lỗi anh ta. Hứa Châu Vi xoa tay nói không sao, chạy xe về thị trấn Lý Sơn.

Đến công ty vận chuyển hàng hóa, trời tối đen. Con mưa chiều kéo tới trong tích tắc rồi tạnh đi rất nhanh. Mặt đất ẩm ướt và lầy lội. Diêu Ngan cúi đầu thấy vết máu, cô kinh ngạc dừng bước, nghiêng đầu lướt mắt nhìn Hứa Châu Vi. Hứa Châu Vi cất giọng khoái chí: “Mẹ kiếp chảy ít máu vậy. Lẽ ra phải đánh máu chảy lênh láng để cô ta nhớ đời mới đúng!”.

Diêu Ngan cau mày, bước nhanh vào tòa nhà văn phòng tìm Tường Nã. Gặp Tường Nã đang bê bát canh nóng hổi ra khỏi bếp, cô hỏi: “Hiểu Lâm đâu?”.

Tường Nã đặt bát canh xuống, nói Diêu Ngan mau đến ăn. Diêu Ngan hỏi anh lần nữa, anh nói: “Không chết được. Anh đã tìm bác sĩ kiểm tra vết thương cho cô ta rồi, ngày mai lại tiếp tục xử cô ta!”.

Diêu Ngan phát hoảng: “Anh nói sao?”.

Tường Nã hừ lạnh: “Không thể dễ dàng bỏ qua cho cô ta, trừng trị từ từ!”.

Diêu Ngan can anh: “Anh đừng làm vậy. Anh giao cô ta cho cảnh sát đi!”.

“Giao cho cảnh sát nói thế nào? Nói cô ta bỏ ma túy đá vào canh?” Thấy Diêu Ngan mờ to miệng, anh thờ dãi: “Không thể giao cho cảnh sát. Em đừng lo, anh sẽ không để cô ta chết!”.

Diêu Ngan bậm môi, ngồi xuống. Cô ăn uống mà không cần đến Tường Nã thúc ép. Tường Nã trầm lặng theo dõi cô, mặt anh không đổi sắc chỉ chăm chú gấp thức ăn cho cô.

Sau khi ăn xong, Diêu Ngan về phòng tắm rửa. Tường Nã tìm Hứa Châu Vi, anh đánh giọng hỏi: “Nói, chiều nay cô ấy làm gì!”.

Hứa Châu Vi sùng sốt, anh ta chỉ nói chiều nay Diêu Ngan làm việc. Thấy Tường Nã mang nét mặt vô cảm nhìn bản thân chằm chằm, anh ta ngượng ngập nói: “Sau đó, chị ấy ra ngoài với Thẩm Quan, đi gần hai tiếng mới về lại công ty”.

Tường Nã ngẩn ra, anh không thể tin nổi: “Thẩm Quan?”.

Hứa Châu Vi đành kể hết chuyện buổi chiều cho anh biết. Tường Nã nghe xong, mặt mày anh tái mét, anh cầm lấy bức tượng kể bên đập Hứa Châu Vi. Hứa Châu Vi không kịp tránh, trán anh ta chảy máu, anh ta ngã ngửa lau trán: “Anh Nã!”.

Về mặt Tường Nã đầy tàn bạo, anh nghiền răng kín mít: “Cuốn xéo!”.

Mặt Hứa Châu Vi đỏ gay, anh ta không dám nổi giận, hẩn học xoay người. Tường Nã kiểm chế cơn giận, gọi anh ta lại: “Có thuốc chưa?”.

Hứa Châu Vi nói: “Không nhanh được, dạo này khó lấy methadone. Còn thuốc cai ma túy, em kêu người gửi tới từ Vân Nam. Thuốc nào tới trước thì dùng trước!”.

Tường Nã gật đầu, phát tay bảo anh ta rời đi. Hứa Châu Vi lưỡng lự muốn nói nhưng đến cuối cùng anh ta vẫn cúi đầu ra khỏi phòng.

Tường Nã về phòng ngủ. Nghe tiếng nước chảy, anh đứng ngẩn ra ở cửa, rồi ngồi xuống ghế sofa rút thuốc lá ra, anh chỉ cần điều thuốc mà không châm lửa.

Mùi thuốc đầy cảm dỗ. Tường Nã cầm nó nhìn một hồi, lại đặt lên mũi ngửi ngửi, đầu anh tưởng tượng ra mùi nào đó còn mê người hơn cả nó. Tiếng nước trong phòng tắm biến mất, cánh cửa mở ra, Tường Nã ngước mắt lên, đến gần Diêu Ngan.

Điều Ngan xoa tóc, cô giục anh: “Anh tắm đi, người anh toàn mồ hôi!”.

Tường Nã không biểu lộ bất cứ sắc thái nào nhìn cô. Điều Ngan ngỡ ngác bỏ khăn bông xuống. Đào mắt một cái, Tường Nã đã ném cô lên giường.

Điều Ngan kêu lên một tiếng. Tường Nã nằm xuống, nâng cầm cô lên, anh trầm mặc không nói không rằng, phả hơi thở nóng hổi lên mặt Điều Ngan. Điều Ngan mở to mắt, không hiểu tại sao cô lại không dám nhìn anh.

Tường Nã xoa trán Điều Ngan, anh khẽ nói: “Hôm qua, anh thấy em hơi cảm, bây giờ hình như khỏe rồi? Em muốn đi khám bác sĩ không?”.

Điều Ngan ngượng ngùng nói: “Em bị cảm một chút nhưng khỏe rồi, không cần đi bác sĩ”.

Tường Nã ngậm chặt môi, anh hỏi: “Chiều nay em ở công ty suốt à?”.

Điều Ngan lí nhí trong miệng: “Ừm.” Cô đẩy ngực Tường Nã, trống ngực đập dồn dập.

Tay Tường Nã ầm áp vuốt tóc bên má cô, mùi sữa tắm quen thuộc vẫn vít hơi thở của anh. Điều Ngan bị anh đè ép khó chịu, cô đẩy anh, nói nhỏ: “Anh đứng lên đi, nặng quá!”.

Tường Nã mỉm cười, anh bắt ngờ hỏi: “Hai ngày nay, em không bị gì khác thường chứ? Uống xong canh kia, không có phản ứng chút nào à?”.

Điều Ngan hoảng hốt cô trả lời gọn lỏn: “Không có.” Trả lời xong lòng cô cũng chùng xuống. Tường Nã nghiêm mặt, đôi mắt sâu thăm thẳm của anh như nổi lên vòng xoáy hút hết không khí.

Điều Ngan há miệng nhưng không nói nên lời, cổ họng cô râm ran. Cô bỗng kêu đau đớn, Tường Nã cắn cổ cô. Giữa hai hàm răng anh lúc này là mạch máu đập nhịp nhằng của cô.

Anh miết răng trên cổ Điều Ngan, cổ họng cô như bị bóp chặt, đau vô cùng. Cô lại kêu lên, anh mới thả ra, liếm dấu răng trên cổ cô. Nhìn cổ họng cô phập phồng, anh nói giọng nhàn nhạt: “Điều Điều, em nhớ kỹ, nếu người ở cạnh anh chạm vào chất gây nghiện thì cuốn xéo ngay lập tức!”.

Điều Ngan cứng đờ người, trong lòng cô bỗng lạnh lẽo. Tường Nã ngược mắt nhìn cô chăm chú, anh thoáng nhích người, vén áo cô, thò tay vào sờ bóp đỉnh đôi non mềm của Điều Ngan, cô khẽ kêu đau.

Tường Nã chà xát nơi đỉnh đôi mẫn cảm trên ngực cô, nhìn bàn tay của mình nhô lên bên trong áo ngủ của cô. Khuôn ngực Điều Ngan phập phồng, cô đỏ mặt đẩy tay Tường Nã, lí nhí kêu anh buông ra. Tường Nã mỉm cười, cách lớp áo ngủ, dùng miệng liếm mát ngực cô.

Điều Ngan hơi đau nhưng một cảm giác khó tả lại quán lấy cô. Cô đẩy đầu anh ra, còn anh lại cắn mát mạnh hơn. Điều Ngan thở hắt ra, cô mắng anh: “Anh là cú à? Đau em!”.

Tường Nã liếm láp một hồi, ngực áo ướt sũng lấp ló cảnh xuân cảm dỗ bên dưới.

Anh đẩy áo cô lên, để nét quyến rũ lộ ra dưới ánh đèn, đường cong trắng ngần lấp lánh ánh nước, dụ dỗ anh liếm mát.

Điều Ngan che miệng rên rỉ, mặc cho lưỡi anh khiêu khích từ ngực xuôi theo đường cong, quanh quẩn ở thắt lưng nhạy cảm. Nụ hôn nóng hổi của anh vỗ về mọi nơi trên cơ thể cô.

Điều Ngan run run cong ngón chân chịu đựng ngọn lửa nóng bỏng đe mê đốt cháy cơ thể cô. Tường Nã đẩy chân cô lên, hơi thở gấp gấp phả tới, hai đùi cô vô thức khép lại nhưng anh vẫn kháng kháng đẩy ra. Cô túm lấy chân, tiếng rên rỉ chuyển thành tiếng sụt sướt nỉ non. Anh ôm siết cô, cuốn chặt lấy đầu lưỡi của cô. Chân anh lỏng vào chân cô, chỉ cần nhích nhẹ cũng đủ cảm nhận dục vọng cháy ngùn ngụt của đôi bên. Tường Nã vừa chuyển động, vừa vuốt ve đôi bầu ngực của cô. Anh dựa vòm ngực rắn chắc vào Điều Ngan, ngắt quãng cọ sát khiến sự nhẫn nhịn của anh suýt nổ tung.

Một lúc sau, anh mới cho cô hít thở, liếm láp xung quanh khiến cô không sao khép miệng ngừng rên rỉ được. Tường Nã lại mát mát môi cô, ôm cô vào vòng tay hôn nhẹ, để cô hít thở.

Đỉnh đôi trên ngực cô đã cương cứng, môi lưỡi anh chuyển thành cắn mát. Tường Nã dịch người tới đầu giường, dốc sức làm Điều Ngan tan chảy dưới đầu lưỡi của anh. Cô mềm nhũn tựa lên ngực anh, mặc cho anh kích thích cô đến mức phát điên.

Điều Ngan chịu không nổi, chống tay lên ngực anh, van lơn anh dừng giây vò cô: “Anh tiến vào đi mà!”.

Tường Nã lại hôn gương mặt cô, hai tay anh không kiêng nể, “châm lửa” trên cơ thể cô. Một ngón tay của anh xâm nhập vào bên trong ngõ ngoáy vừa đủ khiến cô gằn chặm đỉnh, rồi hơi rút ra khiến cô càng lâm râm khó chịu, giọng cô nấc nghẹn.

Tường Nã đỏ bừng mặt, cơ thể anh như nổ tung, nổi rõ đường gân. Điều Ngan ở trong lòng anh nhỏ nhắn, tiếng van vi anh dừng lại của cô lại nhỏ nhẹ đáng yêu như con thú nhỏ bị dồn đến vách núi, không thể bước đi.

Lần đầu tiên, anh giầy vò cô như thế này. Cô rung rung nước mắt đánh anh, nắm lấy bộ phận đàn ông thức tỉnh đang thúc vào mông cô, anh lập tức túm tay cô, cổ anh đỏ bừng, anh thở dốc nói: “Mới nhiều đây đã không chịu được, vì vậy lần đầu tiên lên con nghiện, em đi tìm Thẩm Quan?”.

Điều Ngan nhất thời không nghe thấy, cô giầy nẩy người muốn thoát khỏi loại giầy vò này. Một lát sau, cô sực phản ứng, người cô cứng đờ, hơi thở cũng

ngưng trệ.

Tường Nã khàn giọng nói: “Lên con nghiện đau đón đến mức nào? Em nói anh biết đi!”.

Điều Ngan quá đỗi bàng hoàng. Ngọn lửa cháy bỏng tắt ngúm trong chớp mắt, người cô lạnh buốt, tay chân tê cứng.

Tường Nã nâng mặt cô, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô. Đôi lông mày của anh cau chặt, thần sắc anh gọn lên vẻ đau khổ khôn cùng nhưng anh cố tỏ thái độ vô cảm: “Người bên cạnh anh, nếu nghiện ma túy thì cuốn xéo ngay lập tức cho anh, mặc kệ đó là ai...”. Anh vuốt tóc Điều Ngan, giọng anh nghiêm lại: “Ngoại trừ em, Điều Điều, ngoại trừ em. Nếu em muốn hít ma túy thì em hít một hơi, anh cũng hít một hơi. Anh cùng hít với em, được không?”.

Khi Tường Nã buông ra chữ cuối cùng, nước mắt Điều Ngan tuôn khỏi khóe mắt chảy đến lỗ tai, mọi thanh âm trở nên lũng bùng, nghe không rõ.

Vào giây tiếp theo, Tường Nã tiến sâu vào cơ thể cô, nuốt gọn tiếng hét của cô. Anh chống vào đầu giường, đẩy cô lên và tiến mạnh vào. Bộ phận đàn ông của anh căng cứng, tiếng cọ xát xác thịt vang lên mỗi lúc một lớn hơn, nhanh hơn. Dù thay đổi tư thế ra sao, anh vẫn giữ chặt cô không buông, thu vào mỗi một biểu hiện nhăn nhai khổ sở của cô, thủ thi với cô: “Hôm nay em hút bao nhiêu? Ngày mai, anh sẽ hút lại như vậy. Anh cũng sẽ ném mùi của nó”.

Anh nâng mông Điều Ngan bóp mạnh: “Nó sung sướng hơn cảm giác này không em? Anh để em chết trên giường thì sao? Bảo bối, em nói đi, nó sung sướng hơn cảm giác này không?”.

Điều Ngan bầu chặt vai của anh, cô có cảm giác cái chết như đang ở rất gần, cơ thể cô bị bức bách lên xuống không ngừng theo nhịp, tiếng xác thịt giao hoan như sấm vang đánh thẳng đến bên tai cô, tim cô đau như dao cắt. Cô đột nhiên òa khóc: “Em hận anh...”.

Điều Ngan đánh anh bôm bốp, xé gan xé ruột hét lên: “Tường Nã em hận anh, em hận anh, em hận anh!”.

Anh lại nhấn sâu vào trong cô, cô hét lên ngay tức khắc. Tường Nã ôm lấy cô ra ra vào vào, anh cắn chặt răng, mặt anh đỏ lừ. Từng tiếng “Anh yêu em” vùi sâu bật ra nơi cổ họng anh theo mỗi cú đâm như vũ bão của anh.

Điều Ngan bỗng nhiên hôn anh điên cuồng. Cô ghen ngào đầy Tường Nã ngã vào đầu giường, lưỡi cô trúc trắc quăn lấy anh. Lần đầu tiên, cô ở bên trên anh lác qua lác lại, lên xuống nhấp nhô, khoái cảm cực đại kéo đến như lũ cuộn. Cô ra sức đón nhận và bao bọc anh trọn vẹn.

Một thoáng sau, Điều Ngan mệt là người. Động tác của cô ngày càng chậm chạp, lưỡi cô tê dại nhưng cô vẫn hôn Tường Nã không ngừng nghỉ.

Tường Nã bóp chặt eo cô, giành lại quyền chủ động. Anh luồn lưỡi sâu vào miệng Điều Ngan, anh gần như ngậm nửa gương mặt của cô vào miệng.

Anh bỗng trở người, giờ một chân Điều Ngan lên cao, thúc mạnh vào trong. Ga trải bung ra, cuộn vào giữa giường. Tường Nã nuốt trọn mỗi tiếng thét ngất quãng của cô, cô bật khóc, lắc đầu đón nhận khoái cảm đẩy cô lên cao mãi. Kim đồng hồ lao vút, tinh thần của cô hỗn loạn, cô đã không còn rõ lúc này là mấy giờ.

Vào thời khắc phiêu diêu này, nửa người cô dốc ngược xuống mép giường, cô bỗng bênh rên rì, cuộn chân muốn tháo chạy niềm khoái lạc mãnh liệt chưa từng có.

Tường Nã hôn cô cuồng nhiệt, hai người đẩy chân rơi xuống sàn nhà, cơ thể anh và cô gắn kết không rời. Điều Ngan đã mê man, người cô run rẩy vô thức nhưng anh vẫn cố chấp thờ hèn hèn hôn sâu cô. Đến khi Điều Ngan run bắn chảy tràn nước mắt, anh dốc sức nhấn mạnh, giải phóng bản thân.

Khi thoáng tỉnh táo trở lại, cô hơi chửa quậy, dưới người cô không phải giường mềm mại, mà cứng chắc, hình như là nền nhà.

Cảm thấy mặt ngựa ngứa, cô hé mắt thấy anh hôn nhẹ lên môi cô. Cô mở miệng nhưng cổ họng cô khô rát, chỉ phát ra được một âm tiết.

Cô gối đầu lên cánh tay Tường Nã, bảì hoài giật giật chân. Tường Nã rủ rỉ với cô: “Để chịu không em? Anh có thể làm em dễ chịu, anh có thể!”.

Nước mắt Điều Ngan lại ứa ra. Một lúc sau, giọng cô khàn khàn cất lên: “Em xin lỗi...”.

Tường Nã nở nụ cười, ôm cô vào lòng. Trước ngực anh là hơi thở nhẹ nhàng và nước mắt nóng hổi của cô.

Nửa đêm, Tường Nã bế Điều Ngan về giường, anh ôm cô thì thầm hỏi han.

Điều Ngan khề lên tiếng: “Thật sự rất khó chịu nhưng em chịu được, anh đừng lo”.

Tường Nã nhíu mày, anh nói: “Vậy tại sao em đến nhà của Thẩm Quan?”.

Điều Ngan mở miệng nhưng không nói. Tường Nã lạnh toát sống lưng: “Em định làm gì?”.

Điều Ngan cụp mi, cô lặng thinh kéo chăn muốn rời xa vòng tay anh. Tường Nã bất ngờ ngồi bật dậy, anh không thể tin nổi: “Em điên hay ngốc hả? Em muốn làm gì?”.

Điều Ngan nói lí nhí: “Anh nghe em nói đã”; Cô ngửa đầu nhìn Tường Nã: “Em nghiện thật. Thẩm Quan nhìn thấy em nghiện, anh ta sẽ tin em”.

Tường Nã chau mày, bóp chặt vai Diêu Ngạn, anh cắn răng nói: “Vì vậy?”.

Diêu Ngạn không quan tâm đến vai cô đau nhói, cô trả lời: “Anh giúp Thẩm Quan giao hàng chỉ hiểu được phần cuối. Bản thân anh cũng nói anh muốn bắt được cửa trên, đầu nguồn ở đâu? Đầu nguồn là xưởng sản xuất ephedrine hay xưởng làm ma túy đá?”.

Tường Nã sa sầm mặt, anh trầm lặng, không nói chuyện. Diêu Ngạn nói tiếp: “Em có cách, em có thể giúp anh”.

Tường Nã cười nhạt: “Anh không cần em giúp. Em đừng tự chuốc khổ vào mình!”.

Diêu Ngạn phân bua: “Em sẽ không để bản thân xảy ra chuyện. Anh đã đề lỗi nhiều năm, anh còn muốn bỏ thêm bao nhiêu năm nữa?”.

“Anh bỏ lỗi bao nhiêu năm cũng không liên quan đến em. Em chỉ cần an phận ở bên cạnh anh!”

Diêu Ngạn ngẩn ngơ: “Thế nào là bỏ lỗi bao nhiêu năm cũng không liên quan đến em? Anh coi em là gì của anh?”.

Tường Nã trầm mặc, giắt chăn lôi Diêu Ngạn nằm xuống. Sau đó, anh tắt đèn nhắm mắt, thở dài thượt: “Cô bé ngoan, ngày mai em xin nghỉ làm đi, ở nhà nghỉ ngơi”.

Diêu Ngạn không ngó ngang đến anh. Ngờ đâu ngày hôm sau thức dậy, cô không nhìn thấy Tường Nã. Cô tìm người đưa mình đi làm nhưng mới nói một câu đã bị từ chối ngay: “Anh Nã dặn hôm nay chị cần nghỉ ngơi. Ba bữa cơm muốn ăn gì thì chị nói với chúng em. Chị không cần thiết phải ra ngoài”.

Diêu Ngạn thần thờ đi đến cổng sắt. Nhưng mới đến gần cổng sắt đã có người cản cô lại, nói Tường Nã cản dặn, hôm nay cô không được ra ngoài. Diêu Ngạn tức giận gọi điện cho anh: “Anh làm gì vậy? Em muốn đi làm!”.

Tường Nã hình như đang làm việc, anh thờ ơ nói: “Em ngoan ngoãn về phòng nghỉ ngơi. Trưa nay, anh sẽ cố gắng về. Lát nữa, thầy châm cứu đến, em phải phối hợp”.

Diêu Ngạn không hiểu, cô còn chưa kịp hỏi, anh đã ngắt máy cái rụp.

Cô buồn bực quay vào tòa nhà văn phòng. Một lát sau, đàn em gõ cửa tiến vào, thầy châm cứu đi theo sau. Diêu Ngạn lúc này mới vỡ lẽ, cô bỗng một mình vô cùng.

Nói cô không sợ lên con nghiện là giả, không sợ Thẩm Quan lại càng là tự mình dối mình. Lần đầu tiên, Lý Á tìm cô ở hội trường Sĩ Lâm, hy vọng cô hợp tác, cô đã dứt khoát từ chối, nhưng cô hiểu nỗi sợ hãi và băn khoăn của bản thân. Đến khi con nghiện đeo bám cô, cô dứt khoát hạ quyết tâm.

Thầy châm cứu châm vài mũi, Diêu Ngạn giống như không hề hay biết, cô dờ dẩn nhìn về xa xăm, thở dài bất lực.

Tường Nã đang ở phòng làm việc trong công ty nước giải khát hút thuốc. Điện thoại anh đổ chuông liên hồi, anh nghe máy, Dương Quang ở đầu dây bên kia nói: “Anh Nã, người em cài bên lão Hắc nói họ từng liên lạc với con đàn bà đó. Lão Hắc thù anh đánh ông ta nhưng ông ta bị cưỡng chế cai nghiện, không thể gây ra chuyện này. Nghe nói là do đàn em tự quyết định trả thù anh, kêu con đàn bà đó chơi chiêu này”.

Tường Nã nghiêng răng nghiêng lợi: “Mẹ kiếp! Chuộc ma túy đá cho anh?”.

Diêu Quang nói với vẻ phân vân: “Nó bảo đám kia chỉ sai con đàn bà đó gây chút phiền phức cho anh thôi chứ không ai trong số đó dám hạ lệnh làm vậy đâu”.

Tường Nã sững sốt, anh nhàu mày: “Ý chú là họ không sai con đàn bà đó bỏ ma túy đá hại anh?”.

Diêu Quang nói: “Chắc chắn không. Lão Hắc bị giam, không ai quản lý Lô Xuyên, họ không dám gây nhiều phiền phức”.

Tường Nã nói cảm ơn anh ta, anh trầm ngâm gác máy.

Buổi trưa, anh về công ty vận chuyển hàng hóa. Diêu Ngạn đòi đi làm nhưng anh kiên quyết không cho. Diêu Ngạn đành xuống nước: “Dạo này, em nghỉ nhiều rồi, công ty sẽ lời ra tiếng vào, em còn làm việc ở đó lâu dài mà!”.

Tường Nã gấp đồ ăn vào bát Diêu Ngạn, anh nói: “Lúc ăn không được nói chuyện. Em ăn mau đi. Khỏe lại, anh để em đi làm”.

Diêu Ngạn cầm đũa, chán chường ăn cơm.

Không biết châm cứu có tác dụng hay không, mà cả ngày Diêu Ngạn không hề cảm thấy khó chịu. Cô ru rú trong phòng xem ti-vi, quét dọn nhà cửa.

Buổi chiều, bác sĩ ghé đến. Ông ta rời tòa nhà nhỏ lắc đầu lia lịa và nói: “Mũi gãy. Vừa mới phá thai, cơ thể còn rất yếu, bị đánh đến vậy, không biết tình đường bao lâu mới khỏe lại được”.

Người kia chẳng hề quan tâm trái lại còn vỗ tay tán thưởng. Trông thấy Diêu Ngạn đi đến, anh ta gọi “chị dâu”, thầy thuốc nhìn anh ta khúm núm với một cô gái non nớt, ông ta cũng không dám ngó lơ, cười gượng gật đầu chào.

Diêu Ngạn cười đáp lại, đi vào trong. Cô đến nhà kho giam giữ Hiếu Lâm, chán chừ đứng ngoài cửa.

Tiểu Lưu hồ thẹn, không còn mặt mũi gặp người khác. Thấy Điều Ngạn, anh ta càng có vẻ xấu hổ. Điều Ngạn hỏi: “Cô ta ăn chưa?”.

Tiểu Lưu lắc đầu: “Anh Nã nói không cho cô ta ăn, chỉ được uống nước”.

Điều Ngạn cau mày: “Anh lấy cơm cho cô ta ăn đi”.

Tiểu Lưu bối rối: “Anh Nã không cho”.

Điều Ngạn nói: “Tôi sẽ nói chuyện với anh Nã. Anh đi lấy cơm cho cô ta, ngày nào cũng phải đưa đúng giờ đúng bữa”. Nhìn Tiểu Lưu không chịu làm, cô cất giọng khàn khàn: “Mấy anh có nghề nghiệp ổn định, thu nhập hàng tháng còn cao hơn cả trí thức, không nên làm chuyện này. Một thời gian nữa, tôi sẽ nói anh Nã thả Hiếu Lâm” Giao cô ta cho cảnh sát.

Tiểu Lưu cũng không nói gì, anh ta xoay người đi vào bếp lấy cơm. Điều Ngạn như trút được gánh nặng trong lòng.

Hứa Châu Vi trốn ở cầu thang lên quan sát Điều Ngạn. Đến khi Điều Ngạn đi xa, anh ta mới thôi nhìn.

Hôm qua, Tường Nã bất thành linh nổi giận đùng đùng, Hứa Châu Vi khó tránh khỏi mặt mày sưng sía: Tỉ tào nghĩ lại, anh ta loáng thoáng hiểu ra điều gì đó nhưng không dám tin.

Điều Ngạn và Thẩm Quan quả thực có tư tình. Nói sao đi nữa anh ta cũng không thể tưởng tượng nổi. Nhưng sự thật xảy ra trước mắt, anh ta chứng kiến Thẩm Quan và Điều Ngạn cùng ra cùng vào, vì vậy Tường Nã mới giận sôi máu. Với đa suy nghĩ này, Hứa Châu Vi cảm giận, quy kết Điều Ngạn cùng loại người với Hiếu Lâm, rồi lại không hiểu tại sao anh ta cảm thấy như bị xát muối vào lòng.

Một ngày của Điều Ngạn bình yên trôi qua. Tường Nã ôm cô thức dậy. Nhìn sắc mặt cô hồng hào, anh thở phào nhẹ nhõm.

Anh lấy một chiếc lọ, nói với cô: “Đây là methadone. Hứa Châu Vi khó khăn lắm mới mua được”.

Điều Ngạn cầm lên nhìn, chất lỏng trong lọ nhỏ này có màu hơi đục, cô không hiểu: “Đây là cái gì?”.

Tường Nã giải thích: “Đây là methadone, trung tâm cai nghiện mới có. Khi người cai nghiện không chống cự lại được, họ dựa vào nó để duy trì, không dễ tìm đâu”.

Điều Ngạn thuận miệng hỏi: “Vậy làm sao mấy anh mua được?”.

Tường Nã hơi ngượng, anh nói thật: “Mấy người cai nghiện mỗi lần chỉ được uống một ít. Thỉnh thoảng họ ngâm trong miệng, nhổ vào chai và mang ra ngoài bán”.

Điều Ngạn sững người, nhét lọ nhỏ vào tay Tường Nã, cô lấy làm khó tin: “Anh nói thật? Gớm đến thế ư?”.

Tường Nã mỉm cười, anh nói: “Không nên dùng thứ này. Vì vậy, em chịu đựng được thì chịu đựng, đừng uống nó”.

Điều Ngạn nhìn chiếc lọ nhỏ, cô đứng dậy làm vệ sinh cá nhân.

Tường Nã không muốn để cô ra ngoài, anh dẫn Hứa Châu Vi sang tòa nhà văn phòng cạnh chừng cô. Hôm nay, Hứa Châu Vi đối xử với Điều Ngạn rất lạnh lùng. Anh ta nằm dài trên ghế sofa chơi điện tử. Đến trưa, Tường Nã không về ăn cơm, Điều Ngạn xào hai món ăn, gọi Hứa Châu Vi vào ăn cùng, anh ta nói: “Không đói.” Anh ta lật người, tiếp tục chơi điện tử.

Điều Ngạn nhìn anh ta bằng cặp mắt khó hiểu. Ăn xong, cô lại về phòng ngủ, ôm laptop lên mạng.

Cô tỉ mỉ nhớ lại từng chi tiết Lý Á kể với cô, nhất là ngày ở hội trường Sĩ Lâm. Lý Á nói: “Dựa theo tài liệu chúng tôi thu thập được, Thẩm Quan chưa từng chủ động tiếp xúc với người khác nhưng anh ta lại chủ động đến gần cô. Mặc kệ anh ta xuất phát từ mục đích gì, ít nhất chứng minh được cô có cơ hội tiếp cận anh ta, thậm chí còn có khả năng thu được tin tức mới nhất. Lần chúng tôi giúp Tường Nam điều tra ngân hàng tư liệu về Từ Anh, chúng tôi đã nói với anh ta muốn biết Từ Anh có gặp chuyện không may hay không, cách nhanh nhất là nhờ cô nhưng Tường Nam không đồng ý”.

Điều Ngạn lẩn chuột máy tính với gương mặt thấp thoáng ý cười, cô lại tìm kiếm “Tần Lai”, có rất ít thông tin, tất cả đều là vụ án buôn lậu ma túy năm xưa. Điều Ngạn mãi miết tìm kiếm tên một người, khi cô nhấn chuột, tai cô tựa hồ vang vọng tiếng nói của Lý Á: “Tường Nam chịu đựng, sống mai danh ẩn tích bao nhiêu năm qua, chỉ để triệt phá đường dây buôn lậu ma túy làm anh ta tan cửa nát nhà”.

Lần này, cô tìm kiếm được rất nhiều thông tin, trên Baidu có tiểu sử về Tần Lai, tin tức gần nhất là anh bị khai trừ khỏi Đảng, trung ương điều tra anh và anh bệnh chết trong tù,... Còn những việc tốt anh làm cho nhân dân phải lật qua mới thấy.

Sống mũi Điều Ngạn cay xè. Giây phút bỏ con chuột xuống, cô bỗng choáng váng mặt mày. Một cảm giác vừa lạ lùng vừa quen thuộc bất ngờ giáng xuống.

Hứa Châu Vi chơi điện thêm một chút rồi chạy đến bàn dọn sạch thức ăn Điều Ngạn chưa lại. Sau khi no bụng, anh ta lại vô công rồi nghề, lượn tời lượn lui vài vòng. Bỗng nghe trên tầng có người gọi, anh ta ngẩng ra, người đó gọi lớn hơn: “Hứa Châu Vi!”.

Hứa Châu Vi bản thân chạy lên gác, đẩy mạnh cửa phòng. Điều Ngạn ôm gối khóc: “Tôi khó chịu, tôi khó chịu.”

Tuy Hứa Châu Vi tìm mua methadone nhưng anh ta chỉ nghĩ Tường Nã đề phòng trước, anh ta không tin Điều Ngạn bị nghiện. Bây giờ tận mắt thấy cô khóc thút thít, chịu dần vật khổ sở, anh ta ngây người, tay run run cầm lọ nhỏ trên tủ đầu giường: “Chị uống cái này đi!”.

Điều Ngạn lắc đầu: “Không, tôi khó chịu!”.

Hứa Châu Vi tưởng Điều Ngạn cảm thấy ghê tởm, anh ta rót một ly nhỏ, cuống cuống khuyên bảo cô. Điều Ngạn cố chấp không uống, anh ta đành gọi báo Tường Nã.

Tường Nã bỏ hết công việc, vội vã chạy về. Anh để methadone ra chỗ khác, ôm Điều Ngạn đang run lẩy bẩy: “Chúng ta không uống, em cố chịu đựng một chút!”.

Hứa Châu Vi kêu oai oái: “Cho chị ấy uống không sao đâu!”.

“Để cô ấy chịu đựng.” Tường Nã xua tay kêu Hứa Châu Vi đi ra. Hứa Châu Vi đứng im tại chỗ, anh ta chỉ muốn đổ ngay methadone vào miệng Điều Ngạn. Tường Nã lườm nguýt anh ta, anh ta mới tức tối rời đi.

Không rõ bao lâu trôi qua, Điều Ngạn như ngừng thở, cô là đi.

Tường Nã ôm cô, anh xoa lưng cô nói nhỏ: “Bảo bối, không sao.” Giọng anh khàn đặc như thể người kiệt sức là anh.

Điều Ngạn từ từ tỉnh dậy, ngoài trời đã tối sầm. Ngọn lửa thiêu đốt xương cốt cô vẫn cháy âm ỉ.

Tường Nã dẫn cô vào phòng tắm. Anh và cô dựa vào bồn tắm, chỉ chuyên tâm tắm rửa. Điều Ngạn im lặng chảy nước mắt. Anh vờ như không biết, kỳ lưng gối đầu cho cô, sau đó anh lau khô người giúp cô, bế cô về giường.

Nghỉ ngơi giây lát, Tường Nã đi nấu cháo, thổi nguội, đút cho cô ăn. Điều Ngạn nuốt cháo vào miệng, cô nôn thốc nôn tháo, mặt mày tái mét.

Trải qua một đêm như vậy, lại đến cuối tuần, Điều Ngạn không dám về nhà, cô gọi điện nói dối bà Diêu. Bà Diêu nói: “Tại sao lại đi công tác đột xuất, không báo sớm cho mẹ biết? Con làm mẹ mua một đồng đồ ăn con thích đây này!”.

Điều Ngạn nén nước mắt, cô giả vờ bình thân, cười nói cùng bà. Sau khi gác máy, cô rúc vào trong chăn nước mắt vỡ òa.

Tường Nã ngồi ngoài cửa hút thuốc, anh sợ khói thuốc làm ảnh hưởng đến Điều Ngạn. Anh dập tắt thuốc, chạy vào súc miệng rồi quay ra ôm Điều Ngạn.

Hai ngày cuối tuần, anh gác hết công việc sang bên, từ sớm đến tối đều ở bên Điều Ngạn. Trong công ty vận chuyển hàng hóa chỉ có Hứa Châu Vi biết chuyện, anh ta ra ra vào vào, thu xếp trên dưới, liên lạc với người quen ở mọi nơi, bỏ nhiều tiền mời bác sĩ nổi tiếng trong trung tâm cai nghiện tới.

Tường Nã lúc nào cũng ở cạnh cô. Tình trạng Điều Ngạn lúc xấu lúc tốt. Cô nghiện không nặng nhưng chưa từng đấu tranh với sự gầy vò đau đớn này, giống như một thứ cảm dỗ chí mạng ngoắc tay gọi cô.

Điều Ngạn cố kìm nén bản thân, nghe theo sự sắp xếp của bác sĩ, khóa mình trong phòng tập trung điều trị. Ban ngày, cô đọc sách nghỉ ngơi. Buổi tối, cô lên giường ngủ sớm.

Các đồng nghiệp tưởng cô bệnh nặng, họ gọi điện hỏi han, muốn đến thăm cô. Điều Ngạn từ chối, cảm ơn lòng tốt của họ.

Ở một nơi khác, Thẩm Quan nghe chủ nhiệm Ngô báo cáo công việc xong xuôi. Anh ta thất thần nhìn tấm hình Điều Ngạn cười tươi rồi để trong ngăn kéo. Mặt mày cô thanh tú kiên cường, khiến người ta khó tưởng tượng ra hình ảnh cô chùn bước, chịu khuất phục.

Thẩm Quan cắt ngang lời ông ta: “Hôm nay, Điều Ngạn cũng không đi làm?”.

Chủ nhiệm Ngô sững sốt: “Đúng vậy. Hai người trong phòng nghiên cứu của chúng ta hẹn bên tòa nhà chính đi thăm nhưng hình như cô ấy từ chối, không chịu gặp mặt”.

Thẩm Quan chau mày, xua tay bảo ông ta ra ngoài.

Không khí giá lạnh bao phủ miền Nam. Mỗi khi ra ngoài, mọi người phải mặc thêm áo. Gió lạnh thổi vù vù ngoài trời nhưng trong phòng ấm áp như giữa độ xuân sang.

Cai nghiện không phải chuyện dễ dàng. Ngày nào, Điều Ngạn cũng cảm thấy bản thân lúc nóng lúc lạnh. Cô làm theo lời dặn của bác sĩ, từ từ đẩy lùi được cơn nghiện, thần sắc cô lại trở về như bình thường.

Mấy ngày nay, cô không đi làm, cũng không liên lạc với Lý Á, cố gắng để bản thân quên hết mọi suy nghĩ linh tinh. Tường Nã thường dẫn cô ra ngoài đi dạo. Chợ thức ăn ở trung lộ Lý Sơn là nơi họ đến mỗi ngày. Người bán hàng quen mặt họ từ lâu, cần thức ăn không cần nói giá, xong xuôi hết chỉ trực tiếp lấy tiền.

Diêu Ngan nói: “Trước đây, em muốn cuốc đất tự trồng rau nhưng đáng tiếc ngõ nhà em không có chỗ. Bờ dốc sau nhà lại là bãi rác, không dùng được”.

Tường Nã bật cười, anh nói: “Anh tưởng em là bà cụ non, không ngờ em còn thích làm mấy chuyện kiểu này. Nếu em thích, anh dành một khoảng đất trong công ty vận chuyển hàng hóa cho em. Sau này, chúng ta đi vệ sinh xong có thể tiết kiệm, tưới thẳng lên đó, vậy là mọi người được ăn rau sạch, bảo vệ môi trường!”.

Diêu Ngan tức tối đẩy anh, chạy vào bếp làm cơm.

Chỉ một lát sau, ba món một canh nóng sốt đã ra lò. Diêu Ngan chạy lên phòng làm việc gọi Tường Nã. Đi tới cửa, cô nghe anh nói chuyện điện thoại: “Liên hệ bằng thư?” Ngược thấy Diêu Ngan, anh vội tắt điện thoại.

Diêu Ngan hỏi anh: “Anh bận à?”.

Tường Nã mỉm cười, thuận miệng ứng phó, nắm tay Diêu Ngan đi xuống dưới ăn cơm.

Trong lúc ăn cơm, Tường Nã chợt hỏi cô: “Em có giấy tờ viết tay của Từ Anh không? Ví dụ như bài thi, ghi chép”.

Diêu Ngan lắc đầu, cô lấy làm lạ bèn hỏi: “Em không có. Sao vậy anh?”.

Tường Nã chỉ buột miệng hỏi, anh không trả lời. Sang ngày hôm sau, Diêu Ngan rót cục cũng hiểu.

Buổi sáng, trời nắng ráo nhưng đến trưa lại mưa mãi không ngớt. Diêu Ngan đứng trên ban công thu quần áo, cô thấy nhân viên chuyển phát nhanh đứng ngoài cổng, Tường Nã đi ra ký nhận.

Buổi chiều, Tường Nã nhốt mình trong phòng làm việc, anh dặn Diêu Ngan có việc thì gọi anh. Diêu Ngan nằm trong phòng ngủ lên mạng. Khi cô tìm số điện thoại của người đó lần nữa thì di động của cô bỗng đổ chuông.

Lý Á nói: “Chúng tôi vừa gửi một bản viết tay của Từ Anh cho Tường Nam”.

Diêu Ngan nhủ mảy không hiểu ý cô ta. Lý Á giải thích: “Từ Anh sắm vai liên lạc, nhiều chuyện cần bà ta kiểm tra. Bà ta kiểm soát rất nhiều mối quan hệ, vì vậy Thẩm Quan mới trăm phương nghìn kế muốn tìm bà ta. Chúng tôi vừa điều tra ra Từ Anh liên lạc với đối phương bằng thư. Mỗi ba tháng bà ta đến bưu điện một lần, địa chỉ bà ta gửi thư đi là chung cư ở Cam Túc”.

Sau khi gửi thư không bao lâu, hàng hóa mới sẽ đổ vào Tân Châu, chuyển sang Lô Xuyên. Lần nào cũng rất trùng khớp về mặt thời gian. Thư là chỉ thị, cũng là giấy tờ xác minh, không rõ nội dung cụ thể trong thư nhưng có lẽ vì nguyên nhân thư từ mà Thẩm Quan gặp trở ngại với việc liên lạc bên Cam Túc.

Lý Á nói: “Đối phương hết sức cảnh giác. Thẩm Quan đối với họ mà nói là người xa lạ. Từ Anh mất tích, có lẽ không còn ai chứng minh thân phận của Thẩm Quan, bên Cam Túc tất nhiên không giao dịch. Vì vậy chúng tôi cần bắt chước theo nét chữ của Từ Anh nhưng vấn đề là chúng tôi không rõ cách viết của bà ta. Dù viết ra cũng không thể giao đến tay Thẩm Quan, để Thẩm Quan gửi đi cho đối phương, từ đó tiến hành giao dịch mua bán”.

Diêu Ngan ngồi xuống, vén tóc gọn gàng. Mái tóc dài của cô gần như chấm đất, đuôi tóc cô hơi chệch ngọn, đã lâu rồi cô không đi cắt.

Diêu Ngan khẽ nói: “Có lẽ tôi biết. Cô Từ thường viết thư gửi về nhà. Vài lần tôi vô tình đọc được, nội dung rất ngắn gọn”.

Diêu Ngan kể nội dung cho Lý Á nghe. Lý Á im lặng vài giây rồi nói: “Lẽ ra kế hoạch của chúng tôi là để Tường Nam bắt chước nét chữ, rồi tính toán phương án dụ cửa trên xuất hiện. Nhưng giờ tôi nghĩ có lẽ nên để cô tiếp cận Thẩm Quan, biết đâu Thẩm Quan sẽ nhận thư của cô”.

Diêu Ngan không trả lời cô ta. Lý Á thấy cô im lặng, cô ta nói: “Bọn buôn ma túy này gây án suốt bảy năm, mạng lưới bao phủ cực kỳ rộng lớn. Thời gian không đợi con người. Tôi biết tôi đề nghị như vậy là quá đáng. Cô Diêu, tôi xin lỗi!”.

Đáy lòng Diêu Ngan dội lên một câu: Dính dáng gì đến tôi? Tôi chỉ là một người bình thường mà thôi!

Nhưng khi ánh mắt cô quét tới những dòng chữ trên laptop, đầu cô bất chợt hiện lên từng hồi ức về Tường Nã.

Anh dọa nạt dụ dỗ cô; anh mua dây chuyền ketch cớm đồ dành cho cô; anh đập đầu vào kính nhằm tránh né nhà họ Trần; anh bất ngờ xuất hiện cứu cô khỏi Lô Xuyên; anh không nhớ chính xác tuổi của mình nhưng muốn cô đền bù sinh nhật cho anh; anh ngược ngược dẫn cô đi hẹn hò; anh đổi giường đôi đồ dùng trong nhà; anh sai Hứa Châu Vi bảo vệ cô, cứu gia đình cô khỏi đám cháy; anh lén lút lút thuê nhà giúp gia đình cô; anh tìm ra người phóng hỏa đốt nhà cô; anh theo cô đến Quảng Châu tìm Từ Anh; anh sửa sang phòng ngủ lừa cô đến ở.

Diêu Ngan nhớ anh từng nói: “Nếu em muốn hít ma túy thì em hít một hơi, anh cũng hít một hơi. Anh cùng hít với em, được không?”, cô giần giụa nước mắt, gấp mạnh laptop, nghẹn ngào nói: “Tôi sẽ bắt chước nét chữ của Từ Anh, tôi sẽ làm!”

Tường Nã ở trong phòng tập trung mỳ mọ nhưng anh không cách nào viết được. Anh đoán không biết nên hỏi Diêu Ngan hay không nhưng tính tới tính lui, anh quyết định dẹp bỏ ý định này.

Tình trạng sức khỏe của Diêu Ngan đang có chuyển biến tốt. Mặc dù đôi lúc cô vẫn khó chịu nhưng so với cảm giác đau đớn như thiêu đốt trước kia thì đã khá hơn rất nhiều.

Trời về chiều, cô bám theo Tường Nã đòi đi làm, còn nói muốn về nhà, nếu không bố mẹ sẽ lo lắng. Tường Nã biết cô nhớ nhà, anh đồng ý để cô về thăm nhà nhưng không hứa cho cô đi làm, Diêu Ngạn cũng không tiếp tục yêu cầu anh.

Khi Tường Nã sắp đưa cô về nhà thì có một cuộc điện thoại gọi đến tri hoãn dự định của anh. Anh nhờ Hứa Châu Vi đưa cô về, nhắc nhở cô đi sớm về sớm. Diêu Ngạn nghe theo lời anh. Suốt một tuần rong rã, cuối cùng cô cũng rời công ty vận chuyển hàng hóa mà không có anh đi cùng.

Lúc xe chạy đến một siêu thị ở Trung Tuyền, cô nói với Hứa Châu Vi: “Anh dừng xe ở đây đi. Tôi vào mua chút đồ. Tôi nói dối bố mẹ đi công tác, tôi không thể về tay không”.

Hứa Châu Vi ngồi trong xe chờ Diêu Ngạn đi mua đồ. Nào ngờ anh ta chờ cả buổi, thuốc cháy gần tới ngón tay, cô vẫn chưa ra khỏi siêu thị. Hứa Châu Vi gọi điện cho cô, di động của cô đã tắt máy. Anh ta buộc lòng chạy vào siêu thị xem thử nhưng Diêu Ngạn đã lặn đã mất tăm.

Ở chỗ khác, Tường Nã vừa đến chỗ hẹn trở về. Ngoài trời đen ngịt, mưa rơi rả rích. Anh vào phòng ngủ lấy đồ định đi tắm, lúc xoay người sức thấy laptop dưới giường vẫn mở, anh vội lấy máy định tắt. Màn hình sáng lên, anh nhìn thấy một cái tên bất thình lình hiện trên trang web đang mở.

Tần Chấn Bang, mười một năm trước nhậm chức bí thư thành ủy thành phố Lô Xuyên. Một năm sau khi nhậm chức, ông bị song quy(*) vào tù, nghiện ma túy bất ngờ chết trong nhà giam.

(*) Song quy là khái niệm được rút ra từ khoản 3 điều 28 Điều lệ công tác kiểm soát án kiện cơ quan điều tra kỷ luật Đảng cộng sản Trung Quốc. Điều lệ này nhằm duy trì sự sợ hãi và kỷ luật trong hàng ngũ cán bộ Đảng cộng sản Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Thành phố Lô Xuyên mười một năm trước đây tối tăm và hỗn loạn.

Tần Chấn Bang chuyển công tác đến thành phố Lô Xuyên làm bí thư thành ủy. Nhiệm vụ đầu tiên của ông là thành lập tổ chuyên án, đánh bại băng đảng xã hội đen hoành hành khắp Lô Xuyên. Đồng thời chỉnh đốn đám quan chức chính phủ, sở cảnh sát, sở giao thông, sở tư pháp,... nhiều người đã phải song quy ngã ngựa.

Tần Chấn Bang quyết liệt khiến mọi người ở thành phố Lô Xuyên run sợ.

Chỉ là ông chọc giận một đám người có liên quan lợi ích với nhau, tự dồn bản thân vào thất bại thảm hại.

Tường Nã gập máy tính, ngón tay cứng đờ đề lên khiến vỏ kim loại màu bạc như hơi lồm xồm.

Hoàng hôn buông xuống, mưa bay lất phất, bốn bề tĩnh lặng. Từ sau chính Ngọ đến giờ, mọi vật đều trở nên u ám nặng nề. Tường Nã châm thuốc, khom lưng ngồi trên mép giường. Tàn thuốc rơi xuống ga trải giường, đốm lửa nhỏ lóe lên rồi tắt lịm, hằn lên dấu vết màu tro.

Qua làn khói thuốc mờ ảo, Tường Nã như trở về ngày cuối cùng anh được gặp Tần Chấn Bang. Sau khi kỳ thi đại học kết thúc, anh đi bộ đội, Tần Chấn Bang tranh thủ thời gian ăn cơm cùng anh. Bữa cơm chia tay của hai bố con trôi qua trong thái độ lãnh đạm, khách sáo giữa đôi bên.

Tường Nã nở nụ cười giấu cợt. Lúc này điện thoại di động của anh đổ chuông liên hồi, vứt tàn thuốc, giọng anh khàn khàn vang lên.

“Nói!”

Hứa Châu Vi quỳnh quáng nói: “Anh Nã, Diêu Ngạn đã biến mất. Chị ấy nói vào siêu thị mua đồ về nhà, em ngồi đợi cả ngày, rồi vào siêu thị tìm, không thấy chị ấy đâu. Chỗ này có cửa sau thông với công viên ven sông, em tìm hết một lượt cũng không thấy!”.

Máu trong người Tường Nã đông cứng. Anh vội dập máy rồi bấm số gọi đi, cố gắng đè nén cơn giận: “Nói! Cô tìm Diêu Ngạn đúng không?”.

Lý Á tần ngần, sau đó cô ta nói: “Xin lỗi, xuất phát từ tính bảo mật của công việc, tôi không thể trả lời anh”.

Tường Nã cười lạnh lùng: “Xem ra lúc này cô gọi tôi ra ngoài là để Diêu Ngạn tiện rồi đi? Lý Á, cô muốn ném thủ đoạn của tôi?”.

Lý Á nói nhẹ nhàng: “Chúng tôi làm việc đều lên kế hoạch rất tỉ mỉ. Vụ án này cũng là tâm nguyện bao nhiêu năm qua của anh. Tôi hy vọng anh đừng hành động theo cảm tính, chúng tôi sẽ bảo vệ an toàn cho mỗi một người tham gia”.

Tường Nã nghiêng rặng: “Cô có biết Điều Ngạn đang bị nghiện không?”.

Lý Á lặng đi, cô ta cất giọng lạnh lạnh: “Tôi chỉ mong anh tin chính phủ, tin chúng tôi, còn chuyện khác không thể trả lời”. Cô ta thay đổi ngữ điệu: “Tôi dùng tư cách cá nhân để nói với anh, Điều Ngạn đảm bảo cô ấy có thể chống chọi, chúng tôi luôn theo sát cô ấy. Nếu có biến cố bất ngờ, chúng tôi sẽ yêu cầu cô ấy từ bỏ, cam đoan không để cô ấy bị hại. Hy vọng anh tin tôi, cũng như tin cô ấy!”.

Tường Nã ném phăng di động, không chữ nào lọt vào tai anh. Anh bất an đi tới đi lui trong phòng, rồi lại nhấc điện thoại lên gọi vào số của Điều Ngạn, đồng thời cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Hứa Châu Vi lái xe kiểm Điều Ngạn khắp mọi nơi. Anh ta định tới nhà cô nghe ngóng nhưng anh ta không có lý do để đến đó. Anh ta suy nghĩ tìm chủ thuê nhà, kêu ông ta viện cớ đến dò la giúp.

Trong lúc này, Điều Ngạn đứng ngoài tòa nhà nào đó của khu chung cư mới. Ngẩng đầu nhìn cửa sổ đen kịt, cô chần chừ, ngồi xổm xuống một góc.

Mưa phùn rơi mãi không ngớt, mặt cô vừa ướt vừa lầy lội. Điều Ngạn đặt chân lên, giày cô dính ngay một mảng màu nâu. Cô nhớ tới hình ảnh Tường Nã ngồi xổm, lau chân cho cô. Một người đàn ông lỗ mãng như anh lại có thể nhẹ nhàng và tỉ mỉ nâng bàn chân của cô. Điều Ngạn vô thức mỉm cười ảm áp, mặc kệ nước mưa lạnh buốt ngoài kia.

Sắc trời mịt mù, đèn đường tối mờ. Điều Ngạn chà xát cánh tay, cô ngồi đến mức hai chân tê dại. Cô không có đồng hồ, cũng không dám mở di động xem giờ. Cô nhìn tòa nhà sáng đèn trước mắt, tính ra bây giờ chỉ mới bảy tám giờ, không biết chừng nào Thẩm Quan mới về.

Cảm giác râm ran quen thuộc lan khắp cơ thể cô. Điều Ngạn khe khẽ ngân nga hát, giai điệu nhẹ nhàng giúp cô tĩnh tâm trong cơn mưa đêm. Cô cảm thấy mỗi lúc một lạnh, có lẽ do mặc phong phanh, cổ hắt xì, lắc đầu bắt bản thân tỉnh táo nhưng cảm giác ngâm ngấm như kiến bò đó ngày một rõ ràng hơn.

Khi chỉ có một mình, cô mới biết bản thân yếu đuối nhường nào. Nỗi sợ hãi bất lực cùng khát khao đang trở dậy kia bất cứ lúc nào cũng có thể đánh gục cô. Điều Ngạn đứng dậy bước tới bước lui, thi thoảng cô còn vỗ vỗ đầu, muốn xua tan sự giằng vò này nhưng mọi thứ cô làm đều thừa thãi, cơ thể cô càng lúc càng khó chịu.

Chẳng biết qua bao lâu, ánh đèn sáng trưng đột ngột rơi đến trước mắt cô. Xe ô tô ngừng lại một lát rồi chậm rãi lui lại phía sau, ánh đèn chói mắt yếu dần, một người che ô bước vào lối đi ốp đá xanh.

Bắt gặp Điều Ngạn ướt đẫm, Thẩm Quan ngớ người, anh ta cầm ô che cho cô, lặng thinh, chờ cô lên tiếng.

Điều Ngạn ngược lên nhìn anh ta. Dưới màn đêm, đôi mắt long lanh ánh lệ của cô càng trong veo, miệng cô run run phát ra âm thanh nhỏ xíu: “Giúp tôi”.

Thẩm Quan chau mày, bấm mặt khẩu cửa ra vào, đi một mạch vào trong.

Trong nháy mắt cửa hành lang đóng lại, một chiếc xe Jeep lướt qua mặt cô, đèn xe xuyên qua màn mưa chiếu lên chiếc bóng nghiêng nghiêng của Điều Ngạn, tiếp đó hành lang trở nên vắng vẻ, lạnh tanh.

Tường Nã ngơ ngàng nhìn phía trước. Điện thoại trên bảng điều khiển xe vẫn kết nối với Lý Á, cô ta khẩn khoản nói: “Điều Ngạn cam đoan với tôi chỉ vài ngày mà thôi. Cô ấy không ngốc, không dại dột để bản thân gặp chuyện. Cô ấy sẽ hành động theo tình hình. Tường Nam, cô ấy là một cô gái tốt, cô ấy yêu anh, cô ấy cũng biết anh thương bố anh”.

Tường Nã hung tợn nhấn mạnh từng chữ: “Tôi-không-cần!”.

Lý Á bỏ lại một câu cuối: “Đây là tự do của cô ấy, anh có thể coi như không liên quan đến anh. Tôi mong anh tin tưởng khả năng của cô ấy. Chỉ cần giao thư cho Thẩm Quan, cô ấy sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”.

Không rõ lời nói của Lý Á có vào tai anh hay không, màn hình di động tối xuống, anh tắt đèn xe, thừ người ra ghế.

Điều Ngạn đi theo Thẩm Quan, cô ôm tay run bần bật, tóc cô ướt nhẹp dính bết vào má.

Thẩm Quan mở lò sưởi, đưa khăn bông cho cô. Điều Ngạn cũng cầm lau qua loa. Thẩm Quan hỏi: “Lên cơn nghiện?”.

Điều Ngạn mím môi, kiềm chế cơn thèm thuốc: “Không có”.

Miệng Thẩm Quan nhếch lên, anh ta đến hỏi cô: “Vậy em tìm tôi làm gì?”.

Điều Ngạn ngược mắt nhìn anh ta, lấy một phong thư ra khỏi túi xách, nhẹ giọng chất vấn anh ta: “Anh bắt cô Từ?”.

Thẩm Quan nhíu mày không nói. Điều Ngạn tiếp tục: “Trước đây ở Quảng Châu, tôi từng gặp cô Từ một lần. Hôm nay, tôi mới biết cô kẹp lá thư này vào túi xách của tôi. Lẽ ra cô đi nước ngoài nhưng cuối cùng...”.

Thẩm Quan giật bức thư của Điều Ngạn, anh ta cúi đầu đọc. Nội dung trong thư kêu Điều Ngạn thận trọng với anh ta, rồi nhắc đến nhà ở dưới quê Tân Châu, hy vọng Điều Ngạn dành thời gian chăm sóc giúp bà. Lá thư không ký tên.

Điều Ngạn nói: “Chỉ cần nhìn sơ nét chữ, tôi cũng dám chắc lá thư này do chính tay cô Từ viết. Tôi biết bắt chước chữ của cô, vì vậy tôi biết là cô”.

Thẩm Quan nghe vậy, lập tức ngẩng đầu lên nhìn cô. Điều Ngan lại nói: “Tôi nghĩ không phải tôi không biết gì về chuyện của anh và cô Từ. Nhưng nếu anh giữ cô, tôi mong anh có thể để tôi gặp cô một lần. Tuổi cô đã cao, cô cũng không còn khỏe nữa”. Điều Ngan lại xì mũi, cô nói năng hơi lộn xộn: “Tôi chỉ gặp một chút. Tôi coi cô như mẹ, tôi muốn tìm cô”.

Nước mắt của Điều Ngan trào ra, cô ôm mặt ngồi sụp xuống: “Tôi không muốn nghiện ma túy, thật sự không muốn. Cô Từ đã cai nghiện được, cô nhất định sẽ giúp tôi...”.

Thẩm Quan lặng lẽ nhìn Điều Ngan, tiếng khóc nghẹn ngào của cô còn đáng thương và đau khổ hơn cả lần trước, giống như là tinh thần của cô đã vỡ tan, không thể chịu thêm nữa.

Anh ta cũng ngồi xuống, do dự một lát rồi vươn tay xoa đầu Điều Ngan, anh ta nói: “Bà ấy không sao, bà ấy rất an toàn. Tôi sẽ để em gặp bà ấy”.

Điều Ngan sững sờ ngẩng phắt lên, mắt mũi cô đỏ hoe trông rất đáng yêu, cô rưng rưng nói: “Thật chứ?”.

Thẩm Quan gật đầu, anh ta nói: “Nhưng tôi có điều kiện”.

“Gì cơ?”

Thẩm Quan nhếch miệng nhưng không nói chuyện. Anh ta dìu Điều Ngan lên ghế sofa, xoay người vào nhà bếp rót nước ấm, anh ta hỏi cô: “Mấy ngày nay em không đến công ty, em đi đâu?”.

Điều Ngan mím môi, cô cầm lấy ly nước đáp: “Ồ ngoài”.

Thẩm Quan ngồi cạnh cô, chạm tay vào mái tóc ướt của Điều Ngan, cất giọng chậm rãi: “Ở lại chỗ tôi”.

Điều Ngan ngờ ngác quay đầu nhìn anh ta. Thẩm Quan chăm chú vuốt tóc cô, anh ta nói: “Ở lại với tôi. Hai tuần sau, tôi dẫn em đi gặp Từ Anh. Đây là điều kiện của tôi”.

Bọt nước bám trên cửa kính khi thì tụ lại, khi thì tản ra. Đồng hồ chậm chạp chuyển động như chỉ mới một giây trôi qua. Không gian im ắng đến nỗi có thể nghe rõ tiếng hít thở. Xe Jeep mờ mịt khói thuốc, đôi mắt Tường Nã cay xè, anh chớp vài cái. Khi anh ngược mắt lên nhìn, đèn trên tầng đã tắt tối thui.

Có người đột nhiên gõ cửa xe, Tường Nã lẽ mề quay đầu qua nhìn. Hứa Châu Vi nổi xung: “Em biết thế nào anh cũng tới đây. Anh Nã, bây giờ em lên tìm Điều Ngan dẫn về cho anh!”.

Tường Nã vứt tàn thuốc, anh mở cửa xe, chạy đến đá cửa hành lang ầm ầm, làm kinh động tới mấy hộ sống ở tầng một. Người sống ở tầng một vỗ mồm cửa vừa không ngừng mắng chửi nhưng mới vừa quát được một câu đã bị Tường Nã đẩy qua một bên, Hứa Châu Vi cũng chạy ào theo sau. Người đó vội vàng hét lớn đuổi theo lên tầng.

Tường Nã đá mạnh cửa, gọi to: “Điều Ngan, em ra đây cho anh!”.

Tường Nã la hét ồm ồm, trán anh nổi rõ đường gân. Đèn hành lang lóe sáng liên tục. Thẩm Quan mở cửa, ung dung nói: “Tường tổng!”.

Người sống ở tầng một nhìn ra đây là mâu thuẫn tình cảm, không muốn chuốc phiền toái, tức tối đi xuống dưới.

Tường Nã đẩy anh ta, đi thẳng vào nhà: “Điều Ngan, ra đây cho anh!”.

Thẩm Quan đưa tay cản anh: “Cô ấy mệt, ngủ rồi”.

Con giận của Tường Nã bùng lên. Anh gờ nắm đấm, Thẩm Quan liền nghiêng người né tránh. Cửa nhà không đóng, gia đình sống đối diện nghe ồn ào liền mở cửa, thấy nhà Thẩm Quan không ổn, vội vàng gọi điện báo bảo vệ.

Tường Nã túm cổ áo anh ta, lại gờ nắm đấm lên. Lần này, Thẩm Quan tránh không kịp, cú đấm giáng thẳng vào mặt anh ta. Một tiếng hét lớn bất ngờ truyền đến: “Tường Nã!”.

Tường Nã như hóa đá, anh hất Thẩm Quan sang bên, chạy về phía Điều Ngan.

Mặt mày Điều Ngan tái nhợt, nhìn vô cùng yếu ớt nhưng thanh âm của cô đầy tức giận: “Anh cút ngay cho tôi!”.

Cô vừa la hét vừa đẩy Tường Nã nhưng cô đẩy thế nào cũng không xô dịch được anh. Tường Nã lạnh mặt kéo cô tay cô đi ra cửa, Thẩm Quan liền bước đến cản lối đi. Tường Nã lại gầm lên gờ cao chân đá anh ta, cảnh này vừa vụt đập vào mắt bảo vệ đang đi lên. Bảo vệ chạy nhanh đến, vây quanh Tường Nã, kêu anh thả người.

Điều Ngan xua đuổi anh, cô không muốn đi theo anh.

Tường Nã im re, anh cố chấp nhìn Điều Ngan chằm chằm. Từ anh toát lên vẻ hung bạo đáng sợ, không ai dám đến gần. Điều Ngan chảy nước mắt, cô yếu ớt nói: “Tôi van anh, anh đi đi. Chúng ta cứ như thế này thôi có được không?”.

Hai mắt Tường Nã đỏ gay, anh siết cổ tay Diêu Ngạn như không hề nhìn thấy nỗi đau khổ của cô. Hồi lâu sau, anh thả tay cô ra. Bảo vệ đã báo cảnh sát, Tường Nã cười khẩy, anh nói khẽ với cô: “Anh chờ em về!”.

Trong nhà rối rục cũng yên tĩnh trở lại, hành lang lặng ngắt như tờ. Gió đẩy cửa khép lại nhưng Diêu Ngạn vẫn đứng thừ ra như trời trồng.

Thẩm Quan lấy nước đá trong tủ lạnh lăn lên vết thương trên mặt, anh ta hỏi: “Tại sao em không về cùng anh ta?”.

Diêu Ngạn không trả lời. Một lúc sau, cô nói nhàn nhạt: “Tôi không muốn anh ấy thấy tôi như thế này”.

Thẩm Quan nhếch miệng, đôi mắt anh ta không hề có ý cười. Anh ta vuốt tóc cô, cất giọng trầm lắng: “Em yêu anh ta đến vậy ư?” Không đợi Diêu Ngạn trả lời, anh ta xoa người về phòng ngủ, bỏ lại cô.

Bảo vệ “đưa” hai người Tường Nã ra ngoài chung cư. Hứa Châu Vi tức tối chửi mắng, muốn dạy dỗ Thẩm Quan.

Tường Nã lặng thinh, anh phóng xe như bay. Hứa Châu Vi nắm tay vịn, không dám nói xe của anh ta dừng ngoài chung cư.

Đến công ty vận chuyển hàng hóa, Tường Nã đóng cửa xe, bỏ vào trong. Hứa Châu Vi gắt gồng đá mạnh xe, hằn học đi về tòa nhà nhỏ phía sau.

Tường Nã mở đèn, rút một tờ giấy khỏi túi, tay anh bỗng run run. Tờ giấy hiện lên nét chữ cứng cáp:

Nhiều nhất hai tuần, em hận anh!

Tường Nã bật cười, nước mắt tràn khỏi khóe mi.

Diêu Ngạn nằm thao thức trong phòng ngủ xa lạ, cô cảnh giác nhìn cửa phòng đăm đăm. Lý Á gửi tin nhắn cho cô, báo cô biết họ ở căn nhà đối diện, họ luôn giám sát bên này, Diêu Ngạn cũng thoáng yên tâm.

Nhưng cảm giác rần rần như kiến bò đang đeo bám cô, cô hít sâu, không cách nào nhắm mắt lại ngủ. Thẩm Quan đột nhiên gõ cửa, anh ta nói: “Tôi để hộp trà ở cửa, cần thì tự lấy”.

Diêu Ngạn giật mình hoảng hốt. Lát sau nghe bên ngoài im ắng, cô vẫn tiếp tục nằm, tay chân cô bải hoải.

Diêu Ngạn tung chăn đứng dậy đi lấy hộp trà, rồi đóng cửa phòng lại. Cô lấy ra một viên đá, lần mò tìm kiếm một món đồ trang trí trong phòng, bắt chước Thẩm Quan đập viên đá thành bột, chấm một ít vào miệng, sau đó cô nằm lại trên giường.

Thẩm Quan ngồi trước bàn ở căn phòng kế bên, màn hình giám sát trên máy vi tính đen kịt nhưng anh ta nghe rõ tiếng đập liên tiếp, anh ta trầm ngâm gõ nhẹ bàn.

Ánh sáng leo lét tựa hồ không đợi được đến bình minh. Diêu Ngạn nghiền bột phấn trên tay, nhớ lời Lý Á dặn trước khi đi, tìm cô đập thành thịch.

Chuyện Diêu Ngạn bỏ đi khỏi công ty vận chuyển hàng hóa truyền đến tai các anh em vào trưa hôm sau.

Đại sảnh của tòa nhà văn phòng đầy tàn thuốc. Cửa mở ra, gió thổi tro thuốc bay loạn lên, cả căn phòng toàn một mùi cay nồng khó ngửi. Đàn em bỏ com xuống, rón rén đi ra ngoài, anh ta tìm các máy người anh em bày tỏ vẻ tức giận, thề phải xử lý Thẩm Quan, bắt Thẩm Quan quỳ xuống cầu xin tha thứ, rồi lại kêu Hứa Châu Vi lên tiếng.

Hứa Châu Vi “hừm” một tiếng, anh ta đỏ mặt tía tai, im lặng tu rượu ừng ực.

Diêu Ngạn tỉnh dậy, cô vớt hộp trà vào ngăn kéo. Tâm trạng của cô rất tệ, cô soi gương trong nhà vệ sinh, rửa nước lên mặt vỗ má cái, sắc mặt cô mới thoáng hồng lên.

Cô ra ngoài phòng, gặp Thẩm Quan đang ngồi xem báo, khói trà phảng phất, nắng trưa dịu nhẹ, nhiệt độ khá thấp.

Thẩm Quan chăm chăm đọc báo, anh ta đẩy một cái chai về trước, thờ ơ lên tiếng: “Đây là methadone. Sau này em lên con nghiện thì hãy uống một muỗng nhỏ”.

Diêu Ngạn liếc nhìn, chất lỏng trong chai đục màu hệt như thứ Tường Nã cho cô, cô ngẩn người, khẽ “ừm” một tiếng.

Thẩm Quan kêu cô ngồi xuống ăn sáng. Khi Diêu Ngạn cầm đĩa lên, anh ta mới nói: “Nếu không muốn Tường Nã thấy em trong tình trạng như vậy, em nên cai thuốc từ từ. Em muốn gì cứ nói, tôi có thể cho em tất cả”.

Diêu Ngạn gật đầu, cô nói lí nhí: “Tôi muốn gặp cô Từ nhanh nhất có thể”.

Thẩm Quan vừa cười vừa nói: “Nếu tôi nói tôi muốn em cắt đứt hoàn toàn với Tường Nã thì mới cho em gặp Từ Anh, em sẽ thế nào?”.

Diêu Ngạn bần thần cả người, cô cầm chặt đĩa không nói. Thẩm Quan mỉm cười, anh ta cúi đầu đọc báo, từ tốn nói: “Tôi thích em, em có thể suy nghĩ kỹ. Tôi không phải kẻ lương thiện, anh ta cũng không phải người tốt, ít nhất tôi có thể cho em cuộc sống bình an, không để em dính đến thứ này”.

Diêu Ngạn bỏ com vào miệng, cô nói nhỏ: “Không phải anh ấy làm tôi nghiện”.

Động tác của Thẩm Quan dừng lại, anh ta đặt tờ báo xuống đứng dậy đi về phòng. Khi đi ngang qua Diêu Ngạn, anh ta dừng lại, nắm bàn tay trái đang đặt trên bàn của cô nói khẽ: “Đưa điện thoại di động của em cho tôi. Thời gian này, em hãy ngoan ngoãn ở đây”.

Diêu Ngạn giật tay, cô nhú mày, ngửa đầu lên: “Anh muốn tôi ở đây làm gì?”.

Thẩm Quan cười: “Đến lúc đó tôi sẽ nói em biết”.

Diêu Ngạn ở lại chỗ Thẩm Quan, không đi làm cũng không về nhà. Trước đó cô nói dối với bà Diêu, không biết phải đi công tác bao lâu nhưng cô vẫn thường xuyên gọi về nhà cho bà. Bây giờ nộp điện thoại di động cho Thẩm Quan, Diêu Ngạn tỏ vẻ lo âu: “Bố mẹ tôi sẽ lo lắng”.

Thẩm Quan liền nói, mỗi ngày sẽ đứng giờ để cô gọi điện về nhà. Diêu Ngạn cũng hết cách, đành làm theo lời anh ta.

Buổi chiều, Thẩm Quan đưa cô một xấp giấy, bảo cô bắt chước chữ Từ Anh viết lại nội dung trên giấy.

Diêu Ngạn lật ra xem. Mỗi trang giấy là một nội dung khác nhau, mặt trên đều là địa danh, địa điểm tại thành phố Nam Giang. Cô cảm thấy khó hiểu: “Anh muốn tôi bắt chước chữ cô Từ làm gì?”.

Thẩm Quan nói: “Dĩ nhiên có việc, em cứ viết theo. Biết đâu chưa đến hai tuần, tôi đã cho em gặp Từ Anh”.

Diêu Ngạn chần chừ, hết nhìn Thẩm Quan lại nhìn đến giấy. Thẩm Quan cười cười: “Em cứ thử trước. Tôi từng thấy nét chữ của Từ Anh, không biết em bắt chước giống hay không”.

Diêu Ngạn ngồi xuống, mỗi một tờ giấy lại viết tên một địa danh khác nhau.

Bởi vì bắt chước chữ Từ Anh nên cô viết rất chậm. Thế nhưng nét chữ cô hạ xuống rất dứt khoát và lưu loát, cô vừa viết vừa nói: “Trước đây có một khoảng thời gian, sức khỏe của cô Từ rất kém. Mỗi ngày, tôi đều giúp cô chấm bài tập và bài thi, nhiều nhận xét đều do tôi dựa theo nét chữ của cô viết lại. Các bạn không hề biết do tôi viết ra.” Mặt cô bỗng đỏ hoe. Mỗi lần nhắc đến Từ Anh, cô luôn có vô số lo lắng và buồn bực khó hiểu.

Thẩm Quan cầm tờ giấy mà Diêu Ngạn viết, anh ta xem lướt qua và cười: “Đúng là không thể phân biệt”.

Tổng cộng hơn năm mươi địa điểm, nội thành và thị trấn to nhỏ ở thành phố Nam Giang đều có hết trên giấy. Diêu Ngạn vừa viết vừa ghi nhớ, tốc độ của cô dần dần chậm lại.

Thẩm Quan nhìn nhìn, anh ta đột ngột cầm cổ tay của cô. Diêu Ngạn hít một hơi thật sâu.

Tối qua, Tưởng Nã bóp rất mạnh làm cổ tay cô bầm tím, Thẩm Quan đành mặt nhìn cô: “Tôi bôi thuốc cho em trước”.

Diêu Ngạn định nói không cần nhưng Thẩm Quan lấy hộp thuốc trong tủ, nâng cổ tay cô lên cẩn thận bôi thuốc.

uốc mát rượi thoa lên cực kỳ thoải mái. Diêu Ngạn lén liếc tờ giấy, cố gắng ghi nhớ địa chỉ. Thẩm Quan dịu dàng xoa thuốc cho cô, anh ta ôn hòa nói: “Rốt cuộc em thích Tưởng Nã ở điểm gì?”

Diêu Ngạn sững sờ: “Không biết”.

Thẩm Quan mỉm cười, bỏ tay cô xuống, anh ta đưa thuốc cho cô: “Em tự làm đi. Đến cả bản thân em còn không biết, làm sao em có thể nói chắc nịch là thích anh ta?”.

Diêu Ngạn nhú mày, cô lặng lẽ cầm bút lên tiếp tục. Hai người trầm mặc, chỉ có tiếng sột soạt phát ra lúc viết.

Cuối cùng Diêu Ngạn cũng viết xong hơn năm mươi tờ giấy. Nội nhận và họ tên dựa theo yêu cầu của Thẩm Quan, bắt chước giọng văn của Từ Anh.

Thẩm Quan sửa soạn lại một chút rồi dẫn Diêu Ngạn ra ngoài. Đến nhà hàng, anh ta chọn một bàn toàn các món thanh đạm hợp khẩu vị của Diêu Ngạn.

Sau khi ăn xong, hai người trở về nhà. Tài xế theo lời dặn của anh ta, mua quần áo vật dụng cho cô. Diêu Ngạn đi tắm rửa, ăn mặc chỉnh tề ngồi ngoài phòng khách.

Tài xế của Thẩm Quan ở phòng sách, cất thư vào túi áo, ông ta thoáng lờng chừng: “Sếp Thẩm, liệu cô Diêu ở chỗ của anh có nguy hiểm không?”. Thẩm Quan đáp nhàn nhạt: “Cô ấy chỉ là một cô nhóc, có thể làm được gì”.

Tài xế nói: “Không hẳn là ý này. Bao nhiêu năm qua, anh chỉ sống một mình, phụ nữ ở cạnh không tiện”.

Thẩm Quan liếc ông ta, anh ta nói: “Chẳng mấy khi tôi có hứng thú với phụ nữ, thử một lần cũng không sao”.

Tài xế gật đầu, nhớ tới một việc, ông ta nói: “Tuy sếp Tưởng không nói gì, vẫn chuyển hàng bình thường nhưng bây giờ xảy ra chuyện này, giao hàng hóa cho anh ta, không yên tâm lắm”.

Thẩm Quan chau mày, hạ thấp giọng nói: “Lẽ ra tôi có thể không chế anh ta”.

Tài xế không hiểu ý Thẩm Quan, anh ta giải thích: “Giống như kiểm soát Từ Anh, đáng tiếc...” Đáng tiếc làm bậy làm bạ hại Điều Ngan chịu khổ.

Tài xế vỡ lẽ: “Thảo nào tôi nghe tin đàn em của Hắc lão đại dùng tiểu xảo, kết quả lại thành như vậy”.

Thẩm Quan xua tay kêu ông ta ra ngoài.

Điều Ngan chờ ngoài phòng khách. Thẩm Quan đi ra, cô tiến lên đòi đi động, anh ta đưa điện thoại cho cô, ngồi xuống ghế sofa.

Lâu ngày không gặp Điều Ngan, bà Điều khó tránh khỏi nhớ con da diết. Bà cầu nài, xót xa tiền của tiêu tốn khi đi xa. Điều Ngan cười: “Không sao đâu mẹ. Công ty con chi trả.” Cô dặn bà Điều chú ý sức khỏe, lại kêu bà đừng dọn hàng bán cả ngày. Điện thoại chuyển tới tay Điều Yên Căn, cô nhẹ giọng tâm sự với chị, nghe chị trách Đào Chí ngốc nghếch.

Thẩm Quan ngồi bên nhìn cô vừa cười vui vẻ vừa tâm sự với người nhà, thần sắc của cô hồn nhiên vô ưu vô lo. Anh ta nghĩ một cô gái mới hai mươi hai tuổi đầu nên có dáng vẻ này.

Tắt đèn trở về phòng, Điều Ngan thở phào một hơi. Cô không biết truyền tin ra ngoài bằng cách nào, Thẩm Quan hầu như không rời khỏi cô.

Phòng ngủ nằm ở hướng nam, có thể nhìn qua phòng khách ở căn nhà đối diện. Bên đó đen kịt, không biết có người ở hay không. Nửa đêm, Điều Ngan thức dậy đi vệ sinh, cô gắng sức nhớ tên năm mươi địa điểm. Cô không chắc phòng ngủ có máy quay hay không nhưng để đề phòng, cô ở trong nhà vệ sinh đến hơn mười phút mới đi ra, cô chỉ viết được hai mươi mấy địa điểm.

Sáng ngày hôm sau, cô cũng giống như hôm trước, dùng thời gian làm vệ sinh cá nhân viết trọn vẹn những cái tên còn lại, chờ Thẩm Quan dẫn cô ra ngoài lần thứ hai.

Có điều Thẩm Quan lại sai tài xế tới trông chừng cô, một mình anh ta ra ngoài.

Điều Ngan chán chường ăn sáng. Tài xế ngồi xem ti-vi, trò chuyện câu được câu mất với cô.

Ở phía bên khác, Thẩm Quan lái xe đến nhà máy nước giải khát. Ra đến cổng chung cư, anh ta gặp Hứa Châu Vi đang chống tay lên xe, hùng hổ nói chuyện điện thoại: “Tao mới đậu xe ở đây có hai ngày. Mẹ kiếp, thằng nào dám chọc thùng lốp xe của tao. Đừng để tao tóm được nó!”.

Thẩm Quan bấm còi xe, anh ta nhòai người ra của xe cười nói: “Tôi đưa anh đi một đoạn?”.

Hứa Châu Vi nổi giận lườm Thẩm Quan. Anh ta hét vào trong điện thoại: “Có việc.” Anh ta thắng thùng dập máy, toan nhào lên đánh Thẩm Quan. Thẩm Quan lập tức giơ tay đỡ lại: “Lên xe. Tôi cùng anh nói chuyện về Điều Ngan”.

Hứa Châu Vi sừng sốt, đoán không ra suy tính của Thẩm Quan. Do dự vài giây, anh ta leo lên xe Thẩm Quan.

Xe chạy tới ngoại ô, hai bên đường là cây xanh được trồng ngay hàng thẳng lối, đi qua bảng chữ “Chào mừng đến với Trung Tuyền”, rồi lại đi qua một sơn trang. Thẩm Quan nói: “Thị trấn này nói lớn không lớn, nhỏ cũng không nhỏ, người giàu nhiều của nhiều bạc đâu đâu cũng có. Nghe nói tài sản của chủ sơn trang này lên đến mười triệu nhân dân tệ, đợt trước còn mới mua nhà ở Sĩ Lâm”.

Hứa Châu Vi cắt lời anh ta: “Anh muốn nói gì với tôi, Điều Ngan thế nào?”.

Thẩm Quan mỉm cười: “Chuyện tình cảm, ai cũng có quyền lựa chọn tự do của riêng mình. Điều Ngan cũng không ngoại lệ”.

Hứa Châu Vi “hừ hừ” khinh bỉ. Thẩm Quan mở miệng nói: “Điều Ngan có thể sánh đôi với Tưởng Nã, vậy tại sao không thể ở bên tôi? Tiểu Hứa, công việc là công việc, phụ nữ là phụ nữ, công tư phải phân minh mới làm nên đại sự, kiếm được nhiều tiền”.

Hứa Châu Vi không muốn nghe anh ta nói dông dài: “Rất cục anh muốn nói gì?”.

Thẩm Quan nói: “Điều Ngan xinh đẹp có bằng cấp, tính cách tốt, dịu dàng nhưng kiên cường, còn Tưởng Nã từng ngồi tù không có trình độ, tính tình thô lỗ. Điều Ngan quen anh ta, anh không cảm thấy tiếc cho cô ấy ư? Điều Ngan ở bên anh ta thì khác gì quen với anh?”.

Hứa Châu Vi nghe vậy, anh ta nổi điên: “Chết tiệt, anh có ý gì?”.

Miệng Thẩm Quan nhếch lên: “Dù cho Điều Ngan chọn ai, tôi cũng không thể chấp nhận đến cuối cùng cô ấy lại ở bên một người như Tưởng Nã. Cô ấy xứng đáng với một người tốt hơn, chỉ ai cho cô ấy cuộc sống giàu sang yên ổn mới xứng đáng có cô ấy”.

Hứa Châu Vi há hốc miệng kinh ngạc. Thẩm Quan nói tiếp: “Chúng ta nên tách riêng công việc và chuyện cá nhân ra nói. Về mặt công việc, chúng ta vẫn hợp tác vui vẻ như cũ, nhưng có lẽ Tưởng Nã không phân biệt được việc công và việc riêng, tôi không muốn đối tác của tôi mang theo cảm xúc tiêu cực làm việc”. Anh ta lướt mắt nhìn Hứa Châu Vi: “Nghe nói anh đã hai mươi bảy tuổi, ở độ tuổi này, bố mẹ anh cũng đã nôn nóng chuyện cưới xin. Anh có thể đánh đắm thêm bao nhiêu năm? Bây giờ, công ty vận chuyển hàng hóa là nơi nương náu yên ổn nhưng làm tới làm lui, anh cũng chỉ là lính quèn mà thôi. Mỗi tháng được trả vài nghìn tệ, một năm anh có thể kiếm hơn chục vạn tệ. Thu nhập không thấp nhưng cũng chẳng cao, cưới được vợ đẹp không? Người giống Điều Ngan, cả đời anh cũng chẳng lấy được”.

Hứa Châu Vi đỏ mặt, anh ta gân cổ lên cãi: “Anh đây không cần loại phụ nữ lăng lơ như Diêu Ngạn!”.

Thẩm Quan không vui nhưng anh ta vẫn giữ thái độ điềm tĩnh: “Tôi tìm riêng anh vì tôi có một lô hàng, hai ngày tới sẽ chuyển đi, số lượng khá lớn, tiền công rất cao, tôi hy vọng tìm được đối tượng hợp tác lâu dài”.

Hứa Châu Vi nhủ mảy. Thẩm Quan nói: “Có tiền mua tiên cũng được. Bây giờ, anh bị chèn ép, có thể kiếm được lợi lộc gì? Ngộ nhờ sau này, anh gặp được cô gái anh thích, rồi Tường Nã cũng vừa mắt cô gái đó, anh tranh giành được không?”.

Hứa Châu Vi nói ngay: “Tào lao. Anh đây muốn phụ nữ gì mà chẳng có!”. Anh ta lại hỏi: “Hàng hóa quan trọng gì mà phải tìm đến tôi?”.

Thẩm Quan nhếch mép nói: “Đồ uống không đạt chất lượng. Tôi muốn luôn lách bán ra, thu lại vốn liếng”.

Hứa Châu Vi cười khẩy: “Chút chuyện vậy kiếm được bao nhiêu?”.

Thẩm Quan giơ vài ngón tay: “Bao nhiêu đây!”.

Hứa Châu Vi giật bắn mình. Thẩm Quan nói: “Có lẽ tôi và Tường Nã sẽ vì Diêu Ngạn mà không thể hợp tác tiếp. Anh ta cũng không quan tâm anh nhận mỗi chờ riêng, sau này còn cần anh giúp đỡ nhiều, giá cả sẽ tăng dần lên”.

Nghe anh ta nói, Hứa Châu Vi lặng thinh. Thẩm Quan nhếch miệng vòng tay lái, chạy ngược về đường cũ.

Tường Nã uống say khướt tỉnh dậy, anh ôm gối của Diêu Ngạn hôn tới tấp. Trong giấc mơ, dường như anh thấy cô nằm trong vòng tay người khác, anh hừ lạnh, cô sắc sảo thông minh, còn lâu mới để người ta lợi dụng. Nhưng anh lo cô sẽ lên cơn nghiện, anh cầm di động gọi điện cho bác sĩ, thanh âm của anh vẫn khàn khàn vì hơi men.

Bác sĩ không thể đảm bảo một trăm phần trăm với Tường Nã, nhưng lòng tin của ông ta cũng đủ thỏa mãn anh: “Trước đây ở Kiều Tâm, tôi từng gặp cô Diêu. Tôi nghe nói đi cô Diêu bị nghiện, cô ấy hận thứ này đến tận xương tủy, tiềm thức luôn kháng cự lại nó. Tôi tin cô ấy đủ kiên cường, cô ấy không dùng thuốc mà có thể chống chọi nhiều ngày như vậy, sau này nhất định cũng có thể làm được”.

Tường Nã vẫn có chút bất an nhưng anh cũng chẳng còn cách gì khác, anh buộc phải phối hợp với hành động của Diêu Ngạn.

Trời nhá nhem tối, Thẩm Quan rời công ty nước giải khát về nhà. Diêu Ngạn buồn bã ngồi trên ghế sofa, trước mặt cô là một ly methadone nhỏ. Thẩm Quan hỏi: “Uống rồi à?”.

Diêu Ngạn lắc đầu: “Không khó chịu đến cực hạn, tôi sẽ không uống”.

Thẩm Quan cười, anh ta vào nhà bếp nấu cơm, bảo Diêu Ngạn lại ăn.

Diêu Ngạn gầy gầy cơm, cô nói: “Ngày mai, tôi muốn ra ngoài ăn cơm. Anh nhốt tôi ở đây, tôi rất ngọt ngào”.

Thẩm Quan gấp thức ăn cho cô: “Tôi không nhốt em, tôi chỉ giữ em lại”.

Diêu Ngạn ngây ra. Thẩm Quan mỉm cười nói: “Tôi nghĩ chúng ta cần nhiều thời gian bên nhau. Hiện tại, em hiểu tôi, tôi cũng hiểu em, chúng ta đều biết bí mật của nhau. Tôi không chấp nhận hai tuần sau em coi như không có gì xảy ra. Chỉ bằng chúng ta cứ thế này, em còn nhớ thương Tường Nã, tôi cho em thêm thời gian, tôi không gấp”.

Diêu Ngạn nuốt không trôi, nín thinh cúi gằm đầu.

Cô đếm ngón tay tính thời gian, mới hai ngày ngắn ngủi mà cô đã cảm thấy ngày dài tựa năm rồi. Kim giờ, kim phút và kim giây hình như chia thành ba nhánh chạy tách biệt. Mỗi một nhánh đều trì hoãn đến tốc độ chậm nhất. Cô bị nhốt trong góc tối tăm của gông cùm thời gian, chỉ hít thở thôi cũng đau quặn đáy lòng.

Đến ngày thứ ba, Diêu Ngạn cũng được ra ngoài. Buổi tối, Thẩm Quan dẫn cô đến Sĩ Lâm xem dạ hội pháo hoa.

Dạ hội được tổ chức bên bờ hồ, rất gần khu du lịch sinh thái, cách đó không xa là vườn trà. Trà vừa vào mùa thụ hoạch liền có khách du lịch tới hái.

Dưới chân núi có vài quán trà, lầu các cổ kính, bữa tiệc được tổ chức ở quán trà bên hồ. Đài truyền hình huyện đến chuẩn bị từ sớm, phóng viên xuất hiện ở quán trà phỏng vấn những vị khách đến đây đêm nay, nhiều người tới là để xem pháo hoa. Hoạt động của lễ hội văn hóa huyện nhiều vô số kể, đây là hoạt động thứ hai tiếp sau buổi liên hoan văn nghệ.

Thẩm Quan ngồi ở căn phòng trên tầng ba, đứng trước cửa sổ có thể nhìn cảnh pháo hoa nở rộ. Các phòng ngăn cách nhau bằng bức bình phong trúc mỏng manh. Toàn bộ quán trà đều tĩnh lặng và đậm nét cổ xưa.

Thức ăn ở đây thanh đạm, nhiều món đều dùng trà để chế biến, mùi vị thơm ngon đặc biệt. Diêu Ngạn ăn vài miếng, còn Thẩm Quan lặng im nhìn cô, rót trà cho cô uống.

Pháo hoa rực rỡ thấp sáng nửa bầu trời, dưới tầng mọi người ồ lên kinh ngạc, không cảm lòng được mà trầm trồ khen ngợi.

Thẩm Quan kéo Diêu Ngan ra cửa sổ, anh ta chỉ về phía pháo hoa lạ mắt, nói: “Xem pháo hoa giúp tâm trạng được thả lỏng. Giống Tết không? Hồi tôi còn bé, thành phố Tân Châu chưa cấm đốt pháo. Tết đến xuân về đều tưng bừng như thế này. Lâu lắm rồi, tôi không xem nó. Huyện của em không cấm. Anh ta quay đầu nhìn Diêu Ngan: “Tết đến, tôi đốt pháo hoa cho em xem nhé?”.

Diêu Ngan bám tay vào gờ cửa sổ, không nói một lời. Pháo hoa rực rỡ sắc màu chiều xuống khiến ngũ quan của cô sáng bừng, hai hàng mi dài khẽ run run. Có lẽ do trong phòng ấm áp, lỗ tai của cô hơi đỏ lên. Sắc đỏ này còn rạng rỡ hơn cả ánh nắng ban mai.

Thẩm Quan không nén nổi tình cảm, vươn tay nhốt cô vào giữa anh ta và cửa sổ. Diêu Ngan run bắn, hơi thở nóng hổi xa lạ thổi vào tai cô. Pháo hoa đẹp đến nhiều màu bung khắp bầu trời như mưa phùn rải rích. Dưới tầng rộn ràng tiếng reo hò hoan hô. Thẩm Quan thủ thỉ: “Điều Điều, tôi thích em”.

Diêu Ngan đỏ mặt đẩy anh ta, cô trở lại chỗ ngồi cầm tách trà lên uống. Thẩm Quan cũng đành mỉm cười.

Đang ăn giữa chừng, Diêu Ngan muốn đi vệ sinh. Thẩm Quan gật đầu, tiếp tục ngắm pháo hoa.

Diêu Ngan đến nhà vệ sinh. Suốt đường vào đây, cô không hề thấy bóng dáng đối phương, nhà vệ sinh cũng vắng hoe. cô nhìn quanh quất với vẻ khó hiểu rồi bước vào một buồng vệ sinh. Lúc đi ra, cô gặp một người phụ nữ xa lạ soi gương trang điểm. Cô ta vừa đánh son vừa nhắc tên “Lý Á”. Diêu Ngan đưa tờ giấy cho cô ta, nói nhỏ: “Hơn năm mươi địa điểm”.

Cô ta gật đầu, bỏ tờ giấy vào bóp trang điểm.

Dạ hội pháo hoa đến rạng sáng mới kết thúc. Diêu Ngan uể oải, ngồi xe trở về. Nhìn cô nhắm nghiền mắt, Thẩm Quan kêu tài xế chỉnh nhiệt độ lên cao. Đến dưới cửa chung cư, Thẩm Quan không đành lòng gọi Diêu Ngan dậy. Ai ngờ Diêu Ngan tự mở mắt, ngáp ngắn ngáp dài xuống xe. Thẩm Quan thấy cô còn buồn ngủ, không khỏi mỉm cười.

Căn nhà đối diện vẫn đen ngòm và kéo kín rèm như thường lệ.

Tường Nã dán mắt vào màn hình, anh thấy Diêu Ngan bước ra khỏi xe sánh vai cùng Thẩm Quan đi vào hành lang. Quần áo Diêu Ngan mặc, anh chưa từng gặp qua.

Tường Nã cuộn chặt nắm đấm, gân xanh hiện rõ trên tay anh. Lý Á nghe xong điện thoại, cô ta cất giọng lạc quan: “Đã lấy được. Trời sáng là hộp liên tặc khác!”.

Các đồng nghiệp reo lên vui sướng. Tường Nã xoay ngoắt đầu: “Để Diêu Ngan về ngay!”.

Lông mày của Lý Á chau lại, cô ta nói: “Diêu Ngan lấy có muốn gấp Từ Anh, chưa tới hai tuần, tôi không thể tùy tiện để cô ấy đi, chỉ có thể tìm cơ hội”. Thấy Tường Nã sắp nổi giận, cô ta nói: “Tôi để anh tới là đã vi phạm rồi. Anh đừng nóng vội. vài ngày nữa, tất cả mọi việc đều sẽ chấm dứt!”.

Tường Nã hít sâu kiềm chế cơn tức giận dấy lên trong lòng, cả người anh run bần bật.

Ngày hôm sau mặt trời nhô lên cao nhưng thời tiết lại trở lạnh hơn hôm qua.

Cục phòng chống ma túy của bộ công an triệu tập đội chống ma túy tỉnh, đội hình cảnh thành phố Nam Giang, đội cảnh phòng chống ma túy thành phố Lô Xuyên và đội phòng chống ma túy của cục cảnh sát tỉnh Cam Túc họp về vụ án hợp tác chung ở thành phố Nam Giang.

Phó sở cảnh sát tỉnh Thẩm Chí Hoành đưa ra chỉ thị quan trọng, còn cục trưởng cục phòng chống ma túy Vương Hữu Bình tiến hành sắp xếp vụ án, dựa theo tài liệu cảnh sát Lô Xuyên cung cấp, địa điểm tình nghi tập trung ở Cam Túc, cảnh sát huyện ngầm tiến hành điều tra, xác định vị trí cụ thể của xưởng chế biến ephedrine và xưởng sản xuất ma túy đá. Đồng thời điều động cục cảnh sát thành phố Nam Giang điều tra khắp các quận huyện, tìm hang ổ sản xuất ma túy đá.

Vương Hữu Bình nói: “Đường dây buôn bán ma túy này gây án vô số ở các tỉnh thành khác nhau. Lúc đầu là Lô Xuyên, giờ đến Cam Túc, tròn mười một năm, chúng ta phải một lưới tóm hết”.

Ông ta mở tài liệu, chiếu thông tin lên màn hình: “Mười một năm trước, xã hội đen hoành hành ở thành phố Lô Xuyên. Ma túy đá là chất gây nghiện mới, lần đầu tiên xuất hiện ở Lô Xuyên, nó có mặt ở khắp các tụ điểm ăn chơi. Thế nhưng nhờ vào một loạt hành động truy quét xã hội đen nên ma túy đá đã được kiểm soát”.

Hình ảnh chuyển tới một người đàn ông trung niên mặc áo khoác: “Bảy năm trước, Bạch lão đại nổi danh ở thành phố Lô Xuyên bị tóm trong một lần giao dịch ma túy đá nhưng không bắt được cả đường dây, ngược lại còn để chúng trốn sang các tỉnh thành xung quanh. Dựa theo nguồn tin tin cậy, người giao dịch với Bạch lão đại lúc đó có biệt danh là K, đã chết ba năm trước, việc kinh doanh giao lại cho một đàn em tên Thẩm Quan”.

Hình Thẩm Quan mặc comple nho nhã lịch sự xuất hiện trên màn hình.

“Thẩm Quan, giới tính nam, ba mươi tuổi. Bốn năm trước tới Nam Giang, nửa năm nay đã chuyển đến thị trấn Trung Tuyền, làm đối tác với Trần Mẫn Phát, Giám đốc một công ty nước giải khát địa phương. Anh ta và Từ Anh, chủ nhiệm phòng nghiên cứu của công ty công nghệ sinh học quen biết nhiều năm.

Từ Anh là người liên lạc của đường dây buôn ma túy vài năm gần đây.

Một năm trước, Lô Xuyên, Tân Châu, Nam Giang xuất hiện một loại ma túy đá mới pha vào nước trái cây, cafe và trà, bán đi rất nhiều nơi, mức độ nguy hại ảnh hưởng đến thanh thiếu niên là rất lớn. Nhà máy đồ uống của Thẩm Quan mang danh nghĩa sản xuất nước trái cây, đồ uống pha chế cao cấp các loại nhưng thực tế là dùng thức uống và mạng lưới liên kết để pha trộn ma túy đá, thay đổi bao bì rồi vận chuyển đến những nơi khác.”

Vương Hữu Bình tiếp tục chỉ màn hình: “Tài xế Lý Trung Quý và chủ nhiệm phòng nghiên cứu Ngô Vĩnh là trợ thủ đắc lực của anh ta. Lý Trung Quý phụ trách việc đối ngoại, Ngô Vĩnh phụ trách nghiên cứu sản phẩm mới”.

Màn hình hiện đến trung tâm vận chuyển hàng hóa Hồi Điền Bắc ở thành phố Nam Giang: “Người thuê hai nhà kho này là Lý Trung Quý. Dựa theo tài liệu tin cậy mà nội gián của cảnh sát cung cấp, hai nhà kho này là nơi cất giấu ma túy đá, đồng thời là trạm trung chuyển của lá trà và đồ uống. Xung quanh phức tạp, ẩn giấu trong đó dễ dàng che mắt người khác”.

Hình ảnh trên màn hình thay đổi liên tục, Vương Hữu Bình thuật lại toàn bộ, phân tích cụ thể từng điểm, cuối cùng ông ta nói: “Dựa theo tin tức của nội gián mai phục bên cạnh Thẩm Quan cung cấp, nơi tình nghi nhất là vùng lân cận Hồi Điền Bắc. Người ở đây thừa thốt, gần với nhà kho, thuận tiện cho việc vận chuyển. Từ giờ phút này trở đi, tổ chuyên án phải hết sức tập trung tóm gọn đường dây buôn lậu ma túy này!”.

Mọi người đồng tâm hiệp lực bắt tay vào nhiệm vụ. Các tổ rời phòng họp, đến phòng làm việc tiếp tục bố trí kế hoạch.

Khi Lý Á nhận được điện thoại, cô ta hơi kinh ngạc. Cô ta dẫn Tường Nã đến ngoài cửa phòng làm việc, nói: “Trưởng phòng Vương bảo anh vào”.

Tường Nã điềm tĩnh đi vào phòng làm việc. Vương Hữu Bình đứng ở bàn đối diện cười nói: “Tần Lai, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh cháu quay về đội hình cảnh!”.

Tường Nã cau mày, Vương Hữu Bình tiếp tục nói: “Vụ án năm đó náo động toàn quốc, buộc phải khép án lập tức. Khi cháu yêu cầu đổi thân phận, chú đã biết cháu có dự định khác. Chú vẫn giữ tư liệu Tần Lai nằm vùng “cậu ấy” vẫn chưa rời đội hình cảnh”.

Tường Nã mỉm cười: “Chú Vương, cháu từng ngồi tù hai năm rưỡi, chứng minh nhân dân và các mối quan hệ đều là của Tường Nam. Cháu không dự định thay đổi. Kết thúc chuyện này, cháu sẽ mai danh ẩn tích!”.

Vương Hữu Bình cười lắc đầu: “Chú để cháu suy nghĩ thêm”.

Điều Ngan lại tỉnh dậy trong phòng ngủ xa lạ. Cô tìm Thẩm Quan nói chuyện: “Tôi không thể tiếp tục không về nhà. Tôi đã đi công tác quá lâu rồi”.

Thẩm Quan đeo tạp dề đứng ở bồn rửa bát đánh trứng, anh ta nói: “Tôi làm bánh kem cho em ăn. Sẵn chưa đủ hai tuần”.

Điều Ngan mím môi: “Tại sao anh phải để hai tuần mới dẫn tôi đi gặp cô Từ? Đùng hai tuần tôi lại đến tìm anh, bây giờ tôi về nhà”.

Thẩm Quan dừng động tác, anh ta cười nhìn Điều Ngan: “Nếu em đi rồi không quay về nữa thì sao?”.

Điều Ngan sững sờ. Thẩm Quan cúi đầu đánh trứng, anh ta nói chậm rãi: “Điều Điều, em có biết nhân tính là gì không?”. Anh ta đổ trứng gà vào một chiếc bát khác: “Nhân tính không chỉ đơn giản là thiện ác, mà còn có tham, sân, si, hỷ, ái, ố, dục, chúng chi phối con người chúng ta. Trong những thứ này, dục là cái không bao giờ thấy đủ. Hồi bé, mỗi lần thi tôi đều giành được một trăm điểm. Có một lần thi được chín mươi chín điểm, bố tôi đánh tôi toi bời. Sau này học lên, bình thường tôi chỉ thi được hạng hai, rồi một lần tôi thi được hạng nhất, bố tôi liền yêu cầu tôi phải luôn luôn được hạng nhất. “Không thấy đủ” đối với tôi mà nói là động lực và cảm dỗ. Nó quyến rũ tôi phải bắt được nó”.

Thẩm Quan bỏ bát xuống, quay đầu nhìn Điều Ngan, anh ta đến gần cô nói khẽ: “Lẽ ra tôi chỉ đứng từ xa nhìn em là đã đủ, mặc dù lúc nào em cũng hấp dẫn tôi. Bây giờ, em ở ngay bên tôi, chúng ta cùng ăn, cùng xem ti-vi, thỉnh thoảng còn tâm sự với nhau. Tôi sản xuất ma túy, còn em thì hút, chưa có người nào khiến tôi cảm thấy thích đến vậy. Nếu bây giờ em đi, em không quay về nữa, tôi không thể chịu đựng được việc trở lại những ngày tháng không có em, tôi phải đi đâu tìm em?”.

Điều Ngan bàng hoàng lùi ra sau, cô áp người vào cửa tủ lạnh, sống lưng cô bắt gặp lạnh toát.

Thẩm Quan ép sát cô, môi anh ta như có như không chạm vào trán của cô. Anh ta nói khẽ: “Em yên tâm, trước khi em quên Tường Nã, tôi sẽ không chạm vào em. Tôi thích em, không muốn em bài xích tôi”.

Điều Ngan nuốt khan, cổ họng cô tắc nghẹn.

Cô không thể về nhà, không thể ra ngoài, mất tất cả cách liên lạc với thế giới bên ngoài.

Nhiều ngày rồi, Thẩm Quan không đến công ty nước giải khát. Suốt ngày, anh ta ở nhà bận rộn liên hệ công việc nhưng mặt anh ta lúc nào cũng hiện ý cười, như thể anh ta rất hài lòng.

Anh ta rất tôn trọng cô, không hề vượt quá giới hạn, thường xuyên nấu cơm cho cô ăn, mua sách cho cô giải sầu, khi cô lên cơn nghiện, anh ta lại ở cạnh cô.

Thẩm Quan buôn lậu ma túy nhưng tuyệt đối không hút. Lần đầu tiên, anh ta tìm hiểu tài liệu cai nghiện ma túy, cố gắng để khi Điều Ngan lên cơn nghiện không phải chịu đau đớn. Điều Ngan không muốn uống methadone, anh ta liền mua thuốc ngủ cho cô. Tuy thuốc ngủ không tốt nhưng thỉnh thoảng uống có thể giảm bớt đau đớn. Hơn nữa, Điều Ngan không nghiện nặng. Sau khi tới đây, cô lại mất ngủ, vì vậy cô không từ chối thuốc ngủ. Uống xong cô lần

ra ngủ, lẩn tránh Thẩm Quan.

Ba ngày trôi qua, sắc mặt của Điều Ngạn càng lúc càng nhợt nhạt, cô bắt đầu sợ hãi và hối hận. Căn nhà đối diện hình như bỏ trống, không có ai ở, cô sợ mình bị lãng quên ở đây.

Sân thượng lộng gió, nhiệt độ ban ngày và ban đêm chênh nhau rất lớn, Điều Ngạn lạnh run người. Thẩm Quan gõ cửa đi vào, anh ta để đồ ăn khuya lên bàn và nói: “Đừng để bị cảm. Em vào trong đi”.

Điều Ngạn trầm mặc, như không nghe thấy. Thẩm Quan lại nói: “Hai ngày nữa, tôi có công, không thể ở bên em. Ngày mai, em muốn đi đâu? Tôi dẫn em đi”.

Điều Ngạn nói ngay: “Dẫn tôi đi gặp cô Từ hoặc cho tôi về nhà một chuyến”.

Thẩm Quan cười cười, anh ta nói: “Tôi sẽ cho em về nhà nhưng là vài ngày nữa, đợi tôi hết bận. Sức khỏe của em chưa được tốt, lỡ về nhà bố mẹ em phát hiện, em tính sao?”.

Điều Ngạn khuấy khuấy bát bánh trôi nước. Còn nhớ mới cách đây không lâu Tường Nã cũng nấu cho cô ăn, lòng cô quặn thắt khôn cùng. Con đau này khác với cảm giác kiến bò râm ran trong người. Khi đối mặt với cơn đau lâm râm như kiến cắn, cô dốc sức kìm nén, còn bây giờ cô muốn cảm giác này thoát ra ngoài, để cả người cô đều chịu gầy vò đau đớn.

Ngày hôm sau, Thẩm Quan dẫn cô đến suối nước nóng nghỉ ngơi. Hồ nước nóng riêng biệt nghỉ ngơi. Điều Ngạn không muốn xuống nước, cô ngồi ăn trái cây và đọc sách. Thẩm Quan biết tâm tư của cô, anh ta ra khỏi hồ: “Em cứ ở đây ngâm mình đi, tôi vào trong nghỉ ngơi”.

Đợi anh ta rời đi, cô mới cởi áo ngoài đi xuống ngâm nước nóng.

Cơ thể và tinh thần cô mệt mỏi, nước nóng tựa hồ vuốt ve thần kinh căng thẳng của cô. Ngâm một chút, cô thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt dựa thành hồ nghỉ ngơi.

Một lúc sau, cô bỗng nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ. Thời gian này, lúc nào cô cũng trong tình trạng cảnh giác cao độ, không có bất cứ âm thanh nào lọt qua tai cô. Lòng cô dậy sóng, cô mở choàng mắt, rồi nhe răng nhào vọt khỏi nước, nhào vào vòng ôm của Tường Nã.

Tường Nã ôm cô, anh không quan tâm nước thấm ướt người mình. Anh và cô không nói tiếng nào. Tiếng tim đập của đôi bên kề sát vào nhau, thời gian dường như ngừng trôi.

Tường Nã hôn cô, lỗ mũi hệt như lần đầu tiên. Anh hôn gấp gấp lên mắt mũi tai miệng của Điều Ngạn. Tường Nã vừa hôn vừa đánh mông cô bốp bốp, anh nghiêng rằng: “Lẽ ra ngày đó anh phải làm em chết trên giường!”.

Điều Ngạn mỉm cười, nước mắt chảy xuống miệng cô. Tường Nã lại liếm sạch, anh ngâm môi cô, nói: “Ngày mai, họ giao dịch. Thẩm Quan vô cùng cảnh giác, anh ta kêu em viết nhiều địa chỉ, rất khó truy bắt. Anh ta không cho em đi cũng nhằm đề phòng tin tức lan ra ngoài. Em chịu đựng thêm một chút, ngày mai anh đến đón em”.

Điều Ngạn thút thít, cô không thể thốt ra lời.

Tường Nã lại hôn cô, anh nhìn thật kỹ gương mặt cô rồi vội vã bỏ đi.

Trên đường quay về chung cư, Điều Ngạn đã trút được nỗi lo lắng mấy ngày qua.

Thẩm Quan thấy sắc mặt cô hồng hào trở lại, anh ta nhẹ người, vuốt tóc cô. Điều Ngạn lập tức ngoái đầu tránh tay anh ta.

Hai người xuống xe, cùng sánh vai đi vào chung cư. Tài xế lùi xe khỏi lối đi nhỏ, chạy vào gara trước mắt. Bên hông tòa nhà, cô họ của Điều Ngạn xách bình nước ngó nghiêng xung quanh. Bà trở mắt ngó ngang nhìn Điều Ngạn biến mất ở hành lang.

Bà hoảng hốt chạy lên tầng, bước vào căn nhà làm gần xong, đưa nước cho thợ, dặn dò qua quýt rồi lao đi ngay.

Bà Điều ở nhà đan áo len. Thời tiết trở lạnh, đồ đạc ở nhà cháy trụi trong hỏa hoạn, quần áo mua thêm không nhiều. Ngày qua ngày khá chật vật túng quẫn, cái gì tiết kiệm được thì tiết kiệm. Áo len tự đan không đẹp như mua bên ngoài. Điều Ngạn ra ngoài làm việc, cần ăn mặc tươm tất, bà Điều vất óc suy nghĩ màu sắc và hoa văn, tháo ra tháo vào nhiều lần mới quyết định được kiểu đan hợp ý.

Bà vừa đan xong tay áo thì có người đập cửa. Điều Yên Cần leo xuống giường, chạy nhanh ra mở cửa. Thấy cô họ, cô hơi thất vọng nhưng vẫn lễ phép chào hỏi.

Cô họ gặp bà Điều, bà đi thẳng vào vấn đề: “Chị nói Điều Điều đi công tác?”.

Bà Điều ngờ vực nói: “Đúng thế, tay bà Điều chuyển động nhịp nhàng theo từng mũi đan, cô họ nói: “Chị lập tức gọi điện cho nó, hỏi nó ở đâu!”.

Bà Điều cau mày: “Mấy ngày nay nó bận đi công tác, tối đến mới gọi điện về nhà, còn ban ngày khóa máy”.

Cô họ giận dữ: “Không cần nói cũng biết, nhất định nó đang sống chung với đàn ông”.

Bà Diêu bản thân: “Em nói bậy gì đấy?”.

Cô họ lo lắng giậm chân, kể rõ chuyện thấy được cho bà Diêu biết, cuối cùng bà nói: “Diêu Diêu ngoan ngoãn như vậy, nhất định là bị gã đàn ông kia lừa!”.

Bà Diêu xây xẩm đầu óc, bà nói ngắt quãng: “Nó lại... lại cùng đàn ông...” Bà sốc đến mức không thể nói thành lời. Đối với bà Diêu mà nói, nam nữ chưa cưới hỏi đã chung sống với nhau như vợ chồng là chuyện nhọc nhằn hơn bất cứ thứ gì khác trên đời.

Hai người bán khoán bàn tính, điện thoại di động của Diêu Ngạn tắt máy suốt, không cách nào gọi xác minh. Cô họ đưa ý kiến: “Bây giờ trời cũng tối rồi, sáng sớm ngày mai em đến chung cư dò la, nếu xác định đúng có người lạ ra vào chỗ đó, em lập tức đi tìm nó ngay. Chị đừng lo lắng, ở nhà chờ tin em”.

Bà Diêu cũng hết cách, đành nghe cô họ sắp xếp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Quan phải ra ngoài. Anh ta dặn Diêu Ngạn: “Nếu không chịu nổi, em uống methadone cũng không sao. Ngày hôm nay, có lẽ tôi về hơi muộn. Có chuyện gì em cứ nói với lão Lý, lão Lý sẽ nói tôi biết”.

Diêu Ngạn thờ ơ “ừm” một tiếng. Thẩm Quan nhìn cô chăm chú, anh ta vịn vai cô, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô. Diêu Ngạn run rẩy, lập tức nghiêng đầu.

Thẩm Quan bật cười, mở cửa kêu tài xế vào nhà.

Một chỗ khác, sau mấy ngày điều tra, cảnh sát cũng bày xong thiên la địa võng.

Rất nhiều người đến từ các vùng khác nhau làm công ở Hối Điền Bắc. Cảnh sát cải trang thành hai người quét vôi tường ngoài công ty dịch vụ, dọc đường còn có công nhân vệ sinh, người bán hàng rong, tài xế xe khách và người đi cầu.

Mọi người phân công rõ ràng, giữ liên lạc với cảnh sát bên Cam Túc. Thông qua cục giao thông họ biết hai chiếc xe container vào tỉnh ngày hôm qua đang chạy về hướng này. Trong xe container, là trùm của đối phương và chủ nhiệm Ngô phòng nghiên cứu bên tòa nhà phía đông của công ty nước giải khát, đích thân giao dịch ở Hối Điền Bắc.

Chín giờ sáng, dòng người tấp nập qua lại, nhiều xe tải đến nhà kho ở Hối Điền Bắc chất hàng, dỡ hàng, bận túi bụi.

Thẩm Quan dừng xe ở một góc trong Hối Điền Bắc. Hứa Châu Vi nhảy xuống khỏi xe tải, ghé vào cửa xe của Thẩm Quan nói chuyện. Xe container chạy vào, ít phút sau đã dừng ở trước mặt. Hai gã đàn em của đối phương nhảy xuống từ xe bán tải, tiến lên vài bước chào đón. Thẩm Quan cũng xuống xe, bắt tay đối phương, nói chuyện xã giao vài câu.

Chủ nhiệm Ngô nắm được tình hình, vài người cùng đi về phía xe container. Cửa xe mở ra, thùng hàng chất đầy trong đó. Thẩm Quan gật đầu ý bảo được, Hứa Châu Vi nhảy lên xe container chuẩn bị dỡ hàng, đàn em của Thẩm Quan cũng chuyển hàng ra. Nhưng không ngờ xung quanh đột ngột xuất hiện hơn mười người, có người hét lớn, hô khẩu lệnh, nâng cao súng. Người làm công bằng hoảng tháo chạy, Hối Điền Bắc trở nên lộn xộn, cảnh sát xông đến bắt họ. Thẩm Quan giật súng vắt bên thắt lưng của đàn em, chạy lên xe bỏ chạy.

Trong lúc này, cảnh sát Cam Túc nhận tin giao dịch thành công, xông vào xưởng chế biến ephedrine ẩn náu trong nhà máy phân bón và xưởng làm mại túy đá ẩn náu trong một căn nhà dân ba tầng, mười lăm người tình nghi phạm tội sa lưới toàn bộ.

Diêu Ngạn thấp thòm ngồi bên bàn ăn. Không biết tài xế xem phim gì mà cứ cười mãi không ngừng, Diêu Ngạn đọc ra tên một loạt các món ăn rồi hỏi: “Chú Lý, trưa nay ăn món này được không?”.

Tài xế gật đầu với cô: “Sếp Thẩm nói cô muốn ăn gì cũng được, tôi gọi thức ăn cho cô”.

Diêu Ngạn cau mày: “Tôi muốn tự nấu nướng, đồ bên ngoài nhiều bột ngọt, chú có tiện đi chợ mua thức ăn không?”.

Tài xế còn chưa trả lời, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa. Diêu Ngạn giật bản mình, cô nghe bên ngoài gọi: “Diêu Diêu, có phải con ở trong nhà không?”.

Diêu Ngạn ngó người nhìn tài xế. Tài xế đứng dậy quan sát bên ngoài qua lỗ mắt mèo. Diêu Ngạn vội nói: “Cô họ của tôi!”.

Tài xế nhủ mảy, không biết có nên mở cửa hay không. Đúng lúc này, điện thoại di động của ông ta vang lên, tài xế nghe máy. Cô họ của Diêu Ngạn ở bên ngoài gọi liên tục. Tiếng đập cửa thu hút hàng xóm xung quanh. Cô họ hỏi hàng xóm, hàng xóm liền nói: “Đứng, đứng. Có một cô gái, mấy hôm trước còn có người đàn ông đến làm âm lên, hẳn là mối tình tay ba”.

Cô họ nghe xong càng thêm nóng nảy.

Tài xế nghe điện thoại, ông ta mặt mày biến sắc. Đang định đập máy, ông ta hỏi: “Vậy cô Diêu thì sao?”.

Thẩm Quan đắn đo vài giây, xe anh ta lao vun vút trên đường. Xe cảnh sát bám theo sau bị anh ta bỏ lại một quãng khá xa.

Thẩm Quan tăng tốc, gió thốc vào mặt anh ta, anh ta nghiêm giọng nói: “Dẫn cô ấy ra đây!” Anh ta vừa nói xong, một loạt tiếng súng vang lên phía sau

xe. Thảm Quan đánh tay lái nhưng không kịp, bánh xe bị bắn thủng, xe đâm vào bức tường ngoài công ty dịch vụ. Màu sơn đỏ thẫm như biến thành máu tươi trong tích tắc. Một tiếng nổ bùm, lửa bốc cao nuốt chửng mặt trời ảm áp cuối thu.

Nghe thấy tiếng nổ giòn giã trong điện thoại, sắc mặt tài xế trắng bệch, ông ta bỏ mặc Diêu Ngan, mở cửa phóng ra ngoài. Cánh cửa bất ngờ mở ra, đập mạnh vào mặt cô họ. Một đám người dưới tầng bỗng nhiên xông lên hét lớn kêu tài xế đầu hàng, ông ta sợ hãi tóm ngay cô họ đang hoang mang thất thần, bóp cổ bà: “Tránh ra hết. Nếu không tôi sẽ giết bà ta!” Tay ông ta siết mạnh hơn, cô họ Diêu Ngan há miệng, mặt bà đỏ lừ, đầu óc không còn siết.

Hàng xóm chứng kiến cảnh này liền trốn ngay vào nhà. Cảnh sát ra lệnh ông ta thả con tin, ông ta vung tay, kêu họ bước xuống dưới.

Diêu Ngan sợ xanh mặt, cô không dám đi đến, lo bàn tay đang bóp cổ cô họ của tài xế sẽ siết chặt hơn. Cô ngó nghiêng khắp nơi, cầm một món đồ bằng gốm bày biện trong nhà, cắn chặt răng, định xông lên trước.

Cảnh sát lui ra sau, thương lượng để tài xế thả tay. Nhìn cô họ có vẻ ngạt thở, Diêu Ngan chờ không nổi nữa, cô cầm đồ gốm định ném ông ta. Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên vai cô, cô hoảng hốt hét lớn, đồ gốm rơi xuống. Tiếng vỡ tan tành vẫn chưa vang lên, một con gió đã vút qua tai cô. Tường Nã lao ra ngoài cửa, đá chân tài xế, bẻ quặt hai tay ông ta ra sau. Tài xế đau đớn buông lỏng con tin. Cảnh sát chìa súng xông lên, không chế ông ta.

Mọi thứ diễn ra trong mười phút ngắn ngủi giống hệt như phim. Hành lang hỗn loạn, xe cảnh sát hú còi inh ỏi, công ty nước giải khát trong khu khai phá cũng đón tiếp cảnh sát nhưng lần này thay đổi mục tiêu. Dây chuyền sản xuất chạy rào rào của tòa nhà phía đông ngừng lại, cảnh sát cũng niêm phong tòa nhà chính và kho bãi.

Bên kia thành phố Nam Giang, cảnh sát xông vào hai nhà kho chứa trà ở Hối Điền Bắc. Họ tìm ra bao bì của cafe và nước trái cây, cạnh đó là máy đóng gói, một góc khác là đồ uống sản xuất ở tòa nhà phía đông, bao bì để chồng chất lên nhau.

Cũng cùng thời điểm, cảnh sát tấn công vào một căn nhà hai tầng biệt lập gần Hối Điền Bắc, xung quanh là nhà máy hóa chất quanh năm suốt tháng phát khói độc hại. Căn nhà này do Ngô Vĩnh thuê, phòng trên tầng hai có đủ trang thiết bị làm ma túy.

Cô họ của Diêu Ngan sợ hết hồn hết vía. Tường Nã đưa bà đến bệnh viện Trung Tuyền để bác sĩ kiểm tra vết thương trên cổ. Người nhà họ Diêu nghe tin, vội vàng chạy tới. Dượng của Diêu Ngan sợ điếng người. Ông nhìn cổ bà đỏ bầm, thấy bà bình an vô sự, ông mới tìm lại được hơi thở.

Bà Diêu không kịp răn dạy Diêu Ngan, bà hỏi han tình hình, Diêu Ngan chỉ nói qua loa, không kể hết toàn bộ.

Họ rời rít hỏi thăm. Đến tận buổi chiều, họ mới chú ý đến Tường Nã.

Tường Nã xách túi lớn túi nhỏ thức ăn, lặng lẽ mở hộp cơm đặt lên bàn. Trông thấy người nhà họ Diêu nhìn mình trân trối, anh cười nói: “Cô chú ăn cơm đi ạ. Cả ngày nay, Diêu Diêu chưa có gì vào bụng”.

Bà Diêu hoảng hốt vô cùng. Cô họ của Diêu Ngan nói: “Là anh Nã cứu em. Nếu không có anh Nã, em đã bị bóp cổ chết rồi”.

Tường Nã nở nụ cười: “Mọi người gọi con Tiểu Tường là được rồi ạ. Trước đây, con không có cơ hội đến chào hỏi mọi người một cách đàng hoàng tử tế”.

Bà Diêu và cô họ Diêu Ngan nhìn nhau, trong lòng cùng toát ra một ý nghĩ nhưng cảm thấy không thể tin được. Nào ngờ dượng của Diêu Ngan lại thẳng thắn gọi anh một tiếng: “Tiểu Tường!” Cô họ Diêu Ngan dữ dằn lườm ông ngay tức khắc.

Hành động liên kết ba tinh phá đường dây sản xuất và buôn bán ma túy lần này đặc biệt lớn, huy động một trăm năm mươi cảnh sát, bắt hơn hai mươi kẻ tình nghi, thu được bốn trăm kilôgam ephedrine, ba trăm kilôgam ma túy đá và mười tấn vật phẩm điều chế các chất gây nghiện khác. Đồng thời triệt phá hoàn toàn tổ chức phân tán ma túy do Hắc Lão đại cầm đầu ở thành phố Lô Xuyên, người tình nghi có liên can đều thành khẩn khai báo.

Lý Trung Quý, Ngô Vĩnh, ... khai báo việc phạm tội gần ba năm qua. Khi Lương Thịnh Hoa kiểm kê kho ở tòa nhà phía đông phát hiện bất thường, Thảm Quan giết ông ta, bịt đầu mối. Trước đó, Lương Thịnh Hoa lại tranh chấp với Trần Mẫn Phát, ông ta mang chuyện ở tòa nhà phía đông há hê châm biếm Trần Mẫn Phát. Trần Mẫn Phát tìm Thảm Quan đòi báo cảnh sát, cuối cùng cũng bị Thảm Quan giết người diệt khẩu. Tuy nhiên, người đứng đầu đường dây buôn lậu ma túy Thảm Quan đã chết cháy, toàn bộ đều dựa theo lời khai của một mình Lý Trung Quý. Rốt cuộc ai là người ra tay, cảnh sát không thể nào biết. Họ cũng khai ra kẻ đầu sỏ đứng đằng sau vụ đốt nhà họ Diêu và việc Hiếu Lâm bỏ ma túy đá vào đồ ăn. Tất cả các vụ đều được phá thành công.

Công ty vận chuyển hàng hóa yên ắng. Cảnh sát đến giải Hiếu Lâm đi. Tường Nã cũng bị tạm giam để phối hợp điều tra.

Mọi người kinh ngạc tột độ khi Hứa Châu Vi bị bắt ở hiện trường vụ án. Tường Nã gọi Lý Cường mời luật sư nhưng tang chứng vật chứng đầy đủ, sự việc hiển nhiên có chút hóc búa.

Diêu Ngan tập hợp mọi người, cô nói: “Lần này, anh Nã bị tạm giam vài ngày nhưng anh ấy nhất định bình an trở về. Chúng ta đừng lo lắng, sắp xếp chuyện của Hứa Châu Vi trước, cũng không thể để lỡ việc kinh doanh trong công ty”.

Cô làm đúng theo lời dặn của Tường Nã trước khi đi. Mọi người cùng xốc lại tinh thần. Tạm thời công ty vận chuyển hàng hóa do Lý Cường quản lý. Diêu Ngan liên lạc với luật sư, chạy đôn chạy đáo giải quyết chuyện của Hứa Châu Vi.

Vết thương của cô họ không nặng, bà cũng về nhà tĩnh dưỡng.

Tối nay, nhà họ Điều mở cuộc họp gia đình, mọi người chen chúc nhau trong nhà cô họ. Vừa nói được vài câu, bà Điều vùng dậy đánh Điều Ngan, cô im lặng dè dặt bà đánh.

Em họ khóc nức nở kêu bà Điều độc ác, cô bé nhào tới đẩy bà. Cô họ của Điều Ngan cản cô bé, kéo cô bé về phòng. Điều Yên Cẩn cũng lên tiếng, xót xa em gái bị đánh, không cho bà Điều ra tay.

Bà Điều vô cùng tức giận: “Mẹ nuôi con hai mươi mấy năm không phải để con trắc nết sống chung với đàn ông. Con còn tệ hơn cả chị con, con tìm ai, hả? Một tên cầm đầu đám du côn. Con biết nó ở thị trấn Lý Sơn nổi tiếng tồi tệ đến mức nào không? Con biết không? Con là đứa bé gái hơn mười tuổi, thấy lưu manh bắt cần đòi trông rất hay đó hả?”.

Cô họ cũng mắng dượng Điều Ngan: “Ông giấu tôi, ông lừa dối tôi, có phải ông định chờ đến khi có chuyện rồi mới nói ra đúng không?” Rồi cô họ lại khuyên bà Điều, mọi chuyện để từ từ giải quyết chứ đừng đánh con.

Bà Điều tức đến đỏ mặt tía tai. Mọi người không ngừng khuyên can bà, bà cũng thôi đánh.

Điều Ngan ôm tay bị đánh đứng một bên không biết phải nói thế nào. Nghe tiếng gõ cửa, dượng Điều Ngan chạy ra mở cửa. Tường Nã biến mất một tuần đang đứng chinh ỳnh bên ngoài, comple anh mặc không toát lên dáng vẻ của người làm ăn, mà mang theo cảm giác bức người.

Tường Nã lễ phép chào hỏi. Anh chào cô chú, cô dượng, chào tới lượt Yên Cẩn đang ngồi nức nở, anh chào một tiếng “chị”. Điều Yên Cẩn bàng hoàng nức cục, cô nín khóc tức khắc.

Điều Ngan kinh ngạc nhìn Tường Nã từ trên xuống dưới, xác định anh không bị thương, cô mới trút bỏ nỗi lo canh cánh trong lòng, nhưng hai mắt cô cay xè, cô nén nước mắt đi đến bên cạnh anh. Tường Nã nắm tay Điều Ngan, anh nhìn bà Điều nói: “Thưa cô, tên thật của con không phải Tường Nã. Con là nội gián của cảnh sát”.

Bà Điều ngạc nhiên tới mức đờ người ra.

Tường Nã ngồi xuống, trải lòng về câu chuyện xảy ra từ mười một năm trước.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, anh đi nghỉ vụ. Bố anh – Tần Chấn Bang được điều đến thành phố Lô Xuyên làm bí thư thành ủy. Ông ra tay chớp nhoáng và mạnh mẽ trấn áp nhiều người nhưng cuối cùng lại bị hãm hại, vướng vào ma túy đá.

Đầu năm 2000, ma túy đá là chất gây nghiện mới, nó phá tan cục diện độc quyền trên thị trường ma túy.

Tường Nã nói: “Bố con hết tâm hết sức truy quét xã hội đen, cứ như vậy sẽ phá hỏng thị trường ma túy”.

Thế là những người có liên quan lợi ích và những kẻ buôn bán ma túy hợp sức với nhau, họ vừa dụ dỗ Tần Chấn Bang hút ma túy, vừa gian lận tài chính và chính sách. Trong vòng một năm ngắn ngủi, Tần Chấn Bang song quy vào tù, rồi chết một cách đột ngột trong đó.

Thành phố Lô Xuyên trở nên hỗn loạnNgười nắm quyền điều hành các phòng ban chỉ duy trì được vẻ ngoài hài hòa. Đến bảy năm trước, bí thư thành ủy khác tới Lô Xuyên, tình hình mới có chuyển biến.

Khi ấy, Tường Nã đi bộ đội về, anh quy phục bằng đảng xã hội đen của Bạch lão đại. Trong vòng một năm, anh được ông ta tín nhiệm. Sau đó, anh còn thu thập được đầu mối quan trọng Bạch lão đại buôn ma túy.

Tường Nã nói: “Con làm nội gián của cảnh sát vì muốn báo thù cho bố. Lúc trước hãm hại bố con bán ma túy chính là cửa trên của Bạch lão đại”.

Nhưng mọi việc không diễn ra suôn sẻ, đến cuối cùng Tường Nã vẫn ngã vào vũng máu. Lần đầu làm nội gián, anh yêu cầu cảnh sát sau khi kết thúc vụ án, thay đổi thân phận mới cho anh, để tránh xã hội đen trả thù, cuối cùng anh mang thân phận Tường Nã ở tù, ra tù tiếp tục làm nội gián.

Người nhà họ Điều hải hùng tột độ. Bà Điều không dám tin vào sự thật này. Một lát sau, bà thoáng hoàn hồn, trái tim bà đập thình thịch, bà vừa cảm động vì anh dám xả thân chống lại tội ác, vừa đau đầu một nỗi chua xót trong lòng.

Tường Nã cầm tay Điều Ngan, anh cười, nói với họ: “Bây giờ đã trời quang mây tạnh. Sau này, con sẽ là một người làm ăn đàng hoàng. Trước đây, con thu tiền bảo kê ở thị trấn Lý Sơn là bất đắc dĩ”.

Người nhà họ Điều không ngờ Tường Nã lại có thân phận và hoàn cảnh như vậy. Ngoài nỗi sợ hãi và giận dữ, họ còn cảm thấy lúng túng.

Tường Nã thừa biết bà Điều vướng mắc chuyện hai người sống chung như vợ chồng, anh ôm trách nhiệm vào bản thân: “Do con suy nghĩ không tò tường nên thuê nhà cho mọi người nhỏ quá. Vốn dĩ con muốn thuê chung cư nhưng sợ mọi người hoài nghi”.

Người nhà họ Điều giật mình. Biết được những việc làm âm thầm của anh, họ càng bối rối, không nói nên lời.

Nhìn Điều Ngan như bát nước đổ đi, nắm tay Tường Nã không buông, bà Điều đành mắt nhắm mắt mở, gạo đã nấu thành cơm, có nói cũng vô ích. Tuy nhiên cần quan sát thêm cách hành xử của Tường Nã, họ không thể tùy tiện bỏ qua.

Cô họ kêu Điều Ngan tạm thời dọn đến nhà bà. Nếu chuyện sống chung đến tai bạn bè, hàng xóm thì không tốt, dễ sinh ra điều tiếng không hay. Tường

Nã biết mọi việc phải từ từ, vì vậy anh cũng không có ý kiến.

Đến khi trời tối mịt, Diêu Ngạn tiễn Tường Nã ra ngoài.

Tường Nã lái xe Jeep đến một đoạn cách nhà cô họ khá xa, anh ôm chặt Diêu Ngạn.

Diêu Ngạn nói: “Tại sao họ giữ anh nhiều ngày đến vậy. Liệu có xảy ra chuyện gì không?”.

Tường Nã cười, anh ngửi tóc cô: “Anh không sao, Hiểu Lâm mới là người ăn com tù”.

Anh hỏi Diêu Ngạn mấy ngày qua sức khỏe của cô ra sao, cô cười nói: “Ngày nào bác sĩ cũng đến. Em tốt lên rất nhiều, ít khi cảm thấy khó chịu”.

Tường Nã nheo má cô, hôn chụt một cái: “Tạm thời chưa có tin tức của Từ Anh, không biết bà ấy đã trốn đi đâu”.

Diêu Ngạn “ừm” một tiếng đáp lại anh, cô gục đầu xuống nói: “Thật ra em rất ích kỷ, em mong cảnh sát không tìm được cô”.

Tường Nã cười chịu thua, anh nói giọng tự lự: “Diêu Diêu, có một số việc anh không tiện nói với gia đình em nhưng anh có thể kể em nghe”.

Diêu Ngạn không hiểu: “Sao cơ?”.

Tường Nã nói: “Năm đó anh không phải nội gián. Anh là cảnh sát nằm vùng”.

Mặt Diêu Ngạn chưng hửng, không nói được lời nào.

Khi ấy, Tường Nã xuất ngũ, anh chủ động xin trà trộn vào nội bộ tổ chức xã hội đen do Bạch lão đại cầm đầu. Hai năm sau, anh thành công triệt phá băng đảng này nhưng anh không muốn về đội hình cảnh, trái lại anh dùng thân phận của Tường Nam ở tù.

Tường Nã nhủ mảy mòi tường: “Vụ án phải khép lại nhưng anh không cam lòng. Nếu khi đó anh muốn tự điều tra sẽ rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị vạch trần, ngược lại ở trong tù là an toàn nhất. Cảnh sát đưa anh đến một nơi không ai quen biết”.

Do đó, anh chính thức ở tù. Hai năm rưỡi sau ra tù, anh bắt đầu điều tra lại vụ án năm đó, chịu đựng muôn vàn khó khăn mới tìm ra Thẩm Quan. Khi cần giúp đỡ, anh liên hệ lại với người liên lạc năm đó.

Tường Nã cười: “Vì vậy em xem đi. Anh từng là cảnh sát nhưng bây giờ chỉ là một tên lưu manh bình thường. Sau này, anh chỉ có thể mở công ty vận chuyển hàng hóa, làm ông chủ quê mùa. Anh chỉ có thể mang họ Tường, bởi vì Tần Lai đã mất chứng minh nhân dân, ngân hàng tư liệu, sổ hộ khẩu, tất cả đều không còn thân phận Tần Lai. Con của anh cũng chỉ có thể theo họ Tường, dịp lễ tết phải về Lô Xuyên tảo mộ mẹ của Tường Nam. Anh đóng giả con trai bác ấy nhiều năm, bác ấy lại giữ kín như bưng, làm như con mình còn sống, không thể khóc thương con. Khi bác ấy mất, anh cũng không dám làm đám tang long trọng cho bác ấy, tránh bà con nhà họ Tường phát hiện”.

Viễn mắt cô đỏ hoe, cô dúi vào ngực anh cọ cọ, giọng cô nghẹn ngào: “Em làm bà chủ được không?”.

Tường Nã sừng sốt, anh bật cười, kéo Diêu Ngạn ngồi trên ghế lái phụ hôn cô.

Cuối cùng, cuộc sống cũng quay về quỹ đạo bình yên. Diêu Ngạn đến công ty nước giải khát làm việc lại bình thường. Đồng nghiệp trong công ty tưởng cô bệnh nặng, không hề mồm nói cô với Thẩm Quan. Họ lên lút bàn tán với cô: “Không ngờ Thẩm tổng là loại người này. Nhìn không ra thật mà”.

Diêu Ngạn cười gượng, không tham gia vào câu chuyện của họ.

Hết giờ làm, cô đến công ty vận chuyển hàng hóa tiếp nhận trị liệu cai nghiện. Tối tối Tường Nã mới lái xe chở cô về nhà. Anh còn hay mua thuốc bổ bổ gia đình cô, người lớn nhà họ Diêu cũng dần có thiện cảm với anh.

Cuối năm, cô họ Diêu Ngạn dọn sang nhà mới nhưng Diêu Ngạn không có ý định dọn đến căn nhà mà cô họ thuê lúc trước.

Tường Nã nắm bắt thời điểm giá nhà xuống thấp, anh mua một căn nhà ba phòng ở trung tâm thị trấn cho nhà họ Diêu thuê với giá rẻ. Bà Diêu và ông Diêu không thích lợi dụng người khác nên đành gọi anh đến nhà ăn com thường xuyên, coi như bù vào tiền thuê nhà.

Chẳng mấy chốc là đến tết Âm lịch, đường xá trong thị trấn nhỏ giăng đèn kết hoa rực rỡ. Nhà trẻ trên thị trấn mang đồ thủ công do các bạn nhỏ tự tay làm bán từ thiện ở khu trung tâm. Nhìn từ xa những gian hàng trên con đường dài tít tắp đều bé tí xiu.

Thời sự suốt ngày đưa tin về vụ án buôn lậu ma túy lớn. Trước ngày Giao thừa, sở cảnh sát tỉnh tổ chức họp báo về tình hình vụ án.

Lúc giải quyết vụ án, lãnh đạo thị trấn nhìn thấy rất nhiều cảnh sát tới tới lui lui, do đó tin tức phát ra rả mỗi ngày, trở thành câu chuyện lúc trà dư tửu hậu của người dân.

Gió rét căm căm, Diêu Ngạn lạnh đến mức mũi cô đỏ ửng. Tường Nã chỉnh khăn che miệng và mũi cho cô.

Ti-vi bên cạnh đã kết thúc chương trình tiếp sóng thời sự của tỉnh. Diêu Ngạn và anh tay trong tay đi dạo, cô nhỏ giọng hỏi anh chuyện Hứa Châu Vi.

Tường Nã thở dài nặng nề: “Chưa mở phiên tòa, cứ bình tĩnh thôi. Anh chạy khắp nơi tìm người làm chứng nhưng chuyện này ảm ỉ quá”.

Điều Ngạn chạnh lòng: “Ngày thường, Hứa Châu Vì khờ khạo, tuyệt đối không thông đồng làm bậy với Thẩm Quan. Giống như anh ta nói, anh ta bị lừa, anh ta cho rằng là đồ uống không đạt chất lượng mà thôi”.

Tường Nã gật đầu: “Vì vậy chúng ta phải khiến họ tin tưởng”.

Mấy đứa bé bên cạnh đuổi bắt nhau, rao bán hàng thủ công. Một ngày vui như hôm nay, họ không muốn đa sầu đa cảm. Hai người tâm sự sang chuyện khác, ví như người nào trong công ty vận chuyển hàng hóa cưới vợ, ví như ngày nào Đào Chí cũng giả vờ giả vịt ngang qua chung cư chỉ để nhìn Điều Yên Cẩn một cái.

Dưới tán cây ngô đồng rực rỡ ánh đèn, con đường sáng trưng như ban ngày. Trong lúc nói chuyện, Điều Ngạn đột nhiên nhìn thấy một bức tượng đặt trên một chiếc bàn thấp, cô nói thầm với Tường Nã: “Bạn nhỏ này lấy đồ của gia đình em rồi nói là mình tự làm, cũng không sợ bị người ta biết!”.

Tường Nã cũng nhìn qua, ổng cầm bút hình Doraemon là tượng thạch cao mà gia đình Điều Ngạn tự làm. Anh mỉm cười, ghé sát tai cô: “Em nhớ con Doraemon anh tặng em không?”.

Pháo hoa đủ màu sắc bắt ngờ thấp sáng bầu trời, không biết gia đình nào hào phóng chia sẻ cùng mọi người vào buổi đêm giá rét. Điều Ngạn nghe không rõ, Tường Nã lặp lại: “Nhớ con Doraemon anh tặng em không? Anh viết tên em trên mông nó đấy!”.

Điều Ngạn lần này đã nghe rõ ràng, cô trả lời ráo hoảnh: “Cái gì mà anh tặng em, anh đâu có trả tiền, còn làm phí màu tô của gia đình em!”.

Tường Nã véo yêu chiếc mũi đỏ ửng của cô, anh ghé sát tai cô nói: “Váy trở về, anh viết lên mông em một lần nữa, viết tên của anh!”.

Điều Ngạn nghe anh nói, mặt cô ửng hồng như quả cà chua chín, giọng cô sáng lên: “Lưu manh!”.

Bầu trời thoáng chốc lóe sáng, ở tòa nhà khu trung tâm, có đứa bé châm lửa đốt que pháo hoa, ánh sáng lập lòe từ que pháo hòa cùng sắc màu rực rỡ của pháo ổng, trong màn đêm cả con đường tràn ngập tiếng pháo rộn ràng. Ngày mai là Giao thừa, Tường Nã và Điều Ngạn ôm hôn nhau nơi góc đường, chờ đợi buổi tối cuối năm chỉ thuộc về hai người.

——CHÍNH VĂN HOÀN——

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ngoại truyện 1

Hôm nay là Giao thừa. Cô dâu mới của công ty vận chuyển hàng hóa đã mua sắm đồ Tết từ trước đó, chị ta hỏi ý kiến Điều Ngạn: “Chị dâu, anh Nã thích ăn món gì? Em sợ mình mua sai”.

Cô dâu mới lớn hơn Điều Ngạn nhiều tuổi nhưng gọi “chị dâu” cực kỳ thuận miệng. Mỗi khi Điều Ngạn nghe thấy đều không được tự nhiên nhưng sửa nhiều lần vẫn không có tác dụng.

Điều Ngạn nói: “Anh ấy thích ăn mấy món béo ngậy như móng giò, xương ống ninh”.

Cô dâu mới ghi lại, đến chợ trung tâm thị trấn mua thịt lợn tươi.

Nồi thịt bò hầm trong bếp tỏa hương thơm phức. Điều Ngạn mở nắp canh chừng.

Tường Nã ở trần đi từ tầng hai xuống. Anh lần theo mùi thơm, bước vào bếp ôm lấy Điều Ngạn hôn cái chụt: “Dậy sớm vậy?”.

Điều Ngạn đẩy anh, cất giọng vùng vằng: “Anh còn nói được à? Tối qua, em không về nhà, sáng sớm mẹ gọi điện tìm em đấy”.

Tường Nã cười hi hi nhún người cô xuống tủ bếp: “Người lớn như mẹ em không cần nói cũng hiểu. Mẹ em đợi đến trời sáng mới tìm còn gì!”.

Hai má Điều Ngạn nóng ran, cô đẩy vòm ngực nóng hổi của anh: “Tiểu Diễm tới rồi. Chị ấy đang đi mua thức ăn. Chúng ta ăn trưa ở đây, còn tối về nhà em”.

Tường Nã lơ đãng, anh đáp “ờ” một tiếng, thò tay vào áo Điều Ngạn sờ soạng, phát hiện cô mặc trong ba lớp ngoài ba lớp, anh cảm thấy không vui: “Mở máy sưởi khắp nhà, em mặc kín thế này làm gì!”.

Điều Ngan trừng to mắt với anh: “Phòng sói”.

Tường Nã nhếch miệng, anh nhắc Điều Ngan ngồi lên tủ bếp. Điều Ngan kêu một tiếng, anh nói: “Cô bé quàng khăn đỏ, tại sao không mặc áo giáp sắt?”.

Trong bếp tức thì vọng ra tiếng hét và tiếng cười đùa, loáng cái chỉ còn tiếng thờ đốc.

Tối buổi trưa, mọi người đều tập trung sang tòa nhà nhỏ đằng sau. Cô dâu mới nấu mấy món ăn rất ngon, không hề thua kém đầu bếp nhà hàng. Qua trò chuyện Điều Ngan mới biết cô dâu mới từng làm việc ở nhà hàng trên thị trấn, cũng học lóm được không ít.

Mọi người tấm tắc khen ngon. Cô dâu mới then thùng đồ mật, khiêm tốn nói: “Chị dâu nấu ăn mới ngon. Sáng sớm, chị ấy hầm một nồi thịt bò thơm nức”.

Kết thúc câu nói, cô dâu mới thắc mắc: “Ồ, thịt bò đâu?”.

Điều Ngan bối rối giải thích: “Em quên canh lửa, thịt bò cháy khét, không ăn được”.

Cô dâu mới mỉm cười, không ngờ Điều Ngan cũng có lúc đăng trí.

Điều Ngan liếc Tường Nã, anh phớt lờ tiếp tục ăn móng giò. Anh vớt xương ống trong nồi canh, móc tủy ra múng cho Điều Ngan, anh nói nhỏ bên tai cô: “Một mẻ cả buổi sáng, bồi bổ đi em!”.

Điều Ngan nôi cẩu vẻo anh, mặt cô đỏ ửng. Tường Nã nhếch mép, hút hết tủy còn thừa trong ống xương, cả bàn tay anh dính đầy nước canh.

Mọi người cùng nhau ăn uống trò chuyện vui vẻ. Lý Cường nhắc đến Hứa Châu Vi, Tường Nã cầm khăn lau tay, anh nói với vẻ trầm ngâm: “Sắp mở phiên xử đầu tiên, tình trạng hiện tại của cậu ấy cũng không tệ”.

Tinh thần của mọi người bỗng xuống dốc, ai cũng cảm thấy ngậm ngùi, chẳng còn cảm nhận được mùi vị của món ăn.

Sau khi ăn xong, Tường Nã đưa Điều Ngan về Trung Tuyền. Trong xe vận máy sượt đến mức cao nhất nên không cảm nhận được sự rét mướt bên ngoài. Điều Ngan vẫn nhớ như in lần trước đi thăm Hứa Châu Vi, anh ta lạnh cóng, hai lỗ tai đỏ bừng.

Hứa Châu Vi vô tâm, miệng cười toe toét. Anh ta biết dù định hình phạt, tội của anh ta cũng không nặng, cùng lắm ngồi tù vài năm, nhoáng một cái sẽ hết. Anh ta ở tù nhưng không ngừng an ủi Tường Nã và Điều Ngan. Ở tù đối với anh ta cũng giống như cá gặp nước.

Điều Ngan nói thêu thảo: “Hứa Châu Vi không hề đáng ghét”.

Tường Nã cười cười: “Gần hết năm rồi, em đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Anh đã dàn xếp trong đó, cậu ấy sẽ không phải chịu khổ.” Anh nắm tay Điều Ngan, xua tan sự đa cảm giúp cô.

Ở nhà Điều Ngan lúc này, ông bà Điều đang loay hoay chuẩn bị cơm nước trong bếp.

Điều Yên Căn mở cửa cho Điều Ngan và Tường Nã, rồi vội vàng chạy về phòng gọi điện, cũng không biết hẹn ai cùng đi đến phòng khiêu vũ. Bà Điều ra khỏi bếp, bê trái cây lên cho họ. Ánh mắt như có như không của bà lướt qua Tường Nã, thoáng gọn về câu kính.

Tường Nã hỏi han bà Điều. Anh ăn trái cây, bất ngờ nói: “Mẹ, có một khách hàng cho con ba vé máy bay đi Thái Lan, du lịch trọn gói bảy ngày, bao ăn bao ở. Ngặt một nỗi công ty con bận rộn nhiều việc, không có thời gian đi, vừa phí lại vừa tiếc”.

Bà Điều làm sao không rõ ý của anh, cũng hiểu “khách hàng” trong miệng anh là ai, bà chỉ nói: “Tôi thấy cậu lúc nào chẳng bận bịu. Tôi vào bếp”.

Dứt lời, bà bỏ lại hai người, đi thẳng vào bếp.

Điều Ngan và Tường Nã nhìn nhau. Cô cười cười trên anh: “Anh nhìn xem, anh bị hổ rồi”.

Tường Nã nhét ngay miếng cam vào miệng Điều Ngan, chặn không cho cô lên tiếng.

Ngồi được một lúc, Tường Nã đứng dậy chỉnh trang quần áo đi vào bếp, lẻo đẻo theo sau phụ giúp bà Điều nấu ăn. Anh không giỏi xào nấu nhưng làm mấy việc lật vớt cũng không đến nỗi nào. Trong lúc anh nhanh nhẹn nâng dao thái rau, bà Điều nhẹ nhàng buông lời: “Quất gậy sắt thành thạo, hèn chỉ cầm dao uyển chuyển”.

Tường Nã sựng người, vài giây sau anh tiếp tục thái rau, khúm núm lên tiếng: “Dạ không, dạ không”.

Suốt buổi chiều, bà Điều cứ nói gần nói xa, ám chỉ mĩa mai đủ thứ. Tuy bà biết ngày trước Tường Nã buộc phải làm vậy nhưng bà vẫn vương mắc hành vi trước đây của anh. Đặc biệt là Tường Nã không có bằng cấp, cứ chỉ lại lỗ mãng.

Trong mắt bà, nhân tài tốt nghiệp đại học danh tiếng mới đúng tiêu chuẩn làm con rể của bà. Chẳng hạn như chuyên gia tài chính, kỹ sư tin học, hoặc giáo viên, chỉ những người này mới xứng đôi với Điều Ngan.

Vậy mà Tường Nã không phải cái gì hết. Điều duy nhất có thể khiến người khác thay đổi cách nhìn về anh chính là bối cảnh gia đình. Tuy nhiên bối cảnh này không những là chuyện đã qua, mà còn không được kể ra, bà Điều không thể khoe khoang với đồng hương. Thi thoảng có người hỏi về bạn trai Điều

Ngan, bà cũng chỉ có thể nói đôi phương mở công ty vận chuyển hàng hóa ở Lý Sơn. Một số người từng nghe tên Tường Nã đều hết sức kinh ngạc, bàn ra tán vào sau lưng khiến bà Điều rất mất mặt.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại con người Tường Nã khá được. Anh chăm chút từng việc lớn nhỏ trong nhà họ Điều. Sau khi bị mắc kẹt trong hỏa hoạn, sức khỏe của bà không còn tốt như ngày trước. Tường Nã dẫn bà đến thành phố Nam Giang khám Đông y. Dù là trước khi đi hay sau khi đi, anh đều mua thuốc, đồ tắm bỏ cho bà. Anh còn giao rất nhiều đơn hàng lớn cho cô họ của Điều Ngan chạy. Cô họ Điều Ngan kiếm được rất nhiều tiền, cuối năm tiền thưởng của ông Điều tăng lên gấp đôi. Một vài người cùng nghề mới đến gây trở ngại cho nhà họ Điều, Tường Nã dùng thủ đoạn giải quyết đôi phương. Thủ đoạn là thứ khiến bà cực kỳ coi thường nhưng sau đó bà lại cảm thấy rất hả giận, đến cả nằm ngủ cũng bật cười thành tiếng.

Bà Điều âm thầm thờ dài nhìn Tường Nã đứng trước bồn rửa mặt rau. Một người đàn ông cao to đứng chen chúc trong gian bếp chật hẹp, không hợp mắt chút nào. Bà nói với Tường Nã: “Được rồi, được rồi. Cậu và Điều Ngan đi làm chuyện của mình đi, đứng năm giờ ra ăn cơm”.

Tường Nã lập tức thốt lên “Con làm được” nhưng bà Điều cứ đẩy anh ra ngoài, ông Điều đứng cạnh cũng phụ họa, anh đành “bị rịn” rời khỏi bếp.

Tường Nã giầy vò Điều Ngan suốt một đêm, sáng sớm còn quần lầy cô mặn nồng trong bếp làm cô mệt rũ người, thiếp đi trên ghế sofa. Tường Nã đi đến ngồi xổm xuống vén tóc ra sau tai cô, anh gọi khẽ: “Điều Điều, về phòng ngủ đi em”.

Điều Ngan lau bầu ngọ nguyệt người. Tường Nã cẩn thận bế cô vào phòng ngủ.

Phòng ngủ mở toang cửa sổ, gió lạnh ùa vào. Thường ngày, ông bà Điều không dám mở điều hòa, trong phòng ngủ còn rét hơn cả bên ngoài. Tường Nã đặt Điều Ngan lên giường, anh mở thảm điện, cởi áo khoác ra giúp cô.

Điều Ngan mơ mơ màng màng đẩy anh. Tường Nã dịu dàng đỡ dành, cô mới ngoan ngoãn để mặc anh.

Áo khoác vừa cởi khỏi người, Điều Ngan lạnh run, cô thoáng tỉnh giấc, ngáp ngắn ngáp dài cuộn mình vào trong chăn. Cô nói với Tường Nã: “Em ngủ một lúc, khi nào ăn gọi em dậy!”.

Tường Nã cũng cời đồ, anh vén chăn, chui vào ôm cô. Hai chân nóng hổi của anh áp lên chân Điều Ngan: “Lạnh không? Anh mở điều hòa nhé?”.

Điều Ngan đuỗi anh ra ngoài: “Có bố mẹ, anh đừng nằm ở đây!”.

“Em đừng lo, bố mẹ em không vào đâu. Anh sưởi ấm cho em. Em cần anh mở điều hòa không?”

“Không cần.” Điều Ngan rúc vào lòng anh, cô nói: “Ai lại mở điều hòa vào mùa đông, chỉ có anh mới như vậy”.

Tường Nã muốn uốn nắn quan niệm chi tiêu của Điều Ngan, tính toán chi li không phải không đúng nhưng cần đảm bảo chất lượng cuộc sống. Khí hậu miền Nam vốn dĩ ẩm ướt nhưng không ngờ cô lại bị nứt da mỗi khi trời lạnh. Mấy ngày trước, anh phát hiện ngón út của Điều Ngan nứt nẻ, mua thuốc về bôi cũng vô ích.

Tường Nã nắm ngón tay út của Điều Ngan. Bên trong chăn tối om nhưng anh có thể thấy đầu ngón tay của cô sưng tấy, anh vừa xoa nhẹ vừa nói: “Em đừng để mấy đầu ngón tay khác cũng bị như vậy, biến dạng hết cả rồi”.

Điều Ngan giật ngón tay nhưng Tường Nã nắm chặt không buông. Điều Ngan nói: “Năm nay chỉ có một đầu ngón tay, đỡ nhiều lắm rồi. Người từng bị nứt ngón tay năm nào cũng bị, chữa không hết”.

Tường Nã cau mày: “Tạo sao em lại bị? Anh thấy tay chị em chẳng bị gì”.

Điều Ngan cười: “Trước đây, em không chú ý. Mùa đông giặt quần áo rất lạnh, giặt xong em lại ngâm tay vào nước nóng. Em bị nứt da từ hồi học lớp hai”.

Tường Nã xót xa đặt nụ hôn lên ngón út sưng tấy của cô, anh nói rất nhỏ: “Sau này đừng để anh thấy em làm việc. Mùa đông phải nghỉ ngơi cho anh!”.

Trong lúc hai người nói chuyện, chăn đã ấm lên, thảm điện rót cuộc cũng phát huy tác dụng. Điều Ngan lặng lẽ xoay ngón chân, xem ra nó cũng bị nứt luôn rồi. Cô đáp qua loa vài câu, anh cắn cô một cái, thì thầm ru cô ngủ.

Đến bốn giờ, hai người cùng chui ra khỏi chăn. Tường Nã chạy xe đi đón ông bà nội Điều Ngan, gia đình cô họ Điều Ngan cũng đến đúng giờ.

Bàn ăn được dọn ra ngoài phòng khách. Trời tối đen cũng là lúc thức ăn được bày lên bàn. Bà Điều mượn bàn tròn của hàng xóm, chín người ngồi thành một vòng, ông nội ngồi ở ghế chính.

Bà Điều vật lộn cả buổi với điều hòa trong phòng khách. Bà không biết chỉnh sao cho ấm lên, bèn gọi hai tiếng, Tường Nã vội vàng chạy đến giúp. Một lát sau, làn gió ấm áp lan toả khắp căn phòng. Ông Điều bẻ nôi lâu lên, đặt ở chính giữa bàn, hơi nóng hừng hực đập tan hoàn toàn không khí lạnh buốt.

Tường Nã rót rượu mời bề trên, anh chúc một tràng dài. Ông nội dầm dúi đưa bao lì xì cho Tường Nã. Biết Điều Yên Cẩn và em họ chưa từng được lì xì, anh lén lút nhét vào túi, nhỏ giọng cảm ơn ông nội.

Tường Nã rất lễ phép với bề trên. Anh rót rượu châm thuốc, có hỏi ắt có đáp, hoàn toàn khác đáng về hung tợn ở thị trấn Lý Sơn. Ngoài bà Điều còn thành kiến với anh ra, tất cả mọi người đều thay đổi cách nhìn về anh.

Sau bữa cơm, chương trình đón Giao thừa đứng giờ chiếu trên ti-vi. Ghế sofa không đủ chỗ, Tường Nã bèn dìu ông bà nội ngồi giữa ghế, còn anh ngồi trên tay vịn cạnh Diêu Ngạn.

Mọi người nói từ chuyện hàng xóm cho đến thành tích học tập của em họ. Em họ còn một học kỳ nữa là thi chuyển cấp, mọi người rất lo lắng cho cô bé. Ông nội dạy cô bé phải noi gương Diêu Ngạn, em họ ngồi hí hoáy nghịch trang sức của Diêu Yên Cần, gật đầu đối phó, không rõ có để vào tai hay không.

Chương trình đón Giao thừa rất dài nhưng mới hơn tám giờ rồi, ông bà nội đã cảm thấy buồn ngủ. Tường Nã vội đứng dậy đưa ông bà nội về nhà. Bà Diêu dẫn đi một lúc, mới nói với anh: “Cũng gần hết năm cũ rồi, cậu đừng chạy tới chạy lui nữa. Đưa ông bà về xong thì đừng trở lại Lý Sơn”.

Tường Nã vô cùng bất ngờ, mặt anh hiện rõ tia vui mừng.

Có điều Tường Nã đã vui mừng quá sớm. Sau khi đưa ông bà nội về, anh hí hửng chờ đợi chương trình đón Giao thừa kết thúc. Đến lúc chương trình kết thúc, bà Diêu mới nói: “Cậu mau đi tắm, còn Diêu Diêu tối nay ngủ với chị, đừng đánh thức nó”.

Bà Diêu gấp dài quay về phòng ngủ.

Tường Nã ai oán nhìn Diêu Yên Cần lồi Diêu Ngạn về phòng. Pháo hoa thấp sáng bầu trời bên ngoài, còn anh một thân một mình ủ ê đi vào nhà tắm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ngoại truyện 2

Ba người bà Diêu rốt cuộc vẫn đi Thái Lan du lịch.

Tết đến là thời điểm, mọi người được nghỉ xả hơi, kinh doanh vận tải cũng không ngoại lệ. Ba tháng cuối năm cũ còn kiếm được nhiều tiền hơn thu nhập của nửa năm, cô họ cần kíp gói ghém quần áo dẫn ông xã và con gái đi Thái Lan. Tường Nã cũng góp sức một lần nữa, bao tiền vé máy bay cho gia đình cô họ.

Nhân viên trong công ty vận chuyển hàng hóa đến từ các vùng miền khác nhau, sau bữa cơm tất niên, phần lớn đều trở về quê. Tường Nã gửi mỗi người mĩ phong bao lì xì cho phép họ lái xe của công ty về quê. Ở cấp sau xe toàn là quà Tết, trông hết như áo gấm về làng.

Sau khi Tường Nã hoàn tất công việc trong công ty, anh dẫn Diêu Ngạn đi Lô Xuyên.

Quê của Hứa Châu Vi ở một thôn nhỏ thuộc vùng núi Lô Xuyên. Những năm gần đây chính phủ bỏ tiền bỏ sức, san bằng sửa chữa đường núi gập ghềnh, xe cộ đi lại cũng thuận tiện hơn.

Tường Nã giới thiệu với Diêu Ngạn về Lô Xuyên. Khi đến nhà họ Hứa, trời đã nhá nhem tối. Họ đặt quà Tết xuống, nói dối bà Hứa là Hứa Châu Vi bận đi làm ăn xa. Bà Hứa thấy con trai được trọng dụng, dĩ nhiên rất vui mừng.

Họ gửi tiền cho bà Hứa rồi chạy xe đến khách sạn trên thị trấn nghỉ ngơi, dự định ngày mai đi viếng mộ.

Diêu Ngạn ngồi khoanh chân trên giường lau tóc, cô hỏi Tường Nã: “Sau khi đến chỗ của mẹ Tường Nam, anh muốn đến chỗ bố mẹ anh không?”.

Tường Nã đứng cạnh cửa sổ hút thuốc, khói thuốc bay lơ lửng trong phòng, anh thần nhiên nói: “Không cần. Đến chỗ cô Tường xong, chúng ta trở về!”.

Tay Diêu Ngạn cứng đờ, cô bỏ khăn bông xuống, cất giọng sâu xa: “Nhưng em muốn thấp nhang cho bố chồng”.

Tường Nã quay người, anh cười mà như không cười nhìn cô: “Chưa gì đã vội vả muốn gả cho anh, lại còn gọi bố chồng luôn rồi cơ à?”.

Diêu Ngạn mỉm cười, cô đáp: “Ai mặt dày gọi mẹ em là mẹ trước?”.

Tường Nã dập điếu thuốc, bỏ nhào về phía Diêu Ngạn. Diêu Ngạn tránh không kịp, bị anh đè xuống giường. Mái tóc dài uơn ướn của cô trải lên ga giường màu trắng, nước thấm loang lổ, mùi dầu gội thơm tho xộc vào mũi Tường Nã.

Tường Nã cố tình giẫy vò Diêu Ngạn, cô chịu thua, van xin anh dừng lại. Rất lâu sau, hai người mới thở hổn hển ngừng lại. Tường Nã gỡ tóc Diêu Ngạn, giọng nói đã khàn đi của anh vang lên: “Mẹ anh mất sớm, bố anh không rảnh rồi quan tâm đến anh. Tình cảm của anh với ông ấy không sâu nặng. Năm ông ấy bắt ngờ qua đời, anh phát hiện mình chưa từng nói chuyện với ông ấy, hình chụp cùng ông ấy cũng chỉ có hai ba tấm. Anh rất hối hận, đáng ra ông ấy phải để anh kính trọng, hiếu thảo đã rồi hãy đi. Nhưng ông ấy cứ như vậy ra đi. Anh gặp ông ấy lần cuối vào hôm đưa tang, thời điểm đó anh

vừa xuất ngũ. Bao năm qua, anh chưa từng đến mộ của ông, anh cảm thấy bối rối không tự nhiên”.

Diêu Ngạn vỗ lưng anh, cô nói khẽ: “Sau này, mỗi năm chúng ta đều tới. Năm nay, anh nói ông ấy biết, anh đã trả thù thay ông ấy, em cũng góp một phần trong đó, được không?”.

Tường Nã buồn cười, anh nhào người hôn trán cô: “Em nôn nóng muốn gả cho anh thật rồi đấy. Mỗi năm đều tới? Được, năm nào chúng ta cũng tới đó!”.

Diêu Ngạn lạnh lùng mắng anh: “Đồ mặt dày!”.

Tường Nã phì cười, lột sạch áo ngủ của cô.

Tào mộ xong, hai người về thị trấn Trung Tuyền, ru rú trong công ty vận chuyển hàng hóa. Buổi sáng, họ đến chợ ở đầu trung lộ Lý Sơn mua thức ăn, sau đó về nhà xem ti-vi, lên mạng. Buổi chiều, Tường Nã sắp xếp chuyện làm ăn trong phòng làm việc. Sau bữa cơm tối, họ cùng nhau đi dạo. Tám chín giờ tối, họ đánh răng rửa mặt xong xuôi, leo lên giường vừa tâm sự vừa xem ti-vi. Sau cùng họ nương theo ánh sáng mờ mờ của ti-vi mà dính chặt lấy nhau. Ban đêm im ắng chỉ còn mỗi tiếng hít thở lúc nhanh lúc chậm của họ.

Kỳ nghỉ Tết trôi qua, nhà họ Diêu già trẻ lớn bé từ Thái Lan về mua quà biếu hàng xóm cũ, thuận tiện nhìn xem nhà cửa sửa chữa đến đâu rồi.

Có một hàng xóm trên ghẹo: “Diêu Diêu của anh chị giỏi quá, mua cả căn nhà ở phía tây thị trấn đất đỏ, anh chị còn cần chỗ tồi tàn này làm gì!”.

Bà Diêu nói: “Đâu có mua, là thuê thôi”.

Hàng xóm cười nói tiu tít: “Con rể mua thì không phải là mua à? Bây giờ đi đâu tìm được một chàng rể tử tế như vậy? Đẹp trai, làm Tổng Giám đốc, chưa kết hôn đã mua nhà cho gia đình anh chị. Diêu Diêu của anh chị nhớ nắm cho kỹ, đừng để tuột khỏi tay”.

Ông cụ hàng xóm góp lời: “Người ta vớ bờ thì có. Đi đâu tìm ra một cô gái xinh xắn như Diêu Diêu”. Ông cụ nhìn bà Diêu, nói: “Sau này bé ba kết hôn, cần phụ gì thì nói với tôi. Tôi kêu cháu tôi gọi người dẫn chương trình của đài truyền hình nó làm đến dẫn lễ cưới, để bé ba lấy chồng thật nở mày nở mặt!”.

Nói sao đi nữa bà Diêu cũng là người phàm trần. Nghe ông cụ nói đến người dẫn chương trình tới dẫn lễ cưới, bà mờ mảy mảy mắt, cười ngoác miệng đồng ý, quên hết định kiến của bản thân đối với Tường Nã.

Câu chuyện này lọt tới tai Tường Nã đã là ba ngày sau. Thợ sửa nhà trong ngõ do Tường Nã gọi tới. Sau khi báo cáo tiến độ sửa chữa với Tường Nã, anh ta thuận miệng kể anh nghe những việc thú vị trong ngõ. Đặc biệt là việc bà Diêu trò chuyện với hàng xóm, anh ta thuật lại sống động vô cùng. Tường Nã nghe xong, tức tốc cho anh ta hai bình rượu ngon. Thợ sửa chữa hí hửng nhận lấy, luôn miệng chúc mừng anh.

Khi tâm trạng của Tường Nã tốt hiển nhiên sẽ ôn hòa với mọi người, dịu dàng hơn nữa với Diêu Ngạn. Khi “ăn” cô, anh sẽ kiềm chế sức lực, tiện thể bỏ qua luôn biện pháp an toàn.

Diêu Ngạn cực kỳ có ý kiến với việc này. Tường Nã bác bỏ ngay tức khắc: “Có con thì cưới liền, để xem mẹ em làm sao ăn hối!” Rồi anh tiếp tục giày vò cô. Diêu Ngạn hoang mang than khổ, lén lút uống thuốc. Một năm qua, cô chỉ uống thuốc tránh thai được hai ba lần, phần lớn thời gian còn lại cô đều không kịp uống. Vậy nên, cô luôn cảm thấy lo sợ không yên. Sau khi xong việc, cô vác cơ thể bải hoải đi vào phòng tắm làm vệ sinh, thăm cầu khẩn mình đừng trúng thưởng. Cho đến khi Tường Nã phát hiện. . .

Sự việc bắt đầu từ ba tuần trước.

Tòa nhà phía đông bị niêm phong, công ty nước giải khát cũng quanh quẩn suốt hai tháng. Tường Nã phải tìm về vài đơn hàng Tết mới cứu được công ty. Có điều Trần Lập đã đề phòng Tường Nã, anh ta biết Tường Nã qua lại gần gũi với Thẩm Quan. Bây giờ, công ty gặp chuyện không may, anh ta cũng đâm ra nghi ngờ Tường Nã. Anh ta không thể tỏ thái độ quá lộ liễu, chỉ thu hồi từng chút một quyền lực trong tay Tường Nã. Cuối cùng, Tường Nã chủ động từ chức. Anh không còn đến công ty nước giải khát, cũng ít xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Dần dà mọi người cũng quên đi quan hệ của anh và Diêu Ngạn. Dù sao ngày trước cũng toàn tin đồn, khó phân biệt thật giả, chỉ vài người trong phòng nghiên cứu mới biết tiến triển của hai người họ.

Mọi việc sau đó cũng không biết bắt đầu từ đâu. Nhân viên công ty nước giải khát rồi rã, tiến hành xếp hạng cho đồng nghiệp nữ. Diêu Ngạn đứng đầu, giành được danh hiệu hoa khôi nhà máy, phút chốc cô trở nên nổi tiếng. Một công nhân rất thích Diêu Ngạn, trắng trợn theo đuổi cô. Diêu Ngạn ngoảnh mặt làm ngơ nhưng đồng nghiệp trong tòa nhà chính thay cô chê bai: “Không biết tự lượng sức, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Mơ mộng hão huyền!”

Diêu Ngạn chẳng thèm quan tâm nhưng sau hai lần từ chối, cô cũng thấy hơi phiền. Buổi trưa ăn cơm ở căng tin, cô than vãn vài câu, tình cờ lọt đến tai đồng nghiệp nam làm bên phòng ngoại thương.

Đồng nghiệp nam đó là người lúc trước chuyển từ tòa nhà phía đông sang tòa nhà chính, cũng từng đi hội chợ Canton công tác với Diêu Ngạn. Diện mạo và nhân phẩm của anh ta không tồi, nhiều đồng nghiệp nữ độc thân trong công ty rất yêu mến anh ta. Ngờ đâu trái tim anh ta đã dành trọn cho Diêu Ngạn từ lâu. Nghe cô phàn nàn, anh ta gom hết dũng khí bắt chước phim ảnh, sắm vai anh hùng cứu mỹ nhân. Khi công nhân kia tỏ tình lần thứ ba, anh ta ra mặt, gả vờ làm bạn trai của Diêu Ngạn. Công nhân đó còn chưa chiến đấu thì đã bại trận, ảo não bỏ đi. Đồng nghiệp nam tóm thời cơ, xuất chiêu theo đuổi Diêu Ngạn. Anh ta tặng hoa, mua đồ ăn sáng, vờ như tình cờ gặp nhau ở căng tin, tan sở mời Diêu Ngạn đi ăn.

Thời gian này vừa lúc Tường Nã bận rộn mở công ty mới ở thị trấn Sĩ Lâm. Ngày nào anh cũng tất tả chạy ngược chạy xuôi, lo là Diêu Ngạn, để người khác thừa cơ chen chân.

Điều Ngan ba lần bốn lượt cự tuyệt, nhấn mạnh bản thân đã có bạn trai. Đồng nghiệp nam vô hình trung coi như cô viện cớ, anh ta không hề tin. Sự việc lan đến tai mọi người. Họ dăm dúi ri tai nhau công ty nước giải khát có tin vui, phòng nghiên cứu và phòng ngoại thương kết thân. Lời đồn càng thời càng xa, cứ hết như có người tận mắt chứng kiến.

Điều Ngan rất khổ tâm, đành nhờ Tường Nã giúp đỡ. Cô kêu anh tìm một ngày rảnh rồi tới công ty nước giải khát đón cô nhưng không nói lý do cho anh biết.

Tường Nã ngạc nhiên, anh vừa mừng lại vừa lo. Những tưởng bản thân đã đợi được ngày xuất hiện quang minh chính đại, anh vứt hết công việc, buổi chiều cùng ngày phi như bay đến công ty nước giải khát. Rồi cũng trong ánh mắt tọc mạch xen lẫn hâm mộ của nhiều người, anh hạnh phúc đón nhận chiếc hôn phớt nhẹ như chuồn chuồn lướt nước của Điều Ngan.

Cho đến một lần gặp Trần Lập, anh mới biết tin đồn xôn xao trong công ty nước giải khát, Tường Nã tức tối nghiêng răng ken két. Về đến nhà, anh thấp thỏm, đứng ngồi không yên. Anh đã quên anh và Điều Ngan chênh nhau bao nhiêu tuổi, Điều Ngan còn chưa qua sinh nhật hai mươi ba, mà anh đã ba mươi, tuổi tác chênh lệch quá lớn. Khi hai người tâm sự cũng không nhắc đến chuyện học hành, công việc, còn đồng nghiệp nam đó lại chặc tuổi Điều Ngan, cùng làm việc chung với nhau, nhất định có nhiều đề tài để nói.

Tường Nã bứt rứt trong người, suốt nửa đã cài lại phần mềm nghe trộm vào điện thoại di động của Điều Ngan. Anh dần lòng nín nhịn hồi lâu mới không chế được “khao khát” đó. Tranh thủ Điều Ngan đang tắm, anh lục lọi túi xách của cô muốn tìm ra bí mật khác, nào ngờ anh lại phát hiện được thuốc tránh thai.

Tường Nã biến sắc, gương mặt của anh hết đen sì đến tái mét rồi đỏ bừng. Lúc Điều Ngan bước chân ra khỏi phòng tắm, anh cũng đã trấn tĩnh trở lại. Đêm hôm đó, anh giằng vò cô đến mức cô ngất ngoài, thờ không ra hơi. Thoạt đầu tòa nhà văn phòng dội lên tiếng gào the thé, cuối cùng chỉ còn âm thanh sụt sướt.

Hai ngày sau, Tường Nã vác bộ mặt tỉnh rụi mua thuốc bổ đến thăm bà Điều. Bà Điều giữ anh lại ăn cơm, bà nói: “Điều Điều đi làm chưa về, lát nữa cậu đi đón nó đi”.

Tường Nã gật đầu nghe theo lời bà. Anh cau mày cảm ra một chiếc lọ, bà Điều cũng nhìn qua, đầu bà bỗng nổ tung.

Tường Nã lại lấy thêm một hộp trang sức màu đỏ, chậm chậm mở ra. Một chiếc nhẫn vàng to thô kệch lập tức hiện ra, anh khép nép nói: “Mẹ, mẹ đừng nhìn con người con thường ngày mà nghĩ con phóng túng, thực ra con rất truyền thống. Trước khi gặp Điều Điều, con chưa từng biết yêu, cũng chưa từng có phụ nữ. Tuyệt đối không phải con có vấn đề. Mẹ cũng rõ tình hình hồi trước của con, con không nghĩ đến chuyện đó, bên cạnh cũng không có ai thích hộp. Sau này quen biết Điều Điều, con không tài nào kìm nén bản thân, con thật lòng rất thích cô ấy!”.

Mặt Tường Nã đỏ lên, anh cảm thấy khá ngượng ngùng. Thấy bà Điều cứ im lặng, anh cố gắng tiếp tục: “Con đã mua chiếc nhẫn này từ lâu nhưng sợ Điều Điều chê nó tầm thường, con không dám đưa cô ấy. Cô ấy trẻ trung thích những thứ thời trang, còn con lớn hơn cô ấy nhiều tuổi chỉ thích những thứ cổ xưa. Con cũng thừa thật với mẹ, con sợ cô ấy không dám nghĩ đến. Mẹ biết cô ấy ngoan ngoãn, việc mẹ không cho phép, cô ấy nhất định không làm. Hai ngày trước, con mới phát hiện cô ấy uống thuốc suốt từ đó đến giờ, rất có hại cho sức khỏe. Con mong mình được kết hôn, được sống cùng cô ấy, con càng lúc càng thấy không yên lòng”.

Bà Điều lắng nghe anh khúm núm phân trần cả buổi. Xét đến cùng là muốn cưới con gái của bà thông qua cách thức đề cập vòng vo nhưng mà Tường Nã nói cũng có lý. Bà Điều nhìn chiếc nhẫn, bà không hề cảm thấy nó tầm thường. Vàng đối với bà mà nói là thứ đáng giá nhất. Mấy chục năm trước lấy chồng, nhà nào không ra tiệm mua nhẫn vàng, hoa tai vàng làm đồ cưới. Vàng là hay nhất!

Bà Điều đắm chiêu suy tư, bà nói: “Nhẫn này hơi đắt thì phải? Rất tốt, thiết kế tinh xảo, không hề tầm thường”.

Tường Nã mỉm cười, vội vã đưa nhẫn cho bà Điều ngắm kỹ hơn.

Chiều đến, Tường Nã đón Điều Ngan về nhà. Sau khi ăn xong, anh chào tạm biệt ra về. Tường Nã vừa đi, bà Điều liền kéo Điều Ngan đến bên nói chuyện. Điều Ngan ngỡ ngàng không hiểu, bà Điều nói: “Con gái không thể làm hại sức khỏe của mình. Mẹ không phải người cổ hủ, cũng không độc đoán, mẹ chỉ tỏ vẻ hách dịch với Tiểu Tường mà thôi. Mẹ làm vậy để cậu ấy biết con gái của mẹ không cần cậu ấy, ông chủ thì có gì giỏi giang. Nhưng con người Tiểu Tường rất tốt, cũng là bạn trai đầu tiên của con. Nếu cậu ấy cầu hôn, con cứ đồng ý, sớm ngày kết hôn, tránh lời ong tiếng ve”.

Điều Ngan ngó người, đỡ đầu gật đầu.

Buổi tối, Điều Ngan trần trọc trên giường suy nghĩ những lời bà Điều đã nói, cô bất giác cười tủm tỉm, không kể Tường Nã biết chuyện này.

Ngày hôm sau là thứ Bảy, Tường Nã giải quyết hết công việc từ sáng sớm. Đến chiều anh dẫn Điều Ngan tới thị trấn Sĩ Lâm vui chơi. Anh chỉ một chung cư nằm ngay trung tâm thị trấn: “Tuần trước, anh mới mua một căn nhà bốn phòng hai gian ở đây. Đằng trước chỗ đó là công viên, sau lưng là phố dành cho người đi bộ, nơi nào cũng có quán cafe, câu lạc bộ, quán bar, rất tiện lợi”.

Điều Ngan quá đỗi ngạc nhiên, cô nói: “Anh mua nhà ở đây làm gì?”.

Tường Nã lờm cờm: “Công ty mới mở ở đây thì phải sống ở đây mới tiện. Đến lúc đó, cho em đi chọn đồ dùng lắp đặt trong nhà”.

Điều Ngan như dự cảm được điều gì đó, tim cô đập thình thịch.

Buổi tối về đến công ty vận chuyển hàng hóa ở thị trấn Lý Sơn. Điều Ngan rúc vào trong phòng tắm, nhớ lời Tường Nã nói ban chiều, mặt cô đỏ lựng. Có lẽ vì phòng tắm ngột ngạt, hơi nước mù mịt, ngấm mình một lát, cô bỗng cảm thấy buồn nôn, nhào ra ngoài bồn tắm nôn khan.

Một lúc sau, cô ướt sườn sụt ra khỏi phòng tắm. Cô vừa lau mái tóc ẩm ướt của mình, vừa thiếu não lên tiếng: “Tường Nã, em khó chịu...”

Nói chưa hết câu, cô ngẩng lên đã thấy bàn trà đối diện bày bánh kem và hoa hồng. Tường Nã quỳ một gối xuống đất, ưỡn lưng thẳng tắp, mặt anh đỏ như quả gấc chín, giọng của anh hơi khô khan pha chút gượng gạo cất lên: “Lấy anh nhé!” Cánh tay duỗi thẳng đờ của Tường Nã nổi gân xanh. Một chiếc nhẫn vàng bản lớn lóng lánh ló ra khỏi hộp nữ trang mà anh đang nắm chặt bằng hai tay. Bất gặp sắc vàng lấp lánh đó, Điều Ngan rên lên, xây xẩm mặt mày.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ngoại truyện 3

Sự cố bất ngờ cắt ngang màn cầu hôn của Tường Nã.

Điều Ngan vịn tường, cô khom lưng nôn khan, bờ vai cô nhấp nhô theo từng âm thanh thoát ra ngoài. Tường Nã bỏ hộp nữ trang xuống, chạy lại với Điều Ngan.

Dạ dày Điều Ngan cuộn lên, cô im lặng, không nói không rằng. Tường Nã nhớ lại đồ đã ăn tối nay, anh sợ Điều Ngan bị ngộ độc, sốt nói: “Anh đưa em đi bệnh viện!”.

Điều Ngan lờ đờ lắc đầu, chống tay lên tường, sắc mặt cô tái nhợt. Bỗng nhiên nghĩ đến khả năng khác ngoài ngộ độc thức ăn, cô bấm tay tính toán. Đúng là chu kỳ kinh nguyệt tháng trước không đến, tháng này cũng đã qua trung tuần, không biết có còn tới hay không.

Điều Ngan đứng thẳng người lại, cô hít sâu vài hơi, vẻ mặt dần hồng hào trở lại.

Tường Nã nhìn cô, anh cảm thấy không yên tâm. Điều Ngan nói không sao, cô đẩy Tường Nã ra đi về phía giường ngồi xuống. Thấy cô đã ổn, anh chạy đến bên bàn trà, cầm nhẫn đưa Điều Ngan.

Điều Ngan dùng vẻ mặt kỳ dị nhìn chiếc nhẫn vàng. Đôi mắt cô như có hai tia chớp lóe lên, rồi nổ bùng trước mặt cô.

Cô nhấn mạnh từng từ từng chữ: “Em-không-đồng-ý!”.

Tường Nã sững người, anh đánh mặt bốp chặt hộp nữ trang. Anh gất giọng: “Em nói cái gì?”.

Điều Ngan liếc anh một cái sắc lẹm, cô đáp cụt lùn: “Anh làm gì thích vàng vậy hả? Anh tặng em dây chuyền, em còn chưa trả anh kia kìa. Cầu hôn em mà tặng thứ xấu xí thế này à?” Dựa người vào đầu giường, cô buông một câu: “Em không muốn nhẫn vàng, kiên quyết không muốn!”.

Tường Nã vỡ lẽ, anh cười nhẹ nhõm: “Rõ là không hiểu chuyện, vàng mới giá trị!”.

Điều Ngan phì phò tức tối: “Anh nhìn chỗ nào thấy em mê tiền? Sao anh không đưa thẳng tiền mặt cho em luôn đi!”.

Tường Nã mỉm cười, kéo Điều Ngan dậy. Điều Ngan vừa tiêu hao sức lực, thân thể cô bủn rủn, thoáng cái anh đã lôi cô xuống giường dẫn đến bên bàn trà.

Tường Nã ôm cô trong vòng tay, anh nói: “Em nhìn bánh kem xem!”.

Điều Ngan thấy một chiếc nhẫn kim cương lớn đặt chính giữa bánh kem, nó lấp lánh tỏa sáng hơn cả nhẫn vàng.

Tường Nã thô thê: “Em không thích vàng, vậy kim cương hợp mắt em chứ? Lẽ nào em muốn anh tặng nhẫn nhựa?”.

Thật lòng mà nói Điều Ngan không thích trang sức. Cô không hề có hứng thú với vàng bạc hay kim cương. Hôn nhân là chuyện chung thân đại sự, cô chỉ mong muốn có nhẫn bạc đơn giản, khắc tên hai người lên đó.

Nhưng Tường Nã dụng tâm như vậy, cô sao có thể tiếp tục làm khó anh.

Tường Nã giải thích: “Anh mua nhẫn vàng này từ lâu, mua xong lại nghĩ chắc em không thích. Để chắc ăn hơn, anh lại mua thêm nhẫn kim cương. Sao nào, em có lấy anh hay không?”.

Điều Ngan vùng ra nhưng Tường Nã không chịu buông, anh ghé vào tai cô hỏi: “Em có lấy anh không?”.

Mặt Điều Ngan đỏ rần, miệng cô lâu bàu: “Người ta toàn giấu nhẫn vào bánh kem, rồi ăn để nó hiện ra”.

Tường Nã nói nhỏ nhẹ: “Làm vậy không vệ sinh. Ngộ nhớ mắc nghẹn thì tính sao?”.

Điều Ngan chào thua anh: “Anh đúng là... mất hứng!”.

Cuối cùng Điều Ngan vẫn không nhắc đến chữ “lấy” nhưng Tường Nã đã coi như c ngầm đồng ý. Anh hí hửng kéo cô lại giường, phủ thân thể cường tráng của mình lên người cô. Điều Ngan hoàn hồn, một tay ôm bụng, một tay đẩy anh, cô nói lí nhí: “Em khó chịu”.

Tường Nã nhớ cô vừa mới nôn ban nãy, anh nén xuống ham muốn cháy bỏng, ôm hôn Điều Ngan cho đỡ thèm rồi chạy ào vào phòng tắm xối nước.

Ngày hôm sau, Điều Ngan viện cớ đi ra ngoài. Cô lái chiếc xe con màu vàng đến bệnh viện Trung Tuyền. Trên đường đi, cô nói dối là mình ăn liên hoan với đồng nghiệp. Tường Nã dặn dò cô tối về sớm, anh muốn đến thưa chuyện cưới xin với bà Điều. Điều Ngan lập tức trượt chân, xe phanh kít, cô lắp bắp đáp lời nhưng trong lòng dội lên một cảm giác ngỡ ngàng và lúng túng khó tả.

Bệnh viện ngày thứ bảy đông nghìn nghịt. Điều Ngan tìm khoa phụ sản, kiên trì chờ đến lượt khám. Trời gần tối cô mới nhận được kết quả kiểm tra. Điều Ngan cảm thấy rối bời, cô đi vòng quanh hành lang hai lần mới bình tĩnh lại được.

Lúc Điều Ngan về tới nhà, Tường Nã đã đến. Trong phòng khách lặng ngắt, bà Điều khoanh tay ngồi trên ghế sofa. Trông thấy Điều Ngan, bà lên tiếng: “Nửa tiếng sau ăn cơm. Chị con và Đào Chí ra ngoài rồi lát nữa sẽ về”.

Điều Ngan gật đầu nhìn Tường Nã. Tường Nã vỗ chỗ trống bên cạnh, dùng khẩu hình kêu cô qua ngồi.

Điều Ngan thấp thỏm bước đến ngồi xuống, cô cất giọng lí nhí hỏi anh: “Mẹ với anh nói chuyện gì vậy?”.

Tường Nã nắm tay cô, anh nhếch miệng đáp: “Anh đang cầu xin mẹ em!”.

Tường Nã không kiểm soát được âm lượng nên giọng anh lọt ngay vào tai bà Điều. Bà Điều liếc anh, bấm điều khiển từ xa, lãnh đạm cất tiếng: “Đừng có mà thi thảm to nhỏ”. Bà quay sang nhìn Tường Nã: “Nói thật tôi không hề vừa ý cậu. Không phải cậu tệ, mà là tôi thấy Điều Điều nhà tôi có thể tìm được người tốt hơn!”.

Nghe bà Điều nói, Tường Nã cứng đờ người, Điều Ngan rút tay nhưng anh nhất quyết không buông.

Bà Điều nói tiếp: “Nhưng Điều Điều nhà tôi thích cậu, tôi sẽ không phản đối. Hôm nay bỏ nó về sớm, lát nữa trao đổi lại sau!”.

Niềm vui khôn xiết rộn lên trong lòng Tường Nã và Điều Ngan, họ trao đổi ánh mắt với nhau.

Đến chín giờ, ông Điều vội vàng chạy về, cô dượng Điều Ngan cũng về chung. Điều Yên Căn nhìn rất ra dáng ngồi sẵn một bên, tham gia bàn bạc chuyện cưới hỏi của Điều Ngan.

Tường Nã đã hoàn toàn sẵn sàng. Anh mua nhà mới ở thị trấn, tiền hỏi cưới chuẩn bị ba mươi vạn tệ, cộng thêm căn nhà ba phòng này, đối với nhà họ Điều mà nói là một khoản tiền khổng lồ. Sau khi hết sững sốt, nhà họ Điều cũng không từ chối, trao đổi chuyện hôn sự đến tận rạng sáng, con buồn ngủ ập đến với Điều Ngan.

Hôm sau, Điều Ngan thoải mái tỉnh giấc, cô cứ ngỡ bản thân đang chìm đắm trong giấc mơ quá đẹp để. Bà Điều gọi cô dậy đi làm, tổng kết sơ lược nội dung bàn bạc tối qua. Điều Ngan lúc này mới quay về hiện thực, cô rối bời ruột gan khuấy khuấy cháo trắng trong bát. Lúc thì mặt cô đỏ bừng, lúc thì thần sắc cô lại hiện lên vẻ bồn chồn. Đến công ty nước giải khát làm việc, cô thở phào một hơi. Sau một hồi đắn đo cân nhắc, cô quyết định gọi điện cho Tường Nã.

Tường Nã đang ngái ngủ nghe Điều Ngan nói chuyện, anh tròn tròn mắt, nhảy dựng khỏi giường. Đầu óc anh mờ mịt, anh không thể tin được: “Em, em, em... mang thai?”.

Điều Ngan bật điện thoại, cô nóng lòng nói: “Hôm qua, bác sĩ nói như vậy. Làm sao đây anh, em không dám nói mẹ biết!”.

Tường Nã không hề hay biết một nụ cười vô cùng khoa trương đang hiện diện lên trên khuôn mặt anh. Anh lao đảo chạy đến tủ quần áo, gấp rút nói lớn: “Anh tới tìm em ngay, để anh nói chuyện với mẹ em!”.

Điều Ngan muốn cản nhưng mới nói vài câu, Tường Nã đã tắt máy cái phụp.

Phía bên kia, bà Điều đang nấu nướng trong bếp. Lúc này đã gần trưa, bà vừa chuẩn bị đổ dầu vào chảo, chuông cửa bắt ngờ vang lên.

Đúng mười một giờ mười lăm phút, Điều Ngan hấp tấp bắt xe taxi về tới nhà. Tường Nã ngồi ngay ngắn, khép nép thưa chuyện: “Bố mẹ đám cưới tổ chức sớm hơn đi ạ. Điều Điều hay xấu hổ, để bụng lớn, cô ấy nhất định không vui”.

Điều Ngan rụt rè đi vào nhà. Bà Điều không ngó ngang Tường Nã, ánh mắt bà dính chặt trên người Điều Ngan. Bà tái mặt nghiêng răng kín kít: “Nếu không thì tính làm sao? Chỉ còn mỗi cách cưới sớm!”.

Đầu bà Diêu ong ong. Sống chung đã là chuyện bề bàng, bây giờ còn chưa cưới đã có thai, bà không biết giấu bản mặt già nua của bà đi đâu. Bà đứng dậy, tiến lại đánh Diêu Ngan bôm bốp. Tường Nã vội vàng che chắn bảo vệ cô. Đánh trúng cánh tay Tường Nã, bà Diêu hít sâu vẩy bàn tay đau nhói, trách mắng té tát. Ông Diêu trông thấy, vội đẩy bà vào bếp nấu cơm.

Hôn sự vừa bàn bạc tới qua, hôm nay đã bị đập đổ, nhà họ Diêu lại mở cuộc họp gia đình. Ông bà nội cũng đến cùng cô họ Diêu Ngan. Tường Nã lễ phép lắng nghe họ vạch kế hoạch và tranh luận. Sau đó, anh ngoặt một vòng, thay đổi thành ý kiến của bản thân. Nhà họ Diêu bị anh xoay đến chóng mặt, cuối cùng tất cả đều nghe theo sắp xếp của anh. Thế nhưng suốt cả quá trình chẳng ai hỏi đến Diêu Ngan, cô chán chường ngồi nhà không biết bao nhiêu hạt mọt.

Bàn bạc xong xuôi hết, Tường Nã muốn dẫn Diêu Ngan về Lý Sơn. Bà Diêu không bằng lòng, hai người bịn rịn không rời xa nhau. Ông nội bèn ra mặt bảo Diêu Ngan đi cùng Tường Nã. Bà Diêu hần học đưa họ ra ngoài cửa. Nhớ tới một việc, bà kéo Diêu Ngan ra góc hỏi chuyện: “Trước đây, con uống thuốc đúng không? Hai tháng nay vẫn uống?”.

Diêu Ngan hiểu ý bà Diêu, cô đỏ mặt trả lời: “Con quên vài ngày, vừa khít bốn mươi ngày nay con không uống thuốc”.

Như vậy không sợ ảnh hưởng thai nhi, bà Diêu nhẹ người, để họ rời đi.

Về đến công ty vận chuyển hàng hóa, Tường Nã không kìm chế nổi nữa, anh hét to sung sướng, nhắc nhở Diêu Ngan xoay vòng vòng. Diêu Ngan cũng kêu một tiếng, chống tay trên vai anh. Cô coi bỏ hoàn toàn nỗi lo canh cánh trong lòng, nở nụ cười ngây ngô.

Tường Nã cẩn thận đặt cô xuống, đề cô vào cửa hôn lấy hôn để.

Con người gặp chuyện vui, tinh thần sẽ sáng khoái. Tường Nã mang theo gương mặt tràn đầy ý cười đi đến mọi nơi, ai nhìn thấy cũng sợ cuống cả lên. Tài xế vận tải mỗi khi đi ngang trung lộ Lý Sơn đều tránh thời gian Tường Nã ra ngoài. Có tài xế tình cờ nghe vài anh em trong công ty vận chuyển hàng hóa nói chuyện với nhau, không kiềm chế nổi sự tò mò, cũng ướm lời hỏi thăm. Biết chuyện cưới xin, mọi người chạy tới chỗ xe tải của nhà họ Diêu, liên tục chúc mừng, nói nhất định đến uống rượu chung vui. Nhà họ Diêu cũng ghi nhớ từng người một, chuẩn bị thêm thiệp cưới.

Đám cưới sẽ diễn ra vào tháng Bảy. Diêu Ngan hy vọng mình vẫn tiếp tục đi làm. Tường Nã không thay đổi được cô, anh cũng hết cách, buộc lòng sai đàn em hộ tống cô đi đi về về.

Khi thiệp mừng đến được công ty nước giải khát, bụng Diêu Ngan đã hơi nhô lên. Thường ngày, cô hay buồn nôn, các đồng nghiệp cũng ngỡ ngơ nhận ra điều khác thường. Sau khi nhận được thiệp mời, họ thấy thật khó tin, vui vẻ chúc mừng cô. Giám đốc âm thầm ra lệnh giảm bớt trọng công việc cho Diêu Ngan, tất nhiên mọi người đều nghe theo, sắp đến mùa hè, mùa cao điểm của công ty nước giải khát nhưng Diêu Ngan lại trở nên nhàn đối, điều này khiến cô cảm thấy có chút kỳ lạ. Hết giờ làm, cô về công ty vận chuyển hàng hóa chất vấn Tường Nã.

Tường Nã xoa bụng cô, anh nhẹ nhàng mở miệng: “Nói em nghỉ ngơi, em không chịu, sắp già cho anh rồi mà em vẫn bướng bỉnh!”.

Đạo gần đây, tính tình của Diêu Ngan không tốt. Chẳng biết anh nói trúng chỗ nào, cô cau gắt đánh tay Tường Nã, mặt cô đánh lại: “Em bướng bỉnh vậy đây, em ghét nhất là bị xếp đặt, em muốn đi làm!”.

Tường Nã vội nhún nhường: “Được được được, anh đi nói ngay, em đừng nóng. Thứ Hai cho em một núi công việc, chịu không?”.

Diêu Ngan thờ phỉ phò bỏ qua cho anh.

Ban đêm, cô đập chăn giật mình, nhào người muốn rúc vào lòng Tường Nã nhưng bên cạnh trống không, cô hoảng hốt ngồi bật dậy. Ra tới cửa phòng ngủ, nhìn phòng làm việc sát vách sáng mờ mờ, cô đi đến, gặp Tường Nã đang nói chuyện điện thoại.

“Mẹ, chỉ mẹ mới khuyên được Diêu Diêu. Cô ấy khăng khăng đòi đi làm, không chịu xin nghỉ. Con hứa thứ Hai sắp xếp công việc cho cô ấy nhưng nhờ cô ấy mệt thì làm sao đây ạ.”

Không biết bên kia nói gì, Tường Nã cười: “Không mệt, không mệt. Cô ấy là vợ con, hiếm khi cô ấy nổi cáu, con ước được như vậy mà. Tính tình cô ấy rất tốt, qua khoảng thời gian này, cô ấy lại như trước đây, con sợ mình sẽ buồn chán”.

Diêu Ngan rón rén lui ra xa, cúi mặt đi về phòng ngủ.

Cháu gái ông cụ hàng xóm gọi điện báo anh bạn dẫn chương trình giải trí nổi tiếng của đài truyền hình sẽ đến làm chủ trì đám cưới. Tường Nã nghe vậy bèn cảm ơn rồi rít. Sau khi gác máy, anh gọi đàn em đến phân công nhiệm vụ. Anh đã sắp xếp hoàn chỉnh tất cả các chi tiết của đám cưới, Diêu Ngan không cần bận tâm. Một lát sau, anh lại gọi Trần Lập, nói anh ta đừng báo chuyện đám cưới cho bà con nhà họ Trần. Trần Lập cũng có ác cảm với những người này, tất nhiên anh ta không làm điều dư thừa.

Dặn dò xong mọi việc, Tường Nã về phòng ngủ thay quần áo, chuẩn bị đưa Diêu Ngan tới Sĩ Lâm.

Ánh mắt Diêu Ngan dõi nhìn theo bóng lưng mỗi lúc một lên cao hơn của Tường Nã. Bà đòi trong tưởng tượng ngày trước của cô tuyệt đối không phải kiểu đàn ông vai u thịt bắp, ánh mắt vô cảm. Thoáng chốc, cô nhớ không ra cái tốt của anh. Ánh nắng qua khe cửa tạo thành hình vòng cung hư ảo kéo dài tới tận đầu cầu thang. Cửa bị đẩy mở, bóng dáng vội vã của anh mất hút trong tia sáng chói lóa. Diêu Ngan chớp mắt, lẻ bước ra bên ngoài.

Bước hết lối đi đầy sỏi đá là tới bãi đất trống đậu chiếc xe Jeep lăm lem bụi đất. Sau khi Tường Nã nhận lại bằng lái, anh thắng tay đuổi việc tài xế, trở về

những ngày tháng thoải mái trước đây. Anh cũng chẳng để tâm lái xe này đi gặp khách hàng nhìn nhếch nhác đến mức nào.

Điều Ngan tới trước xe, bụi bám trên nắp capô tựa như một lớp quần áo, không biết có cởi được hay không. Cô vươn tay ra định lau nhưng vừa chạm đến nắp capô lạnh ngắt, cô chợt sững người. Sau đó, cô tập trung vạch từng nét từng nét từ trái sang phải lên đó.

Hạ đến nét cuối cùng, đôi vai cô đột nhiên bị giữ chặt. Điều Ngan xoay đầu ra sau, bắt gặp ánh mắt Tường Nã đang nhìn chăm chú thân xe.

Anh trượt tay từ vai xuống thắt lưng Điều Ngan, vòng tay eo cô, mắt anh vẫn dừng trên thân xe. Yết hầu của anh chuyển động thót ra âm thanh khàn khàn: “Anh yêu em nhiều hơn!”.

Khóe mắt Điều Ngan cay cay, cô kiễng chân hôn lên má anh. Tường Nã lập tức nâng mặt cô, mặc kệ anh em đi tới đi lui đằng xa, hôn cô say đắm.

Từng chữ từng nét “Tường Nã, em rất yêu anh!” cô định trên thân xe, gió thổi không tan, trời nắng không khô.

Chiếc xe Jeep này bị Tường Nã hành hạ suốt một năm qua cuối cùng cũng được nghỉ hưu sớm.

Tường Nã cố tình mua thêm một gara trong chung cư tại thị trấn Sĩ Lâm. Anh lái xe Jeep chậm thật chậm đến đó, khiến xe cộ đi đường bấm còi inh ỏi. Nhờ đàn em hộ tổng nhào người ra ngoài cửa quát tháo mở đường, xe Jeep cũng bình an đi đến chung cư. Bụi bám bám thân xe vẫn vô cùng hoàn hảo, chữ viết hết sức rõ ràng rơi vào tầm mắt.

Điều Ngan úp mở phê bình việc làm này của Tường Nã. Tường Nã nửa như cười nửa như không nói: “Đây là bằng chứng chứng minh em yêu anh. Em muốn nuốt lời? Không có cửa đâu. Anh không bao giờ đưa em chia khóa gara!”

Điều Ngan tức tối, cô chỉ còn biết cầu mong đừng ai đọc được những chữ viết trên xe.

Chớp mắt đã đến tháng Bảy, đám cưới diễn ra theo đúng lịch trình. Khách sạn lớn nhất thị trấn Sĩ Lâm ồn ào náo nhiệt, hai sảnh tiệc được bao trọn nhưng vẫn không đủ chỗ ngồi cho khách. Khách sạn đành cần rằng bày thêm bàn tiệc ra ngoài, mắt nhắm mắt mở bỏ qua những cái lườm nguýt của khách khứa.

Mấy anh em trong công ty vận chuyển hàng hóa tui thân ra ngoài ngồi cụng ly. Trần Lập và Lý Cường làm phù rể dẫn nhóm phù dâu là bạn thời cấp ba và đại học của Điều Ngan đi tiếp đãi khách khứa. Người dẫn chương trình trên sân khấu chúc mừng rôm rả, còn khách khứa dự tiệc ngồi dưới rủ rỉ tai nhau, muốn nhào lên xin chữ ký.

Bồi bàn bê thức ăn nom nớp lo sợ, không dám nhìn đám đàn ông xăm mình ngồi bên ngoài. Trong sảnh tiệc vang lên tiếng reo hò, thân băng cổ hữu chảy nước mắt chúc mừng nhà họ Điều cuối cùng cũng khổ tận cam lai.

Mọi người nghe kể khoản tiền hồi cưới của Tường Nã mang đến thì đều lú lút kêu anh hào phóng. Số tiền này bỏ xa của hồi môn mà nhà họ Điều cho.

Kỳ thực bà Điều đã nhét ba mươi vạn tệ vào của hồi môn cho Điều Ngan. Tiền Tường Nã dành dụm mấy năm qua đã tiêu gần hết. Tổ chức đám cưới, lắp đặt thiết bị nhà mới xong cũng không còn dư bao nhiêu. Bà Điều hiểu rõ nên không nhận món tiền này.

Không khí đám cưới sôi nổi lấn át ánh mặt trời bóng râm. Thời tiết ngoài khách sạn nóng rực không hề ảnh hưởng đến niềm vui và sự hưng phấn bên trong.

Bụng Điều Ngan đã hơi nhô lên. Cô đứng trên sân khấu ngược nhìn Tường Nã cầm micro, anh chỉ ánh mắt trờ đỏ chói ngoài kia: “Tôi và Điều Ngan biết nhau vào ngày hôm nay, ngày hôm nay của một năm trước, tôi đã nhìn thấy cô ấy”.

Dưới sân khấu lập tức ồ lên ngạc nhiên. Tường Nã cười, anh nói tiếp: “Lúc ấy tôi nghĩ, trời nắng chói chang nhưng tại sao một cô gái đầm đìa mồ hôi lại đẹp đến như vậy. Cô ấy thừ người ra dưới cái nắng gay gắt thì có lợi gì. Trông cô ấy khi đó y hệt một con lừa, không sớm thì muộn cũng sẽ bị nướng chín!”.

Điều Ngan lén nhéo thắt lưng Tường Nã, anh lại túm cổ tay của cô, kéo cô đến hôn nồng nàn.

Tất cả mọi người đứng dậy, vỗ tay hò reo ầm ĩ. Hơi nóng hầm hập tỏa ra từ mặt trời đỏ rực hòa cùng tiếng chúc mừng riu rít trong khách sạn, tạo thành vàng sáng ảm áp ôm lấy Tường Nã và Điều Ngan. Hai người không ai nhìn thấy ai, phảng phất như trở về ngày nóng đỏ lửa năm ngoái trên trung lộ Lý Sơn. Tường Nã đạp mạnh chân ga, vượt qua người Điều Ngan; còn Điều Ngan đứng ở một chỗ, chòng chọc nhìn xe Jeep lăn bánh chạy xa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ngoại truyện 4

Ngày sinh dự kiến của Diêu Ngạn là vào tháng Mười hai.

Đúng ngày hôm đó, cửa phòng mổ bệnh viện huyện bị vây kín mít.

Lý Cường đón bà Diêu ở thị trấn Trung Tuyền đến bệnh viện huyện. Bước ra khỏi thang máy, chân bà Diêu vừa nhấc lên đã lập tức thu lại, bà đứng bất động, không chịu ra ngoài. Lý Cường khó hiểu hỏi thăm, bà thần nhiên lên tiếng: “Cậu bảo đám anh em của cậu im lặng chút đã. Mất mặt quá!”.

Lý Cường nghe vậy, đưa mắt nhìn sang cửa phòng sinh. Một lát sau, anh ta mới hiểu ý bà Diêu.

Bệnh viện huyện sang trọng khí thế hơn bệnh viện Trung Tuyền. Hành lang cũng thoáng đãng hơn rất nhiều nhưng lúc này ngoài cửa phòng mổ rộng lớn lại tập trung hơn hai mươi người đàn ông vạm vỡ. Kẻ thì ngồi xôm, người thì đứng thẳng, ai nấy đều lặng thinh, không nói tiếng nào. Có lẽ do ngày trước quen đánh đấm thu tiền báo kê, nên khi họ trầm lặng cũng toát lên vẻ hung hãn. Các bác sĩ y tá tránh xa, cố gắng hết mức có thể để không phải đến đây. Nhiều bệnh nhân và người nhà đi ngang qua cũng bàn tán xì xầm, lòng thầm suy đoán chắc do bệnh viện gây họa hoặc bệnh nhân tự chuốc lấy rắc rối nên mới dẫn đám người này tới đây.

Tường Nã ngồi một bên, nhiều lần muốn rút thuốc lá trong túi quần ra hút, anh chịu đựng rất lâu mới kìm lại được. Lý Cường chạy đến nói thầm với Tường Nã, anh nhìn qua thang máy rồi ra hiệu cho đàn em, đám người dần dần giải tán. Không khí trở nên thoáng mát nhưng cảm giác lo lắng vẫn không thể tan biến.

Nhìn Tường Nã căng thẳng, bà Diêu thầm cười anh nhát gan. Nghĩ ngợi chốc lát, bà kể anh nghe rất nhiều việc thú vị hồi Diêu Ngạn còn bé, từ từ Tường Nã cũng thả lỏng người.

Bà Diêu vừa cười vừa nói: “Sau này mẹ mừng lắm. Mẹ nghĩ mình không chọn sai tên. Diêu Ngạn Diêu Ngạn, nhất định cặp bờ bình an. Hồi mẹ mang thai nó, mẹ định đặt tên cho nó là Diêu Nhất. Tên này đơn giản, khác với cái tên bà chữ phức tạp của chị nó. Chị nó hơn mười tuổi mới biết viết tên của mình.” Bà hỏi anh: “Hai đứa chọn được tên cho con chưa? Nghĩ suốt mấy tháng còn gì!”.

Tường Nã mỉm cười: “Mẹ quyết định giúp bọn con đi ạ. Mẹ chọn tên rất đẹp!”.

Bà Diêu cười nhìn anh. Bà cũng không từ chối, liệt kê ra bốn năm cái tên, Tường Nã cùng bà sàng lọc lại.

Không biết đợi bao lâu, đèn phòng mổ tắt ngấm. Lý Cường đứng chờ lập tức gọi điện báo anh em. Đúng lúc bác sĩ và y tá đi ra, tiếng bước chân rầm rập vọng tới, bà Diêu lại thăm than mất mặt. Bà quay đầu định nói với Tường Nã, đã thấy anh lao tới xe đấy, cúi thấp người nói gì đó với Diêu Ngạn. Bà Diêu mỉm cười, đi về phía y tá đang ôm em bé.

1. Bánh bao nhỏ được hai tháng

Diêu Ngạn vừa sinh em bé chưa được bao lâu, cô vẫn còn yếu, chưa hồi phục hoàn toàn. Bà Diêu dẫn Diêu Yên Cẩn đến thăm cô, bà nói: “Dạo này em họ con học hành cũng khá, nhờ cô con đánh một trận, nó ngoan hẳn ra”. Liếc qua Diêu Yên Cẩn, thấy cô im lặng gục đầu, bà thờ dãi: “Chị con vẫn khiến mẹ không yên tâm được. Qua lại với nhiều người như vậy mà chẳng vừa mắt ai”.

Diêu Ngạn xoa dịu bà: “Mẹ đừng sốt ruột, anh chàng ở nhà máy vẫn không ngừng theo đuổi chị còn gì!”.

Bà Diêu mỉm cười, lúc này mới thấy nhẹ lòng.

Tin tức gây xôn xao năm ngoái có kết quả vào ngày hôm nay. Diêu Ngạn bấm điều khiển, kênh nào cũng chiếu tin này, cô thờ dãi. Bà Diêu hỏi: “Dạo này chồng con thế nào? Sao mẹ không thấy bóng dáng nó đâu hết?”.

Diêu Ngạn thần thờ trả lời: “Anh ấy bận mẹ ạ”.

Mãi đến rạng sáng, người bận rộn mới về nhà, trông anh mệt mỏi bơ phờ. Anh cởi áo khoác lao vào phòng ngủ, vỗ lấy Diêu Ngạn đang lim dim ngủ.

Diêu Ngạn thoáng tỉnh táo, cô sững sốt lên tiếng: “Sao anh lại về?”.

Tường Nã hôn mạnh lên môi cô rồi mới trả lời: “Xong việc thì về.” Anh rỉ tai Diêu Ngạn, kêu cô coi đồ chờ anh.

Diêu Ngạn ngượng ngùng đẩy anh: “Mẹ với chị em mới đến hôm nay, đang ngủ ở phòng sát vách. Anh đừng náo loạn nữa!”.

Tường Nã hít sâu, lăm bằm một mình. Anh nghe Diêu Ngạn hỏi: “Định mức án cụ thể chưa anh?”.

Tường Nã nặng nề gật đầu. Diêu Ngạn thờ dãi: “Hai ngày nữa, anh với em cùng đến đó một chuyến. Hứa Châu Vi không thân không thích, bản chất anh ta không xấu”.

Ánh trăng trong veo vẫn chiếu xuống thị trấn nhỏ y hệt năm nào. Có điều cảnh còn người mất, không ai níu giữ được thời gian trôi đi.

2. Bánh bao nhỏ được tám tháng

Khi bánh bao nhỏ được tám tháng, Tường Nã yêu cầu cai sữa cho con. Tuy rằng Diêu Ngạn không đành lòng nhưng cô biết con cần vượt qua giai đoạn này, vì thế cô gắng gượng đồng ý.

Bà Diêu đã về thị trấn Trung Tuyền, trong nhà chỉ còn hai vợ chồng với nhau. Ngày nào bánh bao nhỏ cũng khóc rầm rức đòi bú. Đặc biệt là đêm hôm khuya khoắt, bánh bao nhỏ khóc thét đến mức Diêu Ngạn đau xé lòng, chỉ muốn vén áo lên ngay lập tức.

Hôm nay, Diêu Ngạn thật sự không chịu nổi nữa. Bên tai cô là tiếng khóc khi thì thút thít giống mèo con, chốc lát lại gào thét rung trời, âm thanh nhấp nhô lên xuống như nhảy bungee khiến cô giật bắn người. Một hồi sau tiếng khóc bỗng ngắt quãng, Diêu Ngạn động tai lên, không nghe thấy âm thanh nào nữa, cô vội bật dậy khỏi giường.

Tướng Nã ra khỏi phòng trẻ con, anh chặn Diêu Ngạn: “Em quay lại ngủ đi. Không sao đâu!”.

Diêu Ngạn lo ngay ngáy trong lòng: “Không được, tại sao con đột ngột ngừng khóc? Để em đi xem con!”.

Tướng Nã không thể lay chuyển Diêu Ngạn, anh đành chịu thua, nghiêng người nhường lối, theo cô quay vào phòng trẻ con.

Bánh bao nhỏ đang ngủ say sưa. Miệng nhỏ xú hơi hé ra, nước bọt chảy ướt môi. Trái tim Diêu Ngạn thất lại. Cô vô thức duỗi ngón tay kiểm tra hơi thở của của cô bé, chạm được hơi thở ấm áp, cô thở phào nhẹ nhõm: “May quá! May quá!”.

Tướng Nã phì cười, anh ôm cô từ đằng sau: “Ồi, bảo bối của anh!” Anh cưng chiều hôn cô tới tấp.

Cuối cùng cai sữa cũng có hiệu quả. Bánh bao nhỏ không còn khóc nữa. Cả ngày, thấy Diêu Ngạn cũng không còn nhìn ngực cô ứa nước dãi. Diêu Ngạn đang cực kỳ rảnh rỗi nên muốn làm thí nghiệm. Cô vạch áo lên dụ dỗ bánh bao nhỏ: “Con ơi, con đói bụng không?”

Hai mắt bánh bao nhỏ sáng lên, cô bé há to miệng ề a lao đến. Ngực Diêu Ngạn bị cô bé ngậm lấy đau nhói. Nước mắt Diêu Ngạn rưng rưng, cô nói: “Con cần mẹ...”.

Tướng Nã bẻ bát bột ra khỏi nhà bếp, bước nhanh đến trừng mắt với bánh bao nhỏ: “Nhóc con!” Anh xách cô bé ra khỏi lòng Diêu Ngạn, đặt vào xe em bé bên cạnh, rồi vồn vã sấn tới:

“Bảo bối đau không em?” Anh vui đầu xuống ngực Diêu Ngạn, vừa thổi vừa nhẹ giọng nói: “Không đau, không đau”.

Diêu Ngạn đỏ mặt muốn kéo áo xuống nhưng Tướng Nã đã thề lười nghịch ngợm, anh lúng búng nói: “Bị cắn đỏ cả rồi, anh ngậm giúp em”.

Bánh bao nhỏ tròn xoe mắt trong xe bảy màu, cô bé mút nắm tay chảy nước dãi ròng ròng, đợi mãi vẫn không được ăn bột.

3. Bánh bao nhỏ hơn tám tháng

Làm vú em là con đường không có đường lui, chông gai khắp nơi, tiền đồ mịt mờ.

Để nuôi dưỡng tính độc lập cho bánh bao nhỏ, mỗi khi đêm đến anh lại để cô nhóc một mình trong phòng trẻ con, mặc kệ bánh bao nhỏ có giật mình hay không, tình ngủ có khóc toáng lên hay không.

Sau khi quán lấy Diêu Ngạn, Tướng Nã ngắt ngay sung sướng. Diêu Ngạn chọc eo anh: “Đi qua xem con thế nào đi!”.

Tướng Nã miễn cưỡng xò quần vào, chạy sang phòng sát vách. Mới đặt chân vào cửa, xe em bé bất ngờ dội ra tiếng khóc đáng thương, anh vội bế bánh bao nhỏ lên đong đưa. Vạch quần cô bé ra, thấy vẫn sạch sẽ, anh lầm bầm: “Bố vừa ăn no mà con lại đói bụng à?”.

Diêu Ngạn khoác áo ngủ vào người lần theo tiếng khóc đi vào. Tướng Nã nói cô mau quay về phòng ngủ, anh ôm bánh bao nhỏ đem nhà bếp, vừa đi vừa cúi đầu hỏi bánh bao nhỏ đang há miệng khóc tức tưởi, chảy nước dãi lòng thòng: “Con muốn uống sữa hay ăn bột?”.

Bánh bao nhỏ khóc rống lên, Diêu Ngạn đuổi kịp Tướng Nã, cô giành bánh bao nhỏ trong tay anh: “Anh mau pha bột đi!”.

Bánh bao nhỏ rơi vào vòng ôm của Diêu Ngạn, tiếng khóc nức nở tức tốc nhỏ nhẹ đáng yêu như mèo con, cô bé ngọng liú ngọng liú o thốt ra: “Mẹ... Mẹ!”.

Nghe con gọi, trái tim cô tan chảy, cô ôm con đi vào phòng khách, nhẹ nhàng dỗ dành.

Tướng Nã quấy xong bột đi ra, anh trông thấy Diêu Ngạn cúi đầu, khóe miệng cô héch lên dụ dằng thăm thì với bánh bao nhỏ, còn bánh bao nhỏ đã ngừng khóc, hai mắt díp lại nhưng miệng vẫn đang hé ra.

Tướng Nã bước nhẹ lại, múc một thìa bột đến miệng Diêu Ngạn: “Con ơi, cho con ăn nè!”.

Diêu Ngạn lạnh nhạt liếc anh, mở miệng ăn một thìa. Tướng Nã mỉm cười, múc một thìa lớn cho vào miệng mình. Loáng cái, bát bột nhỏ đã hết sạch. Ngờ đâu mới nuốt thìa bột cuối cùng, bánh bao nhỏ đột nhiên mở choàng mắt nhìn Tướng Nã, rồi nhìn bát bột nhỏ sạch bách, bánh bao nhỏ gào lên. Diêu Ngạn nóng ruột trách anh: “Anh nói xem anh ăn hết cả của con rồi, anh mau quấy thêm bát khác đi!”.

Tướng Nã nghiêng răng, tức tối đi vào bếp.

Ngày hôm sau...

Tường Nã mang về nhà một chiếc cân kiểu cũ. Chiếc cân gồm có đòn cân, quả cân và đĩa cân phía dưới. Diêu Ngạn lấy làm lạ hỏi anh: “Anh lấy đâu ra thế?”.

Tường Nã đẩy đẩy quả cân, anh trả lời: “Anh đi ngang qua quầy hoa quả vỉa hè, vừa khéo quản lý đô thị cần quét, người bán hàng chạy để lại chiếc cân này. Anh thấy có ích, mượn về dùng tạm”.

Diêu Ngạn đẩy đĩa cân: “Có ích? Anh nhặt đồ của người ta làm gì?”.

Tường Nã nở nụ cười: “Anh đang định đi mua nó đấy. Cân thịt lợn rất tiện!”.

Diêu Ngạn không hiểu ý anh: “Thịt lợn?”.

Tường Nã gật đầu lia lịa: “Ừm, lần trước không phải em nói mua đồ bị cân gian à? Sau này mua đồ ăn về, em có thể cân kiểm tra!” Anh vừa nói vừa tiến lại gần xe em bé.

Bánh bao nhỏ nằm trong xe, bàn tay mồm mồm túm thành xe cổ gắng rướn người, như muốn ngồi dậy. Nhìn thấy Tường Nã, hai mắt cô bé sáng ngời, cô bé dang tay gọi ề ề: “Bồ... Bồ!”.

Tường Nã nắm eo cô bé, đỡ cô bé ngồi dậy. Bánh bao nhỏ miệng chảy nước dãi cười toe toét, lộ ra ba cái răng nhỏ xíu.

Tường Nã cũng cười gian xảo, anh kéo cân tới, để đĩa cân kê sát chân bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ tần ngần, đưa tay sờ đĩa cân. Thấy nó lạnh tanh, cô bé bật cười khanh khách vỗ tay, đặt mõng vào trong lòng đĩa cân.

Diêu Ngạn há hốc mồm, cô kinh ngạc nhìn Tường Nã xách cân lên.

Bánh bao nhỏ ngồi trên đĩa cân vọt lên cao, cô bé kêu ề ề a ngừng cổ nhìn Tường Nã, ba cái răng nhú ra càng toác lên vẻ thích thú.

Cân đòn lắc lư qua lại, Tường Nã gạt quả cân, anh hỏi: “Để bố nhìn xem cân có chuẩn hay không. Chao ôi, bây giờ thịt lợn bao nhiêu tiền một cân nhỉ?”.

Anh cười nhìn Diêu Ngạn: “Cục thịt nhà mình nặng những chín cân, cân giảm cân rồi này”.

Diêu Ngạn hết nhìn bánh bao nhỏ ngây thơ cười toe toét, lại nhìn về mặt chăm chú của Tường Nã, cô ngơ ngác: “Em thấy anh mấy ngày nay ngủ không ngon, tại sao lại hồ đồ vậy chứ!”.

Một tuần sau...

Tường Nã đẩy xe em bé theo sau Diêu Ngạn. Cảnh quan trong chung cư rất đẹp, đi qua ngã rẽ là đến công viên, sau bữa cơm nhiều người tới đây tản bộ.

Bên cạnh có vài quầy hàng rong bán trang sức hay những món linh tinh lật vặt, cần gì cũng có. Đi ngang chỗ bán hoa quả, chủ quầy bắt ngờ gọi Tường Nã: “Ồi ôi, gia đình cậu đi dạo công viên à?”.

Tường Nã cười, người đó hỏi: “Cái cân mua lần trước dùng được không? Thực ra đâu cần mua cân. Cân cân thịt lợn thì cứ mang qua thôi. Thịt lợn chứ có gì đâu mà không mang được ra ngoài, đâu phải lợn sống!”.

Tường Nã ngượng ngùng nhìn Diêu Ngạn, cô đang nheo mắt khoanh tay chờ anh đi lại.

4. Bánh bao nhỏ được mười tháng

Hôm nay, Tường Nã ở nhà nghỉ ngơi, bánh bao nhỏ ngồi khoanh chân trên ghế sofa, cầm điều khiển ti-vi bấm liên tục, nước dãi chảy ướt tay nhưng cô bé cũng không bận tâm.

Ti-vi chuyển kênh liên tục theo động tác bấm của bánh bao nhỏ, chốc chốc là người dẫn chương trình ngồi nghiêm chỉnh, chốc chốc là thế giới động vật om sòm, Tường Nã lấy lại điều khiển ti-vi, vỗ đầu cô bé: “Con ngoan nào!”.

Bánh bao nhỏ bấu môi, vỗ sofa phành phạch. Thấy cô bé nghịch ngợm, anh đặt cô bé xuống sàn nhà, bánh bao nhỏ lập tức bám bàn trà bước tập tễnh, chân cô bé run run như có thể ngã bất cứ lúc nào, Tường Nã lại tiếp tục xem ti-vi.

Bánh bao nhỏ đi khỏi bàn trà, tay không còn đồ bám víu, cô bé vỗ tay cười hi hi, tiếp tục tiến tới trước nhưng mới được hai bước, chân cô bé đã mềm nhũn, mõng đặt phịch xuống đất. Bánh bao nhỏ ngơ ngác, chỉ cảm thấy mõng lạnh lạnh, cô bé xoay đầu tới xoay đầu lui nhưng không đứng được.

Tường Nã moi cân ra khỏi gầm bàn trà, đẩy đĩa cân đến cạnh bánh bao nhỏ. Bánh bao nhỏ há to miệng để lộ sáu cái răng lấp lánh, cô bé nằm soài ra nền nhà nhồm cao mõng trườn lên đĩa cân.

Tường Nã dễ dàng kéo cô bé về bên chân. Bánh bao nhỏ thò tay bám bàn trà loạng choạng đứng dậy, vượt khỏi bàn trà, mõng cô bé lại rơi xuống đất, đĩa cân bắt kịp cô bé ngay tức khắc. Trò chơi cứ tiếp tục không ngừng nghỉ.

5. Bánh bao nhỏ mười hai tháng

Gần đây cô bé rất thích xem ti-vi, thường xuyên chỉ màn hình thốt ra vài từ như sói, hổ, mèo,... có lẽ cô bé không hiểu nghĩa của những từ này, mà chỉ bắt chước theo ti-vi. Nhưng về sau Điều Ngạn phát hiện cô bé cũng hiểu đôi chút, ví dụ như cô bé chỉ con mèo nói “hồ”, chỉ con hổ nói “mèo”, chiều “chị hươu bảo ngựa” này khiến Điều Ngạn giật thót tim. Cô nghĩ đã đến lúc phải dạy bánh bao nhỏ nhận biết.

Ngày hôm nay, Điều Ngạn mua một đồng hình dạy bánh bao nhỏ phân biệt động vật. Thoạt đầu, bánh bao nhỏ thích thú cầm hình vẩy tới vẩy lui, bắt chước cách phát âm của Điều Ngạn, mãi sau cô bé vút hình một xó, sột ruột túm bàn trà bước đi, cười một mình vui vẻ. Chơi một lát, cô bé kéo Điều Ngạn đi cùng, Điều Ngạn cực chẳng đã đành bước từng bước nhỏ đi cạnh cô bé.

Tường Nã về nhà thấy bánh bao nhỏ đứng xem ti-vi chăm chú, còn Điều Ngạn thờ đốc nằm trên ghế sofa. Cô thêu thảo với anh: “Con bé khỏe quá, đi liên tục mấy giờ liền, may mà có chương trình Thế giới động vật cho xem, nếu không em bị con hành hạ chết mất”.

Tường Nã mỉm cười ngồi xuống cạnh Điều Ngạn, anh nói với cô cuối tuần này cùng về công ty vận chuyển hàng hóa, nói chưa được mấy câu đã nghe con gái hét ầm lên, bánh bao nhỏ chỉ ti-vi, quay đầu tròn to mắt nhìn Tường Nã và Điều Ngạn. Cô bé trông cực kỳ kích động, miệng cô bé phát ra mấy từ không rõ ràng.

Thấy Điều Ngạn và Tường Nã không để ý tới, bánh bao nhỏ nóng nảy dậm chân, cô bé nhanh trí nghiêng người lách lư trái phải, bên cạnh không còn đồ bầu vú, cô bé xoay xoay nhìn rất giống chim cánh cụt béo múp trong ti-vi. Cả hai đều béo nung núc, cô bé ưỡn ngực lách trái rồi lách phải, cái mông bé tí hóp chặt.

Đi tới cửa kính, cô bé ngoái đầu nhìn Điều Ngạn và Tường Nã. Điều Ngạn gật gù, cô đột nhiên vỗ lên: “Ồ, con làm giống lắm!”.

Bánh bao nhỏ cười hơn hờ chạy lại cô. Nhưng mới chạy được nửa đường, chân trái cô bé vấp vào chân phải, cô bé ngã xấp xuống thảm. Điều Ngạn đứng bật dậy, vội vàng chạy lại chỗ cô bé. Cô đỡ cô bé dậy, mở miệng dỗ dành: “Con không đau, con không khóc”. Bánh bao nhỏ nhăn mặt như muốn khóc, rồi lại cong cong khoe miệng như muốn cười, ra vẻ đáng thương: “Mông, mông!”.

Điều Ngạn sờ mông cô bé, xuýt xoa ôm cô bé vào lòng. Tường Nã ngồi đung đưa chân, anh nói: “Anh thấy rõ ràng con ngã sấp, mắc mớ gì tới mông?”.

Điều Ngạn sùng sốt, cô nhìn bánh bao nhỏ, bánh bao nhỏ không ngừng kêu “mông, mông”. Điều Ngạn quay qua nói với Tường Nã: “Không hay rồi, đến cả mông con bé cũng không phân biệt được”.

Cũng không biết bánh bao nhỏ nghe hiểu hay không, cô bé ngừng kêu ca, há miệng sờ cái bụng béo múp rồi sờ cái mông không hề bị thương. Cô bé vỗ mông nói: “Mông, mông!” Cô bé vẫn cố chấp cho rằng mình đau mông.

Đàn chim cánh cụt trên sông băng biến mất khỏi ti-vi, nhạc kết thúc chương trình cất lên, tiếng xào rau cái xèo xèo vọng ra khỏi bếp. Điều Ngạn và Tường Nã, một người xào rau, một người canh chừng đồ ăn, bỏ mặc bánh bao nhỏ ngồi đuối chân ngắn cùn trên rìa ghế sofa, cô bé muốn chạy vào bếp tiếp tục nói “mông, mông”.

6. Bánh bao nhỏ mười tám tháng

Mỗi tháng, cả gia đình ba người đều đến thăm công ty vận chuyển hàng hóa. Việc kinh doanh của công ty dần mở rộng. Máy hộ lái xe tải lân cận cũng dính nhập vào, nhân viên tăng vọt, công ty mỗi lúc một đông vui.

Hứa Châu Vi đã ra tù được hơn một năm. Sau khi tuyên án chung thân, Tường Nã đòi chống án, thuyết phục Lý Trung Quý và Ngô Vĩnh ra tòa làm chứng. Người ngoài không hiểu thủ đoạn thuyết phục của anh nhưng có lẽ chẳng quang minh chính đại gì. Dù sao đi nữa Hứa Châu Vi đã bình an vượt qua, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Mấy bà vợ lúi húi nấu nướng dưới bếp, còn các ông chồng chơi với bánh bao nhỏ trong phòng khách.

Hứa Châu Vi ôm bánh bao nhỏ đếm răng. Tối cái hai mươi thì hết răng để đếm, anh ta cất giọng khó hiểu: “Thiếu răng! Tại sao ít vậy chứ?”.

Bánh bao nhỏ há to miệng chảy nước dãi tong tong, thấy anh ta đếm xong, cô bé khép miệng gấp rút dang tay ôm em bé.

Năm nay trong công ty vận chuyển hàng hóa có thêm hai bé. Bé trai của cô đầu mới nhỏ hơn bánh bao nhỏ hai tháng. Trong công ty vận chuyển hàng hóa đã có tổng cộng ba bé. Hai cô đầu khác cũng vừa mang thai, thi thoảng lại nhờ người này người kia chỉ dạy bí quyết nuôi con.

Sau khi ăn xong, người lớn ngồi trên bàn trò chuyện với nhau, còn các bé được thả lên chơi trên nhà hơi, bóng tròn được vút thành đồng bên trong, mấy bé chơi đùa rất vui. Bánh bao nhỏ bám lên thành nhà hơi, để lộ đôi mắt đen to tròn quan sát bàn ăn. Cô bé gật gù với em trai giờ một ngón tay lên môi kêu “suyt”. Sau đó cô bé tức tốc vùi đầu vào bới bóng, nói nhỏ: “Núp, núp!”.

Em trai cũng bắt chước, bới bóng theo cô bé.

Một lát sau, người lớn trò chuyện xong, nói nói cười cười đi về phía nhà hơi muốn bế các bé nhưng lại không thấy đâu hết, chỉ có hai cái mông nhỏ nhú khỏi đồng bóng sặc sỡ sắc màu.

Tường Nã và Điều Ngạn nhìn nhau, đầu đầu day trán.

Trên đường về nhà, đôi mắt của bánh bao nhỏ đỏ hoe. Cô bé âm ức bĩu môi, ngửa mặt hát cảm ngổ lợ Điều Ngan.

Điều Ngan dỗ ngon dỗ ngọt cô bé: “Không mang em về được, em có bố mẹ của mình. Hôm nay con dạy hư em, trốn vào trong nhà hoi. Nếu người lớn không tìm được các con thì làm sao đây?” Tạm ngừng chốc lát, cô lại nói: “Nếu con thích em, tuần sau chúng ta lại đến, chịu không?”.

Bánh bao nhỏ vẫn phớt lờ cô. Tường Nã buồn cười nhìn hai mẹ con anh hồ hởi huyết sáo. Gặp hàng xóm đi tới, Tường Nã cất cao tiếng chào.

Bánh bao nhỏ ngẩng đầu, nở nụ cười ngọt ngào nói: “Xin chào”. Hàng xóm nghe thấy giọng nói đáng yêu của cô bé, trái tim tan chảy tức khắc. Hàng xóm nhéo má cô bé, luôn miệng khen ngợi. Một lát sau, vài hàng xóm khác ăn xong đi ra tản bộ, bánh bao nhỏ cười tủm tỉm nói: “Xin chào”. Hai chữ đơn giản nhưng khiến mọi người rất vui.

Lát sau nhìn thấy một người hàng xóm đẩy xe em bé đi ngang qua, hai mắt bánh bao nhỏ phát sáng, cô bé chảy nước dãi nhìn em bé ngậm ti giả, hô lên: “Muốn, con muốn, muốn!”.

Cô bé vừa nói vừa dang tay, muốn thoát khỏi vòng ôm của Điều Ngan giật lấy em bé. Điều Ngan vội vàng can lại: “Đây là em bé của nhà bà. Chúng ta không thể mang về!”.

Mấy người hàng xóm cười nắc nẻ.

7. Bánh bao nhỏ hai tuổi

Đối với việc bánh bao nhỏ ngày càng thích xem ti-vi và bắt chước theo động tác lời nói của các nhân vật trên ti-vi, Điều Ngan rất đau đầu. Ví dụ như cô bé chống hông, ngoáy móng quẹo rừ hay ngửa đầu rung chân, giơ hai ngón tay giả vờ hút thuốc.

Điều Ngan quyết định cấm bật các chương trình phát trên ti-vi. Thay vào đó đến đúng giờ, cô mở những đĩa phim hoạt hình đã chọn lọc, bánh bao nhỏ vẫn xem bình thường. Chơi xếp gỗ, xem phim hoạt hình cũng đủ khiến cô bé hài lòng.

Buổi tối, bánh bao nhỏ đứng trong bồn tắm vỗ tay hát nhạc thiếu nhi, làm nước bắn tung tóe. Cô bé vừa hát vừa ôm tay Điều Ngan cười tươi. Nhìn bình sữa tắm của con, cô kéo tay cô bé ra, nói: “Mẹ đi lấy sữa tắm, con nghịch nước một mình trước nhé”.

Bánh bao nhỏ gật đầu, tiếp tục đập nước.

Tường Nã vội đi vệ sinh, anh mở cửa phòng tắm, chạy ào đến bồn cầu.

Bánh bao nhỏ đang chơi vui vẻ mở to mắt nhìn Tường Nã xông vào. Cô bé lập tức vòng tay ôm ngực, xoay móng, khép chặt hai chân, hét ầm lên: “A... lưu manh...”

Tường Nã giật mình chưa kịp cởi quần, anh quát mắt nhìn bánh bao nhỏ: “Nhãi ranh, con hét gì đó?”

Bánh bao nhỏ bĩu môi, cô bé âm ức gục đầu: “Bố, bố”.

Tường Nã phì cười: “Như vậy mới ngoan, con gái yêu của bố”.

Cửa phòng tắm lại mở ra. Điều Ngan cảm lo sữa tắm, đẩy Tường Nã, chạy đến bồn cầu, cô khom người nôn thốc nôn tháo. Bánh bao nhỏ lo sợ gọi: “Mẹ, mẹ!”.

Tường Nã lo cháy ruột cháy gan vỗ lưng Điều Ngan: “Em bị gì vậy? Sao em lại nôn?”.

Điều Ngan chống bồn cầu nôn khan một lúc, cô thở hổn hển mở miệng: “Tất cả đều tại anh. Muốn sinh thì tự sinh đi, em không sinh đâu!”.

Tường Nã ngẩn người. Sợ mình nghe lầm, anh hỏi cô lần nữa. Điều Ngan gất gỏng: “Anh nghe lời con gái anh như vậy thì đừng chạm vào em!”.

Tường Nã vui mừng khôn xiết, ôm Điều Ngan hôn chùn chụt. Điều Ngan la lối đẩy anh, anh lại quay qua cười nói với bánh bao nhỏ đang hoang mang: “Tần Tần, không phải con muốn có em để chơi sao? Mẹ sắp sửa cho con một đứa rồi đấy!”.

Bánh bao nhỏ Tường Tần Dao ngây ra, hình như cũng hiểu sơ sơ ý của Tường Nã, cô bé nhảy cẫng lên sung sướng vỗ tay, luôn miệng la hét “Em bé”. Chỉ có một mình Điều Ngan ngửa mặt lên trời, khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

8. Bánh bao nhỏ ba tuổi bốn tháng, em của bánh bao nhỏ tám tháng

Điều Ngan phụ trách tài chính và nhân sự trong công ty của Tường Nã. Lượng công việc không nhiều nên cô cũng tương đối rảnh rỗi.

Cô mua dụng cụ thí nghiệm, dọn ra một chỗ trống trong nhà kho, thỉnh thoảng vận dụng chuyên môn của mình làm nước uống ngon, có lợi cho sức khỏe. Tường Tần Dao rất thích, cô bé thường đẩy xe em bé vào căn phòng này. Sau khi nhớ được tên vài dụng cụ, cô bé khoe khoang với bạn học: “Cốc đo lường phải như thế này, cốc chịu nhiệt phải như thế kia!”.

Bạn học không hiểu nhưng cảm thấy Tường Tần Dao rất giỏi.

Đôi khi Tường Tàn Dao cảm thấy buồn chán, cô bé lại nói với Tường Lai An. Tường Lai An ngô nghê không trả lời, chỉ biết chống tay chống chân bò lung tung trên thảm.

Tường Tàn Dao lười biếng ngả lưng xuống ghế sofa, cô bé vừa nghịch ống nghiệm vừa nói: “Tường Lai An, lấy giúp chị một quả nho!”.

Tường Lai An có thể nghe hiểu tên của mình. Cậu bé kêu ê a nhìn theo hướng Tường Tàn Dao đang chỉ. Gần đây cậu bé đã được dạy nhiều lần, thấy vậy bèn phấn khởi bò đến đĩa trái cây nằm bên kia tấm thảm.

Bò tới đĩa trái cây, Tường Lai An run run vươn tay với một quả nho, ấn thẳng xuống nền nhà. Quả nho bỗng chốc bị bóp nát nhưng cậu bé không hề hay biết. Cậu bé nhanh nhẹn bò ngược lại đường cũ, nắm chặt trái nho trong tay theo đúng mệnh lệnh. Khi bò đến cạnh Tường Tàn Dao, nước nho đã thấm thành đường đứt nét dài màu tím trên thảm, tay Tường Lai An cũng ướt nhẹp.

Tường Tàn Dao thích thú vỗ đầu cậu bé: “Good boy!”.

Tường Lai An cười khanh khách, để lộ chiếc răng cửa nhỏ xíu sáng lóng lánh.

Diêu Ngạn nấu cháo xong ra khỏi nhà bếp, liếc thấy dấu vết trên thảm, cô nói: “Tường Tàn Dao, lại là con làm!”.

Tường Tàn Dao lập tức vờ lấy hai cái gối che kín đầu: “Con đã khuyên nhưng em không nghe!”.

Diêu Ngạn nghiêm khắc đặt bát cháo xuống. Cô bé Tường Lai An lên ghế sofa, ra lệnh cho con gái: “Trước khi mẹ quay lại, mẹ muốn thấy bát trông không. Con dứt em ăn cháo!”.

Tường Tàn Dao rên lên phản đối. Đáng tiếc Diêu Ngạn đã cuộn thảm trải sàn đi vào phòng giặt đồ.

Tường Tàn Dao bĩu môi khuấy cháo. Tường Lai An ngửa cổ ngóng cháo trong tay cô bé. Cậu bé ứa nước dãi, chép miệng bi ba bi bô: “A a, ăn!”.

Tường Tàn Dao dứt cho cậu bé một thìa, hỏi: “Ngon không?”.

Tường Lai An nuốt ực, cúi đầu nghịch “em nhỏ” của mình. Thìa cháo đưa đến, cậu bé sẽ tự giác há miệng. Đến khi cậu bé nghịch “em nhỏ” chán chê mà vẫn chưa có cháo, cậu bé ngược lên thấy Tường Tàn Dao múc thìa cuối cùng vào miệng. Tường Lai An bĩu môi, nước mắt lưng tròng. Tường Tàn Dao nhanh tay túm “em nhỏ” của cậu bé: “Em xem đi! Em có, còn chị không có!” Cô bé vỗ vỗ đùi quần, miệng trề ra giả vờ muốn khóc: “Vì sao chị không có!”.

Tường Lai An ngây người ra. Giống như vô số lần trước đây, cậu bé cảm thấy áy náy khôn xiết. Cậu bé đẩy đẩy mông để “em nhỏ” nhô ra trước một chút, nói vài từ đơn mà cậu bé biết: “Cho, cho, cho!”.

Tường Tàn Dao dự đoán thành công, cô bé cười toe toét.

Khi Diêu Ngạn bước ra khỏi phòng giặt quần áo, Tường Lai An đang bò loanh quanh. Cô cầm chén không, dặn dò con gái: “Con trông chừng em!”.

Tường Tàn Dao hô to: “Vâng..”

Diêu Ngạn quay vào bếp, Tường Tàn Dao vội lấy cân đòn dưới bàn trà để trước mặt Tường Lai An, dụ cậu bé: “Mau bò lên đây!”.

Tường Lai An cào thử đĩa cân, thích thú cầm đập vài cái, rồi cong mông chui vào. Tường Tàn Dao đứng dậy, vác cân lên vai giả vờ gánh đi, cô bé rao: “Bán thịt lợn đây. Năm hào một con. Không ngon, không lấy tiền!”.

Tường Lai An cuộn mình trong đĩa cân, bật cười thích chí.

Đến gần tối, Tường Nã đi làm về. Vừa vào cửa, anh đã thấy Tường Tàn Dao giơ tay đứng trước tường, Tường Lai An xoay lưng, hai tay vịn tường, hai chân dẹt ra, mông cong lên, khó khăn đứng thẳng. Cậu bé ngã phịch xuống nhưng bàn tay bám tường không buông, cổ họng bật lên tiếng cười thích thú.

Diêu Ngạn ngồi khoanh chân, nghiêm mặt nhìn con, bên cạnh cô là cân đòn mà Tường Nã hết sức quen thuộc.

Tường Nã cau mày, rón rén chuẩn về phòng ngủ. Phía sau lập tức có người gọi anh: “Tường Nã, đứng lại...”.

Tường Nã quay người cười giả lả, anh tiến đến: “Bà xã, bóng lưng của em mới đẹp làm sao!”.

Năm phút sau, Tường Tàn Dao vịn vẹo chân giả vờ muốn khóc, còn Tường Lai An ngã chổng vó, ngậm nắm tay trong miệng, đảo tròn mắt.

Trước mặt Tường Tàn Dao và Tường Lai An là hai “tượng Phật” ngồi khoanh chân đầy uy nghiêm. “Tượng Phật ông” còn đang đặt mông lên đĩa cân.

9. Bánh bao nhỏ năm tuổi, em của bánh bao nhỏ hai tuổi

Tường Tàn Dao là một học trò khiến cô giáo đau đầu.

Tướng Tần Dao thông minh, mỗi tuần đều nhận được nhiều bông hồng nhỏ. Tướng Tần Dao bướng bỉnh, mỗi tuần sẽ bị trừ hết bông hồng nhỏ. Sau cùng số bông hồng nhỏ nhận được chẳng bằng số bông hồng nhỏ đã bị trừ đi kia. Mỗi cuối tháng, cô bé đều bám theo cô giáo xin bông hồng nhỏ. Cô giáo khổ sở than vãn, không biết làm sao.

Cuối cùng, Tướng Tần Dao ra đòn sát thủ, bế Tướng Lai An đến “đút lót” cô giáo.

Mấy cô giáo nhìn thấy em bé kháu khỉnh chạy chững bước đi đều thích vô cùng. Họ giành nhau hôn hít nhéo má cậu bé đến đỏ ửng, rồi lại kêu cậu bé bập bẹ nói chuyện và tập đi cho họ xem.

Tướng Tần Dao ngồi giữa đám bạn bè. Một bạn nam hỏi cô bé: “Đại vương, cậu ôm em tới, bố mẹ cậu không mắng à?”.

Tướng Tần Dao cười đáp: “Còn lâu mới mắng, có người trông con giúp, bố mẹ mừng lắm!” Thực ra hai người kia hôm nay muốn hẹn hò riêng tư nên cũng tiện thể bằng lòng. May mắn là ngày thường mấy cô giáo hay được Diêu Ngạn tặng đủ loại phiếu ưu đãi, vì vậy mới đồng ý trông con giúp hai người họ.

Đến giờ tan học, Tướng Tần Dao quả nhiên giành được một bông hồng nhỏ. Cô bé hăm hở nắm tay Tướng Lai An ra ngoài. Bạn bè đi cùng hai chị em ra tới ngoài cổng liền hô lên “Tạm biệt đại vương”. Tướng Lai An bắt chước, ngọng nghịu phát âm “Tạm biệt đại vương”. Tướng Tần Dao vỗ đầu cậu bé: “Good boy!”.

Sau khi giao vài học trò cuối cùng đến tay phụ huynh, cô giáo nở nụ cười, nói chuyện với Diêu Ngạn và Tướng Nã tới đón con: “Tần Tần rất thông minh nhưng nghịch quá, xưng vương xưng bá trong nhà trẻ, còn phong mấy bạn làm áp trại phụ nhân...” Tướng Nã không nhịn được, bật cười thành tiếng. Diêu Ngạn vội huych anh, Tướng Nã cố gắng nín cười.

Cô giáo cũng cười: “Mỗi nhà đều có cách chơi khác nhau nhưng trò này thì không hay lắm. Mấy bạn hằng ngày còn lấy bữa ăn chiều “hiếu kính” với Tần Tần, các cô nói thế nào cũng không nghe”.

Về đến nhà, Diêu Ngạn dạy dỗ Tướng Tần Dao. Tướng Tần Dao ngồi nghiêm chỉnh nghe mẹ giáo huấn. Diêu Ngạn nói khô cả cổ, thấy con gái cũng có vẻ nghe lời, cô mới chịu ngừng lại.

Hôm sau là thứ Bảy, Diêu Ngạn và Tướng Nã ngủ đến khi mặt trời lên cao mới thức dậy. Hai người rúc trong phòng ngủ quấn chặt lấy nhau. Đến lúc Tướng Tần Dao đập cửa kêu đói, Tướng Nã muốn “chiến” thêm một trận liền bị Diêu Ngạn đồ mặt đẩy ra. Cô luống cuống mặc đồ vào bếp nấu ăn.

Sau khi ăn xong, Tướng Tần Dao kéo Tướng Lai An đến cửa, cô bé thúc giục: “Bố mẹ mau lên, mau lên. Khu vui chơi sắp đóng cửa, trời tối đen rồi kia!”.

Bên ngoài mặt trời đã nhô lên cao. Mười hai giờ trưa nhưng không hề có nắng. Tướng Nã xem giờ, anh nói vọng ra ngoài: “Hai đứa nhả thang máy trước đi.” Dứt lời, anh tiếp tục mặc áo ngực giúp Diêu Ngạn, đường cong hiện trong gương khiến anh thêm nhỏ dãi.

Diêu Ngạn đồ mặt, cô nói thều thào: “Anh còn lèo nhèo là em tự mặc đấy!”.

Tướng Nã bật cười. Anh thừa cơ sờ soạng khiến Diêu Ngạn kêu lên một tiếng. Hai người lại tiếp tục ôm ấp, đè nhau lên bồn rửa mặt ân ái.

Phía bên này, Tướng Tần Dao nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, bế Tướng Lai An lên. Tướng Lai An ngằm hiểu, nhả nút thang máy. Cửa thang máy mở ra, hai đứa bé bước vào trong. Tướng Lai An tiếp tục bấm nút. Sau đó, Tướng Tần Dao thờ hồn hên thả cậu bé xuống. Cô bé sờ vầng trán lấm tấm mồ hôi, lau bàu trong miệng: “Sao mình không cao lên được nhỉ!”.

Hai đứa bé đi xuống tầng với hai chiếc cổ sáng lấp lánh trong ánh mặt trời. Mấy người hàng xóm ăn cơm xong ra ngoài tản bộ gọi hai đứa bé lại, họ cất giọng ngạc nhiên: “Ồ, đây chuyện... độc quá!”.

Tướng Tần Dao cười tí mắt: “Bà ơi, đẹp không? To quá em con chê nặng, con đưa cái nhỏ cho em!”.

Hàng xóm kỳ lạ gật gù, ngược mắt lên gặp ngay Tướng Nã và Diêu Ngạn đi ra. Diêu Ngạn tức giận gọi to: “Tướng Tần Dao, con muốn ăn đòn...”.

Sống lưng Tướng Tần Dao cứng đờ. Cô bé hét lớn kéo Tướng Lai An bỏ chạy không dám nhìn lại đằng sau. Dây chuyền vàng lớn cô bé đang đeo và dây chuyền vàng nhỏ trên cổ Tướng Lai An sáng lấp lánh.

——HẾT——

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Chinh Đoạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.